

Giới thiệu Hào Môn Kiêu Nữ

Editor: Yui Yuuki

Nữ chính có tính cách cực kỳ thông minh, có thể nói là cực phẩm.

Nam chính ở kiếp trước là người tàn nhẫn lạnh lùng, nhưng kiếp này....

Nữ phụ chỉ tóm gọn trong ba chữ "không biết sống"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Kiêu Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1-1: Văn án

Phụ thân ham chơi, mẫu thân keo kiệt, tham bạc, ca ca là hoàn khổ công tử, mê sắc.

Khương Lộ Dao hối hận vạn lần, sao nàng lại xuyên nhầm chỗ, có một nhà cực phẩm như vậy, làm sao có thể vượt khó, hưởng phú quý?

Chính kịch, đồng đội quá nát.

Phú quý kịch, nàng không có duyên.

Tranh đấu kịch, nàng không đủ IQ.

Giúp phụ kịch, phụ thân nàng rất nhị hóa ham chơi.

Đỡ huynh kịch, ca ca của nàng quá hoàn khổ.

Nàng chỉ có thể ở trong hào phủ ngày ngày đốc thúc phụ thân, kiểm chế nương tham bạc, hoàn khổ ca bớt gây họa, làm tròn bổn phận nhân vật quần chúng.

Còn bên đồ cuối cùng của nữ nhân... thành thân, Khương Lộ Dao trợn mắt, gả cho ai mà chẳng phải gả?

Một ngày nào đó, bánh nướng có nhân từ trên trời rơi xuống, phú quý ngập trời đập trúng nàng.

Một tờ hôn ước, nàng làm thế tử phi, sắp được hưởng thụ vinh hoa phú quý, ai ngờ kịch bản lại chuyển biến điên đảo.

Nàng đấu tranh với số phận, nghịch thiên cải mệnh, lật đổ kịch bản, giành được cả đời gấm vóc vinh hoa.

Hắn nói:

- Dao Dao cho bổn vương một cơ hội làm người lương thiện.

Khương Lộ Dao:

- Ta dùng cả đời chỉ để chứng minh một câu, người nhất định thắng thiên!

Nữ phụ nói:

- Sao lúc trước ta không nhìn thấy hào quang của hắn?

Nhân chi sơ, tính bổn thiện, người tốt người xấu chỉ cách nhau trong gang tấc!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Kiêu Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-2: Phiền toái

Đình viện thâm sâu, bóng người ẩn hiện dưới tàng cây, ánh nắng rực rỡ chiếu rọi.

Buổi trưa yên tĩnh, mà Khương Lộ Dao lại hết sức bức bối.

Cảnh xuân xanh biếc tươi tốt trước mặt cũng không thể xua tan tức giận trong lòng nàng.

Khương Lộ Dao vung tay áo, không hề nổi cơn tức, bộc phát:

- *Hắn muốn đi tìm chết liên quan gì đến ta? Hắn đã không sợ chết, ta còn ngại chôn?*

Nha hoàn Mạt Lị há miệng mấp máy:

- *Tiểu thư...*

Dung mạo Khương Lộ Dao thanh tú, lông mày lá liễu, mi dài cong vút, đôi mắt lấp lánh như sao.

Dáng người mảnh mai, toàn thân y phục trang nhã càng tăng thêm vẻ thanh tao của nàng.

Lúc này, nàng ở trong mắt nha hoàn thân cận của mình, chính là bạo long phun lửa, há miệng phát tiết:

- Người tính cho ta, riêng cái tháng này hắn đã chộc bao nhiêu phiền toái? Uống rượu thanh lâu cũng thôi, ta coi như hắn "giúp đỡ" danh kỹ, dù sao lấy lá gan của hắn cũng không dám ở thanh lâu qua đêm, chẳng qua là khoe khoang với đám hoàn khố của hắn mà thôi! Thế mà hắn lại dám kéo bè kéo lũ đi đánh nhau! Vì một nữ tử lưu lạc hồng trần mà kéo bè kéo lũ đánh nhau!

Khương Lộ Dao xoa trán, đau đớn rên rĩ:

- *Càng quá đáng là, hắn đánh thua cũng không nói, lại bị Triệu vương điện hạ bắt được! Triệu vương điện hạ là người dễ chộc? Hắn chính là lão đại cầm đầu đám hoàn khố trong kinh thành có biết không hả?*

- *Tiểu thư, nếu không mau nghĩ cách cứu thiếu gia... Thiếu gia sẽ bị Triệu vương điện hạ đánh gãy chân!*

Mạt Lị nhẹ giọng an ủi Khương Lộ Dao:

- Nhị lão gia và nhị phu nhân.. Chưa chắc có thể trông cậy được, lão phu nhân còn có thể nói được mấy câu, nhưng chỉ sợ lão phu nhân sẽ không quan tâm đến chuyện của thiếu gia...

- Lão phu nhân đã bị các vị tiểu thư đổ tới thôn trang nghĩ mát rồi.

Liên Hương đứng bên cạnh Mạt Lị nói tiếp:

- Lúc này nô tỳ mới nhìn thấy tam tiểu thư và tứ tiểu thư...

Khương Lộ Dao nói:

- Không cần nói nữa! Dù sao cũng không có phần của chi thứ hai chúng ta!

Cha nàng là nhị lão gia, nàng đứng thứ hai trong đám tỷ muội trong phủ, ở ngoại gia, mẫu thân nàng cũng là nhị tiểu thư, ca ca nàng là Vĩnh Ninh hầu phủ nhị thiếu gia!

Nhị... Nhị... Cái gì cũng nhị là thế nào?

Liên Hương phe phẩy quạt cho Khương Lộ Dao, khó chịu nói:

- *Cũng tại nhị lão gia không thích đến trước mặt lão phu nhân, cơ hội thừa tước tốt như vậy... Nô tỳ nghe nói lão phu nhân rất bất mãn đại lão gia, nếu không tam phòng tam tiểu thư, tứ phòng tứ tiểu thư sao có thể ngoan ngoãn hiền thực ở trước mặt lão phu nhân như vậy?*

Con gió lạnh thổi qua cũng không xua tan nóng giận trong lòng nàng. Khương Lộ Dao âm thầm tự nhủ, chán chán nàng xuyên, không đúng cách.

Đời này phụ mẫu Khương Lộ Dao khỏe mạnh, phụ thân không có tiểu thiếp di nương.

Lại có một vị huynh trưởng có thể chống đỡ gia môn, hơn nữa nàng xuất thân từ Vĩnh Ninh hầu nhất mạch tương truyền.

(Yul: nhất mạch tương truyền là cha truyền con nối)

Đại Minh Văn Đế thịnh quốc phồn vinh, nàng cảm thấy kiếp này nhân sinh của nàng vô cùng tuyệt vời, thuận lợi, phú quý.

Không đợi Khương Lộ Dao cảm tạ trời cao... Không đợi nàng hưởng thụ phụ mẫu yêu thương chiều chuộng, huynh trưởng nâng niu, thái bình thịnh thế...

Nàng phát hiện hai kiếp làm người chính là mệnh khổ, phụ mẫu, huynh trưởng đều là "Diệu nhân", nàng muốn bớt khổ một chút cũng không được!

Còn về huân quý danh môn Vinh Ninh hầu phủ, về mặt Khương Lộ Dao khổ ưu sầu, muốn làm nhân vật quần chúng cũng không dễ!

Vinh Ninh hầu, chính là tổ phụ của Khương Lộ Dao, một năm trước nhiễm bệnh, bệnh mãi không khỏi.

Mà Khương Lộ Dao đang ở Đại Minh triều cũng không phải là Đại Minh trong lịch sử.

Hoàng gia họ Triệu, đương kim hoàng đế, hiệu Văn Đế, năm nay gần sáu mươi, dưới sự thống trị của hắn, Đại Minh quốc thái dân an, dân chúng phồn vinh.

Chế độ kế thừa của Đại Minh, lấy dòng chính làm chủ, nếu dòng chính không có trưởng tử, vậy chọn người tài hoa nhất trong số thứ tử để thừa kế tước vị, chứ không phải vô đích lập trưởng.

Tổ mẫu của Khương Lộ Dao là Vinh Ninh hầu lão phu nhân là nữ nhi của An Nhạc trưởng công chúa, biểu muội của đương kim hoàng đế, phong hào là Gia Mẫn quận chúa.

Cho nên tước vị Vinh Ninh hầu vẫn luôn ở trong tay lão phu nhân, ở trước mặt quý thể, Vinh Ninh hầu không có quyền lên tiếng.

Bởi vậy cho đến tận bây giờ, vị trí thế tử vẫn trống không, điều này khiến cuộc chiến tranh đoạt vị trí thế tử đã căng thẳng lại càng ác liệt hơn.

Lão phu nhân không thể sinh nở, vô tử vô nữ, hiện giờ tứ phòng đều là thứ xuất, bởi vậy tứ phòng...

Trừ chi thứ hai, cũng chính là phụ mẫu Khương Lộ Dao, thì đích tôn, tam phòng, tứ phòng đều liệu mạng thể hiện năng lực cũng như tài hoa của chính mình trước mặt đích mẫu, nhi tử nữ nhi của bọn họ một đám lại một đám phục dịch lão phu nhân, nịnh hót tổ mẫu, hầu hạ tổ mẫu.

Khương Lộ Dao nhìn lão phu nhân trải qua những ngày thong thả, thoải mái hài lòng.

Nàng cảm thấy đời này của lão phu nhân không có thân sinh nhi nữ cũng không phải chuyện bất hạnh nhất...

Bởi vì còn có ba phòng tranh nhau ở trước mặt nàng làm hiếu tử hiếu tôn.

Lúc trước đại lão gia... Chính là đại bá của Khương Lộ Dao, có chức quan Cửu Khanh nhỏ nhất là Quang Lộc Tự Khanh.

Đại lão gia có khả năng kế thừa chức vị cao nhất. Nghe nói ngay cả tấu chương thỉnh phong, lão phu nhân cũng đã viết xong...

Đáng tiếc, cũng không biết vì cái gì, mà đại lão gia đắc tội lão phu nhân...

Hiện giờ để mặc tam lão gia là Thị Lang Hình Bộ và tứ lão gia làm thị giảng học sĩ ở Hàn Lâm viện có cơ hội!

(Yul: thị giảng học sĩ có trách nhiệm giảng dạy, thảo luận kinh điển)

- Ba năm..Tổ mẫu vẫn chưa định ra ai sẽ thừa tước, ta thấy tổ mẫu sẽ không dễ dàng hạ quyết định.

Khương Lộ Dao có cảm giác, lão phu nhân còn đang quan sát xem ai hiếu thuận hơn, ai thích hợp kế vị hơn!

Thật ra chi thứ hai cũng không phải không có cơ hội, nhưng so sánh với mấy phòng còn lại có số làm quan.

Phụ thân nàng Khương Thừa Nghĩa... Đến giờ vẫn chỉ là ngũ phẩm Viên Ngoại Lang, mà lại là chức quan dựa vào hoàng ân mới có được.

Khương Thừa Nghĩa đọc sách không được, kỵ xạ võ công cũng không thành.

Khương Lộ Dao mất ba năm mới hiểu rõ cái gọi là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời!

Không phải nàng không đốc thúc phụ thân cầu tiến, đáng tiếc...

Đối với người đang cầm sách vở cũng có thể ngủ gật, đã ba mươi lăm tuổi đầu còn vô tích sự...

Nếu để cho hắn tham gia khoa cử công danh chẳng thà giết hắn cho rồi!

Phụ thân chán ghét đọc sách luyện võ, chính hắn cũng không chịu cố gắng, cho dù sống hai kiếp thì Khương Lộ Dao cũng không nghĩ được biện pháp.

Cổ vũ, khích lệ, thúc giục, mưa dầm thấm đất... Đối với vị phụ thân chỉ biết ham ăn chờ chết này hoàn toàn không có tác dụng.

Khương Lộ Dao cũng nghĩ không thông, sao mấy cái phương pháp dùng để giúp phụ nổi danh trong tiểu thuyết mà nàng từng đọc ở hiện đại, lại không

dùng được?

Trước khi nàng xuyên đến, Khương Thừa Nghĩa là cái dạng gì, ba năm sau, vẫn là cái dạng ấy, không hề tiến bộ...

Cũng không thể nói hắn không có tiến bộ, tiến bộ duy nhất của hắn chính là đem phiền phức mà thể nhị gặp phải ném cho nữ nhi tài giỏi...Khương Lộ Dao!

Dạy dỗ phụ thân không được, mẫu thân Thẩm thị xuất thân không cao, lại còn đặc biệt yêu thích bạc.

Huynh trưởng lại là tên ăn chơi trác táng khó dạy... Bởi vậy Khương Lộ Dao bỏ luôn kế hoạch cải tạo chi thứ hai, chỉ còn ý nghĩ duy nhất là dốc lòng hưởng thụ phú quý.

Chỉ chờ Vĩnh Ninh hầu bệnh chết, tranh giành tước vị cũng kết thúc, các phòng phân gia xong, chi thứ hai sẽ mang theo phần tài sản của mình rời khỏi Hầu phủ.

Đối mặt với phụ huynh không biết phân đấu, nương nui phần keo kiệt, Khương Lộ Dao chỉ cầu có thể khiến chi thứ hai rời xa phân tranh, làm một nhân vật quân chúng qua đường.

- ới... Ồi... Ồi...

Khương Lộ Dao thờ dài, thờ dài, tiếp tục thờ dài, dù gì tước vị cũng không đáng đến chi thứ hai.

Cho nên Khương Lộ Dao rất ít lượn lờ trước mặt tổ mẫu, đối với chuyện tam tiểu thư, tứ tiểu thư có thể ở bên cạnh tổ mẫu, Khương Lộ Dao cũng không hâm mộ chút nào.

Lão phu nhân nhìn thì ôn tồn, hòa ái nhưng thực ra chính là một lão bà khó hầu hạ.

- Triệu Vương điện hạ có nói gì không? Ta nghe ca ca nói, không phải nhị vương tử Triệu vương phủ rất thân thiết với hắn sao?

Trước mắt, Khương Lộ Dao cần phải làm là đem Khương Mân Cẩn từ trong đại lao Triệu vương phủ ra ngoài!

Triệu vương là nhị hoàng tử của đương kim Văn Đế, vì hắn do cung nữ sở sinh, cho nên sớm được phong làm Triệu vương, rời xa cuộc chiến ngai vàng.

Từ hoàng hậu năm bốn mươi tuổi mới lão ngọc sinh châu, sinh hạ hoàng tử, cho nên năm nay thái tử chỉ mới mười tám tuổi.

Còn lại đại hoàng tử, tam hoàng tử, tứ hoàng tử đã sớm thành gia lập nghiệp, tuổi của đám nhi tử bọn họ cũng không thua kém thái tử bao nhiêu.

Đối với bọn họ mà nói, tuy thái tử chiếm cứ vị trí đó, nhưng bọn họ đã sớm gây dựng thế lực.

Các vị hoàng tử còn chưa phong tước, vì ngôi vị hoàng đế mà phân đấu bao nhiêu năm nay, sẽ không cam tâm!

Ở Đại Minh triều một khi hoàng tử bị phong vương, sẽ không còn cơ hội tranh giành vương vị.

Cũng không biết có phải Văn Đế sợ thái tử thân thể yếu đuối sẽ sớm thế, cho nên tới tận bây giờ còn không có đem các vị hoàng tử còn lại phong vương.

Mạt Lị trả lời:

- Nhị thiếu gia nói... Nô tỳ cũng không dám tin.

Khương Lộ Dao cẩn thận suy nghĩ, cũng đúng, nếu huynh trưởng có hảo hữu là nhị vương tử thì sẽ không đến mức kéo bè đánh nhau với Triệu vương...

Nhưng mà Triệu Vương cũng quá trung nhị đi, nếu không sao hắn có thể ở chỗ phong nguyệt (lầu xanh) ầu ơ với một thiếu niên chỉ vì tranh giành tình nhân? Đánh nhau gây sự?

Chẳng lẽ toàn bộ những người đứng hàng đệ nhị cá tính đều là trung nhị?

(Yul: bệnh trung nhị còn được gọi là "hội chứng tuổi dậy thì", "hội chứng tuổi teen" hay "hoang tưởng tuổi dậy thì". Ý nghĩa tự hiểu nhá)

- Người còn phải nghĩ cách cứu thiếu gia rai

Mạt Lị thấy Khương Lộ Dao đã nguôi giận, nhắc nhở nói:

- Nhị lão gia nói, chuyện này giao cho người...

- Giao cho ta?

Con tức vừa mới tiêu tán lại "bùng" một phát bốc lên!

- Ta... Ta...

Nàng nói không nổi câu mặc kệ, kiếp trước nàng là trẻ mồ côi, bởi vậy kiếp này nàng vô cùng quý trọng tình thân.

Phụ mẫu, huynh trưởng "không có tiền đồ", nàng nhớ rõ, bọn họ yêu thương nàng thật lòng, nàng cũng nhớ rõ.

Ai chưa từng trải qua bệnh trung nhị?

Chẳng qua phụ thân và ca ca nàng... Cái thời kỳ trung nhị này hơi dài mà thôi.

- *Chờ ta lòi cổ hần về, ta phải giáo huấn hần một trận nên thân mới được!*

Khương Lộ Dao hung ác nói.

Mạt Lị hơi bĩu môi, có lần nào tiểu

thư ngoan độc xuất thủ dạy dỗ nhị thiếu

gia?

Khương Lộ Dao cũng biết mình không có cách nào thay đổi ca ca nhà mình.

Dù sao hần cũng sinh trưởng trong hầu phủ quý sung túc, đã sớm nuôi dưỡng ra tính nết hoàn hảo của đám công tử huân quý.

- Triệu vương, Triệu vương...

Linh quang chợt lóe, Khương Lộ Dao đã nghĩ ra cách, thể diện của nàng ở trước mặt Triệu vương không dùng được.

Nhưng mặt mũi của lão bà gần tám mươi tuổi trong thâm cung, thái hậu nương nương lại khác.

Cho dù Triệu vương điện hạ gan lớn đến đâu cũng không dám gây chuyện vào ngày Phật đàn, Thái Hậu nương nương cực kỳ tin Phật, thường xuyên đi chùa lễ Phật...

Lẽ ra ngày Phật Đàn phải trai giới, vậy mà Triệu vương điện hạ lại đánh nhau gây chuyện giữa chốn phong nguyệt...

Khương Lộ Dao nhắc lần vầy:

- *Đi, đi thư phòng!*

Trước tiên nàng phải viết cho lão ca Khương Mân Cẩn một tờ giấy, đỡ để hần bị giam trong Triệu Vương phủ còn chọc thêm họa.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Thân nhân

Dù Khương Mân Cẩn văn dốt võ nát, nhưng bản lĩnh gây chuyện thuộc hàng nhất đẳng.

Mỗi tháng Khương Lộ Dao thu dọn tàn cuộc cho hần đến ba bốn lần.

- Trừ ca ca bị Triệu vương bắt giam, còn có người khác không?

Pháp không trách chúng, nhiều người lực lớn, Khương Lộ Dao nghĩ nếu kéo bè kéo lũ đi đánh nhau, thì Triệu vương sẽ không chỉ bắt được một mình hần...

Mạt Lị muốn nói lại thôi, cẩn thận mài mực, không dám nhìn tiểu thư nhà mình, cúi đầu nói:

- Nô tỳ nghe người báo tin nói, Triệu vương điện hạ chỉ bắt được thiếu giai

"Rắc" một tiếng, Khương Lộ Dao bẻ gãy bút lông trong tay, ca ca, hần quả thực là thân ca ca của nàng!

- Tiểu thư bớt giận.

- Ta có giận sao?

Khương Lộ Dao cười như không cười hỏi lại, nghiêng răng nghiêng lợi:

- Ta không giận chút nào!

Tình tình huynh trưởng, nàng rất rõ, nhưng cũng không chịu nổi hấn năm ngày ba bữa giày vò!

- Nhị thiếu gia vẫn chờ tiểu thư... Người bớt giận, nếu chuyện này để nhị lão gia biết, không biết nhị lão gia ra sẽ làm ra chuyện gì nữa... Tuy nhị lão gia cũng không quá quan tâm...

Mạt Lị nói câu này là muốn nhắc nhở Khương Lộ Dao, tuy phụ thân nàng toàn đem chuyện phiền phức quăng cho nàng.

Nhưng chính hấn cũng là đại phiền toái, có khi hấn sẽ nóng đầu tự mình ra trận... Vì hấn, chuyện bé xé ra to không thể vẫn hỏi.

Một vị ca ca hoàn khổ, Khương Lộ Dao còn có thể cắn răng ửng phó.

Nếu thêm một lão nam nhân vĩnh viễn ở thời kỳ trung nhị, Khương Lộ Dao sẽ sụp đổ mất.

Bởi vậy, dù có lúc nàng nói là oán hận phụ thân đại nhân mặc kệ mọi chuyện, nhưng ở trong lòng Khương Lộ Dao lại âm thầm may mắn vì hấn không quan tâm.

Khương Lộ Dao cũng không nói gì nữa, tĩnh lặng trầm ngâm một lúc mới nhắc bút lông lên bắt đầu viết.

Một đám chữ thanh tú ngay ngắn viết lên tờ giấy Tuyên Thành... Xuyên qua đã ba năm, dù Khương Lộ Dao viết chữ bằng bút lông không quá đẹp, nhưng cũng có thể xem.

Nàng đọc một lượt, đợi cho mực khô, đưa thư cho Mạt Lị:

- Sai người lập tức đưa tới Triệu vương phủ, giao cho nhị vương tử!

Câu nhị vương tử xin Triệu vương tha thứ không dễ được, nhưng nhờ hấn chuyển cho Triệu vương một phong thư sẽ không quá khó khăn.

Khương Lộ Dao tính toán cẩn trọng, thư viết cho Triệu vương cũng rất khẩn thiết, cứng mềm đủ cả.

Triệu Vương điện hạ cũng không muốn mạo hiểm mà khiến thái hậu không vui, mà nháo loạn càng lớn, chuyện bọn họ kéo bè kéo lũ đánh nhau giữa ngày Phật đàn!

Lo lắng ca ca gây họa, trừ phong thư viết cho Triệu vương, Khương Lộ Dao viết thêm một mảnh giấy nhỏ, nhắc nhở huynh trưởng "Nghiên cứu" vấn đề làm sao thoát tội...

Xem đi xem lại, không thấy lỗ hỏng nào, Khương Lộ Dao đưa cho Mạt Lị.

Ở Vĩnh Ninh hầu phủ chỉ thứ hai có địa vị không cao, hạ nhân cũng ít, bên người Khương Lộ Dao chỉ có Mạt Lị và Liên Hương.

So với đám tỷ muội trong phủ bên người có bốn đại nha hoàn, năm sáu nha hoàn nhị đẳng, một đám tiểu nha hoàn, thì tình cảnh của Khương Lộ Dao có chút quần bách.

Cũng may Khương Lộ Dao có tư tưởng của người hiện đại, tuy không đến mức đối xử với bọn nha hoàn cái gì mà người với người trời sinh ngang hàng.

Nhưng trước giờ nàng cũng không thể nào thích cuộc sống tiền hô hậu ủng của đám tiểu thư.

(Yul: tiền hô hậu ủng nghĩa là có đoàn người đi trước dẹp đường, phía sau là hộ vệ, uy nghi, rầm rập)

Dù ở cổ đại, linh hồn nàng vẫn như cũ có một nét độc lập của mỹ nhân hiện đại.

Trừ chuyện thích ứng với cuộc sống cổ đại, Khương Lộ Dao còn tận sức giải quyết phiền phức mà phụ mẫu huynh trưởng gây ra.

Cho nên tính độc lập, tự chủ, cùng cách ứng biến tăng lên rõ ràng, cuộc sống của tiểu thư cổ đại cũng không mãi mòn được tính chất đặc biệt ẩn sâu trong linh hồn nàng.

Ngược lại còn đem một Khương Lộ Dao cường ganh, ích kỷ, lãnh đạm mãi dũa thành dịu dàng, ôn thuận, coi trọng tình thân.

Trước kia nàng dùng tất cả vốn liếng, liều mạng bò lên phía trước, cuối cùng giành được vị trí cao nhất.

Nhưng trừ chuyện nàng được cấp dưới kính sợ, thì không có ai ủng hộ nàng, cũng không có người thân nào chúc mừng nàng, tự hào vì nàng.

Bây giờ không giống vậy, tuy phụ mẫu huynh trưởng thực khiến người ta lo lắng, nhưng bọn họ cùng giúp đỡ lẫn nhau, là người một nhà.

Khương Lộ Dao có được rất nhiều thứ mà ở hiện đại nàng từng khát cầu.

- Tiểu thư, không xong rồi, không xong rồi.

Mạt Lị vừa đi đã quay lại, nghiêng ngả lao đảo chạy vào phòng, trên trán đầy mồ hôi, hỏn hển nói:

- Người mau đi xem một chút, nhị lão gia... Đi Triệu vương phủ!

- Cái gì? Người nói ai đi Triệu vương phủ?

- Lúc nô tỳ đề ca ca nô tỳ truyền tin, vừa vận dụng phải nhị lão gia đang xách lồng chim về phủ... Hình như hôm nay nhị lão gia thắng, tâm tình tốt lắm, còn uống mấy chén... Sau đó nhị lão gia hỏi ca ca nô tỳ làm cái gì.

Mạt Lị nuốt nuốt nước miếng:

- *Tiểu thư cũng biết, ca ca nô tỳ là người thành thật, hỏi gì nói đó...*

Khương Lộ Dao nắm chặt tay áo, xụ mặt hỏi:

- *Sau đó?*

- *Ngày xưa nhị lão gia toàn mặc kệ chuyện của nhị thiếu gia, hôm nay... Nhị lão gia lại nói, sẽ đích thân đi Triệu Vương phủ đòi người, cũng nói chuyện này giao cho nhị lão gia... Nhị lão gia nói không muốn tiểu thư làm lưng vắt vả!*

- *Hắn coi Triệu vương phủ là chỗ nào? Là quán rượu tùy hắn lặn lội khóc lóc la hét?*

Khương Lộ Dao chưa kịp oán giận, đã vội vàng chạy ra ngoài, nàng phải đuổi theo phụ thân...

Cũng phải đa tạ cái Đại Minh triều hư cấu này, Khương Lộ Dao cũng như những cô gái danh môn khác không cần bó chân, hơn nữa dân chúng cũng không quá hà khắc.

It nhất các vị tiểu thư, tức phụ có thể tàn bạo trên phố, dĩ nhiên vấn đề trinh tiết, đám nam nhân cũng cực kỳ coi trọng.

Nếu đem động phòng, tân nương tử không có lạc hồng, không chỉ ngoại gia xấu hổ, mà tân nương cũng bị biếm thành thiếp thất, làm nô dịch cho phu gia.

Bất quá, nữ nhân tái giá sẽ không tính.

Ở Đại Minh triều, nữ tử có thể tái giá, cũng có thể cùng cách, chính là tái giá hay cùng cách cũng thế, chung quy cũng không phải là chuyện gì tốt đẹp.

Rất ít phát sinh ở tầng lớp huân quý danh môn, ngược lại ở tầng lớp thương hộ, địa chủ lại thường phát sinh.

Khương Lộ Dao gấp gấp đuổi theo, tuy nàng đã cố hết sức chạy tới cửa hầu phủ, cũng chỉ nhìn thấy bóng lưng của phụ thân đang cưỡi ngựa chạy đi...

Lúc này đột nhiên nổi lên một cơn gió nhẹ, càng khiến bóng lưng phụ thân nàng thêm điêu hiu!

- *Phong tiêu tiêu hề, dịch thủy hàn, tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục phản!*

(Yul: bài thơ này nói về Kinh Kha lúc đi ám sát Tần Thủy Hoàng.

Gió điêu hiu, sông Dịch lạnh lùng,

Tráng sĩ một đi không trở về!)

Không biết sao, Khương Lộ Dao nhận không được mà thì thào câu thơ kia.

Nàng có thể chắc chắn, lần này Khương Thừa Nghĩa đi Triệu Vương phủ, không chỉ không cứu được nhi tử ra ngoài, không chừng chính hắn cũng bị Triệu Vương đánh cho một trận...

Lão đại, người có thể yên tĩnh một chút được không?

Khương Thừa Nghĩa chỉ là ngũ phẩm viên ngoại lang, hắn lại dám quang minh chính đại đánh tới cửa Triệu vương phủ, đây không phải là tìm kích thích sao?

- *Nhị tỷ tỷ...*

Khương Lộ Dao nghe tiếng nhìn lại, mới thấy trước cửa hầu phủ đỗ hai cỗ xe ngựa lộng lẫy.

Khuôn mặt xinh đẹp, tươi cười ngọt ngào ở sau cửa sổ xe ngựa, giữa đôi lông mày tinh xảo thoáng hiện một nét vui sướng khi người gặp họa:

- Nhị bá phụ lại gây chuyện? Tổ mẫu cố ý sai ta ra đây hỏi xem, là có chuyện gì?

Không phải các nàng đi thôn trang nghỉ mát sao? Sao còn chưa đi?

Tuy Khương Lộ Dao không muốn để cho mấy vị đường tỷ muội này chế giễu, nhưng nếu đụng phải, nàng cũng không cảm thấy mất mặt.

Người ngoài chỉ thấy phụ mẫu, huynh trưởng không có tiền đồ, nhưng thật ra ở chi thứ hai, cuộc sống của nàng an ổn thoải mái, chưa từng lục đục hay đích thứ phân tranh.

Những phòng còn lại, ngày ngày trôi qua tuyệt đối không có hài hòa như nhị phòng.

Thức phụ, bá phụ của nàng đều có tiểu thiếp, sao có thể không có mâu thuẫn?

Vị tiểu nữ nhân tươi cười ngọt ngào xinh đẹp này là đích nữ của tam phòng, tên là Khương Lộ Châu, nàng còn có một vị muội muội thứ xuất Khương Lộ Linh.

Khương Lộ Linh là nữ tiểu thư của hầu phủ, năm nay mười ba tuổi, chỉ kém Khương Lộ Dao một tuổi.

Đích nữ tam phòng tam tiểu thư Khương Lộ Châu, tứ phòng chỉ có một nữ nhi duy nhất, là đích nữ Khương Lộ Kỳ tứ tiểu thư.

Các nàng bằng tuổi Khương Lộ Dao, chỉ là Khương Lộ Dao sinh tháng ba, lớn hơn một chút, cho nên làm nhị tiểu thư.

Khương Lộ Dao thân nhiên cười:

- Ca ca ta đến Triệu vương phủ làm khách, phụ thân ta đi đón về, kính mong tam muội muội báo cáo cho tổ mẫu biết, nhị phòng đều bình an, tổ mẫu chớ có lo lắng cho phụ thân ta.

Ai thêm quan tâm cái nhị lão gia tham ăn chờ chết?

Khương Lộ Châu bĩu môi, nói gì chứ? Dựa vào phẩm chất của nhị ca mà có thể được Triệu vương phủ mời đến làm khách? Lừa ai?

- Nhị tỷ tỷ có tâm, có điều nhị tỷ tỷ rảnh rồi cũng phải nhớ đi thăm tổ mẫu, lâu rồi tỷ tỷ chưa có đi thỉnh an đâu.

- Tuy mỗi ngày ta cùng mẫu thân đều tới viện của tổ mẫu sớm chiều thăm nom, nhưng tính ra vẫn không "hiếu thuận" bằng việc ở bên cạnh hầu hạ, tam muội muội nhắc nhở rất đúng, chắc chắn ta sẽ thường xuyên tới chăm sóc, bầu bạn bên cạnh tổ mẫu, chẳng phải tổ mẫu thích nghe cảm khúc Hữu Sở Tư nhất sao? Cảm khúc này ta gảy được nha.

Khương Lộ Dao hí mắt cười cảm tạ Khương Lộ Châu nhắc nhở, nếu nàng thật sự đến bên người tổ mẫu, ai bị lạnh nhạt còn chưa biết đâu.

Ngay cả trên dưới chi thứ hai cực phẩm như vậy mà nàng còn cân được, đối phó với lão phu nhân có gì phải sợ?

Coi như chi thứ hai không có cơ hội thừa tước, tạo ra một chút phiền toái cho mấy phòng còn lại, Khương Lộ Dao chắc chắn làm được.

Sống hai thế còn không hơn một đứa nhóc mười bốn tuổi sao?

Ở hiện đại, Khương Lộ Dao dựa vào bản lĩnh của mình mà dốc sức làm nên đại sự.

Nàng không dám nói sẽ đấu thắng vị lão bà dày dặn kinh nghiệm trạch đấu, nhưng để nàng cùng với đám người như Khương Lộ Châu tranh thủ tình cảm với lão phu nhân, quả thật giống như đã sống hai kiếp còn bất nạt trẻ con.

Bởi vậy, đối xử với đám đường tỷ muội này, Khương Lộ Dao vẫn luôn tuân theo quy tắc người không phạm ta, ta không phạm người.

(Yul: đường tỷ muội hoặc đường ca đệ là chỉ anh chị em bên nội.)

Khương Lộ Châu muốn đập lên đầu nàng? Muốn ăn hiếp phụ mẫu ca ca "cực phẩm" của nàng?

Không có cửa đâu!

Khuôn mặt yêu kiều như hoa như ngọc của Khương Lộ Châu méo xẹo, Khương Lộ Dao nhẹ nhàng xoay người đi vào hầu phủ...

Bị nàng khinh thường, khiến con tức từ trong lòng Khương Lộ Châu bốc lên cao, cáo trạng!

Nhất định phải nói chuyện Khương Lộ Dao hành động nói năng càn rỡ cho tổ mẫu biết!

Ở Vĩnh Ninh hầu phủ, làm chủ không phải là vị tổ phụ Vĩnh Ninh hầu đang đau ốm nằm giường, mà là Gia Mẫn quận chúa, tổ mẫu của các nàng!

Cả đời tổ mẫu không có nhi tử, nhưng ở hầu phủ không ai dám trái ý nàng!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chính thê

Từ khi biết rõ tình cảnh của chi thứ hai, Khương Lộ Dao chưa bao giờ nghĩ sẽ để phụ huynh nhà mình dính líu vào vòng xoáy tranh đoạt tước vị.

Chi thứ hai từ trên xuống dưới dường như chỉ thích hợp làm nhân vật quần chúng.

So với chuyện lên sân diễn kịch, Khương Lộ Dao càng thích xem ba phòng còn lại bị lão phu nhân dắt mũi chạy vòng vòng.

Lúc đến đoạn phản kích, Khương Lộ Dao đều lặng lẽ tặng cho lão phu nhân một tràng vỗ tay nhiệt liệt.

Lão phu nhân phô bày trọn vẹn cái gọi là phong phạm chính thê cổ đại.

Không có nhi tử mà vẫn nắm giữ Vĩnh Ninh hầu phủ từ trên xuống dưới, nắm thót mấy phòng còn lại.

Nghiêm túc mà nói, vì có thể kế tục tước vị, đích tôn, tam phòng, tứ phòng gần như cung phụng lão phu nhân như tổ tông.

Thân sinh nhi tử còn dám to tiếng với phụ mẫu vài câu, còn thứ tử muốn thừa tước thì ở trước mặt lão phu nhân phải ngoan hơn mèo, làm hiếu tử hiền tôn sao dám ngỗ nghịch.

Có điều... Lão phu nhân sẽ già đi, sẽ đến lúc suy kiệt, mẫu nhược tắc tử cường... Không chừng sẽ là cảnh già cô đơn hiu quạnh.

(Yul: mẫu nhược tắc tử cường trong câu này nghĩa là mẹ càng già yếu thì con càng khỏe mạnh)

Nhưng một đời này của lão phu nhân, Khương Lộ Dao chắc chắn nàng sống rất thoải mái, hạnh phúc hơn cái đám chính thê vì không có nhi tử mà phải ăn nhân sống qua ngày.

Thậm chí còn tốt hơn mấy vị mệnh phụ phu nhân có nhi nữ.

Khương Lộ Dao từng cảm thán, chẳng trách từ lúc lão phu nhân biết mình không thể sinh hạ được.

Liên nặc rất nhiều thiệp cho Vĩnh Ninh hầu, những đứa trẻ sinh ra lại không một trường hợp ngoại lệ nào, chết vì đủ loại "ngoại ý muốn".

Dù là ai cũng không thể tìm thấy bút tích của lão phu nhân ở trong những lần "ngoại ý muốn" đó!

Khương Lộ Dao không đuổi kịp phụ thân, chỉ có thể quay về Vĩnh Ninh hầu phủ.

Nàng không biết bên trong xe ngựa, người đang nhắm mắt nghỉ ngơi là lão phu nhân lại tỉnh linh mở mắt, nghe Khương Lộ Châu cáo trạng xong, mím môi, thâm trầm:

- Lão nhị càng ngày càng hoang đường, lại dám tới Triệu vương phủ làm loạn? Trong mắt hấn có còn vương pháp hay không?

Trong đám tỷ muội, người luôn lặng lẽ, lãnh đạm, là đích nữ tứ phòng Khương Lộ Kỳ cũng là người trở mã xinh đẹp nhất.

Tuy dung mạo của nàng không phải khuynh thành, nhưng Khương Lộ Kỳ có dung mạo thanh lệ, khí chất tự nhiên hào phóng.

Lời nói hay hành sự đều ẩn hiện vẻ thành thực thướt tha, Khương Lộ Kỳ cũng là vị tiểu thư được Vĩnh Ninh hầu phủ coi trọng nhất.

Nàng hầu hạ bên cạnh lão phu nhân, làm hết bốn phận, cũng chưa bao giờ bàn luận chuyện thị phi của các phòng khác trước mặt lão phu nhân.

Lão phu nhân vô cùng yêu thích Khương Lộ Kỳ, luôn giữ nàng bên cạnh.

- Tổ mẫu, tính tình nhị bá phụ thật tà phúc hậu, không chịu được kích động, tôn nữ (cháu gái) cảm thấy nhị bá phụ chỉ là lo lắng cho nhi tử...

Khương Lộ Kỳ nhỏ nhẹ biện hộ giúp chi thứ hai:

- Nhị tỷ tỷ là người khôn khéo giỏi giang, nếu nàng đã trở về phủ, đương nhiên

sẽ nghĩ cách giúp nhị bá phụ, ta nghĩ sẽ không liên lụy đến hầu phủ.

- Lời của tứ muội muội là có ý nóL. Tổ mẫu nói sai rồi?

Cuối cùng Khương Lộ Châu cũng tóm được lỗ hổng của Khương Lộ Kỳ, nàng luôn xem Khương Lộ Kỳ là đối thủ lớn nhất.

Khương Lộ Kỳ chẳng chắc, không tranh đấu, nhưng ở trong mắt nàng, Khương Lộ Kỳ chỉ là giả vờ nghiêm chỉnh, biến không tranh thành tranh!

Dù chức quan của phụ thân nàng cao nhất trong bốn phòng, nhưng tứ lão gia lại ở Hàn Lâm Viện, từng đậu thám hoa.

Nghe nói tứ lão gia thường xuyên vào cung làm thị giảng cho hoàng thượng..

Dù không được thánh sủng, thì ít nhất hoàng thượng cũng nhớ mặt tứ lão gia.

Hàn Lâm Viện, là thánh điện trong lòng các vị cử tử trong thiên hạ, là cái nôi của các vị văn tướng.

Trên quan trường đã có văn bản quy định rõ ràng, không phải Hàn Lâm Viện thì không thể vào nội các.

Tam lão gia đang là Thị Lang Hình bộ, lúc Hàn Lâm quán tuyển người hẳn không thể đồ thứ cát sĩ, bởi vậy đời này không còn hi vọng vào nội các.

(Yul: Hàn Lâm Quán là một bộ phận trực thuộc Hàn Lâm Viện, nơi tuyển người để đào tạo nhân tài cho Hàn Lâm Viện)

Khương Lộ Kỳ bình thản nói:

- Tam tỷ tỷ, ta thường nghe tổ mẫu nói huynh hữu đệ cung! Nhị bá phụ cùng chúng ta là máu mủ ruột thịt, cùng tông cùng mạch, lúc này nhị bá phụ gặp chuyện khó xử, tam tỷ tỷ không trợ giúp thì thôi, còn muốn bỏ đá xuống giếng sao?

(Yul: huynh hữu đệ cung nghĩa là anh em hoà thuận thân ái tôn kính lẫn nhau.)

- Ta nào có bỏ đá xuống giếng?

Khương Lộ Châu tròn mắt, tức giận nói:

- Không phải ta đang kể tình trạng của nhị bá cho tổ mẫu nghe sao? Lần trước nhị bá gây họa... vẫn là phụ thân ta ra mặt giải quyết.

- Đã có nhị tỷ tỷ ta nghĩ không cần làm phiền tam bá phụ đâu!

Khương Lộ Kỳ cười khanh khách nhìn tổ mẫu nói:

- Người xem từ lúc nhị tỷ tỷ giúp đỡ nhị bá mẫu quản gia, hiện giờ nhị bá phụ đã bớt gây chuyện hơn ngày xưa rất nhiều rồi, tuy ta cùng tuổi với nhị tỷ tỷ, nhưng so với sự hiểu biết của nhị tỷ tỷ thì ta còn kém xa!

Lão phu nhân nâng mí mắt:

- Kỳ nha đầu đánh giá rất cao nhị nha đầu.

- Dạ, tuy nhị tỷ tỷ không có thể hiện ra ngoài, nhưng tôn nữ vẫn cho rằng nhị tỷ tỷ huệ chất lan tâm, sâu sắc tinh tế.

(Yul: Huệ chất lan tâm chỉ người mang khí chất của hoa huệ, tâm của hoa lan, thường là những người cao quý, thanh khiết)

- Nếu người đã nói như vậy...

Lão phu nhân cười cười, không nhìn về mặt ghen tị của Khương Lộ Châu:

- Chúng ta không đi thôn trang nghỉ mát nữa, hồi phủ! Ta muốn nhìn xem chuyện rắc rối giữa lão nhị với Triệu vương sẽ giải quyết như thế nào!

- Tổ mẫu..

- Không cần nói nhiều!

Lão phu nhân cao giọng nói:

- Hồi phủ!

Xe ngựa quay trở lại hầu phủ, Khương Lộ Châu không cam lòng đỡ lão phu nhân xuống xe.

Lão phu nhân vỗ vỗ cánh tay Khương Lộ Châu:

- *Trở về báo cho phụ thân người biết, bảo là ta nói, lão nhị cần một chút giáo huấn!*

Mắt Khương Lộ Châu sáng lên, gật đầu đáp ứng, xem ra tổ mẫu chưa bao giờ để nhị phòng vào mắt.

Lão phu nhân trở lại hầu phủ chỉ vì muốn xem nhị phòng diễn xiếc mà thôi.

Nghĩ đến tính tình phụ tử nhị phòng, khóe miệng Khương Lộ Châu cong lên, quả thật còn thú vị hơn xem xiếc.

Khương Lộ Kỳ cũng không tranh việc hầu hạ tổ mẫu với Khương Lộ Châu, nàng im lặng, nhu thuận đứng bên cạnh tổ mẫu..

Thấy Khương Lộ Châu bận rộn thu xếp chỗ này chỗ kia lấy lòng tổ mẫu, Khương Lộ Kỳ cười thầm trong lòng, rốt cuộc ai là kẻ? Ai là người xem xiếc khi đây?

- Các người không cần bận bịu như vậy.

Lão phu nhân ngồi trên giường, vẻ mặt tươi cười ôn hòa, chỉ có người miễn cảm mới phát giác ánh mắt của bà nhìn về phía Khương Lộ Châu mang theo ý giễu cợt:

- Ta muốn ngủ một giấc, tới văn thiện(bữa tối) các người hãy đến đây, nếu đã không đi thôn trang, ta cũng không thể bắt các người suốt ngày ở cạnh bà lão này, tam nhi tức cùng tứ nhi tức cũng thương nhớ các người, đồ đạc vật dụng của các người ở trên xe ngựa cũng cần bày bố lại.

Lão phu nhân vẫy vẫy tay áo, áp chế Khương Lộ Châu đang muốn mở miệng đòi lưu lại hầu hạ:

- Trở về đi.

Khương Lộ Kỳ nghe lệnh rồi đi, Khương Lộ Châu cẩn thận dặn đi dặn lại đại nha hoàn Phi Thúy bên người lão phu nhân:

- *Nếu tổ mẫu tình nhất định phải báo cho ta biết!*

Khương Lộ Châu cẩn thận dặn chuyện sắp xếp vật dụng của lão phu nhân, nhìn thế nào cũng thấy nàng chính là một tôn nữ hiếu thuận!

Trong phòng chỉ còn lại lão phu nhân cùng với Tề ma ma, lão phu nhân dựa vào giường, nhắm mắt lại hỏi:

- Người thấy thế nào?

Tề ma ma gả cho đại quân gia của hầu phủ, lão phu nhân cũng đã xóa nô tịch cho nàng, lúc này nàng nhi tôn(con cháu) đầy nhà, gia cảnh giàu có.

Đáng lẽ nàng nên sớm rời phủ đi dưỡng lão, nhưng nàng không nỡ rời bỏ Gia Mẫn quận chúa người mà nàng hầu hạ từ nhỏ tới già, vì vậy nàng cố ý lưu lại bầu bạn bên lão phu nhân.

Ở Hầu phủ, Tề ma ma rất có thể diện, ngay cả tứ lão gia nhìn thấy nàng cũng phải cung kính gọi một tiếng Tề ma ma!

- Người có cái gì mà nhìn không rõ? Còn phải hỏi nô tỳ?

Khóe miệng lão phu nhân co giật... trầm ngâm một hồi:

- Người ngoài ta còn có thể nhìn ra họ muốn cái gì, nhưng chỉ sợ tứ nha đầu có tâm tư khác, Khương Lộ Kỳ... thay đổi, người cũng đừng nói với ta là người không thấy đi!

- *Tứ tiểu thư nhìn thành thực trầm ổn hơn trước, có lẽ là vì thêm vài tuổi.*

Tề mama bóp chân cho lão phu nhân, nhỏ giọng nói:

- Không phải người từng nói tứ lão gia sẽ thăng chức hay sao? Tứ tiểu thư so với danh môn quý nữ cũng không thua kém gì... Nô tỳ thấy nàng cũng không phải loại người hay ganh đua hơn thua, nàng vẫn nhớ thương chăm sóc tỳ muội.

Lão phu nhân nhắm hai mắt, khẽ than thở:

- Nàng mới mười bốn, lại là đích nữ duy nhất của tứ phòng, tứ nhi tức đau sùng, cung chiều, làm sao... Làm sao nàng lại hiểu ân oán? Ta nhìn ra tứ nha đầu không phải diễn trò không tranh tức là tranh, mà là nàng không có hứng thú với tước vị Vinh Ninh hầu.. Nhưng mà...

Lão phu nhân mở mắt, con ngươi trong suốt lấp lánh:

- Nhưng mà, hôm nay nàng lại để lộ dấu vết, không phải tứ phòng không quan tâm tước vị, mà là hiện tại nàng không quan tâm ai thừa tước.

-Ý người là?

- Vinh Ninh hầu thế tử có thể lập cũng có thể phế!

Lão phu nhân xoa bóp trán:

- Nàng đầy nhị phòng ra, không chừng là ngấm vào lão nhị luôn phạm sai lầm, để dễ dàng bắt được nhược điểm!
- Không phải người chưa từng nghĩ đến nhị lão gia sao? Dù sao xuất thân của nhị lão gia... Thấp hơn mấy vị còn lại!
- Bốn thứ tử, đều khác thân mẫu, xuất thân của bọn chúng cao hay thấp còn không phải là do ta?

Lão phu nhân cười lạnh:

- Chung quy vẫn không phải là ta sở sinh! Sao có thể phân cao thấp ti tiện? Thân mẫu lão Nhị..

Lão phu nhân im miệng, gồi đầu lên cánh tay nói:

- Người có rãnh thì giúp ta nhìn nhị nha đầu.

Tề ma ma chớp mắt, thấp giọng nói:

- *Nô tỳ luôn ở trong phủ, vừa rồi nhị tiểu thư bị nhị phu nhân gọi đi rồi, người cũng biết, nhị phu nhân vất vả lắm mới được tiếp nhận việc sửa sang lại hoa viên từ trong tay đại phu nhân, không biết nàng sẽ "Cắt xén" bạc như thế nào đâu.*

Lão phu nhân cười ra tiếng, Tề ma ma nói tiếp:

- *Nếu không phải là ý tứ của người, thì nhị phu nhân cũng không có cơ hội...*
- *Nhị nha đầu thật đáng thương...*

Lão phu nhân cười rộ lên:

- *Khó trách nàng được tứ nha đầu khen là xuất sắc, có phụ mẫu huynh trưởng như vậy, nàng không tinh minh giỏi giang, thì chỉ thứ hai ở hầu phủ này làm gì có đất cắm dùi? Mới rồi ta nhìn thoáng qua nàng, đứa nhỏ này... Rất thuận mắt!*

- *Tiểu thư có thể thuận mắt người cũng không nhiều nha, nô tỳ nhất định sẽ chú ý nhị tiểu thư.*

-ừ.

Lão phu nhân nhắm mắt, thì thào tự hỏi:

- *Nàng giống ai nhỉ? Không giống lúc bình thường đi thỉnh an ta chút nào, tiểu hồ ly... Đổi mặt thật là nhanh...*

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Giả số sách

Một trăm lượng? Còn tích tiểu thành đại? Khương Lộ Dao giống như bị sét đánh!

Nàng nhớ lúc này gặp hai vị đường muội ngoài cửa, trang sức đeo trên người các nàng từ trên xuống dưới không món nào dưới trăm lượng...

Hai ngày trước tứ thẩm tặng pho tượng Ngọc Quan Âm cho lão phu nhân có giá trị xa xỉ.

.Mà mẫu thân nàng lại ở đây hoan hô nhảy nhót chi vì có thể "tham ô" được một trăm lượng của Vĩnh Ninh hầu phủ?

- *Nương, chúng ta không thiếu bạc.*

Khương Lộ Dao biết tình hình tài chính trong nhà nàng, vì từ lúc nàng xuyên tới đây, liền tiếp nhận quyền giữ tài chính của chi thứ hai.

Tuy không giống thời hiện đại, nhưng chuyện tăng thu giảm chi linh tinh này nọ, Khương Lộ Dao vẫn làm rất tốt.

Nhị phòng cũng không thiếu tiền như người ngoài nghĩ.

Nhưng cho dù phụ mẫu nàng có tích được cả một gia tài bạc triệu đi chăng nữa, thì vẫn không thể cải tạo được tính tham lợi, keo kiệt của mẫu thân nàng.

- Nữ nhi à, nương làm vậy là vì hồi môn của người với sinh lễ của ca ca người đấy!

Nhị phu nhân bị nữ nhi nhìn mà cảm thấy ngượng ngùng, tay vẫn giữ chặt tờ ngân phiếu, ý tứ là ai tới cũng không trả.

- Người cùng ca ca người cũng không còn nhỏ, lại còn không được lão phu nhân yêu thích, chờ đến lúc các người thành thân, chắc chúng ta không còn ở hầu phủ nữa, phụ thân người không có hy vọng thừa tước, nếu không tích góp ít bạc, sau này hai người các người khó mà mai mối...

- Nương nghĩ gia tài bạc triệu là có thể giúp ca ca sinh được vị tiểu thư huân quý danh môn?

- Chắc được...

Ánh mắt nhị phu nhân tràn đầy kỳ vọng, đôi mắt phượng sáng lấp lánh, đôi môi mỏng mấp máy:

- Người không hiểu đâu...Ta cũng không định nói cho người biết, nhưng mà hôm nay... Nương nói nhỏ cho nghe, người ngàn vạn lần không được nói cho ai biết.

- Lại là vị cao nhân nào đấy nói với nương tương lai ca ca sẽ trở thành phò mã chứ gì? Hay là quận mã?

(Yul: quận mã là chồng của quận chúa, quận chúa là đích nữ của vương gia)

- A.

Nhị phu nhân sững sốt, hoài nghi hỏi:

- Làm sao người biết?

Khương Lộ Dao vỗ trán, chán nản nói:

- Sao không thấy vị cao nhân nào nói ca ca có thể đỗ trạng nguyên? Làm phò mã? Không phải là ăn bám sao?

Nhị phu nhân nâng tay đánh vào vai nàng, bắt nắn mắng:

- Ca ca người là cái dạng gì, người còn không rõ sao? Có thể làm phò mã đã là trời cao ban ân, mà làm được phò mã, còn không phải là có bản lĩnh sao?

Nói cách khác, ăn bám cũng cần có bản lĩnh?

Khương Lộ Dao lý giải như vậy cũng không sai!

Nhị phu nhân lấy khăn lau mắt:

- Nha đầu không có lương tâm, ta làm như này là vì ai?

Khương Lộ Dao biết nhị phu nhân giả vờ khóc, nhưng nàng cũng không kiên trì nổi, cam chịu nói:

- Lấy sổ sách ra đây đi, nữ nhi giúp nương làm giả sổ sách!

- Nữ nhi ngoan, nương biết người là đứa nhỏ hiếu thảo nhất!

Nhị phu nhân vội vàng đem sổ sách thu chi tu bổ hoa viên cho Khương Lộ Dao, nữ nhi nàng làm giả, ai cũng không nhìn ra sơ hở.

- Người với ca ca người mỗi người một nửa, có cái gì nương cũng để cho các người, nương không biết nhiều chữ... Coi như biết hết chữ cũng không làm sổ sách hoàn thiện như người, bá mẫu, thẩm thẩm của các người đều là người khôn khéo cơ trí, nhưng vẫn không phát hiện ra vấn đề, nữ nhi à, sau này nương hoàn toàn trông cậy vào người.

Nhị phu nhân phe phẩy quạt cho nữ nhi, từ lúc nữ nhi khỏi bệnh, càng ngày nàng càng đào góc tường hầu phủ thuận lợi hơn.

Nàng dường như đương nhiên phải xuất sắc nhất:

- Dao Dao, hay là chúng ta tham ô nhiều nhiều một chút, thêm một hai lượng cũng được...

- Bỏ đi, bỏ đi, người đừng tròng mắt, ta không nói nữa là được chứ gì?

Nhị phu nhân lầm bầm:

- Càng lúc càng giống lão phu nhân, khiến người ta không dám đối diện với người.

- *Số mệnh của lão phu nhân cũng không được tốt, đêm dài lạnh lẽo thế lương, cô độc...Người có mệnh phú quý nha, sau này sẽ làm nhất phẩm cáo mệnh phu nhân! Lại còn nhì tôn đầy đàn, phu thê hòa thuận, thầy tướng số nói rồi, cả Vĩnh Ninh hầu phủ này chỉ có mệnh của người là tốt nhất!*

- *Nương...*

Không phải Khương Lộ Dao chưa từng làm giả sổ sách, sau khi tới đây, nàng thường xuyên vì vài chục, vài trăm lượng bạc mà làm giả sổ sách!

Một người tính toán siêu việt...Lại dùng vào việc này, Khương Lộ Dao chỉ còn bất đắc dĩ:

- *Nếu nương cùng phụ thân, còn có ca ca cứ tiếp tục gây chuyện thế này, ta thấy cả đời này cũng không thể trở thành nhất phẩm cáo mệnh phu nhân.*

- *Tại sao?*

- *Nương còn dám hỏi tại sao? Nếu ta không bị các người gây chuyện mà một chết, thì cũng bị các người chọc cho tức chết!*

Đối với Khương Lộ Dao mà nói, cắt xén một trăm lượng không có gì khó, nhưng cái khó là phụ thân nàng dám chạy tới Triệu vương phủ!

Không lẽ sâu quá hóa quen? Thậm chí nàng còn thành thạo sửa sổ sách giúp mẫu thân!

Nàng cũng chẳng còn lo lắng đến chuyện phụ thân mang người tới cửa Triệu vương phủ cứu nhi tử.

Chuyện có hỏng thêm nữa thì cùng lắm là cả hai phụ tử đều vào đại lao trong Triệu vương phủ.

Tính theo thân phận, thì Triệu vương và phụ thân của nàng còn có quan hệ họ hàng thân thích.

Dù phụ thân không phải là thân sinh nhi tử của tổ mẫu, thì trên danh phận, nhi tử của thiếp thất đều là nhi tử của đích mẫu!

Trời dần dần tối, các phòng trong hầu phủ đèn đuốc sáng trưng như ban ngày!

Nhị phu nhân thỏa mãn cất kỹ tám ngân phiếu một trăm lượng, lúc này nàng mới lo lắng cho trượng phu cùng nhi tử, liên tục nhìn ra cửa:

- *Nữ nhi, bọn họ sẽ không có chuyện gì đi.*

- *Chắc vậy.*

Khương Lộ Dao đưa tách trà cho nhị phu nhân:

- *Trong viện tổ mẫu truyền ra tin tức, tổ mẫu cũng không đi thôn trang nghỉ mát, lát nữa tổ mẫu sẽ truyền văn thiện, nương đi qua đi!*

- *Lão phu nhân cũng thật là, lẽ ra nên sớm định ra thế tử, để đỡ cho mấy vị đại bá của người tranh giành cầu xé lẫn nhau, cũng đỡ để bọn họ vì tước vị mà hỏng hết tình cảm huynh đệ!*

...

Đối với chuyện mẫu thân sẽ thỉnh thoảng thông minh đột xuất, Khương Lộ Dao đã không còn bất ngờ.

Chỉ cần không nhắc đến tiền bạc, mẫu thân vẫn có thể phân biệt nặng nhẹ, mẫu thân Uông thị của nàng biết mình sẽ có được cái gì.

- *Tổ phụ còn khỏe mạnh, dù lập thế tử thì thế nào? Lập được cũng phế được.*

Khóe miệng Khương Lộ Dao cong lên:

- *Trận đoạt tước này có thể sánh bằng tuồng diễn trong phủ của đám huân quý danh môn, thật phần khích!*

Xiếc khi đã là gì? Đùa bốn người mới là cảnh giới cao nhất!

Khương Lộ Dao chỉ hy vọng, lúc thân thể lão phu nhân suy tàn, vẫn có thể dắt mũi đám người bọn họ chạy vòng vòng!

Nhị phu nhân bị Khương Lộ Dao diu ra cửa, Khương Lộ Dao lo lắng dặn dò:

- *Muộn thế này mà phụ thân với ca ca còn chưa rời khỏi Triệu vương phủ, chỉ có hai khả năng, một là loại vô cùng tốt, Triệu vương và phụ thân bỏ qua chuyện cũ, nên hẳn giữ hai người họ ở lại vương phủ làm khách, loại còn lại, là bọn họ bị Triệu vương bắt nhốt! Trong hầu phủ này, loại tin tức như vậy không thể giấu được, ở trước mặt tổ mẫu, bá mẫu và các vị thẩm thẩm chắc chắn sẽ nhắc tới... Nương...*

- *Nương biết nên nói thế nào.*

Nhị phu nhân nắm chặt tay nữ nhi, ánh mắt kiên định:

- *Ta sẽ không để các nàng xem náo nhiệt.*

Khương Lộ Dao nở nụ cười hài lòng, lại nghe nhị phu nhân bồi thêm một câu:

- *Người nói xem, sao lão phu nhân không đi thôn trang đường lão đi? Nàng ở trong phủ làm gì? Thấy nàng...Chân ta lại bị chuột rút.*

Khương Lộ Dao thờ dãi một hơi, quả nhiên không thể trông cậy vào mẫu thân nàng!

Trước khi vào viện, nhị phu nhân đứng ở ngoài cửa liếc vào bên trong viện.

Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, vài bóng dáng quen thuộc in lên cửa sổ, phu nhân các phòng còn lại đã đến đông đủ.

Trong lòng căng thẳng, lại nghe nha hoàn hầu hạ lão phu nhân nói, hai ngày nữa lão phu nhân sẽ mang các vị tiểu thư trong hầu phủ đi Tàn vương phủ, sắc mặt nhị phu nhân ngưng trọng.

Tuy nhị gia có chút trung nhị, lúc nào cũng gây họa, nhưng nhị phu nhân cũng chưa từng lo lắng cho phu quân của mình.

Nàng biết dựa vào "năng khiếu" của hần sẽ không chọc ra tai họa gì lớn, nhưng Tàn vương phủ không giống vậy.

Tàn vương là nhi tử nhỏ nhất của thái hậu nương nương, đương kim hoàng thượng là trưởng tử.

Nhưng theo lời đồn từ trong cung truyền ra, hoàng thượng cũng không phải là nhi tử mà thái hậu yêu thương nhất!

Người được thái hậu yêu thương nhiều nhất, chính là hoàng đệ Tàn vương!

Tàn Vương đã từng xuất chinh, bình định biên cương Đại Minh, là một vị vương gia có chiến công hiển hách, rất được hoàng đế tín nhiệm.

Nhưng Tàn vương yếu mệnh, không biết vì nguyên nhân gì, mà hần thắng lớn trở về kinh không lâu sau thì đột tử.

Nghe nói lúc đó hoàng đế khóc thảm thiết, nhiều ngày không tiếp triều vì cái chết của thân đệ, lại còn cho phép Tàn vương thê tử tiếp tục thừa kế, chứ không tước vị.

Hiện giờ thanh thế của Tàn vương phủ không lớn như trước, nhưng vẫn là nhất đẳng huân quý.

Nhị phu nhân cầm tay nữ nhi, vài lần muốn nói lại thôi, Khương Lộ Dao kỳ quái hỏi:

- *Nương?*

- *Trở về rồi nói!*

Nhị phu nhân thuận theo nha hoàn vén rèm cửa mà đi vào trong phòng, dẫn Khương Lộ Dao quy củ thỉnh an lão phu nhân.

Khương Lộ Dao thấy mọi người đã đến đầy đủ, Khương Lộ Châu và Khương Lộ Kỳ mỗi người một bên làm bạn bên người lão phu nhân.

Các vị phu nhân các phòng khác chỉ có thể đứng trước mặt hầu hạ cơm nước.

Đích nữ đại phòng Khương Lộ Lâm vừa thành thân tháng trước, phu gia là Lâm gia vọng tộc ở Giang Nam. dòng dõi cực kỳ tương xứng với Vinh Ninh hầu phủ.

Nghe nói đại phu nhân không vừa lòng cửa hôn sự này, nhưng ở hội hoa xuân Khương Lộ Lâm lại phải lòng Lâm công tử, hai người tình đầu ý hợp, quyết định đầu bạc răng long.

Khương Lộ Lâm chống chọi áp lực từ phụ mẫu khăng khăng đòi gả vào Lâm gia, nghe nói lão phu nhân còn cổ vũ, lại còn cho Khương Lộ Lâm một phần hồi môn khiến người ta thêm nhỏ dãi.

Khương Lộ Dao thấy hai vị đường muội đích nữ còn lại thực sự được lão phu nhân yêu thương.

Xem ra đại bá mẫu phản đối kết thân với Lâm gia chỉ sợ không phải ghét bỏ Lâm gia! Có lẽ cảm thấy không có ai ở bên người lão phu nhân... Dù sao lão phu nhân cũng không vừa mắt thứ nữ.

Làm nhiệm vụ là một nhân vật quần chúng chuyên nghiệp, Khương Lộ Dao sẽ không sồn lại gần nịnh nọt lão phu nhân.

Im lặng ngồi ở vị trí xa một chút, nhìn Khương Lộ Châu liêu mạng khoe mẽ lấy lòng..

Khương Lộ Dao biết lão phu nhân đang đùa bốn bọn họ, bởi vậy nàng xem rất đã nghiền.

Nhưng mà, hôm nay ánh mắt đích nữ tứ phòng Khương Lộ Kỳ có chút không bình thường, nàng đã nhìn Khương Lộ Dao nhiều lần.

Đối với vị tứ đường muội này, Khương Lộ Dao không dám khinh thường, đừng nhìn Khương Lộ Kỳ trầm ổn, trầm tĩnh mà lầm.

Từ trong ánh mắt của nàng có thể nhìn ra, nàng là người có chuyện xưa.

Chi thứ hai đã rất loạn rồi, Khương Lộ Dao tuyệt đối không dám trêu chọc Khương Lộ Kỳ.

Ánh mắt Khương Lộ Kỳ có chút u ám, điểm này khiến Khương Lộ Dao không nghĩ ra, Khương Lộ Kỳ có gì không hài lòng?

Tứ gia chính là người có hy vọng được thừa tước cao nhất!

Dùng văn thiện xong, lão phu nhân nhấp một ngụm trà, bất ngờ hỏi:

- Lão nhị đã về chưa?

Nhị nhu nhân cứng người, vâng vâng dạ dạ trả lời:

- Còn chưa về, nhị gia bất hiếu, khiến mẫu thân phải lo lắng.

Lão phu nhân cũng không hỏi nhiều, hơi nâng lên mí mắt, ánh mắt lão luyện phong sương dừng ở trên người nhị phu nhân.

Khóe mắt liếc nhìn Khương Lộ Dao đang ngồi nghiêm chỉnh, trầm mặc.

Khương Lộ Kỳ bên cạnh nàng cũng thường xuyên trầm mặc, nhưng Khương Lộ Kỳ trầm mặc là vì không muốn bị nàng chú ý.

Tuy Khương Lộ Dao trầm mặc, nhưng ánh mắt sáng ngời, giống như người ngoài cuộc đứng xem náo nhiệt...

Khóe miệng lão phu nhân hơi cong lên, muốn chơi tâm kế, muốn xem náo nhiệt?

- Hai ngày nữa Tần vương phi làm thọ yến, các người đi cùng ta tới Tần vương phủ chúc thọ.

- Dạ, tổ mẫu!

Khương Lộ Châu hưng phấn đáp.

- Dạ...Tổ mẫu.

Thần sắc Khương Lộ Kỳ âm trầm, cúi đầu che giấu cảm xúc.

Khương Lộ Dao hơi nhíu mày:

- Tổ mẫu, ta cũng phải đi?

- Chỉ cần là tiểu thư của Vinh Ninh hầu phủ đều phải đi!

Lão phu nhân nói như đinh đóng cột, hơi tức giận nói:

- Nhị nha đầu, ngươi có coi mình là tiểu thư hầu phủ không?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Thân phụ

Nhị phu nhân vội vàng thỉnh tội với lão phu nhân:

- Nhị nha đầu là vui mừng đến choáng váng, mẫu thân ngàn vạn lần đừng trách tội nhị nha đầu, nàng nha...Từ lâu đã muốn theo mẫu thân ra phủ, chỉ là trước kia vẫn không có cơ hội mà thôi.

- Ta thấy nhị nha đầu đâu giống vui mừng đến choáng váng.

Khóe miệng Tam phu nhân nhếch lên, trong mắt tràn đầy bốn cột:

- Nhị nha đầu có thói quen không thích gặp người sẽ không tốt, luôn ru rú ở trong hậu phủ, có khác gì thứ nữ không lên được mặt bàn?

Vĩnh Ninh hầu phủ cũng là khai quốc liệt hầu, thù kẻ tước tặc, vì trong phủ có lão phu nhân Gia Mân quận chúa, nên Vĩnh Ninh hầu ở tầng lớp huân quý cũng rất hiển hách.

Nhị phu nhân tức giận nói:

- Tam đệ muội lời này sai rồi, nhị nha đầu là văn tinh, trầm ổn, chẳng lẽ không thích ra cửa xã giao liền không lên được mặt bàn? Ta lại muốn thỉnh giáo tam đệ muội, nữ tử thích xã giao, thuận lợi mọi bề có người nào có thể diện?

- *Người.....*

Tam phu nhân Mã thị không ngờ nhị phu nhân lại nói lời ám chỉ như vậy, nữ tử thường xuyên ra cửa xã giao còn không phải là danh kỹ sao?

- Nhị tẩu nói lời này hơi quá, hay là nhị tẩu oán trách mẫu thân thường dẫn bọn nha đầu ra cửa?

Tam phu nhân Mã thị phản bác cực nhanh, đem chiến hỏa đốt tới người lão phu nhân.

Đại phu nhân Phùng thị, tứ phu nhân Lý thị đều chê cười tam phòng!

Không sai, nhị phòng căn bản không có cơ hội kế thừa tước vị, không biết vì sao tam phu nhân còn muốn đụng đến nhị phòng?

Tam phu nhân Mã thị này ngay cả ai là đối thủ cũng không nhận ra, ngược lại còn ở trước mặt lão phu nhân gây chuyện.

Lão phu nhân khôn khéo như vậy, mà có thể coi trọng tam phòng mới là lạ.

Đại phu nhân cùng tứ phu nhân chạm ánh mắt, hai người liền nhìn đi chỗ khác, đại phòng cùng tứ phòng mới là đối thủ!

Nhị phu nhân chớp mắt, ngơ ngác hỏi thẳng:

- Ta cùng Tam đệ muội nói chuyện, như thế nào lại liên lụy đến lão phu nhân?

Ta oán trách mẫu thân lúc nào? Có câu nào không hiểu thuận với mẫu thân? Sao tam đệ muội có thể đem mẫu thân cùng đám tiểu thư quý phủ ghép chung với đám nữ tử vui hoan thích xã giao? Tam đệ muội nói chuyện không biết suy nghĩ, phải sửa!

Nhị phu nhân hơi hơi cúi đầu, bộ dạng dụi ngoan:

- Nhi tức làm mẫu thân khó xử, sau này nhi tức nhất định sẽ dạy dỗ tam đệ muội thật tốt!

Khương Lộ Dao cũng cúi đầu nhin cười, sắc mặt tam phu nhân...Nhìn thật phẫn khích.

Nghĩ nhị phòng dễ khi dễ lắm sao?

Khương Lộ Dao không đổi được tật xấu của phụ huynh, không thay đổi được tính tình mẫu thân hay đào góc tường hậu phủ.

Nhưng nàng có thể ảnh hưởng đến lời nói của mẫu thân, cái gì mà dễ khi dễ? Đây này!

Không tranh tước vị, cũng không phải người nhị phòng dễ mặc cho người khác khi dễ.

- Nhị tỷ tỷ có mệnh cách tốt nhất, thuật sĩ (thầy xem tướng) đều nói nhị tỷ tỷ phúc trạch thâm hậu, là vượng phu vượng tử, mệnh cách là nhất phẩm cáo mệnh.

(Yul: vượng phu vượng tử nghĩa là chồng công thành danh toại, con cái thành đạt.)

Khương Lộ Kỳ vẫn luôn đứng ngoài cuộc lúc này lại cười khanh khách nói:

- Dù nhị tỷ tỷ không ra cửa xã giao, thì phúc khí cũng sẽ tự tìm tới cửa, tam bá mẫu không cần lo lắng cho nhị tỷ tỷ.

Nàng nhẹ nhàng nói một câu, xem như hòa hoãn tam phu nhân đang xấu hổ.

Đem chuyện tam phu nhân khó dễ nhị phòng tô điểm cho đẹp là vì quan tâm đến hôn sự của Khương Lộ Dao.

Thuận tiện đem đến cho Khương Lộ Dao một chút phiền toái, mệnh cách tốt nhất, sẽ bị người đồ kỵ!

Lão phu nhân chậm rãi nói:

- Thuật sĩ giang hồ nói, không thể quá tin, cũng không thể không tin, lúc nhị nha đầu cập kê quả thật có lão thuật sĩ nói nàng là mệnh phú quý...

Khuong Lộ Dao tụ tập đủ thứ mọi người hâm mộ cùng ghen ghét, ánh mắt đám đường muội nhìn nàng mang theo đố kỵ.

- TÔ mẩu cũng nói không thể quá tin vào lời thuật sĩ, thuật sĩ đều là chọn lời hay để nói, hôm nay tứ muội muội nói những lời này, ta là lần đầu tiên nghe nói.

Khuong Lộ Dao cười khanh khách trả lời:

- Không ngờ chuyện của nhị phòng, lại khiến tứ muội muội nhớ thương như vậy, ta làm đường tỷ lại không bằng tứ muội muội!

Khuong Lộ Kỳ giải thích nói:

- *Ta cũng chỉ nghe mẫu thân nói.*

Tứ phu nhân tiếp lời:

- *Lúc tán gẫu có nói đến chuyện này, lão thuật sĩ vì quý phủ xem mệnh cách từng vị tiểu thư, chỉ có nhị nha đầu có mệnh cách tốt nhất, ta chỉ thuận miệng nói với tứ nha đầu, không ngờ nàng lại nhớ kỹ.*

- Ta thật hâm mộ nhị tẩu a, mệnh cách của tứ nha đầu...Sướng trước khổ sau...Lời lão thuật sĩ nói khiến ta rất hất an.

- Mẫu thân không phải đã nói lời thuật sĩ nói không thể quá tin sao, không phải đều chọn tin dễ nghe sao?

Đều là mẫu thân nhị phu nhân chân thành trấn an tứ phu nhân:

- Nhị nha đầu của ta từng nói, người nhất định thắng thiên! Chuyện mệnh cách quá mức hư vô mờ mịt, tứ gia hiện giờ ở nội các Hàn Lâm Viện làm thị giảng, chức quan còn có thể thăng tiến, tứ nha đầu có các người chiều cố, lại có huynh đệ để dựa vào, sao có thể phạm sai lầm? Ngược lại nhị gia chúng ta... Ai, không đem phiền toái cho nhị nha đầu là tốt lắm rồi!

Khỏe miệng tứ phu nhân giật giật, mình cùng nhị tẩu khi nào thì thân thiết đến nỗi thổ lộ nỗi lòng? Hay nàng nói lời gì đó, khiến nhị phu nhân hiểu lầm?

Khuong Lộ Dao nhìn tứ phu nhân bị mẫu thân của mình quán lấy, đành giải vây nói:

- Nương, về sau người có chuyện gì khó xử hãy nói với tứ thẩm, nữ nhi nhìn ra tứ thẩm là người nhiệt tình, sẽ rất quan tâm đến hậu bối.

- Được, được, được.

Nhị thái thái ở hầu phủ rất tịch mịch, có người cùng nàng nói chuyện cũng tốt.

Huống hồ nhị phu nhân còn có một chút tư tâm, nàng nhìn ra tứ phòng có cơ hội thừa tước rất cao.

Tứ phu nhân cũng có rất nhiều của hồi môn, biết đâu nàng có thể từ trong tay tứ phu nhân moi được ít bạc....

Của hồi môn của nhị nữ cũng sẽ đầy đủ một chút.

Có phân ý tưởng này, nhị phu nhân tươi cười càng thân thiết, càng sáng lạn.

Lão phu nhân rừ mắt, nhị hóa! Toàn gia nhị hóa!

(Yul: nhị hóa là tên khác của bệnh trung nhị...)

- *Lão phu nhân, nhị gia đã trở về.*

Khuong Lộ Dao vừa nghe lời này, trong lòng nồn nóng, phụ thân nàng bình an rồi khỏi Triệu vương phủ?

Lão phu nhân nói:

- Kêu lão nhị đến đây, ta muốn hỏi hần, rốt cuộc là chuyện như thế nào? Đang yên đang lành lại dám đến Triệu vương phủ nháo loạn?

Mấy vị phu nhân của phòng khác lập tức né tránh sau bình phong, bọn họ vẫn hay chê cười nhị gia thường xuyên gây họa.

Chuyện lần này khiến các nàng rất hứng thú, nghiêng tai nghe động tĩnh bên ngoài.

Bởi vì hần là phụ thân của nàng, Khuong Lộ Dao cũng không cần né tránh, đương nhiên nhị phu nhân cũng không cần lảng tránh, hai người các nàng đứng bên người lão phu nhân.

Khuong Lộ Dao rất ít khi tiếp cận lão phu nhân, lúc này đưa mắt tinh tế đánh giá vị chúa tể hầu phủ Gia Mẫn quận chúa

Suy đoán xem, sao hôm nay nàng lại có dụng ý muốn đưa mình cùng đi Tàn vương phủ...

Gặp phụ thân mình rồi, ánh mắt lão phu nhân ngàn vạn lần đừng rơi xuống người nhị phòng...

- Phụ thân!

Khương Lộ Dao vừa thấy mặt mũi hần bầm dập, chân cẳng không nhanh nhẹn, không phỏng đoán ý đồ của lão phu nhân nữa.

Chạy lên vài bước nâng đỡ nhị gia, cũng may là bị thương ngoài da:

- Phụ thân cùng đồng liêu đánh nhau?

Nhị gia Khương Thừa Nghĩa xấu hổ cười cười, tác động làm cơ mặt đau đớn, "A" một tiếng:

- Nữ nhi ngoan, không có việc gì

- Ca đâu?

- Ta ở đây.

Huỳnh trưởng Khương Mân cần cũng rất chặt vật đi sau phụ thân, y phục sa tanh bị xé rách vài chỗ, khoe miệng còn dính máu, lại tức giận lắm lắm:

- Thật không ngờ Triệu vương cũng là tên không ra gì...Chơi với phụ thân, lại dùng võ lực...Hừ; tục ngữ nói đánh giặc thân huỳnh đệ, ra trận phụ tử bình, ta cùng phụ thân chưa khiến hầu phu chúng ta bị mất mặt!

- Tiểu tử thú, ngươi còn dám nói?

Nhị gia giờ tay tán cho Khương Mân Cần một cái tát:

- Nếu không phải tại tiểu tử ngươi vương tay vương chân, thì ta đã sớm đánh bại Triệu vương rồi!

- Nhưng mà nữ nhi ngoan, phụ thân không bị thiệt nha, ngày mai nhất định Triệu vương không thể lên triều!

Nhị gia thỏa mãn cười hai tiếng, hùng hậu nói:

- Muốn khi dễ nhi tử của ta? Không có cửa đâu!

- Tiểu muội từng nói, ngay cả cửa sổ cũng không có!

- Đúng, muội muội ngươi đã từng nói như vậy.

Nhị gia cùng nhi tử kẻ vai sát cánh, hơn nữa còn dạy dỗ Khương Mân cần:

- Nếu gặp phải Triệu vương, ta liền dùng lực đầu tướng quân đối phó hắn, trong kinh thành ai mà chẳng biết ta giỏi nhất là nuôi dưỡng Quốc Quắc? Giống tốt mà rơi vào tay Triệu vương...Đều bị hắn dưỡng hỏng, Triệu vương hoàn toàn không biết cách dưỡng trùng!

- Đúng vậy, phụ thân là cái này.

Khương Mân cần giờ ngón tay cái, vẽ mặt đắc ý dào dạt:

- Người bán trùng có thể kiếm được mấy trăm lượng...

"Loảng xoảng." Lão phu nhân đập mạnh ly trà xuống bàn, nước trà tràn hơn phân nửa:

- Lão Nhị! Trong mắt ngươi còn có ta hay không?

Nhị gia vội vàng vén tà áo, hành lễ với lão phu nhân:

- Nhi tử thỉnh an mẫu thân, sao trong mắt nhi tử lại không có mẫu thân?

- Thỉnh an? Ta không bị ngươi tức chết đã may mắn lắm rồi.

- Mẫu thân...

Sắc mặt lão phu nhân âm trầm, câu giận chỉ vào phụ tử nhị gia, bắt bẻ:

- Ngươi nhìn bộ dáng của ngươi...

- Bộ dáng làm sao? Mẫu thân không biết, Triệu vương thật quá đáng, mười

mấy. Không, hai mươi mấy người

đánh một mình nhi tử.

Nhị gia uốn ngực, hất cao mặt đầy vết bầm tím, tự hào nói:

- Nhi tử chưa khiến phụ thân mất mặt, đều đánh bại bọn họ!

Sau bình phong truyền đến tiếng cười đắc ý của Khương Lộ Châu, nhị phòng mất mặt, trong lòng nàng vô cùng thống khoái!

Để xem Khương Lộ Dao giả vờ không thèm để ý tước vị, mệnh cách lại tốt!

Có vị phụ thân nhị hóa như nhị bá phụ, tương lai sau này của Khương Lộ Dao còn có thể tốt được sao?

Quý phủ huân quý nào sẽ nguyện ý kết thân gia cùng nhị phòng, cùng nhị hóa liên hôn?

Không sợ mất mặt a!

Khương lộ kỳ nhẹ nhàng lắc tay áo mẫu thân, chậm rãi lắc đầu, Nhị bá phụ có phúc phần người bình thường sao có thể so sánh?

Lão phu nhân lần đầu tiên bị thứ tử làm cho tức giận, tay chỉ vào nhị gia run rẩy:

- Ngươi Ngươi Ngươi có bản lĩnh

lớn như thế, sao không hủy Triệu vương phủ luôn đi?

- Mẫu thân, tuy Triệu vương thua, lại còn tập kích nhi tử, nhưng chuyện này chỉ là việc nhỏ, nhi tử hủy Triệu vương phủ làm gì? Nếu nhi tử thật sự hủy đi Triệu vương phủ, cũng không có bạc cho Triệu vương tu...

Nhị gia liếc mắt nhìn Khương Lộ Dao, từ khi nữ nhi quản gia, bạc trong hà bao của hắn càng ngày càng ít.

Không dễ gì tích góp được ít bạc đều dùng để cải thiện thức ăn cho Quắc Quắc.

- Tổ mẫu.

Khương Lộ Dao lo lắng phụ thân nàng sẽ khiến lão phu nhân tức điên, vội nói:

- Phụ thân chỉ thích chơi bời, hồ nháo, người dùng so đo với phụ thân làm gì, nếu Triệu vương điện hạ đã để phụ thân trở về, tôn nữ nghĩ Triệu vương điện hạ sẽ không sinh sự nữa, hiện giờ là lễ Phật đàn, nếu nháo lớn, Triệu vương điện hạ cũng không gánh nổi trách nhiệm.

Sắc mặt Lão phu nhân ngưng trọng, ánh mắt sâu sắc nhìn Khương Lộ Dao, nha đầu này...Cũng là người biết nắm bắt tâm cơ...

- Cho dù Triệu vương muốn nhân nhượng cho khỏi phiền, thì ta cũng không định buông tha cho hắn! Nữ nhi a, ta cùng Triệu vương đánh tiếp, mười ngày sau lại so tài...

- Phụ thân.

Khương Lộ Dao nhìn không được nâng tay che trán, lão phu nhân tròn mắt há mồm, giống như lần đầu tiên nhận thức nhị gia, qua một lúc lâu, mới chậm rãi nói:

- Lão Nhị, ngươi thật dám làm, dám cùng Triệu vương điện hạ động tay chân!

- Mẫu thân quá khen, nhi tử vẫn không thành võ không xong, chỉ giỏi dưỡng trùng, nếu nhi tử nhận mình đứng thứ hai, sẽ không có ai dám đứng thứ nhất, Triệu Vương không phục, cứ việc cười ngựa lại đây, hừ, lần này, nhi tử cũng sẽ dẫn theo người, đồ phải để Triệu vương thua không dậy nổi lại động thủ đánh người!

Lão phu nhân quay đầu nói với Khương Lộ Dao:

- Thực sự vất vả ngươi, nhị nha đầu.

- Không vất vả, không vất vả.

Phụ huynh của nàng, nếu nàng mắc kẹ, thì ai sẽ quản?

Nàng cũng muốn đốc thúc phụ huynh tiến tới, đáng tiếc...Tình tình phụ huynh đã định, nàng có thể làm thế nào?

Chương 6: Mưu hoa

Lão phu nhân ghét bỏ xua tay nói với nhị lão gia:

- *Thôi, thôi, chuyện của người, ta quản không được, tùy người nháo đi, hôm nay ta chỉ nói một câu, người ở bên ngoài như thế nào ta cũng mặc kệ, nhưng nếu người dám trêu chọc người không nên dây vào, thì đừng trách ta thành gia pháp giáo huấn người!*

- *Nhi tử chưa bao giờ gây chuyện.*

về mặt Nhị gia bầm tím lộ ra ủy khuất:

- Dưỡng trùng quá tốt, bị người ghen ghét mà.

- Tổ mẫu, xin bớt giận.

Khurong Lộ Dao vội vàng vuốt lưng giúp lão phu nhân thuận khí, trấn an lão phu nhân:

- Phụ thân không có thừa bạc để ăn chơi đàng điếm..

Lão phu nhân nhìn nàng chăm chú, Khurong Lộ Dao chậm rãi cúi đầu, da mặt nàng mỏng, không so được phụ huynh da mặt dày, lão phu nhân thở dài nói:

- Bỏ đi, các người trở về đi.

- Dạ.

Toàn gia nhị phòng hành lễ xong liền rời đi.

Lão phu nhân cũng không còn hứng thú nói chuyện, mặc kệ Khurong Lộ Châu lấy lòng như thế nào, thì thần sắc của lão phu nhân vẫn hiện vẻ chán ghét.

Mấy vị phu nhân phòng khác trấn an cũng không có tác dụng, ai cũng nhìn ra nhị phòng hoàn toàn xong rồi!

Sau đó lão phu nhân đuổi các nàng rời đi.

- Chủ tử, người đây là?

- Ta đánh giá thấp lão nhị rồi.

Khóe miệng lão phu nhân nhếch lên:

- Hắn có thể từ Triệu vương phủ mà an toàn trở về, là có phúc khí.

- Người nói nhị gia?

- Người còn hồ đồ hơn ta, hiện giờ là cái dạng tình huống gì, không ai hiểu rõ hơn ta, tước vị còn chưa định xuống, không người nào dám làm trái ta, trừ chuyện ta là đích mẫu của bọn hắn, thì còn dựa vào danh phận Gia Mẫn quận chúa! Hoàng Thượng năm nay đã hơn sáu mươi, chẳng may bệ hạ... Tân đế đăng cơ, quan hệ với ra càng xa cách.

Lão phu nhân không muốn cả đời kiêu ngạo, cuối cùng lại là cảnh đêm dài thê lương.

- Người xem trọng nhị gia?

Tề ma ma cảm thấy đầu mình không đủ dùng:

- Lão nô nhìn thấy nhị gia cũng không phải là lựa chọn tốt nhất, nếu tước vị hầu phủ đặt lên người nhị gia, không chừng một ngày nào đó sẽ bị hoàng thượng tước đoạt.

- Ha ha.

Lão phu nhân dựa vào đệm mềm, chậm rãi uống trà, mí mắt buông xuống, bên môi nở nụ cười:

- Người không hiểu, ta chưa từng để ý đến tước vị Vĩnh Ninh hầu phủ. Tước vị là của Khương gia bọn họ, có bị đoạt tước hay không, thì có quan hệ gì đến ta đâu?

- Nói nhiều người cũng không hiểu!

Lão phu nhân cười nhấp một ngụm trà, nâng đũa bốn chỉ thứ, không chế hầu phủ, chỉ cầu lúc già được an nhàn.

Chỉ không phải lo lắng tìm người thích hợp thừa kế tước vị cho Khương gia, cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ nâng Vĩnh Ninh hầu phủ cao lên một tầng.

Bên trong tứ phòng.

Khương Lộ Kỳ nói với mẫu thân Lý thị:

- Nữ nhi biết phụ thân có lòng muốn tước vị, nhưng hôm nay thật sự không phải là thời cơ kế thừa tước vị. Nữ nhi đã nói với nương biết bao nhiêu lần, tương lai sau này tiền đồ của phụ thân sẽ rất tốt, cần gì cứ một hai phải làm Vĩnh Ninh hầu? Dù không có tước vị, phụ thân vẫn được bệ hạ coi trọng.

- Hay là người không muốn làm đại tiểu thư danh chính ngôn thuận của Vĩnh Ninh hầu phủ?

Lý thị tức giận nhìn Khương Lộ Kỳ nói:

- Có phải đầu óc người hồ đồ rồi? Người có biết không, ai kế tục tước vị Vĩnh Ninh hầu, thì nữ nhi người đó chính là Tần vương thế tử phi?

Về mặt Khương Lộ Kỳ vẫn luôn trầm tĩnh, trầm ổn, lúc này dần dần trở nên trắng bệch, ngón tay run nhè nhẹ, trong miệng tràn đầy chua xót:

- Nương... Tần Vương thế tử, nương không phải không biết, hắn không có bản lĩnh.... Tần Vương phủ nhìn thì vinh hoa phú quý, nhưng không phải ai cũng dễ dàng hưởng phúc phận này.

- Tần Vương phủ không tốt, vậy người nói xem phủ nào tốt?

- Nương...

- Kỳ nha đầu, ta chính là muốn tốt cho người, sẽ không tìm thấy nhân gia nào tốt hơn Tần vương phủ đâu.

Lý thị chậm rãi nói:

- Nếu không phải năm đó tổ phụ người cứu Tần vương điện hạ, thì cũng không có cộc hôn sự này, tuy hiện giờ Tần vương điện hạ không anh dũng thiện chiến bằng phụ thân hân, nhưng bệ hạ rất coi trọng Tần vương điện hạ, lại có thái hậu nương nương chống lưng, gả vào Tần vương phủ sẽ không sai.

Lý thị thấp giọng nói:

- Nếu bỏ lỡ cơ hội lần này, sau này người sẽ hối hận, phụ thân người đúng là không cần vội vàng kế thừa tước vị Vĩnh Ninh hầu vào lúc này, nhưng người chờ không nổi, Kỳ nha đầu, nương một lòng vì người. Ta hiểu người nghĩ Tần vương phi là kẻ phi, không phải là thân mẫu của Tần vương thế tử, nhưng người đừng quên, thế tử là đích trưởng tử của Tần vương.... Hoàng gia lại bạc đãi ngoại gia thế tử, huống chi thân phận đích trưởng tử nhi tử của đích mẫu so với nhi tử của kẻ phi còn cao hơn, nghe nói Tần vương điện hạ cũng rất thương yêu thế tử...

Khương Lộ Kỳ há mồm muốn nói, nhưng cũng không nói được chữ nào, không có người nào tin tưởng Tần vương thế tử không phải là phu quân tốt.

- Tiểu thư huân quý danh môn đều hâm mộ Vĩnh Ninh hầu phủ, Tần vương thế tử là hiền tể như vậy mà người còn không cần, vậy người muốn gả cho ai?

- Nữ nhi không thích Tần vương thế tử, như thế nào cũng không gả vào Tần vương phủ!

- Người...

- Nương, kết thân với huân quý danh môn sẽ chặn con đường làm quan của phụ thân, bệ hạ lại tín nhiệm Tần vương, cũng sẽ không để thân gia của Tần vương vào nội các!

Lý thị nghe Khương Lộ Kỳ nói như vậy, đành miễn cưỡng ngăn chặn con tức:

- Dù có lễ pháp cũng không ai quy định thân gia với Tần vương điện hạ lại không thể làm quan nội các, huống hồ... Phụ thân người tuy ở Hàn Lâm Viện, nhưng đời này có thể vào nội các hay không còn khó nói, có bao nhiêu thứ cát sĩ đầu bạc tóc trắng, như Lâm lão đầu vẫn chỉ là thứ cát sĩ?

Lý thị đối với chuyện trọng phụ làm quan trong nội các cũng không thấy có gì tốt!

Nếu làm theo ý tưởng của nàng, nàng thà đem nữ nhi gả cho Tần vương thế tử!

- Không nói đến hôn ước cùng Tần vương thế tử, chỉ nói tước vị Vĩnh Ninh hầu trừ tứ gia ra, thì không còn người nào thích hợp để kế tục! Người lại

nhiều lần nhắc tới nhị gia, chỉ khiến người bật cười, nếu tước vị rơi xuống người nhị gia, Vĩnh Ninh hầu phủ sẽ trở thành trò cười trong kinh thành.

- Tuy nhị bá phủ không làm việc gì ra hồn, nhưng hắn là người trung thực, điều này rất đáng quý.

Khương Lộ Kỳ cũng không nói kỹ càng tí mỉ với Lý thị, chỉ cần nàng có thể đã động phụ thân, khiến hắn tin tưởng lúc này kế thừa tước vị Vĩnh Ninh hầu sẽ giống như ngồi trên lửa.

Khuyên ngăn phụ thân thoái nhượng một bước, cho dù mẫu thân không hiểu dụng ý của nàng, thì cũng không dám làm trái ý tứ của phụ thân.

Lý thị cũng không phải là người không khôn khéo, chỉ là gặp chuyện đại sự thì năng lực lý giải kém một chút.

Khương Lộ Kỳ nói:

- Nữ nhi đi thư phòng tìm phụ thân, nương cũng nên quan tâm phụ thân nhiều một chút mới phải, gần đây Bạch di nương cũng không có an phận, nàng lại sinh hạ thứ tử thứ nữ cho phụ thân, chẳng may tâm phụ thân bị nàng bắt đi, ngày tháng sau này của người sẽ trôi qua rất khổ sở.

- Đừng có nhắc con hồ ly tinh kia với ta.

- Lúc ấy sao ta lại không nhìn ra tiện nhân Bạch thị là quỷ tâm tư? Lại để nàng sinh ra tiện chủng.

- Nương, nếu người vẫn oán giận, chỉ khiến phụ thân càng bảo hộ Bạch di nương mà thôi.

- Vậy người nói xem ta nên làm cái gì bây giờ? Nếu người tranh đua một chút, làm Tần vương thế tử phi, ta còn sợ Bạch di nương sao?

- Ta mặc kệ người nghĩ như thế nào, cũng mặc kệ phụ thân người có nghe lời người khuyên bảo hay không, ta chỉ hy vọng người có thể cao gả vào Tần vương phủ! Người ở Tần vương phủ đứng vững gót chân, Bạch di nương có mơ tưởng tạo ra sóng gió gì đi nữa, thì Tứ gia vẫn sẽ ngoan ngoãn lưu lại trong phòng ta.

Tứ gia Khương Thừa Trí ở trong mắt Lý thị cũng không phải là người tài ba, lại là người sĩ diện.

Nếu nữ nhi tranh đua, tứ gia sẽ không dám có ý niệm sùng thiếp diệt thê, dù Bạch di nương có thứ tử thứ nữ, vẫn không có cách gì lay động địa vị của nàng!

Nhưng nếu sau này Khương Lộ Kỳ gả cho người không như ý, chỉ sợ Bạch di nương sẽ không cam lòng ở trước mặt Lý thị khom lưng cúi đầu.

Khương Lộ Kỳ thật lòng vì Lý thị cùng toàn gia mà suy xét, nàng muốn thay đổi chủ ý của Lý thị cùng phụ thân nhưng quá khó.

Có đôi khi nàng hận chính mình chỉ là nữ tử nhu nhược...Nếu nàng đầu thai làm nhi tử, có lẽ lời nàng nói, phụ thân sẽ tin tưởng hơn một chút.

- Nữ nhi không phải bất hiếu, mà là có một số việc, người không rõ....

Khương Lộ Kỳ cầm tay Lý thị, nhẹ giọng nói:

- Nữ nhi là có thiện ý, tương lai người sẽ hiểu.

Nếu không phải vì Vĩnh Ninh hầu phủ cùng Tần vương phủ có hôn ước, thì Khương Lộ Kỳ cũng không khó xử đến vậy.

Nàng có thể tránh đi người hiền tế được mọi người muốn...Tần vương thế tử.

Nhưng vì có hôn ước, ai kế tục tước vị Vĩnh Ninh hầu, thì nữ nhi của người đó sẽ gả vào Tần vương phủ!

Không muốn liên lụy quá sâu với Tần Vương thế tử, Khương Lộ Kỳ chỉ có thể tận lực khuyên giải phụ thân tạm thời

buông bỏ dã tâm đối với tước vị Nhị

phòng là tấm mộc tốt nhất!

- Đau, đau, đau.

Nhị gia trốn tránh, oán trách nói:

- Nữ nhi, đợi chút, đợi chút

Khương Lộ Dao cầm thuốc mỡ đuổi theo Khương Thừa Nghĩa chạy quanh phòng:

- Lại đây, ngoan ngoãn bôi được!

- Nữ nhĩ. Phụ thân không có việc gì.

Khương Thừa Nghĩa cùng Khương Lộ Dao cách bàn tròn nhìn nhau:

- Người sao lại muốn bôi được, quả thực là muốn mạng ta! Người từ nơi nào tìm thấy thuốc mỡ.....Sao lại đau như vậy?

Nhị phu nhân cười khanh khách đứng ở bên cạnh nhìn, đáng lắm, phải để nữ nhĩ trị hần!

Sắc mặt Khương Lộ Dao biến đổi, trong mắt chứa đầy nước mắt, nghẹn ngào nói:

- Phụ thân....Nữ nhĩ muốn bôi được cho phụ thân, nhìn phụ thân bị thương, trong lòng nữ nhĩ rất khó chịu, thật là khó

chịu. Là nữ nhĩ vô dụng, để phụ thân

bị Triệu vương điện hạ đánh...

- Được rồi.

Khương Thừa Nghĩa chịu không nổi khi nhìn thấy nước mắt của Khương Lộ Dao, hần giống như anh hùng anh dũng hy sinh.

Ngồi lại trên ghế, giờ lên khuôn mặt xanh tím, bày ra bộ dáng mặc nữ nhĩ chà đạp, nắm chặt tay thành quyền rồi nói:

- Nếu lại gặp Triệu vương điện hạ, ta không trả thù là không được!

Trong tay Khương Lộ Dao cầm bình được trọt xuống thảm, bắt đầu đi nói:

- Phụ thân a, người thật là thân phụ của ta!

- Ta đầu Quốc Quốc thắng, đường trùng thắng, Triệu vương thua ta đến tám con phố!

- Đúng vậy, phụ thân có năng lực.

Khương Lộ Dao khom lưng nhặt được bình, cẩn thận đưa được cho Khương Thừa Nghĩa.

Đối với Khương Thừa Nghĩa cảm sách vở liên ngữ, cười ngửa thì rót xuống yên mà nói, thì chuyện đường trùng đầu Quốc Quốc là điểm duy nhất hơn được người khác.

- Nhưng người cũng đừng xem thường đường trùng, trong đó có rất nhiều thứ cần chú ý, căn cứ nhiều năm tổng kết...

Khương Thừa Nghĩa thao thao bất tuyệt giảng kinh nghiệm đường trùng tâm đắc.

Khương Lộ Dao yên lặng nghe, lúc Khương Thừa Nghĩa mặt mày hớn hờ, nàng bỏ thêm một câu:

- Nếu để nữ nhĩ biết được người cùng Triệu vương điện hạ đầu Quốc Quốc, tháng này tiền tiêu vật của phụ thân...Hừ hừ, một đồng cũng không CỎI

- Al

Khương Thừa Nghĩa đau khổ hỏi:

- Một đồng cũng không có?

- Không có!

Khương Lộ Dao trả lời kiên quyết, lúc này phụ huynh có vận khí tốt, mới có thể bình an từ Triệu vương phủ trở về, sau này thì sao?

Lấy thực lực nhà mình mà nói, dính dính đến Triệu vương điện hạ người hoàng gia, chỉ có một chữ, CHẾT!

P/s Bộ này cực phẩm đan xen ý bi hài đầu đầy đủ. Đọc rất ngắt ngảy từ đầu đến cuối âm mưu chồng chất âm mưu...

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Thảo thuận

Khương Thừa Nghĩa bị nữ nhi dùng tiền tiêu vặt chế trụ, nhị phu nhân Uông thị rất vui mừng.

Ngay cả Khương Mân Căn một lòng "bệnh vực lẽ phải" luôn đứng về phía phụ thân, thấy muội muội khí thế quá cường đại.

Hắn lại nhớ đến hầu bao khô quắt của mình, chỉ có thể thương mà không giúp được gì, nhìn phụ thân đang bấm ngón tay tính toán...

- Dưỡng trùng mất năm lượng, cũng đến lúc đổi lòng sắt cho lục đầu tướng quân...

Khương Thừa Nghĩa tính một lúc lâu, tội nghiệp nói:

- Dù ta không đi uống rượu, không đi xã giao, bạc vẫn không đủ dùng a.

- Phốc!

Khương Lộ Dao lẩm bẩm nói:

- Trùng ăn còn quan trọng hơn người ăn uống sao?

Nhị hóa cha rõ ràng vì sâu có thể nhịn ăn nhịn mặc, đây là tình cảm rất cao thượng nha.

Khương Lộ Dao luôn thích hưởng thụ đối với chuyện này của phụ thân thật sự khó có thể lý giải.

Uông thị đột nhiên chen vào:

- Nếu lão gia bán trùng tốt... Không phải sẽ có bạc sao, trước đó vài ngày đã có người ra giá cao, đúng không?

Đây chính là nói tới bạc, đôi mắt Uông thị sáng lấp lánh.

- Không được, trùng là mạng của ta, sao ta có thể vì bạc mà bán đứng tánh mạng?

Khương Thừa Nghĩa hiên ngang lăm liết cự tuyệt kiến nghị của Uông thị, thà hèn nhịn ăn nhịn uống, cũng phải để trùng được ăn no, sống tốt!

- Nữ nhi, cùng lắm thì ta không đi tìm Triệu vương báo thù!

- Lão gia Trong nhà rất thiếu tốn,

ngươi nhìn nữ nhi đi, bên người chỉ có vài nha hoàn, ăn mặc cũng quá mộc mạc, còn nhi tử.... Năm nay cũng không còn nhỏ, hầu phù không thể trông cậy, của hồi môn sinh lễ của bọn nhỏ phải làm sao bây giờ? Lão gia không thể để bọn chúng bị người khác khinh thường.

Khương Thừa Nghĩa cúi thấp đầu:

- Hay là ta tiết kiệm một chút?

- Lão gia!

- Phụ thân!

Khương Mân căn thấy Uông thị ám chỉ mình, liền trưng ra bộ mặt nghèo khổ, cảm cảm y rách nát trên người:

- Nhi tử cũng chỉ có một bộ phục này là có thể ra ngoài gặp người! Nhi tử cũng đau lòng muội muội a...

Khương Thừa Nghĩa vừa nghe xong, giống như tìm được cái cớ để trốn tránh, trùng mắt nói:

- Nếu ngươi đau lòng Dao Dao, sao ngươi không chịu nỗ lực? Không cầu tiến? Nếu không có việc gì làm thì ngươi không thể đọc sách sao? Ở chung với đám hoàn khổ suốt ngày hồ nháo, ngươi nhìn ngươi xem... Lúc lớn bằng ngươi, ta đã học thuộc tứ thư ngũ kinh.... Năm đó lão tử cũng nổi danh là tài tử!

Khương Mân Căn cùng Uông thị há to mồm, nổi danh tài tử? Tứ thư ngũ kinh?

Nhị gia có biết, tứ thư ngũ kinh có bao nhiêu quyển? Đọc cũng là vấn đề a.

Dưới ánh nến phản chiếu khuôn mặt Khương Lộ Dao lạnh như băng, bày đàn thân nhân....

Nàng rút cuộc gặp phải bày đàn cực phẩm như thế này đây, biết phải làm sao bây giờ?

Nghe bọn hắn nói, càng nói càng thái quá, Khương Lộ Dao hô to một tiếng:

- Được rồi!

Cả đám im miệng, đừng nói Khương Thừa Nghĩa cùng Ưông thị không có phong phạm phụ mẫu.

ở trước mặt nữ nhi Khương Lộ Dao, bọn họ thật sự không bày nổi tư thái phụ mẫu.

Từ khi Khương Lộ Dao quản gia, chất lượng cuộc sống của nhị phòng được nâng cao rõ rệt.

Mặc kệ bọn họ chọc phá loại phiền toái gì, chỉ cần có Khương Lộ Dao mọi chuyện đều yên bình!

Quan trọng nhất, những thứ bọn họ hứng thú hay yêu thích đều được thỏa mãn...

Vật chất cùng tinh thần đều được thỏa mãn, tuy bọn họ nhị một chút, nhưng vẫn có thể phân biệt tốt xấu, cho nên trên dưới nhị phòng đều nghe lời nàng.

- Phụ thân có thể tiếp tục dưỡng trùng, người muốn bao nhiêu bạc, nữ nhi cho người, chỉ cầu người đừng ở bên ngoài đối địch với Triệu vương điện hạ.

- Được, được.

Mặt mày Khương Thừa Nghĩa hớn hờ vui vẻ đáp ứng, Triệu vương? Hừ, giao thủ với Triệu vương dưỡng trùng ngu ngốc là hạ thấp bản thân mình!

- Nương có thể tiếp tục đào góc tường hầu phủ, sổ sách để nữ nhi an bài.

- Cái gì mà đào góc tường hầu phủ?

So với Khương Thừa Nghĩa thì da mặt Ưông thị mỏng hơn một chút, vì bản thân cãi lại vài câu:

- Còn không phải là vì các người sao? Dao nhi, chờ người có nữ nhi rồi sẽ hiểu tấm lòng phụ mẫu.

(Yul: nữ nhi là nữ tử + nữ nhi chứ không phải = nghĩa nữ nhi)

Nữ nhi? Khương Lộ Dao nghĩ thầm, ta sợ bị di truyền! Chẳng may tính tình nữ nhi của nàng lại nhị giống như bọn họ thì phải làm sao bây giờ?

Khương Lộ Dao thà không sinh!

Nhiều tử nhiều nữ, nhân sinh của nàng so với hiện tại càng bị kịch hơn!

- Ca ca đâu?

Khương Lộ Dao nhìn huynh trưởng từ trên xuống dưới đang ưỡn ngực, nhưng sắc mặt lại sợ hãi.

Khiến công tử hoàn khổ không còn ăn chơi trác táng, cũng là một nan đề:

- Ca ca, muội chỉ cầu ca đừng có ở bên ngoài bắt chước đại đường ca được không?

(Yul: đại đường ca là anh họ lớn nhất bên nội)

-A.

Khương Mân cẩn kinh ngạc hỏi:

- Cái gì mà bắt chước đại đường ca? Đại đường ca của chúng ta...Không phải muội từng nói hắn không phải là người tốt sao.

Đại phòng đích trưởng tử Khương Mân Giác bị Khương Lộ Dao lén bình luận là bề ngoài cảm y ngọc thực đều là nguy quân tử.

Nhìn thì có vẻ có phong phạm của huynh trưởng, rất thương yêu giữ gìn đám đệ đệ.

Nhưng nếu đám tiểu đệ chọc phải phiền toái, Khương Mân Giác cũng không ngại bỏ đá xuống giếng.

- Ở bên ngoài quậy phá, nếu gặp phải đại đường ca, ca muốn chết sao?

- Tiểu muội đừng kích động, đừng kích động.

Khương Thừa Nghĩa cũng dựng đứng lỗ tai nghe Khương Lộ Dao giáo huấn, nghe nữ nhi nói, cũng không cảm thấy mất mặt.

- Sao hôm nay ca lại bị bắt đến Triệu vương phủ?

Khương Lộ Dao uống một ngụm nước trà, nhìn bộ dạng phụ huynh nghiêm túc lắng nghe, nàng cảm thấy rất vừa lòng.

Bầy đàn này, người quậy là người quậy, gây chuyện là gây chuyện, nhưng được cái là chịu nghe khuyên bảo.

Đương nhiên Khương Lộ Dao cũng chỉ có thể dùng ưu điểm này của bọn họ mà an ủi chính mình.

- Không phải ca cùng Triệu vương phủ nhị vương tử lúc bình thường hò hét kết bái huynh đệ sao? Các người thường xuyên ở bên ngoài ăn chơi, ca cũng nói hấn xem ca như thân huynh đệ, có mỹ nhân sẽ dẫn ca theo, nhưng lần này ca bị bắt đến Triệu vương phủ, lúc ca đối mặt với Triệu vương, thì hấn ở đâu?

- Triệu vương điện hạ là phụ thân hấn...

- Ca là huynh đệ của hấn! Lúc kéo bè kéo lũ đánh nhau, thì hấn ở đâu?

Khương Lộ Dao lên án, Khương Mân Cần rụt cổ, cẩn thận suy nghĩ, muội muội nói cũng có lý.

- Muội nhớ ca từng nói, An Quốc Công thế tử vì huynh đệ mà đại náo Đôn Đốc Viện.

- Hấn không thể so với An Quốc Công thế tử được.

- Thân phận địa vị sai kém không quan trọng, mấu chốt là thái độ, thái độ chân thành, ngay cả thái độ chân thành với lão đại cũng không có, ca ngẫm lại xem ca muốn cùng An Quốc Công thế tử ra cửa diều võ dương oai, hay là cùng hấn giao hảo? Sau chuyện đại náo Đôn Đốc Viện, An Quốc Công thế tử xuất môn có biết bao nhiêu người vây xem? Đám tiểu đệ của hấn có thể nhìn ngắm bao nhiêu mỹ nhân? Nghe nói ở trên thuyền hoa cũng bao không ít mỹ nhân đâu.

Khương Lộ Dao giống như dụ hoặc Eva cùng Adam ăn vụng trái cấm.

Không phải nàng khinh thường Triệu vương nhị vương tử, cũng có thể hiểu nỗi khó xử của thứ tử.

Nhưng nếu không ngăn cản được huynh trưởng ở bên ngoài quậy phá ăn chơi trác táng, thì ít nhất cũng phải tìm được chỗ dựa cường ngạnh một chút.

Đời này Khương Mân cần không có mệnh làm lão đại, cho nên hấn cần tuyển một lão đại có bản lĩnh.

Quan trọng nhất là tuyển nhiều tiểu đệ, tiểu đệ nhiều có thể gánh vác nhiều trách nhiệm, có như vậy Khương Mân Cần mới ít gặp nguy hiểm..

Nói lời đạo nghĩa không nhất định có thể đã động đến Khương Mân cần.

Nhưng dùng mỹ nhân cùng chất lượng hưởng lạc ăn chơi trác táng tuyệt đối có thể đã động đến hấn.

Thấy Khương Mân Cần động tâm, Khương Lộ Dao tiếp tục nói:

- Muội nhớ lúc ấy hoa khôi cũng đến bồi rượu, ca ca, nhìn người ta kia, thử nhìn lại ca đi?

- Chỉ là..... Ta không dựa vào An Quốc Công thế tử được, nếu không ta...Ta dựa vào Tần vương thế tử có được không? Tiểu muội, Tần vương thế tử có địa vị cao, Khương gia chúng ta có quan hệ sâu xa với Tần vương phủ.

Tần vương thế tử? Khương Lộ Dao lắc đầu:

- Không được, Tần vương thế tử...Quá phiền toái!

- Tần vương thế tử oai hùng bất phàm, tuy ngoại gia chỉ còn lại có một nhà quả phụ, nhưng bề hạ rất coi trọng Dương gia, chỉ cần Dương gia còn vinh sủng, Tần vương điện hạ sẽ đối xử tử tế với hấn, không phải thái hậu nương nương cũng đối đãi với hấn như tăng tôn(chất) mà người thương yêu nhất sao.

Ở kinh thành đám công tử hoàn khổ ai mà không biết đến danh Tần vương thế tử? Lại còn không biết xấu hổ xưng là oai hùng bất phàm?

Khương Lộ Dao chép miệng, thấp giọng nói:

- Đầu năm nay có kẻ mẫu liên có kẻ phụ, Tần vương phi làm kẻ phi quá hoàn mỹ...

- Hoàn mỹ có gì không tốt?

Uông thị ở bên cạnh xen mồm:

- Khắp kinh thành người người đều biết Tần Vương phi hiền hiếu Đều khen ngợi nàng, nói nàng đối xử với Tần vương thế tử so với thân sinh nhi tử còn tốt hơn.

- Nương, không phải thân sinh nhi tử của nàng, thì cũng đừng nghĩ tình thương của mẫu thân trên người nàng.

Khương Thừa Nghĩa ho khan hai tiếng, biết lời này của nữ nhi là có ý cảnh cáo, buồn bực nghĩ, hay là thế tử không tốt?

Trừ chuyện đường tròng ra, thì hẳn không có yêu thích cái gì khác, tâm tư nấp thiếp cũng không dám nghĩ...

Một mặt là hẳn có tình cảm với phu nhân của mình, mặt khác là không có nữ nhân nào ngu ngốc như Uông thị.

Toàn tâm toàn ý cùng chung sống với người không có bản lĩnh, không có năng lực giống như hẳn.

Hẳn biết tư chất của mình không tốt, tiền đồ hữu hạn, ở trong đám huynh đệ không ít lần bị lừa gạt, cũng ăn không ít mệt!

Vì thế hẳn càng thích đối mặt với Uông thị nàng sẽ không lừa hẳn, sẽ không nói sâu xa! Đối với người ngoài hẳn rất ít khi đối xử chân thành.

Khương Lộ Dao nói:

- Muội nghe nói Tần vương phi hiền huệ, nghe nói nàng rất thông minh, còn có thể sinh dưỡng, cũng nghe nói nàng cùng Tần vương cảm sát cùng minh, nhưng muội rất ít khi nghe thấy người khác nói đến quan hệ của nàng cùng Tần vương thế tử? Nếu Tần vương phi thương yêu Tần vương thế tử...Muội lại thấy Tần vương tam vương tử hiện giờ đang làm việc cho bệ hạ, tứ vương tử đã trúng giải Nguyên...Cho dù là thứ xuất ngũ vương tử cũng đã theo quân

Tần vương thế tử có cái gì? Trừ tước vị thế tử ra, thì oai hùng bắt phàm từ đâu mà có?

Khương Lộ Dao cũng không dám nói Tần vương phi này nọ, chỉ là hiện giờ thủ đoạn phùng sát đích tử cũng quá đơn giản, có lẽ Tần vương phi tìm lối tắt.

(Yul: phùng sát là nâng niu, trân trọng sau đó giết.)

Dù sao, có tổ mẫu làm gương, Khương Lộ Dao cũng không dám xem thường nữ nhân cổ đại, bầy đàn hậu trạch.

Các nàng giết người không thấy máu! Thủ đoạn đa dạng, nếu người có chỉ số thông minh thấp, nhiều khuyết điểm, ở trước mặt các nàng, có lẽ bị bán còn giúp các nàng kiếm tiền.

Giống như Tần vương thế tử Sẽ

không ít lần" xác nhận" với Tần vương phi.

Khương Mân cắn răng cãi lại:

- Cho dù kẻ mẫu của Tần vương thế tử không đáng tin cậy; dù Tần vương điện hạ không đáng tin cậy, thì không phải còn có ngoại gia của hẳn sao? Dương gia toàn gia trung liệt, đây chính là bệ hạ tự mình phong. Năm đó Dương gia...

- Ca ca, muội cũng không biết năm đó đã xảy ra chuyện gì, muội chỉ biết thân mẫu của Tần vương thế tử vì Dương gia mà tự sát!

Khương Lộ Dao nhìn chằm chằm Khương Mân Cẩn, nói từng câu từng chữ:

- *Tần vương thế tử là loại đại phiến toái! Ca chỉ cần nhớ kỹ, cách xa hẳn một chút.*

- Ủ.

Khương Mân Cẩn gật đầu, đầu hẳn không đủ thông minh, nghe lời tiểu muội...Sẽ không sai.

Uông thị biết nhị gia không có cơ hội thừa tước, chuyện hôn ước giữa nữ nhi Khương gia cùng Tần vương thế tử cũng không thể rơi xuống người Khương Lộ Dao.

Trong lòng nàng tràn đầy mong chờ, tương lai sau này nữ nhi sẽ làm nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, làm thê tử của quan nội các!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Mừng thọ

Chuyện nhị gia đại náo Triệu vương phủ đã kết thúc.

Triệu vương điện hạ cũng không tìm tới cửa, Khương Thừa Nghĩa cũng không đi trêu chọc Triệu vương.

Toàn gia nhị phòng ở trong hầu phủ chuyên tâm làm nhân vật quần chúng, phòng khác vẫn chế cười bọn họ.

Chỉ có tứ tiểu thư Khương Lộ Kỳ là đi thư phòng tìm phụ thân Khương Thừa Trí.

Hai người bọn họ thương nghị rất lâu, đối với khiến nghị mà nữ nhi đưa ra, Khương Thừa Trí cũng không tỏ thái độ.

Khương Lộ Kỳ có thể nhìn ra đại cục triều chính khiến Khương Thừa Trí nâng cao tầm mắt...

Bệ hạ đã già, tuy đã có thái tử, nhưng thái tử lại ốm yếu tuổi tác còn nhỏ, các hoàng tử khác sẽ không cam tâm thần phục thái tử

Ngôi vị hoàng đế lẫn lộn trong sương mù.

Nếu lúc này thừa tước, hầu phủ hưng hay suy đều đặt lên vai Khương Thừa Trí.

Chẳng may chọn sai người, hoặc là bị cuốn vào cuộc chiến đoạt đích, không cẩn thận sẽ rơi vào kết cục gà bay trứng vỡ.

Nếu thoái nhượng một bước, để nhị phòng đứng mũi chịu sào, sau này muốn đoạt lại tước vị từ trong tay nhị phòng cũng dễ dàng một chút.

Chỉ là Khương Thừa Trí cũng không biết ai có thể kế thừa để vị, lão nhị Khương Thừa Nghĩa lại là người hồ đồ vô dụng.

Nếu chẳng may hắn bị người khác lợi dụng, ở trong cuộc đoạt đích chọn sai người, rất có thể hầu phủ sẽ bị trừ tước...

Khương Thừa Trí vẫn coi tước vị là vật của mình, hắn tuyệt đối sẽ không chấp thuận tước vị bị lẫn lộn!

Tuy Khương Lộ Kỳ nói rất có đạo lý, thì Khương Thừa Trí cũng chỉ nói sẽ tạm nhân nhượng...

Trong lòng hắn nghĩ như thế nào, đương nhiên sẽ không nói cho nàng biết.

Cho dù nàng cùng hắn hợp mưu, là thân sinh nữ nhi của hắn!

Nữ tử có thông tuệ hơn nữa, cũng phải giả cho người, là người ngoài.

Khương Lộ Kỳ cũng không trông cậy những lời nàng nói có thể đã động phụ thân.

Nàng đã chuẩn bị bố cục, nếu tổ mẫu suy nghĩ đắn đo nhị phòng, chưa chắc sẽ để nhị lão gia làm thế tử...

Nàng an bày rất nhiều, hao tổn tâm huyết, cất nhắc nhị phòng, chỉ vì muốn tránh đi hôn ước cùng Tần vương thế tử!

Từ khi phát giác Khương Lộ Kỳ muốn qua lại thân cận với nhị phòng, Khương Lộ Dao chú ý nàng nhiều hơn.

Tình trạng nhà mình thế nào, nàng là người hiểu rõ nhất, trên dưới nhị phòng là một ổ cực phẩm không có tiền đồ, ham ăn biếng làm gây chuyện thị phi.

Khương Lộ Dao không biết phụ huynh của nàng có cái gì đáng giá khiến Khương Lộ Kỳ phải chú ý.

Khương Lộ Dao tuyệt đối sẽ không để nhị phòng bị tính kế.

Chỉ là nhìn Khương Lộ Kỳ nỗ lực thay đổi ý tưởng của tứ lão gia cùng tứ phu nhân Lý thị, mà Lý thị lại không muốn cùng Uông thị tương giao....

Khương Lộ Dao cũng có chút đồng cảm, tính tình phụ mẫu, không phải muốn thay đổi là có thể thay đổi, cho dù là vì muốn tốt cho bọn họ!

Khương Thừa Trí cùng Lý thị không giống phụ mẫu nàng, muốn thay đổi ý niệm từ lâu đã ăn sâu bén rễ trong đầu bọn họ, thì Khương Lộ Kỳ sẽ lao lực không ít đi.

Cũng may là nhị lão gia chịu nghe lời Khương Lộ Dao, còn Khương Thừa Trí tư tưởng trọng nam khinh nữ rất nghiêm trọng.

Tần Vương phủ là đứng đầu hậu duệ quý tộc, Tần Vương phủ có quy mô rộng lớn.

Diện tích tương đương với một phần tư hoàng cung, phủ đệ đình đài lầu các, cung điện nhà thủy tạ đều là danh gia thiết kế, có thể so với kiến trúc trong hoàng cung.

(Yul: Nhà thủy tạ là nhà nhỏ xây trên mặt cái ao nước để hóng mát về mùa hè)

Đây là lần đầu tiên Khương Lộ Dao tới Tần vương phủ, trước kia làm nhân vật quần chúng, đương nhiên nàng sẽ vô duyên với các yến hội trong hoàng cung.

Tuy ở hiện đại nàng đã từng nhìn thấy Tử Cấm Thành, thì vẫn bị kiến trúc ở Tần vương phủ làm chấn động.

Đại Minh triều này, so với hai triều quốc Minh, Thanh trong lịch sử trung quốc còn mạnh hơn.

Vì ở đây rất giàu có và đông đúc, lãnh thổ càng mở mang, bởi vậy Tần vương phủ mà nàng nhìn thấy, có thể so với cung vị Bắc Kinh!

Tuy không tôn quý bằng đế vương, nhưng sự phú quý xa hoa lãng phí lại không hề kém.

Chà trách..... Chà trách Tần vương thế tử được như là kim cương Vương lão ngũ!

(Yul: kim cương Vương lão ngũ có thể hiểu nôm na là nhà giàu độc thân)

Chỉ cần toàn gia Tần vương không có tâm tư mưu nghịch, cả đời này theo hoàng đế.

Thì nhất mạch Tần vương sẽ vĩnh viễn hưởng phú quý thái bình.

Khương Lộ Châu ân cần nâng đỡ tổ mẫu, Khương Lộ Kỳ cùng Khương Lộ Dao đi theo sau.

Khi các nàng đi vào đại sảnh, nơi này đang náo nhiệt đột nhiên yên tĩnh.

Rất nhiều tiểu thư khuê các cùng mệnh phụ nhìn đoàn người Khương gia trong ánh mắt mang theo hâm mộ cùng ghen ghét.

Hôn ước! Xem ra hôn ước giữa Khương gia cùng Tần vương thế tử đã truyền khắp kinh thành người người đều biết.

Khuôn mặt Tần vương phi kiều mĩ, da thịt trong suốt trắng nõn, cao nhã đoan

trang, giống như nữ nhân họa từ trong

tranh.

Nàng đã gần bốn mươi lại giống như thiếu phụ ba mươi, chói lọi, quyến rũ.

Tần Vương phi mặc y phục đỏ thắm tú chữ thọ, mái tóc dài đen nhánh được búi cao, cắm một cây trâm tơ vàng Lân Đan Phụng.

Dù không đeo nhiều trang sức, nhưng vẫn có vẻ tôn quý vô cùng.

Nhìn thấy lão phu nhân, tuy Tần vương phi đã là siêu phẩm vương phi, hôm nay lại là yến thọ của nàng, thì nàng vẫn mỉm cười chào đón, hơi phúc thân làm lễ vãn bối:

- Gặp qua Gia Mân quận chúa.

Tuy lão phu nhân lớn hơn nàng, cũng không dám nhận lễ của Tần vương phi, đi nhanh vài bước nâng tay Tần vương phi:

- Vương phi diện hạ quá khách khí

Tần Vương phi kính cẩn không phải là hầu phủ lão phu nhân, mà là biểu muội của hoàng thượng Gia Mân quận chúa!

- Kỳ nhi.

Lão phu nhân ý bảo Khương Lộ Kỳ tiến lên nâng đỡ Tần vương phi.

Khương Lộ Châu cố gắng áp chế phần nộ, mỉm cười nhìn Khương Lộ Kỳ đứng bên người Tần vương phi, mở miệng nói

- Vương phi diện hạ vạn phúc.

Nàng đối với Tần vương phi có vẻ rất chân thành, kính cẩn nghe theo, tuy Khương Lộ Châu có ý nịnh bợ, nhưng vẫn không đánh mất phong phạm của tiểu thư khuê các.

Khuôn mặt thanh xuân cười lên giống như hoa anh đào nở rộ, hiển lộ thanh xuân thiếu nữ tràn đầy sức sống.

So với Khương Lộ Châu chủ động, Khương Lộ Dao có vẻ mộc mạc, không thú vị, chỉ vội vàng làm lễ với Tần vương phi.

Khương Lộ Dao nhìn thấy Khương Lộ Kỳ không tình nguyện cùng che dấu một chút sợ hãi với Tần vương phi...Quá thú vị!

Tần vương phi giống như bà bà đánh giá nhi tức cảm tay của tỷ muội Khương gia, cười khen:

- Thật là một đôi tuyệt sắc song châu, lão phu nhân dạy dỗ tôn nữ thật tốt

Lão phu nhân khiêm tốn nói hai câu, Tần vương phi chủ động bắt chuyện với tỷ muội Khương gia.

Trong đại sảnh sắc mặt của đám mệnh phụ tăng thêm vài phần ghen ghét bất mãn.

Không có được kim quy tể (rể vàng) Tần vương thế tử, lúc trước như thế nào lại cố tình để Khương gia cứu Tần vương?

Đang cẩn thận quan sát Khương Lộ Kỳ thì lão phu nhân ho khan.

- Khụ khụ.

- Tổ mẫu, ta đỡ người.

Lão phu nhân đưa tay qua, Khương Lộ Dao vội vàng bắt lấy, hay là có trò hay, nàng có cơ hội lên sân khấu?

Nàng nhắm mắt đi theo lão phu nhân, lão bà này rốt cuộc muốn làm gì?

Lão phu nhân nắm thật chặt tay Khương Lộ Dao, nàng nâng mắt nhìn lại, lão phu nhân nghiêng ngả tươi cười:

- Không muốn bị Tần vương phi lừa, thì người hãy theo sát tại

Khương Lộ Dao nhìn về phía Tần vương phi, lão phu nhân vẫn nhấn nại chờ nàng "chọn lựa".

Đi theo lão phu nhân khó tránh khỏi chú ý, nhưng so với chuyện tụ tập trong một phòng với đám thiếu nữ hâm mộ ghen tị phần hận bên người Tần vương phi mà nói, thì đi theo lão phu nhân sẽ chịu ít lực sát thương hơn.

- Có thể hầu hạ tổ mẫu là vinh hạnh của tôn nữ, cảm tạ tổ mẫu đã cho tôn nữ cơ hội này.

Khương Lộ Dao cười rất chân thành.

Lão phu nhân lại nhéo tay nàng, thấp giọng nói:

- Lừa gạt ai đây? Nha đầu ngoài cười nhưng trong không cười!

Khương Lộ Dao như Tôn Ngộ Không gặp phải Như Lai Phật Tổ, mặc kệ nàng lăn lộn như thế nào cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của lão phu nhân.

Nàng chỉ muốn xem diễn, làm nhân vật quần chúng, không muốn bị lão phu nhân "chơi"!

Người ở thế hệ trước đương nhiên sẽ ngồi chung với người cùng thế hệ, lão phu nhân ở trong bảy đàn thái phu nhân cùng công chúa quận chúa lớn tuổi cũng rất có địa vị.

Khương Lộ Dao đã thô sơ giản lược đi một chút, có rất nhiều người trò chuyện với tổ mẫu nàng.

Tự nhiên làm người hầu hạ bên người lão phu nhân, Khương Lộ Dao bị đám lão bà thành tinh này đánh giá.

- Lão nhị gia, nhị nha đầu.

Lão phu nhân tươi cười từ ái, vỗ vỗ tay Khương Lộ Dao, nhìn đám mệnh phụ bên cạnh khoe khoang:

- Tuy ta chương mất thứ tư, nhưng tính tình của nha đầu này lại hợp ý ta.

Được đánh giá cao, bị người chú ý, thì Khương Lộ Dao trả giá càng lớn.

Làm bộ thẹn thùng, ngượng ngùng cúi đầu, Khương Lộ Dao âm thầm tròn trĩnh mắt.

Cũng may lão phu nhân không có hảo cảm với phụ thân mình, bằng không

Không đúng, cả bốn phòng đều không phải là thân sinh nhi tử của lão phu nhân.

Chẳng may tổ mẫu bởi vì "thích" nàng mà "thiên vị" phụ thân để tước vị rơi trên người phụ thân thì biết làm thế nào đây?

Khương Lộ Dao càng cảnh giác, khiêm tốn cười nói:

- Tổ mẫu quá khen, tôn nữ...

Ánh mắt lão phu nhân như điện, đôi mắt thâm thúy phong sương che giấu âm u cùng cô tịch, Khương Lộ Dao cắn chặt răng, cứng rắn nói:

- Có thể hầu hạ tổ mẫu là vinh hạnh của tôn nữ, phụ thân thường căn dặn phải hiếu thuận với tổ mẫu.

Nàng cũng không nhìn lão phu nhân, mà đưa mắt nhìn các vị thái phu nhân đàm tiếu.

Nếu gặp may có thể nịnh bợ được thái phu nhân, lưu lại "ấn tượng tốt".

Khương Lộ Dao cũng thường nhìn Tần vương phi....giống như nàng đang hâm mộ hai vị muội muội đang vây quanh Tần vương phi.

Lão phu nhân cười cười, thân muội muội Quảng Ninh hầu thái phu nhân Gia Nhu quận chúa đứng bên cạnh nàng thấp giọng nói:

- Nha đầu này nhìn có chút tùy tiện, phụ thân nàng cũng không phải là người đáng tin cậy, tỷ tỷ ngàn vạn lần đừng để bề ngoài của nàng lừa gạt
- Người không hiểu, mà người cũng không cần hiểu!

Ánh mắt lão phu nhân hiện lên hứng thú.

Kiếp này của muội muội thực sự rất thuận lợi.

Được trọng phu thương tiếc, nhi nữ hiếu thuận, Gia Nhu quận chúa vẫn được bảo hộ chiếu cố rất tốt:

- Khương Lộ Dao Ta thực sự nhìn làm

nàng rồi.

- Tỷ.

- Nàng lại là người có tâm địa cứng rắn, tốt lắm! Ta muốn nhìn xem nàng có thể cứng rắn bao lâu!

Quảng Ninh hầu thái phu nhân lộ vẻ bất đắc dĩ, tỷ muội các nàng có mấy người.

Chỉ có một mình trưởng tỷ là cả đời vô tử, cũng chỉ có mình trưởng tỷ là có tính tình giống với thân mẫu sớm thế nhất.

Dù Gia Mân quận chúa không thể sinh, thì đám tỷ muội các nàng cũng chưa từng lo lắng trưởng tỷ sẽ chịu thiệt.

Hay là nàng nhìn làm Khương Lộ Dao?

Tính tình Trưởng tỷ mà muốn nhận thứ tử trên danh nghĩa, nàng nghĩ tới liền đau đầu!

- Hòì bẩm vương phi điện hạ, thể tử đã tới.

Trong đại sảnh lại yên lặng, Tần vương phi cười nói:

- Mau mời.

Thân ảnh của Tần Vương thế tử tuần dật cao ngất xuất hiện ở trước mặt mọi người...

Mặt mày tuấn lãng, khí vũ hiên ngang, mặt quan như ngọc, quả thực là vị công tử phú quý khiến người ta ấn tượng sâu sắc.

Hắn bước vài bước đi đến trước mặt Tần vương phi, vén lên triều phục thế tử quỳ gối trên đệm tròn:

- Chúc mẫu thân phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn!

Ở phía sau hắn, là các thứ tử của Tần vương, tam vương tử, tứ vương tử cũng quỳ xuống, lên tiếng chúc mừng:

- *Chúc mẫu thân xuân xanh vĩnh trú, phúc thọ lâu dài!*

(Yul: xuân xanh vĩnh trú đồng nghĩa với trẻ mãi không già)

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Quý nhân

Tần vương phi cười vui vẻ, giống như rất vừa lòng với đám nhi tử đang dập đầu mừng thọ nàng.

Lời chúc không giống nhau, nghe cũng không có gì, nhưng có thể nhận ra ai là thân sinh nhi tử của nàng.

Khương Lộ Dao liếc mắt nhìn lướt qua Tần vương thế tử, ừ, hắn cũng không tính là trưởng tử nguyên phối đáng thương trong tiểu thuyết bị kẻ phi úc hiếp hoặc là lừa gạt.

Hải từ lớn lên trong vương phủ không có đứa trẻ nào có tư cách thiên chân.

Quỹ gối trước mặt Tần vương phi là một đám thiếu niên tuấn tú, nguyên phối trưởng tử, thứ tử, thân sinh nhi tử....

Bọn họ tồn tại chính là nhắc nhở Tần vương phi, trượng phu nàng còn có nhiều nữ nhân khác!

Tần vương thế tử cùng thứ tử nhắc nhở Tần vương phi phải vì tương lai của thân sinh nhi tử mà an bày con đường sau này.

Hoặc là xử lý Tần vương thế tử, hoặc là tìm một hướng đi khác.

Chả trách nữ nhân cổ đại sống không lâu, nội trạch lục đục với nhau cũng không cần nhắc tới, chỉ cần nhìn người khác cùng trượng phu sinh nhi tử...Đã tồn thọ ba năm rồi!

Thấy Khương Lộ Châu ái mộ nhìn chăm chăm Tần vương thế tử, Khương Lộ Dao thừa dịp tổ mẫu cùng đồng bọn đang nhỏ giọng nói chuyện với nhau, nàng lặng lẽ chuồn ra khỏi đại sảnh.

Có rất nhiều mệnh phụ, tiểu thư tới Tần vương phủ mừng thọ, ở đại sảnh có rất nhiều người.

Nhưng không phải tất cả mọi người đều có tư cách gặp Tần vương phi.

Tần vương phủ mở ra toàn bộ hoa viên, hạ nhân lui tới chiếu cố khách nhân.

Hoa viên trong vương phủ kì trân dị thảo nô rộ, đại sảnh, đình hóng gió tràn đầy y hương tấn cánh mệnh phụ cùng đám tiểu thư.

(Yul: Y hương tấn cánh là một thành ngữ, y = y phục, hương = hương thơm, tấn = mái tóc, cánh = bóng dáng, miêu tả sự lộng lẫy đẹp đẽ của phục sức trên người, cũng có ý ám chỉ phụ nữ hoặc chỉ những thứ hay thấy ở những yến hội xa hoa)

Khương Lộ Dao trà trộn vào đám tiểu thư không thể gặp Tần Vương phi, nghe các nàng trò chuyện, thường thức cảnh đẹp trong hoa viên, tâm tình nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Có người tiến lên dò hỏi xuất thân của Khương Lộ Dao, Khương Lộ Dao hợp tình hợp lý nói:

- Phụ thân ta là ngũ phẩm viên ngoại lang!

Mấy vị tiểu thư bị vắng vẻ, không thể chen vào đại sảnh thấy nàng chỉ là chi nữ của tiểu quan cũng vui vẻ tiếp nhận nàng.

Dù sao cũng có rất ít người chú ý đến Khương Lộ Dao ăn mặc mộc mạc, lại có vẻ lạ mặt.

Nàng ngồi ở đình hóng gió, uống nước trà, ăn trái cây, thưởng thức hoa mẫu đơn trong hoa viên....

Ở trong đám kỳ hoa dị thảo, Khương Lộ Dao thích nhất chính là mẫu đơn.

Tần vương phủ gieo trồng mẫu đơn trên quý nhiều chủng loại.

Có rất nhiều loại mà Khương Lộ Dao rất khó nhìn thấy bên ngoài.

Lúc các vị tiểu thư khuê tú nhắc tới hôn ước giữa Vĩnh Ninh hầu phủ cùng Tần vương thế tử.

Trong giọng nói vừa hâm mộ vừa ghen tị tiếc hận, ở Vĩnh Ninh hầu phủ trừ lão phu nhân Gia Mẫn quận chúa ra, thì không có mấy người có năng lực.

Đặc biệt là nhị gia "hồ nháo" cũng coi như nổi tiếng kinh thành, có người bàn luận xem ai có thể kế tục tước vị Vĩnh Ninh hầu.

Cũng ngầm suy đoán xem vị tiểu thư phòng nào tương lai sẽ làm Tần vương thế tử phi.

Khương Thừa Nghĩa bị mọi người loại trừ từ vòng đầu, ai cũng không tin người vô dụng vô tài, đại diện cho nhị hóa như Khương Thừa Nghĩa lại có thể kế thừa tước vị!

Không muốn nghe người khác nhàn thoại về phụ thân của mình, Khương Lộ Dao rời khỏi đình hóng gió.

Đi bộ trong hoa viên, phía trước là một nữ tử đang đi đến, khuôn mặt nàng tuyệt mỹ, giữa ấn đường có nốt ruồi chu sa, nàng mở miệng nói:

- Người là Vĩnh Ninh hầu phủ nhị tiểu thư.

-....

Thấy Khương Lộ Dao kinh ngạc, nàng nói tiếp:

- Mới vừa rồi ở đại sảnh ta đã nhìn thấy người.

- Người cũng từ đại sảnh ra đây?

- Ta không giống người...Nơi đó không có chỗ cho ta.

Thiếu nữ cỡ mười lăm, mười sáu tuổi cong môi mỉm cười, vừa nghịch ngợm lại có vài phần tự giễu cười nói:

- Ta chỉ là thân thích phương xa của Quảng Ninh hầu phủ, cùng huynh trưởng đến đây sống nhờ Quảng Ninh hầu, hôm nay cơ duyên xảo hợp mới đến Tần vương phủ.

(Yul: chẹp chẹp spoiler 1 chút nàng này độ thông minh cũng không thua kém gì nữ chính, kiếp trước nàng cũng là nhân vật phong vân)

- Nếu là thân thích phương xa của Quảng Ninh hầu, chúng ta...Cũng coi là thân thích rồi, ta khuê danh Lộ Dao.

- Ta họ Tiêu, khuê danh Chúc Hoa.

Tiêu Chúc Hoa, tên rất hay! Trên người nàng có phong thái rực rỡ hương hoa.

Khương Lộ Dao nhìn thiếu nữ trước mặt có vài phần hảo cảm, cười nói:

- Quảng Ninh hầu thái phu nhân cùng tổ mẫu ta là thân tỷ muội, ta gọi người là Tiêu biểu tỷ được không?

Tuy Khương Lộ Dao đã trải qua hai kiếp làm người, thì nàng vẫn không hề có ký gọi thiếu nữ này là tỷ tỷ.

Tiêu Chúc Hoa mỉm cười:

- Như thế ta sẽ không khách khí, Khương biểu muội.

Có người ở chung cả đời cũng không có cách gì thổ lộ tình cảm, có người chỉ gặp mặt một lần lại có thể trở thành tri kỷ.

Hai người các nàng chuẩn từ đại sảnh ra hoa viên nhìn ngắm mẫu đơn mà quen biết nhau.

- Tiêu biểu tỷ ở Quảng Ninh hầu phủ?

- Ta cùng huynh trưởng ở kinh thành thuê một tiểu viện, lẽ ra thái phu nhân định lưu chúng ta ở lại hầu phủ, nhưng ca ca ta...Hắn vào kinh không phải nương nhờ họ hàng, mà là tham gia khoa cử thi hội!

- Lệnh huynh là cử tử?

- Huynh trưởng ta ở Giang Nam thi hương đạt giải Nguyên!

Về mặt Tiêu Chúc Hoa lộ vài phần kiêu ngạo:

- Nhắc tới thiết hoa ngân câu Tiêu Duệ Hoa, rất ít ai ở Giang Nam mà không biết đến, phụ mẫu ta sớm thế, hiện giờ ta cùng huynh trưởng sống cùng nhau, huynh trưởng vào kinh dự thi, ta không đành lòng chia lìa với huynh trưởng, liền đi theo, hơn nữa...Ta còn tham gia tuyển tú nữ.

(Yul: thiết hoa ngân câu = vạch sắt móc bạc, ý nói nét chữ cứng cáp, có lực, vạch thẳng như sắt, nét móc như bạc.)

Tú nữ?

Khương Lộ Dao nghĩ tới Đại Minh triều, xác thực có chuyện tuyển tú.

Chỉ là tuyển tú cũng không phải là vì nạp vào hậu cung cho hoàng thượng, mà là tuyển các vị tiểu thư có gia thế trong sạch vào làm thư đồng cho công chúa, quận chúa hoặc là vào cung làm nữ quan.

Đừng xem thường nữ quan, phần lớn nữ quan đều có thể làm trắc phi của hoàng tử, hoặc là phi tần của hoàng đế.

Tiêu Chúc Hoa chỉ là họ hàng phương xa, lại có thể cùng Quảng Ninh hầu thái phu nhân tới Tần vương phủ...

Khương Lộ Dao nhìn không được suy đoán lung tung, là vì Tiêu Chúc Hoa hay là vì huynh trưởng của nàng?

Có thể ở Giang Nam đậu được giải Nguyên, lại có tên tuổi đứng đầu thiết hoa ngân câu, huynh trưởng nàng nhất định là người tài ba.

(Yul: nam chính đã được mấp mé nhắc tới... Là ai còn lâu mới nói□□□□)

Dựa theo tình hình mà phân tích, người Giang Nam thi hương đậu giải Nguyên tham gia khoa cử thi hội sẽ có khả năng đậu giải cao nhất.

Người được chọn làm tú nữ đương nhiên có gia thế trong sạch, nhiều thế hệ thư hương...

Khương Lộ Dao nói:

- Tiêu biểu tỷ chuẩn bị vào cung làm nữ quan hay là làm thư đồng cho công chúa?

- Ta cũng không có chí thanh vân(làm quan), cũng không dỗi gạt Khương biểu muội, ta chỉ ngóng trông có thể lạc tuyển(rót), lần này có thể nương nhờ họ hàng Quảng Ninh hầu phủ cũng là vì việc này, nữ quan cùng thư đồng không phải là điều ta sở cầu.

- Có Quảng Ninh hầu phủ thái phu nhân ra mặt, Tiêu biểu tỷ nhất định sẽ đạt được mong muốn.

Khương Lộ Dao nghĩ đến ca ca nhà mình đọc sách không được, đã mười tám tuổi đầu còn không có đỗ đạt cái gì, nên hâm mộ nói:

- Lệnh huynh đậu giải Nguyên, không biết lúc dự thi có lưu giữ lại văn chương hay không?

-..... Khương biểu muội muốn...

- Không sợ người chê cười, ta cũng có một bào huynh(anh ruột), nhưng văn chương không thể nào so với lệnh huynh, hôm nay hợp ý với Tiêu biểu tỷ, nên to gan muốn có được văn chương mà lệnh huynh đạt giải Nguyên, muốn lấy cái này cho huynh trưởng tham khảo! Ta không cầu huynh trưởng có thể giống như lệnh huynh giành được giải Nguyên, chỉ cầu hấn có thể đậu được tú tài là tốt rồi.

Khương Thừa Nghĩa là dựa ân mông mà có chức quan, Khương Mân Cần rất khó có được ân này.

Nếu có được công danh là tú tài, chẳng may sau này hấn gây chuyện bị bắt tội nha môn, thì quan viên nha môn cũng không dám dùng gia hình với hấn, đỗ tú tài là lá bùa hộ mệnh tốt nhất!

Khương Lộ Dao đã hạ yêu cầu rất thấp rồi.

- Lệnh huynh còn chưa thi đỗ tú tài?

- Tiêu biểu tỷ vừa tới kinh thành, nên không biết cũng phải, ca ca ta không hay đọc sách...Cho nên ta muốn dựa vào văn chương của lệnh huynh....

- Lúc huynh trưởng thi hương đậu giải Nguyên văn chương vẫn còn lưu lại, nếu Khương biểu muội muốn, ngày khác ta sai người đưa qua, chỉ là ta cho rằng muốn đỗ tú tài cần có bí quyết...

- Bí quyết gì, tỷ tỷ tốt, mau nói cho ta biết.

Khương Lộ Dao nhiệt tình lung lắc cánh tay Tiêu Chúc Hoa, nàng nhiệt tình như vậy khiến Tiêu Chúc Hoa không biết phải làm sao.

Nàng chưa bao giờ gặp nữ tử nào giống như Khương Lộ Dao, rõ ràng là người có lý trí, biết được ý tứ, lúc này đột nhiên bộc lộ nhiệt tình?

- Khương biểu muội..... Đừng quá kích động.

- Hôm nay gặp được cao nhân, có làm thế nào thì ta cũng không chịu buông Tiêu biểu tỷ đâu. Biểu tỷ không hiểu, ta cũng chỉ vì ca ca không nên thân không yêu đọc sách, phé đi biết bao tâm tư? Ta cũng không sợ biểu tỷ chê cười, ca ca ta cầm sách vở liền ngủ... Nhị phòng ở hầu phủ vẫn luôn đứng nép qua một bên, dù tổ mẫu có ý muốn điều dặt chiếu cổ ca ca ta, nhưng ca ca ta lại không biết cố gắng, không có chuyện tốt nào chạy tới người hấn, dù tài học của ca ca ta không tốt, nhưng tính tình lại tốt vô cùng, rất hiểu thuận với phụ mẫu, cũng rất yêu thương ta.

Khương Lộ Dao trực tiếp gọi Tiêu Chúc Hoa là biểu tỷ, trừ chuyện có vẻ thân cận ra, còn kéo lên quan hệ, Tiêu Chúc Hoa không thể không nể mặt mà không hỗ trợ.

Trước kia nàng cũng nghe nói muốn đậu tú tài cũng phải có bí quyết, thậm chí còn nghe nói khảo thí cũng có cách thức.

Tuy Khương Lộ Dao ở hiện đại cũng là nhân vật phong vân, nhưng ở Đại Minh triều, nàng không hiểu bát cổ, cũng không hiểu văn ngôn!

(Yul: Bát cổ là lối văn 8 đoạn, ở những đoạn 4, 5, 6, 7 đều có 2 vế đối nhau, tổng số là 8 vế.

Văn ngôn còn gọi là cổ văn (古文), là một loại ngôn ngữ viết của tiếng Hán dùng trong sách vở, kinh điển truyền thống.)

Tuy nàng muốn tận lực hiểu chi, hồ, giả, dã, thì bát cổ văn ngôn cũng không thể thông tuệ, bắt Khương Mân Cần ngâm nga kinh thư sử tập.

Nhưng cũng không có hiệu quả, Khương Mân Cần đã thi rớt rất nhiều lần, hiện tại Khương Lộ Dao không còn tin tưởng hấn có thể đỗ đạt.

Hôm nay ở Tần vương phủ ngoài ý muốn gặp được cao nhân, hừ hừ, huynh muội Tiêu gia cũng đừng mơ có thể dễ dàng thoát khỏi nàng.

Cho dù phải đắp da mặt cho dày cũng phải cầu tới cửa, Khương Lộ Dao muốn đem bí tịch khảo thí thu vào tay!

Tiêu Chúc Hoa bị nhiệt tình của Khương Lộ Dao khiến nàng không biết phải làm sao, buồn bực hỏi:

- *Nói như thế nào thì huynh trưởng người cũng là hầu phủ công tử, cần gì phải một hai đi thi khoa cử?*

Cho dù nhị phòng bị vớt sang một bên, thi công tử hầu phủ muốn gia nhập Quốc Tử Giám cũng rất dễ dàng, cần gì phải học theo hàn môn tử sĩ quy củ đi thi khoa cử?

- *Huynh trưởng ta không thích hợp gia nhập Quốc Tử Giám....*

Không phải Khương Lộ Dao không chịu xuất bạc cho Khương Mân Cần.

Nhưng Quốc Tử Giám té tửu....phụ thân đáng yêu, nhị hóa, vô địch đã từng quánh Quốc Tử Giám té tửu.

Đem Khương Mân Cần đưa đến Quốc Tử Giám, hẳn nhất định sẽ chết rất khó coi, ai nói người đọc sách không bụng nhỏ ruột gà?

(Yul: bụng nhỏ ruột gà nghĩa câu này là nhỏ nhen so đo...cũng có thể hiểu là người chỉ nghĩ được việc nhỏ, không lo được đại cục)

Quốc Tử Giám té tửu đã từng viết thi từ trào phúng, ám chỉ Khương Thừa Nghĩa không học vấn không nghề nghiệp!

Đương nhiên Khương Lộ Dao có thể hiểu được hàm ý trong thi từ của Quốc Tử Giám té tửu...

Nhưng Khương Thừa Nghĩa lại nhìn không hiểu! Còn không bằng chỉ thẳng vào mặt Khương Thừa Nghĩa mắng hắn một trận đầu.

- *Chuyện này cũng không tiện nói ra.*

Tiêu Chúc Hoa mỉm cười cầm tay Khương Lộ Dao, nàng cũng là muối muối vì huynh trưởng mà trả giá rất nhiều.

Lo lắng cho tiền đồ sau này của huynh trưởng, tuy Khương Lộ Dao quá mức nhiệt liệt, nhưng Tiêu Chúc Hoa vẫn có thể lý giải được tâm tình của Khương Lộ Dao, cũng rất thông cảm cho nàng:

- *Hai ngày nữa, nếu Khương biểu muội rảnh rồi, có thể đến tiểu viện của ta, huynh trưởng mới là cao thủ...Hắn ở Giang Nam tự tổng hợp một bộ thủ pháp dự thi, có lẽ lệnh huynh có thể sử dụng được.*

- *Ngày mai, ngày mai ta rảnh, không biết có thể tới cửa báỉ phòng hay không?*

Đôi mắt Khương Lộ Dao sáng rực.

-.... *Ta ở tiểu viện đợi Khương biểu muội!*

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiêu Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Tao ngộ

Khương Lộ Dao đột nhiên cảm thấy hạnh phúc ngập tràn, lúc này Tiêu Chúc Hoa vẫn nhả đoan trang chính là phúc tinh của nàng.

Có câu lễ nhiều người không trách, nàng vội vàng đứng dậy, trịnh trọng bái tạ:

- Đa tạ đại ân của biểu tỷ.

- Khương biểu muội làm gì đến mức này?

Tiêu Chúc Hoa bị sự nhiệt tình của Khương Lộ Dao dọa không nhẹ, sau đó lại bị nàng cảm tạ mà hoảng sợ.

Nhất là lúc thấy hai mắt Khương Lộ Dao đắm lệt mê mang cảm kích nhìn nàng, nàng tự hỏi mình không có làm cái gì đi.

Khương Lộ Dao xoa xoa đôi mắt, Tiêu Chúc Hoa có huynh trưởng biết cầu tiến sao biết được nỗi chua xót của mình, nàng vì ca ca vẫn không thành võ không xong mà rầu rĩ ruột.

- Tiêu biểu tỷ sau này có chuyện gì cần ta hỗ trợ, cứ việc mở miệng.

Khương Lộ Dao hào khí cam đoan.

- ...Được.

Tiêu Chước Hoa cười đáp ứng.

Sau khi ước định ngày đến bái phỏng Tiêu Chước Hoa, Khương Lộ Dao luôn tỏ vẻ cảm tạ.

Trong lòng nghĩ ngày mai nhất định phải kéo Khương Mân cần đi chung, không chừng Khương Mân cần bị Tiêu biểu ca ảnh hưởng có thể có chút tiến bộ.

Nếu có thể được Tiêu biểu ca dạy dỗ, dịu dặt, Khương Mân cần đột nhiên thông minh.

Thì mỗi ngày Khương Lộ Dao sẽ cảm cho Tiêu biểu ca một nén nhang.

- Nhị tỷ tỷ, tổ mẫu gọi người.

Khương Lộ Kỳ đột nhiên xuất hiện ở bên ngoài đình hóng gió, ánh mắt nàng sáng ngời mang theo đề phòng cùng phần nộ.

Tuy nàng đã tận lực che giấu, nhưng Khương Lộ Dao vẫn là có thể nhìn ra Khương Lộ Kỳ đang tức giận.

Ai chọc nàng?

Chẳng lẽ Khương Lộ Dao chuồn êm ra ngoài, không giống bọn muội muội ở trước mặt Tần vương phi tranh giành hão cảm, là làm sai?

Hay là nàng quá dễ với Khương Lộ Kỳ?

Mặc kệ là ở hiện đại, hay là Đại Minh triều hư cấu, Khương Lộ Dao đều không muốn chịu thiệt.

Nàng thoái nhượng chỉ là không muốn tranh, không muốn khi dễ đám muội muội chỉ có hơn mười tuổi.

Nhưng nếu người khác nghĩ nàng thoái nhượng, là điều thấp yếu đuối, thì nàng cũng không ngại bộc lộ tài năng!

Khuôn mặt Khương Lộ Kỳ dung tú tuyệt mỹ, đáng vẻ thay đổi liên tục.

Lúc này nụ cười trên mặt nàng so với lúc ở trước mặt Tần vương phi thì chân thành hơn nhiều...

Khương Lộ Dao biết không phải vì mình, lặng lẽ liếc nhìn Tiêu Chước Hoa đang đứng bên cạnh, chẳng lẽ là vì nàng?

- Tổ mẫu chờ tỷ tỷ đấy, Nhị tỷ tỷ vẫn luôn hiếu kính tổ mẫu, tỷ tỷ đừng để tổ mẫu phải chờ lâu.

Khương Lộ Kỳ đi vào đình hóng gió, giống như vô ý thức chặn đường Tiêu Chước Hoa, mỉm cười hỏi:

- Vị tỷ tỷ này là? Nhị tỷ tỷ không giới thiệu cho muội sao?

- Lúc ngắm hoa vô tình gặp nàng, tứ muội muội vẫn luôn phụng dưỡng bên người tổ mẫu, tứ thúc lui tới toàn người quyền quý, sợ là không quen biết nàng.

Khương Lộ Kỳ bị Khương Lộ Dao đảo hớ, vẫn tươi cười thân thiết nói:

- Bằng hữu của nhị tỷ tỷ, cũng là bằng hữu của muội, nhị tỷ tỷ mau đi đi, muội sẽ chiếu cố bằng hữu của tỷ.

- Nhị tỷ tỷ hãy yên tâm, muội nhất định sẽ không vắng vẻ nàng.

Khương Lộ Kỳ phúc thân với Tiêu Chước Hoa:

- Ta khuê danh Lộ Kỳ, đứng hàng thứ tư, không biết nên xưng hô với tỷ tỷ như thế nào?

- Từ tiểu thư đa lễ, ta không gánh vác nổi.

Tiêu Chước Hoa nháy mắt ra dấu với Khương Lộ Dao, tuy hòa ái nhưng lại có vài phần xa cách chào hỏi Khương Lộ Kỳ.

Thật ra Khương Lộ Dao cũng không sợ Tiêu Chước Hoa kết giao với Khương Lộ Kỳ.

Mà nàng cũng không thể ngăn cản Tiêu Chước Hoa kết giao bằng hữu...

Chỉ là Khương Lộ Kỳ vẫn luôn bình tĩnh, cao quý, nội liễm đột nhiên lại muốn kết giao với Tiêu Chước Hoa không có bối cảnh gia thế, thật sự khiến người ta khó hiểu.

Tiêu Chước Hoa cũng không phải là người dễ dàng lừa gạt, Khương Lộ Dao lo lắng tỏ mẫu thật sự tìm mình, nên nói:

- Vay làm phiền tứ muội muội.

Đề lại Tiêu Chước Hoa cùng Khương Lộ Kỳ, nàng hướng đến đại sảnh.

Khương Lộ Dao đi rồi, Khương Lộ Kỳ bắt đầu bắt chuyện với Tiêu Chước Hoa, nàng tận lực ở trước mặt Tiêu Chước Hoa bày ra tài hoa cùng trí tuệ.

Tiêu Chước Hoa nhàn nhạt ứng đối, không thể không thừa nhận ở lĩnh vực thi từ ca phú Khương Lộ Kỳ thực sự rất xuất chúng.

Chỉ là vẫn câu nói kia, đâu phải ai chi cần quen biết là có thể trở thành tri kỷ.

Tiêu Chước Hoa lại cố tình thích Khương Lộ Dao nhiệt tình hành sự bất ngờ, nhưng nàng cũng không vắng vẻ Khương Lộ Kỳ.

Dọc theo con đường nhỏ đầy hoa nở rộ, Khương Lộ Dao đi đến đại sảnh, bất ngờ thấy một bóng người.

Tập trung nhìn kĩ, lại là nam nhân mặc hoa phục thế tử, đầu đội ngọc quan Tần vương thế tử!

Nhìn trái nhìn phải, Khương Lộ Dao không nghĩ Tần vương thế tử tới tìm mình.

Cũng không muốn trêu chọc phiền toái, nghiêng người phúc thân thi lễ, Tần vương thế tử sẽ không biết nàng!

Tuy Tần vương thế tử có hôn ước với Vinh Ninh hầu phu, nhưng Khương Lộ Dao rất ít khi ra ngoài, nàng chính là nhân vật quần chúng..

Ai ngờ, Tần vương thế tử trưng ra khuôn mặt tuấn mỹ vô song:

- *Vinh Ninh hầu phu nhị tiểu thư Khương Lộ Dao?*

Ánh mắt hần giống như chọn lựa mua thịt heo, thực khiến Khương Lộ Dao bầm tím lòng tự trọng.

Nương nhờ cổ đại, không ngờ nàng lại quên mất hiện đại, sau khi dung nhập cuộc sống cổ đại, không ngờ tinh anh tiêu sái, cường thế trên người nàng cũng mất đi.

Từ trước đến giờ đều là nàng lựa chọn nam nhân, khi nào thì đến phiên nam nhân...

Lại còn là một tên hoàn khố công tử, đây rầy phiền toái lại dám nhìn nàng kén cá chọn canh?

Tuy phu thê Khương Thừa Nghĩa cùng Khương Mân cần khiến nàng sầu lo không ít.

Nhưng bọn họ vẫn luôn nể trọng nàng, vì vậy tính tình của nàng mới nội liễm một ít, vẫn có kiêu ngạo, tự cường, cũng không thể vì sống trong cổ đại mà mất đi.

Khương Lộ Dao hơi hất cằm, nheo đôi mắt phượng:

- Thế tử điện hạ có gì chi giáo?

Nói là chi giáo, không bằng nói là khiêu khích! Trần trụi khiêu khích!

Đôi mắt Tần vương thế tử đang say lơ dờ bỗng híp lại, từ lúc hần hiểu chuyện đến giờ.

Không có người nào đặc biệt là nữ nhân lại dám can đảm hất mặt khiêu khích hần!

Chỉ cần hần muốn, là sẽ có được, mặc kệ người khác nghĩ gì, ta cần ta cứ lấy!

Hần đã có thói quen nhìn người khác hâm mộ ghen ghét, lại phải khom lưng cúi đầu trước mặt hần, đối với nữ tử...

Hần cũng chưa từng để ở trong lòng, mỹ nhân đều dùng hết thủ đoạn, triển lộ phong tình khiến hần phải nhớ kỹ nàng!

- Ha ha, người rất đặc biệt

Tần vương thế tử tới gần Khương Lộ Dao.

Mùi rượu đập thẳng vào mặt khiến Khương Lộ Dao nhú mày, tuy ở gần kề Tần vương thế tử, nhìn hần triển lộ bộ dáng đùa giỡn trào phúng.

Khương Lộ Dao vẫn bình tĩnh, phản kích lại:

- Cự tuyệt cùng câu dẫn đều phân không rõ. Tần vương thế tử, người tự đánh giá cao chính mình quá rồi?

Khương Lộ Dao tính rồi đi, cùng quý say rượu nói chuyện thì có cái gì hay mà nói.

Tàn vương thế tử nâng tay túm chặt cánh tay nàng, tiếng cười trầm thấp.

Thiếu nữ trước mắt hần dung mạo cũng không thể nói là đẹp, ngũ quan thanh tú lộ ra vài phần ngạo khí, lại có ba phần kiêu ngạo.

Rất ít Chưa từng có tiểu thư khuê

nào dám hất mặt nâng cằm với hần!

Hần không phân biệt được cái gì là cự tuyệt? Cái gì là câu dẫn?

Trong lòng bàn tay tản ra hơi ấm, ngứa, câu dẫn cực kỳ:

- Nếu bốn thế tử chọn người, thì tước vị Khương gia sẽ dừng ở trên người phụ thân người.

- Người cũng thực tự tin.

Khương Lộ Dao biết hần nói được sẽ làm được, Vĩnh Ninh hầu cùng lão bà trấn giữ hậu trạch tổ mẫu đại nhân sẽ không dễ dàng đắc tội với Tàn vương.

Nghe nói Tàn vương đối đãi với thế tử là câu gì có đó:

- Đáng tiếc thế tử điện hạ không biết ta muốn cái gì.

- Nói nghe một chút, bốn thế tử có thể cho người tất cả.

Tàn vương thế tử để sát môi vào bên tai Khương Lộ Dao, ngửi được mùi thơm nhàn nhạt của cơ thể.

Rượu ngon khiến hần say mê, mỹ nhân ám hương càng làm cho hần huyết mạch phun trào.

Thân thể thiếu nữ mềm mại đầy đặn đang gần trong gang tấc...Hần vừa nhìn liền biết Khương Lộ Dao có thân thể rất mềm mại!

Nữ nhi Khương gia tất nhiên sẽ làm thế tử phi của hần, nếu đã như vậy thì để hần chọn lựa một cái hộp khẩu vị, đáng người quyền rũ một chút.

Tính tình Khương Lộ Dao không giống với đám tiểu thư Khương gia...Hần cũng chưa từng nghĩ sẽ mượn thế lực của thế tộc.

Chỉ cần thế tử không bị kẻ phi túm gáy là được.

Nếu chẳng may thế tử phi là người hồ đồ, hần cũng không cần đối xử với nữ nhân ngu xuẩn như thế tử.

Tước vị Tàn vương thế tử cũng không phải là điều mà hần khát cầu.

Hần chậm rãi tới gần, chỉ cần vừa mở miệng là có thể ngậm lấy vành tai của nàng, càng lại gần nàng.

Hần càng có cảm giác Khương Lộ Dao là một mỹ nhân cũng dễ coi! So với lúc đầu tiên nhìn thấy nàng, càng hấp dẫn hơn.

- Ta muốn...

Khương Lộ Dao cũng không phải là nữ nhân khuê tú thuần khiết, Tàn vương thế tử tới gần, nàng cũng không đỏ mặt, cũng không bị hành động hoang đường của hần dọa ngất.

Trong xương nàng chính là ngự tỷ thực nữ, mặc Bikini, ở trên bãi biển hưởng thụ nam nhân.

Tàn Vương thế tử là tuấn nam, tuấn mỹ cũng không sai, nàng cũng không phải là sắc nữ nhìn thấy mỹ nam liền đứng hình.

Nếu nói về độ hưởng thụ, thì nàng cũng không thua kém kinh nghiệm khi so với nam nhân cổ đại.

(Yul: để ta nói xiu về nữ chính ở hiện đại rất cường mạnh, giỏi giang tiền tài không thiếu. Chỉ thiếu tình thân tình yêu. Vì vậy nàng rất bén nhọn sắt đá. Làm nhiều tiền để làm gì? Để hưởng thụ... ở hiện đại nàng k sạch)

Môi nở rộ tươi cười kiêu mị, Tàn vương thế tử nhìn sắc mê lối:

-Muốn thể nào? Mỹ nhân...

Khương Lộ Dao nhìn đôi mắt hần vẫn rất thanh tỉnh, cũng tốt, nếu chỉ là giá áo túi cơm, thì có gì vui mà chơi.

Người ngoài luôn xem nhẹ Tàn vương thế tử, không chừng Tàn vương phi đang ở trong đại sảnh hưởng thụ mọi người vây quanh.

Cũng chưa từng nghĩ thế tử hoang đường ăn chơi trác táng chỉ là bề ngoài, bên trong không ít âm ngoan(âm u+ ngoan độc) mưu tính đầu.

Âm ngoan Không sai, Tần vương thế

tử giống như con sói cô độc, không tín nhiệm bất kỳ kẻ nào, đồ vật mà hắn coi trọng phải nắm trong tay.

Nam nhân trong lòng âm u bá đạo so với phiến toái càng đáng sợ hơn.

- Muốn ngươi đi chết đi.

Tần vương thế tử hơi sùng sốt, nâng tay muốn ngăn cản Khương Lộ Dao định bỏ đi.

Đột nhiên Khương Lộ Dao xoay chuyển vung ra nắm đấm, động tác rất mau, lại bất ngờ tập kích.

Nhưng không đánh trúng được Tần vương thế tử, như vậy cũng đủ nhìn ra thân thủ của hắn cũng không tồi.

Cầm tay Khương Lộ Dao, Tần Vương thế tử nghiêng ngẫm cười nói:

- Mỹ nhân bốn thế tử muốn chọn ngươi... Thú vị!

Khương Lộ Dao vòng eo, nhanh như chớp vươn một chân, quét ngang qua....

Àm, Tần Vương thế tử bị quét ngã trên mặt đất, đầu đập lên đất đá, Tần Vương thế tử nhìn thấy Khương Lộ Dao thu chiêu thức.

Quét đường chân? Có vị tiểu thư danh môn nào lại quét đường chân?

(Yul: theo ta nghĩ chắc là ngáng chân hay đá chân gì đó>.< thứ lỗi cho kẻ bất tài)

Nàng không sợ người khác nghị luận? Không sợ phụ mẫu mắt mặt? Không sợ gả không được?

Không thể không nói nàng quét đường chân rất tốt, ngay cả hắn cũng chống đỡ không được, chân căng nàng thật cứng!

Khương Lộ Dao sờ sờ mũi, đứng trên cao nhìn xuống Tần Vương thế tử đang nằm dưới đất nói:

- Bản thân đang bị phiến toái quán thân, nếu không muốn có thêm phiến toái,

thì đừng có ý niệm muốn thú ta! Niệm tình ngươi bị ta quét chân té ngã, ta thành tâm kiến nghị với ngươi, đối với ngươi mà nói thú một nữ tử nghe lời, dịu ngoan, coi ngươi là trời, cam nguyện bị ngươi trói buộc là tốt nhất.

- Ngươi Ngươi không sợ?

Tần Vương thế tử gọi Khương Lộ Dao đang bước đi, vừa xoa bả vai đau đớn:

- *Ngươi đánh đá, kiêu ngạo như vậy, ai dám lấy ngươi?*

Khương Lộ Dao đưa lưng về phía Tần vương thế tử, cười lạnh nói:

- *Không cần ngươi lo, tóm lại sẽ có ngọc tử rơi vào tay ta.*

P/s các nàng đọc phần ngoài giới thiệu truyện của ta là biết nam chính liền à.

Tuyển nhân vật xây dựng hơi bị hay ý>.< lý trí vô cùng. Nhiều cao thủ đấu với cao thủ. Cung đấu trạch đấu rất đáng trông chờ...

Ta chỉ có thể nói truyện này: khúc đầu vui hài vô cùng, khúc giữa có chút hài xen lẫn sầu, khúc cuối bị kịch nối tiếp bị kịch đọc rất xót xa... nhưng viên mãn.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thẳng thắn

Đối với hôn nhân, Khương Lộ Dao rất âm đậm, nàng đã từng là nữ nhân xuất sắc.

Ở hiện đại còn không tin sẽ tìm được nam nhân toàn tâm toàn ý đối với nàng.

Nếu ở cổ đại nàng phải nương nhờ nam nhân tam thê tứ thiếp được luật pháp cùng lễ giáo bảo hộ.

Thì sao có thể tìm được đồng thoại nhất sinh nhất thế một đôi?

Nàng không có ngây thơ như vậy, cũng không tự cho là đúng, tự cho là nam nhân cổ đại đều ái mộ nữ tử xuyên không!

Kỳ thật, hiện giờ hot nhất, hưởng phúc nhất chính là nữ trọng sinh, còn nữ xuyên qua lại trở thành nữ phụ bị ngược.

ở trong vương phủ được hạ nhân cung kính, đám hảo hữu cùng lứa tuổi thì xu nịnh hấn.

Hắn muốn cái gì thì có cái đó, Tần vương thế tử lười biếng bỏ dầy, chỉ là đầy mắt tàn nhẫn hiện lên hứng thú nồng đậm với Khương Lộ Dao.

Nam nhân luôn có tâm tư muốn chinh phục nữ nhân có tính cách độc đáo.

Nhưng Tần vương thế tử không phải là túi da thối, càng không phải là người nhìn thấy nữ tử đánh má bên trái, lại đem má bên phải đưa lên cho đánh tiếp, hay cuồng ngược.

Khương Lộ Dao...Hắn nhớ kỹ, ở trong lòng hắn đã sớm nghĩ ra kế hoạch trả thù hoàn chỉnh!

Hôm nay Khương Lộ Dao khiến hắn mất hết mặt mũi, ngày mai hắn sẽ khiến nàng khóc lóc quỳ xuống cầu xin tha thứ...

Nữ tử dịu ngoan nghe lời xác thật là thê tử mà hắn vừa ý muốn chọn, Tần vương thế tử nhìn chăm chú bóng dáng của Khương Lộ Dao đã đi xa.

Bên môi nở nụ cười nhạt, ý nghiền ngẫm thâm trầm.

Sau khi Khương Lộ Dao ném ngã Tần vương thế tử, nàng không hề cảm thấy sợ hãi, hoặc là sợ sau khi phụ mẫu biết sẽ trách cứ nàng đắc tội Tần vương thế tử.

Dựa theo tính tình phụ mẫu nàng mà nói, nếu biết Tần vương thế tử có ý đùa giỡn nàng.

Nhị gia Khương Thừa Nghĩa có thể sẽ tự đánh tới cửa Tần vương phủ, tuy mẫu thân thích đào góc tường hầu phủ, nháo loạn một chút.

Nhưng đối xử với Khương Lộ Dao là thật lòng yêu thương, Ưông thị chỉ mong trông nữ nhi có cuộc sống tốt, cũng không cầu nữ nhi gả vào danh môn thế gia phú quý quyền huy.

Đối với phụ mẫu, nàng rất tin tưởng.

Sau khi trở lại đại sảnh, Khương Lộ Dao phát giác tổ mẫu không hề để ý chuyện nàng rời đi.

Nàng ngồi gần tường hoa ở phía sau tổ mẫu, Khương Lộ Dao không nghĩ ra lý do vì sao tứ muội Khương Lộ Kỳ lại nói dối?

Biết lời nói dối nào cũng có mục đích, trái lo phải nghĩ tìm không được manh mối, Khương Lộ Dao cũng không suy đoán tâm tư Khương Lộ Kỳ nữa.

Chờ ngày mai đi gặp huynh muội Tiêu gia...

Có thể gặp được cùng kết thân với Tiêu Chúc Hoa là thu hoạch lớn nhất của nàng khi tới Tần vương phủ!

Lão phu nhân cùng đám lão bà tán gẫu, khóe mắt liếc nhìn Khương Lộ Dao đang an tĩnh ngồi bên người.

Càng nhìn càng cảm thấy nàng không đơn giản, mặc kệ lão phu nhân cải trang "đáng thương" hay là lấy nhân duyên cảm tử ra dụ nàng.

Thì biểu hiện của Khương Lộ Dao vĩnh viễn vượt ra ngoài dự liệu của lão phu nhân.

Cả đời có thói quen không chế tất cả, đem Vĩnh Ninh hầu phủ trên dưới chơi đến chán.

Đột nhiên lại nghĩ đến chuyện có thể so chiêu cùng tôn nữ Khương Lộ Dao lão phu nhân cảm thấy rất hứng thú.

- Nhân sinh(kiếp người) dữ dội không thú vị, ta vô tử vô nữ còn không thể tìm chuyện vui?

Lão phu nhân kể vào tai muội muội nói nhỏ:

- Hãy chờ xem, ta nhất định phải khiến nàng thuận theo.

Quảng Ninh hầu thái phu nhân sững sốt một hồi lâu, trong lòng thương hại Khương Lộ Dao.

Bị đại tỷ lưu tâm, chỉ sợ ngày tháng sau này của Khương Lộ Dao sẽ là kinh tâm động phách, xuất sắc vạn phần...

- Nàng đáng giá? Ta như thế nào cũng không nhìn ra nàng có chỗ nào đặc biệt, chỉ là tiểu cô nương tuổi tác lại không lớn, chẳng may chịu không nổi người...Nàng vẫn là tôn nữ của tỷ phu.

- Khi nào thì ta đem tỷ phu ngươi trở thành một mâm đồ ăn?

Quảng Ninh hầu thái phu nhân được trượng phu yêu thương sẽ không thể nào hiểu được tâm tư của trưởng tỷ.

Nếu nói nghiêm túc, Vĩnh Ninh hầu cũng không kém, cũng không phải tra nam.

Chỉ là không biết vì sao, cả đời trưởng tỷ đều không để Vĩnh Ninh hầu vào mắt!

- Ngươi không cần thương hại ta

Lão phu nhân thẳng thắn nói ra, nàng không cần bắt luận kẻ nào đồng tình.

- Ta so với các ngươi hay bắt luận kẻ nào cũng thư thái hơn rất nhiều.

- Người cũng không thể không nghĩ đến lúc tuổi già.

- Chết như thế nào mà không phải chết? Đời này ta nhất quyết không lưu lạc đến nỗi phải cần nhi nữ hầu hạ.

Khương Lộ Dao nghe được mấy câu tỏ mẫu nhẹ giọng nói ra, nàng kinh ngạc cực kỳ, cũng khiếp sợ vô cùng.

Tổ mẫu trong mắt nàng vừa đáng kính, lại vừa đáng tiếc.

- Ngươi cũng đừng chỉ biết quan tâm ta, không bằng ngắm nghĩ lại xem, chuyện của tôn tử ngươi, gần đây hẳn nổi nhất kinh thành, nổi bật không phải là chuyện tốt!

Lão phu nhân hạ giọng:

- Hẳn quá thân cận với bên kia, hoàng thượng...

- Người nói thử xem, lần này hoàng thượng long thể bất an là thật hay giả?

- Giả làm thành thật thì thật cũng thành giả, làm thân tử đương nhiên đều kỳ vọng hoàng thượng vạn thọ vô cương!

Lão phu nhân vẫn luôn chú ý động tĩnh của Khương Lộ Dao, nàng hơi cong lên khóe miệng có chút vừa lòng.

Quảng Ninh hầu thái phu nhân hạ giọng nói:

- *Chính là tin tức bên Thái Y Viện không giống tin giả.*

- Vì sao ngươi lại đến Tần vương phủ?

- Mừng thọ.

- Nói rất đúng, mừng thọ!

Lão phu nhân đặt trà lên bàn, từ từ nói:

- Nhìn Tần vương phủ hiện tại đang phú quý vinh hoa, Tần vương phi nét mặt toả sáng, ngươi còn không rõ sao?

- Hiểu rõ cái gì?

- Dao nha đầu, ngươi nói thử xem là hiểu rõ cái gì?

-A?

Khương Lộ Dao bị tỏ mẫu cùng Quảng Ninh hầu thái phu nhân nhìn chăm chăm, gương mặt đỏ lên, thẹn thùng cười nhẹ:

- Nói hay không nói, cũng là vấn đề.

Về mặt Quảng Ninh hầu thái phu nhân mang theo thất vọng, đây là loại đáp án gì?

Lão phu nhân vỗ tay cười to:

- *Quý nha đầu.*

Vì đang ở Tàn vương phủ, lão phu nhân không làm tốt sẽ gây ảnh hưởng lớn, nếu không nàng đã muốn hung hăng xoa đầu tôn nữ.

Ở trong đám tôn nữ, nàng đã tìm được tôn nữ rất hợp tâm ý!

Khương Lộ Dao so với lúc nàng còn trẻ, càng biết đoán đo đúng mực, hiểu được trung dung, không phải giấu dốt, mà là trung dung!

Lão phu nhân nắm tay Quảng Ninh hầu thái phu nhân:

- Muốn cho tước vị Quảng Ninh hầu được truyền thừa, thì án binh bất động chính là thượng sách, mà người cũng ít chạy vào trong cung đi, muốn lập nghiệp gia truyền vĩnh viễn hưởng phú quý, đầu tiên phải dựa vào bản thân! Đi đường ngang ngõ tắt, khó tìm được nơi thanh nhã, bên kia thành, theo Quân làm công thân cũng không dễ làm.

Quảng Ninh hầu thái phu nhân nghe như mây mù dày đặc, nhưng nàng biết tâm trí trưởng tử so với nàng còn cao hơn mấy bậc.

Nghe không hiểu thì thôi, nàng cũng không định làm theo lời trưởng tử nói.

Nàng thấy trưởng tử rất chú ý đến Khương Lộ Dao, nếu Khương Lộ Dao có thể chịu được trưởng tử "dạy dỗ", có phải nàng có thể thú vào cửa?

Dù không được làm đích tôn nữ, hiện giờ Quảng Ninh hầu thế tử đã thú thê tử, để đích thứ tôn thú Khương Lộ Dao, cũng không bôi nhọ nàng...

Chỉ là nghĩ đến tính tình Khương Thừa Nghĩa, Quảng Ninh hầu thái phu nhân có chút do dự.

Cùng Khương Thừa Nghĩa liên hôn, có thể khiến Quảng Ninh hầu phủ trở thành trò cười trong kinh thành?

Lão phu nhân lắc đầu, muội muội vĩnh viễn không tìm thấy điểm mấu chốt, tôn nữ hầu phủ còn lo gả sao?

Lúc này không ra tay, về sau sẽ không có cơ hội ra tay, tuy lão nhị khiến người sầu lo.

Nhưng không chọc tai họa cũng không ảnh hưởng gia tộc, Quảng Ninh hầu phủ đám ngoại tôn có ý nghĩ kỳ lạ đã bị hoàng thượng đùa bỡn trong tay.

Nếu làm không khéo sẽ khiến toàn bộ gia tộc tan thành mây khói, lão phu nhân đứng dậy nói:

- Dao nha đầu đỡ ta hồi phủ.

- Yến thọ còn chưa kết thúc...

- Ta muốn trở về.

Khương Lộ Dao đỡ tổ mẫu, chỉ cần tổ mẫu muốn hồi phủ, dù Khương Lộ Châu luyến tiếc Tàn vương phi cũng phải đi theo lão phu nhân.

Người có quyền quyết định Vĩnh Ninh hầu phủ vĩnh viễn là lão phu nhân!

Dù Khương Lộ Dao kính nể tổ mẫu, nhưng vẫn không muốn làm con rối trong tay lão phu nhân.

Vận mệnh của chính mình tự mình nắm giữ, dù tương lai sau này vì chọn sai đường mà khổ sở, nàng cũng không hối hận!

Đang bận rộn ứng phó khách khứa Tàn vương phi nghe nói lão phu nhân Triệu thị muốn cáo từ, vẫn luôn giữ lại.

Thấy giữ không được mới tự mình đưa lão phu nhân ra cửa đại sảnh, cười nói:

- Làm khó tỷ muội các nàng phải ngoan ngoãn như vậy, các nàng chỉ lo bầu bạn bên cạnh ta, cũng không nói được mấy câu với thế tử, ngày khác nhất định ta sẽ đưa thiệp mời mở tiệc chiêu đãi lão phu nhân.

Nói xong Tàn vương phi nhìn vị ma ma đứng phía sau, vị ma ma dâng lên một hòm gỗ.

- Bên trong là một ít trang sức do Nội Vụ phủ chế tạo, đưa cho các vị tiểu thư của quý phủ sử dụng.

- Vương phi diện hạ khách khí rồi, các nàng phúc phận mỏng, không dám đương nổi vương phi diện hạ hậu đãi như vậy.

- Tàn vương phủ cùng hầu phủ đã ước định thân gia, là người một nhà, cũng chỉ là vài món trang sức mà thôi, lão phu nhân đừng quá khách khí, hưởng hồ ta cũng thích Châu nha đầu.

Khương Lộ Châu được Tàn vương phi có ý chiếu cố, nàng hưng phấn đến nỗi thân thể run rẩy.

Giành trước nhị tỷ tỷ Khương Lộ Dao, tiếp nhận hòm gỗ, còn dịu dàng lễ phép bái tạ Tàn vương phi.

Lão phu nhân trầm ngâm một câu ngu xuẩn! Mất mặt! Ngoài miệng lại nói:

- Nếu đã như thế, ta thay các nàng cảm tạ vương phi điện hạ.

Tuy Khương Lộ Dao đứng bên người lão phu nhân, nhưng lực chú ý vẫn luôn đặt lên đám nhi tử của Tần Vương.

Vì thứ tử là nhi tử do thiếp thấp sở sinh, thân mẫu đều chết sớm.

Cho nên sau khi Tần vương phi vào cửa mới danh chính ngôn thuận nuôi nấng đám thứ tử không nơi nương tựa.

Vì Tần vương thế tử có ngoại gia đặc thù, Tần vương cảm thấy thẹn với chính thê đã tự sát.

Thế tử được Tần vương thái phi cùng Tần vương giáo dưỡng mà lớn lên, bởi vậy quan hệ giữa thế tử cùng Tần vương phi chỉ sợ còn không bằng thứ tử.

Tần vương phi vào cửa ba năm, mới sinh hạ thân sinh nhi tử, nhưng nàng vẫn không từ bỏ chuyện giáo dưỡng thứ tử.

Thứ tử cùng thân sinh nhi tử của Tần vương phi có quan hệ rất thân cận, ít nhất muốn so với Tần vương thế tử cùng lứa thì quan hệ thân cận hơn nhiều.

Bởi vậy Khương Lộ Dao suy đoán Tần vương phi dụng tâm với thứ tử, hơn nữa thứ tử đã theo quân vào Thần Cơ Doanh, trong chuyện này nhất định có sự an bài của Tần vương phi.

Lúc ngồi trên xe ngựa, Khương Lộ Dao lại một lần nữa gặp phải Tần vương thế tử đã rửa mặt chải đầu.

Tần vương thế tử còn đích thân đến tiễn đưa tỷ muội Khương gia, hân nhơn lễ độ tiễn biệt Khương Lộ Châu.

Hơn nữa còn gọi Khương Lộ Châu là biểu muội...Khương Lộ Dao có cảm giác Tần vương thế tử đang có ý "cảnh cáo" nàng.

Mà đối với chuyện này nàng cũng không để ở trong lòng.

Nàng càng chú ý động tĩnh của Khương Lộ Kỳ, nàng vẫn luôn trấn định, lạnh nhạt cúi đầu.

Nhưng bàn tay của Khương Lộ Kỳ lại nắm chặt thành quyền, giống như nàng đang cố gắng khắc chế...

Có phải Khương Lộ Kỳ đã sớm biết Tần vương thế tử?

Cho đến lúc ngồi lên xe ngựa, Khương Lộ Dao mới từ bỏ không suy nghĩ tại sao hôm nay Khương Lộ Kỳ lại khác thường.

Bình tới tướng chặn, nước tới đất ngăn, chỉ cần Khương Lộ Kỳ không trêu chọc nàng.

Thì Khương Lộ Dao cần gì phải nhọc lòng quan tâm chuyện của người khác? Nghĩ đến Khương Lộ Kỳ làm gì? Ai mà không có bí mật?

Trở lại hầu phủ, Khương Lộ Dao cũng không trở về nhị phòng, thừa dịp đám muội muội trở về phòng, nàng liền quỳ gối trước mặt lão phu nhân, hờn tỉnh hợp lý nói:

- Tổ mẫu, ta mới đánh Tần vương thế tử!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Ngả bài

Lúc Khương Lộ Dao quỳ xuống, Tề ma ma bên người lão phu nhân đuổi hết nha hoàn hầu hạ ra ngoài.

Trừ Tề ma ma, trong phòng chỉ còn lại Khương Lộ Dao đang quỳ dưới đất cùng lão phu nhân đang ngồi trên kháng sàng nhắm mắt dưỡng thần.

Đôi mắt lão phu nhân sáng ngời hữu thần nhìn Khương Lộ Dao đang quỳ gối trước mặt, khóe miệng khẽ cong lên.

Sau một lúc lâu, Khương Lộ Dao cảm giác sau lưng chảy ra mồ hôi lạnh, nuốt một ngụm nước bọt:

- Tổ mẫu, tôn nữ thật sự...Thật sự dùng chân quét đường ngang đạp ngã Tần vương thế tử.

- Vì sao?

- Tôn nữ chứng mất nhất chính là đám hoàn khổ thiếu gia, Tần vương thế tử hồ nháo thành tánh, ý vào gia thế tùy tiện khi dễ người, trước kia chỉ nghe

nói hấn ương ngành kiều ngạo, phong lưu hảo sắc, tôn nữ còn nghĩ Tần vương phủ giáo đường tốt, có lẽ là người bên ngoài đồ kỵ hiểu lầm hấn, ai ngờ..... Hấn thật sự là tên hảo sắc đáng đồ từ.

- Hơn nữa hấn còn là người có lòng dạ hẹp hòi, tôn nữ đã ngã hấn, hấn... Còn uy hiếp tôn nữ! Nói là muốn trả thù...

Truyện được đăng ở https://www.wattpad.com/user/Yul_Yuuki. Mọi trang wed khác đều là TRỘM. Mong các bạn vào wattpad ủng hộ editor.

Giọng của Khương Lộ Dao càng lúc càng nhỏ, cũng không dám đối diện với lão phu nhân, chậm rãi cúi đầu:

- Tóm lại..

- Tóm lại người cùng Tần vương phủ không đi cùng đường không về cùng hướng, không muốn gặp lại Tần vương thế tử!

Lão phu nhân vẫn về xâu chuỗi hạt trong tay:

- Không đáng tiếc.

Khương Lộ Dao cao giọng nói:

- Nha đầu ngốc, ta có khi nào để ý đến Vĩnh Ninh hầu phủ?

Truyện được đăng ở https://www.wattpad.com/user/Yul_Yuuki. Mọi trang wed khác đều là TRỘM. Mong các bạn vào wattpad ủng hộ editor.

Lúc Khương Lộ Dao rời đi, lão phu nhân nở nụ cười có ý vị thâm trường nói:

- Càng ngày càng thú vị.

Tè ma ma thay đổi nước trà khác cho lão phu nhân:

Dương gia thái quân cùng lão phu nhân lúc còn trẻ là tri kỷ, cũng là đối thủ ngầm tranh đấu!

Khương Lộ Dao nghiêng răng nghiêng lợi đem chần đấp lên người hấn, có đại ca vẫn tốt hơn không có đại ca.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Sáng sớm

Ánh mặt trời chiếu ánh nắng chan hòa, khí hậu hợp lòng người, hoa tươi nở rộ, gió thổi nhẹ.

Sáng sớm Khương Mân Cẩn đã bị Khương Lộ Dao kéo đầu dậy, dựa theo thói quen thường ngày.

Sau khi say rượu không ngủ đến giữa trưa sẽ không dậy, đương nhiên tình trạng này diễn ra thường xuyên, dù hấn không say rượu, vẫn sẽ ngủ đến trưa!

- *Tiểu muội..... Ta buồn ngủ mà.*

Thấy Khương Mân Cẩn ẻo oải, sức lực không có, Khương Lộ Dao đuổi hết hạ nhân hầu hạ nhị thiếu gia ra ngoài.

Nàng kéo Khương Mân Cẩn chạy tới giếng nước trong viện, đã sớm chuẩn bị nước giếng "mát lạnh".

Đội từ đầu đến chân của Khương Mân Cẩn, rồi ném thùng nước xuống, cười tùm tùm hỏi:

- *Còn buồn ngủ sao?*

Khương Mân Cẩn rung mình một cái, y phục ướt nhẹp dính sát vào thân thể, hiện ra khối cơ bụng, tóc nhỏ nước lạnh, run run nói:

- *Muội muốn làm cái gì vậy.*

- *Người tới, hầu hạ nhị thiếu gia rửa mặt chải đầu.*

- *Nhị thiếu gia, mời đi theo nô tỳ.*

Ở nhị phòng, lời Khương Lộ Dao nói chính là "thánh chỉ", trên dưới nhị phòng không ai dám làm trái chỉ thị của Khương Lộ Dao.

Khương Mân Cẩn bị một thùng nước lạnh tưới mát tinh thần, xoa khuôn mặt:

- Cũng may là muối, nếu đổi lại là người khác ta đã sớm....

- Nếu là người khác, muối mới không phí nhiều tâm tư như vậy đâu.

Khương Lộ Dao đẩy Khương Mân Cẩn, thúc giục nói:

- Chuyện hôm nay liên quan đến tiền đồ của ca, ca nhất định phải biểu hiện thật tốt, vị kia chính là cao nhân mà muối rất vất vả mới tìm được.

- Cao bao nhiêu?

- Rất cao, cao như tầng hai vậy đó.

Khương Mân Cẩn bấu môi, đối với vị cao nhân trong miệng muối muối nói có ấn tượng cực kỳ kém.

Cũng vì hấn, mà bản thân mình buộc phải dậy sớm, còn bị tưới nước lạnh...

Đều là tại cái tên giả dạng cao nhân lừa gạt muối muối!

Đứng ở bên cửa sổ, nhìn huynh muối bọn chúng nhị gia Khương Thừa Nghĩa cười to:

- Thanh xuân a, thanh xuân!

- Sao phụ thân lại dậy sớm như vậy?

Khương Lộ Dao hỏi:

- Là tại chúng ta nháo loạn khiến phụ thân thức tỉnh?

Người một nhà chen chúc trong sân viện, tuy sân nhỏ, nhưng ở cùng một chỗ so với mấy phòng còn lại thì thân cận hơn nhiều.

Dựa theo địa vị của nhị phòng ở hậu phủ, muốn tìm cái sân tốt cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nhị phòng "lười như quỷ" tuyệt đối không chỉ có một mình Khương Mân Cẩn.

Căn cứ vào truyền thống của nhị phòng, tuy Khương Thừa Nghĩa không có giống Khương Mân Cẩn ngủ thẳng tiến qua giò ngọc.

Nhưng ngủ đến lúc mặt trời lên cao là chuyện bình thường, dựa theo thân phận ngũ phẩm viên ngoại lang, ngay cả triều đình cũng không thềm dưng...

- Không phải, ngày hôm qua ta bắt được một con điều tốt, cho nên ta muốn dậy sớm một chút để dạy dỗ, chờ chim bói cá có thể ca hát, ta sẽ bắt nó xướng cho người nghe!

- ...

Khương Lộ Dao nghĩ đến lão phu nhân mà cảm thấy thương tiếc, ngay cả chim bói cá kia so với lão phu nhân còn quan trọng hơn!

Bởi vì Khương Thừa Nghĩa dậy không nổi, mỗi lần thỉnh an lão phu nhân đều vắng mặt....

Bởi vậy Khương Thừa Nghĩa không ít lần bị huynh trưởng giáo huấn, sau khi Khương Lộ Dao xuyên tạc đã tìm cái cớ rất tốt cho Khương Thừa Nghĩa, chính là hiếu tâm!

Khương Thừa Nghĩa "tùy hứng hồ nháo" nếu thường xuyên xuất hiện trước mặt lão phu nhân.

Không chừng sẽ chọc lão phu nhân tức giận, không bằng tự ở trong phòng vì lão phu nhân đập đầu thỉnh an, vừa hiếu thuận, vừa thể hiện hiếu tâm.

Bởi vậy nhị phòng hợp tình hợp lý né tránh được chuyện thỉnh an phiền toái.

Khương Thừa Nghĩa có ở trong phòng đập đầu vì lão phu nhân hay không, chỉ có trời mới biết.

- Ta cũng muốn nhìn thử xem, phụ thân, là loại chim bói cá gì?

Đối với Khương Mân Cẩn mà nói thì hấn có hứng thú với chim bói cá hơn vị cao nhân thần bí kia.

- Tiểu muối, không cần kéo ta đâu, ta chỉ nhìn một cái....

Khương Lộ Dao liễu mạng kéo Khương Mân Cẩn vào phòng, há mồm dụ dỗ vị ca ca không ngừng giãy giụa muốn chạy ra bên ngoài:

- *Trở về rồi xem! Điều kia cũng bay không được, ca ca, chuyện hôm nay liên quan đến tương lai của ca, ca không thể tùy ý.*

Cuối cùng vẫn phải trấn an Khương Mân Cẩn, Khương Lộ Dao xoa trán, nàng trôi qua dễ dàng lắm sao?

Nhìn già, nhìn trẻ..... Nhân sinh quả thực xuất sắc.

- *Không cần áo choàng tú hoa lệ, ta vẫn khiến ca ca thật thanh nhã.*

Khương Lộ Dao còn phải giúp Khương Mân Cẩn chọn lựa y phục:

- *Không cần dùng kim trâm, ừ, ngọc bội, phải có ngọc bội!*

Ngọc thạch chế phẩm ở trong giới văn nhân rất được hoan nghênh.

Trước giờ Khương Mân Cẩn ăn chơi trác táng, muốn nhìn có vẻ phú quý, phải có hầu phu công tử phô trương phụ trợ.

Người bên ngoài luôn nhòm ngó, Khương Mân Cẩn lẩn quẩn trong vòng hoàn khổ tất nhiên phải mặc y phục hoa lệ.

Y phục, phục sức của hắn đều là Khương Lộ Dao chuẩn bị, hôm nay nàng đem nho sam cất tận cũi đáy hòm mang ra.

Sau khi Khương Mân Cẩn mặc vào, nhìn có vẻ giống bộ dạng nho nhã.

Khương Mân Cẩn ngũ quan tuấn lãng, dù không có nét đẹp nội tâm của người đọc sách.

Nhưng hắn chỉ cần dựa vào vẻ ngoài cũng có hương vị thư sinh nho nhã.

- *Ca, không cần kéo nho sam.*

Không chờ Khương Lộ Dao thưởng thức xong bộ mặt khác của huynh trưởng.

Khương Mân Cẩn giống như con rận không ngừng kéo áo:

- *Không thoải mái.*

- *Từ từ sẽ quen mà!*

Khương Lộ Dao phui tay Khương Mân Cẩn, thuận tiện phui đầu vai cho hắn:

- *Ca ca dùng bộ dáng này mà đi ra ngoài, thanh lâu thuyền hoa sẽ có vị trí của ca, ca không nghe nói danh kỹ thích nhất là thư sinh sao?*

- *Có bạc muốn gì chả được.*

- *Ca ca, không phải muội đã nói với ca rồi sao, ca dùng bạc quá tục.*

- *Không dùng bạc thì dùng cái gì?*

- *Đương nhiên là dùng khí chất, khí chất nho nhã thư sinh, cho dù là danh kỹ cũng sẽ cho không.*

- *Ta lại không hiểu thi từ ca phú, lại không được thông minh, để ta kết giao với lão đại lưu manh đi, ôi, ca ca người ngay cả móng tay danh kỹ cũng chưa sờ được đâu.*

Khương Mân Cẩn ừm khuất, buồn bực, nhìn khuôn mặt mình trong gương, nhìn thế nào cũng thấy giống người tốt, có lẽ lời tiểu muội nói có thể dùng được?

Đám hoàn khổ công tử ăn chơi đều là khách quen ở thanh lâu tửu quán.

Khương Lộ Dao biết mình không khuyên được huynh trưởng, nên để tùy hắn.

Nàng cũng không thể đem huynh trưởng nhốt ở trong phủ, xã giao là chuyện không thể thiếu.

Khương Mân Cẩn văn võ không thành, nếu còn không chịu xã giao này nọ, thì ngày tháng sau này của hắn trôi qua sẽ rất khổ sở.

Đừng nhìn đám hoàn khổ công tử hồ nháo mà làm, sau lưng bọn hắn đều có thể lực duy trì.

Nếu có thể mượn chuyện này cầu được nửa chức quan, tương lai sau này của Khương Mân Cẩn cũng không quá nghèo khổ.

Cùng nhau trải qua nguy hiểm, cùng nhau đánh người, cùng nhau chơi bời, ba loại tình nghĩa này đối với nam nhân mà nói là rất khó quên.

Thừa dịp Khương Mân Cẩn còn trẻ tuổi, kết giao với một đám hoàn khổ công tử quyền thế, đối với tương lai sau này của hắn cũng không phải là chuyện xấu.

Nếu "chính đạo đi không thông" thì đi "đường ngang ngõ tắt" cũng có thể bảo trụ Khương Mân Cẩn một đời phú quý!

Cũng bời vì trong phủ có tiểu muội Khương Lộ Dao, cho nên Khương Mân Cẩn không dám ở thanh lâu từ quán làm bậy.

Hơn nữa Khương Lộ Dao từng nói, chờ hắn thành thân, nếu hắn còn đi thanh lâu chơi bời.

Dù tâu từ không nói gì, thì nàng cũng sẽ đánh gãy chân hắn!

Khi nào nên làm cái gì, Khương Lộ Dao đã vạch định kế hoạch hoàn hảo cho mỗi người trong nhà.

Nàng cũng sớm vạch định tương lai của kiếp này, nàng sẽ tìm một người không phụ không mẫu, chịu nghe lời hơn nữa còn giúp đỡ nàng lo chuyện bên gia mẫu.

Nàng tuyệt đối không để chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh.

Phu gia địa vị cao hay thấp, gia tài nhiều hay ít, Khương Lộ Dao cũng không thèm để ý.

Lúc thành thân, nhà nghèo hai bàn tay trắng, cũng không đại biểu cho tương lai sẽ không phú quý danh môn!

Trong nhà có phiên toái, có cực phẩm thân thích hào môn, nàng sẽ kính nhi viễn chi.

- *Quý xuống, dập đầu hướng Khổng thánh nhân.*

- *Tiểu muội...*

Về mặt Khương Mân Cẩn như đưa đám, lễ ra trong nhà không có bức họa của Khổng thánh nhân(Khổng Tử).

Cũng không có tập tục dâng hương cầu khẩn Khổng thánh nhân, tiểu muội từ nơi nào lấy ra vị Khổng thánh nhân này?

Hắn không dám không nghe lời tiểu muội, bất đắc dĩ dập đầu với bức họa thánh nhân, lẩm bẩm:

- *Khổng thánh nhân không nhớ được ta...*

Khương Lộ Dao quỳ gối trên tấm đệm khác, thành tâm thành ý dâng hương dập đầu với Khổng thánh nhân.

Xin hãy phù hộ cho ca ca ta có thể có được bí tịch đậu tú tài, thuận tiện phù hộ cho Tiêu giải nguyên đề danh kim bảng, tiền đồ như gấm.

Nàng đến không phải vì coi trọng Tiêu giải nguyên chưa từng thấy mặt này, mà là nàng có lòng muốn kết giao với huynh muội Tiêu gia.

Đương nhiên cũng ngóng trông Tiêu giải nguyên có tiền đồ như gấm, có như vậy tương lai sau này mới có thể dúi đất ca ca nhà nàng.

Thuận tiện..... Sáng nay nàng lẩn lộn như vậy, cũng vì tư tâm muốn huynh trưởng cùng Tiêu Chúc Hoa gặp mặt.

Tuy Khương Mân Cẩn vẫn vô điều không được, nhưng hắn có tiềm chất trung khuyến, dạy dỗ một phen sẽ là trọng phu tốt.

Tiêu Chúc Hoa bình tĩnh, trầm ổn, không giống người ái mộ phú quý, hai người tuổi tác tương đương, có lẽ sẽ là một cặp nhân duyên tốt.

Tuy nhị phòng ở hầu phủ chỉ là nhân vật quần chúng, nhưng sáng nay nhị phòng khác thường khiến gà bay chó sủa rất náo nhiệt.

Đương nhiên không thể gạt được người có tâm, nếu là ngày thường, sáng sớm bên nhị phòng đều rất im ắng.

Lão phu nhân nhận được tin tức, buồn bực tự nói:

- *Nhị nha đầu muốn làm gì?*

- *Có lẽ là đến thỉnh an người?*

- *Ta cũng không dám nghĩ như vậy, trong lòng nhị nha đầu không có ta!*

Lão phu nhân mắt mắt khẽ lắc đầu, nàng có chút hâm mộ phu thê lão nhị.

Được nhị nha đầu để trong lòng ngày tháng trôi qua cũng quá vô ưu vô lự, nàng tính kế cả đời, kết quả không ai thật tình đối đãi với nàng.

- Nghe nói nhị tiểu thư sai người chuẩn bị xe ngựa, nhìn dáng vẻ là muốn xuất phủ.

Tề ma ma mới nhận được tin tức:

- Không biết nhị tiểu thư muốn đi đây? Lúc này xuất môn có phải quá sớm rồi không?

Lão phu nhân đang ăn điểm tâm, nhàn nhạt nói:

- Sai người lặng lẽ đi theo.

Tứ phòng.

Khương Lộ Kỳ đứng bật dậy:

- Người nói cái gì? Nhị tỷ dẫn theo nhị đường ca ra cửa?

- Đúng vậy, xe ngựa đã chuẩn bị thỏa đáng. Thật là kỳ lạ, không phải ngày thường nhị phòng đều ngủ nướng sao? Mặt trời mọc hướng tây!

-....

Khương Lộ Kỳ cắn môi, tuy lúc ở Tần vương phủ nàng đã tận lực giao hảo với Tiêu Chúc Hoa.

Nhưng hiệu quả cũng không được tốt, Tiêu Chúc Hoa trước sau như một vẫn luôn nhàn nhạt, cũng không đặc biệt coi trọng Khương Lộ Kỳ.

- Tiểu thư?

- Người nói, ta có điểm nào không bằng nhị tỷ?

Khương Lộ Kỳ nhíu chặt mày, bắt bình hỏi:

- Thi từ ca phú, lễ giáo quy củ, châm tạc nữ hồng, xử lý công việc, chủ trì bếp núc, ta có điểm nào không bằng nàng?

Vì cái gì Tiêu Chúc Hoa lại coi trọng nàng?

Tiêu Chúc Hoa..... Nàng chắc chắn là nữ tử phượng minh cửu thiên, nàng không thể liên quan đến nhị phòng.

Nàng...Khương Lộ Kỳ không đủ xuất sắc sao? Vì sao nàng đã hạ mình kết giao, vì sao tiềm long, phượng ản huynh muội Tiêu gia lại không nhìn thấy chân tâm của nàng?

Khương Lộ Kỳ đi tới cửa liền dừng bước, không được, nếu lúc này nàng đuổi theo nhị tỷ tỷ, chưa biết có thể cùng nhau ra cửa hay không.

Nhưng nàng khác thường như vậy không thể gạt được Khương Lộ Dao... Nàng cũng có lòng tự trọng!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Xâm nhập

Khương Lộ Dao thúc giục hạ nhân, kéo theo huynh trưởng Khương Mân Cần mới sáng sớm đã chạy tới sân viện của huynh muội Tiêu gia.

Huynh muội Tiêu gia cũng có cửa cái không hẳn giống như Khương Lộ Dao đã nghĩ.

Tuy bọn họ thuê tòa nhà không lớn, cũng chỉ có hai sân viện, nhưng cảnh vật xung quanh tòa nhà rất thanh u, hơn nữa còn là chỗ giao giới giữa tây thành cùng đông thành.

Ở Kinh thành đông quý tây phú, dinh thự của huân quý trọng thần phần lớn đều tập trung ở đông thành.

Thương nhân cực phú phần lớn tập trung ở tây thành, ở giữa hai bên là nơi ở của những người đọc sách.

Nơi này không có náo nhiệt như tây thành, cửa hàng san sát, cũng không có cao quý như đông thành.

Nhưng không có ai dám coi khinh người đọc sách ở nơi này, bởi vì vùng này thường xuyên xuất hiện cử tam đình giáp.

(Yul: nằm trong top 3 người đứng đầu bảng)

Đám công tử hoàn khổ ăn chơi trác táng, du côn lưu manh rất ít khi ở nơi này gây chuyện thị phi.

Tiêu gia huynh muội có thể thuê vị trí này, đủ để thấy bọn họ đối với tình hình trong kinh thành cũng không phải không biết gì.

Cũng không phải loại người nghèo hai bàn tay trắng phải nương dựa vào Quảng Ninh hầu phủ!

Bởi vì tới quá sớm, còn lâu mới đến thời gian Khương Lộ Dao cùng Tiêu Chúc Hoa ước hẹn.

Khương Lộ Dao kéo Khương Mân Cẩn đứng ở cổng lớn Tiêu gia chờ.....

Khương Mân Cẩn ôm cả bụng ủy khuất cũng không dám nói này nọ ở trước mặt muội muội.

Tuy hắn không làm việc gì đáng hoàng, nhưng vẫn là công tử hầu môn, vẫn phải có phong phạm ít nhất không thể đảo nghiêng, nghiêng lệch!

Gió nhẹ thổi nhẹ nhõm sam trên người hắn, khiến cho hắn có thêm vài phần văn nhân nho nhã.

Khương Lộ Dao thấy bộ dạng huynh trưởng như vậy rất là vừa lòng, ít nhất có thể lừa gạt một số người!

Gối thêu hoa, thì bên ngoài thêu hoa cũng rất tinh mỹ không phải sao?

Về phần Khương Mân Cẩn.....

Nếu tẩu tử tương lai là người tuệ nhãn, sẽ quý trọng trượng phu có tiềm chất trung khuyến.

Khương Lộ Dao vì nhị phòng tích lũy tài phú, tuyệt đối không đơn giản như người ngoài nhìn thấy.

- Còn không cho đi vào? Bất đội sao? Tiểu muội, ta thấy bọn hắn đã sớm biết chúng ta tới rồi, cố ý, bọn họ nhất định là cố ý.

- Ca chưa từng nghe qua câu, tú tài nghèo, kim cử nhân sao?

Khương Lộ Dao ý bảo huynh trưởng câm miệng:

- Hắn là giải nguyên lão gia, ca là bạch đình, để ca đứng gác cũng không quá mức ủy khuất ca. Có thể ở Giang Nam nơi văn phong cường thịnh nổi tiếng tài danh, có cao trung giải nguyên, biết bao nhiêu người muốn đứng ở trước cửa của hắn để canh gác cũng không thể được nha? Dựa theo thần thoại truyền thuyết, Tiêu Giải Nguyên là Văn Khúc Tinh hạ phàm.

- Tiêu Giải Nguyên? Tiểu muội nói là Giang Nam thi hương Tiêu Duệ Hoa?

- A?

Khương Lộ Dao căn bản không biết tên của Tiêu Giải Nguyên, bất quá nhìn thấy thần sắc Khương Mân Cẩn giận dữ, trầm nghĩ không tốt, quyết đoán túm chặt tay áo của huynh trưởng:

- Ca ca, bình tĩnh, bình tĩnh.

Khương Mân Cẩn ngày thường nhìn không có gì, nhưng lúc lửa giận tăng vọt, hắn sẽ di truyền tính tình bạo phát của phụ thân Khương Thừa Nghĩa.

Đừng nói là phủ của Tiêu Giải Nguyên, cho dù là Kim Loan điện cũng dám làm ầm ĩ!

- Như thế nào bình tĩnh? Thăng nhãi ranh này ở tửu quán viết thi từ mắng ta! Còn dùng kiếm thuật tình diệu... Đánh ta nằm một đống.

Tuy Khương Mân Cẩn ở bên ngoài thường xuyên bị bọn quân tử trào phúng vì không có học vấn không có công danh, nhưng hoàn khổ ăn chơi cũng có lòng tự trọng.

Tiêu Duệ Hoa vừa tới kinh thành liền liên tiếp chọn đám công tử hoàn khổ để xuống tay.

Đánh rơi thể diện của bọn hắn, đám hoàn khổ ăn chơi trác táng đều xem hắn là đối thủ lớn nhất, luôn canh chờ thời cơ để tìm hắn gây phiền toái.

Khương Mân Cẩn cùng hắn kết thù nguyên nhân cũng cực kỳ vi diệu, bởi vì Tiêu Duệ Hoa so với hắn còn soái hơn, so với hắn còn có bản lĩnh, tài hoa...

Quan trọng nhất là hắn có thể làm cho rất nhiều người ái mộ muốn tương giao.

Khương Mân Cẩn chỉ giỏi nhất là đánh cờ tướng cũng bị hắn đánh bại không còn con tốt.

Tiêu Duệ Hoa giống như được trời cao ân sủng, tụ tập tất cả tài hoa của thế gian, hắn.....

Ở Giang Nam được cả một thế hệ thiếu niên xưng là khôi thủ!

Không chỉ đứng đầu khoa cử, mà còn khiến cho tất cả tài tử Giang Nam đều phải tâm phục khẩu phục.

Ầm...Khương Mân Cẩn đưa chân đá văng cửa Tiêu gia, Khương Lộ Dao lao đảo vài cái.

- *Ca ca!*

Khương Mân Cẩn giống như tên đầu trâu đầu nước không vào, trực tiếp vọt vào Tiêu gia, lúc này đầu nóng bốc lên cao, hắn đã sớm quên hết tất cả.

Khương Lộ Dao dùng hết sức lực túm kéo cổ tay áo của Khương Mân Cẩn, nho sam thực rắn chắc, bị hai người bọn họ lôi kéo như thế cũng không rách.

Khương Mân Cẩn đi phía trước, kéo xềnh xệch Khương Lộ Dao ở phía sau, hai người cùng vọt vào Tiêu gia.

Hạ nhân Tiêu gia cũng không nhiều, thấy một nam một nữ vọt vào, mấy lão nô bộ đều né tránh.

- *Tiêu Duệ Hoa, người đi ra đây cho ta!*

Khương Mân Cẩn đầu đá lung tung:

- *Rút cuộc người cho ta muối muối ta uống được gì?*

- *Ca!*

Khương Lộ Dao muốn tìm cái lỗ mà chui vào, chả biết Khương Mân Cẩn nhìn như thế nào lại nghĩ bản thân vì muối muối bị Tiêu Giải Nguyên vứt bỏ mà tìm tới cửa....

Nàng cùng Tiêu Giải Nguyên còn chưa có nhìn thấy mặt nhau đâu.

Khương Mân Cẩn đẩy Khương Lộ Dao ra:

- *Tiểu muối, đừng kéo ta! hôm nay ta muốn cho hấn biết, lần trước so kiếm tại ta trạng thái không tốt! Ta không tin so không lại một tên thư sinh vẫn nhược.*

Vấn võ toàn tài, cũng không phải chỉ có một mình Tiêu Duệ Hoa.

Trên đời này không có Tiêu Duệ Hoa sẽ không được?

Khương Lộ Dao không có chuẩn bị, bị Khương Mân Cẩn điên điên khùng khùng ném ngã ngửa ra sau, liên tục lui về phía sau vài bước...

Thân thể không thể đứng vững, Khương Lộ Dao nghĩ thầm, xong rồi, lần này thế nào cũng phải ngã chổng vó.

Đột nhiên, từ phía sau duỗi ra một cánh tay, Khương Lộ Dao trực tiếp đâm vào ngực người đó.

Chỉ nghe được một tiếng nam nhân rên khê, quay đầu nhìn lại, bốn mắt nhìn nhau, trước mắt lại là một vị mỹ nam anh tuấn.

So với Tần vương thế tử quý khí bức người thì hoàn toàn bất đồng, người trước mặt trầm ổn như bàn thạch.

Mặc dù có một cỗ khí chất nho nhã, nhưng lại là loại người tùy thời tùy lúc đều có thể tra kiếm ra khỏi vỏ, khác chế địch nhân.

- *Thất lễ.*

Người đỡ lấy Khương Lộ Dao, quỳ củ lui về phía sau hai bước, nhàn nhạt nói:

- *Tại hạ mạo phạm tiểu thư, mong tiểu thư thứ tội.*

Lòng ngực đau xót, hấn cố nén không vuốt ngực, bị nàng đâm vào đau quá!

Trước mắt là một thiếu nữ minh diễm tuy người mềm dẻo như cành liễu, nhưng sức lực lại rất lớn.....

Là thể trọng(nặng kí or béo)...Nhìn không ra chỗ nào đầy đặn, rõ ràng là thân thể tinh tế cao gầy.

- *Được a, người cũng dám đùa giỡn muối muối của ta? Tiêu Duệ Hoa, người đừng hòng chạy!*

Khương Mân Cẩn gặp phải tình huống ngoài ý muốn như vậy, hấn quay người hô to gọi nhỏ với Tiêu Duệ Hoa, múa máy cánh tay:

- *Chúng ta kết hận cừu lớn!*

- *Người muốn như thế nào?*

Tiêu Duệ Hoa nhàn nhạt đáp lại, tay đặt lên bảo kiếm bên hông:

- *Người lại muốn bại dưới kiếm của ta một lần nữa?*

-...*Ta...Ta...*

Lý trí của Khương Mân Cẩn cũng không hoàn toàn mất đi, tự biết mình đánh không lại Tiêu Duệ Hoa vẫn võ song toàn.

Nhưng hôm nay Tiêu Duệ Hoa dám đùa giỡn muối muối bảo bối của mình...

Thù mới oán cũ cộng lại sao có thể nhịn được đây?

- *Nếu như thế mà còn nhịn được thì không còn gì không thể nhịn được nữa!*

- *Thật làm khó người rồi, người còn biết được những lời này.*

Tiêu Duệ Hoa trào phúng một câu:

- *Xin hỏi lời này xuất từ nào mục điền cổ nào?*

- *Ca ca.....*

Lúc này Tiêu Duệ Hoa mới vừa đi ra, thấy trong viện đang trong tình cảnh giương cung bạt kiếm, khó hiểu hỏi:

- *Ca nhận thức Khương biểu muối?*

Khương Lộ Dao hơi cúi đầu, xong rồi, bí tịch qua cửa chỉ sợ là không thể trông cậy nữa.

Tử tử tương lai cũng bay mất...Mặc dù Khương Lộ Dao muốn kết giao với huynh muội Tiêu gia

Nhưng nàng vẫn phải che chở huynh trưởng của mình.

Nàng bước ra chặn ngang trước mặt huynh trưởng, đối diện với Tiêu Duệ Hoa.

Nếu cùng Tiêu Giải Nguyên so thì từ, điển tịch, Khương Lộ Dao cũng không phải là đối thủ của hắn.

Nhưng nàng cũng không thể lơ đãng nhìn Khương Mân Cẩn bị Tiêu Duệ Hoa khi dễ.....

- *Không phải người cũng có muối muối sao?*

Khương Mân Cẩn mở mồm trước Khương Lộ Dao, trong đầu linh quang lóe lên.

Xoay người đi thẳng đến chỗ Tiêu Duệ Hoa, nghĩ thầm, ta cũng bắt người nếm thử cảm giác muối muối bị người đùa giỡn là như thế nào!

A, muối muối hắn lớn lên cũng rất xinh đẹp, Khương Mân Cẩn không biết vì sao lại cảm giác một cổ hàn khí lạnh thấu xương.

Hay đây chính là hơi thở nữ vương mà muối muối từng nói đến?

Không đúng, lúc này hắn không nên nghĩ đông nghĩ tây, bế nàng lên trước rồi tính.

Tiêu Giải Nguyên không phải rất khinh thường đám hoàn khổ công tử như bọn hắn sao? Hắn phải thú muối muối hắn về phủ...

- *Ca ca.*

Lúc này Khương Lộ Dao cũng nổi giận, Khương Mân Cẩn chỉ biết làm nàng lo lắng.

Lại dám làm ra chuyện khiến nàng khinh thường nhất chính là khi dễ nữ nhân, hơn nữa lại là khi dễ Tiêu Duệ Hoa!

Tiêu Duệ Hoa lắc đầu nói:

- *Ngu xuẩn!*

Trước khi Khương Mân Cẩn tới gần Tiêu Duệ Hoa, thì Tiêu Duệ Hoa đã giơ tay, giống như cao thủ thái cực quyền.

Dùng lực huy lực, thân thể Khương Mân Cẩn bay ra ngoài, ngã mạnh xuống đất, hắn xông tới dùng lực bao nhiêu thì lúc rơi xuống càng thấm bấy nhiêu!

Tiêu Chước Hoa thu hồi cánh tay, nhàn nhạt nói:

- *Khương biểu huynh lễ gặp mặt quá nặng.*

- *Ta có từng nói cho người biết, muội muội của ta có công phu so với ta còn tốt hơn chưa?*

-.... *Không có.*

Khương Lộ Dao trợn mắt há hốc mồm, Khương Mân Cẩn nằm trên mặt đất đầu u mắt hoa, rốt cuộc huynh muội bọn họ là người như thế nào.

P/s đợi ta□

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 15: Duyên phận

Không chỉ có Khương Mân Cẩn ngăn người mà Khương Lộ Dao cũng giống như bị sét đánh.

Thế giới này, có võ công sao? Có kiếm khách đi tới đi lui sao? Có đại hiệp giang hồ hào hiệp dưới ngòi bút của Kim lão đại sao(Kim Dung)?

Mỗi nam nhân trong lòng đều có mộng võ hiệp, mỗi nữ tử trong lòng đều có mộng gả cho võ lâm minh chủ.

Tuy Khương Lộ Dao chỉ biết một ít thuật phòng thân, chút quyền cước, nhưng nàng nhìn ra Tiêu Chước Hoa dùng là thuần khiết nội gia công phu Thái Cực.

- Hấn cường nặc hấn cường, thanh phong phát núi đồi, hấn hoành từ hấn hoành, minh nguyệt chiếu Đại Giang...

Khương Lộ Dao khinh bỉ hành vi sao chép, nhưng lúc này nàng đang sùng bái Tiêu Chước Hoa.

Trừ hai câu thơ này, thì nàng không thể nghĩ được từ ngữ chuẩn xác nào để biểu đạt chân động mà Tiêu Chước Hoa mang lại cho nàng.

- Khương biểu muội hiểu tinh túy thâm sâu của Thái Cực, nếu sư phó ở đây, nhất định sẽ rất cao hứng.

Tiêu Chước Hoa cười khanh khách bỏ qua con kiến là Khương Mân cẩn đang nằm trên mặt đất, mỉm cười đi ra cửa.

Khương Lộ Dao sẽ không buông tha bất luận cơ hội nào, nếu nàng có thể có được một nửa công phu của Tiêu Chước Hoa.

Trương lai nếu phải đối mặt với "tên điên" Tần vương thế tử, có phải sẽ nắm chắc hơn một chút?

Khương Lộ Dao càng ngày càng tôn sùng vũ lực.

Nàng không thể bái Tiêu Chước Hoa làm sư, cũng không phải Khương Lộ Dao lo mất mặt mũi, mà nàng muốn tác hợp Tiêu Chước Hoa cùng huynh trưởng.

Nữ tử giống như Tiêu Chước Hoa đã ít lại còn hiếm.

Đào chi yêu yêu, chúc chúc kì hoa! Tiêu Chước Hoa có thể nghỉ thất nghỉ gia, lại còn có thể đè ép Khương Mân Cẩn.

(Yul" đào chi... kì hoa là 2 câu thơ trong bài thơ Đào Yêu của Không Tử)

Khương Lộ Dao vừa nhìn liền biết, Khương Mân Cẩn động tâm với Tiêu Chước Hoa...

Bất quá, nàng không biết Tiêu Chước Hoa có thể coi trọng Khương Mân cẩn hay không.

Ai biết được? Cơ hội là phải tự mình sáng tạo.

Tuy Khương Mân cẩn không phúc hắc, cũng không có khuynh thế chi tài.

Nhưng nếu nhìn kỹ thì Khương Mân Cẩn lớn lên cũng không kém, cũng biết diễn trò, lại có tiềm chất trung khuynh...

Tuy phụ thê Khương Thừa Nghĩa cũng có "các đặc điểm" nổi trội, sở thích cực phẩm, nhưng lại là phụ mẫu rất yêu thương nhi nữ.

ít nhất Uông thị không phải là bà bà trần ngập tính kế, muốn cho nhi tử thú nhiều thê nhiều thiếp, hay ngóng trông nhi tử cùng nhi tức không hòa hợp.

Tuy làm thê tử của Khương Mân cần khó tránh bị công công bà bà kích thích, còn phải giúp phụ mẫu phu thu thập rắc rối.

Đối với Khương Lộ Dao, thu thập "cục diện rối rắm" so với chuyện làm người một nhà mà tính kế lẫn nhau, ở sau lưng đâm thọt, nói chuyện gièm pha, dùng thủ đoạn, thì tốt hơn gấp trăm lần.

Khương Lộ Dao muốn nói những ưu điểm của huynh trưởng, nhưng nhất thời nàng không thể nghĩ ra huynh trưởng có cái gì hấp dẫn được Tiêu Chước Hoa

Cứ tạo ra cơ hội rồi tính tiếp:

- Nếu Tiêu biểu tỷ đã nói ta có thể lý giải Thái Cực tinh túy, ngươi có thể tùy tiện dạy ta hai ba chiêu được không.
- *Ngươi là hầu phủ nhị tiểu thư, ra cửa có thị vệ tùy tòng, an tĩnh văn nhã là thích hợp nhất, không cần học công phu thô thiển.*

Tiêu Chước Hoa cùng Khương Lộ Dao trò chuyện:

- Lúc trước gia sư thấy ta căn cốt tốt, ta cùng gia huynh tình cảnh rất gian nan, cho nên ta mới học một chút công phu.
- Gian nan Có người dám đùa giỡn

ngươi sao?

Khương Mân cần xoay người ngồi dưới đất, ánh mắt trông mong nhìn muội muội nói chuyện với mỹ nhân

Trong giọng nói chứa vài phần thương tiếc:

- Không sợ bị huynh muội các ngươi đánh sao?

Tiêu Chước Hoa thấy bộ dạng Khương Mân Cần đáng thương, đầu tiên là cong môi cười, sau đó xụ mặt nói:

- Ta cùng gia huynh bình thường đều giảng đạo lý, chỉ có đối mặt với người đạo lý không thông mới động võ...
- *Sao mới vừa rồi ngươi không giảng đạo lý với ta?*

Khương Mân Cần buồn bực nói:

- *Huynh muội các ngươi đều không giảng đạo lý với ta.*

Khương Lộ Dao yên lặng nhìn huynh trưởng gian manh, trong lòng mừng thầm, hôn sự có cơ hội!

- Ngươi đột nhiên xông vào phủ của ta, lại xông thẳng đến chỗ ta, ngươi muốn ta phải làm như thế nào để giảng đạo lý với ngươi?

Không biết vì sao, hôm nay Tiêu Chước Hoa biểu lộ ý tươi cười phảng phất nhiều hơn một chút.

Trong mắt thê nhân, nàng là thư hương dòng dõi nhân gia, là tiểu thư văn nhã, đoan trang.

Trừ huynh trưởng, thì không ai biết nàng có một thân công phu Thái Cực, mặc dù không thể bay lên bay xuống, nhưng ba năm nay không có nam nhân tráng hán nào đụng được nàng!

Mới vừa rồi Khương Mân cần xông tới, Tiêu Chước Hoa rõ ràng thấy trên mặt hắn có ý cười "xấu xa", cho nên xuống tay nặng hơn rất nhiều, cũng nhịn không được mà bộc lộ công phu.

Tiêu Duệ Hoa chặn giữa muội muội Tiêu Chước Hoa cùng Khương Mân cần, ánh mắt trên dưới đánh giá hắn một lúc lâu.

Khương Mân cần bị hắn nhìn đánh giá có chút ngượng ngùng, cũng không còn nhớ đến oán hận trước kia đối với Tiêu Duệ Hoa, vuốt đầu chính mình nói:

- Tiêu biểu ca, khỏe.

Phốc, Khương Lộ Dao nhịn không được bật cười, mặt dày là ưu điểm của nhị phòng bọn họ.

- Ngươi tới tìm ta!

Tiêu Duệ Hoa lạnh lùng nói.

- Ta cùng muội muội tới bái kiến cao nhân, muội muội ta nói cao nhân cao như lâu hai vẩy đây...

- Cho nên?

Tiêu Duệ Hoa không theo kịp ý nghĩ của Khương Mân cần, quay đầu liếc mắt nhìn một người vẫn luôn cúi đầu nhìn cười rất vất vả là Khương Lộ Dao. Thiếu nữ trước mắt có ngũ quan tươi đẹp động lòng người, không giống hầu môn quý nữ bình thường đoan trang thanh tình, hay là ương ngạnh cao ngạo. ở trên người nàng có một loại Sinh mệnh lực, giống như cỏ dại mềm dẻo.

Cỏ dại theo gió đong đưa, nhưng chỉ cần có bùn đất, thì ở nơi nào cũng có thể mọc rễ nảy mầm, thấy gió liền có thể trưởng thành.

Tiêu Chước Hoa giao hữu luôn rất cẩn thận, rất ít có thân hữu tri tâm tri kỷ.

Lúc nàng trở về từ Tần vương phủ liền cùng huynh trưởng nói qua tên của Khương Lộ Dao.

Tiêu Duệ Hoa có ấn tượng với nàng, hôm nay lại gặp được Khương Lộ Dao

Hắn đã hiểu rõ vì sao muội muội nhìn nàng với con mắt khác.

Huynh muội Khương Lộ Dao cùng hắn là cùng một loại người, không vì nghịch cảnh mà bi quan, không vì khó khăn mà khuất phục, không vì đặc ý mà tự đại, không vì lời người nói mà mù quáng làm theo.

Khó nhất chính là chẳng sợ Khương Mân Cần không học vấn không công danh(nghề nghiệp), thực sự ăn chơi trác táng

Thì nàng vẫn như cũ sẽ ở trong nguy hiểm bảo vệ huynh trưởng! Sẽ không vì khốn cảnh mà bỏ rơi thân nhân!

Lúc Tiêu Duệ Hoa đang phân tích tự hỏi tính cách của Khương Lộ Dao, thì Khương Mân cần từ trên mặt đất xoay người đứng lên.

Phù phù nho sam dính bụi đất, đối với Tiêu Chước Hoa thì lễ thật sâu:

- Bái kiến cao nhân!

Tất cả mọi người giống như bị lời này của Khương Mân cần điểm huyết đạo, không thể động đậy.

Có thể nói ở đây người nào cũng thông minh hơn Khương Mân cần, đám người thông minh như bọn họ lại bị một vị công tử ăn chơi trác táng khiến cho sững sờ

Khương Lộ Dao chớp chớp mắt, xem ra huynh trưởng đã bắt đầu đi lên con đường truy thê.

- Thiếu gia, thiếu gia, bên ngoài lại có người đến bái phỏng.

Lão nô bộc tuổi tác đã cao chạy chậm đến đây, thờ hớn hể nói:

- Là Vinh Ninh hầu phủ tứ tiểu thư, nói là tới bái kiến tiểu thư.

Khương Lộ Kỳ? Sao nàng lại tới đây?

- Người tới là khách, thỉnh hầu phủ tứ tiểu thư vào đi.

Tiêu Duệ Hoa phân phó lão nô bộc ở phía sau, rồi nói với Tiêu Chước Hoa:

- Muội muội lưu lại nơi này tiếp đón nàng, ta dẫn Khương công tử đi thư phòng...

- Khương công tử, thỉnh.

- Tiểu muội

Khương Mân Cần nắm ni Khương Lộ Dao đi cùng hắn, đột nhiên hắn kính sợ Tiêu Duệ Hoa.

Khương Lộ Dao cũng muốn lưu lại để xem rõ ý đồ của Khương Lộ Kỳ, nhưng nàng cũng lo lắng Khương Mân Cần sẽ bị "khi dễ", phúc thân thi lễ nói:

- Nghe Tiêu biểu tỷ nói Tiêu Giải Nguyên có thiết họa ngân câu mỹ dự(tranh chữ), không biết ta có vinh hạnh được xem xét kiệt tác của Tiêu Giải Nguyên?

- Nếu Khương nhị tiểu thư không chê, thỉnh cùng tị hạ đi thư phòng.

Có Khương Mân Cẩn ở đây, Tiêu Duệ Hoa cùng Khương Lộ Dao ở chung thư phòng, cũng không đến mức hồng đi danh tiết của Khương Lộ Dao.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Bảo tàng

Đi vào thư phòng Tiêu gia, Khương Lộ Dao chỉ có một cảm giác, thật nhiều sách, thư phòng là cỏ thanh đạm Mặc Hương.

Trong thư phòng không vì có nhiều thư tịch mà bốc ra mùi mốc của sách vở.

Điều này chứng tỏ, Tiêu gia không chỉ có nhiều thư tịch, mà Tiêu Giải Nguyên còn rất quý trọng từng quyển sách trong đây.

Khương Lộ Dao bỏ qua thư án, cùng văn chương trên bàn do Tiêu Duệ Hoa viết....

Nàng đi tới kệ sách, Tiêu Duệ Hoa định mời huynh muội Khương gia ngồi xuống uống trà nói chuyện lại phải nuốt ngược trở về.

Khương Lộ Dao nói cùng làm đều là ngoài dự đoán của hần, Khương Thừa Nghĩa Khương nhị gia lấy "không tài học không công danh" mà nổi danh kinh thành.

Khương Mân Cẩn cho hần ấn tượng đầu tiên cũng là thiếu gia hoàn hảo ăn chơi trác táng thành tánh.

Nhân gia như thế sẽ giáo dưỡng tiểu thư phần lớn đều là thô tục vô lý, nhưng thiếu nữ trước mắt hần gương mặt hồng như nắng chiều tà, hần có thể nhìn ra nàng si mê với thư tịch.

- *Nhiều quá, thi sách này nọ Tiêu biểu ca đều đọc qua?*

Khương Mân Cẩn nuốt vài ngụm nước bọt, thi sách trước mặt nhiều vô số, hần cảm giác mình quá nhỏ bé.

Nếu sách trong cả thư phòng này mà Tiêu Duệ Hoa cũng đã đọc qua, chớ trách Tiêu Duệ Hoa cái gì cũng giỏi, cái gì cũng biết.

Khương Mân Cẩn không thích đọc sách, hần đọc sách sẽ mệt rã rời, nhưng đối với người đọc nhiều sách thì rất kính sợ.

Một câu Tiêu biểu ca này làm cho Tiêu Duệ Hoa nhú mày, bọn họ không có thân thiết như thế.

Người Khương gia có phải không biết cái gì gọi là khách khí?

Tiêu Duệ Hoa vừa định sẵn giọng, thì nghe phía kệ sách truyền tới một tiếng thét kinh hãi:

- *Trời ạ, Tiêu biểu ca, cuốn sách cổ này lại nằm trong tay người?*

Lại là một người không hiểu khách khí.

Bất quá, so với Khương Mân Cẩn "dụng tâm kín đáo" muốn kéo quan hệ, thì sâu trong lòng Tiêu Duệ Hoa lại không hy vọng Khương Lộ Dao sẽ khách khí với hần.

Có một loại cảm giác mà đời này chưa từng trải qua quanh quẩn trong lòng hần.

Hần nhìn về phía thiếu nữ thét chói vui mừng muốn khóc ôm lấy thư tịch....

Khương Lộ Dao không có một phần hầu môn quý nữ cao nhã, đoan trang, nhưng nhìn như thế nào vẫn cảm thấy đáng yêu, tự nhiên?

Từ khi hần đậu cao trung giải Nguyên, có rất nhiều người chủ động tới cửa nhắc đến hôn sự.

Có Giang Nam quan viên nữ nhi, cũng có huân quý danh môn tới thăm, hần đều uyển chuyển từ chối.

Hần vẫn luôn cho rằng mình sẽ coi trọng nữ tử giống như muội muội cùng mẫu thân, cho đến hôm nay nhìn thấy Khương Lộ Dao.....

Hần mới cảm nhận được Tân Khí Tật viết xuống Thanh Ngọc Án. Thì ra bắt đầu từ cảm giác này.

(Yul: Thanh Ngọc Án là bài thơ của tác giả Tân Khí Tật nói tóm gọn bài thơ này nói về ý trung nhân)

Giữa chúng sinh tìm người trăm vạn cách, người nọ lại ở chỗ đèn đuốc suy tàn.

(Yul: nghĩa là tìm mọi cách không thấy, cuối cùng lại ngay trước mắt)

Trước kia hắn không tin nhất kiến chung tình, hiện giờ hắn tin, tuy chưa đến độ phi khanh không thú, sông cạn đá mòn tình này không phai, nhưng hắn cũng cảm nhận được mình đối với nàng trong tâm có xúc động.

Không thể phủ nhận Tiêu Duệ Hoa là người cực kỳ thông minh, hắn biết rõ chính mình yêu cầu cái gì, như thế nào đem đồ vật mình thích hoặc là người mình thích nắm trong tay.

- *Thực hiếm lạ sao?*

Tiêu Duệ Hoa liếc nhìn quyển sách trên tay Khương Lộ Dao, chỉ là một bản thảo, cũng không phải thư tịch có giá trị nhất trong thư phòng.

Khương Lộ Dao lưu luyến dời đi ánh mắt, nếu có thuật đọc tâm sẽ nghe được lời nàng lẩm bẩm.

Truyền gia chi bảo! Dù là bản thảo thì ở tương lai ít nhất có thể bán được trăm triệu.

- *Đều là đồ gia truyền, đồ gia truyền....*

Đôi mắt Khương Lộ Dao sáng ngời, đều là vàng..... Nàng sẽ không nói như vậy, cũng không thể để Tiêu gia nhìn ra nàng "tham tài", ít nhất không phải bây giờ.

Bỏ sách vào kệ sách, Khương Lộ Dao nhìn Tiêu Duệ Hoa mỉm cười vân đạm phong khinh:

- *Này đồ sách sử đối với đời sau cực kỳ quan trọng, nếu có thể truyền thừa kế tục, cũng có thể khiến cho hậu nhân lý giải văn hóa văn minh của triều đại. Cho nên nói sách sử là công ở thiên thu, hậu nhân hưởng lợi là vật vô cùng quý giá, vẫn tự là phát minh vĩ đại nhất.*

- *Còn thỉnh Tiêu biểu ca bảo tồn thư tịch này nọ, truyền cho hậu nhân cũng coi như là một bước tiến quan trọng, tài phú rất quan trọng.*

Khương Lộ Dao phúc lễ với Tiêu Duệ Hoa, ánh mắt nội liễm, che dấu tâm tư muốn làm giàu từ trong xương.

Tuy nàng vờ vịt một chút, nhưng cũng có thể xem là để lại cho Tiêu Duệ Hoa con đường tiền tài.

Mỗi người đều có lòng tham, người chân chính coi tiền tài như cỏ rác có được mấy người?

Bảo tồn tốt bản đơn lẻ, đối với gia với quốc là chuyện tốt, có sao không làm?

Khương Mân Cẩn chớp chớp đôi mắt, tuy não hắn không đủ dùng, nhưng cũng có thể nhìn ra Tiêu biểu ca đang thương thức muối muối của mình...

Mà tiểu muội cũng không giống như ngày thường, là nhắc nhở Tiêu biểu ca? Hay là làm bộ nhìn không ra?

Hắn bắt đầu đắn đo trong lòng một lúc lâu, nghĩa vô phản cố làm bộ nhìn không tới.

(Yul: nghĩa vô phản cố là làm việc nghĩa không chùn bước)

Phản tình cảm đối với Tiêu tiểu thư so với tiểu muội thì kém hơn một chút, suy đi ngẫm lại, nếu tiểu muội có thể gả cho người nào thì trong mắt hắn cái gì cũng là Tiêu Duệ Hoa.

Đối với tiểu muội mà nói đây chính là một cọc nhân duyên khó có.

Nhân gia như bọn họ, tuyệt đối không có khả năng xảy ra chuyện hoá thân, Tiêu gia cùng Khương gia nhị phòng chỉ có thể liên hôn một lần.

(Yul: hoá thân là anh em ruột cùng lấy anh em ruột của nhà khác)

Khương Mân Cẩn có khuynh hướng muốn Khương Lộ Dao gả vào Tiêu gia, dựa theo tiêu chuẩn chọn phu gia mà trước kia Khương Lộ Dao từng nói.

Tiêu Duệ Hoa phụ mẫu sớm thế, không có huynh đệ tranh gia sản, không cần lục đục kéo quan hệ.

Tiêu gia có sản nghiệp nhỏ bé, bản thân hắn lại có tài hoa, tiểu cô Tiêu Chúc Hoa rất hiểu chuyện..... Tiêu Duệ Hoa là người xứng với tiểu muội nhất.

Nhị phòng ở trong hầu phủ có địa vị gì? Khương Mân Cẩn biết rõ, hôn sự của tiểu muội vẫn luôn là chuyện mà hắn cùng phụ mẫu lo lắng nhất.

Vĩnh Ninh Hầu phủ không thể dựa, tiểu muội cũng không thể gả cho tú tài bản hàn.

Ai biết cái đám tú tài văn nho kia có thể hết khổ hay không?

Tiêu Duệ Hoa mọi phương diện đều tốt, lại được mọi người xem trọng sẽ là tân khoa trạng nguyên hoàn toàn xứng đáng được chọn.....

Thân phận nương tử của trạng nguyên rất xứng với tiểu muội.

Khương Mân Cẩn quệt mũi, nhìn Tiêu Duệ Hoa khoe khoang nói:

- *Muội muội của ta rất lợi hại, không có chuyện gì mà nàng không biết hay làm khó được nàng. Tuy thư phòng Tiêu biểu ca có rất nhiều sách, nhưng chưa chắc Tiêu biểu ca có thể vượt qua muội muội của ta, hắc hắc, muội muội của ta a, mấy người đoán mệnh đều nói nàng có mệnh cách vượng phu vượng tử, tương lai sẽ làm nhất phẩm cáo mệnh phu nhân.*

- *Ca ca!*

Khương Lộ Dao hận không thể bịt kín miệng Khương Mân Cẩn, hẳn đang làm mai sao? Liên chuyển đề tài:

- *Tiêu Giải Nguyên có thể cho ta thưởng thức thư pháp của người? Người luyện là thể chữ Nhan, hay là lối viết chữ Thảo?*

- *Cái này ta hiểu được.*

Khương Mân Cẩn thôi phòng Khương Lộ Dao một phen, lại chuyển sang thôi phòng Tiêu Duệ Hoa.

Tiểu muội có gả cho ai cũng không sao hết, nhưng nếu không để tiểu muội bội phục trạng phu, thì ngày tháng sau này của tiểu muội sẽ không hạnh phúc.

- *Tiêu biểu ca cái gì cũng biết, lối viết chữ Thảo, thể chữ Lệ cái gì cũng giỏi, cũng xuất sắc, muội có biết hoa khôi thuyền hoa Phù Vân tiên tử am hiểu thể chữ Lệ.... Ta nói cho muội biết, Tiêu biểu ca tự tay viết mấy từ thể chữ Lệ bị nàng tôn sùng coi như chí bảo, lúc ấy, sau khi Tiêu biểu ca viết xong, Phù Vân tiên tử lập tức rời khỏi thuyền hoa, mời Tiêu biểu ca ra ngoài lái nhái.*

(Yul: lạy ca Cẩn người ta hàn huyên tâm tình, ca lại gọi là lái nhái□)

Tiêu Duệ Hoa xấu hổ vô cùng, lặng lẽ liếc nhìn Khương Lộ Dao, Khương Mân Cẩn đang giúp hắn, hay là hại hắn, có nữ tử nào thích nam nhân thường xuyên dạo chơi thuyền hoa?

- *Phù Vân tiên tử lớn lên rất xinh đẹp, người có thể cùng nàng trò chuyện đã ít lại còn hiếm, ai cũng nói nàng là liên hoa trong nước, ở trong nước bùn mà không nhiễm, nghe nói vẫn là xử nữ...*

Tiêu Duệ Hoa thật sự nhin không nổi nữa, cười nói:

- *Lúc ấy đồng liêu cùng viện, cùng khóa đều ở đó, nhón nháo ồn ào, thịnh tình không thể chối từ cho nên ta mới viết thi từ, không lên được nơi thanh nhã, phải đi thuyền hoa cùng bằng hữu, ban đêm ở thuyền hoa thật sự không phải là việc mà người quân tử nên làm.*

- *Mỹ nhân ái mộ tài tử phong lưu, Tiêu Giải Nguyên tuấn tú nho nhã, tài cao bát đẩu, khó tránh sẽ trêu hoa ghẹo nguyệt.*

Khương Lộ Dao bình bình đạm đạm ứng phó vài câu.

Khương Mân Cẩn suy nghĩ một chút, rồi phản ánh nói:

- *Tiểu muội, ta dám cam đoan, Tiêu biểu ca không có lén lút gặp Phù Vân tiên tử.*

Tiêu Duệ Hoa dùng cây quạt gõ gõ vào lòng bàn tay, hay lắm, Khương Mân Cẩn rõ ràng là tới phá hư không khí, người dám cam đoan? Người thấy được sao?

Ở gian phòng khách, Khương Lộ Kỳ ngồi đối diện Tiêu Chúc Hoa cùng phẩm trà:

- *Xin hỏi nhị tỷ của ta có phải cũng tới bãi phóng Tiêu tiểu thư?*

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiêu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Tâm tư

Tiêu Chúc Hoa cười đáp lời:

- *Huynh muội bọn họ cùng gia huynh đi thư phòng.*

Cái gì? Sắc mặt Khương Lộ Kỳ ngưng trọng, nhúu chặt mày, Khương Lộ Dao cùng Tiêu Duệ Hoa vẫn ràng buộc sâu như thế?

Khương Lộ Kỳ che giấu buồn bực trong lòng, ẩn hiện cảm kích chỉ tình:

- Nhị đường ca cùng nhị bá phụ giống nhau như đúc, đều không thích đọc sách, nếu lần này may mắn gặp được Tiêu Giải Nguyên mà tiến bộ một ít, cũng là chuyện tốt của hầu phu.

Nàng thẹn thùng cúi đầu, có vài phần bất đắc dĩ, lại có vài phần may mắn nói:

- Không dối gạt Tiêu biểu tỷ, tuy nhị đường ca vẫn vô tâm thường, nhưng hẳn là người chân thành rộng lượng, rất hào tâm, tổ mẫu vẫn thường nói với ta, nhị đường ca rất hiểu tâm là đáng khen.

- Lão phu nhân của quý phủ mắt sáng như đuốc, sẽ không nhìn lầm.

Tiêu Chúc Hoa thuận theo lời Khương Lộ Kỳ, khen ngợi Khương Mân Cần...

Phụ mẫu song vong, nàng cùng huynh trưởng nương tựa lẫn nhau, nàng so với bất luận kẻ nào càng hiểu được thân tình đáng quý.

Sống trong bản hàn dưỡng thành thói quen giới quan sát đánh giá người khác.

Có thể nói, nàng nhìn kỹ, liền biết Khương Mân Cần là cái dạng người nào, cũng hiểu được Khương Lộ Kỳ muốn nói cái gì.

- Vĩnh Ninh hầu phu chuyện thừa tước có khúc chiết(vướng mắc), ngay cả ta cùng gia huynh vừa đến kinh thành cũng nghe thấy.

Tiêu Chúc Hoa cười bình thản, trong lời nói hàm chứa nhiều phần nghi ngại:

- Khương nhị công tử tâm tình hàm hậu, đối với lão phu nhân là chân thành, có hiếu tâm, nhưng nói ra câu này có chút thất lễ, lão phu nhân của quý phủ là Gia Mân quận chúa không phải người tầm thường, sẽ không vì phần hiếu tâm của Khương nhị công tử mà nâng tước Khương nhị gia.

...

- Không phải nghe nói, lệnh tôn cũng có hi vọng?

Tiêu Chúc Hoa giống như không nhìn thấy Khương Lộ Kỳ bị chọc phá quý tâm tư mà quần bách.

- Vô địch lập hiền, là truyền thống của Đại Minh ta, tuy Khương đại gia là trưởng tử, lại là người hiền lương con đường làm quan cũng rộng mở nhưng chưa chắc theo kịp lệnh tôn làm thị giảng ở Hàn Lâm Viện.

- Tiêu tiểu thư....

Khương Lộ Kỳ nói không lên lời, lúc này Tiêu Chúc Hoa cũng không phải là Thực phi nương nương ở kiếp trước nhiều lần khúc chiết trắc trở mới bước lên hậu vị.

Năm tháng chưa mài giũa ra tính tình khéo đưa đẩy, dối trá, mềm dẻo.

Huynh trưởng có tiền đồ làm chỗ cho nàng dựa vào, Tiêu Chúc Hoa phẩm mạo(phẩm hạnh+dung mạo) không kém

Là Thực phi nương nương thanh xuân tươi mát, tuy tính tình ôn trọng, nhưng không phải ai cũng có thể "khi dễ" nàng ngoài mặt không đối sắc sau lưng thì ngáng chân.

Ai cũng nói lúc tuổi trẻ khí thịnh, tuy Khương Lộ Kỳ cảm thấy nan kham, nhưng không thể phủ nhận, lúc này Tiêu Chúc Hoa là vì lý tưởng mà sống.

Là hướng tới tương lai tràn ngập tốt đẹp, nàng hoàn toàn không giống phi tần tranh đấu trong hậu cung.

- Nếu lệnh tôn được thế tử vị, ta cùng gia huynh sẽ tới cửa chúc mừng, thuận tiện chúc mừng từ tiểu thư đính ước chi hỉ.

Sao Tiêu Chúc Hoa lại không biết Khương Lộ Kỳ có quý tâm tư? Còn không phải là muốn nói cho nàng biết.

Nếu Khương nhị gia lên được thế tử vị, thì địa vị của nàng cùng Khương Mân Cần sai kém nhiều lắm..

Mặt khác cho dù Khương Lộ Dao được làm Tần vương thế tử phi, dựa theo phẩm hạnh của Khương Thừa Nghĩa, có thể giữ vững tước vị thế tử?

- Vĩnh Ninh hầu...Hôn ước...Tiêu tiểu thư cũng biết?

Sắc mặt Khương Lộ Kỳ trắng bệch, giống như bị đá kích rất lớn, đáy mắt như giếng sâu tĩnh mịch, cắn môi:

- Tần Vương thế tử cũng không phải là người lương thiện, hẳn không chỉ háo sắc, vô tri, còn rất tàn bạo, tàn nhẫn... Ta như thế nào cũng sẽ không vì phú quý trước mắt mà đi tranh cái gì mà Tần vương thế tử phi.

Kia cũng không phải là vị trí tốt, Tần vương thế tử phi là phản mộ của nữ nhân.

Mặc kệ là ai bước vào cũng sẽ vạn kiếp bất phục, thì cốt vô tồn.

- Người người nói là Tần vương thế tử?

Tiêu Chúc Hoa từng nghe nói Tần vương thế tử " uy phong lẫm liệt", hẳn là ngoại tôn duy nhất của trung liệt Dương gia.

Rất được Tần vương cùng thái phi sủng ái, hoàng thượng lại áy náy với hắn, cho dù kiêu căng một chút, thì nhân phẩm của hắn cũng không đến mức ác liệt giống như Khương Lộ Kỳ nói.

- Ta nghe nói hắn giỏi văn giỏi võ, là quý công tử khó có, quý phủ cùng hắn có hôn ước, làm nát tâm bao nhiêu vị tiểu thư khuê các đường ở khuê phòng.

- Nghe nói Tần vương phi hiền lương đoan trang, chưa từng bạc đãi Tần vương thế tử, tứ tiểu thư thật sự là suy nghĩ nhiều rồi.

- Sương phi sương, hoa phi hoa, ai có thể nhìn thấu tương lai, nhìn thấu bản tính của hắn đây?

Khuôn mặt Khương Lộ Kỳ hé lộ đau khổ, mờ mịt, qua một lúc lâu, giống như nàng mới ý thức được mình thất thố, giọng lên khuôn mặt thanh tú, giải thích nói:

- Ta đã từng được cao nhân dạy dỗ, đối với thiên diễn bát quái, mệnh cách đều nghiên cứu, bởi vậy ta có thể nhìn thấy vận mệnh...Nhưng thiên cơ bất khả lộ, ta chỉ có thể đem tất cả chôn giấu dưới đáy lòng.

Ở Đại Minh triều cao nhân tinh thông mệnh cách rất ít, nhưng không phải không có.

Tiêu Chúc Hoa cũng từng nghe sư phó nói qua, có người tinh thông thiên diễn bát quái, có thể suy đoán ra kiếp trước kiếp này.....

Thậm chí có người còn có thể nghịch thiên cải mệnh.

Khương Lộ Kỳ nhìn thấy Tiêu Chúc Hoa có chút kính trọng mình, thân nhiên nói:

- Nếu người biết hầu phủ cùng Tần vương thế tử có hôn ước, đương nhiên cũng nhìn ra, Vĩnh Ninh hầu phủ các phòng vì tước vị cùng Tần vương phủ quý sẽ " tranh đoạt " như thế nào, ta cùng Tiêu tiểu thư nhất kiến như cố, mặc kệ người nghĩ như thế nào, ta cũng xem Tiêu tiểu thư như tri kỷ khuê mật mà đối đãi.

(Yul: nhất kiến như cố nghĩa là lần đầu gặp như đã quen từ lâu)

- Có vài chuyện không tiện nói cùng người khác, ta không muốn đối gạt Tiêu tiểu thư...

Khương Lộ Kỳ hàm ý sâu xa:

- Thiên hạ đông đúc cũng chỉ vì lợi mà tới, ta có tâm muốn cùng đường tỷ muội tương giao, nghĩ cho nhau giúp đỡ lẫn nhau, dựa vào nhau, nhưng vì có tổ mẫu, một mảnh hảo tâm của ta, đều bị bọn tỷ muội suy đoán thành có dụng ý khác. Nhị tỷ tỷ chỉ sợ cũng hiểu lắm ta rất nhiều.

Khương Lộ Kỳ hiển lộ khó xử, lại cảm thấy buồn rầu:

- Vì sao các nàng không hiểu ta? Tước vị, hôn ước nào có quan trọng bằng tỷ muội thân tình?

- Đường dài mới biết sức ngựa, lâu ngày sẽ thấu lòng người, sớm hay muộn gì cũng sẽ có một ngày, các vị tiểu thư quý phủ sẽ nhận ra tứ tiểu thư là hảo ý.

Tiêu Chúc Hoa trấn an Khương Lộ Kỳ một câu, một vài lời nói, lại có vài chuyển biến, biểu hiện của Khương Lộ Kỳ thay đổi liên tục, thật là làm khó nàng.

- Tiêu biểu tỷ, ta có thể cùng người nói hết chuyện buồn rầu? Ta...Chỉ tin tưởng Tiêu biểu tỷ.

-... Cái này, ta thấy các vị tiểu thư quý phủ đều là người thiện lương, dù nhất thời không nghĩ ra, chỉ cần tứ tiểu thư chịu dụng tâm, sớm muộn gì cũng chờ đến lúc vãn khai(mây tan) gặp minh nguyệt (trăng sáng), nếu tứ tiểu thư thật sự coi trọng ta, thì ta cũng hoan nghênh tứ tiểu thư thường xuyên đăng môn bài phóng.

Không chờ Khương Lộ Kỳ lên tiếng Tiêu Chúc Hoa liền chuyển biến lời nói:

- Bất quá, gần đây gia huynh chuẩn bị khoa cử, trong phủ từ trên xuống dưới một mình ta lo liệu, ta cũng không thể phân thân, tứ tiểu thư cũng có huynh trưởng, đương nhiên sẽ hiểu nỗi khó xử của ta, hiện giờ toàn bộ tâm tư của ta đều đặt lên người gia huynh, nếu có chỗ nào chiêu đãi không chu toàn, mong tứ tiểu thư chớ trách.

Không thể tiếp đãi nàng, lại có thể chiêu đãi huynh muội Khương Lộ Dao? Ánh mắt của huynh muội Tiêu gia có phải quá kém?

Khương Mân Cẩn có điểm nào đáng giá để Tiêu Duệ Hoa chỉ dạy? Khương Mân Cẩn chính là đầu gỗ ngu si, gỗ mục không thể đẽo!

- *Tiêu Giải Nguyên tiền đồ như gấm, nhất định đậu cao trung.*

Mới vừa rồi Khương Lộ Kỳ vừa biểu hiện mình là người rộng lượng, lúc này không thể nói ra những lời tự tát vào mặt mình.

Khiến Tiêu Chúc Hoa không để ý đến huynh trưởng mà chiêu đãi chính mình, nàng miễn cưỡng lưu lại, làm ra vẻ nàng không nghe hiểu ý, ngay cả lời chủ nhân tiền khách cũng nghe không ra.

Ngồi một lúc lâu mới đứng dậy cáo từ:

- *Ngày khác ta lại đến bái phỏng Tiêu biểu tỷ.*

Lúc Tiêu Chúc Hoa tiễn Khương Lộ Kỳ ra cửa, Khương Lộ Kỳ thoáng nhìn về phía thư phòng.

Mơ hồ có thể nghe được tiếng đàm tiếu của Tiêu Giải Nguyên cùng Khương Lộ Dao...

Nghịch thiên cải mệnh, nàng không tiếc!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Khắc tinh

Khương Lộ Kỳ kiểm chế tâm tư muốn đi thư phòng, nàng cũng là danh môn quý nữ, tinh thông khuê tú tài nghệ.

Không thể xu nịnh nịnh bộ Tiêu Duệ Hoa, cho dù tương lai sau này Tiêu Duệ Hoa sẽ là người có tầm ảnh hưởng rất lớn đến Đại Minh triều.

Nàng khinh thường hèn mọn khấn cầu niềm vui từ Tiêu Duệ Hoa, nàng cũng không cần quá mức quan tâm đến huynh muội Tiêu gia, hiện giờ bọn họ chỉ là người tầm thường.

Nếu hôm nay Tiêu Chúc Hoa vẫn còn tính thiên chân ngay thẳng, thì nàng ta có vào phủ hoàng tử cũng không nhất định có thể hết khổ.

Nếu không có Tiêu Chúc Hoa ở hậu cung duy ứng, Tiêu Duệ Hoa muốn làm được quyền khuynh triều dã, chính là nói dễ hơn làm?

(Yul: quyền khuynh triều dã nghĩa là trong tay nắm quyền lực to lớn)

Khương Lộ Kỳ âm thầm suy nghĩ, có phải nàng đã chịu quá nhiều ảnh hưởng từ kiếp trước?

Hôm nay nàng không nên tới, cũng vì Khương Lộ Dao đột nhiên bái phỏng Tiêu gia..... khiến cho lòng nàng rối loạn.

Mặc dù huynh muội Tiêu gia vẫn sẽ được phú quý, nhưng bọn họ muốn có quyền quý còn phải đợi mười mấy năm nữa.

Lúc này nên kết giao là tốt nhất, nếu huynh muội Tiêu gia vẫn không biết điều, dựa vào nàng ngày hôm nay sẽ sợ huynh muội bọn họ sao?

Nếu nàng có thể kết giao với người sau này làm thái tử, về sau ai nịnh bợ ai còn chưa biết đâu...

Huống chi thái tử phi...Kiếp trước bị Tiêu Chúc Hoa hại quá thảm, thái tử phi cũng là nữ nhân rất đáng thương.

Nàng trên danh phận là hoàng hậu, nhưng trên thực tế, nàng thua không còn một mảnh.

Khương Lộ Kỳ cùng thái tử phi mới là đồng mệnh tương liên, khổ mà không nói nên lời, cuộc sống phu thê nàng so với ai khác đều hiểu thấu khổ trong đó.

Một đao như cửa đứt cổ tay...

Lúc này Khương Lộ Kỳ quay lại nhìn Tiêu Chúc Hoa, khó có thể áp chế hận ý.

Mà hận ý này cũng không phải là đối với Tiêu Chúc Hoa, mà là đối với đám sủng thiếp của Tần vương thế tử.

Tiêu Chúc Hoa tương lai sẽ điểm tô cho chính mình, dù vậy cũng không thay đổi được sự thật về chuyện nàng cướp hậu vị.

- *Tiểu thư thỉnh dừng bước, không cần tiến ta.*

- *Tiểu thư đi thông thả.*

Sau khi Tiêu Chước Hoa phúc thân thi lễ xong, liền xoay người bỏ đi, Khương Lộ Kỳ đứng trước cửa ngáy ngốc nhìn bóng dáng nàng?

Tiêu gia căn bản không cần cầu dựa Khương Lộ Kỳ, Tiêu Chước Hoa nhũ mào, bày ra bộ dáng không cam nguyện cho ai xem?

Khương Lộ Kỳ lúc thì lạnh, lúc thì nhiệt, một hồi âm, một hồi dương, bất động liền lâm vào trạng thái thất thần, có phải đầu óc có vấn đề?

Suy đoán thiên mệnh bát quái? Nếu cao nhân mà người nào tùy tiện cũng có thể gặp, thì loại cao nhân này cũng không đáng bao nhiêu.

Nàng chường mắt mình, Tiêu Chước Hoa cũng lười tiếp đãi nàng.

Tiêu Chước Hoa đi về hướng thư phòng, nàng muốn nhìn xem huynh trưởng làm như thế nào "giáo huấn" Khương Mân Cẩn.

Khương Mân Cẩn ngáy ngốc giống như con hắc cầu mà nàng nuôi dưỡng ở cổ hương...

- *Tiểu biểu ca, người nói cách thức là như thế nào? Người nói chậm một chút, ta nghe không hiểu.*

- ...

Tiêu Duệ Hoa buồn bực nhìn Khương Mân Cẩn đang đứng đối diện, hỏi ngược lại:

- *Người có nhớ ta đã nói mấy lần hay không?*

- *Chỉ lo nghe, không có đếm.*

- *Cách thức đơn giản như vậy mà người nghe không hiểu? Còn dám nói là người nghiêm túc nghe ta nói chuyện?*

Tiêu Duệ Hoa hận không thể đào đầu Khương Mân Cẩn để nhìn xem bên trong rốt cuộc chứa thứ gì.

Nếu nói hẳn không nghiêm túc nghe, thì oan uổng cho hẳn quá, nhưng Tiêu Duệ Hoa chưa bao giờ thấy ai so với Khương Mân Cẩn lại không thông suốt như thế.

Khương Mân Cẩn bị giáo huấn cũng không bộc lộ tính tình, đôi mắt đen bóng ướt dầm dề, nhìn có vẻ rất đáng thương..

Tiêu Duệ Hoa đã từng ở Giang Nam làm phu tử trong thư viện, hẳn vẫn luôn là nghiêm sư xuất cao đồ.

Hôm nay đã phá lệ kiên nhẫn, mà Khương Mân Cẩn còn dám làm bộ dạng đáng thương mà nhìn hẳn?

Giống như hẳn làm phu tử mà không dạy dỗ tốt.

- *Hay là Tiểu biểu ca nói cho ta nghe được không?*

Khương Lộ Dao biết phụ huynh nhà mình đọc sách không thông suốt, người khác đọc một lần là có thể hiểu này nọ.

Bọn họ đọc chín mươi lần cũng không nhớ được, mới vừa rồi rất vất vả mới khiến cho Tiêu Duệ Hoa truyền thụ bí tịch khoa cử khác phục khó khăn.

Nàng không muốn bởi vì huynh trưởng không thông suốt mà bỏ lỡ cơ hội:

- *Ca ca ta..... Chính là đọc sách không nhiều, con người không ai hoàn mỹ, trên đời này cũng có người giống như Tiểu biểu ca là nhân tài đọc sách, đương nhiên cũng sẽ có người giống ca ca ta chậm hiểu.*

- *Ta thấy...*

Tiêu Duệ Hoa mở miệng luôn nói lời ngoan độc, lúc nói chuyện có khi không lưu tình.

Ở trước mặt hẳn là Khương Lộ Dao đang nở nụ cười, nếu hẳn dám nói Khương Mân Cẩn không tốt, không chừng nàng sẽ xông lên cùng hẳn lý luận.

- *Ca ca.*

Lúc này Tiêu Chước Hoa đi vào cửa phòng, hòa hoãn không khí có chút xấu hổ:

- *Chậm hiểu chỉ cần chăm chỉ, cũng có thể thành tài, không phải ca đã từng nói, chỉ cần có thể nhớ kỹ cách thức phá đề, cho dù là người không am hiểu khoa cử cũng có thể làm tú tài, đậu cử nhân?*

- *Đúng, đúng. Tiêu biểu ca đối với chuyện khoa cử có bản lĩnh rất cao, rất cao.*

Khương Mân Cẩn lén nhìn Tiêu Chúc Hoa, sau đó xoa lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh:

- *Tiêu biểu ca hãy nói cùng muội tử của ta trước đi, trở về ta sẽ từ lý giải...Kỳ thật muội tử của ta so với Tiêu biểu ca thì có kiên nhẫn hơn nhiều.*

- *Xem ra ta cũng không cần dụng tâm giáo dục, Khương gia biểu đệ không đậu được tú tài, là trước kia ta ăn nói mạnh miệng.*

Tiêu Duệ Hoa đối với chuyện muội muội quẹo khuỷa tay ra ngoài, thật sự sinh khí!

(Yul: quẹo khuỷa tay ra ngoài nghĩa là bình or nói tốt cho người ngoài trước người thân)

Khương Mân Cẩn có chỗ nào đáng giá để muội muội xuất ngôn tương trợ? Khương Mân Cẩn cũng có muội tử!

Khuôn mặt Tiêu Chúc Hoa ửng đỏ, nhỏ giọng nói:

- *Nhìn hấn gấp đến độ mồ hôi đầy đầu, rất đáng thương, ca ca, nếu là người không biết tiến tới, thì sẽ không thành giáo ca làm gì, ca ở Giang Nam dạy ra cao đồ(trò giỏi), có người nào ở trước mặt ca mà không tránh như chuột thấy mèo, dù ca có khảo đề, thì bọn họ cũng không dám tới dò hỏi ca.*

- *Ý của muội là hấn thắng ở dừng khi? Là đáng khen?*

-.... *Ca ca.*

- *Huynh muội các người tình cảm thật tốt.*

Khương Mân Cẩn ở một bên ha ha cười nói, đưa tay túm lấy Khương Lộ Dao đang cúi đầu nhịn cười:

- *Cũng giống như chúng ta, ở phủ muội tử nói gì cũng đúng.*

Khương Lộ Dao thiếu chút nữa cười ra tiếng, sắc mặt Tiêu Chúc Hoa như ánh chiều tà, vừa xấu hổ lại vừa bức...

Khương Lộ Dao nhìn huynh trưởng đang cười hắc hắc, có lẽ bọn họ sẽ là một đôi kỳ diệu.

Tiêu Duệ Hoa bóp trán, đau dạ dày:

- *Quý phủ như thế nào, thì ta không biết, nhưng ở Tiêu gia, lời ta nói là đúng.*

- *Đúng vậy, đúng vậy, ta cái gì cũng nghe ca ca.*

Tiêu Chúc Hoa vội lấy lòng huynh trưởng, nào ngờ cái người ăn chơi trác táng lại một lần nói ra điều kinh người.

Khương Mân Cẩn đồng cảm giống như bản thân mình cũng vậy gật đầu nói:

- *A, thì ra là ta hiểu lầm, bất quá Tiêu biểu muội lại giống như ta, đều là người nghe lời.*

.

- *Nghe lời, thì không có gì phải bận tâm, có ăn có uống, ngày tháng trôi qua thật sự rất nhẹ nhàng, có phải hay không Tiêu biểu muội?*

-...

Hắn đang tìm kiếm mặt trận thống nhất đồng minh sao?

Khương Lộ Dao thấy phân cảm châm(phân vs hoa lài) bỏ thêm một câu:

- *Như vậy xem ra ca ca ta cùng Tiêu biểu tỷ có chung đề tài.*

Tiêu Duệ Hoa hồi hận không thôi, hình như hắn đã đem muội tử của mình cùng Khương Mân Cẩn tiến đến với nhau, đều bị quản, cũng coi như tính tình hợp nhau?

Nhìn thấy khuôn mặt muội tử càng ngày càng hồng, Tiêu Duệ Hoa cười giống như hồ ly nhìn Khương Lộ Dao nói:

- *Khương biểu muội, người lại đây, ta cùng người nói thật kỹ khoa cử kỹ xảo. Nhưng người so với ca ca người còn thông tuệ hơn nhiều, nên ta chỉ nói một lần.*

Đây là giận chó đánh mèo.

Khương Lộ Dao mỉm cười tự hạ mình:

- *Ta kỳ thật cũng là người chậm hiểu, Tiêu biểu ca là vĩ nhân tài tử, thỉnh Tiêu biểu ca chiếu cố tiểu nữ nhiều hơn.*

Một lần làm sao thành? Như thế nào cũng phải để nàng nhớ kỹ mới được.

Vô lương..Tiêu Duệ Hoa lắc đầu, huynh muội bọn họ là khắc tinh của Tiêu gia sao?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Bí tịch

Tiêu Duệ Hoa bắt đầu đi, nghiêm túc chỉ dạy Khương Lộ Dao bí tịch khoa cử.

Làm như thế nào để phá đề, làm như thế nào giảng giải...

Khương Lộ Dao nghe rất nghiêm túc, thỉnh thoảng còn đưa ra chính kiến tư duy mở rộng suy nghĩ của Tiêu Duệ Hoa.

Điều này làm cho hắn phải lau mắt nhìn Khương Lộ Dao. Lúc giảng giải đề mục, thiếu nữ đáng vẻ kiều mị, giải phóng ý nghĩ, thái độ nghiêm túc, cùng với tư tưởng của hắn có sự cộng minh...

Hắn có chút động lòng, xuân tâm nhộn nhạo.

Từ lúc năm tuổi bắt đầu gian khổ đọc sách, khổ học mười lăm năm, vì việc học hắn vứt bỏ hết tất cả thú vui, còn nữ tử có nghĩ cũng không dám nghĩ.

Sau khi công thành danh toại, Tiêu Duệ Hoa được rất nhiều nữ tử khuynh mộ, nhưng không có một nữ tử nào có thể hiểu tâm tư của hắn.

Hôm nay Khương Lộ Dao xuất hiện, hắn mới hiểu được chính hắn cũng là tuổi trẻ khí thịnh, cũng sẽ tâm sinh ái mộ với nữ tử.

Hắn nhìn Tiêu Duệ Hoa đang bị Khương Mân Cẩn chọc cho cười không ngấm được miệng.

Bắt đầu đi suy nghĩ, khắc tinh thì kẻ khắc tinh, Tiêu gia chưa bao giờ vui vẻ như vậy.

Muội muội cũng chưa từng giống như hôm nay hoạt bát, đầy sức sống.

Mặc kệ tương lai khoa cử của Khương Mân Cẩn, hay là đối mặt với Khương Lộ Dao, Tiêu Duệ Hoa càng nghiêm túc.

Muốn thú Tiêu Duệ Hoa, không phải chỉ có hàm hậu khiến nàng cười vui vẻ là được.

Khương Mân Cẩn cần phải... Ánh mắt Tiêu Duệ Hoa sâu thẳm, ít nhất phải là cử tử.

Không giáo hắn thành cử tử, thì thật xin lỗi hắn nắm giữ danh khoa cử thi hương quy luật giải Nguyên.

Đặc biệt Khương Mân Cẩn không chỉ có một mình, có muội muội thông tuệ hơn người, có hắn cùng Khương Lộ Dao, nếu Khương Mân Cẩn không đậu được thi hương mới là kỳ quái.

Tiêu Duệ Hoa không suy nghĩ nhiều như Khương Mân Cẩn, cái gì huynh muội hoá thân, ở trong mắt hắn chuyện này không có gì to tát.

Lưỡng tình tương duyệt, môn đăng hộ đối, người gà ta thú ai có thể nói cái gì?

Bọn họ cũng không phải là loại người không màng thể thống quy củ thâm bôn tư thông.

Tiêu Duệ Hoa rất ít bận tâm người khác phê bình cái gì, chỉ cần hắn muốn, nhất định phải nắm trong tay, thủ đoạn chẳng qua chỉ là phương pháp để đạt được mục đích mà thôi.

Kết quả như mong muốn, hà tất phải để ý đến quá trình như thế nào?

- *Tiêu biểu ca, người nói đi?*

Tuy Khương Lộ Dao ở thể văn ngôn cùng với tứ thư ngũ kinh hiểu biết không bằng Tiêu Giải Nguyên

Nhưng ở hiện đại nàng từng nhiều lần dự thi giáo dục, khảo sát quy nạp tổng kết, chiến thuật giải đề, sách lược áp đề, phân tích quy luật năm rồi ra đề mục.

Chính là thứ nàng am hiểu nhất, nàng đã từng cũng đã làm qua rất nhiều đề mục.

Tiêu Duệ Hoa bổ sung ưu khuyết điểm cho Khương Lộ Dao, hai người bọn họ ưu thế kết hợp, trong hoàn cảnh xấu bổ sung cho nhau.

Bí tịch này là do Tiêu Duệ Hoa nghiên cứu khoa cử thi hương càng ngày càng hoàn thiện, độ chính xác càng ngày càng cao.

Trước kia Tiêu Duệ Hoa có thể cam đoan dùng hai trăm thiên bát cổ văn chắc chắn có thể khảo đề.

Hiện giờ hẳn có thể thu hẹp lại còn một trăm năm mươi thiên.

Đừng xem thường chỉ rút bớt năm mươi thiên, Khương Lộ Dao sâu sắc cảm thấy thiếu năm mươi thiên bát cổ văn, đối với Khương Mân Cẩn mà nói chính là đại phúc.

Tiêu Duệ Hoa trầm ngâm một lúc, đặt bút ở trên giấy tuyên thành viết xuống ba mươi khảo đề.

Đem giấy tuyên thành đưa cho Khương Lộ Dao, đầu ngón tay ngoài ý muốn chạm vào nhau, tâm Tiêu Duệ Hoa thiếu chút nữa đã nhảy ra ngoài.

- *Làm tốt vài đạo đề này, lệnh huynh sẽ qua cửa đồng tử thí(đậu tú tài).*

Khương Lộ Dao không có tâm tư tinh tế như Tiêu Duệ Hoa, ngón tay đụng chạm...

Ở hiện đại nàng từng ở trước mặt mọi người hôn môi cùng bạn trai, bắt quá ở cổ đại nàng không dám quá mức "đòi phong bại tục".

- *Tiêu biểu ca.*

Khương Lộ Dao nhìn thoáng qua khảo đề, thanh âm mềm mại, lộ ra một cổ mị thái.

- *Gần đây Tiêu biểu ca rất bận sao?*

- *Cũng bận....*

- *Cũng đúng, Tiêu biểu ca chuẩn bị thi hội, chắc là cả ngày đều nghĩ đến bát cổ văn đi.*

- *Ừ.*

Tiêu Duệ Hoa khó hiểu nhìn Khương Lộ Dao, trong lòng dâng lên một tia hơi thở nguy hiểm.

Tiêu Duệ Hoa bỏ qua Khương Mân Cẩn, cười nói:

- *Khương biểu muội làm sao phải vòng vo dẫn chuyện? Không giống người mới vừa rồi còn cùng ca ca ta tranh luận đến mặt đỏ tai hồng nha, có chuyện gì cứ việc nói thẳng, có thể giúp, ca ta nhất định sẽ hỗ trợ...*

Khóe mắt liếc nhìn Khương Mân Cẩn, Tiêu Duệ Hoa nghĩ thầm, đặc biệt là hắn...Cần hỗ trợ rất nhiều.

Hắn là vị thiếu gia rất thú vị, hoàn toàn không giống như đã nghe nói là hoàn khổ công tử ăn chơi trác táng thành tánh.

Mới vừa nãy nghe hắn nói, hắn đi thuyền hoa chỉ là đi xem diễn, uống rượu, cùng lão đại...Nghe thế nào cũng thấy thú vị, đáng yêu.

Huynh trưởng không gần nữ sắc là vì một lòng cử nghiệp, còn hắn đến nay vẫn là thuần nam là vì hắn có sắc tâm nhưng không có can đảm, là ca ca tốt biết nghe lời.

Tiêu Duệ Hoa mới vừa rồi nghe hắn nói....Biết hắn vì tránh né kỹ nữ ân ái đụng chạm, mà nhảy xuống sông!

Nam nhân thủ thân như ngọc thường sẽ khiến nữ tử cảm động, Tiêu Duệ Hoa cũng là một thiếu nữ mang mộng tưởng nhất sinh nhất thế nhất song nhân.

Nàng đối với hầu môn công tử phong lưu chỉ có tuyệt vọng, đột nhiên Tiêu Duệ Hoa phát giác ra Khương Mân Cẩn vẫn có giá trị dạy dỗ.

- *Ta sẽ không khách khí.*

Khương Lộ Dao thuận thế tiếp lời Tiêu Duệ Hoa:

- *Phụ huynh ta có tình trạng như thế nào, Tiêu biểu ca cũng hiểu rõ, tuy Tiêu biểu ca cho đề mục, nhưng phụ huynh của ta không biết làm bát cổ văn, nếu tìm người khác, ta lại sợ tiết lộ cơ mật, ảnh hưởng đến tiền đồ của Tiêu biểu ca cùng ca ca ta, cho nên, Tiêu biểu ca đã làm người tốt thì làm cho chết, đưa Phật phải đưa đến Tây Thiên, Tiêu biểu ca giúp ta viết ra năm mươi thiên bát cổ văn đi.*

Đầu đồng tử thí cũng là lấy tỉ lệ, chỉ có một dạng đề, cho nên khảo thí cạnh tranh sẽ càng kịch liệt.

Cái gì là bí tịch, chính là chính mình có, người khác không có!

-...

Tiêu Duệ Hoa ngẩn người, hẳn là người tốt? Khương Lộ Dao có khách khí sao?

Khương Lộ Dao ân cần đem giấy tuyên thành trải dài trước mặt Tiêu Duệ Hoa, mài mực, đem bút lông nhét vào tay hắn, nịnh bợ nịnh hót nói:

- Dựa theo tài văn chương của Tiêu Giải Nguyên, vẩy vẩy bút vài cái, làm ra năm mươi thiên bát cổ văn dễ như trở bàn tay, thuận tiện... Cũng có thể khiến cho Tiêu Giải Nguyên trụ cột càng bền chắc, không chừng còn có thể trợ giúp thi hội, đó chính là đại tác dụng, cũng có thể khiến Tiêu biểu ca nhớ lại chuyện hừng thủ lúc xưa đã từng khoa cử.

- Tâm tình thả lỏng, trụ cột vững chắc, tất nhiên thi hội sẽ ghi danh hoàng bang.

-.... Ý của ngươi là, ta phải cảm tạ ngươi cho ta cơ hội này? Cảm tạ ngươi mời ta giúp ca ca ngươi viết năm mươi thiên bát cổ văn?

- Tiêu biểu ca quá khách khí rồi, huynh muội chúng ta rất cảm kích, có thể giúp đỡ Tiêu biểu ca một chút chuyện vặt, cũng khiến trong lòng ca ca ta vui vẻ thoải mái.

-...

Tiêu Duệ Hoa có thể thiện biện, thấy rõ nhân tâm, có khát vọng chính trị, lúc này hắn không thể nói gì, vẫn không nói gì...

Không đúng, cho dù không thể nói thì hắn vẫn giúp đỡ Khương Lộ Dao viết bát cổ văn.

Đã rất nhiều năm hắn có không viết đồng tử thí bát cổ văn.

Tiêu Chúc Hoa thấy huynh trưởng đề bút viết văn chương, khẽ nhếch môi mỉm cười vui vẻ, nhẹ giọng hỏi người đứng bên cạnh:

- Muội muội ngươi vẫn luôn lợi hại như vậy sao?

- Tiêu biểu ca còn tốt hơn một chút, ít nhất còn có thể có được muội muội cảm kích, có rất nhiều người, hỗ trợ muội muội làm việc, còn có cảm giác theo lẽ thường nên làm...Ta nhớ rõ...

Khương Mân Cẩn ho khan hai tiếng, né tránh ánh mắt hàm ý cảnh cáo của Khương Lộ Dao, nhỏ giọng nói:

- Tiêu biểu muội, chờ sau này có cơ hội ta sẽ nói với ngươi.

Hôm nay nếu hắn dám nói ra, lúc trở về sẽ bị muội muội tụng niệm đến chết.

Khương Lộ Dao cũng không quấy rầy Tiêu Giải Nguyên đang làm bát cổ văn, nàng cũng biết một vừa hai phải.

- Tiêu biểu tỷ, tất cả mọi người đều đã quen thuộc, ta có một ý tưởng kiếm bạc, không biết ngươi có hứng thú hay không?

- Nước phù sa không chảy ruộng ngoài, Tiêu biểu tỷ đừng ghét bỏ ta giống con buôn, ở kinh thành mà không có bạc một bước cũng khó đi.

- Khương biểu muội mời nói.

Tiêu Chúc Hoa cũng không phải là người không thích tục vật.

- Phương pháp kiếm bạc, ở trên người Tiêu biểu ca...

Tiêu Duệ Hoa vừa nghe xong, bút lông dừng một chút, nha đầu này định bắt hắn viết cổ văn bán cho người ta...

Hắn rất bận có được không?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Đề điểm

- Thời gian này, e là không tiện.

Tiêu Duệ Hoa chủ động nhắc tới:

- Khoa cử thi hội sắp bắt đầu, tài tử trong thiên hạ đều hội tụ ở đây, ta không muốn vì tự cao tự đại mà thi trượt.

- Năm rồi có rất nhiều đại tài tử cho nên nhiều người cũng không đậu được cử tử.

Khương Mân Cần đáp lời nói:

- Tiểu muội, có chuyện gì cứ giao cho ta làm, đừng trì hoãn Tiêu biểu ca cử nghiệp.

Tiêu Duệ Hoa không biết là nên khóc hay nên cười, vì sao Khương Mân Cần lấy lòng "đại cửu ca" tương lai, mà lời nói việc làm đều là dờ khóc dờ cười?

(Yul: đại cửu ca là anh vợ)

Trừ Khương Mân Cần, ai dám ở trước mặt hắn nói khoa cử thi hội có nhiều đại tài tử sẽ thi trượt?

- Hừ.

Huỳnh muội Tiêu gia đồng thời hừ lạnh một tiếng, Khương Mân Cần nhìn nhìn Tiêu Chúc Hoa, bưng tỉnh nói:

- Không phải ta đã nói Tiêu biểu ca sẽ không thi trượt sao?

Khương Lộ Dao kéo kéo ống tay áo của huỳnh trưởng, hoà giải, hoà hoãn không khí:

- Nếu muốn nhân cơ hội này có được cửa sinh ý lâu dài, Tiêu biểu ca cùng ca ca ta đều phải xuất lực.

- Ta cũng mới vừa nghĩ ra.

Khương Lộ Dao không có rảnh đi múc đồ ăn cho người khác.

- Năm rồi cử tử dự thi đều đi khắp nơi hỏi thăm tin tức, cũng có người tìm kiếm đồng hương cùng viện (trường) hỏi thăm khảo đề trước kia.

Ánh mắt Tiêu Duệ Hoa sáng lên, kinh ngạc nói:

- Khương biểu muội có biện pháp lấy được đề mục năm rồi cùng đề dự thi bát cổ văn?

- Ta nghĩ... Có thể đem văn chương năm rồi của cao trung tiến sĩ làm ra biên soạn thành sách.

- Ý tưởng hay, chỉ là nếu Khương biểu muội làm, cũng sẽ có rất nhiều người bắt chước làm. Người có thể lấy được bát cổ văn năm rồi, thì người khác cũng có thể.

Ở cổ đại không có thương hiệu độc quyền, Khương Lộ Dao không nghĩ mình có thể ăn mảnh (ăn 1 mình).

- Khương gia cũng không thể so với người khác cao hơn bao nhiêu, chúng ta có thể khắc bản bát cổ văn, người khác cũng có thể làm, cạnh tranh, là không thể thiếu.

- Ta thấy người có vẻ đã định liệu trước?

- Muốn kiếm bạc, sợ cạnh tranh thì làm sao thành, làm người đầu tiên khắc bản bát cổ văn, đương nhiên sẽ chiếm được một ít ưu thế, chỉ cần giữ vững vị trí tiên phong bảo trì lâu dài, mở nhiều chi phụ (chi nhánh) người càng nhiều, sản nghiệp càng lớn, trụ đầu kiếm được càng nhiều.

Ở hiện đại không phải có không ít phụ nhánh mà sinh ra xí nghiệp sao? Bánh ngọt càng lớn, mới có thể kiếm được càng nhiều bạc.

- Nói rất đúng.

Tiêu Duệ Hoa cảm thấy thiếu nữ trước mặt hắn có rất nhiều ý tưởng, ý nghĩ khiến hắn kinh hi.

- Người có thể bảo trì ưu thế?

- Trừ chuyện chúng ta là người tiên phong, không phải còn có Tiêu biểu ca là vũ khí bí mật sao?

Khương Mân Cần nghe choáng váng không hiểu đâu là ngô đâu là khoai, Khương Lộ Dao cười nói:

- Tiêu biểu ca được gọi kỳ tài, ở trong giới sĩ lâm rất có danh vọng, cho nên ta muốn thỉnh Tiêu biểu ca viết lời bình về văn chương năm rồi của cử tử cao trung tiến sĩ.

- Khoa cử khảo thí, từ cao đến thấp, chúng ta cũng có thể khắc bản bắt đồng văn chương, trừ chuyện chế tác hoàn mỹ, chú ý ở ngoài, ta sẽ mời Quốc Tử Giám tế tửu thỉnh đại nho viết lời bình.

- Mặt khác, Tiêu biểu ca tương lai sẽ nhập sĩ, đại lộ càng chạy càng thuận lợi, chúng ta khắc bản đề tập sẽ càng ngày càng được hoan nghênh, người đọc sách cũng sẽ chú ý.

Khương Lộ Dao nói ý nghĩ của chính mình, đồng thời cường điệu:

- Từ thư ngũ kinh...Hắc hắc có thể nhiều loại tổ hợp, trung dung cùng thượng thư tổ hợp từ từ, bất luận kẻ nào đều có thể ở chỗ chúng ta tìm được thứ hần muốn.

- Ta lại cảm thấy, tổ hợp sách là chuyện mà tiểu muội muốn kiếm được nhiều bạc nha.

Lúc này Khương Mân Cần vừa mới nói ra khỏi miệng, lập tức nhận thấy mình nói sai rồi.

- Tiểu muội quá thông minh, bạc kiếm được càng nhiều càng tốt.

Tiêu Duệ Hoa đáy mắt hiện lên tán thưởng.

- Kỳ tài!

- Tiêu biểu ca quá khen.

Khương Lộ Dao then thùng cười, cũng không phải nàng giả vờ khiêm tốn, mà là mượn đồ vật của đời sau, cũng không thể hợp tình hợp lý trở thành chính mình nghĩ ra.

Người có thể vì bạc mà vô sỉ, nhưng không thể quá đổi mới, ít nhất Khương Lộ Dao cảm thấy trích dẫn danh ngôn thơ từ của người đời sau cũng không thay đổi văn hóa niên đại này.

- Những việc này, người có thể tự mình làm.

Ánh mắt Tiêu Duệ Hoa sáng quắc, hỏi:

- Vì sao phải kéo theo huynh muội chúng ta?

Này không phải là đưa bạc miễn phí sao? Có phải là nàng đồng tình thương hại bọn họ?

Tiêu Chúc Hoa thấp giọng nói:

- Ca ca, muội thấy Khương biểu muội không phải là loại người như vậy.

- Ta cho rằng cộng sự cùng hợp tác ổn định là cộng thắng(thêm thành công).

Khương Lộ Dao thành thật nói:

- Đúng vậy, người viết lời bình ta có thể tìm được, nhưng ta càng xem trọng con đường tiền đồ của Tiêu biểu ca, chỉ cần Tiêu biểu ca có thể cùng chúng ta kết phùng khai thư cục(mở tiệm) cũng là cùng chúng ta kết giao, đồng thời ta cũng có thể đưa Tiêu biểu ca một phần đại lễ vật.

- Cái gì lễ vật?

- Ta có thể đem tất cả trang đầu sách, chỉ chứa cho một mình Tiêu biểu ca, nói cách khác, mặc kệ tương lai sau này thư cục bán nhiều hay ít sách, trang đầu chỉ do Tiêu biểu ca đề bút "khuyến học thư"!

(Yul: này giống như lời mở đầu mấy sách hay viết ngay đầu trang sách.)

Trong đầu Tiêu Duệ Hoa ầm vang một tiếng, danh vọng, danh vọng trong giới sĩ lâm!

Đây là danh vọng mà người đọc sách tha thiết ước mơ, mặc kệ sau này xuất hiện nhiều hay ít tài tử, thì bọn họ cũng có khả năng đã từng đọc qua "khuyến học thư" của Tiêu Duệ Hoa.

- Khương biểu muội.

Tiêu Duệ Hoa đứng dậy, khom lưng hành lễ, trong giọng nói khó nén kích động cùng cảm kích:

- Đa tạ.

Hắn không nói sẽ báo đáp Khương Lộ Dao, cũng chưa từng nói sẽ nhớ kỹ chuyện này cả đời, có những thứ không phải chỉ dựa vào lời nói mà phải làm.

Muốn đầu tư cũng phải chú ý kỹ xảo, trong lòng Khương Lộ Dao tự tán thưởng chính mình, cảm tạ mình đã xuyên qua tiểu thuyết, phát tài là quan trọng nhất.

- *Tiêu biểu ca, không cần khách khí, nếu không phải mới vừa rồi Tiêu biểu ca giảng giải, ca ca ta có lẽ khảo thí cả đời cũng không đậu được đồng tử thí, người đối với chúng ta là ân tình, huống chi Tiêu biểu ca còn không chê ta giống con buôn, nịnh bợ là tốt rồi.*

- *Loại con buôn cùng nịnh bợ như thế này, thì ta tình nguyện gặp nhiều lần.*

Tiêu Duệ Hoa cũng không phải là người cổ hủ, hắn biết được biến báo, cũng hiểu danh vọng cùng bạc rất quan trọng.

Khương Lộ Dao thấy Tiêu Duệ Hoa biểu hiện như vậy cũng rất vừa lòng, cộng sự cùng người thông minh bớt đi rất nhiều phiền toái.

- *Thân huynh đệ còn phải tính toán số sách rõ ràng, ta không muốn vì bạc mà phá hư tình nghĩa giữa chúng ta, ta nghĩ trước tiên phải ước định một số lợi ích, Tiêu biểu ca nghĩ như thế nào?*

- *Nghe những lời Khương biểu muội vừa nói, ta không cần bạc, cũng sẽ cảm nhớ ân tình của Khương biểu muội.*

- *Này sao được, ta còn trông cậy vào Tiêu biểu ca viết lời bình đây.*

Khương Lộ Dao tính toán một hồi, rồi nói:

- *Đi Lễ bộ sao chép đề thi năm rồi chuyện này cứ giao cho chúng ta, chuyện thỉnh đại nho cùng Quốc Tử Giám tế tửu viết lời bình, cũng để chúng ta làm, sau này ta tính sẽ ra các văn tập do giám khảo có khả năng chủ trì khoa cử biên soạn, chuyện hỏi thăm tin tức...Chỉ sợ phải làm phiền Tiêu biểu ca, phụ huynh ta không thể đi lên triều đình...*

Tiêu Duệ Hoa không ngại Khương Lộ Dao thẳng thắn thành khẩn, Khương nhị gia là cái dạng người gì, sao hắn có thể không biết rõ?

Lúc này hắn lại cảm thấy Khương Lộ Dao lòng dạ bằng phẳng, có quân tử chi phong(phong cách quân tử)

- *Tiêu biểu ca là viên chức(người có chức quan), không thích hợp kinh doanh thư cục.*

Khương Lộ Dao đảo mắt, cười nói:

- *Hay là để Tiêu biểu tỷ cùng ta cùng nhau lo liệu chuyện này, thấy thế nào?*

Tiêu Duệ Hoa sừng sốt một chút:

- *Ta có thể làm sao?*

- *Sao lại không được? Tiêu biểu tỷ thận trọng, lại ổn trọng, lại là muội tử duy nhất của Tiêu biểu ca, là người mà hắn tín nhiệm nhất, chúng ta hai nhà kết phurong(làm ăn), người thích hợp nhất chính là Tiêu biểu tỷ.*

- *Ca ca...*

Tiêu Duệ Hoa hỏi ý kiến huynh trưởng, đáy mắt hiện lên khát vọng.

- *Ta tán thành lời nói của Khương biểu muội.*

Tiêu Duệ Hoa không muốn muội muội chỉ có thể vây hãm trong phủ, cái gì cũng không làm được, như vậy sẽ cô phụ một thân tài hoa của muội muội.

Bất quá, Khương Lộ Dao nhất định là ý không ở trong lời..

Tiêu Duệ Hoa nhìn ra Khương Mân Cẩn có chút đắc ý vênh váo, có một muội muội tốt một lòng vì Khương Mân Cẩn, thật sự là điều hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Kiến nghị

Cuối cùng hai nhà ước định phân chia lợi ích là bốn sáu, huynh muội Khương Lộ Dao sáu phần, huynh muội Tiêu gia bốn phần.

Thư cục(tiệm sách) khai mở, Khương gia bỏ vốn đầu tư so với Tiêu gia thì lớn hơn rất nhiều.

Hơn nữa chủ ý lại là Khương Lộ Dao nghĩ ra, Tiêu Duệ Hoa còn có thể mượn chuyện này lấy được danh vọng trong giới sĩ lâm, vốn dĩ Tiêu gia chỉ cần hai phần lợi nhuận là được.

Khương Lộ Dao một lòng muốn sáng tạo cơ hội cho ca ca ngốc của nàng, sao có thể để tẩu tử tương lai bị thiệt hại?

Huống chi nàng thật sự xem trọng sự nhiệt tình cùng tiền đồ của Tiêu Duệ Hoa, bạc không mua được quyền thế, càng không mua được sự cảm kích của Tiêu Duệ Hoa.

Thấy Tiêu Duệ Hoa định cự tuyệt, Khương Lộ Dao nói thẳng:

- Nếu thấp hơn bốn sáu, cửa sinh ý này không cần làm nữa, nếu Tiêu biểu ca cảm thấy chiếm tiện nghi, tương lai sau này chiếu cố ca ca ta nhiều hơn là được.

Phụ huynh không có cách gì thương triều, tuy ngoài miệng Khương Lộ Dao luôn đốc thúc phụ huynh tiến tới, nhưng trong lòng lại âm thầm may mắn, dựa theo tư chất của phụ huynh nàng nếu thương triều sẽ càng hung hiểm.

Tiêu Duệ Hoa suy nghĩ một hồi, đối với tương lai hấn rất tự tin, gật đầu nói:

- Như thế đi, bốn sáu.

- Tiêu biểu ca sáng suốt.

Khương Lộ Dao sẽ nhờ vào cửa sinh ý lâu dài này mà kéo quan hệ với Tiêu gia, không chừng còn có thể lợi dụng địa vị của Tiêu Duệ Hoa ở trong giới sĩ lâm..

Thái bình thịnh thế, anh tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp, Tiêu Duệ Hoa là tuổi trẻ tuấn kiệt nhất định sẽ là nhân vật phong vân.

Quan văn cần bổ sung nhân lực, mà đám thư sinh tuổi trẻ khí thịnh, lúc chỉ điểm giang sơn, bọn họ thường thường có thể vì đạo nghĩa, vì chân lý theo thần người lãnh đạo nguyện xả thân liều chết.

Nhị phòng cùng Tiêu gia có quan hệ thân cận, tuyệt đối chỉ có lợi chứ không có hại.

Khương Lộ Dao cùng Tiêu Chúc Hoa thương lượng ước định thời gian địa điểm lần sau gặp mặt.

Khương Lộ Dao chỉ vào huynh trưởng Khương Mân Cẩn nói:

- Tiêu biểu tỷ không cần lo lắng, chuyện đi Lễ Bộ sao chép bài thi, ca ca ta nhất định sẽ làm được, còn chỗ Quốc Tử Giám tế tửu... Ca ca ta nhất định sẽ vì cửa sinh ý này, mà liều mạng hoàn thành nhiệm vụ.

Gương mặt Tiêu Chúc Hoa ửng đỏ, sao nghe thế nào cũng có ý tứ ám chỉ? Liếc mắt nhìn Khương Mân Cẩn đang bày ra bộ dáng hiên ngang lẫm liệt, anh dũng hy sinh, mặt Tiêu Chúc Hoa càng đỏ hơn một phần, đỏ ngốc!

Lúc chưa gặp Khương Mân Cẩn, Tiêu Chúc Hoa cho rằng nàng sẽ để mắt đến đám tài tử văn chương.

Phu quân tương lai của nàng cũng sẽ giống như huynh trưởng phong lưu thư sinh, không ngờ lại là hấn..

Tiêu Chúc Hoa có chút rối rắm, như thế nào lại là hấn?

Tiêu Duệ Hoa không hổ danh là tài tử, chỉ mất một canh giờ, đã hoàn thành năm mươi thiên bát cổ văn hợp quy tắc đủ tư cách tham gia thi tuyển.

Khương Lộ Dao trong lòng cảm kích, tiếp nhận trang giấy, nghiêm túc cam đoan:

- Ta nhất định không cô phụ kỳ vọng của Tiêu biểu ca, sẽ đốc thúc ca ca ta tiến tới.

- ...Ừ

Tiêu Duệ Hoa không biết nên bày ra loại biểu tình gì cho thỏa đáng, tiền đồ của Khương Mân Cẩn, có quan hệ gì đến hấn?

Lại nhìn muội muội của mình, coi như có chút quan hệ, bàn tay vung lên:

- Khương biểu đệ phải nỗ lực thật nhiều.

Tuy sắc mặt Khương Mân Cần đang khổ sở, nhưng vẫn tiếp thu lời lãnh đạo cùng kiểm điểm bản thân, uồn ngực nói:

- *Ta cam đoan với Tiêu biểu ca sẽ không bao giờ ở chốn thuyền hoa thanh lâu mà nhìn thấy ta! Ta sẽ hăng hái nỗ lực, làm thư sinh.*

- ...

Tiêu Duệ Hoa bị lời Khương Mân Cần nói làm cho chân tay luống cuống, liếc mắt nhìn Khương Lộ Dao đang cười khanh khách, ho khan hai tiếng:

- *Thuyền hoa thanh lâu ta rất ít khi đặt chân tới, cho nên sẽ không nhìn thấy người.*

- *A, không phải các tài tử giống như các người lúc đi uống rượu nhất định phải có nữ tử trợ hứng sao? Lúc này trong kinh thành có rất nhiều văn hội, Tiêu biểu ca không nhận được thiệp mời sao? Sẽ không a, ta nghe nói có rất nhiều văn hội mời người mà.*

(Yul: văn hội là nơi tổ chức tụ tập của những người tài tử văn chương)

- *Khụ khụ khụ.*

Tiêu Duệ Hoa đỡ trán, bàn tay che khuất đôi mắt,

- *Ta không rành tham gia mấy cái văn hội.*

- *À, à*

Khương Mân Cần đột nhiên thông minh, khen:

- *Ta biết ngay mà, sao bọn họ có thể không mời người?*

Tiêu Chúc Hoa đưa tách trà cho Khương Mân Cần:

- *Ném thử đi, là lá trà ta mang từ Giang Nam, tự ta gieo trồng.*

Nếu cứ để Khương Mân Cần nói tiếp, chắc chắn ca ca nàng sẽ ném hấn ra khỏi cửa!

Chưa từng thấy người nào lại hay phá đám như vậy, mà bộ dáng lại ngây thơ mờ mịt nghiêm túc.

Tiêu Chúc Hoa hận không thể véo hai má của Khương Mân Cần, người xác định người không phải đang chửi bới ca ca ta?

- *Trà ngon, trà ngon.*

Khương Mân Cần há miệng tán thưởng:

- *Đúng là trà ngon.*

Tiêu Duệ Hoa hừ lạnh, lúc này có cho hấn uống độc dược, hấn cũng khen ngon.

Đợi đến lúc huynh muội Khương gia cáo từ rời đi, khuôn mặt Tiêu Duệ Hoa băng lãnh nghiêm khắc nói với muội muội:

- *Về sau đừng để ý tới hấn! Một tên ngốc tử! Đầu gối!*

Tiêu Chúc Hoa cố nén cười, từ khi gặp được Khương Lộ Dao, ca ca bộc lộ tính tình như người bình thường.

Tiêu Duệ Hoa ở trong lời nói ám chỉ muội tử cẩn thận, nhắc nhở, Khương Mân Cần đối với nàng không có "hảo tâm".

- *Ca ca thấy Khương biểu muội như thế nào?*

- ...

Tiêu duệ trăm mặt một lúc lâu mới nói:

- *Là một nữ tử thông tuệ.*

- *Ca nếu thật lòng để ý Khương biểu muội thì phải biểu hiện.*

Tiêu Chúc Hoa nói:

- *Càng là nữ tử thông tuệ thì càng nhạy bén, ta thấy Khương biểu muội là người thấu hiểu nhân tâm, tuy tính tình không giống với mẫu thân, nhưng nàng sẽ là một vị hiền thê, có nàng làm đương gia chủ mẫu, thì không cần lo lắng nội trạch không yên, ảnh hưởng tới nam tử ở bên*

ngoài thăng quan tiến chức.

- Còn nữa, chỉ cần có Khương biểu muội quản gia, cho dù tương lai sau này của huynh trưởng chỉ sống dựa vào bổng lộc, thì vẫn có thể sống trong phú quý.

- Ai nói ta muốn thú nàng?

Tiêu Duệ Hoa ở trước mặt muội muội không thừa nhận chuyện này, động tâm là động tâm, nhưng thú...

Tiêu Duệ Hoa lại có vài phần do dự, cũng không phải vì chuyện hoá thân, mà là dự định của hắn.

Hắn sẽ thú nữ tử phải là danh môn đích nữ, có một vị nhạc phụ cường thế(gia thế cường đại) để dựa vào.

Chỉ hướng của hắn không phải chỉ là trạng nguyên, vị trí đại thần mới là mục tiêu của hắn.

- Ca ca..... Thật lòng không nghĩ sẽ thú nàng?

- Không biết.

Tiêu Duệ Hoa lắc lắc đầu:

- Đừng nói nữa.

Tiêu Chúc Hoa biết hắn là người có chủ ý chính kiến, cũng không tiếp tục khuyên nữa.

Nếu nàng một lòng tác hợp cho bọn họ, lỡ không thành sau này gặp mặt sẽ rất xấu hổ.

Nếu thành mà tương lai sau này của hai người bọn họ trôi qua không tốt, thì nàng thật có lỗi với ca ca, có lỗi với chí giao hảo hữu(bạn tốt).

Lúc này bên trong xe ngựa, Khương Lộ Dao trực tiếp hỏi Khương Mân Cẩn:

- Ca ca tâm có Tiêu biểu tỷ?

- Ừ.

Khương Mân Cẩn đầu tiên là gật đầu, sau đó lại lắc đầu, chịu đựng trong lòng không thoải mái nói:

- Tiêu biểu muội sao có thể coi trọng ta? Ngược lại là Tiêu Giải Nguyên...Rất phù hợp với tiêu chuẩn tuyển phu mà trước kia tiểu muội từng nói.

- Tiểu muội đừng nhìn ta như vậy, ta thấy....Các người rất hợp nhau.

Đôi mắt Khương Lộ Dao bình tĩnh, trong lòng chưa xót, Khương Mân Cẩn không giấu che dấu cảm xúc, hắn rất có hảo cảm với Tiêu Chúc Hoa, sao Khương Lộ Dao lại không nhìn ra?

Thà từ bỏ nữ tử khiến mình động tâm, chỉ vì muốn thành toàn nàng sao?

Thân nhân như thế, Khương Lộ Dao thật lòng cảm kích trời cao...

Nàng thật sự không ngại chuyện mình xuyên qua đây, nhưng nếu phụ huynh ít trêu chọc phiền toái đi một chút, thì nàng sẽ càng cảm kích Phật tổ.

- Ca ca cho rằng phụ mẫu sẽ để chuyện ý hoá thân mà bị nghị luận?

- Mặc dù bọn họ không thêm để ý, còn tổ mẫu đâu? Phải chúng ta chính là Vĩnh Ninh hầu phủ.

- Muội hỏi ca, có khi nào ca nghe lời tổ mẫu nói? Có khi nào phụ thân vì tổ mẫu bất mãn mà thay đổi?

Khương Lộ Dao bắt đầu dĩ nhiên:

- Chúng ta hiểu thảo với phụ mẫu có khi nào vì người bên ngoài nghị luận mà thay đổi? Có câu này nói ra có vẻ bất hiếu, phụ thân làm đủ loại chuyện chê cười so với chuyện hoá thân thì người khác nhìn ngó nhiều hơn, cũng dễ bị người trào phúng.

Đôi mắt Khương Mân Cẩn lóe sáng, như ngọn lửa:

- Nói như vậy có nghĩa là ta có thể thích tiêu biểu muội?

- Thích sao đủ, phải hạ quyết tâm theo đuổi...Tiêu biểu tỷ là nữ tử tốt, ca muốn ôm được mỹ nhân, phải nỗ lực hơn nữa.

- Ủ.

Khương Mân Cẩn so với Tiêu Duệ Hoa càng nghe theo ý kiến của muội muội, vì vậy tương lai sau này của hắn so với Tiêu Duệ Hoa càng hạnh phúc, càng biết quý trọng.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiêu Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Gièm pha

Đọc theo đường đi Khương Lộ Dao đã suy nghĩ kỹ, nàng biết nên làm như thế nào để lo của sinh ý này.

Nếu nàng có thể dẫn ý nghĩ của Tiêu Duệ Hoa muốn có danh vọng trong giới sĩ lâm, đương nhiên cũng có thể nghĩ ra cách làm như thế để đám người đại nho có thanh danh hiển hách cam tình nguyện giúp nàng quảng cáo!

Khương Lộ Dao nhếch môi nở nụ cười thắng lợi, nói với huynh trưởng:

- Cửa sinh ý này dù bị bắt chước, thì bọn họ cũng chưa chắc có được ưu việt.

Khương Mân Cẩn vỗ tay tán thưởng, muội muội uy vũ khí phách, không cần lo lắng!

Xe ngựa về tới cửa Vĩnh Ninh hầu phủ, trước khi xuống xe, Khương Lộ Dao nói với Khương Mân Cẩn:

- Ca ca, còn có một chuyện, ca nhất định phải nhớ kỹ.

- Muội nói.

- Lúc cùng Tiêu biểu tỷ gặp mặt ngàn vạn lần đừng nói sẽ giúp nàng miễn tuyển (vụ tuyển tú), ca cũng đừng lo lắng cố sức, nhọc lòng, càng đừng vì thế mà cấu tổ mẫu.

Khương Lộ Dao biểu tình ngưng trọng:

- Tuy hiện giờ Tiêu biểu tỷ không có tâm tư muốn bay lên cành cao làm phượng hoàng, nhưng nếu ca chủ động hỗ trợ, trong lòng nàng sẽ tồn tại vương mặc. Di tổ mẫu (em của bà) rất coi trọng Tiêu biểu tỷ, nếu nàng thật sự muốn miễn tuyển, nhất định sẽ tìm ra biện pháp.

- Việc này, nàng có thể nói, nhưng ca không thể nói.

Khương Lộ Dao lo lắng tương lai sau này Tiêu Chước Hoa sẽ hối hận... Tuy sau khi nàng gả cho ca ca, khả năng nàng sẽ hối hận rất thấp.

Nhưng Khương Lộ Dao không dám đem ý nghĩ của chính mình áp đặt lên người khác.

Theo cách nhìn của Khương Lộ Dao, vào cung hoặc là làm trắc phi gì đó, đối với nữ tử mà nói chính là thống khổ, nhưng chưa chắc người khác sẽ nghĩ như vậy.

Tiêu Chước Hoa vừa mới vào kinh, có ích quyền lợi, phú quý không ảnh hưởng nhiều.

Nhưng lâu ngày, có lẽ Tiêu Chước Hoa sẽ cảm thấy phú quý quyền lợi càng đáng quý.

Khương Lộ Dao muốn giúp huynh trưởng thúc đẩy hạnh phúc cả đời, chứ không phải muốn nhìn bọn họ hạnh phúc vài năm, nhìn hai người tương kính như tân, oán trách lẫn nhau.

- Ca ca nếu muốn tương lai sau này phu thê có quan hệ hòa hợp, cả đời hạnh phúc mỹ mãn, ca phải dùng chân thành, một lòng đã động Tiêu biểu tỷ, ngàn vạn lần đừng ở trước mặt nàng tính toán thiệt hơn, ngấm ngấm giờ trò mưu kế, chớ có thay nàng lựa chọn cái gì.

Khương Lộ Dao chậm rãi nói:

- Tâm nữ nhân sâu như đáy biển, nam nhân vĩnh viễn cũng không thể đoán được. Tình tình của muội cùng Tiêu biểu tỷ có chút giống nhau, nàng cũng giống như muội không thích làm trò mua vui cho nam tử, càng không muốn làm quân cờ, để người khác tùy ý bày bố.

- Ta nhớ kỹ.

Khương Mân Cẩn mặc niệm một lần, quyết định trở về sẽ cân nhắc.

Khương Lộ Dao nhọc lòng vì huynh trưởng, lại nhọc lòng vì phụ mẫu, hỏi Mạc Lị ra ngoài đón nàng:

- *Phụ thân ta xuất môn?*

- *Hồi bẩm tiểu thư, nhị gia bị lão hầu gia kêu đi.*

- *Cái gì?*

Khương Lộ Dao nhíu chặt mày:

- *Tổ phụ gọi phụ thân ta? Không có nghe nói là vì chuyện gì sao?*

Tin tức này có thể so với chuyện Khương nhị gia xuất môn gây chuyện còn nguy hiểm hơn.

Lão hầu gia vẫn luôn ốm đau không dậy nổi, nghe nói là không sống được mấy ngày, lúc này đột nhiên "lên con" gọi Khương nhị gia.

Đương nhiên trên dưới hầu phủ náo động rất lớn.

Tuy nói lão phu nhân Gia Mẫn quận chúa có quyền quyết định ai kế thừa tước vị.

Nhưng nơi này là Vĩnh Ninh hầu phủ, tổ phụ mới là Vĩnh Ninh hầu.

Vĩnh Ninh hầu bị thê tử Gia Mẫn quận chúa chen ép cả đời, nếu chẳng may phản khôi lên con, tự ý viết thư thỉnh lập thế tử...

Loại khả năng này cũng không phải không thể xảy ra.

Nhưng nhất định hoàng thượng sẽ tôn trọng ý kiến của tổ mẫu, vị nhi tử bị Vĩnh Ninh hầu thỉnh phong thế tử tương lai sau này còn có thể tốt sao?

Mặc kệ kẻ nào kế tước thì nhìn nhị gia đều không thuận mắt, trừ phi nhị gia là người kế thừa tước vị cuối cùng.

Đáng lẽ Khương Lộ Dao không cần nhọc lòng quan tâm đến chuyện kế thừa tước vị.

Nhưng không biết sao thời gian gần đây tổ mẫu lại có "hứng thú" với nàng, Khương Lộ Kỳ lại có biểu hiện khác thường, điều này khiến cho Khương Lộ Dao cảm thấy có chút bất an.

- *Nghe người ta nói, lão hầu gia muốn gặp nhị gia.*

Mạc Lị nhìn sắc mặt Khương Lộ Dao khác thường, vội vàng đem tin tức nghe được nói ra:

- *Nghe nói lão hầu gia rất nhớ thương nhị gia, thân mẫu của nhị gia... Cũng là người mà lão hầu gia nhớ thương nhất.*

Phi! Khuôn mặt Khương Lộ Dao lạnh lẽo:

- *Tin tức này, người nghe từ đâu?*

- *Người trong quý phủ đều lên nghị luận, tuy thân mẫu của nhị gia là Liễu di nương có xuất thân không tốt, nhưng năm đó cũng nổi danh lừng lẫy.*

Nữ tử nổi danh lừng lẫy là loại người nào? Khương Lộ Dao nắm chặt tay thành quyền, danh kỹ, thanh lâu, ca kỹ!

Tổ mẫu ruột thịt của nàng chính là ca kỹ, tuy xướng ca ra tên tuổi, nhưng nàng cũng bị người áp đặt số phận, trở thành lễ vật dâng cho Vĩnh Ninh hầu.

Lúc Vĩnh Ninh hầu còn trẻ tuổi rất thích nghe diễn, nàng lớn lên trở mã lại tốt, được sủng ái một đoạn thời gian, sau đó...

Sau khi sinh hạ Khương Thừa Nghĩa, thì hương tiêu ngọc vãn, từ đó về sau Khương nhị gia thường xuyên phạm lỗi, trên dưới nhị phòng không có tiền đồ, rất ít có người nào nhắc lại chuyện năm đó.

Nhị phòng hoàn toàn không có gì uy hiếp, sao lại nhắc lại chuyện lão hầu gia dung nạp ca kỹ làm thiếp.

Trên dưới Vĩnh Ninh hầu phủ cũng không có thể diện, nhìn vào có vẻ huynh đệ bọn họ không đủ đoàn kết hòa thuận.

- *Tiểu thư, nô tỳ cũng biết không nên nhiều lời về chuyện này, nhưng cũng không biết là như thế nào, mà tin tức này lan truyền rất nhanh.*

- *Còn không phải tổ mẫu....*

- *Là lão phu nhân?*

Khương Mân Cẩn giận dữ:

- Muội đừng ngăn cản ta, ta phải đi tìm tổ mẫu hỏi rõ đạo lý, không phải tổ mẫu cũng chấp thuận cho tổ phụ nạp Liễu di nương vào cửa sao?

Khương Lộ Dao túm chặt Khương Mân Cần, trấn an nói:

- Vì nàng, ca cảm thấy rất mất mặt sao?

- Không phải...Nhưng nàng là ca kỹ.

Ca kỹ so với danh kỹ còn đề tiện thấp hèn hơn, đột nhiên chuyện cũ bị lôi ra, Khương Mân Cần nào chịu được?

- Không phải tổ mẫu làm, chiêu thức ấy quá đơn giản thô thiển, ti tiện vô sỉ.

Khương Lộ Dao cảm thấy làm ca kỹ không có gì phải mất mặt, nhưng nơi này là cổ đại, giai cấp phân chia, tư tưởng phong kiến.

Nàng gắt gao túm chặt cánh tay của Khương Mân Cần:

- Nếu ca không cảm thấy mất mặt, thì không có ai có thể lấy chuyện này vũ nhục ca, nàng cũng là do tổ mẫu gạt đầu đồng ý mới nhập môn làm thiếp...Có thân phận tương đương với các thiếp thất của tổ phụ, địa vị cũng giống nhau.

Nếu không phải lão phu nhân đột nhiên phá lệ coi trọng Khương Lộ Dao, nếu không phải lão hầu gia triệu kiến Khương Thừa Nghĩa, thì xuất thân của Liễu di nương sẽ không bị khơi lại.

- Ta thì không sao, nhưng ta lo lắng cho muội.

Có thân tổ mẫu làm ca kỹ, Khương Mân Cần sợ Tiêu Giai Nguyên là gia tộc có nề nếp thanh quý sẽ khinh thường muội muội.

- Ca là công tử hầu môn, muội là thiên kim hầu phủ, không cần lo lắng.

Về mặt Khương Lộ Dao tràn đầy tự tin nở nụ cười, trong lòng lại hận chết người quấy đục nước, ngày tháng tốt đẹp không muốn, muốn gây chuyện đúng không?

Được! Vậy nhìn xem ai là người có bản lĩnh, ai có thể đục nước béo cò, ai có thể đem chuyện tốt thừa tước biến thành thất bại.

Mặc dù Khương Lộ Dao không có tâm tư muốn phụ thân thừa tước, nhưng nàng sẽ không dễ dàng buông tha cho kẻ tiểu nhân.

Ra tay cũng không cao minh, Khương Lộ Dao buông lỏng ra Khương Mân Cần.

- Đi, chúng ta đi tìm tổ mẫu.

- Làm cái gì?

Khương Mân Cần buồn bực, không phải tiểu muội đã nói, không phải tổ mẫu lan truyền tin tức sao?

- Thỉnh tổ mẫu chấp thuận chúng ta quang minh chính đại cúng mộ, đốt nhang đèn cho Liễu di nương. Ca ca, loại gièm pha này hoàn toàn không ảnh hưởng đến nhị phòng, muốn nhìn nhị phòng chê cười, nằm mơ đi.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Sau lưng

Ở Vĩnh Ninh hầu phủ tam phòng trụ tại sân viện cũng khá rộng lớn.

Trong phòng bài trí xa hoa phú quý, không hổ là chức quan có phẩm cấp cao nhất hầu phủ.

Sân viện của bọn họ chiếm một phần ba tổng diện tích hầu phủ, gần sân viện của lão phu nhân nhất.

Một vị ma ma y phục tươi sáng cúi đầu đứng trước mặt tam phu nhân, thấp giọng hỏi bẩm:

- Dựa theo lời người phân phó, hiện giờ trong phủ đều lan truyền chuyện về Liễu di nương thân mẫu của nhị gia.

Tam thái thái dựa lưng trên đệm mềm, ăn hạt dưa, cười lạnh một tiếng:

- Nhị gia cũng thật đáng thương, lại có thân mẫu mất mát như vậy.

- Lão nô thấy nhị gia cũng không có gì uy hiếp, chủ tử có phải đã quá cẩn thận...

Vị ma ma đứng bên phải tam phu nhân tuổi tác cỡ bốn mươi cẩn thận ngậm miệng.

- Cẩn thận?

Tam phu nhân ngồi dậy lông mày khẽ nhíu:

- Tam phòng không giành được ưu ái của lão phu nhân, cho dù tam gia có chức quan bổng lộc cao, cũng không thể so với tứ gia đang ở Hàn Lâm Viện. Ở Hàn Lâm Viện thường xuyên vào cung nhìn thấy bề hạ, ai biết tương lai sau này của tứ gia có thể tiến vào Chiêm Sự Phủ phụng dưỡng thái tử hay không?

Một người sẽ làm thiên tử, một người là quân thần, hiện giờ đương kim hoàng thượng long thể bất an.

Thái tử giống như mặt trời mới mọc phương đông, nâng đỡ thái tử đồng nghĩa với việc sẽ có tiền đồ tốt đẹp.

Tam phu nhân từng nghe tam gia nói, thái tử rất thương thức tứ gia.

- Ta cũng không phải có ý định nhìn nhị phòng bị chê cười, chỉ là không vui khi chúng ta cùng tứ phòng phân tranh đến ta sống người chết mà nhị phòng lại nhất được tiện nghi, nếu nhị gia có tiền đồ, có thể rạng rỡ tổ tông hầu môn, ta cũng không có gì để nói.

Tam phu nhân khinh miệt trầm ngâm:

- Nhị gia là người hồ đồ, nếu chẳng may để hấn thừa tước, không được mấy năm tước vị tổ truyền của Khương gia sẽ bị đoạt đi, thân mẫu xuất thân ti tiện như vậy, hấn có thể tốt đẹp sao?

Hôm nay tam phu nhân nghe nói lão hầu gia triệu kiến Khương Thừa Nghĩa, hỏa khí đè ép nhiều ngày nay liền bạo phát.

Khương Lộ Châu nhiều lần nói xấu Khương Lộ Dao, cũng nói Khương Lộ Dao ở trước mặt lão thái thái luôn giả vờ thuận theo...

Điều khiến tam phu nhân không nhịn được chính là, Khương Lộ Châu nói Tần vương thế tử chú ý tới Khương Lộ Dao.

Quả thật lợi hại!

Có thể nói tam phu nhân có nằm mơ cũng muốn làm nhạc mẫu của Tần vương thế tử.

Tần Vương phủ phú quý đệ nhất, lại là công huân hậu duệ quý tộc nhất đẳng, trong kinh thành phủ nào mà không muốn leo lên Tần vương phủ?

Tuy nói Tần Vương thế tử thanh danh tầm thường, nhưng hấn là đích tử, lại là trưởng tử, còn là ngoại tôn Dương gia...

Tần vương có tình cảm sâu nặng với thế tử sớm thế, là vì tục lệ nên phải thủ vương phi, dù vậy Tần vương cũng không để kế phi hại Tần vương thế tử.

Sớm thỉnh lập thế tử, để cho kế phi không dám suy tưởng, nhi tử của Tần vương phi phải dựa vào bản lĩnh của chính mình mà nhập sĩ(làm quan), rất ít có cơ hội tranh đoạt cùng Tần vương thế tử.

Tần vương phi là tiểu thư khuê các được dòng dõi thư hương giáo dưỡng, sao có thể không biết cái gì nên tranh, cái gì không thể tranh?

Nếu nàng đối xử không tốt với Tần vương thế tử, trách móc nặng nề trưởng tử của nguyên phối, nước miếng của người trong thiên hạ cũng đủ dìm chết nàng.

Lúc trước nàng có thể trở thành Tần vương phi, cũng vì nàng được giáo dưỡng nhất nghiêm, tính tình ôn hậu, từ ái.

Hôm nay tam phu nhân không chỉ đánh lên đầu Khương Lộ Dao, thuận tiện nhắc nhở Khương nhị gia đừng tưởng hiện tại thư thái mà quên xuất thân của mình.

Thân mẫu của Khương Thừa Nghĩa là ca kỹ loại người mà ai cũng khinh thường.

- Chẳng may lão gia bị nhị gia gọi lên những kỷ ức trước kia, mà lập nhị gia... Vĩnh Ninh hầu sẽ khiến cả kinh thành cười rớt hàm, ta thân là nhi tử của Khương gia, làm sao có thể không vì phụ gia mà suy tính?

Tam phu nhân nói nghe có vẻ hợp tình hợp lý, Tần vương thế tử có địa vị như vậy, tuyệt đối sẽ không chấp thuận nhạc phụ tương lai lại do ca kỹ sở sinh.

- Chủ tử nói cũng có lý.

- Nhị gia muốn làm ngư ông đắc lợi, cũng phải xem ta có đáp ứng hay không.

Chuyện này không phải đánh chết mấy tên hạ nhân lắm miệng là có thể ép xuống.

Tam phu nhân đã sớm có kế hoạch chu toàn, ngày mai ở trong kinh thành sẽ có tiếng gió truyền ra.

Cho dù nhị gia khiến lão hầu gia yêu thương, thì lão hầu gia cùng lão phu nhân cũng sẽ không vì hấn mà thỉnh phong thế tử.

Cách tam phòng không xa là sân viện của tứ phòng, tứ gia đậu thám hoa, cần mẫn hiếu học.

Vì vậy phòng sân bài trí theo khuynh hướng thanh lưu huân quý ở Vĩnh Ninh hầu phủ là riêng một ngon cờ.

Người thường lui tới với tứ gia Khương Thừa Trí đều là văn nhân thanh lưu, người ở Vĩnh Ninh hầu có danh vọng nhất chính là hấn.

- Người nói cái gì?

Khương Lộ Kỳ bị kim khâu đâm vào ngón tay, khiếp sợ nói:

- Người lặp lại lần nữa?

Đại nha hoàn Xạ Nguyệt có chút hoảng sợ:

- *Tứ tiểu thư..... Bên ngoài truyền ra thân thế của nhị gia, người cứ xem như chuyện vui là được.*

- *Chuyện vui?*

Khương Lộ Kỳ ném tú phẩm sang một bên, cắn móng tay, ánh mắt âm u:

- *Không biết ai vui hơn ai đâu.*

- *Tiểu thư biết ai sinh sự sao?*

- *Ha, trừ tam bá mẫu vẫn luôn tự cho mình thông minh ra, ai lại nhận rồi chớ mắt nhị phòng không có việc gì làm? Nàng chỉ nghĩ nhị phòng là ngư ông đắc lợi, đáng tiếc nàng chỉ biết một, mà không biết hai, loại người đầu óc ngu xuẩn như nàng lại dám nhớ thương tước vị? Tam bá thú nàng, đúng là gia môn bất hạnh!*

- *Tứ tiểu thư bớt giận, bớt giận.*

Xạ Nguyệt cuống quýt chạy ra cửa nhìn xung quanh, thấp giọng nói:

- *Tuy tứ phu nhân không cho hạ nhân ở trong viện loạn truyền này nọ, nhưng hôm nay lúc dùng yến thiện, tứ phu nhân dụng tâm dặn dò, luôn nhắc nhở nương của nô tỳ sẽ đi nhị phòng an ổn nhị phu nhân.*

Khương Lộ Kỳ nghĩ tam phu nhân là ngu xuẩn, chỉ vì tâm tình sung sướng nháo loạn gièm pha, còn tứ phu nhân lại muốn xem náo nhiệt là sao?

Tứ phu nhân thấy nhị phu nhân hỗ trợ lão phu nhân xử lý sổ sách, chính là ghen ghét không chịu nổi.

Hiện giờ nhị phòng bị gièm pha như vậy, lão phu nhân còn có thể tin tưởng nhị phu nhân?

Lão phu nhân nói đại phu nhân không hiền, như vậy chuyện xử lý sổ sách có phải sẽ đến lượt tứ phu nhân.

- *Nghe nói, tứ phu nhân sẽ nói với lão phu nhân là do tam phu nhân làm ra chuyện này, nói xấu nhị gia, hầu phủ cũng không sáng rọi.*

- *Nàng cũng không phải là người thông minh...*

Khương Lộ Kỳ đối với mẫu thân làm chuyện thêm phiền, cản trở cũng mất kiên nhẫn.

- *Sao bọn họ không chịu tin tưởng ta? Ta còn không phải là vì tứ phòng mà suy nghĩ sao? Lui một bước né tránh nguy hiểm, chẳng lẽ sau này nhị bá phụ vẫn giữ được tước vị?*

Nàng rất vất vả mới khuyên được phụ thân tạm thời nhẫn nại, lại vội trộm đi nhìn tổ phụ...

Gọi lên sự áy náy của tổ phụ giành cho nhị bá phụ, cứ nghĩ mọi chuyện đều thỏa đáng, nhị bá phụ được tổ phụ lưu lại dùng bữa...

Ai ngờ tam bá mẫu tự cho là đúng náo loạn ra chuyện như vậy, mẫu thân lại đi theo góp sức, thêm củi đốt lửa.

Chuyện của Liễu di nương sao có thể dấu diếm được?

Cho dù người khác không đề cập tới, quý nhân từng được Liễu di nương cứu sao có thể trở mặt nhìn Khương nhị gia chịu khổ?

Người khác không biết nội tình trong đó, chẳng lẽ Khương Lộ Kỳ cũng không biết?

Tuy nhị bá phụ Khương nhị gia không có thừa tước, nhưng Khương nhị gia cả đời phú quý, ăn ngon sống tốt hưởng thụ cả đời.

Khương Lộ Kỳ muốn đem nhị phòng đẩy ra đầu ngon sống, bởi vì Khương nhị gia rất dễ hạ, chỉ cần hấn nắm giữ tước vị lâu một chút, chờ nhị tỷ tỷ Khương Lộ Dao gả cho Tần vương thế tử...

Khương lộ kỳ liền có cách giúp phụ thân cướp tước vị từ trên tay nhị bá phụ.

Nếu Khương Lộ Dao đã làm thế tử phi, cho dù Khương Thừa Nghĩa đánh mất tước vị Vĩnh Ninh hầu, Tần Vương còn có thể để thế tử hưu thê đuổi Khương Lộ Dao về hầu phi sao?

Tuy Khương Lộ Dao sẽ chịu chút ủy khuất, nhưng tốt xấu gì thì nàng vẫn là thế tử phi...

Khương Lộ Kỳ vẫn nhớ rõ Tần vương thế tử không có chuyện ác nào mà hấn không làm, hấn là ác nhân.

Nàng còn nhớ rõ lời Khương Lộ Dao từng nói

"Người không biết sống, không đủ thông minh, cho nên mới có ngày hôm nay..."

Khương Lộ Kỳ nắm chặt tay, người đứng nói chuyện không đau eo...

(Yul: ý câu này nghĩa là người chưa từng trải qua đau khổ nên không biết cái khổ của người trong cuộc)

Sao người biết ta không từng nỗ lực?

Nếu Khương Lộ Dao làm Tần vương thế tử phi, Lộ Dao có thể tốt hơn nàng bao nhiêu?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Ký danh

Kiếp trước cả đời Khương Lộ Dao ăn mặc là nhất phẩm cáo mệnh, có trượng phu bầu bạn không rời.

Đến thăm hàn xá(nhà nghèo) lúc nàng đang đau khổ giữa.....

Khương Lộ Dao nói rất nhiều, cũng để lại một xấp ngân phiếu, lúc ấy trong lòng nàng tràn đầy cảm kích.

Trong phủ liên tiếp bị xét nhà ngay cả cơm cũng không có ăn.

Nàng có thể chịu đói, nhưng đám thứ tử thứ nữ, thân sinh nữ nhi của nàng cũng phải ăn cơm.

Hôm nay nghĩ lại, Khương Lộ Dao không chỉ tới thăm, mà là tới thị uy, biểu hiện nàng có bao nhiêu hạnh phúc, mỹ mãn.

Chuyện này khắc sâu trong lòng Khương Lộ Kỳ, Khương Lộ Dao cái gì cũng không bằng nàng thế mà cái sau lại vượt cái trước.

Trong đám tỷ muội Khương gia nàng có thân phận hiền hách nhất, cũng là nữ tử hạnh phúc nhất.

So với bản thân nàng đã từng phong cảnh gả vào Tần vương phủ, có phụ thân thừa tước Vĩnh Ninh hầu thì sao có thể chịu nổi?

- *Tiểu thư, tiểu thư.*

- Ủ

Khương Lộ Kỳ thanh tỉnh từ trong hồi ức, trên trán đầy mồ hôi lạnh, không thể hồi tưởng nữa...

Nàng đã thoát khỏi ác mộng của kiếp trước, dù có lỗi với nhi nữ ở kiếp trước, nhưng nàng không muốn bước chân vào Tần vương phủ, càng không muốn gặp lại Tần vương thế tử...

Nàng sợ...Sợ nàng sẽ cầm dao đâm chết Tần vương thế tử cái loại người vong ân phụ nghĩa, mất nhân tính cầm thú súc sinh!

- *Chớ có trách ta.*

Khương Lộ Kỳ lẩm bẩm tự nói, là Khương Lộ Dao "kiêu khích" nàng.

Nàng cũng nghĩ sẽ tìm cách giải trừ hôn ước của Vĩnh Ninh hầu phủ cùng Tần vương thế tử.

Cọc hôn sự này là Vĩnh Ninh hầu trèo cao, nàng lực lượng "nhỏ bé" lại không thể nói cho người khác biết nàng đã từng trải qua...

Nàng chỉ có thể bảo vệ chính mình, ích kỷ tránh đi này cọc hôn sự bất hạnh này.

Muốn làm cho Khương Lộ Dao cùng Tần vương thế tử thành thân, là tư tâm của nàng.

Khương Lộ Dao rất thông tuệ, sâu sắc và quan sát tỉ mỉ, này đó Khương Lộ Kỳ đều thừa nhận.

Bởi vậy cũng chỉ có Khương Lộ Dao mới đủ tư cách gả vào Tần vương phủ, cho dù không thể thay đổi được ác tính của Tần vương thế tử, chờ đến lúc bị xét nhà diệt tộc, thì Khương Lộ Dao so với nàng ở kiếp trước cũng tốt hơn một chút.

Nếu Khương Lộ Châu gả qua, có lẽ chưa được hai năm đã bị Tần vương thế tử cùng Tần vương phi tra tấn đến chết.

Khương Lộ Kỳ càng nghĩ càng kiên định ý niệm trong lòng, chờ đến lúc Khương Lộ Dao nghèo túng, nàng sẽ tới thăm, cho nàng ít ngân phiếu, như thế cũng coi như là hoàn lại "ân tình" của kiếp trước.

- *Nhị tỷ tỷ có đi gặp tổ mẫu không?*

- *Nhị phu nhân ở trong phủ tại mắt không linh hoạt, hai ngày gần đây lại giúp đỡ lão phu nhân quản trưởng(sổ sách), chỉ sợ tâm tư của nhị phu nhân đều đặt trong sổ sách.*

Nha hoàn trả lời trong giọng nói mang theo một tia khinh miệt, trong mắt nhị phu nhân chỉ có bạc, một lòng một dạ tham ô bạc.

Ở trong phủ mọi người đều biết chuyện này, có đôi khi nhị phu nhân tính kế khiến cho các nàng khinh thường.

Có rất nhiều người đồng tình với các hạ nhân làm việc ở nhị phòng, nhưng những người bị đồng tình lại chưa từng nói chủ tử nhị phòng có gì không tốt.

Điều này cũng làm cho người trong hầu phủ cảm thấy lạ, có vẻ bọn họ đã bị nhị phu nhân cai quản đến choáng váng.

Nhị phòng trừ chuyện Khương nhị gia hồ nháo, nhị thiếu gia ham chơi ở bên ngoài đánh nhau, thì rất ít có tin tức nào khác lan truyền ra bên ngoài...

Đương nhiên cũng có chuyện nhị phu nhân đào góc tường hầu phủ.

Nhưng Khương nhị gia dám đại náo Triệu vương phủ, ấu đã Quốc Từ Giám tế tửu, có loại tin tức táo bạo này, nên không ai không quan tâm nhị phòng trôi qua ngày tháng như thế nào.

Khương Lộ Kỳ đứng lên, chỉnh lại y phục:

- *Đi, chúng ta đi gặp tổ mẫu, nhị bá mẫu một lúc lâu nữa mới có thể bị nhị tỷ tỷ kéo đi.*

Có một người nương hồ đồ như vậy, nhị tỷ tỷ cũng đủ vất vả.

- *Người đi thăm lão phu nhân?*

- *Ta không chỉ muốn đi thăm tổ mẫu, mà còn muốn đưa cho nhị bá phụ một phần đại lễ.*

Khương Lộ Kỳ đã có chủ ý, muốn ngăn chặn chuyện về Liễu di nương, chỉ có thể thay đổi xuất thân của Khương nhị gia.

Chắc chắn lão phu nhân Gia Mẫn quận chúa cũng không muốn trêu vào quý nhân sẽ tới cửa làm chủ cho Liễu di nương đã mất...

Chuyện năm đó, có thể kéo dài một ngày thì tốt một ngày.

Tam bá mẫu đối với Khương Lộ Kỳ mà nói chính là loại người không có đầu óc là người hồ đồ.

Nhưng tam bá phụ của nàng cũng không phải ngốc tử, còn làm quan thị lang.

Nếu Khương Lộ Kỳ muốn cướp tước vị từ trên tay tam bá phụ sẽ phí rất nhiều tâm tư, huống chi Khương Lộ Châu...Nàng cũng vì muốn tốt cho Khương Lộ Châu.

Cho dù hiện tại Khương Lộ Châu hận nàng, chờ đến lúc Tần vương thế tử lộ bản chất thật bị người trong thiên hạ phi nhổ, nhất định Khương Lộ Châu sẽ cảm kích nàng.

Ở Chính phòng, lão phu nhân vân vê Phật châu trong tay, sắc mặt âm trầm, nha hoàn trong phòng không ai dám lên tiếng.

Ở hành lang gấp khúc, treo lồng chim bói cá mà lão phu nhân thích nhất cũng để nha hoàn mang đi.

Trong phòng ngoài sân đều yên tĩnh không một tiếng động.

Ở góc phòng đặt chuông vàng, tiếng gõ chuông giống như cây búa đánh vào tâm của bọn hạ nhân.

Sau khi tiếng chuông qua đi lão phu nhân cười lạnh nói:

- *Trời muốn đổ mưa, nương phải gả người...*

- *Chủ tử, tử tiểu thư tới.*

Tiểu nha hoàn canh cửa vào hồi bẩm, cũng đẩy ra màn che, Khương Lộ Kỳ đi vào trong phòng, phúc thân nói:

- *Thỉnh an tổ mẫu.*

Tay Lão phu nhân vân vê Phật châu hơi dừng một chút, hòa hoãn tức giận hỏi:

- *Là tử nha đầu à, sao lúc này lại đến đây?*

Khương Lộ Kỳ nhìn lão phu nhân tinh thần mệt mỏi, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu.

Nếu sau này phụ thân nàng thừa tước vị, nàng nhất định phải khiến phụ thân hiếu thuận với tổ mẫu, đừng giống như kiếp trước...

Nhưng mà hiện giờ nàng không rảnh mà lo lắng đồng tình với tổ mẫu, dù gì tổ mẫu cũng không ít lần làm khó dễ phụ thân nàng.

Cuối cùng bị phụ thân coi thường trả thù cũng khó tránh khỏi, hai người đều sai...

Khương Lộ Kỳ cũng không dám quá mức thân cận tổ mẫu, sợ tổ mẫu nhất thời xúc động có ý định thỉnh phong phụ thân làm thế tử.

- *Trong phủ xảy ra chuyện, tôn nữ muốn đến bầu bạn với người.*

Khương Lộ Kỳ biết vì cái gì mà sắc mặt lão phu nhân không tốt, cả đời không chế hầu phủ, lão phu nhân tuyệt đối không chấp thuận một cái thị thiếp bò lên đầu mình, cho dù là Liễu di nương đã chết.

- *Người cũng biết được? Xem ra người an bài chuyện này cũng rất chu đáo, ta nha, lão rồi, muốn áp cũng áp không được, lời nói không còn trọng lượng, ở trong hầu phủ cũng không được việc gì, nhị tử càng lớn càng không nghe lời..... Ta nói, bọn họ nghe không vào.*

- *Nhị phòng vẫn luôn hiếu thuận với người, chỉ là tiểu nhân quấy phá mà thôi.*

Khương Lộ Kỳ ngồi bên người lão phu nhân, tuy nhìn nàng có vẻ cung kính, nhưng lão phu nhân có thể nhìn ra đôi mắt của nàng có tính toán, cũng có thể nhìn ra nàng đang thương hại mình...

Lão phu nhân thẳng thắt lưng, thương hại? Cuộc đời này của nàng lại bị tôn nữ thương hại?

Xem ra lão hồ không phát uy, mọi người trong hầu phủ sẽ xem nàng là bệnh miêu(mèo bệnh), lão phu nhân dò hỏi:

- *Tử nha đầu rất thông minh, người mau giúp ta nghĩ cách, hiện tại nên làm cái gì bây giờ?*

- *Tổ mẫu đã sớm có tính toán, còn cố tình dò hỏi tôn nữ.*

Khương Lộ Kỳ nhàn nhạt cười nói:

- *Nhưng nếu người đã mở miệng, tôn nữ liền cả gan nói ra suy nghĩ trong lòng...Kỳ thật chuyện này muốn áp xuống lại rất đơn giản, chỉ cần tổ mẫu đem nhị bá phụ ghi tạc dưới danh nghĩa của mình, thì ai dám nhắc lại chuyện nhị bá phụ có xuất thân ti tiện?*

Đôi mắt lão phu nhân thâm trầm nhìn khương Lộ Kỳ, nàng lại đoán được tính toán của mình?

Tứ nha đầu cũng không thể coi thường, có thể đưa ra ý tứ ghi tạc dưới danh nghĩa đích mẫu, tứ phòng thật sự vô tâm với tước vị?

- *Người phải biết rằng, cho dù lão nhị ghi tạc dưới danh nghĩa của đích mẫu, thì tước vị cũng khó có thể bảo toàn.*

- *Tổ mẫu, tuy nhị bá phụ có chút hồ nháo, nhưng được cái hiếu tâm, có người nghiêm khắc giáo dưỡng có lẽ sẽ trưởng thành cầu tiến.*

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25-1: Lập uy (1)

Trong phòng yên tĩnh không một tiếng động, ma ma đứng hầu bên cạnh, cùng đám nha hoàn hầu cận đưa mắt lặng lẽ đánh giá tứ tiểu thư.

Trong Vĩnh Ninh hầu người nào cũng muốn thừa kế tước vị mà chi tranh, này đó các nàng đều hiểu được.

Khương Lộ Kỳ tỏ ra ngay thẳng chính khí, đón nhận ánh mắt của lão phu nhân, tiếp tục nói:

- Nhị bá phụ cũng không phải không thể bồi dưỡng, phụ thân thường nói, giáo dục không phân chia nòi giống, hướng chỉ nếu để nhị bá phụ kỳ danh đích mẫu, thì ở bên ngoài hành sự sẽ càng tiện lợi an toàn, cũng đỡ phải khiến nhị tỷ tỷ cùng nhị bá mẫu phải nhọc lòng.

- Lời này là lão tứ nói với người?

Lão phu nhân vân vê Phật châu, khóe môi cong lên:

- Ta thật không ngờ lão tứ lại thân thiện với lão nhị đến như thế.

- Nếu không phải phụ thân nói, tôn nữ cũng không thể nghĩ ra được.

Khương Lộ Kỳ không dám kể công, đem Khương tứ gia làm bìa chắn:

- Phụ thân một lòng kính trọng nhị bá phụ, luôn nói nhị bá phụ có tấm lòng son rất hiếu thuận, là huynh đệ ai kế thừa tước vị, thì có gì khác nhau? Sao cứ một hai phân chia cao thấp xuất sắc yếu kém?

- Lão Tứ rất xem trọng con đường làm quan, lúc này lại được thái tử coi trọng, là người công chính nhân từ, hẳn có thể nói ra những lời này thì ta cũng không cảm thấy lạ.

Lão phu nhân từ ái vỗ vỗ cánh tay của Khương Lộ Kỳ:

- Còn người, tứ nha đầu hôm nay người có thể tới đây nói với ta những lời này, không uống công ngày xưa ta phá lệ coi trọng người, ở thời điểm mâu chốt, càng có thể nhìn ra nhân tâm, lão tứ dạy dỗ người không tồi.

- Người tới, mở ra tư kho, đem lễ vật mà thái hậu nương nương ban thưởng cho ta là bình phong Nha Sương sừng tê giác, thanh vân vải lụa Kim Tiên Hạc, kim thủy tinh cùng Kỳ Châu tuyết nghiên(nghiên mực) mang tới đây.

- Dạ

Những đồ vật lão phu nhân nói đều là trân phẩm, có bạc cũng khó có thể mua được, quan trọng nhất là này đó đều là thái hậu ban thưởng, càng có vẻ trân quý.

Khương Lộ Kỳ kinh ngạc nhìn tổ mẫu, hai kiếp làm người nàng chưa từng thấy tổ mẫu hào phóng như thế:

- Tổ mẫu...

- Nha đầu ngốc, người cùng phụ thân người nói cho ta nghe những lời hay như vậy, lão tứ lại coi trọng tình nghĩa huynh đệ, các người trọng tình trọng nghĩa như vậy, mà ta lại không làm gì, chẳng phải đã trở thành lão thái thái hồ đồ rồi sao?

- Tổ mẫu, đồ vật này nọ tôn nữ không thể nhận.

Khương Lộ Kỳ quỳ gối trước mặt lão phu nhân, cắn cắn môi, nghiêm túc nói:

- Tổ mẫu đã sớm nghĩ tới điều này, tôn nữ chỉ thay người nói ta lời trong lòng mà thôi.

- Nào có chuyện này? Ta a, cũng vì chuyện này mà sầu cả ngày, nhị bá phụ của người hồ nháo thành tánh, ta niệm tình liễu di nương từng hầu hạ ta, cho nên không quản nghiêm hấn, ai ngờ lại có người lời chuyện cũ của Liễu di nương.

Lão phu nhân cũng không kéo Khương Lộ Kỳ, nàng muốn quỳ, chẳng lẽ mình lại sợ nàng đau đầu gối?

- Người còn trẻ tuổi không hiểu được, năm đó Liễu di nương, ta cũng thương tiếc nàng, chỉ là lão nhị không biết cố gắng, làm ta nản lòng thoái chí...Hiện giờ thân thể của Liễu di nương bị khơi lại, thật là vừa tức lại vừa giận, cũng có mấy phần thương tiếc nhị lão, cảm thấy then với Liễu di nương đã phó thác ta chăm sóc cho lão nhị, nhưng dù có áy náy cũng không quan trọng bằng hầu phủ, không bằng tước vị truyền thừa, ta muốn xử lý công bằng, lại sợ phụ thân người cùng bọn họ, trong lòng suy nghĩ cho là ta bất công.

- Ai ngờ ta quá xem nhẹ bọn người lão tử rồi... Là ta xem nhẹ lão tử. Đúng ta nhìn lầm bọn họ, nhưng ta rất cao hứng, sự thật chứng minh lão bọn người từ đều là hảo hán tử!

(Yul: khổ cô tử mắng mà cứ đòi vượn cao hơn tre, chiêu này phản dame mạnh)

Lão phu nhân lau khôe mắt:

- Lão tử ngay cả tước vị cũng bỏ được, chút đồ vật này tính là cái gì? Kỳ nha đầu, đây là lão tử nên có.

- ...

Khương Lộ Kỳ hoàn toàn bị lão phu nhân vòng vo mà u mê mờ mịt, thậm chí không phân biệt rõ ràng, lão phu nhân đang khen, hay là nói móc.

Nàng chỉ hiểu giống như chính nàng đã làm ra chuyện lợi người hại mình, lão phu nhân "thiện lương" giống như Tần vương phi.

Nếu mang theo đồ vật này trở về, nàng sẽ bị phụ thân mắng chết, cũng sẽ bị đại phòng, tam phòng hận chết!

Đáng lẽ nàng muốn đem Khương nhị gia ghi tạc dưới danh nghĩa đích mẫu là đây chuyện này lên đầu lão phu nhân, ai ngờ...

Lão phu nhân một phen xướng niệm, ca ngợi nàng thành phẩm hạnh cao khiết, không mưu cầu tước vị.

- Trưởng bối ban thưởng, không thể khước từ.

Lão phu nhân chậm rãi nói:

- Từ nha đầu không thể khiến ta thương tâm, người giúp ta đại ân, tương lai một nhà lão nhị sẽ nhớ cái tốt của người.

Ma ma bên cạnh đem một đồng thứ tốt đưa cho Khương Lộ Kỳ:

- Chủ tử đã lên tiếng, tử tiểu thư không cần tiếp tục chối từ.

- Đa tạ tổ mẫu.

Khương Lộ Kỳ miễn cưỡng tiếp nhận đồ vật, sắc mặt thay đổi liên tục, thôi cứ nhận lấy lễ vật, trở về sẽ giải thích cùng phụ thân sau.

Lão phu nhân chờ Khương Lộ Kỳ rời đi, mới thấp giọng nói:

- Các người biết nên nói như thế nào không?

- Dạ

Vị ma ma khoanh tay hỏi:

- Nhưng người thật sự sẽ nhận Khương nhị gia?

- Nhị nha đầu thông tuệ, có nàng lo liệu trên dưới, dù hầu phu không thể đại phú đại quý, nhưng có thể bình an vượt qua để vị chi tranh, còn lão nhị... Tuy có chút vô liêm sỉ, nhưng tâm tư thuần túy, cho dù hấn chương mất ta, cũng sẽ không bỏ đối xử tệ bạc với ta.

Đôi mắt lão phu nhân thâm trầm:

- Trước kia ta bỏ qua nhị phòng, nếu không phải từ nha đầu một lòng muốn đẩy nhị phòng ra đầu ngọn, thì ta còn nhìn không rõ đâu, mặc dù ta không thêm để ý đến lúc tuổi già có hay không có thứ tử phụng dưỡng, nhưng... Ta không muốn làm bà lão hồ đồ.

Nàng không thể cả đời tính toán mà không lộ chút sơ hở, chẳng may người kế thừa hầu phu không có tâm nhãn, lúc bệ hạ tuổi già chọn đứng sai đội, khiến ai đó ghi hận, Vĩnh Ninh hầu phu sẽ đại họa ngập đầu, nàng là nhi tức của Khương gia, sẽ trốn không thoát.

Không bằng chọn một người chịu nghe lời, không có tâm cơ, không ảnh hưởng đến toàn cục phân tranh để kế thừa hầu phu.

Khương Lộ Dao thông minh cẩn thận, biết nhìn rõ đại cục... Lúc cần cứng rắn tuyệt đối sẽ không mềm lòng.

- Nhị nha đầu trong lòng nàng trừ người thân của nàng, thì sẽ không thật tâm với ai cũng không giả vờ thân cận ai, như vậy cũng tốt, so với người thiện lương thì cường hơn nhiều, nàng sẽ không vì thiện lương mà bị người khác hại, hoặc là bị người lừa gạt.

Lão phu nhân còn có một câu chưa nói, để Khương nhị gia kế thừa tước vị, nghĩ đến vị quý nhân kia cũng sẽ chiếu cố Vĩnh Ninh hầu phu nhiều hơn.

Tam phu nhân ở hầu phu gây sóng gió, lão phu nhân biết rõ, nhưng nàng già thật rồi, cũng có lúc tinh lực vô dụng..

- Nhị tiểu thư sẽ cao hứng sao?

- Sẽ không, nha đầu kia biết được sẽ náo loạn.

Lão phu nhân cong khoe môi, bộ dạng chờ xem kịch vui nói:

- Từ nha đầu tự cho mình thông minh, để hai người các nàng nháo đi, đi bước nào hay bước đó, nếu lập tức nói cho nhị nha đầu biết ai sẽ kế thừa tước vị, ta sẽ không được yên tĩnh.

- Người tính?

- Bọn chúng đều lớn, còn muốn ta công khiêng?

Lão phu nhân nhìn xung quang ý tứ cảnh cáo đám nô tỳ:

- Trước khi nhị nha đầu tới đây, chuyện kỳ danh không được đề cập đến, ta cũng muốn thử nàng.

- Dạ, chủ tử.

Trong đại sảnh nhị phòng.

Nhị phu nhân vỗ mạnh tay xuống bàn tức giận la mắng đám chường quầy:

- Ta nói sai là sai, các người tính sai sổ sách, tham ô bạc của hầu phủ.

- Nhị phu nhân oan uống chết nô tài, nô tài làm quản gia mười mấy năm, cũng không dám tham một đồng nào của chủ tử.

Trong đám quản gia có người dẫn đầu, đương nhiên người khác cũng noi theo bày tỏ sự nhục nhã cùng ủy khuất với nhị phu nhân.

Trong lòng bọn họ chường mắt nhị phòng, đối với nhị phu nhân cũng không có kính trọng bao nhiêu.

Cho là nàng chỉ xảo ngôn, ai cũng không ngờ sau này bọn họ sẽ là thủ hạ của nhị phu nhân, còn nhị phu nhân sẽ trở thành nữ chủ nhân của hầu phủ.

- Chuyện gì mà náo nhiệt vậy? Nói cho ta nghe.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25-2: Lập uy (2)

Khương Lộ Dao cười khanh khách đứng ở cửa:

- Ta vừa mới nghe nói có người muốn đi đến trước mặt tổ phụ khóc lóc kể lể, đừng không?

Đám quản sự này phần lớn rất có thể diện trong hầu phủ, cũng có rất nhiều hạ nhân, đời đời ngây ngốc trong hầu phủ.

Nhưng bọn họ chỉ thật sự sợ hãi một người duy nhất chính là lão phu nhân, còn đối với Vĩnh Ninh hầu, bọn họ cũng chỉ qua loa cho xong.

- Nhị tiểu thư không phải nô tài bất kính với nhị phu nhân, chỉ là...Chỉ là nô tài vì hầu phủ cần trọng, trăm ngàn lần không dám tham bạc.

- Nô tài thà bị nhị phu nhân đánh chết, cũng không thể nhận tội danh tham ô bạc của chủ tử.

- Bên ngoài làm buôn bán, khó tránh có chút hao tổn, các chủ tử trong hầu phủ không biết sinh ý rất gian nan, năm nay quang cảnh(thời tiết mùa vụ) không tốt, khoản thu vào so với năm rồi ít hơn, nhưng cũng không thể vì thế mà nói nô tài có tâm địa bất chính.

Vài tên quản sự ăn mặc cảm phục khóc lóc ní non, giống như không cho bọn họ cái công đạo, thì bọn họ sẽ lấy cái chết để minh oan.

Làm chủ tử, kỳ thật rất sợ người hầu nháo loạn, trong hầu phủ cũng không thể sạch sẽ.

Nếu chẳng may chuyện xấu bị đồn ra ngoài, người không có mặt mũi vẫn là chủ tử.

Tuy lão phu nhân khôn khéo giỏi giang, nhưng đối với các quản sự đôi khi cũng mở một mắt nhắm một mắt, chỉ cần không quá phận, nàng sẽ không quản.

Lão phu nhân biết rõ đạo lý nước quá trong sẽ không có cá.

Cho dù thay đổi một nhóm người khác, cũng không chắc bọn họ sẽ làm tốt.

Khương Lộ Dao cũng không phải nắm chặt bọn họ không buông, mà lúc này tâm tình của nàng không tốt, các quân sự lại cố ý khó xử nhị phu nhân khiến cho con tức bạo phát.

Chuyện trước mắt còn không đối phó được, ở phía sau đã bị xui xẻo vây quanh, nàng còn đắn đo không xử được một đám quân sự?

Khi nào thì nhị phòng bị người khác leo lên đầu mà không dám nói gì?

Từ trước đến nay nàng chưa từng sợ phiền toái, chỉ là không muốn tăng thêm nhiều phiền não mà thôi.

Chuyện Liễu di nương là tiện tịch ca kỹ bị khơi lên, nhị phòng cần có cơ hội để lập uy...

(Yul: tiện tịch nghĩa là xuất thân ti tiện)

- *Thị phi đúng sai, ta xem rồi sẽ rõ.*

Khương Lộ Dao đi vào trong phòng, từ trên bàn cầm lấy sổ sách, liếc xéo các quân sự đang trình diễn vở kịch oan ức:

- *Nếu nương ta nói đúng, cho dù các người không đi tìm tổ phụ, thì ta cũng sẽ bắt các người đi.*

- ...

Các quân sự liếc mắt nhìn nhau, không biết thế nào sao lại có chút lo lắng.

Nhưng bọn họ nhìn khuôn mặt Khương Lộ Dao non nớt, nghĩ thầm, ngay cả người khôn khéo như lão phu nhân cũng nhìn không ra kỹ xảo làm giả sổ sách, bọn họ không tin nhị tiểu thư lại có thể nhìn ra sơ hở.

Hù dọa người thôi! Tiểu cô nương mới hơn mười tuổi chỉ sợ là ngay cả bàn tính cũng đánh không được...

"Bùm bùm" thanh âm gõ bàn tính, đôi mắt các vị quân sự thiếu chút nữa rớt ra ngoài.

Hằng năm bọn họ dùng bàn tính, ghi chép sổ sách, lại không bằng tốc độ gõ bàn tính của nhị tiểu thư, nhị tiểu thư không phải lừa gạt người.

Nhị phu nhân biết rõ bản lĩnh của nữ nhi nàng, vẻ mặt rất đắc ý, các người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, tâm đen tối, rơi vào trong tay nữ nhi còn có thể tốt?

Cầm lấy cây quạt đặt bên cạnh, nhị phu nhân chủ động tính toán trên đầu Khương Lộ Dao.

Trong lòng thầm nghĩ, nhìn bộ dạng nữ nhi nghiêm túc như vậy, lần này nhất định sẽ đào ra không ít, đến lúc đó...

Lúc báo bạc cho lão phu nhân còn không phải nàng nói gì cũng được sao?

Nếu nữ nhi không đồng ý?

Nhị phu nhân quạt cây quạt, nàng sẽ khóc ầm lên, nữ nhi của nàng sẽ chịu không nổi.

Chỉ mất chút thời gian bằng uống một chén trà nhỏ, Khương Lộ Dao ngừng tính, mỉm cười nhìn các quân sự, nhẹ nhàng khép lại sổ sách:

- *Các người ai muốn nói trước?*

Nhị phu nhân đứng sau lưng Khương Lộ Dao, học không được phong độ bình đạm như nữ nhi.

Mắt tròn lên cảm tức nhìn các quân sự, thật giỏi, quả nhiên các người đều có tâm quỷ! Để xem khuê nữ của ta có lộ ra các người không.

- *Nhị tiểu thư...*

Có người to gan dẫn đầu đáp lời:

- *Người muốn nô tài nói cái gì?*

- *Tháng trước nhập trướng(trướng=sổ sách) thiếu năm mươi lượng bạc.*

Khương Lộ Dao không để ý đến sắc mặt vị quân sự đang thay đổi, tùy tay chỉ vào người nào đó trong đám:

- Còn có người, người so với hân càng tham lam, một ngục liền ăn cả năm rương tơ lụa, người cũng không sợ no chết!

- Người cũng không thua kém, bán mẽ(gạo) lại như bán cám bã, dù gì cũng không phải sinh ý của nhà người, nên người từ thiện đúng không?

Mỗi vị quan sự bị Khương Lộ Dao phê phán về mặt giống như đưa đám, nhị tiểu thư không chỉ giỏi đánh bàn tính, sổ sách cũng xem rõ ràng, tình thông kinh doanh cũng hiểu được thể tục, thật là không dễ lừa gạt.

- Nữ nhi, rốt cuộc bọn họ nuốt bao nhiêu bạc?

Nhị phu nhân nhỏ giọng hỏi Khương Lộ Dao, đối với chuyện ai tham ô bao nhiêu, nhị phu nhân cũng không hứng thú.

- Ta chỉ muốn biết, chúng ta có thể từ trong đó moi được mấy lượng bạc? Dù sao sinh ý của hầu phủ chúng ta cũng không nắm trong tay, cảnh cáo bọn họ...Ừ, để cho chúng ta dùng không phải rất tốt sao?

Khương Lộ Dao nắm chặt tay, nàng phải nên cảm tạ thân mẫu quá lạc quan, không phải sao?

Sinh ý trong hầu phủ sẽ để lại cho người thừa tước, nhị phòng không chiếm được, nhưng hôm nay...

Không phải vấn đề đào góc tường hầu phủ, mà là có người leo lên đầu nhị phòng.

- Nương, ít nhất là năm trăm lượng.

Khương Lộ Dao giật giật môi, nhị phu nhân vừa nghe số lượng bạc, mặt mày liền hớn hờ.

Năm trăm lượng, thật là nhiều, đây mới là lần đối trướng đầu tiên, về sau mỗi tháng có phải đều có năm trăm lượng?

Phát tài rồi!

- Nhị tiểu thư, nô tài sai rồi.

Trong đám quần sự có người biết rõ tính tình của nhị phu nhân, cho nên hướng về phía nhị phu nhân cầu xin tha thứ:

- Nô tài nguyện ý đem bạc ra...

Có người mở đầu, các vị quan sự cũng sôi nổi tỏ vẻ có thể phun ra bạc tham ô, cũng giao cho nhị phu nhân xử trí.

- Nữ nhi...

Nhị phu nhân định mở miệng cầu tình giúp các quan sự, nữ nhi từng nói một người diễn vai phản diện, một người diễn vai hiền lành, nàng cùng Khương Lộ Dao phối hợp thật sự rất ăn ý.

- Nương, chờ một chút.

Khương Lộ Dao nâng cao giọng nói:

- Ca ca.

Khương Mân Căn từ bên ngoài đi vào, thân hình cao lớn có cảm giác áp bách:

- Tiểu muội, muội nói đi, định thu thập bọn họ như thế nào?

- Điều trối lại, giao cho tổ phụ xử trí.

- Không phải tổ mẫu?

- Hầu phủ đương gia chủ nhân là Vĩnh Ninh hầu!

Khương Lộ Dao đứng lên:

- Đi gặp tổ phụ.

Phụ thân nàng vẫn còn ở chỗ tổ phụ, cũng không biết tổ phụ có thể bị phụ thân nhị hóa của nàng làm cho tức chết hay không!

Vĩnh Ninh hầu sinh từ thế nào, Khương Lộ Dao cũng không để ở trong lòng.

Nhưng nàng không muốn Khương nhị gia công tội danh tức chết phụ thân ở trên lưng.

Đã vậy Vĩnh Ninh hầu còn lưu Khương nhị gia ở lại bên người cùng dùng bữa.

- Được rồi.

Nếu Khương Mân Cẩn dám ở bên ngoài kéo bè kéo lũ đánh nhau, thân thù đương nhiên sẽ sạch sẽ nhanh nhẹn.

Không dám nói so sánh với tướng môn hổ tử, nhưng hẳn là cậu ấm ăn chơi trác táng đánh năm sáu người cũng không thành vấn đề.

Nếu không có bản lĩnh này, Khương Lộ Dao cũng không yên tâm để hắn ở bên ngoài ăn chơi trác táng, thì hẳn cũng không bãi được lão đại Mạnh Thường.

Các quân sự vốn đui lý, làm sao dám cùng nhị thiếu gia động thủ? Rất nhanh đã bị Khương Mân Cẩn dùng một dây thừng buộc chặt lại, Khương Lộ Dao nhìn không được khe cong khóe môi.

- Nương, có người nhắc tới chuyện Liễu di nương từng là ca kỹ, nữ nhi thấy bọn họ sợ phụ thân ở trước mặt tổ phụ được sủng ái...Người cũng phải chú ý một chút.

Khương Lộ Dao đem sự tình trong phủ nói cho nhị phu nhân biết, đồng thời cũng có chút lo lắng nhị phu nhân sẽ khinh thường phụ thân.

- Nàng luôn là thân mẫu của phụ thân, tuy xuất thân tiện tịch, dù vậy...

- Nhị gia là thứ tử trước lúc ta gả qua đã biết.

Nhị phu nhân tạm thời đem chuyện tính toán thu bạc bỏ qua một bên, đứng lý hợp tình nói:

- Huống chi ta gả là phụ thân người, chứ không phải vì hầu phủ, cho dù nhị gia không phải là cốt nhục của hầu gia, thì ta cả đời này cũng đi theo hắn.

- ...

Khương Lộ Dao xoay người:

- Ca ca, chúng ta đi thôi.

Nàng hiểu tâm tư của nhị phu nhân là lấy chồng theo chồng lấy chó theo chó, nhị phu nhân chỉ coi Khương nhị gia là trọng phu, mặc kệ hắn có xuất thân gì, gả cho hắn chính là cả đời.

Khương Mân Cẩn túm dây thừng, kéo theo đám quân sự đi theo sau Khương Lộ Dao.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tổ phụ

Khương Lộ Dao dẫn đầu theo sau là đám chương quỳ bị trời kéo dài thành hàng.

Bọn họ vừa ra khỏi sân viện nhị phòng, toàn bộ hầu phủ đều oanh động.

Dọc theo đường đi, Khương Lộ Dao nhìn thấy rất nhiều người tụm ba tụm bốn hỏi thăm tin tức.

Nhị phòng im lặng thì thôi, một khi ra tiếng là kinh người.

Truyện được đăng ở https://www.wattpad.com/user/Yul_Yuuki. Mọi trang web khác đều là TRỘM. Mong các bạn vào wattpad ủng hộ editor.

Nàng không thích làm người hoa gặp hoa nở người gặp người thương, vạn chúng chú mục(chú ý).

Nàng thích nhất là giả heo ăn thịt hổ, im lặng một kích đại phát tài, nếu có vài kẻ tiểu nhân thích ở trước mặt nàng khoe khoang móng vuốt, thì đừng trách nàng hạ thủ không lưu tình.

Vĩnh Ninh Hầu tỉnh dưỡng ở sân viện nằm phương Bắc, kéo dài đến toàn bộ hầu phủ.

Cho nên Khương Lộ Dao đi đến sân viện tỉnh dưỡng của tổ phụ, cảm giác bị vạn chúng chú mục đã thành chết lặng.

Truyện được đăng ở https://www.wattpad.com/user/Yul_Yuuki. Mọi trang web khác đều là TRỘM. Mong các bạn vào wattpad ủng hộ editor.

- Nhị tiểu thư, người mau vào trong, nhị gia cùng hầu gia sắp động tay động chân.

- A.

Khương Lộ Dao còn chưa hỏi rõ ngọn nguồn câu chuyện, đã thấy Khương nhị gia nhảy nhót từ trong phòng chạy ra ngoài sân:

- Phụ thân, người đừng nhúc nhích, đừng tức giận.

Theo sau là một lão nhân khô gầy(cao ốm) đầu tóc hoa râm cảm theo cây chổi, thở hổn hển tức giận quát:

- Vương bát cao tử, ngươi còn dám chạy? Ngươi mau đứng lại! Đứng lại!

(Yul: Vương bát cao tử là từ lóng hay dùng để mắng chửi người, người không đoàng hoàng, lưu manh, vô lại...)

- Nhị gia..... Hầu gia...

Lão quản gia vẫn luôn hầu hạ Vĩnh Ninh hầu đưa mắt nhìn về hướng nhị tiểu thư mang ý tứ cầu cứu, khẽ nói:

- Đây đã là lần thứ ba, một người chạy, một người đuổi...

Khương Mân Cẩn hí hóp đôi mắt, lẩm bẩm nói:

- Thì ra không muốn bị phụ thân đánh, còn có thể bỏ chạy.

Truyện được đăng ở https://www.wattpad.com/user/Yul_Yuuki. Mọi trang wed khác đều là TRỘM. Mong các bạn vào wattpad ủng hộ editor.

Điều này không phải trọng điểm.

Khương Lộ Dao thống khổ đỡ trán, dùng tay che đôi mắt, thật sự lười nhìn đôi phụ tử đang tung tăng nhảy nhót kia, cho nên nàng đành dò hỏi lão quản gia:

- Rốt cuộc là chuyện như thế nào? Không phải tổ phụ đang ở trên giường tĩnh dưỡng sao?

Không phải nói lão hầu gia chỉ còn lại chút hơi tàn sao? Lão nhân đang đuổi theo nhi tử là muốn đánh là tổ phụ sao?

Có câu này nói ra có chút mất lương tâm, nhưng Khương Lộ Dao thời thời khắc khắc đều chuẩn bị chờ lão hầu gia qua đời sẽ phân phủ ra ở riêng.

Hôm nay nhìn lão hầu gia tinh khí như vậy, ít nhất còn có thể sống thêm năm ba năm.

- Nhị tiểu thư, mau ngăn cản nhị gia, nhị gia muốn leo lên cây trốn.

Lão quản gia lo lắng nói:

- Hầu gia không biết leo cây.

- Ca ca, mau leo lên kéo phụ thân xuống.

- Được.

Truyện được đăng ở https://www.wattpad.com/user/Yul_Yuuki. Mọi trang wed khác đều là TRỘM. Mong các bạn vào wattpad ủng hộ editor.

Khương Mân Cẩn kéo kéo vị tổ phụ đang ôm thân cây:

- Tổ phụ xin hãy bớt giận, để tôn tử(cháu trai) leo lên kéo phụ thân xuống.

- Hồn dân! Ngươi nghĩ ta không biết leo cây?

Lão nhân làm bộ đẩy Khương Mân Cẩn ra, Khương Mân Cẩn lưu loát lui về phía sau một bước:

- Vậy tổ phụ leo đi....

Lão nhân tức giận đến nổi râu muốn dựng thẳng, vương bát cao tử dường ra tiểu vương bát cao tử...

Các ngươi không thể hiểu thuận một chút sao?

Khương nhị gia đang ở trên cây hô xuống phía dưới:

- *Nhị tử, tổ phụ người không biết trèo cây.*

- *À.*

Khương Mân Cẩn gật đầu thụ giáo, Khương Lộ Dao thật sự là nhìn không được, gương giọng nói:

- *Phụ thân, người mau xuống dưới đi, đừng khiến tổ phụ tức giận hổng người.*

Khương nhị gia nhìn về hướng nữ nhi đứng, phát phát tay áo, hừ lạnh nói:

- *Ta không xuống, tổ phụ người không giúp ta đường tròng, đã vậy còn nói ta đường tròng là đường ngang ngõ tắt, hừ, tổ phụ người chính là lão nhân hồ đồ.*

- *Người là đồ không có lương tâm, ta còn chưa có bắt người bồi thường bình hoa Nhữ Diêu thời Tống triều đâu, người hỗn đản đường tròng được mấy đồng? Bình hoa của ta là đồ cổ đấy, là Nhữ Diêu a..... Bị tiểu tử nhà người đập nát.*

- *Tổ phụ...Xin bớt giận.*

Truyện được đăng ở https://www.wattpad.com/user/Yul_Yuuki. Mọi trang wed khác đều là TRỘM. Mong các bạn vào wattpad ủng hộ editor.

- *Người là nhị nha đầu?*

Lão nhân nhìn thấy Khương Lộ Dao gật đầu, phẫn hận bắt bình nói:

- *Người mau quân giáo phụ thân người cho tốt, nếu cứ để hấn tiếp tục như vậy, của hồi môn của người đều bị hấn phá nát, hấn lại dám quăng thứ đồ trân quý đáng giá nhất của ta, thật tức chết ta mà.*

- *Tổ phụ, của hồi môn của muội muội tôn tử đều nằm trong tay nương tôn tử, phụ thân không lấy được.*

Khương Mân Cẩn cảm thấy mình cần phải giải thích cho tổ phụ biết ở nhị phòng quyền tài chính nằm trong tay ai:

- *Cho nên người không cần lo lắng cho muội muội của tôn tử không có của hồi môn, muội muội của tôn tử kiếm bạc rất lợi hại.*

- ...

Khương Lộ Dao quyết đoán đỡ lấy Vĩnh Ninh hầu:

- *Tổ phụ, cứ để phụ thân tôn nữ ở trên cây bình tĩnh lại, tôn nữ đỡ người trở về phòng.*

- *Được...*

Truyện được đăng ở https://www.wattpad.com/user/Yul_Yuuki. Mọi trang wed khác đều là TRỘM. Mong các bạn vào wattpad ủng hộ editor.

Cuối cùng Vĩnh Ninh hầu cũng tìm được một người bình thường trong nhị phòng, thật không dễ dàng.

Mới mấy năm không gặp, lão nhị càng ngày càng hỗn cầu(tên khốn)?

Đã vậy còn dưỡng ra một tên tiểu hỗn cầu! Thật là tức chết người mà.

- *Phụ thân của tôn nữ tính tình chính là lỗ mãng như vậy, còn ca ca của tôn nữ, tôn nữ cũng không thể trông cậy.*

Khương Lộ Dao nhỏ giọng nói:

- *Nếu để họ thường xuyên đến thăm người, thì những đồ cổ đáng giá trong phòng tổ phụ khó có thể thoát khỏi kiếp nạn này.*

Câu trước nói ra còn rất dễ nghe, câu nói kế tiếp là có ý tứ gì?

Ý nói hấn chỉ coi trọng đồ cổ chứ không coi trọng nhị tử? Hay là nói hấn không nên gặp Khương nhị gia?

Lừa gạt trên mặt lão hầu gia dần dần biến mất, lão hầu gia nghiêm túc nhìn khuôn mặt phẫn nộ khá ái của nhị tôn nữ.

Nha đầu này cũng là người bệnh vực bao che khuyết điểm cho người thân, chẳng trách Khương lão nhị có thể tung tăng nhảy nhót ở trong hầu phủ.

So với ba năm trước đây, thì Khương nhị gia sống dễ chịu không ít.

Cách đây ba năm lúc ăn lễ tân niên, Vĩnh Ninh hầu chỉ vô tình nhìn thấy Khương nhị gia, trừ lão nhị ra, thì mấy nhị tử khác cũng không thấy được.

- *Bọn họ làm sao?*

Lúc này Vĩnh Ninh hầu mới chú ý tới đám quần sự bị trôi thành dây dài.

- *Phạm sai lầm?*

- *Tham ô bạc, tôn nữ đặc biệt dẫn tới đây để bắt báo cùng tổ phụ.*

Khương Lộ Dao phát hiện Vĩnh Ninh hầu cũng không giống như lời đồn đãi là sợ hãi thê tử, hay là lão nhân vô dụng bệnh tật.

Cho nên nàng cũng không rảnh ở trước mặt Vĩnh Ninh hầu chơi trò tâm tư, có gì cứ nói thẳng ra:

- *Tôn nữ có chuyện muốn nói cùng tổ phụ.*

- *Có chuyện gì?*

Vĩnh Ninh Hầu ngồi ở ghế trên, nói:

- *Người nói đi.*

- *Phụ thân của tôn nữ đem qua mơ thấy thân mẫu, cho nên phụ thân định mang theo tôn nữ cùng huynh trưởng đi tảo mộ, tế điện.*

- ...

Truyện được đăng ở https://www.wattpad.com/user/Yul_Yuuki. Mọi trang web khác đều là TRỘM. Mong các bạn vào wattpad ủng hộ editor.

Sắc mặt Vĩnh Ninh hầu biến đổi, đôi mắt hiện lên hàn băng:

- *Trong phủ có người nhắc tới thân mẫu của lão nhị?*

Khương Lộ Dao trầm mặc không lên tiếng, Vĩnh Ninh hầu nhìn về phía lão quần gia, thấy hấn gật đầu, Vĩnh Ninh hầu tự giễu cười:

- *Đều tại ta dưỡng nhị tử giỏi a.*

- *Thân là nhân tử(con cái), phụ thân, nhị tử không quên vong bản.*

(Yul: vong bản là nói giống, gốc rễ, tổ tiên)

- *Phụ thân người...*

Vĩnh Ninh hầu còn chưa nói xong, liền nghe thấy bên ngoài có người hỏi bẩm nói:

- *Tứ gia sai tử tiểu thư đến kiến nghị với lão phu nhân, đem nhị gia ghi tạc dưới danh nghĩa của đích mẫu.*

Khương Lộ Dao mở to mắt, Khương Lộ Kỳ, rốt cuộc người muốn cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Hôn ước

Nếu tin tức đã truyền tới tai lão hầu gia đang dưỡng bệnh, dựa theo tính tình của lão phu nhân, chuyện Khương nhị gia ký danh đích mẫu đã định rồi.

Đổi lại là người khác, có lẽ sẽ vì chuyện có hi vọng thừa tước mà vui mừng phát khóc.

Nhưng Khương Lộ Dao vì nhị phòng bày tính nhân sinh lại không hề có chuyện thừa tước.

Nếu lúc này Khương Lộ Kỳ ở trước mặt nàng, nhất định nàng sẽ đem Khương Lộ Kỳ người dám khởi xướng chuyện này đánh một trận, không để người tai họa như vậy tồn tại.

Vĩnh Ninh hầu khiếp sợ liếc mắt nhìn Khương Lộ Dao, cười như không cười nói:

- Lão Nhị được phu nhân ký danh là đích tử, đây là chuyện cực kỳ tốt, nhị nha đầu tương lai sau này cũng sẽ rất tốt đẹp, Tần vương phủ... Chắc chắn, là Đại Minh đệ nhất hậu duệ quý tộc! Phú quý ngập trời, quyền bính hiển hách...

- Tổ phụ.

Khương Lộ Dao đánh gãy lời Vĩnh Ninh hầu đang định tiếp tục khen Tần vương phủ, quật cường nói:

- Cùng Tần vương phủ định ra hôn ước là người, người cho rằng người có tư cách nói những lời này?

- Người có ý tứ gì? Người trách ta?

Tuy cả đời Vĩnh Ninh hầu bị thê tử Gia Mẫn quận chúa đè nặng, nhưng ở trước mặt người ngoài thê tử vẫn cho hắn thể diện, ít nhất ở hầu phủ không có người nào dám sáng giọng với hắn:

- Trong kinh thành không ít huân quý danh môn hâm mộ người.

Khương Lộ Dao nhìn ra Vĩnh Ninh hầu cũng không vô dụng như lời đồn đãi, nàng cũng lười chơi trò người đoán ta đoán.

Có những lời chỉ có thể nói riêng với tổ phụ, cho nên nàng nói với lão quân gia:

- Người đi ra ngoài tìm phụ thân ta đang nằm bò ở trên cây, nói với phụ thân ta, không được sốt ruột, còn có ca ca ta... Chuyện Ký danh đích tử, giao cho ta xử lý.

- Dạ, nhị tiểu thư.

Tuy lão quân gia nghe lệnh Vĩnh Ninh hầu, nhưng không biết như thế nào ở trước mặt nhị tiểu thư, hắn lại cong eo cúi đầu.

Không đợi chỉ thị của lão hầu gia đã trực tiếp đi ra ngoài, tùy ý lão hầu gia mắt tròn há họng...

- Người đối với vị Tần vương đã qua đời có ân cứu mạng (cha của tần vương hiện tại), điểm này là không sai. Nhưng lúc trước như thế nào mà người lại không nghĩ tới những thứ khác? Một hai phải định ra cái gì hôn ước, người cũng biết nếu chẳng may Tần vương thê tử là người không tốt, chẳng phải người sẽ hổ (hại) cả đời tôn nữ sao? Tôn nữ từng nghe hồ phụ, hồ nương, chứ trước giờ chưa từng nghe hổ tôn nữ, dẫn tới hổ Vĩnh Ninh hầu phủ. - Người muốn tức chết ta à.

Lúc này Vĩnh Ninh hầu không cần hoài nghi, nhị nha đầu chính là thân sinh khuê nữ của lão nhị, giống nhau chọc tức hắn:

- Ta khi nào thì hổ người? Khi nào thì hổ Vĩnh Ninh hầu phủ?

- Người rõ ràng không có đích tử, tất nhiên tranh đoạt tước vị sẽ phát sinh, lại có hôn ước liên lụy tới Tần vương phủ, có phải tổ phụ cảm thấy hầu phủ còn chưa đủ nóng? Cốt nhục tương tàn, thân nhân tính kế lẫn nhau, cuộc sống này rất có ý tứ sao? Tần vương phủ phú quý chính là lửa đỏ thêm dầu, nhưng tổ phụ đừng nói với tôn nữ, là người không nhìn ra Tần vương phủ nguy hiểm, một khi Tần Vương có cái dài ngắn (xảy ra chuyện), mặc kệ là tôn nữ nào của người gả vào Tần vương phủ, người cảm thấy cùng Tần vương phủ kết thân sẽ không ăn khổ?

- Người hãy cẩn thận ngầm nghĩ lại, người có vị nhi tử nào có thể khiến hầu phủ bình an vượt qua kiếp nạn này? Phụ thân của tôn nữ tất nhiên là không cần phải nói, chính là ăn no chờ chết, đại bá lòng dạ hẹp hòi, tự cho mình thanh cao, tam thúc chỉ là quan viên tầm thường, chức thị lang đã là cực hạn, tứ thúc lại thích chiêu hiền đãi sĩ, chen chân vào đội ngũ thanh lưu, nhưng hắn chỉ lớn tài mọn, trước mắt phải dựa vào thái tử... Nghĩ là tông long ghi công, tuy Đại Minh trước lập đích, sau lập hiền, nhưng bề hạ lựa chọn người thừa kế, vẫn có lỗ hổng để chui, nếu chẳng may hoàng hậu bị phế, thái tử vẫn là thái tử sao?

Vĩnh Ninh hầu một thân mồ hôi lạnh, ngơ ngẩn nhìn tôn nữ, trong lòng thầm nghĩ nếu nhị tôn nữ là tôn tử thì tốt biết bao.

- Nhị nha đầu...

- Nếu tôn nữ là người, thì lúc trước tuyệt đối sẽ dựa vào ân tình của Tần vương mà đè áp khí thế của tổ mẫu, khiến tổ mẫu hiểu được như thế nào là nam tử hán đại trượng phu! Hoặc là khiến Tần vương hỗ trợ hoạt động tăng quan tiến chức, tuyệt đối không định ra cái gì hôn ước, phải cùng Tần vương một mạch dây dưa không dứt.

- Chuyện hoàng gia, không phải thần tử là có thể trộn lẫn, thị phi đúng sai, ai có thể nói được hiểu được?

- Ta cùng tổ mẫu người...

Vĩnh Ninh Hầu rất lý trí nghe Khương Lộ Dao phân tích, nhưng lúc nói đến lão phu nhân, hắn cả giận nói:

- Là ta nể mặt tổ mẫu người, chứ không phải là sợ nàng! Không cần Tần vương hỗ trợ, ta vẫn như cũ là phu cương.

(Yul: phu cương cũng giống câu “phu xướng phụ tùy” chồng nói vợ phải nghe.

Có từ nào các nàng k hiểu hủ ta giải thích nhé, từ nào hay ta sẽ để lại không viết hóa sợ mất cái hay của câu từ)

Ánh mắt Khương Lộ Dao tràn ngập hoài nghi:

- Phải không? Tổ phụ thật sự là phu cương? - Đương nhiên, tổ mẫu người luôn nghe lời ta, bình thường ta không muốn so đo với nàng, nàng thích quản sự, cứ để cho nàng quản, ta càng được thanh nhàn, thời điểm mấu chốt... Nhị nha đầu, nơi này là Vinh Ninh hầu phủ là Khương gia.

- Tổ phụ, đừng tức giận, đừng tức giận.

Khương Lộ Dao tiến lên nâng tổ phụ từ chỗ ngồi, vui vẻ nói:

- Cơ hội để tổ phụ phu cương đã tới, người xem, phụ thân tôn nữ đập đổ đồ cổ của người, khiến người tức giận cảm chửi đổng đánh, nhi tử như vậy sao có thể làm đích tử, bá phụ thúc thúc so với phụ thân tôn nữ còn hiếu thuận hơn nhiều, người là trượng phu của tổ mẫu, hãy đi nói với tổ mẫu, loại bỏ ý niệm hoang đường của tổ mẫu đi, khiến cho tổ mẫu ở trước mặt người nghe lời một chút...

- Mới vừa rồi người còn nói bá phụ thúc thúc của người cũng không gánh nổi trọng trách...

Vinh Ninh Hầu không ngờ Khương Lộ Dao chờ mình lọt hố, đào hố rất nhanh, nha đầu này vừa bình tĩnh lại thông minh, là hạt giống tốt.

Lão thê (vợ già) thuận nước đẩy thuyền nhận nhĩ phòng, nàng coi trọng không phải là lão nhĩ, mà là nha đầu này.

- Đúng là bá phụ thúc thúc không kham nổi trọng trách, nhưng so với phụ thân tôn nữ thì tốt hơn rất nhiều, không phải sao? Nếu so với người ưu tú tài tử thì bọn họ kém hơn một chút, nhưng so cùng phụ thân tôn nữ, thì bọn họ bỏ xa tám con phố.

Khương Lộ Dao thật lòng không muốn nhảy vào trong ổ Tàn vương phủ đầy rẫy phiền toái.

Nói thật để phụ thân kẻ tước đối với nàng mà nói cũng không phải là chuyện khó giải quyết.

Mà hướng về huân quý Vinh Ninh hầu thật sự khó hơn làm kẻ ăn nhậu chơi bời, mà hoàng đế lại là thích nghe ngóng...

Tuy hiện giờ tổ phụ bị thê tử áp chế làm lão nhân vô dụng, nhưng lúc tổ phụ còn trẻ tuổi, cũng đã từng lãnh binh làm tướng lĩnh.

Hiện giờ đóng quân ở Đại Đồng một phần lớn quân tinh nhuệ này đó đều do Vinh Ninh hầu luyện ra.

Nếu không có bản lĩnh, sẽ không cứu được Tàn vương điện hạ.

Quân đội Đồng Văn quan hệ thân thiết, tướng sĩ chỉ nghe lệnh tướng quân huấn luyện bọn họ.

Cho dù Vinh Ninh hầu đã lão không còn cười được chiến mã, nhưng mệnh lệnh của hắn vẫn như trước rất hữu dụng!

Đóng quân ở Đại Đồng là quân đội mạnh nhất có nhiệm vụ bảo vệ xung quanh kinh thành, ngăn cản bộ tộc Ngô Lạt có lực lượng hùng hậu đánh vào kinh thành.

Vì vậy tuy nhìn Vinh Ninh hầu phủ trăm luân mười mấy năm, nhưng vẫn như cũ đứng vững vàng trong giới huân quý.

Trừ lão phu nhân Gia Mẫn quận chúa rất lợi hại ra, thì lực lượng quân sự cũng là nguyên nhân mấu chốt.

Vinh Ninh Hầu nghiêm mặt nói:

- Ta cảm thấy phu nhân có chủ ý nhận lão Nhị cũng không sai, người kế thừa Khương gia phải là người phân biệt trái phải rõ ràng không phải là người hồ đồ.

- Tổ phụ ý tứ của người là nghe theo lời tổ mẫu, làm theo tổ mẫu?

- ...

Vinh Ninh Hầu còn tính toán thử Khương Lộ Dao, nhị nha đầu rất thông tuệ, nhưng ở trong tay bọn họ, là long người bàn, là hổ cho người oa.

(Yul: là long người bàn là hổ cho người oa nghĩa là rồng nằm uốn khúc và hổ cũng nằm sát đất chịu khuất phục để châu chủ nhân)

Đương nhiên hắn sẽ xem nhẹ Khương Lộ Dao, mà nàng lại “ngay thẳng” cũng “không cho mặt mũi”

- Ta là tổ phụ của người.

- Ta biết.

Khương Lộ Dao ngoài cười nhưng trong không cười khen:

- Người thật là trượng phu tốt, mọi chuyện đều nghe tổ mẫu, tổ mẫu muốn người hưởng dụng thị thiếp nào, người liền hưởng dụng người đó, muốn người cùng ai sinh hạ thứ tử, người liền ngoan ngoãn nghe lệnh.

- Khương Lộ Dao!
- Chẳng lẽ ta nói không đúng?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27-2: Hôn ước (2)

Khương Lộ Dao hỏi ngược lại:

- Người gào cái gì? Tương lai sau này của tôn nữ còn phải dựa vào tổ phụ đấy, tổ phụ ái mộ tổ mẫu, không muốn cùng nàng tranh chấp, nhưng hôm nay người bị đẩy vào hố lửa chịu bá phụ thúc thúc "hãm hại" là phụ thân ta, là thân sinh phụ thân của ta, là người mà đời này ta để ý nhất.

(Yul: khi KLD không còn kiên nhẫn ta sẽ dùng chữ " ta" nhé)

Buông cánh tay của Vĩnh Ninh hầu, Khương Lộ Dao lui về phía sau hai bước, thì lễ nói:

- Người không phải là phụ thân tốt, nhưng phụ thân ta thật lòng đau ta, ai dám tính kế phụ thân ta, ta có thể liều mạng với bọn hắn, thỉnh người đem những lời này nói cho bá phụ thúc thúc biết, cũng thỉnh người đem lời này chuyển cáo tới tổ mẫu.

- Nhị nha đầu.....

Thần sắc Vĩnh Ninh hầu xấu hổ, giống như không còn mặt mũi nào mà đối mặt với Khương Lộ Dao, đầu hơi gục xuống:

- Người không hiểu được quan hệ giữa ta cùng tổ mẫu người, nàng...Ta cùng nàng cũng không có biện pháp, huống chi nếu để lão nhị thành đích tử, ít nhất hắn sẽ không bạc đãi nàng.

Năm đó ân ân oán oán, Vĩnh Ninh hầu không có cách gì để nói rõ với Khương Lộ Dao, hắn vẫn luôn chờ phu nhân đáp lại...

Đáng tiếc có lẽ đến lúc hắn nhắm mắt, thì phu nhân vẫn oán hận hắn.

- Bắt đầu một trận chiến không báo trước, không phải là phong độ của danh tướng.

Khương Lộ Dao mỉm cười, đôi mắt tinh tường:

- Tôn nữ luôn là văn bối, cho nên những lời mới vừa rồi vẫn để tổ phụ nói cùng bọn họ mới thỏa đáng, người phải hiểu tôn nữ không phải hù dọa người, nếu không sợ bị tôn nữ hù chết, thì cứ việc nhắm vào phụ thân ta.

Khương Lộ Dao xoay người rời khỏi phòng, Vĩnh Ninh Hầu nhìn theo bóng dáng của nàng rồi nói:

- Nếu ta có thể giúp người giải trừ hôn ước cùng Tần vương thế tử, người...Trong mắt người có còn tổ phụ?

- Không có khả năng.

Khương Lộ Dao dừng bước, ngẩng đầu nhìn đôi phụ tử đang nằm trên đại thụ nói chuyện quên trời quên đất.

Một dòng nước ấm ulla vào đáy lòng, tuy con đường phía trước rất gian nan, nhưng vì nàng để ý đến thân nhân, thì có cái gì mà không thể vượt qua.

Cọc hôn ước này vốn là Vĩnh Ninh hầu treo cao Tần vương thế tử, một khi hầu phủ vô bệnh vô tai(không bệnh không tai ương) mà chủ động từ hôn, thì mặt mũi của Tần vương thế tử biết để đâu?

Tần vương thế tử...Trước mắt Khương Lộ Dao hiện lên cặp mắt hắc ám như chim ưng, hắn vẫn luôn muốn cái gì là có cái đó, địa vị cao thượng sao có thể chịu đựng sự nhục nhã khi bị từ hôn?

Tần vương thế tử tuyệt đối không giống về bề ngoài ôn nhuận lễ độ.

Chính phi ôm nhi tử tự sát mà chết, rất vất vả mới cứu sống được hắn, nhưng đợi đến lúc Dương gia sửa lại án xử sai rửa sạch oan khuất, năm hắn ba tuổi mới chính thức sắc phong thế tử.

Kể phi vào cửa dịu dàng rộng lượng, hiền huệ thiện lương, nhưng hấn tuổi còn nhỏ đã bị người quan ái đường oai. .

(Yul: quan ái đường oai là kiểu quan tâm chiều chuộng quá mức tạo ra tính tình kiêu căng tự đại, giống mấy tay ăn chơi nhà giàu...)

Một khi nhi tử của Tần vương kể phi trở nên nổi bật, thậm chí thứ xuất đệ đệ cùng tuổi với hấn cũng có tiền đồ con đường làm quan mở rộng, tâm tính của hấn có thể cân bằng sao?

Tần vương không có khả năng yêu thương hài tử không nương cả đời, khi hấn có rất nhiều huynh đệ, Tần vương ái tử chi tâm sẽ giảm bớt.

(Yul: ái tử chi tâm nghĩa là tình thương yêu con cái của bậc cha mẹ)

Một thân phận khác chiếm cứ thế chủ động, hấn không có khả năng không bận tâm một mạch truyền thừa, ai có thể đỉnh môn lập hộ, ai mới là nhi tử mà hấn thương yêu nhất?

Lúc này Tần vương thế tử phong cảnh vô hạn, nếu hấn bị từ hôn? Không phải sẽ bị chê cười sao?

Khương Lộ Dao cũng không thể chờ Tần vương thế tử gặp xui xẻo, rốt cuộc năm nay Tần vương thế tử đã mười tám tuổi.

Nếu không phải vị trí thế tử của Vĩnh Ninh hầu còn chưa có định ra, thì hấn đã sớm nên đón dâu.

Khương Lộ Dao sai người đem đám quần sự tham ô bạc đưa đến viện của lão phu nhân, rồi dạo bước đến dưới tàng cây, ngẩng đầu gọi:

- *Phụ thân, ca ca nên trở về dùng bữa rồi.*

- *Người cùng tổ phụ của người đã nói xong chưa?*

Khương nhị gia từ trên đại thụ trượt xuống dưới, thật cẩn thận nhìn thoáng qua phòng của Vĩnh Ninh hầu:

- *Có phải tổ phụ người sẽ không truy cứu chuyện ta đập nát bình hoa trên quý?*

Bị nữ nhi dùng ánh mắt cao thâm khó đoán nhìn chằm chằm khiến hấn chột dạ.

Khương nhị gia cọ cọ lòng bàn tay lên trên y phục:

- *Nữ nhi, ta thế tuyệt đối không phải... Vô tình, ai bảo tổ phụ người mắng ta làm gì? Không phải người đã nói, không thể để người khác khi dễ ta sao?*

- *Phụ thân, có tiểu muội ở đây, muốn xử tổ phụ còn không phải dễ như trở bàn tay sao? Người không thấy cho đến tận bây giờ tổ phụ cũng chưa nói gì sao, chắc chắn tổ phụ không bắt chúng ta đền bình hoa trên quý đâu, huống chi...Phụ thân, nhi tử nói cho người biết, tiểu muội lại tìm thêm một cửa sinh ý, về sau bạc tiêu vật không chừng sẽ được tăng gấp đôi.*

Phụ tử nhị gia hi hi ha ha thảo luận chuyện sinh ý xong lại hi hi ha ha bàn đến chuyện xử dụng bạc tiêu vật.

Khương nhị gia muốn cải thiện thức ăn dưỡng trùng, Khương Mân Cẩn lại nghĩ có thể mượn cơ hội này để thân cận với Tiêu biểu muội.

Hai tay Khương Lộ Dao véo lấy lỗ tai của hai người bọn họ, kéo đi:

- *Đi, về rồi nói tiếp.*

Hiện tại vấn đề, không phải dưỡng trùng, cũng không phải sinh ý hoặc là đền món đồ cổ trên quý cho tổ phụ, mà là vấn đề thừa tước, ký danh đích tử.

Đôi phụ tử bọn họ rốt cuộc vẫn chưa rõ ràng tình huống hiện tại sao?

Nàng còn đang nghĩ có phải mình quá cường thế, cho nên không chịu nổi bất cứ cái gì làm khó dễ.

Tuy ở trước mặt tổ phụ nàng nói những lời nói có chút khác người, cũng từng âm thầm định sửa lại.

Nhưng đối mặt với phụ huynh, nếu nàng không cường thế một chút, thì biết làm gì với đôi phụ tử nhị hóa này đây?

Trong nhà còn có một vị mẫu thân coi bạc như bảo bối, chỉ cần nàng khiêm tốn một chút, trong hầu phủ sẽ có một đám người nháy ra ‘ khi dễ ’ ‘ tính kế ’ nhị phòng.

Bao gồm cả tổ phụ tổ mẫu hiện giờ nhìn giống như rất thương thức nàng.

Nếu nàng không biểu hiện khôn khéo giỏi giang, dám nói dám làm, thì hai vị ‘ cao nhân ’ kia sẽ đem nhị phòng trở thành người tốt nhất để tính kế lợi dụng.

- *Nữ nhi đau quá...*

- *Đúng vậy, tiểu muội, nhất định muội véo phụ thân không dùng nhiều sức như véo ta..... Không công bằng.*

Phụ tử Khương nhị gia cố ý oa oa kêu to, tuy bọn họ không hiểu âm mưu quỷ kế.

Nhưng vẫn có thể nhìn ra Khương Lộ Dao có khổ sở thương tâm hay không, cho nên bọn họ mới cố ý la hét ầm to, hy vọng nàng có thể vui vẻ một chút.

Khương Lộ Dao không phụ sự mong đợi của phụ tử bọn họ nghe xong liền bật cười, xoa xoa lỗ tai của phụ thân cùng ca ca, ôm cánh tay của Khương nhị gia vui vẻ nói:

- *Về nhị phòng đi, hôm nay nữ nhi sẽ làm món ăn mà phụ thân thích nhất, món vịt nướng.*

- *Được...Ta muốn ăn hai con.*

- *Không được, vịt nướng quá nhiều mỡ, không tốt cho thân thể của phụ thân.*

Khương Lộ Dao lo lắng Khương nhị gia bị cao huyết áp, vẫn luôn khăng chế không cho hắn ăn nhiều thịt.

Tận lực phòng bệnh hơn chữa bệnh, phụ mẫu trường thọ nữ nhi mới có thể tấn hiếu.

Khương nhị gia thở dài một hơi, lại bị tước đoạt quyền lợi ăn thịt, nhưng nghĩ đến đêm nay sẽ có vịt nướng, hắn lại vui vẻ lên.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Đấu tranh

Trở lại nhị phòng, nhị phu nhân đi ra đón, lướt qua trượng phu cùng nhị tử trực tiếp bắt lấy cánh tay của nữ nhi:

- *Dao Dao, người mau đáp ứng với nương, là sẽ thu thêm năm trăm lượng đi.*

Ngay từ thu thêm nàng đề nặng âm tiết.

Khương Lộ Dao bắt đầu dĩ lắc đầu, nói:

- *Đúng vậy, đúng vậy, người yên tâm, nhất định sẽ có năm trăm lượng.*

Đám người này như thế nào lại không nghĩ tới vấn đề ký danh đích tử?

Đừng thấy Khương Lộ Dao ở trước mặt Vĩnh Ninh hầu biểu hiện sự tự tin, phần lớn là hù dọa người.

Nếu nàng không nổi bão trước mặt lão hầu gia, thì cho dù mấy phòng còn lại không phải là người tài ba, nhưng hai đám khó địch bốn tay.

- *Phụ thân, nương, ca ca.*

Khương Lộ Dao để cho bọn họ ngồi xuống ghế, mới nghiêm túc nói:

- *Chuyện phụ thân sẽ ký danh đích tử chỉ sợ không có cách gì thay đổi, cái gọi là mộc tử với lâm phong tất tòi chi, điều thái xuất đầu thương tất đã, trước kia nhị phòng không có hy vọng thừa tước, hiện giờ chỉ sợ là....*

(Yul:Mộc tử với lâm phong tất tòi chi, điều thái xuất đầu thương tất đã nghĩa là Cây cao vượt rừng gió sẽ đập, chim bay vượt đàn chịu súng săn)

- *Người nói ký danh đích tử là có cơ thể thừa tước?*

Hai mắt Khương nhị gia sáng lên:

- *Làm Vĩnh Ninh hầu rất uy phong nha, chỉ là không biết lão nhân có bỏ được mà đem tước vị đưa cho ta hay không.*

- *Đúng là rất uy phong, nhưng nữ nhi sợ phụ thân còn không chịu đựng được tổ phụ, thì đã bị bá phụ thúc thúc đánh ngã. Huống chi, phụ thân, người thiếu bạc sao? Người thiếu ăn uống sao? Làm Vĩnh Ninh hầu phải vào triều, thảo luận chính sự, nếu biên quan có chiến sự không chừng còn phải xuất chinh, người sẽ đánh giặc sao? Người sẽ ở trong triều đình đầy miệng nhân nghĩa đạo đức, nói ra đạo lý biện hộ cùng triều thần sao? Người sẽ kết giao đồng liêu sao? Người sẽ kéo quan hệ với cấp trên sao? Người sẽ nịnh hót hoàng thượng sao? Người sẽ kết*

giao với thái giám sao? Người sẽ....

- Được rồi, được rồi.

Khương nhị gia đầu đầu nhúc óc không ngờ làm Vĩnh Ninh hầu lại lao lực như thế.

- Những điều người nói ta sẽ không làm, nhưng ta thấy tổ phụ người cũng không giống như lời người nói, không phải hẳn vẫn luôn ở trong phủ dưỡng bệnh sao?

Nhị phu nhân gật đầu tán đồng:

- Nhị gia nói rất có đạo lý, ta cũng chưa bao giờ thấy lão hầu gia vào triều.

Trong lòng Khương Mân Cần suy tính, nếu phụ thân làm thế tử, thân phận của hắn sẽ thay đổi, nếu vậy hôn sự của hắn cùng Tiêu biểu muội....Có phải càng có hy vọng?

- Tổ phụ làm Vĩnh Ninh hầu nhẹ nhàng là bởi vì lúc tổ phụ còn trẻ tuổi từng xuất chinh đánh trận làm tướng lĩnh, lại thú được tổ mẫu, có tổ mẫu chống đỡ, đương nhiên tổ phụ có thể tĩnh dưỡng, nhưng nương ơ, người có thể có khả năng giống như tổ mẫu sao?

Khương Lộ Dao cố ý hù dọa phụ mẫu, huynh trưởng, bọn họ cũng là người bình thường, ai cũng thích trên trời rớt xuống bánh có nhân.

Nhưng cái bánh có nhân này lại có độc, mà nàng cũng rất ích kỷ, không muốn thực hiện hôn ước đi tranh hổ nước đục ở Tần vương phủ, đối với Tần vương thế tử..... Nàng trước sau vẫn đề cao cảnh giác.

Nàng có ấn tượng không tốt với Tần vương thế tử, hơn nữa Khương Lộ Kỳ năm lần bảy lượt tính kế nhị phòng, Khương Lộ Dao không phải là người ngu xuẩn chỉ biết nghe mà không biết cân nhắc.

Dù không biết Khương Lộ Kỳ có mục đích gì, nhưng có thể biết trong lòng nàng ta mang ý xấu.

Nhị phu nhân đem bản thân mình so sánh với lão phu nhân một lúc lâu, rồi sau đó nhìn trượng phu về mặt hàm ý xin lỗi:

- Nhị gia, chỉ sợ thiếp không giúp được chàng.

- Không có việc gì, không có việc gì.

Khương nhị gia cười ha ha:

- Nàng không thể bằng mẫu thân, ta cũng không bằng phụ thân, chúng ta đúng là một đôi.

Khương nhị gia cầm tay thế tử:

- Giống như lời nữ nhi đã nói, chúng ta một không thiếu bạc, hai không thiếu ăn, có tước vị hay không có cũng thế, nàng cũng không cần áy náy, nếu nói tiếp, thì ta mới nên hổ thẹn, mấy năm nay cũng chưa cho nàng hưởng phú quý nhàn nhã.

- Nhị gia...

Nhị phu nhân rất cảm động, tuy đám tỷ muội ở ngoại gia có vài người gả cao hơn nàng.

Nàng vốn là đích nữ lại gả cho Khương nhị gia chỉ là thứ tử. Nhưng nhị phu nhân nhớ rõ lời mẫu thân từng nói:

" Cùng Khương nhị gia sống qua ngày tháng, người so với đám tỷ muội của người còn hạnh phúc hơn nhiều."

Trước kia nàng không hiểu, hiện tại nhìn đám tỷ muội cao gả, nhìn các nàng trôi qua ngày tháng, nàng mới hiểu vì sao mẫu thân lại tuyển Khương nhị gia cho nàng.

Nếu nàng cũng gả cho thế tử gì đó, tuyệt đối không được thư thái như hiện tại, ai bảo nàng tư chất không đủ thông minh.

- Muội muội, muội nói xem, phải làm sao bây giờ?

Khương Mân Cần hỏi:

- Cũng không thể để phụ thân bị người khác tính kế.

- Nếu lão phu nhân ký danh phụ thân làm đích tử, như vậy có thể ký danh hai người không? Hiện tại điều chúng ta cần phải làm, một là phải cẩn thận một chút, đừng trúng bẫy của người khác, hai là đẩy một người khác để được ký danh đích tử.

Khương Lộ Dao suy nghĩ một lúc, rồi thờ dài nói:

- Đáng lẽ chuyện cùng Tiêu gia làm thư cục sinh ý nữ nhi không định nói cho các phòng còn lại biết, nhưng hiện tại phải nói cùng đại bá phụ, đại bá phụ là trưởng tử....Nếu có hiền danh, tổ mẫu vì phụ thân mà phá lệ, như vậy đại bá cũng có tư cách được ký danh!

Nhị phu nhân bắt được đề tài mà nàng quan tâm nhất:

- Đem sinh ý phân cho đại phòng? Nữ nhi a, bạc là chúng ta kiếm được mà.

- Nữ nhi biết, bạc không thể thiếu phần nương, chỉ là lung lạc thanh lưu, thanh danh này nhường lại cho đại bá phụ mà thôi.

- A, thanh danh cũng không thể so với bạc, chỉ cần bạc về túi chúng ta là được.

Nhị phu nhân nói rõ lập trường.

Khương Lộ Dao cười nhẹ, nếu đại bá phụ kế thừa tước vị, thì hôn ước của Khương gia cùng Tần vương thế tử hôn ước có lẽ sẽ không giải quyết được gì.

Đại bá phụ chỉ có duy nhất một đích nữ nhưng đã xuất giá, hiện giờ chỉ có một thứ nữ, dù giáo đường giả mạo đích nữ, tóm lại vẫn là thứ nữ.

Tần vương phủ là đệ nhất danh môn, lại cảm nhớ ân cứu mạng của Vĩnh Ninh hầu, cũng không đến mức dùng người giả đích nữ tới làm Tần vương thế tử phi.

Đại bá phụ bản thân cũng là thứ tử, nhi nữ của thứ tử thân phận càng thấp, đương nhiên cửa này hôn này sẽ bị hủy bỏ.

Nghĩ thông suốt điểm mấu chốt, Khương Lộ Dao bắt đầu dạy dỗ phụ thân nên như thế nào đi tìm đại bá phụ..

Cho dù thư cục bị chia nhỏ lợi nhuận, thì Khương Lộ Dao cũng phải đem Khương đại gia đắp nặn thành hiền lương, một lòng ngưỡng mộ đại nho học giả.

Đương kim đệ nhất lúc tuổi già lại trọng văn khinh võ, càng coi trọng thanh lưu, gãi đúng chỗ ngứa, chưa chắc không đạt được mục đích!

Chuyện Khương nhị gia ký danh đích tử trong khoảng khắc đã truyền khắp hầu phủ.

Tam phu nhân còn đang đắc ý định khoe khoang với Khương tam gia ai ngờ lại bị ăn một cái tát, Khương tam gia tức giận nhìn nàng:

- Ngưu xuẩn!

Tam phu nhân bị trượng phu đánh có chút ngỡ ngàng, che lại khuôn mặt bị sưng đỏ, khóc lóc kể lể nói:

- Ta là vì ai? Còn không phải là vì ngươi? Vì tam phòng mà suy nghĩ? Ngươi lại dám đánh ta? Đi, tìm mẫu thân phân xử đi....Ta có điểm nào làm không tốt? Mẫu thân đem nhị gia ký danh đích tử... Là tại tứ phòng, liên quan gì đến ta?

Khương tam gia cả giận nói:

- Ngươi còn không đủ mặt mặt? Còn dám đi tìm mẫu thân phân xử?

Rốt cuộc hấn cũng làm được thị lang, đương nhiên sẽ có chút tâm kế, bỏ mặc tam phu nhân khóc nháo không thôi đi đến thư phòng ngẫm nghĩ bước tiếp theo nên làm như thế nào, thừa kế hầu tước ai mà không muốn?

Hắn không tin nhị phòng không động tâm.

Ở tứ phòng lại có cảnh tượng khác, tứ gia Khương Thừa Trí chỉ ngón trỏ vào Khương Lộ Kỳ:

- Sao ta lại dưỡng ra ngươi? Khuỷu tay quẹo ra ngoài, rốt cuộc nhị phòng cho ngươi chỗ tốt gì, mà ngươi lại hại thân sinh phụ thân?

- Phụ thân, người nghe nữ nhi nói...

Khương Lộ Kỳ cuống quýt giải thích nói:

- Không phải nữ nhi giúp nhị bá phụ, mà là lúc này người không thể làm thế tử.

- Không thể làm, không thể làm, người nói rõ cho ta biết, vì sao ta không thể làm Vĩnh Ninh hầu thế tử?

Khương tứ gia nghe Khương Lộ Kỳ biện luận mà muốn chết lặng, hỏi nàng nguyên nhân, nàng lại không nói nên lời.

Chỉ biết liều mạng phá hư chuyện hắn muốn làm thế tử, nữ nhi này thật là nuôi không công.

- Cút đi!

- *Phụ thân.*

- *Cút.*

Khương tứ gia quăng chung trà về phía Khương Lộ Kỳ:

- *Nếu lão Nhị được sắc phong làm thế tử, ta liền không có nữ nhi như ngươi.*

Khương Lộ Kỳ chậm rãi rời khỏi thư phòng, vì cái gì, sao không ai hiểu cho nàng?

Nàng là vì tốt cho tứ phòng mà.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Mưu hoa

Một mảnh hảo tâm của nàng lại bị thân sinh phụ thân cự tuyệt, huynh trưởng cũng không hiểu nàng, thậm chí mẫu thân luôn thương tiếc nàng cũng lãnh đạm, sau lưng oán trách nàng nhiều chuyện.

Một đêm trần trọc, Khương Lộ Kỳ úy khuất nước mắt chảy dài ướt đẫm chăn.

Tuy người thân không hiểu cho nàng, thì nàng vẫn như cũ sẽ tiếp tục kiên trì.

Mặt trời lên cao Khương Lộ Kỳ mới thức giấc, sắc mặt ủ rũ mệt mỏi, sau khi dùng xong điểm tâm sáng, nàng chủ động đi tìm tứ phu nhân nói chuyện.

Hơn nữa nàng còn phải đi đến thư phòng giải thích cùng mật đàm với phụ thân.

Đợi đến lúc từ thư phòng bước ra ngoài, trong ánh mắt của Khương Lộ Kỳ xua tan ít tăm tối.

Có lẽ lúc này nàng không thể giúp phụ thân kế thừa tước vị, nhưng nàng có thể giúp phụ thân tranh đoạt sự chú ý của bộ hạ, cùng với hảo cảm của các đại thần tương lai sau này sẽ quyền khuynh triều dã (quyền lực to lớn).

Mắt cái này được cái khác... Khương Lộ Kỳ cảm thán:

- *Ai mới là người cười đến cuối cùng, người đó mới là người chiến thắng.*

Nếu Khương Lộ Dao nghe thấy lời này, nhất định sẽ phản bác nói, thà cười cả đời, chứ không muốn ghen khuất cả đời, người cười cuối cùng thì thế nào?

Trước kia bị ghen khuất, cho dù cuối cùng đem mọi người đè xuống, cũng không bồi thường được những ghen khuất trước kia!

Khương Tứ gia ở trong thư phòng viết tấu chương giới thiệu, hần là thần tử trong đội ngũ thanh lưu.

Lúc này lại tùy tiện ra mặt vì Giang Nam Tổng đốc Từ đại nhân... Hần sợ chọn sai người, càng lo lắng Từ tổng đốc bị lật thuyền hần sẽ bị phiền toái quán thân...

Một khi sở con này dâng lên bộ hạ, như vậy chẳng khác nào hần cùng Từ tổng đốc ở chung một thuyền.

Nguy hiểm quá lớn! Khương tứ gia rơi vào thế khó xử, lời Khương Lộ Kỳ nói cũng không phải không có đạo lý.

Giang Nam thái bình nhiều năm như vậy, Từ tổng đốc không thể không có công.

Cũng bởi vì Giang Nam thái bình lại liên quan đến một nửa lương thuế triều đình, đương kim bộ hạ mới có ý niệm muốn bắt Từ tổng đốc, đây chính là công cao hơn chủ...

Khương Lộ Kỳ lại nói với hần, tất cả chỉ là bộ hạ cùng Từ tổng đốc thiết kế thuật che mắt.

" *Từ tổng đốc là trọng thần mà bộ hạ vì thái tử điện hạ tuyển dụng.* "

Đây là lời Khương Lộ Kỳ nói cho Khương tứ gia biết, nàng còn nói:

" *Hoàng Thượng ngàn vạn lần sẽ không lại làm ra chuyện tự hủy trường thành, sẽ không tái hiện oan án Dương gia.* "

Năm đó Dương gia bị thảm án vẫn luôn là thống khổ trong lòng hoàng thượng.

Hiện giờ hoàng thượng ân sủng Dương gia vô cùng, nhưng vẫn không đền bù được vết rách năm xưa...

Trong mắt Khương tứ gia hiện lên vài phần giãy giụa, khó chịu khép lại sổ con:

- *Từ nha đầu này, rõ ràng có thể dễ dàng kế thừa tước vị, cố tình để ta gặp hiểm chiêu, chẳng may... Chẳng may hết thấy chỉ là nàng phỏng đoán thì sao? Hoàng Thượng có ý định trừ bỏ Từ đại nhân, ai có thể ngăn cản?*

Khương tứ gia vẫn luôn là người cẩn thận cẩn trọng, đồng thời hấn cũng rất tự cao, hấn thật sự chường mắt xuất thân bối cảnh của Giang Nam Tổng đốc Từ đại nhân.

Đừng nhìn Từ đại nhân hiện tại đang ở cư vị thần, so với khoa cử sĩ đồ thì hấn lại không được giới thanh lưu coi trọng.

Có đôi khi Khương tứ gia cũng suy nghĩ, nếu hấn ở Giang Nam làm Tổng đốc, so với Từ đại nhân thì còn làm tốt hơn nhiều!

- *Người đâu, người đâu.*

Khương tứ gia cũng rất lưỡng lự, nhưng dù sao chuyện này cũng là một bước lên mây, hoặc là một bước xuống địa ngục.

- *Ta muốn xuất môn.*

Khương tứ gia có mấy vị hảo hữu không có gì chuyện bí mật gì phải giấu nhau, trong đó một người rất được Khương tứ gia tín nhiệm, hiện giờ người nọ lại thường xuyên nhìn thấy hoàng thượng.

Khương tứ gia muốn thăm dò hấn chuyện này thử xem sao, rồi thử phỏng đoán xem hoàng thượng đối với Giang Nam Tổng đốc rốt cuộc là có ý định gì.

Khương Lộ Kỳ vẫn luôn dưỡng ở khuê phòng, đối với triều cục biến hóa không thể biết rõ, Khương tứ gia thật sự không thể hoàn toàn tín nhiệm nàng.

Giúp phụ dạy tử mới là chuyện mà nữ tử nên làm, Khương tứ gia cũng không nghĩ hấn lại có thể sinh ra thiên tài.

So với Khương tứ gia luôn hoài nghi nữ nhi lại tự cho bản thân là "túc trí đa mưu" lại "cẩn thận tỉ mỉ" mà nói, thì Khương nhị gia đối với lời nói của nữ nhi nhà mình lại xem như thánh chỉ.

Ngày hôm sau, sau khi chuyện ký danh đích tử bị truyền khắp phủ, mới sáng sớm hấn đã thức dậy, tung tăng nhảy nhót, tinh thần phấn chấn chạy đến sân viện đại phòng đi tìm đại ca...

Đêm qua Khương Lộ Dao đã huấn luyện hấn một phen, gặp huynh trưởng nên nói như thế nào, nên bày tư thái gì...

Tuy Khương nhị gia có chút trung nhị, nhưng lại rất nghe lời Khương Lộ Dao, lời nói việc làm đều có mẫu mực, học cũng ra hình ra dáng.

Lúc nghe đại ca nói chuyện, Khương nhị gia cảm thán trong lòng, giống nha, những lời này, nữ nhi đều đoán được, cho nên hấn bày ra bộ dạng khó xử:

- *Cũng không phải đệ không chịu cầu tiến, chỉ là một đồng sách chữ biết đệ, chứ đệ không có quen biết chúng nó.*

Khương đại gia là Khương Thừa Nhân âm thầm trào phúng, coi như người cũng biết tự lượng sức! Người như vậy mà muốn làm Vinh Ninh hầu?

- *Nhị đệ, người cũng nên nghiêm túc đọc sách.*

- *Đại ca...*

Khương Thừa Nghĩa ngây ngốc gãi đầu, cười khờ khếch, lời này khuê nữ cũng đoán được:

- *Đệ chỉ có thể như vậy, đi theo đại ca kiếm chút miếng ăn mà thôi.*

Khương Thừa Nghĩa đứng dậy nghiêm túc nói:

- *Đại ca, ngày khác đệ lại nghe đại ca giáo huấn, hôm nay đệ tới tìm đại ca, là có một chuyện muốn nhờ.*

- *Chuyện gì?*

Khương đại gia cảm thấy phiền chán vô cùng, chậm rì nói:

- *Nếu người hồ đồ nháo ra tai họa, ta quản cũng không được.*

- *Không phải, không phải.*

Khương nhị gia vội nói:

- Là có chuyện như thế này, trước đó vài ngày đệ nhất thời tức giận đánh Quốc Tử Giám tế tửu. Gần đây đệ cùng người khác muốn mở thư cục, liền thấy có lỗi với Quốc Tử Giám tế tửu, cho nên muốn bồi thường cho hắn, nhưng đại ca cũng biết, một khi đệ mở miệng nói chuyện, các đại nho sẽ tức hộc máu...Thỉnh đại ca giúp đỡ.

Khương đại gia nghe xong có chút ngoài ý muốn, Khương lão nhị sao lại nghĩ ra chiêu này?

Chuyện này chính là đánh thẳng vào danh vọng trong giới sĩ lâm, đừng nói hắn chỉ đánh Quốc Tử Giám tế tửu một cái, cho dù đánh cho nằm một đồng chí cần hắn mạng chủ ý này tới cửa mời tế tửu đại nhân viết bản thảo thì tế tửu đại nhân cũng sẽ xem hắn như thượng khách mà đãi ngộ.

- Sao người không đi tìm tứ đệ? Hắn ở Hàn Lâm Viện, hành sự so với ta càng tiện lợi hơn.

- Người là đại ca, huynh trưởng như phụ.

Khương nhị gia đoán lời nữ nhi dạy dỗ, bày ra thần sắc kính trọng nói:

- Phụ thân bị mẫu thân đè ép cả đời, đệ..... Đệ coi đại ca như phụ thân mà đối đãi.

Kính quá, thật ghê tởm, Dao nhị, ngươi muốn ta ói chết đứng không.

Khương nhị gia biết rõ đại ca cùng bọn đệ đệ rất chú ý mặt hắn, mà hắn cũng lười a dua bọn họ, bất quá hôm nay...

Nữ nhi từng nói thừa tước không phiền toái, mà chuyện nàng phải gả cho Tần vương thế tử mới phiền toái và nguy hiểm...

Khương nhị gia không thể làm được cái gì cho nữ nhi của hắn, nhưng hắn cũng không thể trơ mắt nhìn nữ nhi vì hôn ước mà bị đẩy vào hố lửa.

Tuy hắn không biết đệ nhất danh môn là Tần vương phủ có bao nhiêu nguy hiểm, nhưng nữ nhi nói gì cũng đúng, lời nói có thể ứng nghiệm, đầu óc không đủ dùng, thì phải nghe người thông minh, cho nên hắn mới có thể không bệnh không tai sống rất dễ chịu.

- Nếu đại ca không muốn hỗ trợ, đệ sẽ đi tìm tam đệ, tứ đệ, đệ luôn lấy đại ca làm đầu.

Khương đại gia thấy hắn nói rất chân thành, sự nghi ngờ liền phai nhạt, chỗ tốt như thế, hắn tuyệt đối không thể để cho người khác có được.

Trái lo phải nghĩ, dựa theo tính tình nhị hóa của Khương nhị gia, chỉ số thông minh không đủ, tuyệt đối không có năng lực đi tính kế hắn, trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Nếu người đã tới cầu ta, thì ta sẽ cố thử xem, nhị đệ, sau này người đừng có xúc động.

- Được, được

Khương Thừa Nghĩa vội vàng đáp ứng:

- Ta đợi tin tốt của đại ca.

Nói xong, liền chạy đi, giống như đối với công danh lợi lộc cũng không thêm đề ý, Khương đại gia lẩm bẩm nói:

- Ngủ xuẩn!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Tần vương phủ

Khương Lộ Dao đã phái phụ thân đi làm việc, đương nhiên cũng không buông tha cho huynh trưởng:

- Ca ca, sao hôm nay ca không đi Lễ Bộ, sao chép khảo đề của mấy năm nay, chuyện này quan trọng không thể trễ rả.

- Mọii muốn ta làm cái gì?

- Mang bạc.

Khương Lộ Dao lấy ra ngân phiếu một trăm lượng đưa cho Khương Mân Cẩn:

- Đi tìm tầu lâu lớn nhất tốt nhất trong kinh thành, mở tiệc chiêu đãi đám huynh đệ ăn chơi trác táng của ca, khí thế càng lớn càng tốt, muội nói khí thế là khí thế ăn chơi trác táng, ca hiểu không?

- Còn không phải là khí thế gây họa sao? Cái này ta am hiểu nha.

Khương Mân Cẩn cảm động thu ngân phiếu:

- Yên tâm đi, ta nhất định sẽ làm cho cả kinh thành đều biết ta thiếu gia ăn chơi trác táng.

- Không phải.

Khương Lộ Dao dạy dỗ Khương Mân Cẩn:

- Muốn ca làm cho mọi người biết, ca xưa đâu bằng nay, ca tương lai sẽ làm Vĩnh Ninh hầu thế tử...

- A...

Khương Mân Cẩn buồn bực hỏi:

- Không phải muội nói phụ thân tốt nhất là không nên thừa tước sao? Phụ thân tư chất không thể làm hầu gia.

Khương Lộ Dao cười nhẹ:

- Lúc chưa thừa tước, đã đắc ý vênh váo, là chịu người khinh thường, Tần vương thế tử nghĩ như thế nào muội không đoán được...

Rốt cuộc người nọ từng nói là có hứng thú với nàng, Khương Lộ Dao không biết là thật hay là giả.

Bởi vì Tần vương thế tử luôn có thể che dấu chân chính tính tình.

- Nhưng tâm tư của Tần vương điện hạ, muội có thể đoán một hai, còn có ngoại tổ Dương gia của Tần vương thế tử...

Khương Lộ Dao chắc chắn nói:

- Nếu thật tình yêu thương Tần vương thế tử, thì Tần vương điện hạ cùng Dương gia sẽ không trở mặt nhìn hắn có quan hệ với thông gia như vậy, Tần vương điện hạ có lẽ sẽ cam chịu để Tần vương thế tử thủ thế tộc không cường, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không để Tần vương thế tử có thêm một cừu ca(anh vợ) cùng nhạc phụ thường xuyên gây họa.

Khương Mân Cẩn nói:

- Nói như vậy, thường ngày ta cùng phụ thân ở bên ngoài hồ nháo là trợ giúp tiểu muội?

- ...

Khương Lộ Dao buồn bực nói:

- Ủ, trợ giúp.

- A, nếu vậy ta cùng phụ thân sẽ không ngừng cố gắng, chỉ cần không dọa muội trượng(em rể) tương lai bỏ chạy là được.

- Nếu là người thật lòng coi trọng muội, sẽ không bị các người dọa chạy, nếu bị các người dọa chạy, thì không xứng làm trượng phu của muội.

- Ta rất đồng tình với muội trượng tương lai nha.

Khương Mân Cẩn thấy Khương Lộ Dao nâng cánh tay, liền ôm đầu trốn tránh:

- Không cần đánh, tiểu muội cường hãn như vậy, ta có thể không đồng tình với muội trượng tương lai sao? Được rồi, được rồi, ta xuất môn ngay.

Khương Mân Cẩn cảm ngân phiếu bày ra bộ dạng con nhà giàu tiêu sái xuất môn.

Nhị phu nhân xoa xoa khóe mắt:

- Một trăm lượng bạc a...

- Nương!

Khương Lộ Dao bắt đầu dĩ an ủi nhị phu nhân:

- Ngày mai nữ nhi sẽ bồi thường nương gấp đôi được chưa?

- Thật hả?

- So với vàng còn thật hơn.

Lúc này nhị phu nhân mới nín khóc mỉm cười nói:

- Nữ nhi a, nương vì người tích cóp của hồi môn, yên tâm, sẽ không để tiêu tế xem thường người.

Tần vương phủ đệ vẫn phủ quý như cũ, sáng sớm Tần vương phi đã đến thỉnh an Tần vương thái phi, sau đó trở về phòng.

Sau khi thú Tần vương phi vào cửa vẫn luôn ôn lương, kính cẩn nghe theo, từ bi, rộng lượng rất được thái phi tín nhiệm.

Thậm chí thái phi từng lên nói cùng nhi tử Tần vương, là không thú sai vị kể phi này, ngoại gia Tần vương phi quả nhiên gia giáo không tồi.

Vì vậy, thái phi cũng không gây chuyện cùng nhi tử tránh cho nhi tử và nhi tử có mâu thuẫn.

Tuy thái phi rất đau tiếc Tần vương thế tử do đích phi sở sinh, nhưng đối với ba cái nhi tử do Tần Vương phi sở sinh cũng không tệ.

Rốt cuộc nhiều tử nhiều phúc, vì Tần vương nhất mạch khai chi tán diệp, cũng là niềm vui mà thái phi muốn nhìn thấy.

Huống hồ Tần vương phi lại không vọng tưởng đến thứ không nên có, tỷ như vị trí thế tử, hay là muốn thay tình cảm giữa Tần vương cùng đích phi...

Bởi vậy, không chỉ có thái phi xem nàng làm nhi tử rộng lượng hiểu chuyện, mà Tần vương cũng cảm thấy nàng chịu nhiều thua thiệt.

Cho dù trong lòng vẫn như cũ không bỏ được đích phi vì mình mà tự sát, nhưng vẫn coi trọng thương tiếc Tần vương phi.

Đối với nhi tử do Tần vương phi sinh dưỡng, Tần vương cũng rất sủng ái, coi trọng.

Tần Vương phi mặc một thân tố nhã trang(y phục trang nhã), mặt mày ôn nhuận hiền lành, rảo bước tiến đến cửa phòng.

Nhìn thấy Tần vương cau mày, bên cạnh là quân sự đang hồi bẩm.....

Nàng vốn dĩ sẽ mặc kệ chuyện phiền lòng này, nói đúng thì thôi, một khi nói lời không hợp tâm tư Tần vương, không chừng sẽ sinh ra thị phi.

Đang chuẩn bị đi đông thứ gian vì Tần vương chuẩn bị điểm tâm sáng, lại nghe Tần vương chụp một cái tát lên kháng trát:

- Hồ đồ, Vĩnh Ninh hầu càng ngày càng hồ đồ, hay là Vĩnh Ninh hầu lão phu nhân Gia Mẫn quận chúa muốn để mặc cho hần hồ nháo?

Tần Vương phi ngừng bước chân, Tần vương phủ cùng Vĩnh Ninh hầu có hôn ước, là phụ thân của Tần vương, thân huynh đệ(anh em ruột) với đương kim bệ hạ định ra...

Trong đó liên lụy đến danh dự của lão Tần vương, cho dù Tần vương chường mắt Vĩnh Ninh hầu phủ không có đích tử, thì hần vẫn phải nhận cửa quan hệ thân gia này.

- Vương gia đừng tức giận, thiếp thấy Gia Mẫn quận chúa là người thông hiểu lý lẽ.

Tần Vương phi vẫn luôn rất thận trọng với Gia Mẫn quận chúa, nàng có cảm giác vị quận chúa kia là người có đại bản lĩnh, nói chính xác hơn là người có chuyện xưa.

Nếu có thể, Tần vương phi không muốn giao phong cùng Vĩnh Ninh hầu phu nhân Gia Mẫn quận chúa.

Cặp mắt của Gia Mẫn quận chúa như nhìn thấu thế sự, khiến Tần vương phi rất kinh hồn táng đảm.

Quân sự biết rõ địa vị của Tần vương phi ở Tần vương phủ như thế nào, cho nên kính cẩn nói:

- Vương phi điện hạ không biết, Vĩnh Ninh hầu đem Khương nhị gia ký danh thành đích tử, chuyện này đã truyền khắp kinh thành, nếu nói là Khương tử gia còn có thể lý giải, nhưng Khương nhị gia...Ai mà không biết hần là người không có bản lĩnh?

Sắc mặt Tần vương càng khó coi. Năm nay Tần vương chỉ hơn bốn mươi, tướng mạo đường đường, uy nghi, vốn dĩ nên là một vị nam nhân tuấn mỹ thành thực trung niên nho nhã.

Bởi vì Tần vương phủ ở Đại Minh triều có địa vị đặc thù, lại vì phụ thân hần đột nhiên chết bất đắc kỳ tử.

Đối mặt với sự sùng ái của tổ mẫu là thái hậu, hoàng đế đại bá nghi kỵ cùng trọng dụng, hẳn phải đối mặt với rất nhiều vấn đề.

Vì vậy nhìn hẳn có vẻ so với tuổi thực tế còn lớn hơn một ít, khóe mắt đuôi lông mày cũng bởi vì thường vì nan đề mà hẳn sâu nếp nhăn.

Sau khi lão Tần vương qua đời, một tay hẳn huấn luyện ra cường quân cũng bị hoàng đế đánh tan.

Nhưng cũng may đám tướng lĩnh lại rất kính trọng lão Tần vương, nếu Tần vương thật sự muốn hạ mệnh lệnh...

Hơn phân nửa tướng lĩnh sẽ nghe lệnh, huống chi tuy Tần vương đích phi sớm thế, nhưng lại là nữ nhi duy nhất của trung liệt Dương gia.

Lại có huyết mạch Dương gia là Tần vương thế tử, ở trong quân đội Đại Minh, Tần Vương phủ vẫn luôn có địa vị cao cả.

Tuy không tránh được hoàng đế nghi kỵ, nhưng cũng có thể cam đoan Tần vương phủ cường thế, không đến mức dễ dàng bị hoàng thượng vắn trách.

Sau khi đích phi bỏ mình, Tần vương vứt bỏ ý định cùng võ tướng liên hôn, ngược lại cầu thủ nữ nhi Khổng gia rất có uy vọng trong giới sĩ lâm.

Coi như giảm bớt biểu hiện nhất mạch Tần vương tiếp tục khống chế cường quân, cũng coi như cấp cho hoàng đế bá phụ một công đạo.

Hơn nữa thái hậu nương nương vẫn còn, hoàng thượng đối với Tần vương phủ là ân sủng có thêm.

Coi Tần vương thế tử như hoàng tôn(cháu) mà đối đãi, bởi vậy gần đây Tần vương phủ mới có thể ổn định cư trú đệ nhất danh môn.

- *Vương phi cũng đến xem đi, nhìn xem Vĩnh Ninh hầu làm ra chuyện hoang đường như thế nào.*

Tần vương biết vương phi là nữ nhân thông tuệ tôn thủ bổn phận, đem thư từ trên bàn đưa cho Tần vương phi.

- *Bổn vương thật không thể tưởng tượng được, mới sáng sớm đã nghe được tin tức như thế, vẫn là Gia Mẫn quận chúa lấy danh nghĩa Vĩnh Ninh hầu tự mình viết thư từ đưa tới đây, biểu cô như thế nào lại ra quyết định hoang đường như thế này?*

Cứ nghĩ đến Khương nhị gia nổi danh nhị hóa trong kinh thành, là đầu Tần vương liền to ra.

Giống như Khương Lộ Dao suy nghĩ, hẳn đã không ngóng trông Tần vương thế tử có thể liên hôn hào môn vọng tộc.

Nhưng cùng Khương nhị gia kết thân gia, thật sự khiến người cản trọng như hẳn khó có thể tiếp thu.

Tần vương phi thuận thế nhìn thư từ, chậm rãi khuyên nhủ Tần Vương:

- *Thiếp thấy chuyện này khó có thể xoay chuyển.*

- *Nói như thế nào?*

- *Này...*

Sắc mặt Tần vương phi biểu hiện khó xử, về chuyện giáo dưỡng cùng sinh hoạt của Tần vương thế tử, nàng không hề đụng tay vào.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31-1: Tần vương thế tử (1)

Tần Vương thế tử ăn, mặc, ở, đi lại toàn bộ đều dùng thứ tốt nhất, còn chuyện khác...

Nàng chưa từng quản, cũng không nói nhiều một câu khi ở trước mặt Tần vương cùng thái phi.

Dù nàng biết Tần Vương thế tử bị sùng sinh oai, thì nàng cũng không muốn quản!

Làm kẻ mẫu, còn có thể trông cậy nàng đối xử từ ái với Tần vương thế tử như thân sinh sao?

Tình thương tiếc đó nàng có thể cho thứ tử, nhưng không thể cho Tần vương thế tử.

Đối xử tốt với thứ tử chỉ làm cho người khác nghĩ nàng là kẻ mẫu thiện lương, còn Tần vương thế tử...

Nếu nàng làm không tốt sẽ bị người khác nghĩ là cố ý lấy lòng, dụng tâm kín đáo.

Đều nói tư sinh tử cùng kẻ mẫu không thân, lại có khoảng cách cùng hiểu lầm, bọn họ sao có thể thân cận được sao?

Tần vương phi làm kẻ mẫu rất tốt, cũng vì vậy mà Tần vương nghe nàng nói xong, liền nói:

- Ta hiểu được tình tình của nàng, cứ nói đi đừng ngại.
- Thiếp nhiều lời một câu, thỉnh vương gia hãy nghe thử một chút.

Tần vương phi dịu dàng ngồi đối diện Tần Vương, bình tĩnh phân tích:

- Cửa hôn sự này, vương gia là sẽ không lui, đúng không? Nếu Gia Mẫn quận chúa có thể đem Khương nhị gia ký danh thành đích tử, có lẽ cũng có thể ký danh người khác...Vương gia, Gia Mẫn quận chúa là một vị nữ tử có mưu trí lại bình tĩnh, thiếp thấy có lẽ Khương nhị gia cũng không phải giống như lời bên ngoài đồn đãi làm ra chuyện hoang đường tình tình bất kham, có câu này nói ra cũng không sợ vương gia trách tội, người cũng chưa bao giờ nghe nói hấn phạm vào cái gì đại sai, không phải sao?
- Công tử hầu môn, mê chơi thích nháo loạn là khó tránh khỏi, Gia Mẫn quận chúa là vì hiếu tâm cùng phúc hậu của hấn chưa chắc là không tốt.

Tần vương yên lặng thờ dài một tiếng:

- Ta chỉ sợ thế tử thủ nữ nhi của Khương nhị gia, tương lai sau này sẽ trách ta làm phụ thân mà bất công, chúng ta chuẩn bị hôn sự cho các nhi tử còn lại đều là...Đều cường hơn Khương nhị gia. Đường đường là thế tử phi nếu không áp chế được đệ tức(em dâu), nháo loạn Tần vương phủ không được an bình, thì phải làm sao bây giờ? Hay là còn muốn làm phiền vương phi tiếp tục quản gia?
- Nay không thể được.

Tần vương phi lắc đầu nói:

- Chờ thế tử phi vào cửa, thiếp thế nào cũng phải giao ra quyền quản gia, vương gia, thiếp đã vất vả mười mấy năm, thiếp cũng muốn được lười biếng, cũng bởi vì hôn ước mới có thể thủ tiểu thư Vĩnh Ninh hầu phủ, có lẽ thế tử cũng hiểu, vương gia không cần lo thiếp bất công, thiếp đã sớm tìm nhân gia phù hợp với mấy nhi tử còn lại, cũng không thể vì thân phận của thế tử phi, mà bạc đãi các nhi tử khác.
- Thế tử...

Tiểu nha hoàn canh giữ ngoài cửa cuồng quát kêu lên:

- Xin đợi nô tỳ thông bẩm.
- Không cần.

Tần vương thế tử vén lên màn che, thân ảnh kiều ngạo ương ngạnh xuất hiện trước mặt phu thê Tần vương:

- Mẫu phi yên tâm, tiểu thư Khương gia ta định rồi, cũng không so đo phụ vương cùng mẫu thân sẽ vì bọn đệ đệ tìm thế tộc tăng thêm một phần hữu lực có danh vọng.

Tần vương phi chưa xót nhìn Tần vương cười nói:

- Là ta lắm miệng, thỉnh thế tử đừng trách móc.

Tần vương tức đến đỏ mặt, nhi tử ở trước mặt mọi người lại không cho vương phi mặt mũi, làm cho hấn xuống đài không được, hừ lạnh nói:

- Đây là thái độ của người đối với vương phi?
- Phụ vương, nhi tử sẽ thực hiện hôn ước, nhi tử không chê Khương nhị gia là sai sao? Nếu nói tiếp, vẫn là nhi tử vì vương phủ hy sinh quá lớn đi.

Tần vương thế tử chấp tay nói:

- Nếu phụ vương không vui khi nhìn thấy nhi tử, thì nhi tử đi tìm Khương nhị gia, nghe nói cho dù hấn có muôn vàn không phải, nhưng đối với thân sinh nhi nữ là cực tốt...
- Hối xược.

Tần vương ném mạnh chén trà xuống đất, nhưng Tần vương thế tử đã rời đi không còn thấy bóng dáng, bất đắc dĩ nói:

- Đứa nhỏ này, là bốn vương nuông chiều đến hỏng rồi!

Vương phi làm như thế nào trấn an Tần vương tạm thời không đề cập tới, chỉ nói đến Tần vương thế thứ nỗi giận dỗi rồi khỏi Tần vương phủ.

Sáng hôm nay hán cũng nhận được tin tức Khương nhị gia được ký danh đích tử, vốn còn định cùng phụ vương thương lượng một chút.

Ai ngờ vừa đến đây, còn chưa đi đến cửa đã nghe phụ vương cùng kế mẫu thảo luận chuyện này.

Người khác nghe Tần vương phi nói chuyện, sẽ hài lòng cảm thấy dễ nghe, từ trong lời nói của nàng có thể cảm giác nàng là kế mẫu bỏ nhiều tâm tư cho nhi nữ, lại đối xử rất tốt với thế tử.

Nhưng lời này rơi vào tai Tần vương thế tử lại không phải như vậy, Tần vương phi chưa từng dạy dỗ hán, cũng không quản hán, đương nhiên...

Hán giục ngựa giờ rơi tung hoành phố xá sầm uất trong kinh thành, bản thân hán cũng không hiếm lạ kế mẫu quản giáo dụng tâm kín đáo.

Hán là Tần vương thế tử, tương lai sẽ kế thừa Tần vương phủ cùng huyết mạch Dương gia.

Thê tộc của hán có thể vô năng, nhưng thế tử phi không thể bị Tần vương phi che mắt.

Khương Lộ Dao, nàng thì sao?

Sau lần gặp hôm đó, Tần Vương thế tử vẫn không có cách nào quên được nữ tử lần đầu tiên gặp mặt liền ra oai phủ đầu hán.

Trong mắt nàng là chán ghét, sợ phiền toái cũng không phải diễn màn lát mềm buộc chặt, nàng thật sự chú ý thân phận cao quý của hán...

Sau khi tồn tại cái ý niệm này trong đầu, Tần vương thế tử có chút quan tâm đến nàng.

Nhận được tin Khương nhị gia ký danh đích tử, khiến hán rất thoải mái, không phải các đệ đệ còn lại đều thú tiểu thư danh gia vọng tộc sao?

Hán muốn thú nữ tử có phụ thân hoang đường hay gây họa về làm thế tử phi, có áp chế cũng là áp chết đám đệ tức.

- Người đi tìm hiểu một chút, xem thư Khương nhị gia đang ở nơi nào?

Tần vương thế tử ngồi trên lưng ngựa phân phó hạ nhân tùy tùng đi theo bên người hán.

Đi gặp Khương nhị gia cũng tốt, dù sao hôm nay hán cũng không có chuyện gì cần làm.

- Điện hạ, thuộc hạ không biết Khương nhị gia ở nơi nào, nhưng thuộc hạ biết Khương nhị công tử đang ở đâu.

- Khương...

Tần Vương thế tử nhíu mày cố nhớ tên huynh trưởng của Khương Lộ Dao:

- Ta nhớ hán cùng Tái Mạnh Thường ăn chơi, Tái Mạnh Thường...Hán như thế nào lại tìm tên phế vật tốt mã dễ cưỡi như vậy.

- Là Khương Mân Cẩn.

- Đúng, chính là cái này danh này.

Tần vương thế tử gật đầu nói:

- Không phải Tái Mạnh Thường gây họa đã bị phụ thân hán quản giáo sao? Sao Khương Mân Cẩn còn dám lui tới?

- Khương nhị công tử ở Thiên Nhiên Cư đãi yến tiệc mời khách, nghe nói phô trương rất lớn, rất nhiều công tử ăn chơi trác táng đều được mời đến dự tiệc.

Tần vương thế tử nhíu mày, đây là đặc ý vênh vao?

Khương Lộ Dao nhìn thì không sai, như thế nào lại có phụ huynh khiến người sầu lo như thế?

Nhưng hán cũng không có tâm tình đi giúp phụ tử Khương nhị gia thu thập loạn cục.

- Đi, bản thế tử cũng đi Thiên Nhiên Cư.

Tần vương thế tử quyết định mắt thấy tai nghe mới là thật, nếu phụ huynh của nàng thật sự là giá áo túi cơm, cho dù nàng rất tốt, thì hán cũng không thể thú nàng!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiêu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31-2: Tàn vương thế tử (2)

Tàn vương phủ có thể đứng vững vị trí đệ nhất trong danh môn quý tộc, thì Tàn vương thế tử cũng không phải loại người ăn chơi trác táng như vẻ bề ngoài...

Hắn có dã tâm, cũng có tư tâm muốn báo thù cho toàn gia ngoại tổ, thân sinh mẫu thân của hắn chết quá oan ức.

Nhắm lại cặp mắt chứa đầy tối tăm, hắn nắm chặt dây cương, thực lực còn chưa đủ, cần phải nhẫn nại, tiếp tục nhẫn nại.

Phụ vương đã quên, Dương gia cũng quên, nhưng hắn không thể nào quên...

Tất cả mọi người cho rằng hắn còn nhỏ sẽ không nhớ rõ thân mẫu thất cổ tự sát, sẽ không nhớ rõ thân mẫu bịt kín miệng hắn... Nói với hắn sẽ dẫn hắn cùng rời đi...

Nhưng hắn lại mơ mơ hồ hồ nhớ rõ...

Nhớ thân thể mẫu thân dần dần lạnh đi, nhớ lúc hắn ở ranh giới sinh tử không ngừng giãy giụa.

Nếu không phải mẫu thân còn sót lại một chút thiện tâm, có lẽ hắn đã đi theo nàng.

Cũng phiên phụ vương chạy tới kịp lúc, dù vậy thái y cũng phải toàn lực cứu trị mất ba tháng mới bảo vệ được tánh mạng của hắn.

Vị phụ thân thâm tình của hắn, lúc thân mẫu qua đời được hai năm liền thú kế phi...

Tuy hắn có thái phi nuôi nấng, nhưng lúc ấy ngoại tổ Dương gia chưa sửa lại án xử sai, thái phi yêu thương hắn cũng hữu hạn.

Thậm chí ma ma bên người thái phi còn ngầm nói thầm với hắn, vì sao hắn không đi theo thân mẫu?

Bọn họ đều sợ hoàng thượng vì chuyện Dương gia mưu nghịch phản quốc sẽ liên lụy đến Tàn vương phủ.

Người ở bên ngoài nhìn vào, thấy hắn là đích trưởng tử vẫn luôn được "yêu thương".

Thế nhân khen ngợi Tàn vương trọng tình trọng nghĩa, thái phi là tổ mẫu từ ái thiện lương, khen ngợi Tàn vương phi luôn tuân thủ bổn phận...

Hắn chính là đồ vật để bọn họ phô bày các loại phẩm cách tốt đẹp nhất.

Từ nhỏ hắn đã biết khi nào nên cười, khi nào nên làm nũng, khi nào nên đứng sang một bên.

Trước năm ba tuổi hắn là đích trưởng tử của Tàn vương, nhưng so với thứ xuất đệ đệ còn không bằng.

Sau đó Dương gia sửa lại án xử sai, hoàng thượng bồi thường cho Dương gia, lúc đó hắn mới thật sự có cuộc sống đúng vị trí đích trưởng tử.

Năm ba tuổi, Tàn vương thỉnh phong hắn làm thế tử, làm như vậy còn không phải là muốn nắm giữ quyền huấn luyện binh mã của ngoại tổ Dương gia sao?

Hiện giờ Dương gia chỉ còn lại một quả phụ, nam đinh duy nhất lại có thân thể ốm yếu, không biết có thể trưởng thành lưu lại hậu nhân hay không, chỉ có hắn...

Đã là Tàn vương thế tử, lại là huyết mạch cuối cùng của Dương gia.

- Thế tử điện hạ?

Hạ nhân lo lắng hỏi:

- Người không thoải mái?

Lúc Tàn vương thế tử mở đôi mắt âm u, liền khôi phục lại bộ dáng ăn chơi trác táng:

- Nếu Giang Nam có tin tức, lập tức thông báo cho ta biết, Giang Nam Tổng đốc...

Hừ, năm đó người cùng hoàng thượng liên thủ chế ngự Dương gia, người khác đã quên, nhưng hắn không có cách nào quên!

Nếu hoàng thượng có thể diệt trừ Dương gia, vì sao không thể hạ thủ tàn nhẫn với người?

Chứng cứ? Hấn thiếu chứng cứ quyết định... Chứng cứ khiến hoàng thượng hạ quyết tâm diệt trừ Từ tông độc!

Tâm tình của hấn càng thêm bức bối, thúc mạnh ngựa một đường chạy thẳng đến Thiên Nhiên Cư.

Đi tìm Khương Mân Cần xả giận trước, phải cảnh cáo Khương Mân Cần, muốn làm công tử ăn chơi trác táng cũng được, nhưng không thể để hấn gây họa.

Ở Đại Minh triều tiệc rượu thượng đẳng nhất, sẽ tốn hai mươi lượng bạc một bàn.

Trong tay Khương Mân Cần cầm ngân phiếu một trăm lượng vẫn dư sức mua.

Vì cả đời hạnh phúc của muội muội, trước khi Khương Mân Cần ra cửa còn moi tất cả bạc tiêu vật của mình, cũng thuận tiện bán một con quắc quắc (con này là con đẻ nhỏ) của Khương nhị gia...

Cho nên hấn rất hào phóng, hào sảng bao toàn bộ Thiên Nhiên Cư.

Không thể không nói hấn quả thật rất thích hưởng thụ loại không khí hào khí rộng rãi khoe mẽ.

Đọc sách, luyện võ, hấn không dám trông cậy, nhưng khoe bạc phô bày sang khí, thật sự là sở trường của hấn.

Nhiều năm xen lẫn trong giới ăn chơi trác táng, hiểu được nên mời người nào đến mới có thể đem chuyện hấn đặc ý vênh vào lan truyền nhanh nhất, truyền khắp kinh thành.

Khương Mân Cần hưởng thụ khoe khoang, chính là hoàn thành tốt nhiệm vụ Khương Lộ Dao giao cho hấn.

Lúc mời rượu đắm hão hữu ngày xưa cùng chơi bồi chung, về mặt Khương Mân Cần tràn đầy kiêu ngạo đắc ý, giống như ngày mai hấn có thể làm Vĩnh Ninh hầu thế tử không sợ trời, không sợ đất.

Đương nhiên hấn cũng hiểu rõ bộ dạng khoe mẽ vênh vào làm nhiều lần sẽ khiến Tiêu Chước Hoa mất hão cảm với hấn, cho nên hấn càng quý trọng ngày hôm nay.

Có câu vô xảo bất thành thư, Khương Mân Cần ngồi bên cạnh cửa sổ, rất có khí thế chỉ điểm núi sông (người làm việc lớn).

(Yul: câu "Vô xảo bất thành thư" Theo Bách Độ, thành ngữ này xuất xứ từ chuyện Thi Nại Am viết truyện Thủy Hử, viết đến tích Võ Tòng thi bổng nghe ngoài cửa có tiếng la hét âm ỉ, thì ra là một tên say rượu đang đánh một con chó vàng to lớn, bèn nảy ra ý tưởng cho Võ Tòng đánh hổ. Về sau gặp người khác ông mới nói: "Chân thị vô xảo bất thành thư a!" "Quả là trùng hợp lạ kỳ mà tôi mới viết nên sách này")

Ở trên cao nhìn xuống đường phố, nhìn bá tánh vì cuộc sống sinh nhai mà bận rộn.

Vừa đúng lúc thấy được hình bóng quen thuộc, trong đó một người là... Tiêu biểu muội?

Nàng bị người ngăn cản.

Khương Mân Cần sao chịu được loại tình huống này? Trong đầu chỉ nghĩ nhất định phải mau mau cứu Tiêu biểu muội!

Vì thế, hấn đứng lên, lật bàn tiệc, hét lớn một tiếng:

- Các huynh đệ, đi theo ta.

Chén đĩa trên bàn rơi rải đầy đất, mọi người thấy công tử Khương Mân Cần hấp tấp vội vã cảm gây gộc chạy ra bên ngoài.

Đám ăn chơi trác táng cũng thích náo nhiệt không sợ gây chuyện đánh nhau, huống chi bọn hấn vừa ăn uống đồ của Khương Mân Cần, đương nhiên sẽ chạy theo Khương Mân Cần rời khỏi Thiên Nhiên Cư.....

- Từ đâu chui ra tên hỗn đản, dám đùa giỡn Tiêu tiểu thư?

Khương Mân Cần trực tiếp xông lên, che trước người Tiêu Chước Hoa, hung tợn nói:

- Người tìm chết đúng không?

- Khương công tử...

Tiêu Chước Hoa sững sờ:

- Người đừng động thủ, hấn là...

Hấn là biểu đệ của thái tử điện hạ, là chất tử (cháu trai) của hoàng hậu nương nương.

Hôm nay hấn thay thái tử điện hạ tới tặng lễ, Tiêu Chước Hoa còn chưa nói xong...

Khương Mân Cẩn đánh biểu đệ của thái tử điện hạ bầm xanh mắt.

Lúc này Tần vương thế tử mới chạy tới Thiên Nhiên Cư, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn chuyện náo nhiệt trước mặt, nhếch môi:

- *Có ý tứ, ngay cả biểu đệ của thái tử cũng dám đánh? Thật có ý tứ.*

Tần Vương thế tử thường xuyên vào cung bầu bạn với thái hậu nương nương, đối với hoàng tử cũng không xa lạ.

Hiện giờ thái tử điện hạ cùng tuổi với hấn, nhưng hấn không giao tình với thái tử điện hạ.

Thái tử vẫn nhọc lại thân cận với kẻ thù của Dương gia, loại tiểu nhân vong ân phụ nghĩa Giang Nam Tổng Đốc Từ đại nhân, bởi vậy hấn cùng thái tử điện hạ chỉ là mặt ngoài giao tình.

Trong lòng hấn cũng không thích thái tử điện hạ kẻ vị.

Cũng chẳng sợ thái tử được hoàng thượng truyền vị, vẫn còn nhiều hoàng tử lớn tuổi vẫn chưa được phong vương, đương nhiên là trừ Triệu vương.

Mà hoàng thượng cũng không yên tâm về thái tử.

Biểu đệ của thái tử họ Cao, là quý tử của Trường Thế hầu, Cao Cường có khuôn mặt tuấn mỹ, giống như quân tử khiêm tốn.

Cũng vì hấn thường xuyên đi theo thái tử, cho nên nhìn hấn có vẻ tài trí hơn người, lại được Cao hoàng hậu yêu thích, ở trong kinh thành rất ít ai dám trêu chọc hấn.

Lần này hấn bị Khương Mân Cẩn đánh, Tần vương thế tử âm thầm sân khoái.

P/s cuối tháng ta hơi bận nha. Đợi ta. □□□

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32-1: Tranh phong (1)

Khương Mân Cẩn lo lắng cho Tiêu Chước Hoa đương nhiên sẽ không ngăn ngại đánh biểu đệ của thái tử.

Nhưng trong đám hoàn khố đi theo Khương Mân Cẩn có nhiều người nhận thức Trường Thế hầu thế tử.

Đám hoàn khố luôn thích bắt nạt kẻ yếu, cân nhắc một phen, nhận thấy biểu đệ của thái tử quan trọng hơn Khương Mân Cẩn.

Bọn họ từ từ thối lui, chỉ để lại một mình Khương Mân Cẩn.

Lúc này Cao công tử mới có phản ứng, ôm bên mắt bị đánh bầm đen, hét lớn:

- *Ở đâu xuất hiện tên dã tiểu tử? Dám đánh bản công tử? Người đâu, đánh cho ta, hung hăng giáo huấn hấn.*

Khương Mân Cẩn biết chút công phu cũng chỉ có thể ở trong giới ăn chơi trác táng ra vẻ ta đây.

Nếu thái tử đã để cho biểu đệ tới đây tặng lễ vật cho Tiêu Chước Hoa, đương nhiên thị vệ đi theo Cao công tử đều có thân thủ tốt.

Lúc đầu nhìn thấy Khương Mân Cẩn xông tới, bọn họ không thể động tay, nếu lúc này Cao công tử đã ra lệnh, thì kẻ này cũng không được thái tử điện hạ quý trọng.

Bọn thị vệ cùng xông lên, đánh ngã Khương Mân Cẩn.

"Phốc." Khương Mân Cẩn bị thị vệ đâm một quyền vào mặt, miệng phun ra máu tươi.

Tuy bị người đè xuống đất, hấn vẫn tận lực cố gắng ngẩng đầu, nhìn về phía Tiêu Chước Hoa, ý bảo hấn không có việc gì, môi mấp mé:

- *Dừng khóc.*

Sao Tiêu Chúc Hoa có thể không khóc?

Lần trước nàng đi thư điểm(hiệu sách) lấy sách cho huynh trưởng, ngoài ý muốn đụng phải một vị ‘ bệnh công tử ’.

Nàng thấy vị bệnh công tử này rõ ràng huyết khí không đủ còn dùng trà xanh, liền hảo tâm nói nhiều một câu, sư phó từng dạy nàng phương pháp dưỡng sinh kiện thể, vì vậy nàng biết được một ít bí phương.

Nhìn Bệnh công tử ho khan rất đáng thương, nàng để cho bệnh công tử dùng thử phương thuốc của mình.

Xong việc nàng mới biết, vị bệnh công tử kia chính là thái tử điện hạ.....

Thái tử điện hạ chính vụ bận rộn, sẽ không tới đây đùa với nàng, nhưng thái tử sẽ phái biểu đệ của mình là Cao công tử tới đưa "lễ vật" cho Tiêu Chúc Hoa.

Tiêu Chúc Hoa hoàn toàn không muốn gia nhập vào phủ thái tử làm trắc phi, càng không muốn có liên lụy với thái tử.

Nhưng Cao công tử luôn ở trước mặt nàng bày ra bộ dạng ý nói là do phúc khí của người lớn, thái tử coi trọng người, là vinh hạnh của người...

Lúc nói chuyện lại không lễ phép, ấn tượng của Tiêu Chúc Hoa về Cao công tử cùng người đứng sau lưng hắn là thái tử điện hạ càng lúc càng kém.

Hôm nay Cao công tử ngăn chặn nàng, nói nàng chơi trò lật mềm buộc chặt đến nghiện, nói nàng không biết tốt xấu, câu dẫn thái tử điện hạ.....

Vì huynh trưởng nàng không muốn làm cho thái tử ghi hận, liều mạng nhẫn nại, đương nhiên trong lòng cũng ngóng trông ai đó có thể giải cứu nàng...

Lúc nàng gian nan, Khương Mân Cẩn xông tới, đánh Cao công tử, nhưng Khương Mân Cẩn cũng bị đánh quá thảm.

- *Đừng đánh nữa.*

Tiêu Chúc Hoa không thể chờ huynh trưởng thêm nữa, tập kích cánh tay của tên thị vệ đang đè Khương Mân Cẩn xuống đất, rắc một tiếng, thị vệ bị nàng bẻ gãy tay.

Xung quanh yên tĩnh không một tiếng động, vị nữ tử này nhìn thì xinh đẹp như hoa, mặt mày thanh tú lại là nữ hiệp sao?

Tiêu Chúc Hoa nâng Khương Mân Cẩn lên, đau lòng hồng vành mắt nói:

- *Người không sao chứ...*

- *Ha ha, không có chuyện gì.*

Khương Mân Cẩn chỉ cảm thấy Tiêu Chúc Hoa rất đẹp, cũng không quan tâm mình bị đánh giống như đầu heo, ngây ngô cười nói:

- *Không có chuyện gì đâu.*

Cao công tử tức giận dậm chân nói:

- *Người tới, đánh cho ta! Đánh chết ta chịu trách nhiệm.*

Bọn thị vệ lại vây quanh Tiêu Chúc Hoa cùng Khương Mân Cẩn, cảnh giác nhìn Tiêu Chúc Hoa, vị nữ tử này nhìn thì nhu nhược nhưng thân thủ không đơn giản.....

- *Đây là chuyện gì? Ban ngày ban mặt, Cao Cường người lại dám cường đoạt dân nữ sao?*

Tần vương thế tử ngồi trên lưng ngựa, từ từ nói:

- *Người hồ nháo như vậy, Trường Thế hầu cùng thái tử điện hạ có biết không?*

Tiêu Duệ Hoa giấu mình ở chỗ tối, ngoài ý muốn nhìn Tần vương thế tử vì Khương Mân Cẩn ra mặt.

Sau đó hắn cũng hiểu rõ vài phần, đôi mắt thâm thúy ẩn dấu mấy phần địch ý.

Lúc mọi người bị biểu đệ của thái tử là Cao Cường ngăn trở, hắn định ra giảng hòa.

Nhưng hắn đụng phải hảo hữu từ Giang Nam tới, hơn nữa vị hảo hữu này còn chặt vật bất kham nói cho hắn tin tức kinh thiên động địa.

Hắn kinh ngạc thất sắc, cũng hiểu rõ tin này rất quan trọng, bởi vì chuyện này liên quan đến Giang Nam Tổng Đốc, Từ đại nhân.

Tới kinh thành không bao lâu, Tiêu Duệ Hoa đã phân tích ra chuyện Giang Nam Tổng Đốc chỉ sợ là bè đảng của thái tử.

Nếu Giang Nam Tổng Đốc xảy ra chuyện, hấn có thể có được ưu việt gì...

Lúc hấn đang tự hỏi, cũng thấy Khương Mân Cẩn xông tới rồi bị thị vệ đánh ngã.

Hấn vẫn như cũ không có lên tiếng ngăn cản, ở trong mắt hấn không có kẻ nào có thể so với tin tức từ Giang Nam này.

Bất luận chuyện gì cũng không quan trọng bằng, huống chi hấn cho rằng có tiểu muội công phu cao cường ở đó, Khương Mân Cẩn không thể bị đánh đến hồng.

Chờ đến lúc hấn đề ý, thì Tần vương thế tử đã xuất đầu lộ diện, lúc này nếu hấn lại nhảy ra, sẽ bị nghĩ muốn tranh công.

Tiêu Duệ Hoa nhìn thoáng qua Tần vương thế tử, rồi xoay người lặng lẽ rời đi.

Hấn không thể so với Tần vương thế tử trời sinh phú quý, tương lai tiền đồ của hấn còn cần hấn tự mưu tính.

Nếu có thể vận dụng tốt cơ hội ngàn năm có một này, tương lai sau này quan lộ của hấn sẽ là một mảnh quang minh.

Mặc kệ hấn nguyện ý trung thành với thái tử, hay là có tư tâm khác, thì hấn đều có thể thất bại, vị hoàng tử nào cũng không rời được hấn.

- Tần vương thế tử Triệu Đạc Trạch?

Cao Cường biến sắc:

- Người muốn xen vào chuyện của người khác? Người nên biết đây chính là chuyện của thái tử...

- Hay là người không biết hấn có khả năng tương lai sẽ là thế huynh(anh vợ) của bốn thế tử?

Triệu Đạc Trạch giờ lên roi ngựa chỉ vào Khương Mân Cẩn đang dựa người vào vai mỹ nhân, thương thế nghiêm trọng như vậy?

Thật có tác phong của công tử ăn chơi trác táng, thời khắc nào cũng không quên chiếm tiện nghi mỹ nhân.

Lúc Khương nhị gia còn chưa được ký danh đích tử, đã dám đánh nhau với Triệu vương, đánh Quốc Tử Giám tế tửu rằng roi đầy đất...

Nhi tử của hấn là Khương Mân Cẩn cũng không thua kém chút nào, trực tiếp cùng thái tử tranh đoạt nữ nhân.

Chắc chắn, đột nhiên Triệu Đạc Trạch cảm thấy hứng thú với đôi phụ tử hay gây chuyện phiền toái này.

Hấn tự nhận mình đã vô pháp vô thiên, nhưng hấn tốt xấu gì cũng là Đại Minh đệ nhất danh môn thế tử.

Phía sau có chỗ dựa lớn, Khương nhị gia là cái gì? Dám cùng thái tử diện hạ tranh đoạt nữ nhân?

Khương Mân Cẩn sờ sờ cái mũi đang chảy máu, hét lớn:

- Đừng có nói bậy, ai là thế huynh của người? Muội muội của ta sẽ không gả cho người!

Tiêu Chúc Hoa cầm khăn拭 mũi hấn, thuận tiện cảnh cáo nói:

- Người câm miệng.

- A.

Khương Mân Cẩn lập tức câm miệng, Tiêu Chúc Hoa cảm thấy mình nói hơi nặng, thấp giọng giải thích nói:

- Người cũng không nhìn xem đây là ở nơi nào? Ta biết người đau Khương biểu muội, nhưng cũng phải chú ý trường hợp, nào có tiểu thư khuê các nào lại nói không gả cho ai? Hôn sự là liên kết hai gia tộc, nghe lệnh phụ mẫu chi ngôn...

- Nhưng ở nhà ta, lời tiểu muội nói so với phụ mẫu còn đáng nghe hơn.

- Đây cũng không được nói.

Tiêu Chúc Hoa trừng mắt nhìn hấn, Khương Mân Cẩn gật đầu nói:

- Nghe nàng.

Tên ‘ngốc tử’ này, sao nàng có thể không để tâm?

Rõ ràng biết nàng có công phu, còn xông tới. Bảo hộ nàng.

Tiêu Chước Hoa không thể phủ nhận, lúc hấn không màng tất cả xông tới, nàng rất cảm động, có người có thể mặc kệ như thế nào cũng sẽ đứng bên cạnh mình, thật là tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32-2: Tranh phong (2)

Cao Cường sốt một lúc lâu, quay đầu hỏi thị vệ đứng bên cạnh:

- Hấn là Vĩnh Ninh hầu phủ nhị công tử?

- Dạ, nghe nói hôm nay phụ thân của hấn là Khương nhị gia chính thức ký danh đích tử, có lời đồn đãi, nói là Vĩnh Ninh hầu chuẩn bị thỉnh phong Khương nhị gia làm thế tử, cho nên Khương Mân Cần mới có thể ở Thiên Nhiên Cư yến khách.

Sắc Mặt Cao Cường càng khó coi, Khương Mân Cần dựa vào Triệu Đạc Trạch, hiện giờ hấn không thể đứng.

Nếu ở Đại Minh triều muốn tìm ra người có thể chống chọi với thái tử điện hạ, thì người đó chỉ có thể là Tần vương thế tử.

Thái tử ốm yếu lại có vài vị huynh trưởng như lang như hổ, ai cũng không dám cam đoan thái tử có thể thuận lợi kế thừa đế vị.

Nhưng Tần vương thế tử lại khác, chẳng sợ Tần vương có thêm nhiều nhi tử, đều không thể cướp được tước vị từ trên tay Triệu Đạc Trạch.

Bởi vì Triệu Đạc Trạch có ngoại tổ là trung liệt Dương môn!

Hoàng thượng luôn áy náy sâu đậm với Dương gia, dựa theo tin tức từ trong cung truyền ra, gần đây hoàng thượng luôn mơ thấy người Dương gia đi vào giấc mộng kêu oan...

Bởi vậy hoàng thượng càng ân sủng Dương gia, coi Tần vương thế tử như hoàng tôn mà đối đãi.

- Tần Vương thế tử định nhúng tay vào chuyện này? Nữ nhân được thái tử điện hạ ...

- Câm miệng.

Khương Mân Cần nhắc chân đá bay cục đá trên mặt đất, vừa lúc đánh trúng miệng Cao Cường:

- Tiêu tiểu thư băng thanh ngọc khiết, khi nào là nữ nhân của thái tử? Người bớt dùng ô ngôn uế ngữ vũ nhục người!

- Khương Mân Cần...

Cao Cường học ra bốn cái răng cửa bị cục đá gõ rụng, giận dữ nói:

- Người..... Người thật to gan.

Há miệng gió thổi vào nói ra lời rất lao lực, hơn nữa vì không có răng cửa, trong miệng đầy máu, nhìn Cao Cường cực kỳ chật vật.

Tần vương thế tử ở trên lưng ngựa cười lớn:

- Rất hay, ai bảo người ăn nói không biết suy nghĩ? Người không chỉ bại hoại danh tiết của Tiêu tiểu thư, đồng thời cũng bại hoại tài đức sáng suốt của thái tử. Chẳng lẽ thái tử là người cường ép dân nữ nhập phủ sao?

- Người..... Các người cùng phe?

Cao Cường la hét:

- Triệu Đạc Trạch, ta nói cho người biết, hôm nay người đừng mơ tưởng vì Khương Mân Cần mà ra mặt.

- Thật làm khó người rồi, đến giờ người mới biết ta với hấn cùng một phe?

Tần Vương thế tử cười trào phúng, đôi mắt lạnh băng:

- Bốn thế tử chính là vì hấn mà ra mặt, người làm khó dễ được ta? Người muốn khiến cho Kinh Triệu phủ doãn tới bắt ta? Hay là nương nhờ thái tử cáo trạng bệ hạ? Mặc kệ là nha môn đại đường, hay là Kim Loan Điện, bốn thế tử đều phụng bồi.

Nói xong liền xoay người nhảy xuống ngựa, Tần vương thế tử đi đến bên người Khương Mân Cẩn, vỗ vỗ đầu vai hắn, quan tâm nói:

- Người đừng sợ, có ta ở đây, ai cũng khi dễ không được người.

- Ta cùng người...

- Quan hệ phi thiên. (không xa lạ)

Đương nhiên Tần vương thế tử sẽ không để Khương Mân Cẩn nói ra mấy câu mất hứng, nhìn Tiêu Chúc Hoa, cười nói:

- Ánh mắt của người cũng không tồi, khó nhất tiêu thụ ân mỹ nhân.

- Ta...

Khương Mân Cẩn đỏ mặt ngay cả vành tai cũng đỏ, thì thào nói:

- Ta cùng nàng..... Chỉ là nhận thức, nhận thức.

- Về sau sẽ quen thuộc.

Tần Vương thế tử càng lúc càng cảm thấy Khương Mân Cẩn thú vị, rõ ràng lớn lên như một lão hồ, hành sự lại thiên chân, thiên chân...

Lúc hắn ba tuổi, đã từ bỏ thiên chân, thiện lương!

Nắm chặt phú quý trong tay, mới là hắn, hắn ở trước mặt thân mẫu phát lời thề, sẽ không khấn cầu bất luận kẻ nào.

Triệu Đạc Trạch che chắn trước người Khương Mân Cẩn cùng Tiêu Chúc Hoa, bộ dạng ngạo mạn kiêu ngạo nhìn Cao Cường đứng đối diện đang tức hộc máu:

- Như thế nào? Người suy xét kỹ chưa? Người muốn làm gì, bốn thế tử đều tiếp, nếu muốn luận về bản lĩnh gây họa, bốn thế tử nhận đứng thứ hai, không ai dám nhận đứng thứ nhất!

Lời này tuyệt đối không giả, hai năm gần đây Tần vương thế tử mới an phận một chút.

Năm hắn mười bốn mười lăm tuổi, toàn bộ đám công tử ăn chơi trác táng trong kinh thành đều dưới cơ hắn.

Hắn đã từng đập đổ cổ kiêu nội các thủ phụ, từng tát nội các thủ phụ.

(Yul: Nội các thủ phụ là Đại học sĩ đứng đầu chỉ có quyền ghi phiếu nghị, theo ý đại thần học tấu chương, biên soạn được hoàng đế phê duyệt sẽ thi hành.)

Từng kéo người đến nha môn, mắng chửi Tả Đô Ngự Sử, đánh luôn Tư Đô Đốc đang chấp chương bình mã ngũ thành.

Thậm chí Cẩm Y Vệ Đô Chỉ Huy Sứ cũng bị Tần vương thế tử đá gãy chân!

Làm chuyện như vậy ai còn giữ được mạng?

Tần vương thế tử dám làm, hơn nữa còn làm cho mọi người biết, nhưng hoàng thượng chỉ xem như tiểu hài tử không hiểu chuyện.

Nói với người bị Tần vương thế tử làm thương tổn:

" Các người là đại nhân, là trọng thần triều đình, đừng so đo với tiểu hài tử. "

Ngay cả hoàng thượng cũng nhắm một mắt mờ một mắt cho qua.

Cao Cường cũng biết rõ Triệu Đạc Trạch kiêu ngạo ương ngạnh, hừ lạnh một tiếng:

- Ta đi tìm thái tử điện hạ, người có bản lĩnh thì chờ ta!

- Đi đi, ly khai thái tử, người chỉ là Trường Thế hầu đích quý tử mà thôi, người mong chờ dựa dẫm thái tử là có thể làm thế tử? Trên người còn có thân huynh trưởng.

- Triệu Đạc Trạch.

- Không phải ai cũng có mạng tốt như bốn thế tử.

Cao Cường tức giận muốn té xỉu, đỡ cánh tay của thị vệ, thở hắt ra nói:

- Đi, đi.

Sau khi Cao Cường được người nâng đi, Tần vương thế tử xoay người hỏi Khương Mân Cẩn:

- Lại đi vào uống hai ly? Cùng ta nói về muội muội của ngươi...

Khương Mân Cẩn đẩy Tần vương thế tử:

- Ngươi giúp ta, ta rất cảm kích, ta có thể đem mệnh của ta bồi cho ngươi, nhưng ngươi đừng mơ tưởng nhờ sự cảm kích của ta mà tiếp cận tiểu muội.

- Ta muốn mệnh ngươi làm gì?

Tần vương thế tử lắc đầu:

- Đầu đất! Muội muội ngươi như thế nào lại có ca ca như vậy? Ta nói, cả nhà các ngươi có phải đều đặt hết tâm tư lên người muội muội ngươi?

Phụ tử Khương nhị gia đều là ngốc tử!

- Sao ngươi biết?

Khương Mân Cẩn bị Tiêu Chước Hoa nhéo một cái, vẫn cố nói:

- Ta cảnh cáo ngươi lần nữa, đừng có đánh chủ ý lên người muội muội ta.

Tiêu Chước Hoa làm lễ với Tần vương thế tử:

- Hôm nay đa tạ người, thế tử điện hạ.

Không thể để Khương biểu ca ngây ngốc bị Tần vương thế tử chọc tức, Tiêu Chước Hoa cảm kích cười nói:

- Ngày khác gia huynh sẽ tới cửa nói lời cảm tạ.

- Ngươi không cần cảm tạ ta.

Lúc này Triệu Đạc Trạch mới nghiêm túc đánh giá Tiêu Chước Hoa, là tiểu thư khuê tú cũng không tồi, tự nhiên hào phóng, dung mạo minh diễm, tính tình cũng sáng khoái...

Nhưng công phu của Tiêu Chước Hoa so với Khương Lộ Dao còn cao thâm khó đoán hơn.

Triệu Đạc Trạch càng thiên vị nữ nhân nhu nhược dịu ngoan, mặc hấn cần thì cứ lấy.

Hấn tự nhận cũng không phải lớn miệng, hấn có thể đánh bại Khương Lộ Dao, nhưng đối mặt với Tiêu Chước Hoa, hấn không thể tự tin như vậy.

Nữ tử như vậy vẫn nên để lại cho Khương Mân Cẩn ngốc tử hưởng thụ đi.

- Bốn thế tử bất quá chỉ là thích bệnh vực lẽ phải, không giống người nào đó trực tiếp cảm gây gộc xông tới, Tiêu tiểu thư vẫn nên nhớ rõ người nào đó cho thỏa đáng.

Tần vương thế tử cười lạnh nói:

- Nếu người nào đó thiếu bốn thế tử, bốn thế tử sẽ tìm nàng đòi lại, ngươi không cần để ý, có người sẽ vì ca ca của nàng mà trả giá, sẽ khiến cho bốn thế tử vừa lòng.

- Ta nói rồi chuyện này không liên quan đến muội muội của ta, ngươi muốn mệnh của ta thì lấy đi.

Khương Mân Cẩn trừng mắt, hấn đột nhiên bùng nổ, khiến Tiêu Chước Hoa cùng Triệu Đạc Trạch có chút khiếp sợ, rốt cuộc bọn họ cũng hiểu ra, là Khương Mân Cẩn nghe không hiểu.

- Có phải chuyện gì liên quan đến muội muội của ngươi, thì ngươi liền trở nên thông minh?

Triệu Đạc Trạch giờ tay, tùy tùng đưa dây cương, hấn xoay người lên ngựa, từ trên cao nhìn xuống, hạ người gần tai Khương Mân Cẩn, mỉm cười ở bên tai hấn nhẹ giọng nói:

- Dao Dao, bốn thế tử định rồi, đại cữu tử(anh vợ), ngươi nhận mệnh đi.

- *Giá.*

Không đợi Khương Mân Cẩn nổi bão, Triệu Đặc Trạch xoay người rời đi, chạy đi rất xa, Khương Mân Cẩn còn có thể nghe được tiếng cười sang sảng của hắn.....

Tiêu Chúc Hoa chỉ có một ý niệm, huynh trưởng của nàng gặp phiền toái lớn.

Tần vương thế tử hoàn toàn không giống như lời đồn đãi kiêu ngạo bừa bãi khiến người chán ghét.

Tiêu Chúc Hoa cảm thấy hôm nay huynh trưởng không bảo hộ Khương Mân Cẩn, có khả năng sẽ thua trận.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Xảo ngộ

Tiêu Chúc Hoa không có lỗ mũi như Khương Mân Cẩn, nàng biết rõ mới vừa rồi lúc Cao Cường nháo sự, huynh trưởng đã ở phụ cận, nàng vẫn luôn chờ huynh trưởng ra mặt, nhưng đến lúc kết thúc, huynh trưởng cũng chưa xuất hiện.

Kết quả như vậy chỉ có hai nguyên nhân, thứ nhất là huynh trưởng có việc vướng bận, thứ hai là huynh trưởng không để tâm đến Khương biểu muội.

Nếu không hẳn sẽ không tro mắt nhìn Khương Mân Cẩn bị đánh mà không xuất hiện.

Mặc kệ là nguyên nhân nào, nếu Khương biểu muội biết được, đương nhiên ấn tượng về huynh trưởng sẽ kém vài phần.

Quả thật con người đều ích kỷ, huynh trưởng không thể không biết Khương biểu muội rất quan tâm đến phụ huynh.

Muốn có được hảo cảm của Khương biểu muội, không có gì có thể so với chuyện chiều cố phụ tử Khương nhị gia.

Điểm này, Tần vương thế tử lại làm được.

Đối mặt với người của thái tử, hắn lại dám lên tiếng tương trợ, mặc kệ là thế nào, thì Khương biểu muội cũng sẽ cảm kích hắn.

Ca ca của nàng rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Có chuyện gì so với đại sự cả đời còn quan trọng hơn?

Tần vương thế tử có thể dùng quyền thế áp chế Cao Cường, tuy Tiêu Duệ Hoa không có địa vị bằng Tần vương thế tử.

Nhưng Tiêu Chúc Hoa tin tưởng huynh trưởng mưu trí đủ khiến Cao Cường phải thối lui.

Thậm chí cũng không cần nháo ra chuyện náo nhiệt như vậy, Khương Mân Cẩn sẽ không bị thương...

- *Tiêu biểu muội, ta đưa nàng trở về, về sau nàng đừng một mình xuất môn.*

Tuy Khương Mân Cẩn bị ăn mấy quyền, cũng phun ra huyết, nhưng hắn da dày thịt béo, chút thương tổn ngoài da này có đáng gì.

- *Nàng rất tốt, người khác đều nhớ thương...Nàng phải cẩn thận chú ý.*

Tiêu Chúc Hoa đỏ mặt, ngượng ngùng cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân, lẩm bẩm nói:

- *Chỉ có gốc tử mới nhớ thương ta, ta lớn lên có điểm nào tốt? Chẳng lẽ người quên ta biết công phu?*

- *Điểm nào cũng tốt.*

Khương Mân Cẩn muốn bước lên lôi kéo tay Tiêu Chúc Hoa, nhưng lại sợ mình đường đột, vì vậy tự vuốt vuốt tóc, đỏ mặt nói:

- *Thật sự, nàng điểm nào cũng tốt, biết công phu cũng là chuyện tốt, không bị người khi dễ, còn có thể giúp ta đánh người.*

- *Ai nói muốn giúp người đánh người? Ta cùng người có quan hệ gì?*

- *A.*

Khương Mân Cẩn túm chặt góc tay áo của Tiêu Chúc Hoa khi nàng định bỏ đi, nhỏ giọng nói:

- *Ta chính là...Chính là ngọc tử, như lời nàng nói, trong tâm chỉ có nàng.*

Tiêu Chước Hoa nhẹ nhàng phát tay áo, Khương Mân Cẩn không nắm được, thấy Khương Mân Cẩn ngây ngốc mắt mát:

- *Ngọc tử kia, ca ca ta nói, muốn đến Tiêu gia cầu thân, kém nhất cũng phải đồ tú tài.*

Nàng nói xong lời này, liền xoay người bước nhanh rời đi.

Trong tay Khương Mân Cẩn vẫn cầm khăn lụa nhiễm máu, trên khăn vẫn còn hương thơm của nàng...

Tú tài? Được, hẳn phải mau nỗ lực đậu tú tài.

- *Khương nhị thiếu gia, thật uy vũ nha, ngay cả Tần vương thế tử cũng ra mặt giúp người, xem ra muội muội người không sớm thì muộn cũng sẽ gả vào Tần vương phủ...*

Tần vương thế tử ngang trời xuất thế, khiến cho biểu đệ của thái tử đại bại rút lui.

(Yul: ngang trời xuất thế nghĩa là tỏ ra bất chấp, không sợ gì, không chịu khuất phục ai.)

Đám hoàn khổ mới vừa rồi vứt bỏ Khương Mân Cẩn lại xông tới chỗ hắn:

- *Nhị thiếu gia, tương lai người chính là đại cữu ca của Tần vương thế tử.*

- *Các người là đám người không có nghĩa khí, ta lười để ý đến các người, nhưng mà ai nói ta sẽ làm đại cữu ca của Tần vương thế tử? Muội muội ta nói không có gả, nếu còn dám nói bậy, cẩn thận ta đánh các người.*

Khương Mân Cẩn khoa tay múa chân:

- *Nói cho các người biết, về sau không có việc gì thì đừng có đến tìm ta, ta bận.*

- *Khương nhị thiếu gia..... Người đây là?*

- *Bận về phủ, đọc sách, khảo tú tài.*

Khương Mân Cẩn bước nhanh chạy về hướng Vĩnh Ninh hầu phủ, đậu tú tài, mới có thể thú Tiêu biểu muội.

Cho dù hắn nhỏ sạch tóc, cũng phải đậu tú tài, không phải hắn đã có phạm vi ra đề mục rồi sao? Hắn so với người khác có nhiều ưu thế hơn.

Lúc này trong phủ Vĩnh Ninh hầu, lão phu nhân Gia Mẫn quận chúa đang ngồi đối diện với Tần vương phi tự mình đến cửa.

Hai người trò chuyện trời nam biển bắc, nói đến chuyện bát quái trong cung, đàm luận khuê nữ phủ nào xuất sắc.

Thậm chí nói luôn cả trang sức y phục đa dạng trong kinh thành...Các nàng không ai đề cập đến chuyện Khương nhị gia ký danh đích tử.

Tần Vương phi vì việc này mà đến đây, rốt cuộc Tần vương không có khả năng đích thân tới Vĩnh Ninh hầu phủ để hỏi vấn đề ai sẽ thừa tước.

Tuy Tần vương thái phi có bối phận cùng thế hệ với lão phu nhân, nhưng tuổi lớn hơn một chút, thân phận địa vị cũng đủ cao, tới Vĩnh Ninh hầu phủ thật sự là hạ thấp bản thân.

Cho nên, dù Tần vương phi không muốn quản hôn sự của Tần vương thế tử, nhưng vì nàng làm kế phi nên phải tự mình ra mặt.

Bất quá, tới hầu phủ cũng không chỉ nói đến nhân duyên của Tần vương thế tử.

Tần Vương phi cười khanh khách cùng lão phu nhân nói chuyện, thường thường hỏi vài câu chủ động nhắc tới tam tiểu thư Khương Lộ Châu.

Trong mắt Lão phu nhân ẩn hiện một chút tán thưởng, không hồ là tiểu thư Không gia, ngoài mặt làm việc hoàn mỹ vô khuyết.

Nếu có người muốn bắt bẻ cũng không thể nói xấu Tần vương phi câu nào, Không gia...Gia giáo thật tốt.

Lúc gặp Tần vương phi lão phu nhân cũng âm thầm cân nhắc, Khương gia hiện giờ chỉ có ba tôn nữ đủ tư cách gả cho Tần vương thế tử.

Nhưng chỉ có Khương Lộ Dao mới có thể đứng vững gót chân trong Tần vương phủ.

Tĩnh tĩnh có vẻ ngay thẳng, tâm nhãn sâu, Khương Lộ Dao thích dùng dương mưu có lẽ có thể khiến cho Tần vương phi không thể nào che giấu cái gì mà hoàn mỹ vô khuyết.

Khương Lộ Châu mặt ửng đỏ, trong mắt hàm chứa ngượng ngùng nịnh bợ, lão phu nhân khẽ nhún mày, nàng đã bị Tần vương phi lừa đến nỗi không tìm ra lỗi nam hướng bắc.

Còn Khương Lộ Kỳ..... Thông minh có thừa, đảm lược không đủ, Tần vương phi thấy sẽ coi trọng, để mình thấy lại quá kém.

Tự ti tồn tại cùng kiều ngạo, tuy Khương Lộ Kỳ có điểm tốt hơn Khương Lộ Châu.

Nhưng lão phu nhân có thể nhìn ra, Khương Lộ Kỳ đâu không lại Tần vương phi.

Rõ ràng địa vị của Tần vương thế tử đã củng cố, chỉ cần Dương gia còn đó, Tần vương chỉ biết thừa nhận mình yếu nhất đích phi.

Cảm tình tước vị đều không chiếm được, Tần vương phi rốt cuộc muốn tranh cái gì? Cũng không cần làm ra vẻ hoàn mỹ vô khuyết?

Lão phu nhân thật sự có chút khó hiểu, cảm giác sâu sắc Tần vương phi làm người cũng quá mệt.

- *Nhị vương tử năm nay cũng đã mười tám.*

Lão phu nhân né hôn ước của Tần vương thế tử, trực tiếp hỏi Tần vương phi:

- *Nhị vương tử cùng tuổi với thế tử?*

Tần vương phi mỉm cười từ ái, có vẻ rất dễ ý tới nhị vương tử:

- *Đặc Dật là một tay ta nuôi lớn, vương gia cùng mẫu thân đã đem hôn sự của hắn giao cho ta xử lý, chỉ chờ tiểu thư quý phủ vào cửa, ta sẽ vì hắn tuyển thân gia.*

- *Thật sự là lỗi của Khương gia chúng ta, không chỉ trì hoãn Tần vương thế tử, còn khiến hôn sự của nhị vương tử chậm lại mấy năm.*

- *Không sao, dù sao hôn ước cũng là một tay lão vương gia định ra.*

Tần vương phi mượn cơ hội này biểu lộ thái độ của Tần vương phủ:

- *Theo ý tứ của vương gia, thỉnh lão phu nhân sớm định ra người kế thừa.*

Nàng nói ra câu này thật sự có ý tứ, rõ ràng biết rõ hiện tại Khương nhị gia là người duy nhất được ký danh đích tử.

Lại nói Khương gia sớm định ra người kế thừa, còn không phải có ý nói Tần vương không hài lòng Khương nhị gia làm người kế thừa?

Khương Lộ Châu nhớ tới lời mẫu thân nhắc nhở, quỳ gối trước mặt lão phu nhân, dập đầu nói:

- *Xưa nay phụ thân luôn hiếu thuận với người, mong tổ mẫu chớ có quên phụ thân, mấy ngày gần đây phụ thân vì tổ mẫu cơm nước không nghỉ, phụ thân muốn sao bản hiếu kính hiển cho tổ mẫu, dùng kim châm đâm thủng ngón tay...Tổ mẫu, tôn nữ thật sự không đành lòng nhìn phụ thân vì muốn tấn hiếu với người mà chịu mất mát.*

Tần vương phi chậm rãi uống trà, giương mắt nhìn về phía lão phu nhân, trầm nghĩ:

"Người thì có thể như thế nào? Còn không phải cả đời vô tử, già rồi ai cũng muốn tính kế người, không có được một tôn nữ tri kỷ, cũng không có được một tôn nữ thông minh có thể kế thừa người. Tiểu thư Khương gia vì phú quý không hủy mặt mũi của người là tốt lắm rồi, còn muốn các nàng thiệt tình hiếu thuận người?"

(Yul: □□□)

Lão phu nhân vân về Phật châu:

- *Đi gọi nhị tiểu thư tới đây, để nàng bái kiến Tần vương phi diện hạ.*

- *Dạ, lão phu nhân.*

Lão phu nhân nhàn nhạt nói:

- *Người đứng lên đi, chuyện trong nhà đừng làm cho quý nhân chê cười.*

- *Tổ mẫu...*

Khương Lộ Châu chậm rãi đứng dậy:

- *Tôn nữ chỉ muốn nói cho người biết, phụ thân cũng rất hiếu thuận với người, so với nhị bá phụ càng có hiếu tâm.*

Lão phu nhân nhắm mắt:

- *Ta biết bọn họ rất hiểu thuận.*

Tay vân về Phật châu càng lúc càng nhanh, Khương Lộ Châu cảm giác sau lưng chột lạnh.

Nàng đến gần người luôn hiền lành thân thiện với nàng là Tần vương phi:

- *Vương phi điện hạ...nhị tỷ tỷ tính tình hoạt bát, nếu chẳng may lỡ nghề không chu toàn, thỉnh người đừng trách nàng.*

Tần vương phi cười cười:

- *Vì phân phân lượng của người, ta sẽ không trách cứ nàng.*

Khương Lộ Dao rất ít dự yến hội, cũng không thường đi danh môn quý tộc quý phủ làm khách.

Cho nên Tần vương phi có ấn tượng rất mơ hồ về nàng, chỉ nhớ Khương Lộ Dao là tiểu cô nương trầm mặc ít nói, mặt mày sạch sẽ.

Lúc này Vĩnh Ninh hầu lão phu nhân lại kêu Khương Lộ Dao tới, chẳng lẽ thật lòng muốn nàng gả vào Tần vương phủ?

Tần vương phi vừa nghĩ đến "hưng danh" của Khương nhị gia là cảm thấy đau dạ dày.

Lấy một đồng lý do thoái thác với Tần vương, để nàng tìm tức phụ(vợ) cho thân sinh nhi tử cùng thứ tử phải chịu khuất phục Khương Lộ Dao, nàng thật sự cảm thấy rất khó.

Có thân gia như Khương nhị gia thật khiến nàng không còn mặt mũi nhìn thân gia khác.

- *Mẫu phi.*

Nhị vương tử Triệu Đặc Dật bồi Tần vương phi tới Vĩnh Ninh hầu phủ.

Sau khi bá kiến lão phu nhân, hần liền ở cùng một chỗ với thiếu gia Khương gia nói chuyện phiếm.

Trở lại đại điện nhìn thấy Khương Lộ Châu cùng Tần vương phi thân thiết, cười nói:

- *Người lại muốn nhận nữ nhi?*

Sau khi Tần vương phi sinh được tam tử, lại không sinh được nữ nhi.

Từ khi nàng vào cửa, trắc phi thị thiếp của Tần vương cũng có người mang thai.

Nhưng không có ai sinh hạ được, ngược lại bởi vì thị thiếp trắc phi tranh sủng hãm hại lẫn nhau, khiến cho Tần vương chán ghét, hiện giờ Tần vương chỉ độc sủng Tần vương phi.

- *Đứa nhỏ này.*

Tần Vương phi tươi cười chân thành tha thiết:

- *Ở trước mặt lão phu nhân còn dám nói vậy? Mau bồi tội với lão phu nhân.*

Nhị vương tử Triệu Đặc Dật dung mạo tuấn lãng, phong độ nhẹ nhàng, luôn tươi cười khiêm tốn.

Đôi mắt như ôn ngọc, khiến người khác muốn thân cận, vai rộng eo hẹp, dáng người như tùng bách.

Mặc kệ là ngồi hay đứng, đều có một cỗ khí thế độc đáo.

Hắn cũng không phải là công tử văn nhược, mà là một vị có thể làm trụ cột quốc gia.

Nhìn dáng vẻ của hắn, cũng đủ để chứng minh Tần vương phi nuôi nấng hắn đủ dụng tâm.

Khương lộ Châu nhìn Triệu đặc dật, có chút xem nhẹ hắn, dù hắn so với Tần vương thế tử bá đạo hay làm bậy càng dễ khiến người sinh hảo cảm hơn, đáng tiếc...

Hắn chỉ là thứ tử, dù có Tần vương phủ làm chỗ dựa, nhưng tương lai tiền đồ phú quý kém xa Tần vương thế tử cùng thân sinh nhi tử của Tần vương phi.

- *Lão phu nhân, nhị tiểu thư tới rồi.*

- *Để nàng tiến vào.*

Tần vương phi cùng Triệu Đặc Dật cùng nhau nhìn về phía nữ tử mới vén màn đi vào.....

Triệu Đạc Dật chớp chớp mắt, thế nào lại là nàng? Thật quá xảo!(=trùng hợp)

Hắn tìm nàng thật lâu, không ngờ lại gặp nhau ở chỗ này.

Nàng chính là nữ nhi của Khương nhị gia?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiêu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34-1: Tiền duyên (1)

Ngày đó Khương Lộ Dao đến Tần vương phủ mừng thọ Tần vương phi, lúc ấy tất cả sự chú ý của Tần vương đều tập trung trên người các vị tiểu thư khác của Khương gia, cũng không để tâm đến nàng.

Còn Triệu Đạc Dật lúc đó theo các huynh đệ cùng dập đầu với Tần vương phi, hắn cũng liếc nhìn đám tiểu thư khuê các một cái.

Nhưng không thấy Khương Lộ Dao, cho nên hắn cũng không để ý, dù gì dựa theo tính tình cùng thân phận của hắn cũng không thể nhìn chăm chăm các vị tiểu thư khuê các.

Hắn chỉ nhớ lúc đó vây quanh Tần vương phi là Khương Lộ Châu, ấn tượng về Khương Lộ Dao cũng không nhiều.

Khương Lộ Dao ở tiệc mừng thọ nghiêm túc quan sát vị thứ tử duy nhất của Tần vương, cũng nghe được một ít chuyện bát quái trong Tần vương phủ.

Hắn chỉ nhỏ hơn Tần vương thế tử một tháng, thân mẫu xuất thân ti tiện, nếu không phải vì Tần vương say rượu chỉ sợ sẽ không kéo nha hoàn thô sử lên giường.

Năm đó lúc chính phi có thai, trắc phi thị thiếp bị chính phi quản thúc, có lẽ Tần vương bị ghen muốn hồng rồi, cho nên mới phát tiết dục vọng trên người nha hoàn.

Lúc ấy nha hoàn thừa sủng có năm sáu người, nhưng chỉ có một người có thai.

Sau khi biết nha hoàn kia mang thai, Tần vương thái phi bận tâm nhi tử đang có thai, cho nên tống cổ nàng đến thôn trang.

Triệu Đạc Dật được sinh hạ ở thôn trang, cho đến khi Tần vương đích phi tự sát bỏ mình, sau khi phát tang nửa năm, Tần vương mới nhớ ở thôn trang còn có một thứ tử.

Nhưng hắn cũng không lập tức tiếp về vương phủ, sau khi Tần vương kế phi gõ vào cửa, kế phi tự mình ôm hắn hồi vương phủ.

Lúc hồi vương phủ hắn đã biết đi, biết nói, vì vậy Triệu Đạc Dật kính hiếu Tần vương phi như thân mẫu.

Cũng bởi vì thân mẫu của hắn khó sinh mà chết, cho nên hắn mới có thể không hề bận tâm mà hiếu thuận với Tần vương phi.

Triệu Đạc Dật trái ngược với Tần vương thế tử, dung mạo ôn hòa tuấn mỹ, làm người xử sự khiêm tốn thủ lễ, văn võ song toàn.

Hắn được Tần vương phi dụng tâm bồi dưỡng, cũng rất được Tần vương yêu thương, so với thứ tử ở phủ khác thì đãi ngộ của hắn tốt hơn rất nhiều.

Hắn là nhi tử của Tần vương, so với các huynh đệ thì dung mạo của hắn giống Tần vương nhất.

Tần vương phi đã sớm vì hắn tính toán, hai năm trước đưa hắn đi Tây Sơn quân doanh.

Ở trong quân doanh tôi luyện cho hắn từ trong khí chất nho nhã ôn hòa tăng thêm một phần sát khí.

Tần vương thế tử sớm có hôn ước, thân sinh nhi tử của Tần vương phi mới vừa mười lăm, vì vậy Triệu Đạc Dật cũng là người được kinh thành khuê tú tương đối xem trọng.

Vương phủ thứ tử so với thường gia thứ tử thì cao quý hơn.

Hắn nhận thức Khương Lộ Dao, nhưng Khương Lộ Dao không có ký ức gì liên quan đến hắn.

Bị lão phu nhân gọi tới, Khương Lộ Dao âm thầm cau giận, thấy Triệu Đạc Dật mỉm cười nhìn nàng.

Nàng vừa thẹn vừa bức, nếu không phải sợ làm người khác chú ý, nàng đã sớm trừng mắt nhìn cái tên đáng ghét từ kia rồi, ánh mắt kiểu gì thế? Làm như

nhìn thấy mối tình đầu?

Có lẽ người khác sẽ vì mệnh đào hoa mà tự đắc, còn Khương Lộ Dao nhìn thấy bọn họ liền cảm thấy phiền toái.

Dù Triệu Đặc Dật không có hi vọng kế thừa tước vị, nhưng hẳn vẫn là người Tần vương phủ là đám người phiền toái.

Vì sao nàng không thể được nam nhân bình thường coi trọng?

Mặc kệ chuyện gì hay người nào trong Tần vương phủ, nàng cũng không muốn nghĩ hay hỏi đến.

- *Mau đi thỉnh an Tần vương phi.*

Lão phu nhân nói với Tần vương phi:

- *Nha đầu này còn thẹn thùng, thỉnh vương phi điện hạ đừng trách móc.*

- *Thỉnh an Tần vương phi điện hạ.*

Khương Lộ Dao cảm giác ánh mắt lão phu nhân ẩn chứa ‘ kỳ vọng ’, suy nghĩ một chút liền hiểu.

Hôm nay Tần vương phi tới hầu phủ làm khách, nếu Khương Lộ Kỳ ở đây, có thể gây ra sóng gió cho hầu phủ.

Còn Khương Lộ Châu chỉ làm lão phu nhân mất mặt, tiếc hận không có người nối nghiệp, khiến Tần vương phi xem nhẹ tiểu thư Khương gia.

Lúc đơn độc đối mặt với lão phu nhân, Khương Lộ Dao sẽ không đau lòng thương hại lão phu nhân.

Nhưng lúc này trước mặt ngoại nhân, lại nhìn thấy lão phu nhân lộ ra khẩn cầu. Nàng không có cách nào nhìn nổi.

Nói thế nào thì hiện giờ nàng cũng mang họ Khương, cùng Khương gia nhất vinh nhất nhục.

Tổ mẫu hiếu thắng cả đời, nàng không đành lòng nhìn tổ mẫu lúc tuổi già còn bị Tần vương phi trào phúng thương hại không có một tôn nữ không tòi.

Khương Lộ Dao thay đổi tâm tư, vốn định dùng thô tục, nịnh nọt khiến Tần vương phi chán ghét.

- *Bái kiến nhị vương tử điện hạ.*

Khương Lộ Dao dùng lễ tiết hoàn mỹ vô khuyết, nhợt nhạt mỉm cười mang theo vẻ tự nhiên hào phóng, dịu dàng văn tĩnh.

Một đôi mắt trong suốt, không hề hiện ra vẻ nịnh bợ, nịnh hót hay sợ hãi Tần vương phi.

Giống như người ngồi bên cạnh lão phu nhân chỉ là một khách nhân bình thường đến chơi.

Xa cách, có lẽ, cũng hiện rõ xuất thân kiêu ngạo là người Vĩnh Ninh hầu phủ.

Khương Lộ Dao là tiểu thư hầu môn, địa vị tước vị so với ngoại gia của Tần vương phi còn cao hơn.

Nàng có được hôm nay, chỉ vì nàng làm Tần vương phi.

Khương Lộ Dao tôn trọng danh hiệu Tần vương phi, chứ không phải là người.

Lúc Tần vương phi còn ở khuê phòng, trừ hiếu thuận với mẫu thân, khiêm nhường tỷ muội, tính tình thuần lương ra, thì không có làm gì khiến người khác khen tài hoa.

Sau khi xuất giá vì bốn phận, cho nên nàng nuôi nấng thứ tử, còn vì Tần vương sinh ba nhi tử, mới có thể làm cho các vị quý phụ xem trọng một chút.

Lão phu nhân cười càng sâu, đôi mắt băng tuyết hiện lên một tia âm áp:

- *Nhị nha đầu, mau đến bên người ta.*

- *Dạ, tổ mẫu.*

Khương Lộ Dao nhìn lão phu nhân tươi cười chân thành, trong mắt hàm chứa kính nể, không muốn xa rời:

- *Người còn cố ý sai ma ma đến gọi tôn nữ? Cho dù người không gọi, tôn nữ cũng tới phụng dưỡng người.*

Nhẹ nhàng rúc vào người lão phu nhân, Khương Lộ Dao mang theo tình cảm thân thiết làm nũng oán giận:

- *Biết bên cạnh người có quý nhân, sợ làm người mất mặt, cho nên định chờ quý nhân đi rồi mới lại đây, người lại sai người đến gọi...Giống*

như tôn nữ là người không có lương tâm, ngày xưa tôn nữ trăm tốt ngàn tốt, hôm nay người để tôn nữ ở trước mặt Vương phi điện hạ lộ ra dấu vết, tổ mẫu, người không đau tôn nữ.

- Người thật biết dỗ người vui vẻ.

Lão phu nhân nhìn không được nắm chặt tay Khương Lộ Dao, lòng bàn tay ẩm ướt, giống như tâm tình lúc này của lão phu nhân.

Khương Lộ Dao nhếch môi cười:

- *Khiến vương phi điện hạ chê cười rồi, ta chính là tiểu hầu(khi con) đeo bám bên người tổ mẫu.*

Tần vương phi vẫn như cũ tươi cười hoàn mỹ dịu dàng:

- *Lão phu nhân có nhị tiểu thư bầu bạn phụng dưỡng, thân thể so trước kia càng tốt hơn.*

- *Phụng dưỡng tổ mẫu là bổn phận của tôn tử(con cháu), ta mong trông tổ mẫu có thể sống lâu trăm tuổi.*

Đây cũng là nguyện vọng của các vị tôn nữ có hiếu tâm

- *Sau khi nhìn thấy nhị tiểu thư, ta mới hiểu vì sao lão phu nhân lại an bài như thế, trăm thiện chữ hiếu đứng đầu, không có gì quan trọng hơn hiếu đạo.*

- *Vương phi điện hạ ý nói an bài là chỉ chuyện phụ thân ta ký danh đích tử?*

Khương Lộ Dao có chút quá phận, không thể để cho Tần vương phi bắt được nhược điểm, vẻ mặt vẫn như cũ mang theo mỉm cười:

- *Người muốn hiếu thuận với tổ mẫu có rất nhiều, tổ mẫu cũng quá mềm lòng, không chừng qua hai ba ngày nữa người lại phải tới chúc mừng tổ mẫu có thêm nhiều nhi tử, phụ thân ta chỉ có hiếu tâm, muốn cân bằng môn hộ, phụ thân ta làm không được, không bằng các vị đại bá thúc thúc.*

- *Trong mắt Tần vương một mạch truyền thừa càng quan trọng, người cùng tổ mẫu đều giống nhau, đó là bởi vì bất công sủng ái thứ tử, nhưng sẽ không vì vậy mà trì hoãn chuyện truyền thừa tước vị.*

Khương Lộ Dao liếc nhìn Triệu Đặc Dật một cái, người có bản lĩnh khiến thế tử yêu thương thứ tử?

Tần vương phi sượng mặt, sau này Tần vương qua đời, nhi tử phân gia, Tần vương phi muốn tiếp tục ở lại Tần vương phủ cũng phải xem sắc mặt Tần vương thế tử...

Nàng nuôi dưỡng thứ tử, thân sinh nhi tử không có quyền kế thừa.

Có trung liệt Dương gia làm chỗ dựa, cho dù Tần vương yêu thương Tần vương phi, cũng không dám tước đoạt danh hiệu thế tử của Triệu Đặc Trạch.

Hôm nay Tần vương phi cảm thấy lão phu nhân đáng thương, ngày mai không biết ai sẽ cảm thấy nàng đáng thương.

Nàng nuôi nấng thứ tử thật không chịu thua kém, thân sinh nhi tử là thiếu niên cử nhân, cũng từng làm ngự tiền thị vệ.

Bọn họ muốn công huân tất nhiên phải mạo hiểm, ai có thể cam đoan trên đường thăng quan phát tài, bọn họ sẽ không rơi vào cạm bẫy hoặc gặp chuyện ngoài ý muốn?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34-2: Tiền duyên (2)

Tần vương nhất mạch được hoàng đế ghi tạc trong lòng, Tần vương chư tử(con) không biết cố gắng còn đỡ, nếu quá tranh đua, chẳng lẽ hoàng thượng không lo lắng tân đế áp chế không được?

Khương Lộ Dao có thể nghĩ đến chuyện này, Tần vương phi cũng có thể nghĩ đến, vì thanh danh, nàng sẽ không dám vì thân sinh nhi tử mà tranh đấu, chỉ có thể đốc thúc bọn họ tiến tới từng chút...

Tận lực vì mấy đứa con trai sáng tạo hoàn cảnh an toàn có lợi, kỳ thật Tần vương phi cũng không dễ dàng, làm kế mẫu dù là thiên thần cũng phải gây cảnh.

Chỉ cần Tần vương phi không chủ động chọc Khương Lộ Dao, nàng sẽ không cố ý làm Tần vương phi mất mặt, ghen đến mức đau dạ dày.

Lúc này lão phu nhân vẫn về chuyện động Phật châu rất nhân nhả, chính mình cũng từng bị nhị nha đầu không chút lưu tình làm cho tức giận đến đau đầu.

Nhưng nhìn nàng lấy lời nói gõ vào người khác, nghe như thế nào cũng thấy thoải mái.

Đáng tiếc, nhị nha đầu phải gả cho Tần vương thế tử, thật đáng tiếc, trong lòng lão phu nhân khẽ động, có nên giúp nhị nha đầu?

Không được, nàng không thể chịu thua trước hắn? Tuyệt đối không được!

Trong mắt Triệu Đạc Dật hiện lên thần sắc ngoài ý muốn, từ khi nào mà nàng lại dùng ngôn ngữ sắc bén, không hiểu cách làm người?

- *Khương biểu muội gần đây xem sách sử gì?*

Hắn không thể trơ mắt nhìn mẫu phi chịu ủy khuất:

- *Nhìn Khương biểu muội cũng là cơ linh thông tuệ, có thể nhìn ra lão phu nhân chuyên tâm giáo dưỡng biểu muội tri thư đạt lý, bốn phần danh môn khuê tú.*

(Yul: tri thư đạt lý nghĩa là tri thức hiểu lẽ nghĩa.)

Lời này nói ra có chút nặng.

Cũng có thể nhìn ra Triệu Đạc Dật thật sự đối đãi với Tần vương phi như thân mẫu.

Cho dù đối mặt là nữ tử mà hắn ái mộ, thì hắn vẫn như cũ đứng về phía Tần vương phi.

Khương Lộ Dao nhếch môi:

- *Có phải ta nên nói là ta chỉ nhận thức được mấy chữ?*

Tuy Đại Minh triều không giống thời Minh Thanh trong lịch sử Trung Quốc đối với nữ tử có yêu cầu hà khắc, chấp nhận nữ tử không tài mới là đức.

Nếu nữ tử không có thi từ thiên phú, nhận thức mấy chữ, biết xem sổ sách, viết vài chữ là được.

Khương Lộ Dao linh hồn là người hiện đại, tốt nghiệp đại học hàng hiệu, là nữ cường nhân, nhân vật trong giới thượng lưu.

Nàng dám cùng nam nhân tranh đoạt sự nghiệp, có thể chống đỡ phân nửa bầu trời.

Cho dù nàng không am hiểu thi từ cổ văn, nhưng muốn nàng thừa nhận có mắt không biết nhìn, chỉ là nữ tử đại môn không ra nhị môn không tới, chỉ biết chơi trạch đấu..... Nàng sẽ cảm thấy thật ủy khuất.

- *Thật đáng tiếc, ta không có thi từ thiên phú, nhưng thi từ sách sử ta đọc không ít.*

Khương Lộ Dao nhìn Triệu Đạc Dật cười nói:

- *Về phần ta đọc cái gì, không cần nói cho nhị vương tử biết, ta cũng không làm văn chương.*

Nữ tử kiều ngạo, tươi đẹp, tự tin rất hấp dẫn người, trong lòng Triệu Đạc Dật có điểm nghi hoặc, thiếu nữ trước mắt này thật sự là thiếu nữ mà hắn từng nhận thức?

Nếu không phải, thì vì sao khuôn mặt này lại giống như trong kí ức? Năm đó nàng có khí chất ôn nhu thu thủy đã đi đâu rồi?

- *Nghe nói hoa viên của hầu phủ không tồi, mới vừa rồi Khương biểu huynh từng nói trong hoa viên có vài cọng kỳ trân dị thảo, không biết ta có vinh hạnh được thỉnh hai vị biểu muội cùng đi thưởng thức kỳ trân? Để bị Khương biểu huynh đi cùng, thế nào?*

Ở trước mặt Tần vương phi, chỉ số chiến đấu của Khương Lộ Dao là bạo, vẫn nên đem vị biểu muội này rời đi mới tốt.

Có lẽ trải qua hôm nay, lúc Tần vương phi trở về cũng sẽ ngẫm nghĩ lại, một khi Khương Lộ Dao làm thế tử phi nên ứng phó như thế nào.

Thiếu gia đại phòng, thứ phòng đứng ở bên cạnh chen vào nói:

- *Cùng đi cũng được, chúng ta có thể ở phía sau hoa viên làm văn chương, nhị vương tử vẫn thi nổi bật, mượn cơ hội này ta cũng có thể lãnh giáo một hai.*

Khương Lộ Dao thấy mấy vị đường ca nóng lòng muốn thử, cười nói:

- *Được a, ta cũng có thể thưởng thức mấy bài danh tác(sáng tác), bất quá thi từ chỉ là vật nung đúc tình cảm, nếu nhị vương tử quá mức*

trầm mê, sẽ làm Tần vương phi cùng Tần vương điện hạ thất vọng, vương phi điện hạ vẫn luôn mong đợi rất cao vào nhị vương tử.

- Làm hết sức, không để phụ vương cùng mẫu phi thất vọng mà thôi.

Tĩnh tĩnh Triệu Đặc Dật quả thật không tồi, Khương Lộ Dao xem trọng liếc mắt nhìn hần một cái.

Đối với vị Tần vương thế tử ôn tâm tính thích xem kịch vui, có vị kế mẫu hoàn mỹ, phụ vương thân tình, bọn đệ đệ hiền hậu... Đây đúng là nhân sinh bi đát.

Ý chí nghị lực thế nào mới không bị bảy đàn thân nhân bức đến điên?

Lão phu nhân gật đầu để đám người Khương Lộ Dao rời đi, quay đầu nói với Tần vương phi:

- Nhị nha đầu là ta sủng hư rồi, có chỗ nào không chu toàn, mong vương phi điện hạ thứ tội.

- Có thể nhìn ra nhị tiểu thư chính là chân truyền của lão phu nhân.

Tần vương phi ý cười không đổi, lời nói ôn nhu như nước lại có vẻ thành khẩn:

- Không dối gạt lão phu nhân, lúc trước nghe nói Khương nhị gia ký danh đích tử, vương gia rất lo lắng, dù gì Khương nhị gia cũng làm ra không ít chuyện khiến người kinh ngạc, tuy ta tin tưởng mắt nhìn người của lão phu nhân, cũng khuyên vương gia, nhưng người cũng biết, vương gia rất kỳ vọng vào thế tử, ngóng trông thế tử mọi thứ đều tốt nhất... Hôm nay nhìn thấy nhị tiểu thư, ta sẽ trở về cùng vương gia đàm thoại, có lẽ vương gia cũng có thể yên tâm.

Lão phu nhân rũ mắt:

- Ai kể thừa tước vị, năm nay Khương gia nhất định sẽ cho vương phi điện hạ một cái công đạo.

- Như thế nào? Lão phu nhân không muốn để Khương nhị gia làm thế tử?

- Lão nhị thật sự giống như tiểu hài tử, hần làm thế tử ta cũng không thể yên tâm, Khương gia vốn là trào cao Tần vương phủ, nếu vì lão nhị làm cho vương gia khó xử, chúng ta sẽ cô phụ ưu ái của lão vương gia.

- Lão phu nhân nói nghiêm trọng quá rồi, nhìn dáng vẻ khí chất của nhị tiểu thư, không giống là người hồ đồ.

Tần Vương phi chậm rãi uống trà, bị Khương Lộ Dao trách móc một đồng, đơn giản là vì mình đang ở Vĩnh Ninh hầu phủ.

Nếu Khương Lộ Dao vào Tần vương phủ..... Không có nhẹ nhàng như vậy đâu, dù là kế phi, cũng là bà bà(mẹ chồng) của nàng.

Bà bà muốn giáo dưỡng nhi tử, còn không phải dễ như trở bàn tay?

(Yul: ở cổ đại không có từ: cha chồng, mẹ chồng, con dâu, em dâu.... nên ta thay đúng từ cổ đại nhé.)

Lúc trước nàng ghét bỏ phụ mẫu của Khương Lộ Dao không tốt, lúc này Tần vương phi càng nguyện ý để Khương Lộ Dao làm thế tử phi.

Khương Lộ Dao không biết khiêm nhượng ôn hòa, nàng sẽ khiến Tần vương thế tử càng khó khăn.

- Chờ ta cùng hầu gia thương lượng, lại nói tiếp, không thể trách trong lòng vương gia không thoải mái, cho dù là ta có đôi khi đối với một nhà nhị gia....Đều đau đầu, tháng nào mà hần không gây họa, ta liền niệm Phật.

Tần vương phi cùng lão phu nhân nhìn nhau cười tự hiểu rõ, Khương nhị gia có bao nhiêu không đành lòng, nhưng hần lại đường ra nữ nhi xuất sắc.

Lão phu nhân không muốn để Khương Lộ Dao gả vào Tần vương phủ, luyến tiếc tôn nữ ngạo khí rơi vào hố bùn phiền toái.

Khương Lộ Dao nên có nhân sinh hoàn mỹ hạnh phúc, có trọng phụ chung tình bầu bạn đến già.

Hoa viên hầu phủ từng đóa hoa khai chuyển đến kinh diêm, trong đình thủy tạ, đã mang lên dưa và trái cây lê đào.

Một bên bàn dài đặt giấy và bút mực, vài vị đường ca của Khương Lộ Dao vây quanh Triệu Đặc Dật.

Không phải khoe khoang văn thơ, mà là cầu Triệu Đặc Dật viết mấy chữ.

- Nghe nói nhị vương tử so với Tần vương điện hạ còn am hiểu thư pháp tinh túy, thư thánh cũng đã đọc qua.

Khương Lộ Châu dùng cây quạt che miệng nhỏ, một đôi mắt thủy linh đảo qua thân ảnh nhị vương tử:

- Nhị tỷ tỷ không động tâm sao?

Khương Lộ Dao dựa vào cột đình thủy tạ, nghiêng đầu về phía hồ nước, đem đồ ăn cho cá rải vào trong nước, cá vàng tụ tập, tranh nhau cướp đồ ăn....Nàng nhìn cá vàng đến xuất thần.

- Nhị tỷ tỷ...

- Tam muội muội người nhìn huynh đệ bọn họ có giống lương thực rải vào hồ nước cho cá ăn không? Khiến cho khuê tú trong kinh thành phía sau nói phía trước, sợ bỏ lỡ một thân phú quý.

- Lời này có ý tứ gì? Ái mộ một người là vì phú quý?

- Nếu không phải vì thân phận của bọn họ, người còn thích sao?

Khương Lộ Dao liếc nhìn Khương Lộ Châu một cái, nhàn nhạt nói:

- Thích phu quân phú quý cũng không có gì mất mặt, phu thê bản hàn trăm sự suy, ai cũng không muốn vất vả cả đời, chỉ là có thể hay không làm cho phú quý lâu dài, phải xem bản lĩnh của từng người. Mặc kệ tam muội muội ái mộ Tần vương thế tử, hay là nhị vương tử, ta cũng không giúp được gì, chỉ có thể cầu chúc tam muội muội tâm tưởng sự thành(= ước gì được vậy)

- Ta không tin nhị tỷ tỷ không muốn gả cho thế tử điện hạ.

Khương Lộ Châu mang theo ghen ghét, hận ý tròn đôi mắt:

- Nhị bá phụ là cái dạng gì, ai mà không rõ ràng? Khắp kinh thành hậu duệ quý tộc nhân gia ai muốn cùng nhị bá phụ liên hôn? Không sợ nhị tỷ tỷ tức giận, cho dù phụ thân ta không làm thế tử, ta vẫn như cũ là Thị Lang thiên kim, nếu chẳng may nhị bá phụ không được thừa tước, ta thấy đời này của nhị tỷ tỷ chỉ có thể xứng với hàn môn tử tài.

(Yul: Thị Lang thiên kim nghĩa là con gái của quan lễ bộ thị lang)

Nàng ngao mạn nhếch môi, trào phúng:

- Chỉ sợ hàn môn tử tài cũng không nhất định có thể coi trọng Khương nhị gia!

Ánh mắt Khương Lộ Dao lạnh nhạt, không giận không ưu, giống như lời Khương Lộ Châu nói không phải là nói nhị phòng.

- Người tin hay không, có rất nhiều người muốn bá phụ thân ta làm nhạc phụ mà không được? Cho dù người là Thị Lang thiên kim vẫn như cũ bị người khác chọn lựa, không có tự chủ quyền lợi tuyển phu, mà ta từ trước đến nay luôn tuyển người khác, chỉ có ta từ bỏ, không ai có thể tuyển ta..... Cho dù là Tần vương thế tử cũng thế.

Nói xong lời này, Khương Lộ Dao đứng dậy rời khỏi thủy tạ, Triệu Đạc Dật đang viết văn chương chợt ngừng đầu, vừa lúc nhìn thấy thân ảnh của nàng ở trước hoa.

Ngũ quan minh điểm có kiều hoa phụ trợ, tăng thêm vài phần nhu mì, chỉ là ánh mắt ngao nghệ..... Rốt cuộc vì nguyên nhân gì đã thay đổi nàng?

Bước qua hành lang gấp khúc, Khương Lộ Dao đụng phải Khương Lộ Kỳ đang đứng ở phía sau tường hoa trộm nhìn đình thủy tạ.

- Sao người lại ở đây?

Về mặt Khương Lộ Kỳ hàm ẩn ngoài ý muốn, cũng vì Khương Lộ Dao đột nhiên xuất hiện mà hoảng sợ.

Nàng không có đoán được Khương Lộ Dao vào lúc này lại rời khỏi đình thủy tạ, lẽ ra nàng sẽ có cơ hội gặp mặt Tần vương nhị vương tử.....

Rốt cuộc các nàng cũng đã một đời mộng lung tình cảm, nếu không phải sau này lại phát sinh sự tình, có lẽ Khương Lộ Dao sẽ là...

Trong lòng Khương Lộ Kỳ càng vì thế mà bất bình, dựa vào cái gì Khương Lộ Dao có thể có được hai vị nam tử ưu tú nhất ái mộ?

Cho dù nàng càng biểu hiện, thì ở trong mắt Triệu Đạc Dật, nàng chỉ là tử tử ngu xuẩn.... Vẫn là nữ tử tùy tiện là loi ong bướm.

- Nhị tỷ tỷ sao lại rời đi? Nhị vương tử không tốt sao?

- Hận tốt hay không tốt cũng không liên quan đến ta.

Khương Lộ Dao thật sự nhìn đủ rồi, cái loại biểu tình của Khương Lộ Kỳ gì mà ta thật bi thương, người thương tổn ta, ta rất hâm mộ, rất bất bình.

- Nếu người để ý, thì hãy thoải mái hào phóng đi đình thủy tạ, ở đây nhìn lên, một khi bỏ lỡ cơ hội, người lại oán trời oán đất, tuy nữ tử là phải thẹn thùng, nhưng nếu gặp được người mình để ý, không ngại lễ giáo cần phải tự tranh thủ một chút, thành bại có lẽ chỉ ở chỗ người có hay không có dũng khí...Dù là thất bại, cũng chứng minh người đã từng nỗ lực, tương lai sẽ không vì thế mà hối hận.

Khương Lộ Kỳ mặt đỏ tai hồng, tức giận gầm nhẹ:

- Người cái gì cũng không biết!

- Ta chỉ cần biết hiện tại ta nên làm cái gì, tứ muội muội thật sự cái gì cũng biết sao?

Khương Lộ Kỳ nhìn nàng thong dong rồi đi, cũng thoáng nhìn về phía Triệu Đặc Dật...

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Huyền cơ

Gió nhẹ lay động cành liễu, nước ao trong xanh trôi nổi lá sen lác lác theo gió, trong đình thủy tạ tràn ngập hà hương nhàn nhạt.

Khương Lộ Châu cúi gập Khương Lộ Dao nói đi là đi, nhưng cũng mừng thầm vì Khương Lộ Dao không cho nhị vương tử mặt mũi.

Nàng chủ động đứng dậy, tư thái ưu nhã đi đến bên cạnh Triệu Đặc Dật, về mặt ẩn chứa một chút chân thành tha thiết kính nể, khen ngợi hần viết tự tình điệu.

Triệu Đặc Dật nhàn nhạt mỉm cười, không thể không thừa nhận Khương Lộ Châu có hiểu biết.

Ít nhất nàng cũng nhìn ra tự của hần chỗ nào tốt, so với tiểu thư khuê các khác nàng càng hiểu thư pháp.

Chỉ là Khương Lộ Châu hay nói lời không hay về Khương Lộ Dao, khiến hần có chút không vui.

Ở Tần vương phủ, hần cùng với ba đệ đệ do Tần vương phi sở sinh so với thủ túc còn thân hơn.

Bởi vậy hần rất chú ý mắt nữ tử khuê tú hãm hại hạ thấp tỷ muội.

Nhưng cũng không quá quen biết, hần khó mà nói Khương Lộ Châu không phải.

Chỉ là ý cười càng thêm phai nhạt, không hề nhìn Khương Lộ Châu, chỉ đàm thoại cùng công tử Khương gia, hoặc là thưởng thức phong cảnh bên hồ.

Phía sau bức tường hoa là Khương Lộ Kỳ đang mãi suy tư, Khương Lộ Dao nói rất nhẹ nhàng, sao nàng có thể hiểu mình khó xử? Hiểu mình muốn tới gần, lại không dám tới gần hần?

Khương Lộ Kỳ lại một lần nữa nhìn về phía thân ảnh như từng bách, khí chất trác tuyệt Triệu Đặc Dật...

Hiện giờ chỉ có mình nàng, nàng có thể không kiêng nể nhìn hần, không cần sợ người khác phát hiện nàng ái mộ...

Lúc đi Tần vương phủ mừng thọ Tần vương phi, nàng nhần rất vất vả, mới có thể ít chú ý tới hần.

Lúc này trong mắt Khương Lộ Kỳ hàm ẩn ái mộ, tình ý không thể hòa tan, cùng mấy phần thương tiếc, tiếc nuối, tiếc hận.

Hần đáng lẽ sẽ là thiên chi kiêu tử lại bị súc sinh Tần vương thế tử Triệu Đặc Trạch đánh đứt gân tay, thư pháp của hần có một không hai.....

Đôi mắt ôn ngọc cũng bị Triệu Đặc Trạch móc mất.

Nhưng dù như thế, hần vẫn như cũ là quân sư đệ nhất của Đại Minh triều, phụ tá thân sinh nhi tử của Tần vương phi chinh chiến thú biên.

Đến cuối cùng hần vẫn như cũ nhớ huynh đệ chi tình (tình cảm), dâng thư thỉnh hoàng đế bỏ qua cho Triệu Đặc Trạch tội ác chồng chất.

Người thuần túy như vậy, phong độ nhẹ nhàng, đối xử với mọi người thân thiện quân tử, ai có thể không thích?

Khương Lộ Kỳ rất muốn gả cho người sẽ là quyền khuynh triều dã Tiêu Duệ Hoa...

Nhưng đau lòng, kính nể nhất cũng là người khiến nàng tâm động ái mộ chính là Triệu Đặc Dật.

Biết được tin hần tới Vĩnh Ninh hầu phủ, Khương Lộ Kỳ do dự rất lâu, vẫn nhịn không được mà chạy tới đây, nàng chỉ muốn nhìn hần một cái là đủ.

- Nếu có khả năng, ta không muốn người giống như kiếp trước, chỉ là ta không dám nói, dù là thân sinh phụ mẫu cũng không tin ta, ai có thể tin tưởng ta? Nếu...Nếu ta nói Tần vương phi dụng tâm hiểm ác, người cũng sẽ không tin.

Khương Lộ Kỳ nước mắt ứa ra, chớp mũi ửng đỏ, nắm chặt khăn ngo ngảnh nhìn Triệu Đặc Dật:

- *Ta muốn giúp người, không muốn người cô độc sống quăng đời còn lại, nhưng ta sợ, sợ mình không có cách gì thay đổi vận mệnh của người, sợ Tần vương phi, càng sợ ta lại phải dấn thân vào Tần vương phủ...*

- *Thôi, thôi.*

Khương Lộ Kỳ quay lưng bỏ chạy, Triệu Đặc Dật, hãy tha thứ cho sự ích kỷ của ta.

Ta không có dũng khí tới gần người, tiếp nhận người, càng không có dũng khí vì người mà gả vào Tần vương phủ, cùng Tần vương phi đối địch...

Đời này nếu có khả năng, ta sẽ tận lực giúp người, nhưng ta không thể vì người, mà hy sinh hạnh phúc cả đời.

Chạy vào khuê phòng, Khương Lộ Kỳ ngã xuống giường, khóc rống.

Tần vương phủ nhìn thì phú quý, nhưng thực tế lại có thể so với ổ sói hổ lửa.

Cho dù ái mộ Triệu Đặc Dật, hẳn cũng không nhất định sẽ chọn nàng.

Thôi cứ coi như nàng nằm mộng đẹp đi.

- *Nương, nhi tử không có chuyện gì, không có chuyện gì.*

- *Còn nói không có chuyện gì? Mật mũi bầm dập, người còn nói là không có chuyện gì?*

Nhị phu nhân đâm hai cái vào vả vai Khương Mân Cẩn cho hả giận, rưng rưng nói:

- *Như thế nào lại bị thương nặng như vậy? Nghe nói người còn học máu? Hay là để ta kêu đại phu tới xem cho người.*

Khương Mân Cẩn hoảng muốn nhảy dựng, cẩn thận nhìn ra bên ngoài, may là tiểu muội bị tổ mẫu gọi đi rồi.

- *Nếu để tiểu muội biết được, thì sao? Nhi tử da dày thịt béo, một ít tiểu thương này bôi được là được, nếu nương thật sự đau nhi tử, hãy giúp nhi tử giấu diếm tiểu muội đi.*

- *Nếu Dao Dao biết ta và người lừa nàng, nàng sẽ rất thương tâm.*

Nhị phu nhân cầm khăn sạch bôi được ở trên mặt nhi tử xoa tới xoa lui:

- *Vì cái gì mà người lại cùng người khác đánh nhau? Không phải Dao Dao đã nói, lúc kéo bè kéo lũ đi đánh nhau, dặn người chọn người yếu rồi sao?*

Khương Mân Cẩn muốn thú Tiêu biểu muội, đương nhiên không thể nói cho mẫu thân biết nguyên nhân đánh nhau.

Nếu không, nhất định lão nương sẽ có ấn tượng không tốt về Tiêu biểu muội:

- *Lần này nhi tử là tai bay vạ gió, bị chó điên cắn, chỉ là...Nhi tử đừng phải Tần vương thế tử, còn bị hấn cứu.*

- *Tần vương thế tử?*

- *Đúng vậy, thiếu hẳn một phần ân tình, nương nhi tử thấy hẳn không phải tiểu muội sẽ không thú, thật là sầu người, tiểu muội bị hấn quán không buông.*

Nhị phu nhân cân nhắc một lúc lâu, thấp giọng hỏi nói:

- *Muội muội người cho người một trăm lượng bạc người đều xài hết? Nàng để người đi ra ngoài ăn chơi là dọa Tần vương thế tử bỏ chạy, chứ không phải để người bị hấn cứu, đáng tiếc một trăm lượng bạc...*

- *Nương, nhi tử bị đánh.*

- *Không phải người nói là không có chuyện gì sao?*

- ...

Khương Mân Cẩn gục đầu xuống, lão nương đánh chết cũng không sửa được bệnh ham bạc:

- *Cho dù tiểu muội thật sự không có cửa hồi môn vẫn có thể gả ra ngoài, người không cần lo lắng vì tiểu muội tích cóp của hồi môn.*

- *Tích cóp bạc còn sợ nhiều?*

Nhị phu nhân cẩn thận nhìn nhi tử:

- Cho dù muội muội người xuất giá, người đã thủ tước phụ, ta cũng muốn tích góp bạc, ta cùng phụ thân người bàn xong rồi, tương lai muốn đi Giang Nam nơi có phong cảnh tốt nhất, mua một tòa phủ đệ lớn...Chờ ta đi, trên người cũng muốn xuyên áo liệm bằng vàng, còn muốn...

- Nương!

Khương Mân Cẩn bực mình nói:

- Chuyện mua thôn trang, có thể làm, nhưng người không được bàn đến chuyện sinh tử? Tiểu muội mà nghe được lời này, sẽ đem tất cả vốn riêng mà người tích góp đều phá sạch, người cũng đừng hy vọng tiểu muội giúp người đào góc tường hầu phủ.

Nói cái gì cũng không bằng những lời này, vốn riêng tích góp của nhị phu nhân đều trông cậy vào nữ nhi.

Bày ra bộ dạng uy nghiêm, nhị phu nhân uy hiếp:

- Lời mới vừa rồi, không được nói cho Dao Dao biết, nếu người để lộ tiếng gió, ta liền nói cho Dao Dao biết chuyện người bị người đánh phum ra huyết...Để xem Dao Dao làm như thế nào thu thập người.

- Được, nương không nói, nhi tử cũng không nói, đây là bí mật của chúng ta.

- Một lát nữa ta sai người hãm canh bỏ cho người, đừng nhân sâm thượng đẳng...Để người bồi bổ khí huyết, về sau không được ra ngoài đánh nhau với người khác.

- Nhi tử muốn khổ học khảo tú tài, sẽ không ra cửa.

Khương Mân Cẩn nói ra tính toán của mình, nhị phu nhân kinh ngạc đến nỗi không khép miệng được, sờ trán của nhi tử:

- Có phải người bị đánh đến hỏng đầu óc? Sao lại đòi khảo tú tài? Sao lại muốn đọc sách?

Nhị phu nhân đứng lên:

- Không được, chuyện này không thể gạt Dao Dao, nhi tử, người nhất định bị đánh hỏng rồi, ta phải thỉnh đại phu..... Ta đi lấy bạc, người chờ ta.

Thình thái y đến phủ tốn rất nhiều bạc, nhị phu nhân vẫn lo tích góp bạc, xoay người định chạy vào nội thất.

Mỗi ngày kiểm tra sổ sách chính là lúc tàng ngân phiếu, cho nên đóng ngân phiếu để cùng nhau.....

Khương Mân Cẩn túm chặt tay nhị phu nhân, bắt đắc dĩ nói:

- Nương, nhi tử không cần đại phu.

- Nhi tử à, thỉnh đại phu tốn không nhiều, người không cần vì nương mà tiết kiệm bạc.

- Nhi tử thật sự không có chuyện gì.

Khương Mân Cẩn thẳng thắn nói:

- Nương, nhi tử muốn thủ tước tử, không có công danh, thì ai có thể coi trọng nhi tử, huống hồ ca ca nhân gia(người ta) còn là giải Nguyên, lại là dòng dõi thi hương, nhi tử...Như thế nào cũng phải đậu tú tài, dù nhi tử không sợ mất mặt, nhưng cũng không thể để nàng bị khuê trung mật hữu xem thường vì chọn trượng phu vô dụng.

- Tiểu thư dòng dõi thi hương có thể coi trọng người?

- Nương, nhi tử là thân sinh của người.

Khương Mân Cẩn đau lòng quá, có vị mẫu thân nào lại đã kích thân sinh nhi tử như vậy? Ôm đầu rúc thành một đoàn:

- Chính là coi trọng, không được sao?

Nhị phu nhân xấu hổ vuốt đầu nhi tử, giải thích nói:

- Không phải ta cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng mà người thật sự xác định có người coi trọng người? Không phải lừa gạt người?

- Không phải.

- Được rồi, ta không nói. Chỉ cần người chịu nỗ lực là tốt rồi, nhưng khảo tú tài, ta nghe như thế nào cũng thấy không ổn? Người có thể không?

- Dù treo cổ, đao kẻ cổ, nhi tử vẫn muốn khảo tú tài, huống chi nhi tử còn có bí tịch trong tay, tiểu muội nói qua, nhất định qua.

- Nếu Dao Dao nói như vậy, ta liền an tâm.

- Nhi tử là huynh trưởng của tiểu muội, nương..... Người quá bất công.

- Nhưng Dao Dao nói được, làm được so với người còn cường hơn rất nhiều, người cùng Dao Dao so sánh, đương nhiên ta càng tin tưởng Dao Dao.

Khương Lộ Dao vén rèm cửa, hỏi:

- Cái gì càng tin tưởng nữ nhi?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35-2: Huyền cơ (2)

Khương Mân Cẩn còn đang bất mãn nghe tiếng muội muội lập tức núp sau lưng nhị phu nhân.

Huynh trưởng đã không có địa vị thì cứ không có địa vị đi, A di đà phật, ngàn vạn lần đừng để cho tiểu muội phát hiện mình bị thương.

- Ca ca, Ca trốn cái gì?

- Không có gì, không có gì.

Sao Khương Lộ Dao có thể bị Khương Mân Cẩn lừa? Tiến lên kéo hán tử sau lưng nhị phu nhân ra ngoài, thấy mặt hán tử đầy vết thương, nhũn nhũn.

- Ca lại đánh nhau? Sao bị thương nặng như vậy?

Khương Mân Cẩn kéo Khương Lộ Dao chạy ra ngoài vừa chạy vừa nói:

- Nương, nhi tử cần tiểu muội giúp soạn sách, người nghỉ ngơi cho khỏe đi.

Chạy đến gốc cây đại thụ trong viện, Khương Mân Cẩn mới buông lỏng cánh tay của Khương Lộ Dao, nhỏ giọng nói:

- Hôm nay ta gặp Tiêu biểu muội.

- Ủ? Tiếp tục nói.

Khương Lộ Dao nhũn nhũn càng chặt:

- Ca vì nàng mà bị thương? Ai đánh ca?

Dám dẫm thương Khương Mân Cẩn, Khương Lộ Dao nhất định là phải nhớ trong lòng, lúc này có thể báo thù là tốt nhất, dù không thể báo thù, nàng cũng muốn làm người đó phải lỗ nặng.

- Là biểu đệ của thái tử điện hạ, quý tử của Trường Thế hầu ngăn chặn Tiêu biểu muội, miệng đầy ô ngôn uế ngữ, ta kích động, liền đánh hán, nhưng hán mang theo thị vệ có thân thủ không tồi, ta...Đánh không lại.

- Thái tử điện hạ?

Trong lòng Khương Lộ Dao lộp bộp một chút, sao lại dính dáng đến thái tử?

- Là thái tử điện hạ, hay là biểu đệ của thái tử coi trọng Tiêu biểu tỷ?

- Thái tử điện hạ.

Khương Mân Cẩn lập tức nói:

- Nhưng Tiêu biểu muội nói chỉ cần ta đậu tú tài, nàng sẽ gả cho ta, nàng sẽ không gạt ta.

Khương Lộ Dao cười nhợt nhạt, vỗ vỗ cánh tay của huynh trưởng, cổ vũ nói:

- Tiêu biểu tỷ bằng thanh ngọc khiết, nàng đã có tâm tư gả cho ca, nhất định sẽ không bị phú quý mê hoặc, ca ca phải thật nỗ lực, tranh thủ sớm ngày đem nàng thú vào cửa. Nếu ca bị thương, lát nữa mời đại phu đến xem, uống chút dược, đừng để lại bệnh căn, đây cũng là vì tương lai của ca cùng Tiêu biểu tỷ.

- Được, ta nghe muội, tiểu muội... Muội không trách ta?

- Tuy muội đau lòng ca ca, nhưng hôm nay ca ca rất nam nhân, phải biết rằng dù là nữ tử hiếu thắng cũng sẽ cần kị sĩ.

Đau lòng Khương Mân Cẩn là một chuyện, trước mặt nữ tử trong lòng mình, Khương Mân Cẩn biểu hiện rất đáng nam nhân.

Khương Lộ Dao đối với điều này có chút vui vẻ, tuy hấn lỗ mưng một chút, nhưng Khương Mân Cẩn không thể quyền khuynh hoặc là phúc hắc.

Có đôi khi, trực tiếp xông tới bảo hộ nữ nhân khiến mình ái mộ, càng dễ động lòng hơn.

Anh hùng cứu mỹ nhân tuy cũ kỹ, nhưng có nữ tử nào mà không muốn vị anh hùng cái thế xuất hiện?

Dù là Khương Lộ Dao vẫn ngóng trông một ngày kia, lúc nàng lâm vào phiền toái, có vị anh hùng cái thế sẽ xuất hiện vì nàng.

Khương Lộ Dao cũng không nói tí mĩ trạng hưởng với nhị phu nhân, sai người cảm bái thiếp của lão hầu gia đi thỉnh thái y tới phủ.

Vì chuyện này nhị phu nhân không tiếc lời khen ngợi Khương Lộ Dao, cũng không phải nàng tiếc bạc vì nhị tử xem bệnh.

Chỉ là không cần bỏ bạc vẫn tốt hơn phải bỏ bạc, hơn nữa thái y cũng không phải có bạc là có thể thỉnh.

Thái y luôn tỏ vẻ, Khương Mân Cẩn thương chi bị thương ngoài da, tu dưỡng mấy ngày là tốt rồi.

Có tiện nghi mà không chiếm chính là đồ ngọc, phải để thái y bắt mạch cho chủ tử nhị phòng mới được.

Thái y trán đầy mồ hôi, nghĩ đến hiện giờ Khương nhị gia có địa vị là đích tử cùng hung danh của hấn, thái y cũng chỉ đành im lặng nghe lệnh.

- Nương, một lát nữa người đi gặp tổ mẫu đi, lúc gặp mặt chỉ cần hỏi có được liệu hay không là được.

- Tổ mẫu người có rất nhiều dược liệu, nhưng không chịu cho người khác.

- Nay đã khác xưa, tổ mẫu sẽ cho.

Khương Lộ Dao mới vừa rồi vì tổ mẫu che chắn một phen, vi phạm tác phong của nàng, như thế nào cũng đến phải lấy được chỗ tốt.

Dùng dược liệu mà người khác tích lũy tương đối sáng khoái.

Nhị phu nhân nhìn Khương Lộ Dao tin tưởng tăng thêm mười phần, đối với chuyện đi đến chỗ lão phu nhân lấy dược liệu càng nắm chắc:

- Nghe ca ca người nói, Tàn vương thế tử giúp hấn? Giống như hấn không chịu bị buông tha người, ca ca người ăn chơi trác táng cũng không dọa được hấn...

- A.

Khương Lộ Dao xoa trán:

- Lúc này chỉ có thể trông cậy vào đại bá phụ, nếu có thể ký danh đích tử, có lẽ hôn sự còn có chuyển đổi.

- Người cần thận để ý một chút, không có việc gì đừng ra bên ngoài. Ta nghe ca ca người nói, Tàn vương thế tử hình như cũng không tồi, ít nhất lúc ca ca người gặp nguy hiểm, hấn có thể ra tay, hơn nữa còn dám đối mặt với biểu đệ của thái tử điện hạ.

- Vừa đi vừa xem đi.

Từ trong cổ tay áo Khương Lộ Dao móc ra mấy tờ ngân phiếu đưa cho nhị phu nhân mặt mày hớn hờ:

- Nương, hôm nay người không đếm ngân phiếu sao?

- Còn chưa đếm, lúc này liền đi đếm.

Nhị thái thái cười ha hả đi vào nội thất.

Khương Lộ Dao đi đến tây sương phòng, gọi hạ nhân hầu cận bên người Khương Mân Cẩn tới đây, cẩn thận dò hỏi lúc ấy xảy ra chuyện gì.

Tên tùy tùng không dám dấu diếm, một năm một mười nói hết ra, ngay cả câu cuối cùng mà Tần vương thế tử lưu lại trước khi rời đi cũng nói.

- *Nhị tiểu thư...*

- *Được rồi, người lui xuống trước đi, những gì ta hỏi người, đừng nói cho ca ca ta biết, nếu người một lòng đi theo ca ca ta, ta sẽ không bạc đãi người.*

- *Tuân mệnh.*

Tên tùy tùng rời khỏi tây sương phòng, Khương Lộ Dao chống cằm, Tiêu Biểu tỷ một mình xuất môn?

Nếu chỉ có một mình, dựa theo sự thông minh của Tiêu biểu tỷ tuyệt đối sẽ không đến mức bị biểu đệ của thái tử làm khó dễ..... Có phải Tiêu Duệ Hoa cũng ở đó?

Khương Lộ Dao đề lại suy đoán của mình đối với Tiêu Duệ Hoa, vì ca ca nhà mình mà buồn sầu, cùng thái tử điện hạ tranh đoạt Tiêu biểu tỷ.

Thật sự là nhiệm vụ quá khó khăn, Tiêu Biểu tỷ cũng thật là, như thế nào lại cố tình liên lụy đến thái tử?

Cũng may Tần vương thế tử hỗ trợ, nhưng cho dù Khương Mân Cẩn cùng Tiêu biểu tỷ là lưỡng tình tương duyệt, nếu thái tử điện hạ không chịu buông tay...Không chừng bọn họ sẽ trở thành uyên ương mệnh khổ.

Lúc này Khương Mân Cẩn đang ở thư phòng đầu treo cổ, chột mắt.

(Yul: các nàng hiểu a Cẩn làm gì k?)

Sao Khương Lộ Dao có thể nói hán từ bỏ Tiêu biểu tỷ?

Chỉ dựa vào một mình Khương Lộ Dao mưu tính, không nhất định có thể ngăn trở thái tử.

- *Mạt Li, người sai người đi dò hỏi Tiêu Giải Nguyên, không biết ngày mai hán có ở trong phủ không? Ta muốn đăng môn lãnh giáo.*

- *Dạ, nhị tiểu thư.*

Hai bên cùng nhau nỗ lực, có lẽ còn có hi vọng thành công, nếu trong lòng Tiêu Duệ Hoa nhớ thương chức vị đem muối muối gả cho thái tử...

Dù biết ca ca sẽ thương tâm, khổ sở, Khương Lộ Dao cũng sẽ bóp chết đoạn tình cảm này.

Tiêu Duệ Hoa cho nàng áp lực rất lớn, Tiêu Giải Nguyên là người không dễ nhìn thấu.

Hán biết mình phải đi con đường nào, cũng sẽ không cố hủ có lối tắt mà không đi...

- *Nhị tiểu thư, Tần vương phi điện hạ ra phủ, lão phu nhân sai nô tỳ tới kêu người.*

- *Đã biết.*

Khương Lộ Dao đi vào trong phòng, nhẹ giọng nói với lão phu nhân đang nhắm mắt dưỡng thần, vân vê Phật châu:

- *Tổ mẫu.*

- *Nương người vừa mới tới, lấy của ta lục căn(6 gốc) nhân sâm thượng hạng, thuận tiện còn lấy không ít đồ bổ...*

- *Chờ mẫu thân hầm đồ bổ xong, nhất định sẽ lưu cho người một phần.*

- *Ha ha!*

Ánh mắt Lão phu nhân sáng ngời có thần nhìn tôn nữ trước mặt, cho dù Khương Lộ Dao muốn có chỗ tốt vẫn như cũ đúng lý hợp tình, vẫn như cũ bình tĩnh tự giữ, cảm khái nói:

- *Lúc ta bằng tuổi người, không có mặt dày như người, nhị nha đầu, người không giống thiếu nữ... Tâm quá ổn, quá so đo được mát, này không tốt, phạm sai lầm không sợ, ai mà không từng phong nhã hào hoa?*

Hơn ba mươi tuổi sự nghiệp thành công là nữ cường nhân giả vờ vô tri, giả vờ là thiếu nữ, đối Khương Lộ Dao mà nói cũng rất khó khăn, giả vờ nhất thời còn có thể, nhưng không giả vờ được cả đời.

- *Chuyện phiền toái quá nhiều, không chấp nhận được tôn nữ thiên chân, nếu người giờ cao đánh khẽ, tôn nữ sẽ thử ở trước mặt người thiên chân vô tà một lần.*

Khương Lộ Dao nháy mắt:

- Người thấy thế nào?

- Quý nha đầu.

Lão phu nhân cười kéo nàng tới bên người, tinh tế quan sát một phen, đáy mắt tăng thêm vài phần ấm áp:

- Ta không thể ngờ lúc ta già còn có thể phát hiện ra người, đây cũng là duyên phận của tổ tôn chúng ta, nhị nha đầu, ta có thể thuận theo tâm ý của người, nhưng người cũng phải biết, một khi đã tâm bị châm ngòi, một khi người dụng tâm kín đáo thấy được cơ hội...Hắn có lẽ sẽ làm ra chuyện mà người không thể tưởng được, lòng người khó dò, người không thể suy tính mà không lộ chút sơ hở.

- Tổ mẫu, tôn nữ đối với Tần vương phi...

- Còn Tần vương thế tử? Người thấy hắn thế nào? Không phải hắn giúp ca ca người sao? Hôm nay người cũng thấy Tần vương phi, có thể ở trước mặt Tần vương phi lác lư nhiều năm như vậy, người có nhìn ra hắn cũng có tâm tính cứng cỏi? Cũng không phải là loại người ăn chơi trác táng.

- Tôn nữ lo lắng hắn quá cố chấp.

Khương Lộ Dao nhớ lại cặp mắt kia:

- Quá hung ác, quá cực đoan, cũng quá giỏi che dấu tâm tư, cùng hắn sinh hoạt, sẽ rất mệt, người cũng nói, lòng người khó dò, hắn một hồi một cái chủ ý, sao tôn nữ có thể đoán được mọi chuyện?

Nàng còn có một câu chưa nói, Tần Vương thế tử khiến cho Khương Lộ Dao có một loại thực giác điên cuồng cảnh báo, một khi hắn bùng nổ sẽ khiến cho đất trời đại họa.

Trượng phu giống như Tần vương thế tử, quá khó nắm bắt.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Ngoài ý muốn (1)

- Ta cũng có thể chỉ điểm cho người, chỉ là quan hệ phụ thê, ta còn làm cho chính mình loạn thành một đoàn, không tư cách giáo người.

Lão phu nhân cười chua xót:

- Nhị nha đầu, tùy duyên đi, nhân duyên..... Duyên phận tới tránh không được, dựa theo tính tình của người, sống cùng ai cũng có thể trôi qua ngày lành. Trên đá Tam Sinh có khắc tên họ, nếu là người, người trốn không thoát, chớ có cưỡng cầu.

- Tôn nữ hiểu tổ mẫu muốn tốt cho tôn nữ.

Khương Lộ Dao cong khóe môi, nếu chỉ dựa vào duyên phận, mặc cho số phận, thì có chút bi quan.

Ở trước mặt lão phu nhân, đừng nói những việc này mới ồn, tổ phụ tổ mẫu hiểu lầm mâu thuẫn rất sâu.....

Lão phu nhân đem hôn nhân biến thành cục diện riêng, đúng là không có tư cách dạy dỗ nàng, huống chi nàng cũng không thể cùng tổ mẫu nói đến những chuyện này.

- Người nha, nếu không bị thiệt thòi, sẽ không suy nghĩ cẩn thận, trên đời này sao có thể mọi chuyện như tâm ý của người?

Lão phu nhân nhìn ra Khương Lộ Dao không chịu nhận mệnh:

- Ta giúp người nhìn đề điểm, so với một mình người hồ nháo thì tốt hơn nhiều.

- Tổ mẫu.

- Được rồi, người không cần ở trước mặt ta làm nũng, ta sợ lát nữa nương người lại tới tìm ta đòi đồ tốt.

Lão phu nhân mỉm cười chột chột trán của Khương Lộ Dao:

- Không muốn chịu thiệt, lại dám tính kế trên đầu ta, như thế nào, nương người chuẩn bị bạc làm của hồi môn cho người không đủ dùng?

Khương Lộ Dao chỉ có thể hắc hắc ngây ngô cười:

- Người nói rộng ngón tay một chút, đã đủ cho mẫu thân tôn nữ vui sướng nửa ngày, gần đây tôn nữ phải nhìn ca ca đọc sách, còn muốn giúp tổ mẫu quản phụ thân, thật sự là không thể giúp mẫu thân kiếm bạc... Tổ mẫu cũng biết tính tình của mẫu thân tôn nữ, một ngày không có bạc ăn cơm cũng không vô, vì thân thể mẫu thân tôn nữ mà suy nghĩ, tổ mẫu à, người hào phóng một chút đi, đồ vật gì mà người không thích cứ việc đưa cho mẫu thân tôn nữ giúp người bảo quản.

- Quý nha đầu, thật sự là quý nha đầu, ta chưa thấy ai đòi đồ tốt lại còn đúng tình hợp lý như thế, ta cho nương người thứ tốt, còn phải cảm kích người?

- Ca ca cầu tiến, phụ thân ít gây họa, tổ mẫu cũng bớt lo nha, kỳ thật tôn nữ thà kiếm bạc, cũng không muốn quản bọn họ...

Khương Lộ Dao đầy bụng ủy khuất, nhưng hai má phấn nộn lại thỏa mãn hạnh phúc tươi cười:

- Người lại không vất vả nha, chính là giờ tay, là có thể kiếm mấy trăm lượng, còn tôn nữ trăm lo nghìn việc, nhìn mọi chuyện đều phải nhọc lòng, tổ mẫu, người nói xem tôn nữ có thể không thành thực sao?

Lão phu nhân cười khanh khách nha hoàn, ma ma canh giữ ở cửa cũng nghe thấy.

Đám hạ nhân hơi kinh ngạc, hầu hạ lão phu nhân nhiều năm như vậy, chưa bao giờ nghe thấy chủ tử cười vui vẻ cao hứng như thế.

Nhị tiểu thư thật là lợi hại, khó trách nhị gia được ký danh đích tử.

Trên đường lớn, xe ngựa của Tần vương phi đi một đường thông suốt, chỉ cần không phải là thái tử phi cùng hoàng hậu đi ra ngoài, bất luận mệnh phụ triều thần gì cũng phải nhường đường cho Tần vương phi.

- Nguyên Hoa Cư đã thu thập thỏa đáng?

Tần Vương phi từ từ uống trà, dò hỏi Vương ma ma hầu cận bên cạnh, màn xe bị gió nhẹ cuốn động, từ trong khe hở có thể nhìn thấy người ngồi trên lưng ngựa là Triệu Đặc Dật.

Quân tử nhẹ nhàng chính là ý trung lang của rất nhiều thiếu nữ khuê các, Tần vương phi cong khóe miệng:

- Dật nhi cũng nên thành thân.

Trong xe ngựa bố trí đàn xen quý phái, chương hiển Đại Minh đệ nhất danh môn phú quý.

Tần vương phi trang điểm nhẹ nhàng, mặc cũng không khoa trương, nhưng trên người nàng đeo mỗi một loại vật phẩm trang sức đều có lai lịch.

- Nô tỳ đã sớm an bài, không thể trì hoãn nghênh đón Biểu tiểu thư.

- Vương phủ có bí mật khó giữ không thể để nhiều người biết, thế tử vẫn luôn có khúc mắc với Anh nhi, ta thấy hôn ước với Vĩnh Ninh hầu phủ cũng sắp có hiệu lực, ta không muốn vì giữ Anh nhi ở vương phủ lại có cái gì nhiều loạn, nói hạ nhân chủ ý một chút, không nên nói lung tung, không được để thế tử biết.

Wương ma ma nâng mí mắt, lộ ra thần sắc ý nhị:

- Vương phi điện hạ, hãy yên tâm, điều không nên nói, nô tỳ ngàn vạn lần sẽ không để người truyền tới tai thế tử.

Tần vương phi vuốt ve tách trà, móng tay phản phát qua hoa văn trên tách trà:

- Ta cũng vì muốn tốt cho thế tử, tuy Anh nhi mọi thứ đều xuất sắc, dung mạo thanh lệ, nhưng thân phụ lại sớm thế, như thế nào cũng không xứng với thế tử, cho dù hẳn không có hôn ước, tỳ tỳ của ta thủ tiết nhiều năm cũng không yên tâm để Anh nhi gả cho hắn.

- Tuy biểu tiểu thư vô phụ, nhưng nàng vẫn luôn được Từ đại nhân quan ái, lớn lên như quý nữ, nô tỳ nghe nói, Giang Nam Tổng đốc Từ đại nhân xem biểu tiểu thư như thân sinh khuê nữ, biểu tiểu thư chưa từng chịu ủy khuất, lần này vào kinh cũng là tuyển thân phận... Hoàng thượng rất coi trọng Từ đại nhân, không chừng biểu tiểu thư sẽ bị chỉ định cho hoàng tử.

- Cho nên chuyện Anh nhi vào kinh, ngàn vạn lần không thể để thế tử biết.

- Nô tỳ hiểu rõ.

Tần Vương phi rũ mi, ở Vĩnh Ninh hầu phủ bị " ủy khuất " đối nàng mà nói cũng không đáng gì.

Lão phu nhân Gia Mẫn quận chúa rất khó đối phó, nhưng đối thủ của nàng chưa bao giờ là Gia Mẫn quận chúa.

Còn Khương Lộ Dao..... Cũng chỉ so với nữ tử tầm thường thông minh hơn một chút mà thôi.

- *Cao thủ tịch mịch, người cùng ta đánh cờ không phải là Gia Mãn quận chúa, cũng không phải là thế tử phi.....Mà là một nữ nhân thông minh đến mức tận cùng.*

Tần vương phi lẩm bẩm nói một câu dù bị người khác nghe được cũng không thể hiểu.

Huống hồ người được lưu tại bên người phụng dưỡng đều là trung tâm đáng tin cậy.

Nàng không tốt, nô tài cũng không có ngày lành.

- *Mẫu phi, phía trước là điểm tâm mà mẫu phi thích nhất, nhi tử đi mua cho người.*

- *Dật nhi cũng mệt mỏi cả ngày, không cần đi Đạo Hương Cư.*

- *Không có việc gì, cũng gần đây, huống chi nhi tử không mệt.*

Triệu Đặc Dật giục ngựa đi Đạo Hương Cư mua điểm tâm, vương phủ không thiếu đầu bếp, nhưng Đạo Hương Cư làm điểm là tổ truyền, người khác học không được.

Cho dù là hoàng thượng hay nương nương cũng thiên vị điểm tâm ở Đại Hương Cư vài phần.

Tần Vương phi cười như không cười nhìn thứ tử đi mua điểm tâm cho nàng, thật sự thú vị.

Sáng sớm Khương Lộ Dao bưng canh bỏ đi vào thư phòng, trên cổ Khương Mân Cẩn cột dây thừng, chỉ cần gật đầu một cái, là bị dây thừng kéo tỉnh, hiện giờ trạng thái của hắn chính là nhắm mắt há mồm, ngồi cũng có thể ngủ?

- *Ca ca...Ca ca...*

- *A.*

Vành mắt Khương Mân Cẩn thâm đen, đưa tay vuốt mặt:

- *Ta không ngủ, ta muốn đọc sách...Tiểu muội, hay là muội đứng bên cạnh dùng cái đuôi chọt ta một chút? Ta...Ta không nỡ đánh chính mình.*

Khương Lộ Dao đem canh bỏ đặt lên bàn, cầm lấy mấy mục khảo đề trên bàn, lật vài tờ, còn may là không dính nước miếng:

- *Ca ca đêm chịu khổ, đọc được mấy thiên?*

Nhìn bộ dáng hắn nghiêm túc như vậy, cho dù không thông minh, cũng có thể đọc được năm thiên.

- *Đọc được tam thiên, chỉ là...*

Khương Mân Cẩn rụt cổ, cời dây thừng trên cổ xuống:

- *Một thiên cũng chưa nhớ kỹ.*

-...

Khương Lộ Dao không biết nên khóc hay nên cười, Khương Mân Cẩn giống như một con tiểu cầu bị vứt bỏ gục xuống đầu.

Hai lỗ tai phăng phất cũng rũ xuống, vì thức đêm thâm đen vàng mắt...Không cần tỏ ra đáng thương có được không?

Nàng mềm lòng, thiết tình chịu không nổi lão ca.

- *Ca ca, ca đi ngủ một lát đi, muội giúp ca soạn đề mục, một lát nữa để phụ thân đi hỏi thăm xem năm nay ai là chủ khảo...Nếu không được, muội giúp ca kéo quan hệ, còn không phải sẽ đậu tú tài sao? Vẫn rất dễ dàng, năm nay nhất định sẽ để ca thủ được Tiêu biểu tỷ.*

- *Thật sự?*

- *Ừ.*

Khương Lộ Dao sờ đầu huynh trưởng:

- *Ngoan, đi ngủ một lát đi, ca chịu khổ như vậy, sẽ thương tổn thân thể.*

- *Ta sẽ đi ngủ một canh giờ, tiểu muội một lát nữa nhất định phải gọi ta...Ta thật sự chỉ ngủ một canh giờ.*

- Uống canh bỏ đi rồi ngủ.

Khương Lộ Dao đưa canh bỏ cho Khương Mân Cẩn uống, chờ Khương Mân Cẩn rời đi, nàng bắt đầu soạn đề, đột nhiên phát giác.....

Không đúng, sao việc này lại đến phiên nàng an bài?

Vỗ vỗ cái trán, Khương Lộ Dao suy nghĩ cẩn thận, kỳ thật phụ huynh, mẫu thân đều quá phức tạp, biết nhiều khổ nhiều, cũng không thể bỏ mặt bọn họ.

Khương Lộ Dao không chịu nổi bọn họ chịu khổ, chỉ có thể để bản thân vất vả một chút.

Nàng nhìn cổ văn cũng muốn say xe, từ trên xuống dưới không có dấu chấm câu.....

Loại văn chương này, Khương Mân Cẩn ngâm nga không vào cũng bình thường.

Nàng bắt đầu ngắt câu, lại đem năm mươi thiên bát cổ văn mà Tiêu Giải Nguyên viết dựa theo tứ thư ngũ kinh tách ra.

Tra tìm từ trên xuống dưới, khảo đề trung dung chiếm một nửa, đại học cũng có mười đạo tả hữu.

Lấy xác suất tới tính, đại học trung dung Tiêu Giải Nguyên xem trọng nhất.....

Nếu có thể tìm huyện lệnh hiểu biết cách ra đề, chưa chắc không thể thu nhỏ phạm vi.

Khương Lộ Dao đọc kỹ quy định trường thi, nếu có thể qua trận đầu khảo đề, như vậy tứ tài nhất định có thể nắm trong tay.

- Nhị tiểu thư, không phải người còn muốn đi Tiêu gia sao?

Mạt Lị nhắc nhở:

- Xe ngựa đã chuẩn bị thỏa đáng.

Khương Lộ Dao đem khảo đề phân loại xong, đứng dậy nói:

- Đừng gọi ca ca ta dậy, để hắn ngủ đi, đọc sách cũng không thể nóng lòng.

Mạt Lị nhếch miệng cười trộm, người hay mềm lòng nhất chính là nhị tiểu thư.

Trên dưới nhị phòng đã sớm biết nhị tiểu thư là người mạnh miệng mềm lòng, nhị tiểu thư rất đau nhị thiếu gia.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36-2: Ngoài ý muốn (2)

Tại một quán trà lâu sát bên đường.

Khương Lộ Kỳ mặc y phục bình thường bung chung trà, hay nhìn về phía đường phố chỗ xe ngựa hay chạy qua.

"Như thế nào còn chưa tới?"

Nước trà ấm áp cũng không xoa dịu được tâm nàng lạnh như băng:

- Không nhìn thấy người tự tìm đường chết, sao ta có thể giải hạn?

Tuy Khương tứ gia không nghe nàng khuyên bảo, nhưng đến hôm nay Vĩnh Ninh hầu thế tử còn chưa có định ra, không giống kiếp trước, lúc này nàng đã gả cho Tần vương thế tử!

Từ Anh...Chính là chất nữ của Giang Nam Tổng đốc Từ đại nhân, là nữ nhi duy nhất của thứ tử Tần vương phi.

Từ đại nhân xem nàng như thân sinh khuê nữ mà đối đãi, cũng có người đồn đãi, nàng chính là nữ nhi của Từ đại nhân thông gian với đệ muội.

Mặc kệ là như thế nào, thì Từ Anh ở Từ gia rất được sủng ái.

Nàng được coi là người thứ nhất được chọn làm trắc phi của thái tử, chỉ là nàng bị Triệu Đạc Trạch phá hủy.

Hôm nay, Triệu Đạc Trạch sẽ trước mặt mọi người cướp đoạt Từ Anh...

Hắn sẽ bị thị vệ Từ gia đánh, Khương Lộ Kỳ đã sớm phái người đi Giang Nam rải rác tin tức.

Nói là Tần vương thế tử sắp tâm bất lương với Từ Anh, dựa theo quyền thế của Từ đại nhân ở Giang Nam cùng sự yêu thương đối với Từ Anh, nhất định sẽ phải càng nhiều thuộc hạ có bản lĩnh đi theo bảo hộ.....

Có lẽ sẽ thay người giả mạo Từ Anh...

Nếu Triệu Đạc Trạch đoạt được xấu nữ, đây còn không phải là chuyện đáng để chúc mừng?

Đôi mắt Khương Lộ Kỳ hiện lên vui sướng, Triệu Đạc Trạch chỉ bằng ngời lại dám tranh với Từ đại nhân cùng thái tử?

Mặc dù kiếp trước, hoàng thượng giúp người áp xuống chuyện đùa giỡn Từ Anh, nhưng cuối cùng người cũng chỉ nhận được một khối thi thể.

Ngày ấy lúc Từ Anh được nạp làm trắc phi của thế tử, nàng mặc giá y đỏ thắm treo cổ trong khuê phòng.

Từ đại nhân tức giận đánh Triệu Đạc Trạch, rốt cuộc hoàng thượng cũng không có cách gì che chở Triệu Đạc Trạch.

Nếu không phải nể mặt Dương gia, thì hoàng thượng đã không chỉ phạt Triệu Đạc Trạch đi hoàng lăng túc trực bên linh cữu ba năm.

Chờ lúc hắn trở về, Tần vương phủ đã thay đổi, ba nhi tử của Tần vương phi tài danh lưu truyền rộng rãi.

Trưởng tử văn võ song toàn, lúc hoàng thượng đi tuần, hắn đã anh dũng hộ giá, bắt giết thích khách, cứu hoàng thượng một mạng, hoàng thượng rất yêu thích hắn.

So với thế tử tối ngày chỉ biết làm chuyện hoang đường, ai cũng biết Tần Vương nên chọn nhi tử nào mới xứng đáng kế thừa tước vị.

Bởi vì có Dương gia, Triệu Đạc Trạch mới miễn cưỡng bảo vệ được vị trí thế tử, đáng tiếc.....

Dương gia không phải vạn năng, Triệu Đạc Trạch mất đi tiền cơ, càng chạy lộ càng hẹp, càng ngày càng táo bạo.

Hành sự càng ngày càng táng tận lương chi, nhân tâm mất hết, cho đến khi...

Khương Lộ Kỳ lau khóe mắt, nhìn thấy cờ hiệu của đội mã Từ đại nhân xuất hiện, hơi cong lên khóe miệng, trò hay cần phải bắt đầu.....

Nàng vẫn luôn suy nghĩ, năm đó Từ Anh bị vũ nhục không chịu nổi nên tự sát? Hay là Tần vương phi lấy trình tiết danh nghĩa bức tử nàng?

Tần vương phi..... Cho dù Khương Lộ Kỳ hai kiếp làm người, cũng không muốn đứng về phía đối địch với Tần vương phi, nữ nhân đó quá đáng sợ, tính kế không lộ sơ hở.

Cùng quán trà lâu, không cùng tầng, là phòng của Tần vương thế tử, khuôn mặt hắn dữ tợn tay nắm chặt chén trà.

Tay hắn siết chặt như muốn bóp nát chén trà, đồng tử hắc bạch phân minh nổi lên huyết sắc hồng quang.

Quý sát bên người hắn là hai vị thị vệ, chỉ chờ Tần vương thế tử hạ lệnh, liền theo chủ tử lao ra ngoài.

Từ ngày hôm qua hắn đã biết hôm nay Từ Anh sẽ vào kinh, Triệu Đạc Trạch vẫn luôn bạo nộ.

Không phải hắn không thể chờ Từ Anh tiến vào Tần vương phủ mới động thủ, hắn lo lắng ở trong vương phủ hành sự không tiện, đồng thời cũng lo lắng Tần vương phi sẽ áp chế chuyện của hắn cùng Từ Anh...

Chỉ có ở trước mặt bá tánh cướp đoạt Từ Anh, thì hắn mới có thể cho Giang Nam Từ đại nhân một cái tát.

- Muốn cùng thái tử liên hôn?

Triệu Đạc Trạch ném chén trà vào vách tường, hung tợn nói:

- Ngươi nằm mơ!

- Thế tử diện hạ, xe ngựa sắp tới rồi, có phải chúng ta nên sớm chuẩn bị?

- Ừ.

Triệu Đạc Trạch đứng dậy, dáng người cao ngất, mặc dù không giống Triệu Đạc Dật, so với nhi tử do Tần vương phi sở sinh càng giống người Triệu gia.

Mu bàn tay hiện rõ gân xanh, ngũ quan tuần mỹ ẩn hiện điên cuồng.

Hắn vẫn nhớ rõ mùi vị tử vong, cũng vì vậy mà càng thống hận người huỷ hoại Dương gia, huỷ hoại thân mẫu của hắn chính là Từ Nghiễm Lợi.

- Đi.

Xe ngựa Từ gia chậm rãi tiến vào cửa thành, Triệu Đạc Trạch xoay người đi xuống trà lâu, chuẩn bị ngăn đón đột nhiên dừng chân.

Lướt trước xe ngựa Từ gia, ngay trước mặt hắn chạy qua một chiếc xe ngựa khác.

- *Vĩnh Ninh hầu phủ?*

Trên xe ngựa treo huy hiệu Khương gia được ánh mặt trời phản xạ đập thẳng vào mắt Triệu Đạc Trạch.

Nhìn thoáng qua phương hướng xe ngựa chạy đi, hạ lệnh nói:

- *Người đi xem, là vị tiểu thư Khương gia nào xuất môn?*

- *Tuân mệnh.*

Triệu Đạc Trạch thẳng tắp đứng ở dưới cây đại thụ, loang lổ bóng cây làm khuôn mặt hắn lúc sáng lúc tối.

Đáng lẽ hắn phải dựa theo kế hoạch lao ra đoạt lấy Từ Anh, không nên đứng ở nơi đây chờ.

Hắn biết Khương Lộ Dao chúong mất hắn, không muốn gả cho hắn, nhưng hắn lại động tâm muốn thú Khương Lộ Dao.

Nếu hắn cướp Từ Anh, không chỉ khiến Từ Nghiễm Lợi nan kham, càng khiến Vĩnh Ninh hầu phủ mất mặt.

Khương gia không dám từ hôn, hắn cũng không để bụng Vĩnh Ninh hầu phủ mất mặt hay không mất mặt.

Chỉ là hắn không muốn Khương Lộ Dao oán hận hắn, hoặc là nghĩ cách thoát khỏi cọc hôn ước này.

Hy vọng không phải là nàng! Đừng để nàng nhìn thấy hắn đi cùng nữ nhân khác.

- *Hồi bẩm thế tử, là nữ nhi của Khương nhị gia, nô tài đoán nàng định đi tây thành.*

Người tìm hiểu tin tức thấp giọng nói:

- *Hôm qua người sai nô tài nhìn chăm chăm vị tiểu thư được Khương nhị thiếu gia cứu...Nơi ở của vị tiểu thư này chính là phương hướng mà Khương nhị tiểu thư đi.*

- *Nàng là tiểu thư nhà ai?*

- *Là muội muội duy nhất của Giang Nam kim khoa giải Nguyên Tiêu Duệ Hoa, nghe nói Khương nhị tiểu thư đã từng đến Tiêu gia, là đi cùng ca ca của nàng.*

Triệu Đạc Trạch một quyền nện lên thân cây, hèn gì trong mắt nàng không có hắn, là coi trọng Tiêu Giải Nguyên đúng không?

Hắn đã từng gặp Tiêu Duệ Hoa, có thể nói hắn không thích loại nam tử giống như Tiêu Duệ Hoa.

Rồi lại không thể không thừa nhận, hắn cùng Tiêu Duệ Hoa đứng chung một chỗ, đám tiểu thư khuê tú càng xem trọng Tiêu Duệ Hoa ôn nhuận như ngọc, tài hoa kinh người.

Hắn là Tần vương thế tử lại so khí chất chỉ bằng Triệu Đạc Dật, hắn chỉ có thể lấy địa vị Tần vương thế tử áp chế người.

- *Thế tử, xe ngựa của Từ gia sắp đi qua, người xem?*

- Đi.

Triệu Đạc Trạch xoay người lên ngựa, phóng ngựa gior roi đuổi theo Khương Lộ Dao, Từ Anh lúc nào cũng có thể đoạt.

Hắn không có cách gì trơ mắt nhìn vị hôn thê của mình đi thông đồng với nam nhân khác!

(Yul: anh ghen à□)

Khương Lộ Dao đi Tiêu gia tuyệt đối không phải vì Tiêu Chúc Hoa cùng Khương Mân Cẩn.

Hắn không thể để Tiêu Duệ Hoa giành được tâm của Khương Lộ Dao, nếu hắn đã coi trọng Khương Lộ Dao, thì nàng chỉ có thể là của hắn!

Khương Lộ Kỳ đang ở trà lâu chờ xem náo nhiệt, chờ Triệu Đạc Trạch ăn mệt nhất định phải thất vọng rồi.

Xe ngựa Từ gia chậm chậm đi vào Tàn vương phủ, Triệu Đạc Trạch vẫn không xuất hiện.....

Cảm thấy khiếp sợ còn có một người khác, chính là Tàn vương phi, nàng cũng đang đợi tin tức.

Tàn vương thế tử đã sớm xuất môn, nàng biết rõ, Từ Anh đang ở trong vương phủ hành lễ với nàng, nhưng Triệu Đạc Trạch ở nơi nào?

Tàn Vương phi từ ái nâng Từ Anh dậy, hiền lành vui vẻ cùng nàng nói chuyện.

Chỉ cần Từ Anh còn ở Tàn vương phủ, nàng không tin Triệu Đạc Trạch có thể nhẫn được.

- Qua hai ngày nữa, ta thỉnh quý nữ trong kinh thành tới vương phủ, giúp người tìm hai hảo hữu cùng tuổi, ta sinh hạ ba nhi tử, không có nữ nhi, Anh nhi, về sau có chuyện gì cứ việc nói với ta, đừng khách khí.

- Làm phiền Vương phi điện hạ lo lắng.

Khi Khương Lộ Dao vừa đến Tiêu gia, đúng lúc nhìn thấy Tiêu Chúc Hoa xuất môn.

- Tiêu Biểu tỷ định đi đâu?

Tiêu Chúc Hoa cũng không khách khí với Khương Lộ Dao, trực tiếp lên xe ngựa, cuống quýt nói:

- Đi Tướng Quốc Tự, ca ca ta có một vị bằng hữu bệnh tình rất nguy kịch, ta cũng vừa mới nhận được tin tức.

Bằng hữu của Tiêu Duệ Hoa? Từ Giang Nam tới?

- Ta đưa Tiêu Biểu tỷ một đoạn đường.

Khương Lộ Dao phân phó phu xe:

- Dùng tốc độ nhanh nhất đến Tướng Quốc Tự.

- Dạ, nhị tiểu thư.

Xe ngựa xoay chuyển hướng, chạy về hướng cửa thành.

Triệu Đạc Trạch đang đuổi theo phía sau, nhìn thấy xe ngựa xoay hướng, sững sốt một lúc, hay là Khương Lộ Dao cùng Tiêu Duệ Hoa muốn ra khỏi thành hẹn hò?

Hắn càng nghĩ càng sinh khí, tuyệt đối không thể thành toàn cho bọn họ.

Vì thế, hắn theo đuổi xe ngựa cũng đi Tướng Quốc Tự.....

Triệu Đạc Trạch vì ngoài ý muốn đã đi lên một con đường khác, một con đường tràn ngập biến số, không biết là họa hay phúc.

P/s Chuyện có tính tất nhiên, cũng sẽ có tính ngẫu nhiên, một lần ngoài ý muốn có thể làm cho sự việc phát sinh nghịch chuyển.

Tàn vương thế tử thật sự là người rất đáng buồn, đáng thương, cũng đáng hận.

Hắn có rất nhiều khuyết điểm, nhưng hắn không hề đơn giản, càng xem càng rõ, nhân vật này có nội tâm vô cùng phức tạp.

Chuyện xưa rất nhiều, hàm ẩn sâu xa hi vọng các nàng hiểu được ẩn ý của tác giả.

Mỗi người trọng sinh đều có một kiếp người chưa xốt, nhưng không phải ai trọng sinh lại cũng có thể thay đổi theo ý mình, có thể sống rất tốt.

Người trọng sinh thay đổi chuyện xảy ra ở kiếp trước, hiệu ứng bướm bướm sẽ tồn tại, hơn nữa sẽ càng ngày càng lệch khỏi quỹ đạo.

Mau mau vote ủng hộ ta □□□□

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36-3: Ngoài ý muốn (3)

Tuy Tướng Quốc Tự là danh tướng đế quốc, nhưng ở trong kinh thành lại không phải là một chùa miếu hương khói cường thịnh.

So với Bạch Mã Tự hàng xóm láng giềng thì thừa thớt hơn.

Vì Bạch Mã Tự xuất ra một vị cao tăng được hoàng thượng bội phục nên thanh danh vang dội.

Hòa thượng tu hành ở Bạch Mã Tự không chỉ có Phật hiệu cao thâm, dung mạo cũng xuất chúng, có hương vị cao tăng đặc đạo.

Được tăng lớp quyền quý tin cậy, bởi vậy Bạch Mã Tự hương khói cường gấp mấy lần Tướng Quốc Tự.

Trên đường đi, Tiêu Chúc Hoa giải thích với Khương Lộ Dao:

- Nguyên Âm đại sư ở Tướng Quốc Tự chính là sư phó của ca ca ta, lúc đại sư còn ở Giang Nam, từng cùng huynh trưởng biện luận kinh văn, còn nói huynh trưởng có tuệ căn, vài lần muốn độ hóa huynh trưởng xuất gia.

- Tiêu biểu tỷ không đuổi đánh hấn?

Muốn cho Tiêu Duệ Hoa đã tâm bưng bưng xuất gia? Thật mệt Nguyên Âm đại sư nghĩ đến.

- Đại sư là sư bá của ta, không thể đối xử quá vô lý, ta biết huynh trưởng quyền uyển hồng trần, mặc kệ đại sư khuyên như thế nào, huynh trưởng cũng sẽ không xuất gia làm tăng.

Lời nói vừa chuyển, Tiêu Chúc Hoa nhẹ giọng cảm thán:

- Ca ca ta từ nhỏ đã định chỉ hướng, trừ chuyện làm quan hàm chính nhất phẩm, vì thánh thượng thủ phục bá tánh ra, thì chỉ muốn thủ một vị hồng nhan tri kỷ làm thê, cùng chung thái bình thịnh thế, cầm sắt cùng mình.

- Ca ca ta lại không có khát vọng như Tiêu biểu huynh, hiện giờ ca ca ta vì một vị tài nữ hăng hái khổ đọc, đêm qua thức trắng cả đêm đọc sách đến giờ vẫn chưa đi ngủ.

- Hồ đồ.

Tiêu Chúc Hoa buột miệng thốt ra, sau đó liền phản ứng, néo nhẹ tay Khương Lộ Dao, cúi đầu đau lòng nói:

- Là ca ca của người đấy? Người đành lòng để cho hấn chịu khổ?

Trên đường xóc nảy, Khương Lộ Dao cùng Tiêu Chúc Hoa dựa vào một chỗ:

- Ta thấy ca ca ta nhất định phải khảo tú tài nghênh thủ hồng nhan tri kỷ, ta nào dám lăm miệng, nếu chẳng may khiến cho tẩu tử tài nữ chạy mất, chẳng phải ca ca ta sẽ tiếc nuối cả đời?

- Người còn nói!

Tiêu Chúc Hoa hận không thể khâu miệng Khương Lộ Dao lại, Khương Lộ Dao cười ha ha, không cần Tiêu Chúc Hoa tỏ rõ thái độ.

Nhìn bộ dạng nặng đầu lòng vì Khương Mân Cẩn, nàng nhất định sẽ không muốn đi Thái tử phủ làm trắc phi.

Chỉ cần Tiêu Duệ Hoa cũng có tâm tư này, Khương Lộ Dao có thể vì ca ca ngốc nhà mình mà trù bị hôn lễ.

Náo loạn một trận, Tiêu Chúc Hoa nhẹ giọng hỏi:

- Người vì cái gì lại không hỏi? Thương thế trên mặt hấn không giấu được người.

- Thương thế của ca ca ta đã thành thái y xem qua, không có gì trở ngại chỉ là bị thương ngoài da. Hấn thường xuyên ở bên ngoài gây chuyện, đã nói không có chuyện gì, mong ta cũng không suy nghĩ nhiều.

Tiêu Chúc Hoa như ăn được một viên dược an thần, trong lòng lại ngọt ngào, còn chưa có vào cửa mà đã làm cho bà bà chán ghét, thật sự không tốt, cái tên ngốc từ kia cũng không ngốc lắm.

- Ta chỉ đi thư cục gặp được thái tử cải trang xuất cung, thấy hấn ho khan rất đáng thương, liền kiến nghị hấn dùng phương thuốc trị ho, không ngờ lại dẫn tới rất nhiều thị phi..... Thái tử phi là thân sinh nữ nhi của thân muội đệ hạ, ngay cả hoàng thượng cũng dám gọi là cữu cữu, hiện giờ thái tử diện hạ cũng dựa vào thê tộc, tuy nữ tử phụng dưỡng hấn không nhiều lắm, nhưng ta không muốn sống dưới mí mắt của thái tử phi.

- Tiêu biểu tỷ, ta hiểu tỷ.

- Ta cũng không gạt người, nói ta không có sĩ diện cũng được, không biết xấu hổ cũng thế.

Tuy khuôn mặt Tiêu Chúc Hoa đỏ bừng, nhưng vẫn dững cảm ngán cao đầu:

- Nếu không gặp ca ca người, đi thái tử phủ cũng không phải không có đường sống. Tuy ta muốn giống phụ mẫu chuyên tình, nhưng vì tiền đồ của ca ca ta, thái tử phủ cũng không phải không thể. Tương lai thái tử đăng cơ, ta sẽ làm Quý phi, có tiền lệ Hán vũ đế phế hậu Trần A Kiều..... Ta như thế nào lại không có cơ hội?

- Nhưng ta lại gặp phải hần, động chân tình, nếu lại cùng đám nữ tử tranh sủng, thật sự không phải là mong muốn của ta.

Tiêu Chúc Hoa không có các gì quên được lúc Khương Mân Cẩn xông tới bảo hộ nàng.

Biết thái tử điện hạ có ý tứ với nàng, mà hần vẫn như cũ dùng hết toàn lực bảo hộ nàng, hơn nữa cái gì cũng không hỏi, cái gì cũng không nói.

Hần không nói, ngược lại càng khiến Tiêu Chúc Hoa cảm động.

- Ta đã nói rõ với ca ca ta, ca ca ta nói không cần để ý tới thái tử điện hạ.

- Thứ cho ta mạo muội hỏi một câu.

Đáy mắt Khương Lộ Dao hiện lên một tia tinh quang, thử hỏi:

- Tiêu biểu ca có thể chắc chắn sẽ khiến thái tử điện hạ từ bỏ? Tuy phụ thân ta ký danh đích tử, nhưng ta cũng không dối gạt Tiêu biểu tỷ, ta đang nỗ lực khiến cho phụ thân ta không làm thế tử, tương lai toàn gia nhị phòng nhất định sẽ ly khai Vĩnh Ninh hầu phủ, tước vị Vĩnh Ninh hầu vô duyên với phụ huynh ta. Nhưng cho dù phụ thân làm thế tử, so với thái tử điện hạ cũng không là cái gì.

Thái tử tỏ rõ thái độ như thế, Khương gia vẫn dám đến Tiêu gia cầu hôn, nhưng nếu muốn làm cho thái tử điện hạ đánh mất ý niệm này, một nhà Khương nhị gia không có bản lĩnh làm được.

Hay là Tiêu Duệ Hoa có biện pháp? Từ lúc Khương Lộ Dao biết thái tử điện hạ coi trọng Tiêu Chúc Hoa, thì nàng vẫn luôn suy nghĩ nên dùng biện pháp gì mới có thể khiến cho thái tử điện hạ từ bỏ..... Cho tới bây giờ còn chưa có nghĩ ra biện pháp thỏa đáng.

- Ca ca nói, mấy ngày này thái tử điện hạ sẽ rất bận rộn, hần không rảnh để ý tới tư tình nữ nhi, rốt cuộc trong lòng thái tử điện hạ, kế thừa giang sơn vẫn là quan trọng nhất.

Tiêu Chúc Hoa kiêu ngạo cười:

- Không phải ta khoe khoang, Khương biểu muội, ca ca ta là người có rất nhiều biện pháp, hần có thể khiến cho thái tử điện hạ cam tâm tình nguyện từ bỏ, ta cũng gặp qua không ít tài tử, nhưng không có ai có được lòng dạ như ca ca ta, hần biết dựa thế, cũng biết lúc nào nên ra tay.

Khương Lộ Dao nói cho qua đề tài:

- Chúng ta đều có một vị ca ca tốt, chúng ta đều là muội muội tốt.

Tiêu Chúc Hoa có tâm tư, Khương Lộ Dao hiểu.

Nếu nàng đã đoán ra Tiêu Duệ Hoa không xuất hiện lúc Khương Mân Cẩn bị đánh...Sao có thể không thay đổi cách nhìn đối với hần?

Nàng không có cách gì trách cứ Tiêu Duệ Hoa ích kỷ, nhưng cũng không có biện pháp cời bỏ khúc mắc.

Nếu bọn họ thành thân, Tiêu Duệ Hoa sẽ lựa chọn hy sinh phụ huynh để đổi lấy ưu việt nào đó?

Hay là lựa chọn giúp đỡ toàn gia nhạc phụ?

Hiện giờ Khương Lộ Dao còn ở trong khuê phòng, đương nhiên có thể thời thời khắc khắc chiếu cố phụ huynh.

Một khi nàng gả đi, nàng sẽ không tiện chiếu cố bọn họ, vì thế nàng hy vọng trượng phu tương lai của nàng có thể giúp nàng, mà không phải cân nhắc lợi ích được mất.

Sau khi thành thân nàng có thể thay đổi Tiêu Duệ Hoa, nhưng thay đổi một người là cả một quá trình.

Người giống như Tiêu Duệ Hoa, quá trình thay đổi phải thật thông thả, nếu chẳng may trong lúc hần đang thay đổi, phụ huynh xảy ra chuyện, nàng cứu giúp không được, thì phải làm sao bây giờ?

Quan trọng nhất chính là Tiêu Duệ Hoa chí hướng quá xa, nàng sợ..... Sợ mình không theo kịp bước chân của hần.

Tiền đồ càng quang minh, phiền toái càng lớn, cùng người tranh đấu càng nhiều.

Khương Lộ Dao chỉ mong muốn có một phần phú quý bình an hạnh phúc, không muốn cả đời vì có được phú quý mà sống trong phập phồng lo lắng.

Đứng đầu sóng ngọn sóng nếu không cẩn thận rất dễ lật thuyền.

Huynh trưởng thú Tiêu Chúc Hoa thì không có liên quan gì, ở Đại Minh triều có đạo lý xuất giá tòng phu.

Một khi nàng gả cho Tiêu Duệ Hoa, nhị phòng cùng Tiêu gia sẽ liên lụy quá sâu.

Nếu đối thủ của Tiêu Duệ Hoa xem phụ huynh nàng như mục tiêu để đá kích hấn.

Phụ huynh nàng chỉ giỏi gây chuyện thích náo nhiệt, sao có thể ứng phó?

Khương Lộ Dao cũng không phủ nhận, nàng có thương thức Tiêu Duệ Hoa..... Đáng tiếc giữa bọn họ có sự chênh lệch rất khó đền bù.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37-1: Khắc khẩu

Sau khi đến Tướng Quốc Tự, Khương Lộ Dao theo Tiêu Chúc Hoa vào chùa miếu, có một vị thanh y hòa thượng đến gần, nhìn Khương Lộ Dao một lúc lâu, mới chậm rãi nói:

- *Thí chủ nhân duyên đã loạn, hăm sâu vào đào hoa kiếp, hay là để bản tăng giúp thí chủ xem quẻ, giải hạn hung cát?*

Khi nào thì hòa thượng cũng bắt đầu kiểm khách đoán mệnh?

Tiêu Chúc Hoa kéo tay Khương Lộ Dao, thấp giọng nói:

- *Gần đây Tướng Quốc Tự có chút gian nan, người đừng để ý.*

- *À.*

Khương Lộ Dao nhìn vị hòa thượng cười nói:

- *Đào hoa có mấy đóa, bất quá đều là cao cao tại thượng, không thuộc về ta.*

Hơn nữa đều là đào hoa kiếp..... Không một đóa nào khiến nàng cam tâm tình nguyện tiếp nhận.

Thanh y hòa thượng tươi cười có chút cứng đờ, xoay người đi tìm người khác, tìm người hữu duyên.

Ngoài cửa phòng yên lặng, Khương Lộ Dao gặp Tiêu Duệ Hoa, có thể nhìn ra hẳn một đêm không ngủ.

Nếu đem so với ca ca nàng cả đêm một mồi, thì đôi mắt hắn rất sáng, đáy mắt cất giấu hừng hực dã tâm.....

- *Tiểu muội, mau theo ta tiến vào nhìn xem Trần huynh, hắn bị thương rất nặng.*

Lúc Tiêu Duệ Hoa nhìn thấy Khương Lộ Dao, ánh mắt từ trong bản năng lộ ra cảnh giác, tuy biến mất rất nhanh, nhưng Khương Lộ Dao vẫn nhìn ra.

Hắn không chỉ cảm thấy ngoài ý muốn khi nhìn thấy nàng, hơn nữa trong lòng cũng không hoan nghênh.

- *Nhận được tin của ca, muội lập tức xuất môn, vừa vặn gặp được Khương biểu muội, muội ấy đưa muội một đường tới đây...*

Tiêu Chúc Hoa cảm giác giữa huynh trưởng cùng Khương Lộ Dao có chút vấn đề, hạ giọng nhắc nhở:

- *Ca quên hôm nay có ước kiến(hẹn gặp) với Khương biểu muội?*

Tiêu Duệ Hoa nhìn Khương Lộ Dao chấp tay xin lỗi:

- *Bởi vì Trần huynh thương thế quá nặng, ta quên mất ước kiến, mong Khương biểu muội chớ trách.*

- *Tiêu Giải Nguyên khách khí, chẳng qua là cơ duyên xảo hợp mới đưa Tiêu biểu tỷ đoạn đường, nếu người bận rộn, ngày khác ta lại tới cửa bái phỏng.*

Khương Lộ Dao phúc thân, xa cách nói:

- Hôm nay không trì hoãn chính sự của Tiêu Giải Nguyên nữa, hướng chỉ chuyện ta muốn nói, đã nghe từ miệng Tiêu biểu tỷ..... Chỉ cần Tiêu Giải Nguyên tâm tư kiên định, phụ thân ta sẽ thuận theo tâm ý của huynh trưởng.

- Tiểu muội, muội vào trước giúp ta chiếu cố Trần huynh, tình huống của hắn không tốt, muội nhất định phải dốc toàn lực cứu sống hắn.

- Ừ.

Tiêu Chúc Hoa nhìn Khương Lộ Dao gật đầu một cái rồi bước nhanh vào thiện phòng.

Xem ra y thuật của nàng cũng không phải chỉ đơn giản biết được mấy phương thuốc.

Đột nhiên Khương Lộ Dao có cảm giác ca ca thú được tẩu tử toàn năng, về sau Khương Mân Cẩn sẽ thật sự hạnh phúc.

Cũng tốt, ca ca ngọc cần một thê tử toàn năng bảo hộ.

Nàng sinh khí, nàng xa cách hắn.

Tiêu Duệ Hoa có tâm giải thích, rồi lại không biết nên nói từ đâu, rõ ràng lúc trước hắn lựa chọn luôn là chính xác nhất, có lợi nhất, ở trước mặt nàng, vì sao hắn lại cảm thấy hắn có chút ích kỷ?

- Khương biểu muội chậm đã...

Thấy Khương Lộ Dao xoay người rồi đi, trong lòng Tiêu Duệ Hoa không thoải mái:

- Ngày đó ta thật sự có việc...

Sau khi Tần vương thế tử đuổi tới Tướng Quốc Tự, nhìn thấy Khương Lộ Dao cùng Tiêu Duệ Hoa đứng dưới cây ngô đồng nói chuyện.

Khương Lộ Dao đưa lưng về phía hắn, vì vậy hắn không thấy lúc này nàng đang "ngượng ngùng" như thế nào.

Hắn chỉ có thể nhìn thấy Tiêu Duệ Hoa, trong mắt hắn tình ý kéo dài...

Thứ thuộc về hắn sắp bị người khác đoạt rồi.

Từ nhỏ đến lớn, chỉ có hắn không cần, chứ không có ai dám đoạt đồ vật của hắn..... Không có ai có thể cướp được thứ thuộc về hắn.

Chỉ cần là của hắn, hắn sẽ gắt gao nắm chặt trong tay.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân nặng nề, Khương Lộ Dao cũng không có để ý, Tiêu Duệ Hoa lại thay đổi sắc mặt.

- Tần vương thế tử?

Đầu tiên hắn nghĩ tới thân phận thế tử của Triệu Đạc Trạch, tiếp tục nghĩ tới lý do vì sao Triệu Đạc Trạch đến Tướng Quốc Tự, sau đó lại nghĩ Triệu Đạc Trạch có phải muốn tranh công với hắn...

Chờ đến lúc hắn nghĩ đến bộ dạng Triệu Đạc Trạch nổi giận đùng đùng có lẽ là vì Khương Lộ Dao, thì Khương Lộ Dao đã bị Triệu Đạc Trạch bế lên cướp đi rồi!

Tiêu Duệ Hoa phí công đuổi tay, cũng không bắt được một chút y phục của Khương Lộ Dao, bên môi nở nụ cười chua xót.

Thì ra là hắn suy nghĩ nhiều, Triệu Đạc Trạch tới Tướng Quốc Tự là tới "bắt gian".

- Người buông ta ra!

Khương Lộ Dao bị Triệu Đạc Trạch ôm chặt trong lòng ngực, tuy Tướng Quốc Tự không có nhiều khách hành hương, nhưng tóm lại lúc này là ban ngày ban mặt, bị người nhìn thấy sẽ không tốt.

Vốn dĩ muốn cường ngạnh một chút, nhưng thấy khuôn mặt Triệu Đạc Trạch âm hàn, vẻ mặt đồ phụ, cho nên không dám kích thích hắn.

- Ta chạy không thoát, người buông ta ra, được không?

Triệu Đạc Trạch nghiêng đầu nhìn nàng, khuôn mặt nàng tinh tế mềm nhũn ửng đỏ, hắn biết nàng không phải ngượng ngùng đỏ mặt, mà là bị tức đến đỏ bừng mặt.

Đôi mắt đen bóng chứa đầy lửa giận, cùng với một tia bất đắc dĩ.

Muốn nhìn rõ trong mắt Khương Lộ Dao ẩn chứa những gì, tới gần nàng muốn nhìn thấu nàng.

Nhưng ai ngờ càng đến gần, hắn càng muốn thân(hôn) nàng..... Khương Lộ Dao nghiêng mặt né tránh.

- *Người nháo đủ chưa?*

- *Người có tư cách nói lời này sao?*

Triệu Đạc Trạch đè nén đáy lòng, trốn vào nơi không có ai đi lại, buông Khương Lộ Dao ra, hai tay chống lên vách tường, vây khốn nàng, lời thốt ra hàm ý ghen tuông ngập trời:

- *Mới vừa rồi người cười với ai mà ngọt đến vậy? Nếu ta không tới, có phải người sẽ cùng Tiêu Duệ Hoa song túc song phi?*

- *Người là cái gì của ta? Người quản ta?*

Hai tay Khương Lộ Dao chống trước ngực Tần vương thế tử, không cho hắn quá thân cận với nàng, đáng tiếc địa phương quá chật, Khương Lộ Dao trốn không thoát.

Triệu Đạc Trạch thở ra nhiệt khí lao thẳng vào gương mặt của nàng.

- *Có phải người đều dùng bộ dạng này đi cướp đoạt nữ tử?*

- ...

Triệu Đạc Trạch bị Khương Lộ Dao nói mà sinh khí, sau đó lại sững sờ một chút.

Hay là nàng biết kế hoạch của hắn, kế hoạch đi cướp đoạt Từ Anh?

Loại chuyện tư mật này, Tần vương phi cũng không biết, sao nàng có thể biết?

- *Thân là nam tử hán, chỉ có thể cướp đoạt nữ tử, phá hư danh tiết của ta, hành vi của người là loại khiến ta chướng mắt nhất.*

Khương Lộ Dao thừa dịp hắn sững sờ ngay người, nhấc chân tàn nhẫn đá một cái, đá thẳng đến hạ bộ...

Triệu Đạc Trạch đối với sự phản kích của Khương Lộ Dao cũng có chuẩn bị, người trong lòng hắn không phải là nữ tử nhu nhược biết nghe lời.

Nếu không gãy giữa, sẽ không chịu bỏ qua, nhưng hắn tuyệt đối không dự đoán được Khương Lộ Dao sẽ dám đá đường tử tôn(con cháu) của hắn...

Xoay eo nhấc một chân, bảo vệ được mệnh tử tôn, nhưng bụng bị nàng đá một cái, thật sự rất đau.

- *Năm nay tam tông tứ đức, trinh tiết lễ giáo đối với nữ tử mà nói đã rất hà khắc rồi, người còn cố ý khi dễ người, thật sự là quá ác liệt, quá dễ tiện.*

Khương Lộ Dao nhìn Triệu Đạc Trạch ôm bụng, há miệng trào phúng hắn:

- *Vì tư dục của mình, mà đi phá hủy danh tiết của người khác, người chính là nam nhân kém cỏi đáng khinh nhất.*

- *Người trở lại...*

Triệu Đạc Trạch một tay xoa bụng, một tay muốn kéo Khương Lộ Dao lại, người bị đá là hắn, nàng tức giận như vậy làm gì?

Vì thanh danh của nàng mà suy nghĩ, Triệu Đạc Trạch đã tìm một nơi không có ai.

- *Ta chướng mắt người!*

- ...

Nếu nàng biết mình có tâm muốn đoạt Từ Anh, trả thù Từ Nghiễm Lợi, thì nàng sẽ càng tức giận.

Triệu Đạc Trạch xoa bụng, để tay lên ngực tự hỏi, mặc dù có lúc hắn không coi ai ra gì, ý xấu một đồng, nhưng hắn không đến mức là nam nhân kém cỏi đáng khinh.

Nếu hắn không có tính cảnh giác, không có âm mưu quỷ kế, làm sao có thể ở trong vương phủ tự cao tự tại?

Nếu hắn không chấp nhất vì Dương gia báo thù, sao xứng làm ngoại tôn của Dương gia? Nhi tử của mẫu phi?

Khương Lộ Dao đi rất mau, nhưng tốc độ của nàng kém xa Triệu Đạc Trạch, sau khi nghe thấy âm thanh bước chân phía sau sắp đến gần, Khương Lộ

Dao xoay người dừng bước, trừng mắt nói:

- Rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì? Không phải ta đã nói rất rõ ràng rồi sao? Ta sẽ không gả cho ngươi, ngươi một thân phiến toái, ta cũng giống ngươi có phụ huynh gây họa, ngươi truy mãi không tha, chỉ làm cho tuyến lộ sau này càng ngày càng khó đi, càng ngày càng phiến toái...

- Ngươi cũng nói ta phiến toái quán thân, nhưng phiến toái của ngươi chỉ là việc nhỏ, không đáng nhắc tới.

- Ngươi...

Khương Lộ Dao tròn tròn mắt:

- Phụ thân ta còn chưa phải là Vĩnh Ninh hầu thế tử đâu, ngươi đừng có bày ra bộ dạng đồ phu có được không? Ta cùng ai gặp mặt, không cần ngươi quản, huống chi thế tử điện hạ phong độ của ngươi đâu? Mới vừa rồi ngươi không cảm thấy ngươi rất thất lễ sao?

- Dao Dao có tin hay không ta đây liền tiến cung tìm hoàng thượng vì phụ thân ngươi thỉnh phong thế tử.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37-2: Khắc khẩu (2)

Sắc mặt Khương Lộ Dao trở nên rất khó xem, Triệu Đạc Trạch xem như hòa nhau, sáng khoải nói:

- Nếu là người khác sẽ rất khó, nhưng với ta mà nói bất quá chỉ là chuyện vặt, Dao Dao đừng quên, ta là Tần vương thế tử.

- Ngươi trừ bỏ thân phận Tần vương thế tử ra, thì còn có cái gì đáng để nói?

Ánh mắt Khương Lộ Dao mang theo khinh thường nhìn hắn, Triệu Đạc Trạch vừa tức vừa bực, ánh mắt bộc lộ hung quang:

- Ngươi xem thường ta?

Tuy lúc này Khương Lộ Dao nói năng khinh thường hắn, nhưng Triệu Đạc Trạch cho rằng, chỉ cần hắn không đoạt nữ tử, phá hư danh tiết, thì Khương Lộ Dao sẽ cảm thấy hắn cũng là nam nhân không tồi có giá trị phó thác chung thân.

Chỉ cần hắn biểu hiện tốt một chút, Khương Lộ Dao sẽ thay đổi cách nhìn về hắn.

Đối mặt với Tần vương thế tử sắc mặt hung tợn âm lãnh, trong lòng Khương Lộ Dao cũng có chút kiêng kỵ, cũng sợ hắn sẽ làm ra chuyện thương tổn nàng.

Nhưng nếu hôm nay không nói rõ ràng, tiếp tục dây dưa, thì ràng buộc càng ngày càng thâm.

Nếu Triệu Đạc Trạch tiến cung thỉnh chỉ, dựa theo sự sủng ái của hoàng thượng đối với hắn, sẽ không ở vì ai làm Vĩnh Ninh hầu thế tử mà cố ý khó xử hắn.

Hơn nữa lúc này Khương nhị gia đã ký danh đích tử, chính là Vĩnh Ninh hầu thế tử danh chính ngôn thuận.

- Ngoài thân phận Tần vương thế tử, văn thái, võ công, địa vị, quyền lợi, ngươi có gì nổi bật?

Khương Lộ Dao ngẩng cao đầu, trừng mắt mang theo khinh miệt:

- Nếu không phải nam đinh Dương gia toàn vong, nếu hoàng thượng không phải áy náy với Dương gia, thì ngươi cho rằng ngươi có hôm nay? Huynh trưởng của ta cũng hay gây họa, phụ thân ta thường xuyên phạm tội, nhưng bọn họ ở trong đạo lý cũng không có chỗ sai, ngươi muốn ta coi trọng ngươi...Ngươi đừng muốn chết.

- Ngươi có từng nghĩ tới, cả đời này rốt cuộc ngươi nên làm cái gì? Thực lực không đủ, còn muốn cùng Tần vương phi đấu?

- Ngươi nói ta không đấu lại Tần vương phi?

Khương Lộ Dao lui về phía sau hai bước, gật đầu nói:

- Hiện tại mà nói, ngươi đang nằm trong lòng bàn tay nàng.

- Ha ha, mực cười, ta bị nữ nhân kia nắm giữ? Ngươi có biết ta ở Tần vương phủ nói một không ai dám nói hai? Ta muốn nữ tử của nữ nhân kia quý, bọn họ cũng không dám đứng!

- Ngươi nhìn giống như có được hết thảy, nhưng trừ thân phận Tần vương thế tử cùng sự thương hại áy náy của đế vương đối với Dương gia ra, thì ngươi chỉ có hai bàn tay trắng. Đế vương thương hại áy náy sẽ có một ngày biến mất, dù ngươi làm Tần vương, dựa theo năng lực hiện tại của ngươi cũng không thể so với mấy nữ tử do Tần vương phi tự mình dưỡng dục.

Triệu Đạc Trạch nắm chặt quyền đánh thẳng tắp về hướng Khương Lộ Dao, hai mắt đỏ đậm:

- Đừng cho là ta để ý ngươi, là ngươi có thể nói ta thế nào cũng được...

Khương Lộ Dao thấy nắm tay tiến đến, biết trốn không thoát, nhắm hai mắt lại:

- Nam nhân vô dụng mới đánh nữ tử xa giận!

Nắm đấm cách chớp mũi nàng một khoảng cách thì dừng lại, Triệu Đạc Trạch không phải bị lời nàng chọc tức, mà hẳn không nỡ đánh nàng...

Không có ai dám nói với hắn những lời này, cũng không có ai dám cãi nhau với hắn.

Hắn sống trong cô độc bị đám tôi tớ xu nịnh mà lớn lên.....

Tuy tổ mẫu đau hắn, cũng chỉ là mọi chuyện theo hắn, không cho Tần Vương phi mưu tính địa vị của hắn, tổ mẫu cũng đau các tôn tử khác, hắn cũng không phải là duy nhất.

Hắn vẫn luôn cô độc, không có bằng hữu, chỉ có kẻ thù, cùng với một đám thuộc hạ luôn thuận theo hắn.

Nắm đấm ngừng ngay chớp mũi, Khương Lộ Dao còn đang tính toán chịu một quyền này.

Hồi phủ sẽ tìm phụ huynh, tìm tổ phụ, tìm tổ mẫu cáo trạng, nếu nàng bị Tần vương thế tử đánh, hôn ước sẽ có khúc chiết, như thế Khương Lộ Dao sẽ có cơ hội né tránh.

Cho nên nàng cố ý phóng túng chính mình nói ra sự khinh bỉ của mình đối với Tần vương thế tử.

Tuy ta mắng ngươi, nhưng nể ngươi cũng vì muốn tốt cho ngươi, sau này sẽ không để Tần vương thế tử chiếm được ưu việt.

Nhưng hắn lại dừng lại?

Khương Lộ Dao chậm rãi mở mắt, đáng chết, không phải ngươi nên cuồng bạo sao? Bị nữ tử chửi thẳng mặt như thế, lại không động thủ?

Về mặt Triệu Đạc Trạch ẩn hiện mất mát, tâm sinh thương cảm, trong lòng Khương Lộ Dao lộp bộp một tiếng.

Xong rồi, nàng có chút đồng tình với Triệu Đạc Trạch, bị Tần vương phi cao thâm khó đoán chơi đùa đến xoay vòng.

Đừng hỏi Khương Lộ Dao làm thế nào biết được Tần vương phi cùng Triệu Đạc Trạch âm chiến.

Tần Vương phi trước sau đều chiếm cứ thế chủ động, dựa theo ấn tượng của nàng về Tần Vương phi mà nói, nữ nhân kia bố cục thâm sâu, Tần vương thế tử khó có thể ứng phó.

Triệu Đạc Trạch từ trước nay chưa bao giờ nhìn thẳng vào Tần vương phi.

Dù Tần vương phi giết chết hắn, có lẽ Triệu Đạc Trạch cũng chẳng hay biết gì đâu.

Nhìn dáng vẻ của hắn liền biết, lực chú ý của hắn không đặt trên người Tần vương phi, có lẽ cừu hận đã làm hắn xem nhẹ rất nhiều thứ, kiêu binh tất bại.....

Hiện tại Triệu Đạc Trạch coi khinh Tần vương phi, Khương Lộ Dao suy nghĩ có phải nàng nên châm ngòi một chút? Khiến hắn muốn động thủ với nàng?

Nhưng nàng không phải là người cuồng ngược.

Trước mặt Khương Lộ Dao tối sầm, nhìn Triệu Đạc Trạch đứng trước mặt, hai lỗ tai bị tay hắn che lại, đầu bị nâng lên.....

Bốn mắt đối diện, Khương Lộ Dao nhìn thấy môi Triệu Đạc Trạch càng ngày càng gần.....

Đây là bị hôn khúc dạo đầu sao?

Nàng có thể nói cho Triệu Đạc Trạch biết là nàng rất có kinh nghiệm không?

Nàng không hề cảm thấy bị nam nhân nào hôn là nhất định phải gả cho hắn, nhớ lúc trước ở bãi biển, ban ngày ban mặt, nàng hưởng thụ khoái ca hôn

môi...Trai tây trai ta đều có.

- *Người dừng lại!*

- *Sợ?*

Ngón tay Triệu Đạc Trạch nhẹ nhàng cọ nhẹ gương mặt của Khương Lộ Dao, rất mềm, thực thích.

Nàng rất bình tĩnh, không hề ngượng ngùng, ngược lại người từng có kinh nghiệm như Triệu Đạc Trạch lộ tai hấn lại nóng lên, hạ thấp đầu, cơ hồ muốn dán lên môi nàng:

- *Cầu xin tha thứ, đáp ứng gả cho ta, lúc này ta sẽ buông tha người.*

- *Thật nực cười, gả cho người, người định hôn môi.*

Khương Lộ Dao đặt tay lên vai Triệu Đạc Trạch, nam nhân gần trong gang tấc tràn ngập hơi thở nguy hiểm.

Không thể phủ nhận hấn là soái ca đại diện hình của cổ đại, có câu nói nam nhân không xấu, nữ nhân không yêu.

Khương Lộ Dao vô tâm với Triệu Đạc Trạch vẫn nhả, nhưng đối với hấn lại tồn tại tâm từ muốn "đùa giỡn"?

Này không tốt!

Nhưng soái ca tà mị, tối tăm, lại chứa cừu hận khắc cốt luôn được nàng ưu ái.

Trước kia nàng cùng từng kết giao với nam nhân như vậy, nam thần hoàn mỹ, nàng không có hứng thú.

Nếu nam nhân gặp chuyện gì cũng có thể giải quyết, sao nàng có thể làm đại nữ nhân?

Khương Lộ Dao liếm liếm môi, Triệu Đạc Trạch không hôn được, sao hấn lại có cảm giác hấn mới là người bị cưỡng hôn?

Tiểu thư Khương gia đều đặc biệt như vậy? Hay chỉ có mình nàng có cá tính độc nhất vô nhị?

Hơi thở xử nữ chưa tán, nàng không phải là nữ tử phóng túng dâm dăng, hơn nữa ánh mắt của nàng chất chứa thương thức, giống như muốn nhắm nháp điểm tâm.

Nàng so với hấn càng thích hợp làm hoa hoa công tử(play boy)

- *Nếu bốn thế tử hôn người, người không muốn gả cũng không được...*

Triệu Đạc Trạch mở miệng uy hiếp, hấn muốn nhìn thấy sự bối rối, thần sắc cầu xin tha thứ trong đôi mắt nàng.

Khương Lộ Dao muốn đẩy hấn ra, lại trượt tay, môi đụng vào nhau, bọn họ...Hôn môi.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38-1: Lựa chọn

Hai người mở to mắt, đồng thời cảm thấy ngoài ý muốn, lại không chịu thua không chịu rời đi.

Triệu Đạc Trạch nghĩ thầm:

"*Nha đầu này quả nhiên để ý mình, bờ môi thật mềm, thật ngọt...*"

Thân mật đụng chạm khiến trong lòng hấn ấm áp, xua tan bức bối, có một người ở bên mình, toàn tâm toàn ý hướng về mình thật là tốt.

Chẳng sợ nàng thường xuyên mắng chửi người, nhưng lúc mắng chửi người đánh người, nàng rất đáng yêu, là vì muốn tốt cho hấn, không phải sao?

Đầu óc Khương Lộ Dao choáng váng, đây là ông trời muốn tuyệt đường lui của nàng sao? Như thế nào lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn như thế?

Bất quá bờ môi của hấn, thực kính đạo, môi hình không tồi.....

Đáng chết, Khương Lộ Dao dùng hết sức lực đẩy Triệu Đạc Trạch, thảm mắng chính mình.

" *Sắc nữ, trước mắt người là Tần vương thế tử phiền toái quá thân, không phải loại bạn trai ở hiện đại có thể kết giao.*"

- *Là nàng chủ động thân ta.*

Triệu Đạc Trạch cười xấu xa sờ sờ môi.

- *Ta sẽ không phụ trách, Tần vương thế tử điện hạ.*

Khương Lộ Dao cầm khăn cọ cọ miệng mình, khẽ nhếch môi, nghiêm túc nói:

- *Chỉ là ngoài ý muốn mà thôi, ta sẽ không 'thú' người.*

...Người...

Ánh mắt Triệu Đạc Trạch ẩn hiện ý không dám tin:

- *Người lặp lại lần nữa?*

Có phải hấn gặp ảo giác?

- *Nếu người nói ai chủ động thân ai, người bị thân đành phải gả. Vừa rồi tuy là ngoài ý muốn, nhưng không thể phủ nhận là ta chủ động, nhưng ta không có đa tình như thế tử điện hạ, ta sẽ không phụ trách, cái này hãy coi như không có gì phát sinh, người cũng không thiệt, dù sao cũng chỉ có ta...*

Là nộ hôn đầu tiên của khối thân thể này.

- *Người cũng không muốn thú một nữ nhân vừa nhìn thấy mỹ nam liền mất lý trí hay phát sinh chuyện ngoài ý muốn đúng không? Cho nên, vì tương lai của người mà suy nghĩ, buông tha ta, cũng là buông tha cho chính người.*

Khương Lộ Dao bình tĩnh khẽ nhún gối, xem như cáo biệt, rồi xoay người rời đi.

Sắc mặt Triệu Đạc Trạch rất khó coi, ngày xưa tự xưng là người có đầu óc khôn khéo lúc này đã loạn thành một đồng hồ nhao.

Nàng sẽ không phụ trách? Không đúng, vì sao lại biến thành như vậy? Không phải nàng nên gả cho hấn sao?

Nàng thật sự bỏ đi?

Triệu Đạc Trạch nhìn Khương Lộ Dao càng chạy càng xa, vừa rời nha đầu kia nói thật lòng, nàng sẽ không phụ trách.....

Nâng tay cào đầu, Triệu Đạc Trạch lại đuổi theo Khương Lộ Dao, gắt gao túm chặt cánh tay của nàng, khàn khàn nói:

- *Người không phụ trách, ta phụ trách.*

- *Ta không có gì tốt. Ngoại gia phiền toái, phụ huynh thích gây họa, mẫu thân yêu bạc, tổ phụ tổ mẫu nháo loạn ở riêng, thúc bá xem phụ thân ta như kẻ thù, đường tử muội có tâm tư khác... Hơn nữa dung mạo ta tầm thường, tính tình không tốt quá cường, luôn muốn chống lại nam nhân, cùng nữ tử tử như ta sống qua ngày tháng, người sẽ rất mệt.*

Khương Lộ Dao quay đầu nhìn Triệu Đạc Trạch:

- *Quan trọng nhất chính là ta rất hẹp hòi, tính chiếm hữu rất mạnh, trọng phụ của ta, chỉ có ta đừng mơ tưởng nạp thiếp. Nếu là manh hôn ách gả, ta không quen phụ quân tương lai, có lẽ hấn sẽ có mấy người thị thiếp ta cũng không hỏi tới, nhưng ta gặp phải người...*

(Yul: manh hôn ách gả nghĩa là cưới đui gả mù= ép hôn)

- *Tâm người duyệt ta?*

- *Không phải.*

Khương Lộ Dao lắc đầu, không quan tâm đến ánh mắt âm ỉ của Triệu Đạc Trạch:

- *Thật sự, thú ta đối với người mà nói không có gì ưu việt, tính tình của ta rất thẳng rất nóng, hành sự cũng không cẩn thận không biết điều thấp, thú ta chỉ làm cho đời này của người thêm phiền toái.*

- *Người hiện giờ không thể để người khác dễ dàng nắm được nhược điểm, thú ta, phụ huynh ta sẽ trở thành nhược điểm của người, là vết thương trí mạng. Thế tử điện hạ, buông tay đi, chúng ta không thích hợp.*

Triệu Đạc Trạch từ từ buông lỏng tay, Khương Lộ Dao cười cười:

- *Ta hy vọng người có thể thành công, những lời này là thật lòng, còn nữa đừng bị cừu hận che mờ đôi mắt, dùng thực lực của mình độc bộ thiên hạ, lúc đó mới có thể thống khoái báo thù, nghiền áp tất cả đối thủ...Người là nam nhân! Phải có hùng tâm khí phách của nam tử hán, đừng giống nữ nhân chỉ biết đâm lén sau lưng, hạ đầu lưỡi.*

Nàng đập hấn hai lần, lại đùa giỡn hấn một lần, những lời này xem như bồi thường đi.

Cách Triệu Đạc Trạch báo thù quá hẹp, ở trong mắt Khương Lộ Dao hấn chính là dương đoàn tị trường.

(Yul: dương đoàn tị trường nghĩa là chỉ lo trước mắt k lo lâu dài)

Lãng phí thân là nam nhân, cho dù có tính kế cũng nên ngắm ngẫm giờ trò quý kế trên triều đình, mà không phải cùng Tần Vương phi chơi đùa.

Nếu hấn có thể ảnh hưởng đến triều cục, nắm giữ toàn bộ thiết kỵ do Dương gia lưu lại, đối phó Tần vương phi không phải chỉ cần một cái nhấc tay?

Chẳng sợ Tần vương phi tâm kế cao thâm, cũng dao động không được địa vị của hấn.

Nam tôn nữ ti tư tưởng phong kiến, cung đình hầu tước nam nhân so với nữ nhân có nhiều cơ hội hơn.

Sau lưng không còn tiếng bước chân, Khương Lộ Dao thở dài nhẹ nhõm, cuối cùng cũng thoát khỏi Triệu Đạc Trạch.

Nếu tiếp tục cùng hấn dây dưa, không chừng nàng sẽ thật sự vì đồng tình mà tâm sinh hảo cảm.

Trong lòng Khương Lộ Dao luôn nhắc nhở chính mình định ra mục tiêu, làm nước tương đương, năm tháng yên tĩnh. . .

Triệu Đạc Trạch không đáng để nàng thay đổi chế định kế hoạch nhân sinh.

Nàng bắt đầu suy nghĩ rốt cuộc Tiêu Duệ Hoa muốn cứu ai? Nhìn dáng vẻ của hấn rất khàn trương, giống như có quan hệ đến tiền đồ của hấn.

- A?

Chuyển qua chỗ ngoặt, nhìn thấy Triệu Đạc Trạch dựa lưng vào một gốc cây đại thụ, Khương Lộ Dao buồn bực vô cùng, sao hấn lại chạy đến đây?

Hấn nhìn lên không trung, thần sắc do dự, càng thêm mấy phần khí chất tà mị.

Trong lòng Khương Lộ Dao âm thầm tán thưởng, nếu có nhiếp ảnh gia ở đây thì tốt rồi.

Giờ phút này chụp lại, đăng ở tạp chí thời trang, sẽ khiến đám nữ sinh thét chói tai.

Lúc này Khương Lộ Dao coi như hấn động kinh, lúc chuẩn bị vòng qua người hấn, Triệu Đạc Trạch nâng tay chặn đường:

- *Dao dao hãy nghe ta nói...*

- *Ta là Tần vương thế tử, mới có thể thú được nàng, không phải sao?*

- ...

Triệu Đạc Trạch đứng trước mặt Khương Lộ Dao, gắt gao nhìn khuôn mặt thiếu nữ trước mắt.

Nếu lúc đầu hấn cảm thấy nàng rất thú vị, thực thông minh, có thể thú, hiện giờ hấn có một loại cảm giác.

Nếu không thú được Khương Lộ Dao, cho dù hấn đạt được nguyện vọng, cũng sẽ có cảm giác hối hận cả đời.

- *Tương lai nếu có một ngày ta bị thất bại, bị mọi người phỉ nhổ, bị phụ vương vứt bỏ, không còn thân phận Tần vương thế tử...Ta hy vọng bên cạnh ta còn có nàng.*

- ...

Khương Lộ Dao cúi đầu, trầm mặc nhìn mũi chân. Triệu Đạc Trạch kiên nhẫn chờ đợi đáp án của nàng, trong lòng thấp thỏm, nàng sẽ nói cái gì? Đáp ứng hay là mắng chửi hấn?

- *Cái này..... Ta là người tham luyến phú quý, không nguyện ý chịu khổ.*

Khương Lộ Dao ngẩng đầu, nhẹ giọng nói:

- *Cho nên, nếu người thất bại, ta tuyệt đối sẽ không ở bên cạnh người chịu khổ, bởi vì nam nhân không thể khiến thế tử có cuộc sống ổn định phú quý, ta không cần.*

Triệu Đạc Trạch lại bị nàng đá kích.

Khương Lộ Dao thấy hắn có bộ dạng giống như bị sét đánh, trong lòng cảm thấy buồn cười:

- *Người suy xét rõ ràng rồi hãy nói, ta cũng không phải là hiền thê chịu thương chịu khó, trình liệt không hối hận phụng hiến phu quân.*

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38-2: Lựa chọn (2)

Lúc này Triệu Đạc Trạch không biết phải làm sao với Khương Lộ Dao?

Là buông tay? Hay là theo đuổi không bỏ?

Mới vừa rồi rõ ràng hắn rất tự tin có được nàng, nhưng Khương Lộ Dao chỉ nói vài câu đã đánh bại tự tin của hắn.

Khương Lộ Dao luôn nói những câu khiến hắn không thể dự liệu.

Nữ tử giống nàng có thật sự thích hợp với hắn? Cái gì cũng nói trực tiếp, thẳng thắn khiến Triệu Đạc Trạch trở tay không kịp.

Nữ tử không phải nên thẹn thùng nội liễm, mặc cho số phận sao?

Dù là sau khi thành thân, cũng đậm nhiên, hiền huệ, điệu thấp, toàn tâm phụng dưỡng trượng phu, như thế nào đến lượt nàng lại yêu cầu nhiều như vậy?

Hắn đã đáp ứng từ bỏ trái ôm phải ấp, nàng còn không chịu cùng hắn chung hoạn nạn.

Thật chưa thấy nữ tử nào "không biết xấu hổ" như nàng.

Trong lòng Triệu Đạc Trạch rất bức bối, một hồi thăm mắng Khương Lộ Dao không có lương tâm.

Một hồi lại thực thương thức sự chân thành thẳng thắn của nàng, thấy thế nào cũng tốt hơn nữ tử khẩu Phật tâm xà.

Không thể phủ nhận mới vừa rồi những lời Khương Lộ Dao nói, đã khai thông suy nghĩ của hắn.

Cho dù hắn đoạt được Từ Anh, trừ chuyện khiến cho Từ Nghiễm Lợi mất thể diện, đau lòng ra, hoàn toàn không làm suy yếu thực lực của Từ Nghiễm Lợi.

Từ Nghiễm Lợi không phải chỉ có Từ Anh là chất nữ duy nhất, nếu muốn cùng thái tử liên hôn, hắn sẽ có người lựa chọn, không lẽ đưa tới một người, Triệu Đạc Trạch lại đoạt một người?

Khi dễ nữ tử nhu nhược, hủy hoại danh tiết...Hắn sẽ bị Khương Lộ Dao chán ghét.

Triệu Đạc Trạch đá bay viên đá dưới chân, như thế nào lại nghĩ tới nữ nhân đáng ghét kia?

- *Thế tử điện hạ.*

Tiêu Duệ Hoa đứng cách Triệu Đạc Trạch ba bước chân, một thân lam y nho sam hiển lộ văn nhã, khuôn mặt thanh tú thông dong.

- *Không biết người có rảnh không? Tại hạ có nói mấy câu muốn nói cùng người.*

Triệu Đạc Trạch lập tức áp xuống bộ dạng uể oải do bị Khương Lộ Dao áp chế, một lần nữa bày ra một bộ dạng kiêu căng, bá đạo, liếc Tiêu Duệ Hoa.

- *Bốn thế tử cùng người không có gì để nói, không rảnh!*

- *Thế tử điện hạ có muốn biết tin tức từ Giang Nam?*

-...

Triệu Đạc Trạch dừng chân đứng im, Giang Nam? Từ Nghiễm Lợi? Vì sao tâm tư muốn báo thù của hắn lại không thể gạt được Khương Lộ Dao cùng Tiêu Duệ Hoa?

Người khác hoàn toàn không biết hấn một lòng vì Dương gia mà báo thù.

Năm đó hoàng thượng đã xử tử toàn bộ gian thần hãm hại Dương gia, bề ngoài nhìn Từ Nghiễm Lợi cùng án oan của Dương gia không có liên hệ gì, chỉ có hấn biết Từ Nghiễm Lợi đã bồi hữu cầu vinh.

(Yul: bồi hữu cầu vinh= bán bạn cầu vinh)

Hấn lại dễ dàng bị người khác nhìn thấu?

- *Ta không có hứng thú với Giang Nam, nhưng nếu Tiêu Giải Nguyên phong lưu phóng khoáng có thể vì bốn thế tử giới thiệu vài danh viện Giang Nam, bốn thế tử có thể hãnh diện cùng người uống hai ly, Tiêu Giải Nguyên vẫn thái phẩm mạo thượng đẳng, nhất định có không ít hồng nhan tri kỷ, tuy ta là Tần vương thế tử, nhưng gia giáo cực nghiêm, không bằng Tiêu Giải Nguyên dễ dàng có được tâm mỹ nhân.*

Triệu Đạc Trạch đem mũ "háo sắc" chụp lên đầu Tiêu Duệ Hoa, Khương Lộ Dao không thích nam nhân háo sắc...

Năm nay hấn đã mười tám tuổi, lại là Tần vương thế tử, chuyện thành thân bị trì hoãn, đương nhiên không có khả năng vì một lời hôn ước mà thù thân như ngọc.

Nếu hấn từng có tiền khoa(= tiền án), như vậy hấn cũng có thể khẳng định Tiêu Duệ Hoa không thể thuần khiết như ngọc.

Mặc kệ Tiêu Duệ Hoa có thuần khiết hay không, ít nhất hấn muốn khiến Khương Lộ Dao biết Tiêu Duệ Hoa cũng có hồng nhan tri kỷ.

Giang Nam văn phong cường thịnh, dâm ý, xa hoa lãng phí, thường xuyên có chuyện tài tử cùng danh kỹ truyền ra ngoài.

Triệu Đạc Trạch không tin Tiêu Duệ Hoa thanh thanh bạch bạch, chưa từng đi thanh lâu lầu lộng.

- *Thế tử điện hạ xem trọng Tiêu mẫu, Tiêu mẫu gia cảnh bần hàn, một lòng cử nghiệp, thật sự không giống thế tử điện hạ lớn lên ở trong phú quý, nữ nhi hương. Đậu cao trung sẽ vì nước cống hiến, Tiêu mẫu không dám vì sắc đẹp mà phân tâm, cô phụ sự phó cùng sự kỳ vọng của phụ mẫu.*

- *Tất cả mọi người đều đã thành niên, Tiêu Giải Nguyên, đừng ở trước mặt bốn thế tử giả ngu giả ngốc.*

- *Thế tử điện hạ trong miệng vị chua thật đậm, không biết có phải vì Khương biểu muội?*

- *Ha.*

Triệu Đạc Trạch nheo đôi mắt, trong mắt ẩn hiện tức giận, hờn nhiên không thèm để ý nói:

- *Dao Dao đối với bốn thế tử mà nói chính là dễ như trở bàn tay.*

Người không phải kêu Khương biểu muội sao? Triệu Đạc Trạch kêu Dao Dao, nhìn xem ai thân cận hơn ai.

Ánh mắt Tiêu Duệ Hoa hơi đổi, đồng dạng áp xuống một tia không thoải mái, chấp tay nói:

- *Xem ra Tiêu mẫu nghĩ nhầm, thế tử điện hạ, Tiêu mẫu không tin ở kinh thành không tìm ra người bất mãn với Từ đại nhân.*

Thật sự là Từ Nghiễm Lợi?

Triệu Đạc Trạch do dự một lát, hấn đã từ bỏ kế hoạch cướp đoạt Từ Anh, nếu để Từ Nghiễm Lợi vào kinh cùng thái tử liên hôn, sau này hấn muốn trả thù Từ Nghiễm Lợi sẽ càng gian nan.....

Nhưng nếu Tiêu Duệ Hoa thiết kế cạm bẫy? Từ trước đến nay hấn chỉ tin tưởng bản thân hấn.

- *Chờ một chút.*

Triệu Đạc Trạch nhin không được lên tiếng ngăn lại, Tiêu Duệ Hoa quay đầu lại hỏi:

- *Thế tử điện hạ có gì phân phó?*

- *... Người...*

Tần nhấn thực tâm, đôi mắt Triệu Đạc lộ ra tàn nhẫn:

- *Nếu người lừa bốn thế tử, bốn thế tử sẽ khiến người thân bại danh liệt!*

- *Thế tử điện hạ vì gia mẫu báo thù, tâm tư này cũng không khó đoán, chỉ là người cho rằng người khác không nhìn ra? Thật ra...*

Lời còn lại không cần Tiêu Duệ Hoa nói nữa.

Năm đó Tần vương chính phi cùng nhi tử tự sát so với án oan Dương gia cũng chấn động thiên hạ.

Phàm là người thông minh hiểu biết nội tình, sao không đoán được Tần vương thế tử đối với người khởi xướng tràn đầy hận ý?

Mặc kệ Triệu Đạc Trạch hoang đường, ăn chơi trác táng, ở trong lòng hoàng thượng cùng một đám thiết kế huỷ hoại Dương gia cũng nhớ kỹ chuyện cũ này

Có lẽ là vì áy náy, cho nên không thiết kế Triệu Đạc Trạch quá nhiều.

Nhưng nếu Triệu Đạc Trạch phạm vào đại sai, hoàng thượng sẽ không nuông chiều bảo vệ hắn.

Thuận nước đẩy thuyền giải quyết Tần vương thế tử không đủ hiền lương, vừa thể hiện hoàng thượng khoan dung, lại giải quyết được hậu hoạn.

Triệu Đạc Trạch đè ép tức giận, thì ra tất cả những gì hắn làm, ở trong mắt bọn họ giống như vai hề nhảy nhót...

Khó trách Khương Lộ Dao nói hắn thực lực không đủ, nếu hắn có năng lực nắm giữ triều cục, thu thập Từ Nghiễm Lợi có gì khó?

- Ta nói trước nói một câu, mặc dù ngươi giúp bốn thế tử đập đổ Từ Nghiễm Lợi, bốn thế tử cũng sẽ không bởi vì cảm kích ngươi, mà từ bỏ Dao Dao, nàng... Triệu Đạc Trạch ta đã định rồi, ai cũng đừng nghĩ từ trong tay ta cướp được nàng.

Triệu Đạc Trạch nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Tiêu Duệ Hoa:

- Ngươi cũng không được.

- Vì một nữ tử, đáng giá sao? Thế tử điện hạ có biết tin tức ta định nói với ngươi đủ để Từ đại nhân thân bại danh liệt? Khiến hoàng thượng tự mình xử quyết hắn?

-...

Trong mắt Triệu Đạc Trạch ẩn hiện một phần do dự, qua một lúc lâu, hai mắt có chút phiếm hồng, khàn khàn nói:

- Ta có rất nhiều cơ hội đập đổ Từ Nghiễm Lợi, thú nàng... Ta chỉ có một lần cơ hội, ta không muốn bỏ lỡ, nếu ngươi đáp ứng, chúng ta có thể liên hợp đập đổ Từ Nghiễm Lợi, nếu ngươi muốn ta từ bỏ Dao Dao, như vậy chúng ta cũng không cần thiết tiếp tục bàn tính, hôm nay ở Tướng Quốc Tự, bốn thế tử chưa từng thấy ngươi, ngươi mang theo âm mưu quỷ kế của ngươi, muốn tìm ai thì tìm.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 39: Rập bầy

Gió thổi lá cây sà sạt rung động, Triệu Đạc Trạch cùng Tiêu Duệ Hoa bốn mắt đầu nhau, ai cũng không chịu lùi về phía sau một bước.

- Thế tử điện hạ cũng biết, nếu ta đem nhân chứng vật chứng giao cho Từ đại nhân, sẽ như thế nào? Ta cùng Từ đại nhân không thù, lão sư Giang Chiết là đồng khoa với Từ đại nhân là hảo hữu, bọn họ có mười mấy năm giao tình. Từ đại nhân ở Giang Nam thi hành biện pháp chính trị nhiều năm, dân tâm quy thuận, bá tánh khen ngợi. Trên đời này có rất nhiều người cảm thán Dương gia trung liệt, nhưng càng nhiều người không có thù hận với Từ đại nhân.

- Ngươi nghĩ những lời ngươi nói có thể khiến ta đổi ý, đúng không?

Triệu Đạc Trạch đánh gãy lời Tiêu Duệ Hoa, không phải hắn không do dự, cũng đã cân nhắc có đáng giá hay không?

Nắm chặt tay thành quyền, nếu đổi ý chẳng phải sẽ khiến Tiêu Duệ Hoa xem thường?

Xoay người, Triệu Đạc Trạch không chút lưu luyến bước về hướng đại môn Tướng Quốc Tự.

Nếu tiếp tục ở lại, hắn sợ hắn sẽ đổi ý, còn không bằng nhắm mắt làm ngơ, bớt lo.

Truyện được đăng ở https://www.wattpad.com/user/Yul_Yuuki. Mọi trang web khác đều là TRỘM. Mong các bạn vào wattpad ủng hộ editor.

- Thế tử điện hạ xin dừng bước.

Tiêu Duệ Hoa ở sau lưng Triệu Đạc Trạch cao giọng nói:

- Người thắng, thỉnh thoảng điện hạ cùng ta tiến vào thiện phòng, ta để cho người gặp một người.

Triệu Đạc Trạch dừng bước, trong lòng mừng thầm, nhưng vẫn xụ mặt bằng quang xoay người lại, theo Tiêu Duệ Hoa đi vào thiện phòng.

Tiêu Chúc Hoa đã giúp người bị thương dùng được, cũng thi triển tuyệt kỹ châm cứu, nghe thấy tiếng bước chân, ngẩn đầu nhìn thấy huynh trưởng, khẽ nói:

- Nếu trễ một chút nữa, thần tiên cũng khó cứu.

- Vất vả cho muội rồi, tiểu muội.

- Tần vương thế tử?

Lúc này Tiêu Chúc Hoa mới nhìn thấy nam nhân cùng huynh trưởng tiến vào là ai, sao hắn lại ở chỗ này?

- Tiểu muội ra ngoài trước đi, ta cùng thế tử gia có chuyện cần nói.

- Dạ.

Truyện được đăng ở https://www.wattpad.com/user/Yul_Yuuki. Mọi trang web khác đều là TRỘM. Mong các bạn vào wattpad ủng hộ editor.

Tiêu Chúc Hoa phúc thân với Tần vương thế tử, sau đó xoay người bước ra cửa.

Trong lòng âm thầm suy đoán, rốt cuộc huynh trưởng có chuyện gì mà một hai phải nói cùng Tần vương thế tử?

Tần vương thế tử rõ ràng có ý với Khương biểu muội, nếu không lúc trước hắn sẽ không xông ra bảo hộ Khương Mân Cẩn.

Hai phủ lại có hôn ước, thế tử điện hạ ngênh thú Khương biểu muội chẳng phải là nước chảy thành sông?

Hay là huynh trưởng muốn ngả bài với Tần vương thế tử?

Không phải, dựa theo tâm tư của huynh trưởng mà nói chỉ sợ sẽ bỏ qua cơ hội tốt nhất.

Trong lòng huynh trưởng không có tư tình nhi nữ, dù có hảo cảm với Khương biểu muội, chỉ sợ cũng không sâu đậm.

Khương biểu muội còn chưa khiến huynh trưởng động tâm đến nỗi phi khanh không thú.

Không phải Tiêu Chúc Hoa không muốn nhắc nhở huynh trưởng Khương Lộ Dao khó có.

Nhưng huynh trưởng luôn luôn có chủ ý không nhất định sẽ nghe.

Hai huynh muội từ nhỏ sống nương tựa lẫn nhau, nàng hiểu rõ huynh trưởng muốn cái gì nhất.

Huynh trưởng đợi đến lúc công thành danh toại mới có thể suy xét hiền thê.

Truyện được đăng ở https://www.wattpad.com/user/Yul_Yuuki. Mọi trang web khác đều là TRỘM. Mong các bạn vào wattpad ủng hộ editor.

- Thế tử điện hạ, mời ngồi.

- Hắn là ai?

Triệu Đạc Trạch cùng Tiêu Duệ Hoa ngồi đối diện trong thiện phòng, trên giường là một vị thư sinh trẻ tuổi suy sụp hôn mê bất tỉnh.

Vóc người thoát nhìn không cao lắm, sắc mặt trắng bệch, hơi thở mỏng manh, có thể đoán người này bị thương rất nặng.

Chỉ thấy xuất khí (thở ra) không thấy tiến khí (hít vào) thương thế nặng như thế lại chính là con át chủ bài mà Tiêu Duệ Hoa dùng để đập đổ Từ Nghiễm Lợi?

Triệu Đạc Trạch có chút hoài nghi, có phải mình đã bị lừa.

Mới vừa rồi lúc vào cửa, Triệu Đạc Trạch gặp lại Tiêu Chúc Hoa, lúc này hắn đã đem Tiêu thị giống như thê tử của đại cữu tử (anh vợ) mà đối đãi.

Tiêu thị có dung mạo thanh tú, khí chất trầm ổn, lại có một tay y thuật, đại cữu tử Khương Mân Cẩn có thể thú được nàng, ít nhất sẽ khiến Thái tử thiếu một phần trợ lực...

Có Tiêu thị trông coi đại cữu tử, sau này hắn cũng tổn ít tâm tư, Khương Lộ Dao nói nhược điểm bất thóp gì đó, Triệu Đạc Trạch đều để tâm.

Truyện được đăng ở https://www.wattpad.com/user/Yul_Yuuki. Mọi trang web khác đều là TRỘM. Mong các bạn vào wattpad ủng hộ editor.

- *Hắn và ta học cùng viện, tư chất tầm thường, nhưng tổ tiên của hắn đã từng là danh thần...*

Tiêu Duệ Hoa rất bình tĩnh, không hề bị sự yêu ghét ảnh hưởng:

- *Hắn đã từng đắc tội với ta, ta chính hắn đến nỗi ở trong học viện ở không nổi. Nhưng mà, cũng vì cơ duyên xảo hợp, mà cuối cùng chúng ta trở thành bằng hữu.*

- ...

Triệu Đặc Trạch nhìn Tiêu Duệ Hoa, vị giải Nguyên này lãnh tâm lãnh tính, tương lai sau này thành tựu công danh không thể xem thường.

Tiêu Duệ Hoa có tố chất làm chính khách, giết người với vô hình, tuyệt đối sẽ không vì yêu ghét mà ảnh hưởng đến phán đoán của hắn.

- *Sau đó? Tổ tiên của hắn là ai?*

- *Ngô Văn Tề.*

- *Ai?*

Đôi mắt Triệu Đặc Trạch lộ ra hung quang, nhìn xuống xúc động, cả giận nói:

- *Ngô gia không phải đã tuyệt tử rồi sao? Như thế nào mà tạp chủng vẫn còn tồn tại? Ngô Văn Tề sao xứng gọi là danh thần? Đừng nghĩ rằng hắn ở thiên lao sợ tội tự sát là có thể hoàn lại tội lỗi...Nếu không phải hắn...Không phải hắn...Sao ngoại tổ phụ của ta bị chết vì thiên đao vạn quả?*

(Yul: thiên đao vạn quả bị chém thành trăm ngàn mảnh)

Truyện được đăng ở https://www.wattpad.com/user/Yul_Yuuki. Mọi trang web khác đều là TRỘM. Mong các bạn vào wattpad ủng hộ editor.

- *Ta hiểu vì sao thế tử điện hạ thống hận Ngô Văn Tề, người hãy bình tĩnh một chút, năm đó chuyện về Dương gia, ta so với người còn rõ ràng hơn.*

- *Sao người có thể rõ ràng hơn ta?*

- *Thế tử điện hạ là ngoại tôn của Dương gia, Tần vương chính phi vì vậy mà tự sát, người là người trong cuộc, trong lòng chỉ có oán hận, ta trừ chuyện cảm thân Dương gia trung liệt ra, thì ta thật sự là người ngoài cuộc, người ngoài cuộc luôn tỉnh táo, lời này cũng không sai. Trong mắt thế tử điện hạ, bị kịch mà Dương gia gánh chịu vì đâu? Hay chỉ vì đám gian thần xua nịnh tính kế Dương gia?*

- *Rốt cuộc người muốn nói cái gì?*

- *Dương gia gặp bị kịch là vì công cao chấn chủ, biên cảnh chỉ nghe lệnh Dương nguyên soái, không nhớ tới đương kim bệ hạ, nếu người là bệ hạ trong lòng sẽ nghĩ như thế nào? Huống chi Dương gia là nhạc gia của Tần vương điện hạ, Dương Suất cùng lão Tần vương là sinh tử chi giao...*

- *Những lời người nói ta đều biết, Tiêu Giải Nguyên, người không phải là người đầu tiên nói với ta những lời này.*

- *Những câu tiếp theo, ta nhất định sẽ là người đầu tiên nói cùng người.*

Truyện được đăng ở https://www.wattpad.com/user/Yul_Yuuki. Mọi trang web khác đều là TRỘM. Mong các bạn vào wattpad ủng hộ editor.

Tiêu Duệ Hoa không để ý lời trào phúng của Triệu Đặc Trạch:

- *Ngô Văn Tề chết oan, hắn giữ được Dương gia..... Nếu không có hắn một lòng chờ đợi hoàng thượng "đổi ý" "tình ngộ", thì hiện tại Dương gia một người cũng không còn, còn có...Năm đó người thông tri(= báo tin) Tần vương chính phi chính là Ngô Văn Tề, Ngô đại nhân.*

- *Thì thế nào? Sớm biết, muộn biết, nương ta cũng sẽ tự sát...*

Ánh mắt Triệu Đặc Trạch đột nhiên ngưng trọng, khuôn mặt dữ tợn có chút nhợt nhạt, nương đã sớm biết Dương gia xong rồi?

- *Nếu không có Tần vương chính phi một phen an bài, Dương gia chỉ sợ đã sớm diệt. Là nàng tiến cung cầu thái hậu nương nương, cũng là nàng già cầm vò diệc ngầm đồng ý Ngô Văn Tề ẩn tàng nam đình duy nhất của Dương gia, tại hạ không thể không khen ngợi một câu, Tần Vương chính phi là một vị nữ nhân lợi hại, bảo vệ nhất mạch hương khói cuối cùng của ngoại gia, hơn nữa còn làm cho thế lực Dương gia bị sót lại có thể tránh bị hoàng thượng nhổ tận gốc, đem Dương gia bố trí phân tán, lại khiến hoàng thượng cho rằng mình nắm giữ tất cả...Một khi người Dương gia ra lệnh, nhóm người này vẫn như cũ nghe lệnh hậu nhân của Dương nguyên soái.*

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 39-2: Rập bầy (2)

Tiêu Duệ Hoa tán thưởng, khen ngợi Tần vương chính phi...Đương thị.

Vị này là nữ tử khó lường, thù bản thân bị tổn hại, cũng không chịu vũ nhục bị hù.

Cũng không đành lòng để thân sinh nữ tử bị người coi khinh.

An bài hết thấy, rồi lại ôm nhi tử tự sát, tạo ra mâu thuẫn khó giải giữa Tần vương cùng hoàng thượng.

Đồng thời biểu lộ với người trong thiên hạ là Dương gia nữ trung liệt, bởi vì quá mức thăm thiết, cộc án oan này bị lặp đi lặp lại, vĩnh viễn tồn tại trong trí nhớ của bá tánh Đại Minh.

Triệu Đạc Trạch chậm rãi cúi đầu, che đậy mi mắt:

- Đúng, mẫu phi của ta là nữ tử rất lợi hại...Ta...

- Thế tử điện hạ không cần coi nhẹ bản thân, người đừng cảm sống sót, khắc cốt ghi tâm cừu hận so với người đã chết càng đáng giá kính nể, có khi người chết có nghĩa trốn tránh, sau khi chết hết thấy ân oán tình thù cũng hóa thành hư ảo, trên đời lấy đâu ra ác quỷ dây dưa trả thù kẻ thù?

Thân là người đứng xem, cũng là người biết chuyện, Tiêu Duệ Hoa có thể toàn diện đối đãi với Tần vương thế tử Triệu Đạc Trạch.

Tần vương phủ là cái trạng huống gì, Tiêu Duệ Hoa biết không nhiều, nhưng cho tới bây giờ hoàng thượng vẫn không bắt được nhược điểm chí mạng của Tần vương thế tử.

Đủ để chứng minh thế tử điện hạ tuyệt đối không ăn chơi trác táng vô dụng như vẻ bề ngoài.

- Không có ai có thể làm tốt hơn người, thế tử điện hạ..... Tần vương chính phi ở dưới chín suối cũng có thể nhắm mắt.

- Ta nghĩ nương ta sẽ đi tới thế giới cực lạc vô khổ vô bi, cùng ngoại tổ phụ cùng các vị cữu cữu ở bên nhau.

Sắc mặt Triệu Đạc Trạch bình thản, chỉ chỉ người bị thương đang nằm trên giường.

- Nói xem năm đó hắn làm như thế nào mà sống sót, ta nhớ rõ hoàng thượng hạ chỉ nam đình Ngô gia toàn trảm.

- Nếu Từ đại nhân bán hữu cầu vinh, Ngô Văn Tề phải tuân theo thánh mệnh không thể không xử trí Dương gia, sao hắn lại không lưu hậu thủ? Ngô gia cùng Từ gia sớm có hôn ước, Từ Nghiễm Lợi về tình về lý cũng sẽ cứu tiểu tể tương lai. Mai danh ẩn tích tìm cho hắn thân phận khác...Chỉ tiếc vị bằng hữu này không có tính cầu tiến, chuyện học hành luôn gặp ghềnh, chất nữ duy nhất được Từ Nghiễm Lợi coi trọng là Từ tiểu thư, lại là Giang Nam danh viện, xứng với một tên tú tài chẳng phải quá đáng tiếc?

- Từ Nghiễm Lợi hỏi hôn?

- Không sai. Từ Nghiễm Lợi cho rằng mình dấu điểm rất tốt, cho là hắn không biết chuyện năm đó, nhưng trên đời này không thiếu những người mang ơn cảm kích, nhũ mẫu chính là người đó...

Tiêu Duệ Hoa tươi cười nặng thêm một phần.

- Nhũ mẫu tìm được hắn, nói cho hắn biết tiền căn hậu quả, vị bằng hữu này cũng là người rất bền lòng, dùng hồ nháo la lối khóc lóc che dấu chân chính mục đích, hắn ăn vạ ở phủ của Từ Nghiễm Lợi thăm thính tin tức, có rất nhiều người coi hắn như trâu chó, vô lại, tự nhiên có một số việc sẽ không dấu điểm với người vô dụng như hắn, tốn thời gian ba năm, cuối cùng hắn cũng nắm giữ chứng cứ phạm tội của Từ Nghiễm Lợi đủ để hắn sụp đổ.

Triệu Đạc Trạch hỏi:

- Chứng cứ phạm tội vẫn còn trong tay hắn?

- Hiện tại ở trong tay ta, ngày đó, lúc hắn gặp nguy hiểm ta đã cứu hắn, ta là Giang Chiết giải Nguyên. Kim khoa khoa cử sẽ đậu cao trung, hắn tin tưởng ta có thể giúp hắn đem chứng cứ này nộp cho hoàng thượng vì Ngô gia sửa lại án xử sai. Vốn dĩ hắn còn định chờ hai tháng nữa mới tới kinh thành, nhưng Giang Nam đột nhiên xuất hiện nhiều lời đồn đại khiến Từ Nghiễm Lợi quan tâm, nghe nói thế tử điện hạ có tâm với Từ Anh...Trong lòng Từ Nghiễm Lợi kiêng kỵ thế tử điện hạ, cho nên âm thầm an bài, phái người tra rõ việc này.

- Bàng hữu của ta thấy ít người trông coi cơ mật, hẳn định nhân cơ hội một lần nữa tiếp cận Từ gia, đáng tiếc lại để lộ dấu vết, bị Từ Nghiễm Lợi biết được.

- Từ Nghiễm Lợi lo lắng lời đồn đãi là thật, chất nữ Từ Anh ở kinh thành sẽ gặp chuyện ngoài ý, cho nên tăng số người ám vệ hộ vệ, hơn nữa Từ Nghiễm Lợi coi khinh hẳn, cho rằng hẳn biết này nọ chỉ là chút da lông, người của hẳn đi theo đuổi giết cũng không dám ở phụ cận kinh thành hành hung, cũng vì vậy mà hẳn mới có thể tìm được ta.

Tiêu Duệ Hoa đem một bó bao nhiễm huyết đưa cho Triệu Đạc Trạch:

- Người xem đi, lần này Từ Nghiễm Lợi muốn sống cũng khó, bệ hạ tàn nhẫn với mưu nghịch quyền thần, năm đó Dương Soái phạm vào kiêng kỵ, Dương gia diệt tộc, hiện giờ Từ Nghiễm Lợi đi cùng con đường với Dương Soái. Hơn nữa ngày thường hẳn càng biểu hiện trung thành, một khi chứng cứ tố giác đưa ra, hoàng thượng sẽ càng tức giận.

- Chưa kể, hoàng thượng đem Từ lão tặc xem như Chu Công phụ chính thái tử.

Triệu Đạc Trạch lật xem chứng cứ, rồi hỏi:

- Người tính làm sao?

- Cần có người giao cho bệ hạ, nhưng chứng cứ này không thể xuất hiện trong tay người.

- Người muốn dùng ai?

Triệu Đạc Trạch hỏi lại:

- Người muốn ai làm bia ngắm tạm thời hấp dẫn chú ý của Từ Nghiễm Lợi? Người này phân lượng không thể nhẹ.

Cùng người thông minh nói chuyện không cần lãng phí miệng lưỡi, Tiêu Duệ Hoa vừa ý Triệu Đạc Trạch, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Còn có một đoạn chuyện xưa, có lẽ người không biết...

- Chuyện gì?

- Sự tình liên quan đến thân mẫu của Khương nhị gia.

Tiêu Duệ Hoa hơi cong khóe môi, có ý tứ xem kịch vui, nếu thế từ biết thân mẫu của Khương nhị gia cùng đại cừu nhân Từ Nghiễm Lợi có quan hệ, không biết hẳn có còn kiên định muốn thủ Khương Lộ Dao hay không?

Nhân sinh nhiều lần do ngoài ý muốn mà tạo thành, không phải oan gia không gặp nhau.

- Hiện giờ Khương nhị gia đã ký danh đích tử.

Triệu Đạc Trạch lập tức cảm thấy không ổn, tránh thiết hạ mai phục của Tiêu Duệ Hoa.

- Hiện giờ nhị gia là đích tử, nếu làm thế tử, thân mẫu của hẳn chỉ có một người... Là Gia Mẫn quận chúa.

- Từ gia đã từng có một đoạn chuyện xưa.

Tiêu Duệ Hoa không nhanh không chậm, chậm rãi giảng cổ:

- Từ gia cũng được coi là vọng tộc, nhưng binh sĩ Từ gia có một cái tính xấu đó là háo sắc, đặc biệt là thích cướp đoạt quả phụ cùng thê tử của người khác... Có lẽ vì theo đuổi kích thích, phụ thân Từ Nghiễm Lợi đã từng vụng trộm với một tiết phụ vừa mới thủ tiết. Bên kia do quá sợ hãi quyền thế của Từ gia, nên không dám lộ ra, bảng hiệu khen ngợi tiết phụ treo ở cổng, ai ngờ tiết phụ châu thai ám kết (thụ thai), sau đó lại thường xuyên qua lại, cũng không biết Từ gia dùng bạc hay là như thế nào, tiết phụ kia khó sinh mà chết, trên thực tế là làm tiểu thiếp cho Từ phụ.

- Sau đó?

- Ngày đó nàng sinh hạ ra hài tử chính là Khương nhị gia là Liễu thị... Vì mẫu là thiếp, thân phận chết, ai sẽ để ý đến nàng? Đã sớm bị bán tới bán đi..... Cuối cùng rơi xuống Vĩnh Ninh hầu phủ.

Triệu Đạc Trạch đột nhiên có loại cảm xúc muốn rống một tiếng, ông trời muốn trêu người?

Đại cừu nhân của ngoại gia, Từ Nghiễm Lợi lại là cừu công của Khương Lộ Dao?

Sao Khương Lộ Dao có thể có huyết thống với đám người ti tiện Từ gia?

Tiêu Duệ Hoa mỉm cười nhìn Tần vương thế tử:

- Người còn kiên định muốn thú Khương biểu muội sao? Người không sợ ngoại tổ của người bò ra tìm người...

- Đủ rồi!

Triệu Đạc Trạch đập tay xuống bàn, hỏi ngược lại:

- Người có tư cách nói những lời như vậy? Người cố ý nhắc tới đoạn chuyện xưa này, còn không phải là muốn để cho Khương nhị gia làm bia ngắm? Khiến Từ Nghiễm Lợi vì huyết mạch ràng buộc mà ném chuột sợ vỡ đồ, không dám dễ dàng ra tay động thủ với Khương nhị gia.

Thấy sắc mặt Tiêu Duệ Hoa ngưng trọng, có chút hồ thẹn, Triệu Đạc Trạch tiếp tục nói:

- Dù ta không rõ mình có để ý Dao Dao với Từ gia có chung huyết thống hay không, nhưng ta sẽ không đem phụ huynh của nàng đẩy vào nguy hiểm.

- Sao người biết ta không thể bảo hộ Khương nhị gia?

Tiêu Duệ Hoa phản kích nói:

- Một khi Từ Nghiễm Lợi suy sụp, tất nhiên người tổ giác hành vi phạm tội của hắn sẽ được hậu thưởng, Khương nhị gia chỉ ăn chút khổ mà thôi, hắn là đích tử ký danh Gia Mãn quận chúa, lại có Vinh Ninh hầu... Cho dù vào thiên lao, cũng không có ai dám bạc đãi hắn. Chịu chút trắc trở đổi lấy cả đời phú quý...Ta...

Dù Tiêu Duệ Hoa có nhiều lời hợp tình hợp lý cũng nói không nói lên câu không thẹn với lương tâm.

- Người dám cam đoan Từ Nghiễm Lợi sẽ vì một tí huyết mạch mà nhẹ tay? Người dám cam đoan Gia Mãn quận chúa có thể bảo vệ Khương nhị gia?

Triệu Đạc Trạch đặt chứng cứ qua một bên, sau khi nghe xong chuyện xưa, cái ý niệm duy nhất cũng là lấy Khương nhị gia làm bia ngắm, hắn so với Tiêu Duệ Hoa cũng không khác gì...

Nhưng lúc hắn nghĩ đến Khương Lộ Dao, hắn do dự, cũng không dám để Khương nhị gia chịu khổ, gặp phải nguy hiểm.

Mặc dù sau này Khương nhị gia sẽ nhân cơ hội này có được phú quý, thì hắn vẫn không có mặt mũi đi gặp Khương Lộ Dao, chứ đừng nói đến chuyện khiến Khương Lộ Dao cam tâm tình nguyện gả cho hắn.

Tiêu Duệ Hoa hỏi ngược lại:

- Vậy người nói xem nên làm thế nào?

- Tiêu Giải Nguyên, ai cũng không phải là ngốc tử, người nói với ta những lời này, là muốn ta đẩy Khương nhị gia ra làm bia ngắm, đúng không?

Triệu Đạc Trạch hận không thể một quyền đánh chết Tiêu Duệ Hoa loại người quỷ kế đa đoan, quả nhiên không có hảo tâm.

Lợi dụng hận ý của hắn đối với Từ Nghiễm Lợi, một hòn đá ném hai con chim, chỉ cần Triệu Đạc Trạch làm, cả đời Khương Lộ Dao cũng không tha thứ cho hắn.

Đến lúc đó, Tiêu Duệ Hoa có thể làm đại anh hùng đập đổ nịnh thần, con đường làm quan rộng mở, lại có được hảo cảm của Khương Lộ Dao.

Nhất cử lưỡng tiện, quả nhiên Tiêu Duệ Hoa cái gì cũng có thể lợi dụng triệt để.

Triệu Đạc Trạch có thêm vài phần hứng thú với Tiêu Duệ Hoa, so với chuyện phân cao thấp với Tần vương phi thì thú vị hơn nhiều, huống chi...

Hắn là ngoại tôn Dương gia, Tần vương thế tử..... Dương gia, Tần Vương, Triệu gia lưu lại đồ vật, theo lý là hắn kế thừa.

Trước kia hắn thậm chí sẽ khiến Từ Nghiễm Lợi thân bại danh liệt, chỉ cần có thể báo thù là được.

Hiện giờ hắn không nghĩ như vậy, dựa theo bộ dạng hiện giờ của hắn, Dương gia quân sẽ nghe lệnh hắn?

Cho dù hắn là ngoại tôn Dương gia, người có thể điều động cũng hữu hạn.

Chỉ có danh chính ngôn thuận vì ngoại tổ Dương gia báo thù, hắn mới có thể đạt được trung nghĩa tín nhiệm của những người còn sót lại.

Nếu không hắn chỉ có thể tiếp tục ăn chơi trác táng.

- Khổ này, ta chịu. Nếu ta không được hoàng thượng tín nhiệm, bị Từ Nghiễm Lợi hại tánh mạng, ta nhận mệnh.

Triệu Đạc Trạch đem chứng cứ nhiễm huyết bỏ vào trong lòng ngực, đứng lên lãnh ngạo nói:

- *Người chờ tin tức của ta, tương lai có chỗ tốt bốn thế tử sẽ không quên người.*

- *Thế tử diện hạ, người đi rất nguy hiểm, có lẽ bề hạ sẽ không tin tưởng người...*

- *Ta hiểu tâm tư của bề hạ, nhưng việc này ta cần phải làm.*

Triệu Đạc Trạch nhìn hoàng hôn cuối chân trời, ráng màu thực mỹ, giống như khuôn mặt Khương Lộ Dao đỏ bừng, nắm thật chặt chứng cứ trong tay, lầm bầm nói:

- *Mệnh này là nhật về, có lẽ mười tám năm trước ta đã đi cùng mẫu phi, nếu ông trời để ta sống thêm mười tám năm, vì chuyện này có chết cũng không có gì tiếc nuối.*

Đem mệnh này trả cho Dương gia, còn có mẫu phi.

Tiêu Duệ Hoa nhìn Triệu Đạc Trạch đi xa, khẽ nhủ mi:

- *Tàn vương thế tử..... Ta xem nhẹ người.*

Mặc kệ Triệu Đạc Trạch nói như thế nào, chuyện nên làm hẳn sẽ làm, không thể vì Triệu Đạc Trạch cố làm gây ra thất bại, mà bỏ qua cơ hội ngàn năm một thuở.

Tiêu Duệ Hoa chậm rãi khép lại nắm tay, còn có một câu chưa nói, Từ Nghiễm Lợi cùng thứ mẫu cũng chính là thân tổ mẫu của Khương nhị gia cũng đan díu.

Lúc ấy phụ tử bọn họ đồng hành, ai cũng nói không chừng thân mẫu của Khương nhị gia...Rốt cuộc mang cốt nhục của ai?

Cũng vì vậy mà Từ gia mới có thể coi thường sự tồn tại của nàng.

- *Ta có thể cam đoan Khương nhị gia sẽ bình an không có việc gì, cả đời phú quý, Khương biểu muội, muội có thể tin tưởng ta...*

P/s các nàng ăn tết vui k? Ta ăn hết tuần này mới đi làm lại□□□□

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40-1: Du thuyết

Sau khi hỏi Vĩnh Ninh hầu phủ Khương Lộ Dao vẫn không biết, nguy hiểm sắp bùng nổ cả gia nhị phòng.

Khương Lộ Dao cùng nhị phu nhân nói hai ba câu, rồi nhìn thoáng qua huynh trưởng vẫn còn ngủ say trên giường, có tâm muốn đánh thức hẳn, nhưng lại luyến tiếc.

Khương Lộ Dao nhéo má huynh trưởng, lầm bầm nói:

- *Ham ăn mê ngủ.*

Gần đây nhị phu nhân tiếp nhận miếng ngon từ trong tay lão phu nhân, là tu sửa hoa viên..... Nhị phu nhân rất bận.

Tuy nhị phu nhân thường xuyên lấy chuyện đào góc tường hầu phủ làm vui thú, nhưng nàng cực kỳ không thích người khác có sở thích giống mình.

Vì vậy từ lúc nhị phu nhân chủ trì tu sửa công trình, bọn hạ nhân một chút nước luộc cũng không có.

Chỉ là lúc báo trưởng cho lão phu nhân, Khương Lộ Dao sẽ giúp nhị phu nhân tham ô một phần.

Nhưng cho dù như thế, công trình hao phí bạc so với người khác làm đỡ hơn một phần mười.

Lão phu nhân không thiếu bạc, trước kia cũng không thèm để ý này đó chi ra, hiện giờ nàng có tâm trêu đùa Khương Lộ Dao, thiên vị tôn nữ có mẫu thân cực phẩm.

Đối với lão phu nhân mà nói, dùng chút bạc là có thể nhìn thấy Khương Lộ Dao vất vả, rất đáng giá.

Bởi vậy gần đây, lão phu nhân càng coi trọng nhị phu nhân, khiến các phòng còn lại ghen tỵ đến đỏ mắt.

Nhưng dù bọn họ có nhiều bất mãn, cũng không dám ở trước mặt lão phu nhân vọng ngôn, chỉ có thể ở sau lưng nguyên rửa ông trời bất công.

Nhị phu nhân cũng biết bản lĩnh của mình ra sao, nàng biết mình dựa vào nữ nhi mới có ngày hôm nay.

Cho nên không phải lão phu nhân giao cho nàng làm cái gì, là nàng làm cái đó, khó quá, mệt mỏi quá, hao tổn tâm huyết quá, cho dù có nhiều nước lược, nàng cũng không tiếp.

(Yul: các nàng hiểu nước lược của nhị phu nhân nói k? Nếu k hiểu hủ ta giải nghĩa nha)

Theo tính nhị phu nhân mà nói, nữ nhi của mình mà không đau lòng, thì ai đau lòng?

Lão phu nhân có mấy lần đưa đại sinh ý cho nhị phu nhân tiếp quản, đều bị nàng lấy lý do năng lực không đủ đẩy lại.

Vốn định "rèn luyện" năng lực cho Khương Lộ Dao, ai ngờ vị mẫu thân này không hề cảm kích.

Lão phu nhân cũng chậm rãi thích ứng tính cách nhị phòng.

Nhìn nhị phu nhân cùng Khương nhị gia vui vẻ thoải mái sống qua ngày, coi lời nữ nhi nói như thánh chỉ..... Lão phu nhân thâm nghĩ, cũng chỉ có phụ mẫu như vậy mới có thể dưỡng ra Khương Lộ Dao.

Khương Lộ Kỳ về trước Khương Lộ Dao, vừa vào cửa tứ phu nhân liền nhìn ra nàng không ổn.

Tuy trong lòng oán hận nữ nhi không hiểu chuyện, nhưng tóm lại vẫn là thân sinh nữ nhi của mình.

Khương Lộ Kỳ mang theo một loại biểu tình ai oán khó có thể tiêu trừ, tứ phu nhân không rõ từ nhỏ chưa từng chịu khổ, vậy vì sao Khương Lộ Kỳ đau thương.

- *Người làm sao vậy? Bên ngoài thời tiết thay đổi? Sao tay lại lạnh như thế?*

Tứ phu nhân nắm đôi tay của Khương Lộ Kỳ, vừa đau lòng lại vừa bất đắc dĩ:

- *Kỳ nhi, phụ thân người chỉ muốn thừa tước, người đừng mê hoặc hấn, tước vị Vĩnh Ninh hầu rơi trên người hấn, so với Nhị bá phụ của người thì tốt hơn nhiều. Người vẫn luôn hiểu chuyện, hãy nghe lời, cả gia chúng ta trông cậy phụ thân người có thể quan to lộc hậu...*

Khương Lộ Kỳ thất hồn lạc phách, chỉ cảm thấy thân thể như lâm vào hàn băng, xương cốt lộ ra một cổ hàn khí.

Tứ phu nhân nói rất nhiều, nhưng một câu nàng cũng không nghe được, trong đầu nàng chỉ có nghi hoặc không hiểu vì sao Triệu Đạc Trạch không đi đoạt Từ Anh?

Hấn không muốn vì Dương gia mà báo thù? Hay là hấn phát hiện ra cái gì?

- *Kỳ nhi.*

- *Nương...*

Thần sắc Khương Lộ Kỳ mờ mịt hoảng hốt, hay là nàng đang nằm mơ? Cấn cấn môi, rất đau, không phải mộng!

Kiếp trước đau xót giống như khắc cốt ghi tâm, nàng có thể xác định kiếp trước cũng không phải mộng, rốt cuộc là chuyện như thế nào?

Nếu Triệu Đạc Trạch không bị phạt đi trông coi hoàng lăng, tương lai sau này sẽ không trở mặt với thủ phụ quyền thần...

Chẳng phải Tần vương phi sẽ rất thất vọng? Triệu Đạc Trạch vẫn sẽ làm chuyện táng tận lương tâm, không chuyện ác nào không làm?

Sẽ, Triệu Đạc Trạch bản tính ác liệt, là súc sinh không bằng trư cẩu.

Khương Lộ Kỳ chỉ cần tưởng tượng đến chuyện ác độc mà hấn đã làm, liền cảm thấy ghê tởm muốn ói.

"Triệu Đạc Trạch, người chính là cầm thú không bằng súc sinh."

- *Nương, không phải nữ nhi không muốn phụ thân thừa tước.*

Khương Lộ Kỳ lộ ra chua xót, đôi mắt hàm chứa đau thương:

- *Nếu không có hôn ước cùng Tần vương thế tử, thì sao nữ nhi lại không muốn làm thiên kim hầu gia? Nương cùng phụ thân không thể nghe nữ nhi một lần sao? Tần vương thế tử thật sự không phải là phu quân tốt, nếu phụ thân có tiểu tể như hấn, tương lai sẽ bị hấn liên lụy đến*

chết.....

"Phù phù", Khương Lộ Kỳ quỳ xuống:

- Nương, nữ nhi thà chết trước mặt người cũng không thể gả cho hấn. Nữ nhi cam đoan, chỉ cần nhị tỷ tỷ gả vào Tần vương phủ, nữ nhi sẽ giúp phụ thân đoạt tước vị thế tử từ trên tay nhị bá phụ.

- Không cần.

Sắc mặt tứ gia âm lãnh đi vào cửa phòng, nhàn nhạt nói:

- Đại ca vì sĩ tử học giả uyên thâm khắc bản thảo, lúc học giả uyên thâm tiến cung giảng kinh cho thái tử điện hạ, thái tử khen ngợi đại ca có tâm dốc lòng cầu học, tôn sư trọng đạo... Thái tử điện hạ đem chuyện này truyền cho hoàng thượng cùng nội các, mới vừa rồi hoàng thượng hạ khẩu dụ, khen ngợi đại ca. Mẫu thân cùng phụ thân cũng thương lượng, sẽ đem đại ca ghi tạc dưới danh nghĩa, tụy ký danh đích tử, nhưng hầu phủ... Không có ai là đích tử chân chính.

Ở trong gia phả, chỉ có ký danh đích tử mới có thể liệt dưới danh nghĩa Gia Mẫn quận chúa, thứ tử còn lại tuy cũng kêu lão phu nhân là mẫu thân, nhưng bọn hấn là thiếp thất sở sinh.

Khương Lộ Kỳ sừng sốt một lúc lâu, lẩm bẩm nói:

- Đại bá không có đích nữ để gả, hấn không có khả năng làm thế tử, phụ thân không cần quá lo lắng đại bá...

- Câm miệng, chẳng lẽ đại bá người không thể nâng đích nữ? Rốt cuộc trong đầu người nghĩ cái gì? Mới vừa rồi Tần vương thế tử còn ở trong cung khiến thái hậu cùng bệ hạ vui vẻ, thái hậu nương nương lưu hấn ở lại Từ Ninh Cung, đây là vinh quang cỡ nào? Dù là thái tử điện hạ, cũng chưa từng được thái hậu nương nương coi trọng như vậy, dù thái hậu đã qua tuổi tám mươi, nhưng mắt không hoa, tinh thần không suy, ngay cả hoàng thượng cũng không thể không nghe thái hậu nương nương.

- Tất cả mọi người đều biết địa vị Tần vương thế tử vững như Thái Sơn, không nói đến tài học, công bằng mà nói thì hấn cũng không tồi, phẩm mạo xuất sắc, có biết bao khuê tú muốn gả cho hấn mà không được, người có tư cách gì ghét bỏ hấn không tốt?

Tứ gia bị Khương Lộ Kỳ chọc tức muốn học máu:

- Trước kia chỉ có nhị ca còn đỡ, hiện giờ còn có thêm đại ca được hoàng thượng khen ngợi, ta nhìn tước vị như thế nào cũng không đến lượt ta, một khi phụ thân mất, chúng ta chờ bị đuổi ra khỏi hầu phủ đi.

- Người canh chừng nàng, đừng để nàng mang tai họa đến cho ta, chuyện thừa tước, không cần người nhọc lòng. Nếu tương lai ta làm thế tử, cho dù Tần vương thế tử què đui, người vẫn phải thực hiện hôn ước.

- Phụ thân...

- Đủ rồi, ta không muốn nghe người nói những lời vô nghĩa.

Tứ gia dặn dò tứ phu nhân trông coi Khương Lộ Kỳ, rồi xoay người đi thư phòng, buổi tối cũng chưa quay lại chính phòng, trực tiếp an nghỉ trong phòng tiểu thiếp.

Tứ phu nhân tức giận, càng thêm oán hận Khương Lộ Kỳ.

Thâm cung đại nội, yên tĩnh không một tiếng động.

Triệu Đặc Trạch bị lưu lại Từ Ninh Cung đang nằm trên giường trần trọc, nhắm mắt liền nghĩ đến chuyện đã phát sinh ngày hôm nay.....

Mồ hôi lạnh ẩm ướt trung y, đột nhiên hấn từ trên giường xoay người đứng lên, ánh trăng sáng xuyên thấu qua song cửa sổ chiếu xạ trán hấn tràn đầy mồ hôi lạnh.

Ngũ quan có chút vận vẹo, đôi đồng tử thâm thúy tồn tại điên cuồng bạo cùng hoang mang, nắm chặt cổ áo, hấn há miệng thở hổn hển, giống như trở lại lúc hấn bị mẫu thân...

Mẫu phi yêu thương hấn, nếu không sẽ không mềm lòng, đáng lẽ hấn đã chết từ mười tám năm trước.

Triệu Đặc Trạch đè lại tâm đang nhảy bang bang trong lồng ngực, Dao Dao, ta còn có nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiêu Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40-2: Du thuyết (2)

Bởi vì đại phòng Khương đại gia cũng được ghi danh đích tử, hầu phủ càng thêm náo nhiệt, dù tam gia, tứ gia ở sau lưng nguyên rủa, lúc ở trước mặt đại ca bọn họ chúc mừng rất có thành ý, các phòng trong hầu phủ hoà thuận vui vẻ, huynh hữu đệ cung.

Khương nhị gia ngồi trong bàn tiệc, ăn uống thỏa thích, đồ ăn phong phú tiệc này là đại phòng tự xuất bạc, các loại hải sản, sơn trân hải vị đều đệ nhất.

Khương nhị gia ăn một bữa no nê, coi như cân bằng tâm tính, dù gì thư cục là chủ ý của khuê nữ hấn nghĩ ra, lại bị đại huynh phân mông lợi nhuận.

- Nghe nói Mân Cẩn chuẩn bị khảo tú tài?

Khương đại gia cảm kích nhị gia, rốt cuộc người ngu như lão nhị ngu cũng không nhiều lắm.

Khương nhị gia gật gật đầu:

- Nhị tử của ta chuẩn bị khảo tú tài.

- Chất tử nên sớm dụng tâm tiến tới, chuyện khảo tú tài hãy giao cho ta, ta sẽ giúp hấn suy tính, hài tử của phủ chúng ta, sao có thể nhiều lần thi không đậu? Tiến sĩ cử nhân đương nhiên phải dựa vào tài học, nhưng tú tài...Lão Nhị người cũng nên quan tâm chất tử một chút, nên sớm cầu ta, để chất tử phí nhiều năm thời gian như vậy, ai, ta thân là đích trưởng tử, còn có thể không chiếu cố nhi chất(con cháu) của huynh đệ?

- Vậy làm phiền đại ca.

Người khác vì câu đích trưởng tử mà nhũ mảy, còn Khương nhị gia không lại không có khái niệm về từ này.

Nếu hấn hỗ trợ, không phải sẽ giảm bớt chuyện?

Mới vừa rồi Dao Dao còn nhắc mãi, phải đi cửa sau gì đó, Khương nhị gia nhìn một vòng, hấn phát giác, cái đám hồ bằng cầu hữu của hấn không giúp đỡ được gì.

Cho dù có thể nói vài lời, kéo quan hệ cũng tốn bạc, có Khương đại gia coi bạc như rác đưa tới cửa, Khương nhị gia tuyệt đối không đẩy ra ngoài.

Khương tam gia, Khương tứ gia cũng muốn ở trước mặt lão phu nhân biểu hiện mình rất có năng lực, sôi nổi mở miệng nói:

- Ta cũng sẽ hỗ trợ.

- Ta ở Hàn Lâm Viện có chút phương tiện, chuyện chất tử khảo tú tài, ta cũng muốn giúp chút lực.

Khương nhị gia cảm động khi thấy các huynh đệ nhiệt tình, nâng chén nói:

- Đa tạ chư vị huynh đệ, hôm nay không đối gặt các huynh đệ, có các người hỗ trợ, ta cũng có thể có nhiều cơ hội ra cửa ước chiến với Triệu vương điện hạ, Triệu vương đương nhiên không được, lại hay ở trước mặt ta xưng hào hán, cho hấn chút mặt mũi, hấn lại cho rằng ta thua kém? Chuyện tiêu tử của ta khảo tú tài liền làm phiền chư vị huynh đệ, ngày khác, hấn đậu tú tài, ta thắng Triệu vương, quý phủ của chúng ta cũng coi như song hỷ lâm môn.

-....

Đám người Khương đại gia nhìn nhau, quả nhiên không thể đánh giá cao lão nhị.

Sau bình phong, lão phu nhân nghe Khương nhị gia mạnh miệng, thiếu chút nữa không cầm được đũa, xem nhẹ đám người đại tức bên môi cười nhạo, liếc mắt nhìn Khương Lộ Dao..... Nha đầu này thật ra rất hiểu thuận.

- Tổ mẫu, người cũng ăn.

Khương Lộ Dao cảm thấy ánh mắt của tổ mẫu nhìn tới, đem thịt cá đưa đến trước mặt lão phu nhân:

- Tôn nữ đã lấy xương rất sạch sẽ, người ném thử xem, thịt cá rất tươi ngon.

Chỉ cần tổ mẫu đem Khương đại gia ký danh đích tử, đừng nói hầu hạ lão phu nhân dùng bữa, cho dù vì lão phu nhân bưng nước rửa chân, nàng cũng vui lòng.

Đương nhiên trong đó cũng do Khương Lộ Dao thiết kế, nếu lão phu nhân không chịu nhận, dù hoàng thượng khen Khương đại gia như một đóa hoa cũng vô dụng.

- Chỉ giỏi duy lợi, thúc ngựa xu nịnh, người cùng lão nhị thật sự không giống phụ tử, hấn như thế nào lại sinh ra người, quý tình linh?

Lão phu nhân ném một chút thịt cá, nói những lời này là vì hiểu quý tâm tư của Khương Lộ Dao, lão phu nhân cũng thích phần "nịnh nọt đối trá" này.

- Nhị tỷ tỷ cũng không đơn giản, ngày thường cũng ít lui tới hiếu thuận với tổ mẫu. Từ khi nhị bá phụ ký danh đích tử, nhị tỷ tỷ vẫn luôn vây quanh tổ mẫu không rời, khiến chúng ta này đó ngày xưa vẫn luôn hiếu thuận với tổ mẫu lại so không bằng người.

Trong lời nói của Khương Lộ Châu lộ ra trào phúng, ghen tị, chỉ trích hiếu tâm của Khương Lộ Dao rất giả dối, chỉ vì có được chỗ tốt.

Khương Lộ Dao cười khanh khách nói:

- Hiếu thuận chẳng phân biệt trước sau, chỉ cần dụng tâm là được, tam muội muội muốn hiếu tâm với tổ mẫu hơn ta, phải nỗ lực gấp bội mới được, ta cũng biết ta làm không tốt, cũng hy vọng tam muội muội có thể vượt qua ta, ta ngóng trông tam muội muội hạ ta xuống đài, trái phải đều hiếu thuận với tổ mẫu.

-...

Sắc mặt Khương Lộ Châu rất khó coi, Khương Lộ Kỳ mở to hai mắt, giống như lần đầu tiên nhận thức vị nhị tỷ tỷ này.

Kiếp trước Khương Lộ Dao không có "vô sỉ" ngay thẳng" như vậy, đến cuối cùng, Khương Lộ Kỳ mới biết Khương Lộ Dao mờ nhạt trong đám tỷ muội là vì ẩn giấu, còn năng biểu hiện rất tốt, cũng không thể gả cho nam nhân tốt.

Hôn sự của nàng ta cùng Tiêu Duệ Hoa, là do năm đó Từ đại nhân đã làm thái bảo của thái tử thúc đẩy.

Hiện giờ, Từ đại nhân vẫn sẽ hỗ trợ Khương Lộ Dao sao?

Khương Lộ Kỳ bị một loạt biến hóa khiến u mê.....

Mau khiến Khương Lộ Dao gả vào Tần vương phủ làm Tần vương thê tử phi, về phần Tiêu Duệ Hoa.....

Khương Lộ Kỳ khó có thể quên Tiêu Duệ Hoa từng đối với Khương Lộ Dao rất thâm tình chuyên nhất.

Nàng càng khó quên tương lai sau này của Tiêu Duệ Hoa sẽ phong cảnh vô hạn như thế nào.

Trọng sinh, nàng muốn sống tốt hơn bất cứ ai.

Lão phu nhân hưởng thụ Khương Lộ Dao phụng dưỡng, bắt tri bắt giác ăn uống ngon miệng hơn, lão phu nhân lên tiếng dạy dỗ tôn nữ:

- Thật tình hay giả ý, có quan hệ gì? Không phải nhị nha đầu đang đứng bên người phụng dưỡng ta sao?

Lời của lão phu nhân mới là đại sát khí, cũng đúng, thật tình, giả ý đối với tổ mẫu mà nói, không phải quan trọng nhất.

Nhi tử nhi tức tử phòng, tôn nữ tôn nhi ở trước mặt nàng diễn cả đời, nàng chơi hầu cũng rất vui vẻ.

Từ đây về sau, Khương đại gia xưng danh trưởng tử, phải quan ái huynh đệ, hiếu thuận phụ mẫu, có hấn ở phía trước, Khương nhị gia khôi phục thú vui như xưa.

Cùng Triệu Vương ở đầu quốc quốc, liều chết độ sức.

Thường xuyên qua lại, hấn cùng Triệu vương tử đầu sinh tử thành đầu hữu nghị.

Thường xuyên tham thảo nên chơi như thế nào mới tận hứng, bạc nên xài như thế nào, uống rượu như thế nào...

Nhưng lúc Triệu vương thối phồng cách chơi đùa nữ nhân, Khương nhị gia vẫn luôn tỏ vẻ nghiêm trang, phương diện này ta không thân.

Tuy Triệu Vương không có cơ hội kế thừa đế vị, nhưng mỗi năm có rất nhiều bổng lộc, hoàng thượng cũng thường xuyên ban thưởng mỹ nhân cho hấn.

Cho nên hấn rất hào phóng rất có nghĩa khí, có thể mang theo Khương nhị gia vào danh kỹ phong tư, thậm chí có thể đưa cho Khương nhị gia hai con ngựa gầy Giang Nam.

- Không được, nếu ta làm ra chuyện không bằng cảm thú, sẽ bị khuê nữ nhắc mãi đến chết. Ta phải bảo hộ đại lưng...Nếu khuê nữ không nhận ta, sao ta còn có tâm tư đầu quốc quốc đường tròng?

- Khuê nữ của người cũng quá bá đạo.

- Do ta không có năng lực.

Khương nhị gia rót rượu, thờ dài:

- Nếu ta nhận ngựa gầy gì đó, sao dám nhìn mặt phu nhân? Nàng gả cho ta đã đủ ủy khuất rồi, ta không muốn thấy nàng rơi lệ.

- Khuê nữ người bao lớn?

Ánh mắt Triệu vương nghiêm túc:

- Phải ta lão nhị là thứ xuất, nếu người chứng mắt hấn, thì ta để lão tam làm tiểu tể của người, như thế nào? Lão tam là đích thứ tử, rất được vương phi yêu thương...

- Tuy ta vô tâm với vị trí Vĩnh Ninh hầu thế tử, nhưng người cũng không thể xem thường ta, Khương gia cùng Tần vương thế tử có hôn ước, không chừng một ngày nào đó ta trở thành nhạc phụ của Tần vương thế tử, Tần vương thế tử so với lão tam của người mạnh hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40-3: Du thuyết (3)

Khương nhị gia phi thường chứng mắt nhị tử thứ ba của Triệu Vương, dựa theo bản lĩnh của nữ nhi mà nói, có thể dư sức.

Nhưng tiêu chuẩn hoàng tộc đệ tử, bề ngoài rộng lượng, nội tâm âm u, cho dù cùng Triệu vương liên hôn, hấn cũng không thể đem nữ nhi bảo bối gả cho lão tam.

Ngược lại lão nhị, mặc dù xuất thân thứ tử, nhưng có thể cùng nhị tử của mình chơi chung, xem ra nhân phẩm cũng không quá kém.

Quan trọng nhất là nữ nhi có thể dạy dỗ huynh trưởng khảo tú tài, nghĩ đến nhị tử của Triệu vương cũng tám lạng nửa cân với nhị tử mình, vì vậy đối với nữ nhi mà nói chính là dễ như trở bàn tay.

Khương nhị gia là một phụ thân tốt, hấn bắt đầu hỗ trợ Khương Lộ Dao lựa chọn hôn phu.

Dựa theo tính tình nữ nhi của hấn, tốt nhất nên gả cho nam nhân chịu nghe lời thế tử.

Triệu Vương cười lắc đầu, cảm lồng chim đứng dậy:

- Nếu người có thể làm nhạc phụ của Tần vương thế tử, ta sẽ công người chạy vòng quanh kinh thành một vòng, còn nữa, người dưỡng Quốc Quốc còn được, nhưng nếu luận về chim chóc, ta bỏ xa người tám con phố, chim sơn ca này hãy để ở chỗ ta vài ngày, đợi mấy ngày nữa chờ nó mở miệng hát, ta sẽ trả lại cho người.

- Người lại giúp ta chăm sóc chim? Con chim sơn ca này là ta khuê nữ của ta tuyển chọn tặng lão phu nhân.

- ...

Đường đường Triệu vương lại trở thành người dưỡng điều cho Khương nhị gia, Triệu vương cũng bắt đầu nghĩ, ai bảo hấn rất vừa ý Khương lão nhị làm gì?

Người cùng người có duyên có phận, có đôi khi rất khó nói rõ ràng.

Giống như, sau khi Khương nhị gia tiễn Triệu vương xong, lại nghênh đón một vị công tử tuấn tú trẻ tuổi.

- Tại hạ họ Tiêu, danh Duệ Hoa, là Giang Chiết thi hương giải Nguyên.

Liệt kê những năm trước người Giang Chiết thi hương giải Nguyên, ở Đại Minh triều đều là những nhân vật rất ghê gớm.

Khương nhị gia đọc sách không được, đối với những người hay đọc sách, thông minh hiểu lễ rất kính nể bọn họ, Khương nhị gia ngồi thẳng thân thể hỏi:

- Tiêu Giải Nguyên có chuyện gì?

- Tại hạ còn có một vị muội tử, danh Chúc Hoa, lấy tự cảnh đào sum suê rực rỡ mùa hoa, chi ý nghĩ thất nghi gia.

- Danh hay.

Khương nhị gia mở to hai mắt, danh này cùng hấn có liên quan gì?

- Tiêu Giải Nguyên, ta có phu nhân.

- ...

Tiêu Duệ Hoa bị nghẹn một hơi:

- Tại hạ không phải tới làm mai mối, cũng biết người có phu nhân, còn có nữ nhi cùng nhi tử.

- A, nhi tử của ta đã có ý trung nhân, xin lỗi Tiêu Giải Nguyên.

Tiêu Duệ Hoa nắm chặt chén trà, hít sâu một hơi nói:

- Muội tử của tại hạ chính là ý trung nhân của lệnh công tử.

- Phải không?

Khương nhị gia nhìn Tiêu Duệ Hoa trong mắt nhiệt tình tăng lên, tự mình thay hán đồ trà, suy nghĩ một hồi nghi hoặc hỏi:

- Người xác định không phải tới đây làm mai mối?

Tiêu Duệ Hoa như thế nào cũng không thể ngờ nói chuyện cùng Khương nhị gia sẽ lao lực như thế.

Ngày thường Khương Lộ Dao làm như thế nào đốc thúc phụ huynh? Có thể nghe hiểu tiếng người không?

- Hay là người phản đối chuyện muội muội của người gả cho nhi tử của ta? Không cần a, nhi tử của ta rất tốt, hán có phong phạm của ta, nhà ta của cái cũng rất phong phú, chính là ta dựa vào bán Quốc Quốc..... Cũng có thể kiếm đủ một phần sinh lễ cực tốt.

- Khương bá phụ, người có thể lắng nghe tại hạ nói không?

Tiêu Duệ Hoa hận không thể lấy điểm tâm lấp kín miệng Khương nhị gia, hôm nay có phải hán đã đến nhầm chỗ?

- Nhi tử của ta đã thức cả đêm khổ học khảo tú tài, giải Nguyên đại lão gia, người không thể nói mà không giữ lời, nếu người đổi ý, nhi tử của ta khổ học không phải vô nghĩa sao? Hán cố gắng rất nhiều a.

- Tại hạ không phải tới vì đổi ý muốn hỏi hôn.

Khương nhị gia vỗ vỗ ngực, thở ra một hơi, ánh mắt trông mong nhìn về phía Tiêu Duệ Hoa:

- Người cam đoan? Nếu người hủy hôn, ta sẽ xem như không nghe thấy.

- Tại hạ thề, tại hạ cam đoan sẽ đem muội tử gả cho Khương Mân Cẩn.

Tiêu Duệ Hoa cắn răng, tương lai sau này của muội tử có nhiều vất vả, có công công như vậy...

Hối hôn? Thôi đi, tuy Khương nhị gia khiến người sầu lo, nhưng cũng may là người phụ thân thật tình yêu thương nhi tử.

Tiêu Duệ Hoa nhìn thấy ánh mắt của Khương nhị gia chỉ lo nhìn Quốc Quốc, mảy khóa chặt, trong lòng tự thề, sau này sẽ không trọng dụng...

- Khương bá phụ.

Khương nhị gia xấu hổ cười:

- Nếu người có chuyện gì đại sự, hãy đi tìm khuê nữ của ta, nếu không phải tới hỏi hôn, tìm ta...Hắc hắc, ta sợ sẽ trì hoãn chuyện đại sự của người, người hãy đi vòng quanh kinh thành hỏi thăm một chút, ta từ trước đến nay không làm ra chuyện gì đứng đắn sự, chỗ nào ăn nhậu chơi bởi đều có ta.

- Người sống thật dễ chịu!

- Ha ha, khuê nữ của ta cũng nói như vậy, khuê nữ của ta còn nói, người sống cả đời, cuộc sống tự tại rất khó có được, ý tứ của nàng chính là nói ta có được cuộc sống tự tại khó có, so với rất nhiều người thì sống vô cùng tốt.

Tiêu Duệ Hoa giỏi nhất thiện biện, nhưng đối mặt với Khương nhị gia, hán phát giác miệng lưỡi của mình thật vụng về, nếu theo ý nghĩa của Khương nhị gia, cũng không có đạo lý.

- Khương bá phụ sống rất tự tại, tiểu chất thực sự khâm phục, nhưng người không định lưu lại cho nhi nữ thứ gì đó ngoài dưỡng trùng?

- Bạc ở trong tay phu nhân của ta, ruộng đất nhà ta cũng có một ít, trừ chuyện lưu cho Dao Dao phần của hồi môn ra, còn lại đều để lại cho nhi tử của ta.

- Tại hạ nói, công danh lợi lộc!

- Công danh?

Khương nhị gia bực bội xoa xoa mặt:

- Không phải ta đã nói, chuyện đại sự đừng tìm ta rồi sao? Vừa nghe công danh, ta liền cảm thấy trầm trọng, nào còn cuộc sống tự tại?

Tiêu Duệ Hoa vẫn duy trì kiên nhẫn, nhẫn nại, vốn dĩ hần còn chuẩn bị lấy Đại Nghĩa du thuyết Khương nhị gia.

Sau khi gặp mặt, nếu hần cùng Khương nhị gia nói đến đại nghĩa có thể sẽ khiến bản thân hần nghẹn chết.

Không bằng nói từ tiền đồ của nhi nữ, có lẽ có thể có được hiệu quả.

- Có công danh mới có lợi lộc, cho dù người vì nhi nữ lưu trữ nhiều bạc ruộng đất, một khi nhi phòng mất đi chỗ dựa là Vĩnh Ninh hầu phu, bạc có thể giữ được hay không cũng khó nói, hay là Khương bá phụ muốn muội phu tương lai của tại hạ cả đời không thể nổi bật? Làm người bị các quý nhân sai sử?

Khương nhị gia trầm mặc, Tiêu Duệ Hoa tiếp tục nói:

- Ta nghĩ Khương bá phụ cũng có thể nghĩ đến, ở trước mặt hậu duệ quý tộc, người có từng dương mi thổ khí(=hạnh diện)? Dù người thể cốt cường tráng, tình trung báo quốc, nhưng có ai xưng hô tán thưởng người?

- Rốt cuộc người muốn nói cái gì?

Khương nhị gia càng nghe càng hồ đồ, hần nghe không hiểu nha.

- Hôm nay ta tới là vì muốn đưa người một phần phú quý, cũng vì tương lai sau này của muội tử mà suy nghĩ, ta là giải Nguyên, tương lai có thể chiếu cố muội phu(em rể), nhưng thân là nam tử, dựa vào thế tộc đầu đất, làm sao Mân Cẩm có thể ngăn đầu?

- Ta biết rồi.

Khương nhị gia vỗ đùi, nháy mắt nói:

- Người tới đoán mệnh cho ta đúng không?, có phải tương lai sau này ta sẽ đại phú đại quý?

- ...

Tiêu Duệ Hoa có chút hoài nghi, bằng hữu của hần điều tra bí mật Từ gia có thật sự chuẩn xác, Khương nhị gia thực sự là người có huyết thống của Từ gia sao?

P/s: □□□ Khương nhị gia khiến TDH nghẹn nặng.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41-1: Phụ ái (1)

Vị Ngô bằng hữu từ Giang Nam tới không chỉ mang theo chứng cứ phạm tội của Từ Nghiễm Lợi, hần còn nói đến những chuyện bát quái(= hoang đường) của Từ Nghiễm Lợi.

Năm nay Từ Nghiễm Lợi gần bảy mươi, ở trong mắt người bên ngoài hần là một vị đại quan cai quản biên giới.

Ở Từ gia, hần có vài phòng tiểu thiếp, hồng nhan tri kỉ không biết có bao nhiêu.

Háo sắc là tật của Từ gia hậu duệ, dựa vào Từ Nghiễm Lợi nhân tộc Từ gia có rất nhiều, diu già đất trẻ đầu nhập vào Từ Nghiễm Lợi, như thế nào cũng phải trả giá đại giới.

Tuy Từ Nghiễm Lợi háo sắc, nhưng hần có chiến tích xuất sắc, mục thủ Giang Nam cũng coi như thanh chính liêm minh.

Nhiều phòng tiểu thiếp hay là có quan hệ không chính đáng với thê tử của người khác, không tính là đại sai.

Huống hồ nam nữ hoan ái người tình ta nguyện, chỉ cần không ai tố giác ai, Từ Nghiễm Lợi vẫn có thể tiếp tục làm đại quan biên giới, trọng thần phụ chính.

Mặc dù truyền ra một chút tiếng gió, Từ Nghiễm Lợi sẽ dùng người khác gánh trách nhiệm thay hần.

- *Tiêu Giải Nguyên hãy nhìn xem mặt ta, nhìn kỹ...*

Khương nhị gia đem khuôn mặt lại gần Tiêu Duệ Hoa:

- *Có cao nhân nói tương lai sau này của khuê nữ ta sẽ đại phú đại quý, làm nhất phẩm phu nhân, nhưng không có ai nói ta có mệnh phú quý, đều nói ta trông cậy vào người khác ăn uống không lo, kỳ thật ta cũng muốn vì nhi nữ làm chút gì đó.*

Văn võ không thành, Khương nhị gia muốn kiến công lập nghiệp cũng không có cơ hội.

Bất quá, kiến công lập nghiệp quá mệt mỏi, quá tốn tâm huyết, Khương nhị gia cho rằng ăn nhậu chơi bời tương đối thích hợp với hắn.

Tiêu Duệ Hoa nghiêm túc quan sát Khương nhị gia hồi lâu, đã có tâm đem muối muối gả cho Khương Mân Cẩn, hắn sẽ hỏi thăm tin tức một nhà Khương nhị gia.

Có người nói Khương nhị gia ngốc, có người nói hắn khờ, cũng có người nói hắn giỏi đánh nhau, càng có nhiều người cười nhạo hắn vô dụng.....

Nhưng trong rất nhiều tin tức không có ai nói Khương nhị gia háo sắc.

Rốt cuộc Khương nhị gia có quan hệ với Từ gia hay không?

Tiêu Duệ Hoa có chút không chắc, sờ đi dám đề cho Khương nhị gia làm bia ngấm, chính là vì Khương nhị gia có huyết mạch Từ gia.

Tuy Từ Nghiễm Lợi háo sắc, nhưng thê thiếp chỉ sinh cho hắn một bảo bối nhi tử, còn tôn tử đến tận bây giờ cũng không có một đứa, còn hắn trộm người lại có rất nhiều nữ nhi...

Có lẽ hắn làm nhiều chuyện sai trái chịu ông trời nguyên rủa, tư sinh nữ của hắn rất ít ai sống được lâu dài.

Không phải chết bất đắc kỳ tử, mà chết thảm vì bị tai họa bất ngờ.

Cũng không có được một đứa ngoại tôn, cho nên Từ Nghiễm Lợi rất chú trọng huyết mạch, hết sức bệnh vực bao che khuyết điểm cho người của mình.

Chỉ cần Khương nhị gia là huyết mạch của Từ gia, nếu không phải là vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối Từ Nghiễm Lợi sẽ không đẩy hắn vào chỗ chết.

Chỉ cần trong lòng hoàng thượng có hoài nghi, Từ Nghiễm Lợi sẽ không có cách gì nhập kinh phụ tá thái tử.

Nếu tuôn ra bằng chứng Từ Nghiễm Lợi hãm hại trung liệt Dương gia, tất nhiên hoàng thượng sẽ không lưu hắn.

Nhưng nhìn Khương nhị gia, rất khó liên hệ với Từ Nghiễm Lợi.

- *Rốt cuộc thế nào? Khi nào ta có thể phú quý?*

- *Khương bá phụ, có từng nghe qua trung liệt Dương gia?*

- *Dương gia chuyện xưa? Ta từng nghe, còn không phải là Kháng Kim danh tướng, thuyết thư ở lầu quán trà lâu hay nói về Dương gia tướng, ta nghe đến nổi lỗ tai muốn kết kén, ta...*

Khương nhị gia nhìn trái nhìn phải, nhỏ giọng nói với Tiêu Duệ Hoa:

- *Người nói xem Dương lệnh công thật ra rất lợi hại, thất tử tám tế (7 con trai 8 con rể), hắn còn có năng lực đánh thắng trận? Người xem ta, không có việc gì, mấy năm đi qua, chỉ có nhất tử nhất nữ, ai, người cùng người thật không thể so.*

- *Không phải Bắc Tống Dương gia tướng, là đương triều trung liệt Dương gia!*

Tiêu Duệ Hoa hoàn toàn bị Khương nhị gia làm trợn mắt rối loạn.

(Yul: chết cười với Nhị gia lời cả Dương gia tướng □□□)

- A.

Khương nhị gia gật gật đầu:

- *Ta chỉ biết Dương gia là ngoại gia của Tần vương thế tử, nếu không phải vì có hôn ước, ta cũng không biết được chuyện này.*

- *Mười mấy năm trước án oan rung trời mà người không biết?*

- *Có nghe nói, nhưng không có hứng thú.*

Ngón tay của Khương nhị gia gõ gõ ống trúc nốt Quắc Quắc, Quắc Quắc theo nhịp gõ của hắc kêu to, giống như đây là phương pháp giao lưu độc đáo của bọn họ.

- Nếu Tiêu Giải Nguyên không phải tới hồi hôn, cũng không phải tới đoán mệnh cho ta, vậy ta đi trước một bước.

- Khương bá phụ không kính nể Dương Soái sao? Dương Soái, tuổi xuân sớm thê, Tần vương cùng với lệnh tôn, có cùng bào chi nghị.

- Nhìn xem ba người người nói, có ai tự tại sung sướng bằng ta? Dương Soái chết vì thiên đạo vạn quả, lão Tần vương vô tội mà chết, phụ thân ta... Hắc so với hai vị kia thì cường hơn, nhưng cả đời cùng mẫu thân phân cao thấp, cũng đứng, nếu không phải cùng mẫu thân phân cao thấp, không chừng hẳn cũng sẽ bước theo vết xe đổ của hai vị kia, cho nên nói, phúc kia biết đâu chính là họa, nhi nữ tình trường cũng không phải là chuyện xấu.

Tiêu Duệ Hoa không còn dừng khí mở miệng, trong lòng thề không bao giờ nói chuyện với Khương nhị gia, hôm nay coi như hắc đến không công một chuyện.

- Rốt cuộc Tiêu Giải Nguyên tính nói cái gì? Thịnh nói thẳng, đầu óc ta không đủ dùng, nếu người không nói, ta sẽ rời đi.

- Người...

Lúc Tiêu Duệ Hoa cảm thấy chỉ số thông minh của Khương nhị gia thành số âm, thì đột nhiên Khương nhị gia thông minh lên số dương.

Khiến giải Nguyên tự xưng đầu óc thông tuệ cũng bị Khương nhị gia làm cho nửa vờ, Tiêu Duệ Hoa không biết có phải nên vì chính mình khóc lớn một hồi, vì chỉ số thông minh của mình có khả năng không cao.

- Người đừng kỳ quái, mới vừa rồi không phải ta cố ý chơi người, từ lúc đầu cho tới bây giờ ta vẫn không rõ vì sao người tới trà lâu tìm ta. Nhưng khuê nữ của ta đã từng công đạo, phạm là ai tới gần ta nói chuyện vô vọng lãng nhăng, nói mà ta nghe không hiểu thì người đó không phải người tốt.

-...

Tiêu Duệ Hoa chỉ cảm thấy yết hầu khô khát, không dám nói hắc là người tốt, nhưng dựa theo cách Khương nhị gia nói, hắc như thế nào lại giống như loại tiểu nhân.

- Lệnh ái thật là cao kiến.

- Đương nhiên, nếu không sao ta có thể ở kinh thành vui đùa lâu như vậy mà không xảy ra việc gì? Khuê nữ ta dạy ta rất nhiều, ở bên ngoài chơi phải theo điều lệ, mỗi một người tới tìm ta, ta đều có thể phát hiện ai dụng tâm hiểm ác. Mới vừa rồi ta nói cái kia chưa từng thực tiễn, nếu không phải hôm nay gặp phải Tiêu Giải Nguyên, ta còn không biết sử dụng đâu. Vì muội muội người là người trong lòng của nhi tử ta, dù người là người xấu, ta cũng sẽ lưu lại nghe thử mục đích của người. Sắp kết thân gia, nếu người có chuyện khó xử, ta nhất định sẽ hỗ trợ.

- Đa tạ a.

- Không có việc gì, không có việc gì, ai bảo nhi tử của ta coi trọng muội muội của người.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41-2: Phụ ái (2)

Khương nhị gia hào phóng xua tay, Tiêu Duệ Hoa cười chưa sót:

- Nếu bá phụ là người ngay thẳng, lại chịu hỗ trợ, tại hạ liền nói ngắn gọn, tại hạ có một phần chứng cứ, cần có người dâng lên hoàng thượng.

- Việc này có chút khó..... Ta không đủ tư cách thượng triều, dù ta giúp người chuyển giao cũng không gặp được bệ hạ.

- Hiện giờ người là nhi tử của Gia Mãn quận chúa, lại là đích tử của Vĩnh Ninh hầu, đương nhiên có thể đi vào triều đình. Tại hạ cũng không đối gạt người, chứng cứ này đề cập đến án oan năm đó của Dương Soái, chỉ cần có thể khiến bệ hạ tâm tồn nghi ngờ, Khương bá phụ chính ân nhân của Dương gia, sau khi công thành tất nhiên người sẽ được ưu việt, hoặc là kế thừa tước vị, hoặc là vĩnh viễn hưởng phú quý, người không cần phải dựa vào nhi nữ mà phú quý, ngược lại còn có thể giúp đỡ Khương Mân Cần.

- Ta cảm thấy dựa vào nữ nhi mà được phú quý thì có gì mất mặt, ta rất cao hứng a, điều này chứng minh ta dưỡng ra nữ nhi tốt rất hiếu thuận, ít nhất đời này của ta cũng có một việc mà người khác không thể so bằng.

-...

Cảm giác đau đầu lại tới nữa, Tiêu Duệ Hoa bị Khương nhị gia nói đến á khẩu không trả lời được.

(Yul: □□□□)

- Nếu ta không đưa chứng cứ phạm tội cho hoàng thượng, có phải người sẽ suy xét hôn sự của lệnh muội cùng nhị tử của ta?

- Khương bá phụ...Tại hạ chỉ hy vọng muội muội có thể có cuộc sống hạnh phúc phú quý, tại hạ chỉ có một muội muội..

Tiêu Duệ Hoa hiểu chỉ có lợi dụng Khương Mân Cần chính là cơ hội duy nhất công phá Khương nhị gia.

Nhưng dù Khương nhị gia không đưa chứng cứ phạm tội cho hoàng thượng, hắn cũng không phản đối hôn sự giữa Tiêu Duệ Hoa cùng Khương Mân Cần, muội muội ngay cả chuyện làm trắc phi của thái tử cũng bỏ qua, như thế có thể hiểu nàng thật lòng thích Khương Mân Cần.

Tuy Khương Mân Cần hàm hậu một chút, nhưng đối với muội muội lại thiết tình chân ý, chịu nghe muội muội nói.

Tiêu Duệ Hoa có thể tính kế bất luận kẻ nào, nhưng sẽ không lợi dụng muội muội duy nhất, hắn cũng tự tin không cần gả muội muội vào danh môn, hắn vẫn có thể công thành danh toại.

Những lời này, lúc này hắn không thể nói với Khương nhị gia, chỉ có thể giống thật mà là giả, khiến Khương nhị gia hiểu lầm, vì đại cục...

Tiêu Duệ Hoa rõ ràng biết làm như vậy là không sai, nhưng trong lòng có vài phần không thoải mái.

Khương nhị gia đưa lồng sắc chứa Quắc Quắc tới bên tai, nghiêm túc lắng nghe, sau đó thờ dài một tiếng:

- Lão bằng hữu, chúng ta sẽ có một khoảng thời gian không gặp được nhau, lúc Dao Dao cho người ăn, người tạm chấp nhận đừng đi, chờ ta trở lại, lại sẽ cho người ăn ngon.

- Dem chứng cứ phạm tội lấy ra đây.

- Khương bá phụ.

Lúc này Tiêu Duệ Hoa lại không muốn lấy chứng cứ ra.

- Người không hề cần nhắc suy xét?

- Kỳ thật nữ nhi của ta còn nói, nàng rất mạnh, rất có khả năng, chỉ cần nàng dụng tâm có thể phá hết thầy âm mưu quỷ kế, nàng nói nếu có người uy hiếp ta, nhất định phải nói với nàng, hết thầy giao cho nàng giải quyết, chỉ cần ta có thể bình an là đủ.

Khương nhị gia nhếch môi ẩn hiện nụ cười:

- Mấy năm nay ta vẫn luôn liên lụy nàng, làm phụ thân nên vì nhi nữ lưu lại chút chuyện đáng giá để kêu ngoạ, án oan Dương gia ta có biết...Ta không muốn làm anh hùng trong miệng người nói, ta chỉ muốn giúp nhi nữ của ta.

- Ý tứ của người là?

- Nếu chẳng may tương lai sau này Dao Dao phải gả cho Tần vương thế tử, ta hành động ngày hôm nay, Tần vương thế tử nào dám đối xử không tốt với Dao Dao? Ta có thể vì nàng làm được chút chuyện hữu hạn, thân là phụ thân ai cũng đều hy vọng nhi nữ có thể bình an hạnh phúc. Tiểu tử nhà ta rất áy náy lệnh muội, nếu không thủ được nàng, ta sợ hắn sẽ bệnh nặng.

Khương nhị gia đem chứng cứ phạm tội của Từ Nghiễm Lợi nhét vào trong lồng ngực, đứng lên đuổi đuổi cánh tay, nói với Tiêu Duệ Hoa:

- Nay nọ người tính tiền.

Tương phản mãnh liệt khiến Tiêu Duệ Hoa u mê, rốt cuộc Khương nhị gia là người như thế nào?

Khương nhị gia cũng không quay đầu lại rời khỏi trà thất(phòng trà), cao giọng nói:

- Nhớ giúp ta đem Quắc Quắc mang về hầu gia, giao cho Dao Dao chiếu cố.

Trên bàn Quắc Quắc vẫn kêu to thanh thúy như cũ, Tiêu Duệ Hoa nghe ra một tia không tha cùng bi thương.

Nâng cánh tay một lúc lâu mới chậm rãi nắm lấy lồng sắc chứa Quắc Quắc, lúc này hắn có tư cách gì đi gặp Khương Lộ Dao?

Hắn vì đạt được mục đích đã đem Khương nhị gia vây vào hiểm cảnh, Khương nhị gia ở lâu trà quán tự tại qua ngày mới là vui sướng nhất, Khương nhị gia hoàn toàn không cần công danh lợi lộc.....

Lúc này hần đã hiểu quyết định của Tần vương thế tử, hần so kém Tần vương thế tử..... Rõ ràng hần đưa ra lựa chọn là chính xác nhất.

Vĩnh Ninh hầu phủ, Khương Lộ Dao đem một thiên bát cổ văn cuối cùng dùng đầu chấm câu tách ra, lắc lắc cánh tay.

Phân cách bát cổ văn không phải là chuyện dễ dàng, không chỉ có được đoạn thỏa đáng, câu nói lưu loát, còn phải bận tâm đến trình độ ngâm nga khó dễ.....

Khương Mân Cần xoa đôi mắt, kính nể nói:

- *Tiểu muội, muội thật lợi hại nha. So với trước kia dễ đọc hơn nhiều, lúc này ta sẽ không đến nỗi ngay cả một thiên cũng không nhớ được.*

- *Vậy ca có thể nhớ kỹ mấy thiên?*

- *Tám thiên mười thiên không thành vấn đề.*

-.....

Khương Lộ Dao giờ tay cốc một cái lên đầu ca ca ngốc nhà mình:

- *Ca không nhớ được hai mươi thiên, muội sẽ khâu năm quan bạc tiêu vặt của ca.*

Chỉ là khảo tú tài mà thôi, bát cổ văn tương đối đơn giản, lại được Khương Lộ Dao phân tách chọn lọc, nếu Khương Mân Cần vẫn không học nổi, Khương Lộ Dao chỉ có thể nghĩ cách nên đi cửa sau như thế nào.

- *Được rồi, ta sẽ nỗ lực, nỗ lực.*

Được Khương Lộ Dao tách câu, Khương Mân Cần đọc sách hiệu quả nhanh hơn nhiều, câu nào khó, Khương Lộ Dao một câu bẻ nát một câu xoa nát giảng giải, cho đến khi nào Khương Mân Cần hiểu rõ mới thôi.

Lúc hai người đang ở thư phòng đọc sách đến khi cảm đèn(trời tối), Khương Lộ Dao nhìn thoáng qua bên ngoài, buồn bực nói:

- *Đã trễ thế này, mà phụ thân như thế nào còn không trở về? Tối nay có món vịt nướng mà phụ thân thích ăn nhất, sao phụ thân có thể không trở về dùng bữa?*

- *Tiểu muội đừng lo lắng, đã có món vịt nướng cho dù phụ thân đang ở chân trời cũng sẽ bay trở về.*

Khương nhị gia nhiệt tình yêu thương vịt nướng vượt qua bất luận kẻ nào hoặc là bất luận chuyện gì.

- *Nhị tiểu thư, ngoài hậu môn hầu phủ có người muốn gặp tiểu thư.*

Mạt Lị ở ngoài cửa thư phòng lên tiếng hỏi bẩm.

- *Ai?*

- *Người đó che mặt, nô tỳ cũng không biết là ai, nhưng mà hần nói có chuyện liên quan đến nhị gia, thỉnh người mau ra hậu môn.*

Bỗng nhiên tâm của Khương Lộ Dao đập dồn dập, liên quan đến Khương nhị gia? Phụ thân lại chọc ra phiền toái? Cùng ai đánh nhau? Hay là đánh vị quý nhân nào đó?

- *Ca ca, ca tiếp tục đọc sách, muội đi một chút sẽ về.*

- *Hay là để ta đi cùng muội, được không?*

- *Không cần, ở hầu phủ người ngoài còn có thể khi dễ muội sao? Tính tình phụ thân thế nào, ca cũng hiểu được, không nháo ra chuyện đại sự gì đâu, không chừng lại là bằng hữu nào đó của phụ thân cố ý hù dọa người, ca đi theo, muội không tiện trả thù.*

- *Cũng đúng, nếu có việc gì, muội nhất định phải nói cho ta biết.*

- *Ừ.*

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41-3: Phụ ái (3)

Khương Lộ Dao ổn định Khương Văn Căn xong liền rời khỏi thư phòng, nàng đưa tay che kín ngực, tự nhủ:

"Bình tĩnh, không có việc gì, nhất định không có việc gì"

Bước nhanh vòng qua tường ảnh bích, lúc nhìn thấy bóng người ở cửa, Khương Lộ Dao sững sốt một lúc lâu.

- *Tần vương thế tử? Như thế nào lại là người?*

Trời đã tối mịt, ở cửa hậu phủ có đèn lồng chiếu sáng, người đứng đó khuôn mặt vẫn có thể thấy được rõ ràng.

Lúc Khương Lộ Dao ra cửa, người đó che mặt, chỉ lộ ra non nửa khuôn mặt.

Triệu Đặc Trạch vừa nghe Khương Lộ Dao nhận ra hắn, khuôn mặt nghiêm túc để lộ ra tia đắc ý, Dao Dao vẫn quan tâm hắn, chỉ dựa vào non nửa khuôn mặt cùng thân ảnh là có thể nhận ra hắn.

- *Ta có một chuyện cần nói cho người biết, người đừng vội.*

- *Chuyện gì?*

- *Phụ thân người vào thiên lao...*

Khương Lộ Dao nghe tin tức này, giống như ngũ lôi oanh đỉnh, thân thể lui về phía sau, Triệu Đặc Trạch không rảnh lo nam nữ khác biệt, một phen ôm lấy vòng eo của Khương Lộ Dao:

- *Người đừng vội, đừng nóng vội, không phải còn có ta sao?*

- *Phụ thân ta như thế nào lại vào thiên lao?*

Khương Lộ Dao ngửi thấy mùi mồ hôi trên người Triệu Đặc Trạch, liền biết hắn vội vàng chạy tới đưa tin tức, trong lòng có thêm một phần cảm kích.

Nếu là người khác nói cho nàng biết tin tức này, nàng sẽ không dễ dàng bình tĩnh như vậy.

- *Hãy kể kỹ càng tỉ mỉ tình huống là như thế nào? Phụ thân ta không có khả năng làm ra chuyện tội ác tày trời.*

Lấy quan điểm của người hiện đại mà nói, tiến vào thiên lao cũng giống như phán tử hình.

Trong tác phẩm văn nghệ, trung thần lương tướng đều bị ban chết trong thiên lao, Khương nhị gia không phải là trung thần lương tướng bị hãm hại, lại không phải là ác nhân có tội ác chồng chất, như thế nào lại tiến vào thiên lao, nơi địa phương quỷ quái kia?

Triệu Đặc Trạch muốn ôm Khương Lộ Dao lâu một chút, bởi vì hắn cũng sắp tiến vào thiên lao cùng Khương nhị gia cáo trạng Từ Nghiễm Lợi.

Hắn không biết hắn có thể tồn tại trong thiên lao đến khi ra ngoài hay không, tuy hắn cùng Tiêu Duệ Hoa đều cho rằng hoàng thượng sẽ xử trí Từ Nghiễm Lợi, nhưng Từ Nghiễm Lợi không phải không có cơ hội lật bản.

Khương Lộ Dao không phải là nữ tử chịu cho hắn chiếm tiện nghi, lại là hậu môn hầu phủ, Triệu Đặc Trạch thấy cảm xúc của nàng ổn định, chậm rãi buông lỏng ra cánh tay.

- *Phụ thân người thực ghê gớm, trực tiếp cầm chứng cứ phạm tội của Giang Nam Tổng đốc Từ Nghiễm Lợi đi cầu kiến bệ hạ. Từ đại nhân ở trong triều cho đến dân dã thanh danh rất tốt, còn cho rằng tương lai sau này sẽ phụ chính thái tử, người có thể tưởng tượng, phụ thân người ở trên triều đã tạo ra oanh động cỡ nào.*

- *Phụ thân ta từ nơi nào lấy ra chứng cứ phạm tội? Là ai giao cho hắn?*

Triệu Đặc Trạch miễn cưỡng nuốt tên Tiêu Duệ Hoa xuống, để Khương Lộ Dao tự nghĩ ra đáp án, so với chuyện hắn thọc gậy sau lưng Tiêu Duệ Hoa thì hiệu quả hơn nhiều.

Tiêu Duệ Hoa quá nguy hiểm, quá xảo trá, nếu hắn là tình địch, thì không thể không đề phòng Tiêu Duệ Hoa đối trắng thay đen.

Tuy Khương Lộ Dao không phải là người dễ dàng bị lừa, nhưng ai có thể cam đoan Tiêu Duệ Hoa sẽ không thành công?

Triệu Đặc Trạch rất kiêng kỵ Tiêu Duệ Hoa.

- *Bằng hữu của phụ thân ta không có ai xuất sắc đến nỗi có thể nắm giữ chứng cứ phạm tội của Từ đại nhân, ta không rõ, dù có người muốn cáo trạng Từ đại nhân, vì sao lại nã pháo vào phụ thân ta? Phụ thân ta nào có tư cách cuốn vào đại án?*

- Người thật sự hiểu biết phụ thân người cùng bằng hữu của phụ thân người.

Hắn chưa từng gặp ai lại đánh giá phụ thân mình như thế, không có tư cách, nã pháo, dùng từ rất thỏa đáng.

- Hoàng thượng có sai người tra rõ Từ đại nhân không?

- Không có.

- Đáng chết, hôn quân!

Khương Lộ Dao buột miệng thốt ra, Triệu Đạc Trạch ngẩng đầu nhìn sao trên bầu trời đêm, hôn quân.....

Hoàng thượng còn không phải là hôn quân sao? Lời này hắn đã rất muốn nói, nhưng lại không có dũng khí mở miệng.

Hiện giờ nghe Khương Lộ Dao nói, giống như được hả giận, rất sáng khoái.

Triệu Đạc Trạch dâng lên cảm giác tri kỷ với Khương Lộ Dao.

- Phụ thân người bị giam giữ ở thiên lao, Từ Nghiễm Lợi là tiểu nhân, nhưng người đừng lo lắng, ta..... Ta giúp người.

- Có phải người biết phụ thân ta vì sao tố giác Từ Nghiễm Lợi?

- Nữ nhân quá thông minh sẽ không tốt, Dao Dao, có một số việc ta không thể nói rõ ràng tí mĩ cùng người, hôm nay ta tới đây trừ chuyện nói cho người biết tin tức về phụ thân người, còn có một sự kiện khác...Nếu tháng sau ta vẫn còn sống, người gả cho ta, được không?

-...

Khương Lộ Dao không biết nên đáp ứng, hay là cự tuyệt, bị Triệu Đạc Trạch nhìn chăm chú, trong lòng nàng chua xót, cũng có một phần tình tố khác thường.

- Người không cần trả lời ta, nếu ta không chết, phụ thân người cũng sẽ không chết.

Triệu Đạc Trạch cười nhẹ nói:

- Sau khi phụ thân người làm đại anh hùng, nếu không được phong làm Vĩnh Ninh hầu thế tử người trong thiên hạ sẽ không dám dị nghị, thình phong thế tử là chuyện của Khương gia các người, nếu hoàng thượng hạ chỉ, tổ mẫu người dám cãi thánh mệnh?

- Nếu người chết thì sao? Phụ thân ta có thể xảy ra chuyện?

-.... Người ngóng trông ta chết? Trong lòng người trừ phụ thân người ra, thì không có người khác?

- Người ta không thân chẳng quen, vì sao phải có người? Người có gì tốt?

Khương Lộ Dao ở trước mặt Triệu Đạc Trạch chôn sâu cảm xúc dưới đáy lòng:

- Nếu người thật lòng muốn giúp ta, vậy hãy giúp ta tiến vào thiên lao gặp phụ thân, không đích thân nói hai ba câu với phụ thân, ta không yên tâm.

- Không có thánh chỉ, ai cũng không thể vào thiên lao.

Triệu Đạc Trạch bắt lấy cánh tay của Khương Lộ Dao, hỏi:

- Người muốn đi đâu?

- Ta...

Trong mắt Khương Lộ Dao ẩn tàng nước mắt, lúc đầu nói:

- Ta cũng không biết, nhưng ta phải vì phụ thân ta mà làm chút gì đó, không thể trơ mắt nhìn phụ thân ở thiên lao chịu khổ, ta...Ta có thể làm cái gì đây? Nơi này không phải...Ta cái gì cũng không làm được.

- Triệu Đạc Trạch, có phải ta rất vô dụng? Bình thường tự cao nghĩ mình có thể lên trời xuống đất, bất luận nan đề gì, ta cũng có thể giải quyết, kỳ thật ta rất vô dụng, nhìn phụ thân ở thiên lao chịu khổ, mà ta chẳng thể giúp gì.

Nếu là ở hiện đại, Khương Lộ Dao có thể tìm luật sư tốt nhất, đi nhờ quan hệ, nhưng ở cổ đại nàng muốn tìm ai cũng không thể.

Không thể gặp hoàng thượng, cũng không tìm được người hỗ trợ, nàng chỉ có thể bất lực trơ mắt nhìn mọi thứ thoát ly khỏi sự nắm giữ của nàng.

- Dao Dao, không phải.

Triệu Đạc Trạch đau lòng lau nước mắt nơi khóe mắt của nàng, tuy lúc này Khương Lộ Dao mềm yếu như một thiếu nữ, không giống trước kia hung hãn bá đạo đối mặt với hắn.

Nhưng hắn càng nguyện ý nhìn thấy nàng giống như trước kia tươi cười tràn đầy tự tin kiêu ngạo.

- Sao nàng có thể vô dụng? Hết thấy hãy giao cho ta, có ta ở đây, ta cam đoan phụ thân nàng sẽ bình yên vô sự.

- Tin tưởng ta, được không?

- Người?

Trong đầu Khương Lộ Dao lóe lên một ý niệm, bắt lấy ống tay áo của hắn, lạnh giọng hỏi:

- Có phải người biết là ai cố động phụ thân ta đi cáo trạng Từ Nghiễm Lợi? Hắn có phải là người..... Không đúng, không nên là người.

- Ta phải cẩn thận ngấm lại, bình tĩnh suy nghĩ một chút.

Khương Lộ Dao ấn huyết thái dương, Khương nhị gia chưa từng hồi phủ, đã trực tiếp tiến cung đi cáo trạng Từ Nghiễm Lợi.

Điều này chứng minh hắn biết nếu trở về phủ, nhất định sẽ lộ ra dấu vết, mà nàng cũng sẽ ngăn cản hắn.

Dựa theo trình độ nghe lời của phụ thân mà nói, Khương Lộ Dao không tin hắn sẽ không mang tới ý tứ của nàng.

Chỉ có thể là hôm nay có người đem chứng cứ phạm tội của Từ Nghiễm Lợi giao cho hắn, sau đó hắn liền tiến cung gặp mặt hoàng thượng.

Hôm nay hắn đụng phải người mê hoặc hắn cáo trạng.

Triệu Đạc Trạch thực đau lòng nhìn Khương Lộ Dao, nhưng hắn không lên tiếng ngắt lời, Dao Dao rốt cuộc thông minh tới trình độ nào? Hắn muốn biết.

Nàng là người mà hắn nhận định làm thế tử phi, càng thông tuệ, sẽ trợ giúp hắn càng nhiều, hắn không cần chiến đấu một mình nữa.

- Người biết không? Phụ thân ta sợ khổ, sợ mệt, sợ chết, sợ đau, càng sợ phiền toái, đời này chỉ nghĩ ăn nhậu chơi bời, hắn không có bản lĩnh, cũng không hùng tâm cầu tiến, càng không có tâm tư vì bá tánh mưu cầu phúc lợi, hoặc là làm danh thần được sử sách lưu danh. Từ Nghiễm Lợi có tội cũng thế, hay là bị người hãm hại cũng vậy, dựa theo lẽ thường mà nói phụ thân ta sẽ không quan tâm, cho dù có người hứa đền đáp, vinh hoa phú quý, phụ thân sẽ không động tâm mới đúng, cho dù động tâm, phụ thân ta cũng sẽ trở về thương lượng cùng ta, bởi vì phụ thân ta sợ ta sinh khí, sợ ta không quản phụ thân ta nữa.

Khương Lộ Dao nước mắt tràn mi, nghẹn ngào nói:

- Sao ta có thể mặc kệ phụ thân ta?

Triệu Đạc Trạch vươn tay, ôm Khương Lộ Dao vào trong lòng, ở bên tai nàng khẽ nói:

- Dao Dao, ta giúp nàng chiếu cố Khương nhị gia.

-...Phụ thân ta chịu làm việc này, chỉ có một khả năng, vì ca ca ta hoặc là vì ta...Từ Nghiễm Lợi cùng người có thù oán đúng không? Tiêu Duệ Hoa muốn mượn việc này thưởng vị đúng không? Người nói phụ thân ta ngốc hay không ngốc, điều ta hy vọng nhất chính là phụ thân có thể thái bình, mà không phải gả phụ...Nam nhân nhiều như vậy, ta gả cho ai mà không được?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42-1: Phản kích (1)

Mỹ nhân trong ngực, lại là người mà Triệu Đạc Trạch ái mộ, đáng lẽ hắn nên mừng thầm càng thêm thương tiếc mỹ nhân.

Mỹ nhân trong lòng đẹp thì đẹp đó, nhưng lời nói lại khiến lửa giận tận trời, Triệu Đạc Trạch bắt lấy cổ tay của Khương Lộ Dao, tính phát hỏa muốn hỏi nàng nói cái gì? Cái gì mà gả ai cũng được?

Hắn gia thế tốt, bối cảnh tốt là nam nhân ưu tú vậy mà Khương Lộ Dao nhìn không tới?

Bị đôi mắt mênh mông ngập nước tràn đầy đau thương bắt lực nhìn mình, trong nháy mắt Triệu Đạc Trạch giảm nửa sức giận.

Tinh tinh Khương Lộ Dao không tốt, miệng cũng không tốt, luôn nói những lời khiến người khác tức giận, nàng như vậy rất khó tìm được phu quân hợp tâm ý.

Ai có tuệ nhãn như hần đâu? Ai có thể chân chính thương tiếc, thương thức nàng như hần?

Triệu Đạc Trạch đem tay nàng đặt vào trong lòng, thấp giọng hỏi nói:

- Nếu nàng nói giả ai cũng được, vậy giả cho ta thì thế nào? Ta thú nàng, giúp nàng hiếu thuận Khương nhị gia, thân nhân của nàng chính là thân nhân của ta.

(Yul: đoạn nào tình cảm cao trào ta đổi cách xưng hô của TĐT cho hợp độ tình cảm nhá.)

Lòng bàn tay có thể cảm nhận được nhịp tim đập, câu này của Triệu Đạc Trạch tương đương với lời cầu hôn, trực tiếp xuyên thấu nội tâm của Khương Lộ Dao:

- Ta...Ta...

- Dao Dao, ta nói chuyện luôn tính toán, nếu ta không chết, ta sẽ tới thú nàng.

Triệu Đạc Trạch tranh thủ lúc Khương Lộ Dao kinh hồn chưa ổn định, đang mê mang giấy giữa, chậm rãi tới gần nàng.

Đưa mắt chỉ thị đám thủ hạ đi theo, bọn thủ hạ lập tức đưa lưng về phía Triệu Đạc Trạch cùng Khương Lộ Dao, che chắn giúp Tần vương thế tử thuận lợi làm chuyện xấu.

Lúc này là đêm tối, tuy có đèn lồng, nhưng là ban đêm, người đi ngang qua Vĩnh Ninh hầu phủ cơ hồ không có.

Triệu Đạc Trạch không lo vì thế mà huỷ hoại "danh tiết" của Khương Lộ Dao, hướng chỉ hần thấy nơi góc đường có bóng dáng, không phải Tiêu Duệ Hoa thì là ai?

- Nhắm mắt.

-...

Khương Lộ Dao nghe hần nói, theo bản năng nhắm đôi mắt lại, này không khoa học..... Trên môi mềm mại, nàng bị Tần vương thế tử chiếm tiện nghi.

Lần này không phải giống lần đó ngoài ý muốn có nộ hôn đầu tiên, lần này là vững chắc hôn nhau.

Truyện được đăng ở https://www.wattpad.com/user/Yul_Yuuki. Mọi trang web khác đều là TRỘM. Mong các bạn vào wattpad ủng hộ editor.

Nhịp tim tăng lên, gương mặt nóng lên, đủ loại dấu hiệu cho thấy, nàng có hảo cảm với Triệu Đạc Trạch.

Dù kinh nghiệm có phong phú, thì nàng vẫn là nữ nhân, bị hấp dẫn bởi người khác phái mà mình quý trọng, lúc hôn môi sẽ có một loại cảm giác ấm áp, ngọt ngào.

Đặc biệt ngay lúc Khương Lộ Dao bắt lực, mê mang, đối với nộ hôn của Triệu Đạc Trạch mà nói thì sức chống cự là cực nhỏ.

Không thể không thừa nhận Triệu Đạc Trạch biết lựa chọn thời điểm thỏa đáng bày tỏ cõi lòng, nhất cử công phá tâm phòng bị của Khương Lộ Dao.

- Dao Dao, chờ ta.

Hôn môi thực ngọt ngào, Triệu Đạc Trạch không muốn rời đi, hần muốn vĩnh viễn ở cùng nàng.

Nhưng Khương nhị gia còn ở trong thiên lao, nếu hần chậm một bước, chẳng may Khương nhị gia bị Từ Nghiễm Lợi hại, hần không thể nào thú Dao Dao.

Hần không muốn nữ tử có vẻ bề ngoài hiền huệ, nội tâm lạnh băng hoặc là chỉ vì hần có thân phận là Tần vương thế tử mới chịu giả cho hần làm thê tử.

Sau khi mẫu phi tự sát, trừ chuyện hần thế quyết báo thù ra, cũng từng hạ quyết định, nhất định phải đối đãi thật tốt với thê tử của mình.

Sẽ không học theo phụ vương, rõ ràng là nam nhân vô tình, lại làm bộ đối với mẫu phi là nhất vãng tình thâm(= mối tình thâm thiết).

Nếu lúc ấy phụ vương có thể chú ý quan tâm mẫu phi, thì sao mẫu phi có cơ hội tự sát?

Phụ vương..... Căn bản không định lưu mẫu phi, nếu không sao mẫu phi lại phải mang hần cùng đi?

Là nàng sợ hấn ở Tần vương phủ chịu ủy khuất.

Thê tử của hấn, chỉ có thể thuộc về hấn. Triệu Đạc Trạch cường thế bá đạo ôm chặt Khương Lộ Dao, khẽ nói bên tai nàng:

- Dao Dao, trừ Khương nhị gia ra, trong lòng nàng không thể có người khác, nếu không...

Sẽ không bỏ qua cho bất cứ nam nhân nào được Khương Lộ Dao đặt ở trong lòng, sau này Khương nhị gia cũng phải xếp sau hấn.

Hấn không bao giờ nguyên ý chia sẻ đồ vật chỉ thuộc về hấn cho người khác.

Khương Lộ Dao không phải đồ vật, nhưng người cũng như thế.

- Nếu không sẽ thế nào?

- Khiến hấn ở trước mặt người chậm rãi chết đi, sau đó..... Ta sẽ giết người.

Ngón tay của Triệu Đạc Trạch nhẹ nhàng phát qua gương mặt của Khương Lộ Dao, tuy bờ môi mỉm cười, nhưng lại khiến người khác lạnh sống lưng, hết thầy chứng minh, hấn không phải nói dối.

- Người lấy chân thật đối đãi ta, ta sẽ lấy chân thật đối đãi người.

- Không muốn ta thích người khác, cũng được.

Khương Lộ Dao vận vẹo thân thể, nhưng như thế nào cũng không tránh thoát cánh tay của Triệu Đạc Trạch.

Nam nhân này bá đạo, hung tàn, đáng lẽ hấn không phải là mẫu người mà Khương Lộ Dao thích.

Nhưng lúc này, không biết như thế nào, Khương Lộ Dao lại có tâm muốn dừng lại trong lòng hấn.

- Chỉ cần người đủ xuất sắc, đủ trung thành, thì đôi mắt ta chỉ biết nhìn theo người.

Nữ tử thay lòng đổi dạ có rất nhiều nguyên nhân, tỷ như bị trượng phu thương tổn, hoặc là có nam nhân vĩ đại xuất hiện...

Đáy mắt Triệu Đạc Trạch xua tan tàn nhẫn:

- Người rất đặc biệt, được lắm, ta sẽ làm nam nhân ưu tú nhất trong mắt người, người phải nhớ kỹ, đôi mắt này chỉ có thể nhìn ta.

Buông Khương Lộ Dao, xoay người lên ngựa, Triệu Đạc Trạch mệnh lệnh thuộc hạ:

- Đi.

Hơn mười con ngựa chạy đi, hậu môn Vĩnh Ninh hầu khôi phục yên tĩnh.

Khương Lộ Dao đứng một lúc lâu, mới chậm rãi xoay người, nếu Triệu Đạc Trạch có thể bảo hộ phụ thân, vì sao nàng không thử ái mộ hấn?

Chuyện phụ thân vào thiên lao một lát nữa sẽ truyền tin đến, hơn nữa người phụ thân tổ giác là biên giới đại quan Từ Nghiễm Lợi.

Nếu hoàng thượng không sai người tra rõ Từ Nghiễm Lợi, sau khi các phòng trong hầu phủ biết chuyện, còn không phải sẽ bỏ đá xuống giếng?

Khương Lộ Dao lau sạch nước mắt nơi khóe mắt, nàng không vào thiên lao được, chẳng lẽ nàng không bảo hộ được mẫu thân cùng huynh trưởng?

Tuyệt đối không thể để đám thúc bá leo lên đầu nhị phòng.

Khương Lộ Dao vừa đi vừa nghĩ, phụ thân đi đầu cáo trạng Từ Nghiễm Lợi vì thân phận không đủ, không được hoàng thượng coi trọng.

Còn Tần vương thế tử? Ý tứ của Triệu Đạc Trạch, có nghĩa trong tay hấn cũng nắm giữ chứng cứ phạm tội của Từ Nghiễm Lợi...

Nếu Từ Nghiễm Lợi đề cập tới án oan của Dương gia. Khương Lộ Dao trầm nghĩ:

"Tiêu Duệ Hoa sẽ không bỏ qua cơ hội này, cử tử, hấn sẽ lợi dụng cử tử ở kinh thành đang chuẩn bị khoa cử.

Dương Soái bị chết quá oan, quá thảm, các cử tử còn chưa vào con đường làm quan nhất định nhiệt huyết khí phách dâng trào, rất dễ dàng cổ động, văn nhân còn bị cổ động, bá tánh sẽ nhàn rỗi?

Trong kinh thành bá tánh đồng tình Dương Soái rất nhiều, mỗi năm đến sinh thần của Dương Soái đều có bá tánh trộm đưa một phần tâm ý đặt trước đại môn Dương gia.

Mà ngày giỗ của Dương Soái càng có nhiều chùa miếu hương khói suốt ngày không tiêu tan.

Vốn dĩ ân oán giữa Từ Nghiễm Lợi cùng Dương gia không liên quan đến Khương Lộ Dao, nàng cũng không cần phí tâm tư tra hỏi.

Nhưng hôm nay Khương nhị gia đã tố giác Từ Nghiễm Lợi, bọn họ chính là địch nhân không chết không ngừng..

Khương Lộ Dao không vào thiên lao được, không gặp được Khương nhị gia, chỉ cần Từ Nghiễm Lợi bị đập ngã, Khương nhị gia sẽ được phóng thích, hoàng thượng sẽ không ban chết cho hắn.

- *Tiểu thư, người đi đâu?*

- *Đi tìm tổ phụ, tổ mẫu.*

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42-2: Phản kích (2)

Người có thể giúp Khương Lộ Dao hỏi thăm tình huống triều đình chỉ có tổ mẫu tổ phụ, nàng cũng chỉ tin tưởng hai vị này.

Khương Lộ Dao vọt vào sân viện của tổ phụ, một câu cũng chưa nói, trực tiếp kéo tổ phụ chạy ra bên ngoài, trong miệng kêu:

- *Tổ phụ, cứu mạng, cứu mạng.*

Lão gia từ đang uống trà thưởng nguyệt, bị Khương Lộ Dao làm cho nửa vời, chạy chậm theo Khương Lộ Dao:

- *Sao lại thế này? Ai xảy ra chuyện?*

- *Phụ thân của tôn nữ.*

- *Ở đâu? Lão nhị ở đâu? Xảy ra chuyện gì?*

Lão gia từ có bốn nhi tử nhưng ông bạc đãi Khương lão nhị nhiều nhất.

Tuy lão nhị đọc sách luyện võ đều không thành, nếu hắn có thể dụng tâm hoặc giúp lão nhị một phen, thì lão nhị cũng không phải chỉ có chức quan như hiện tại...

Các nhi tử còn lại con đường làm quan rộng mở, hắn cũng rất quan tâm, cũng từng âm thầm giúp đỡ.

- *Này...Đây là...*

Lão gia từ phát giác Khương Lộ Dao kéo hắn tới sân viện của lão thê, muốn dừng lại bước chân.

- *Nhị nha đầu...*

Hắn cùng Gia Mẫn quận chúa đã năm sáu năm không chạm mặt, hơn mười năm chưa nói một câu, hai người mặc xác nhau, ta chơi kệ ta, người chơi kệ người, ai cũng không vượt qua ranh giới.

- *Phụ thân tôn nữ chờ người cùng tổ mẫu cứu mạng.*

Khương Lộ Dao đứng sau lưng lão gia từ, dùng hết sức lực toàn thân đụng tổ phụ một cái lao đảo.

- *Một đại nam nhân không biết chủ động, còn đáng làm nam nhân?*

Lão gia từ nghiêng ngã lao đảo vào cửa, lão phu nhân đang xem kinh Phật, nghe thấy động tĩnh, ngẩng đầu vừa thấy...

Kinh Phật trong tay rơi xuống đất, xụ mặt, đáy mắt lại tiết lộ khản trương, bất an.

- *Người...*

- *Ta...*

Hai người đã qua nửa trăm(hơn 50), lão nhân lão thái đầu tóc hoa râm bốn mắt nhìn nhau, giọng nói như mất đi, không phát ra thanh âm.

Hạ nhân phụng dưỡng lão phu nhân cũng khiếp sợ, rốt cuộc các nàng đều có thói quen thấy trời không thấy trăng, hôm nay là ngày mây, sao hai vị này lại đụng nhau?

Khương Lộ Dao từ ngoài cửa đi vào, nhìn hai người đang giận dữ...Nàng biết không phải hôn nhân nào cũng viên mãn mà nàng cũng không phải là giải viên.

Vội lại nàng cũng không hiểu vì chuyện gì mà hai vị này oán hận nhau như thế, nếu không phải vì Khương nhị gia, thì nàng sẽ không nhiều chuyện.

Khương Lộ Dao quỳ gối trước mặt hai người, hai người đều nhìn Khương Lộ Dao.

Lão gia tử nói:

- *Người hấp tấp kéo ta ra đây rốt cuộc là vì sao?*

Không phải ta muốn tới, là tôn nữ cường ngạnh túm ta lại đây, ta muốn người hiểu rõ tình huống, ta không nhận thua, cũng không định "tha thứ" cho người.

Lão phu nhân không cam lòng yếu thế, hỏi:

- *Có chuyện gì nói cùng ta không được sao? Tổ phụ người đang dưỡng bệnh, người nháo như vậy, không chỉ quấy rầy hân, hơn nữa đối với sự tình cũng không giúp được gì.*

Lời này có ý tứ là lão nhân vô dụng, ta còn không tính sổ với người, còn cần người tha thứ?

Trong phòng hỏa dược tràn ngập, chỉ cần có hơi lửa, hai vị này có thể móc méo nhau, khó trách nhiều năm như vậy lại không nhìn mặt, không nói lời nào, tính tình hai vị này không hợp nhau như hoá tính đâm địa cầu.

Khương Lộ Dao oa oa khóc lóc kể lể ủy khuất:

- *Phụ thân tôn nữ...Phụ thân tôn nữ bị bắt vào thiên lao, tổ mẫu, tổ phụ, tôn nữ muốn phụ thân.*

- *Cái gì?*

Hai người đồng thời nhướng mày, cùng hỏi:

- *Người không nghe lắm?*

Hai người nhìn nhau, lại đồng thời mở miệng:

- *Sao lão nhị có thể bị bắt vào thiên lao...*

Xấu hổ, giữa bọn họ trừ xấu hổ ra, thì không còn thứ gì khác, bọn hạ nhân đã sớm lui ra ngoài.

Khương Lộ Dao đang bận bịu mặt khóc lớn không rảnh chú ý bọn họ, nhưng bọn hân không có cách gì bỏ qua.

Cho dù lão phu nhân bị Vinh Ninh hầu thương tổn, không hề tin tưởng hân, lúc này trong lòng cũng dâng lên một chút gì đó...

Còn lão gia tử? Hân hận không thể nhỏ sạch râu, sao hân có thể cùng chung ý nghĩ với nàng?

Khương Lộ Dao khóc lóc đem sự tình nói ra rõ ràng, sau đó cầu xin:

- *Tổ phụ, tổ mẫu, cầu xin hai người, cứu phụ thân tôn nữ, hân không phải cố ý.*

Vinh Ninh hầu hỏi:

- *Không phải cố ý? Không phải cố ý liền đi tố giác biên giới đại quan? Không phải cố ý lại đi tố giác trọng thần tương lai sẽ phụ chính thái tử? Nếu hân cố ý, sẽ làm cái gì? Đi Kim Loan Điện bẩm hoàng thượng ngu ngốc, háo sắc?*

- ...

Khương Lộ Dao chỉ dám nói một câu hôn quân, còn tổ phụ muốn quấy kiểu gì? Dám nói hoàng thượng háo sắc?

Lão phu nhân nhin xuống xúc động muốn cho Vinh Ninh hầu một cái tát:

- *Nhị nha đầu đừng nghe hân, hoàng thượng vẫn hiểu được lý lẽ, tuy hoàng thượng không hạ chỉ tra rõ Từ Nghiễm Lợi, không chừng hoàng thượng sẽ ngầm điều tra, dù sao Từ Nghiễm Lợi ở triều đã có thanh danh tốt, rút dây động rừng, hoàng thượng không thể không thận trọng, dù gì thì Từ Nghiễm Lợi cũng ở Giang Nam kinh doanh nhiều năm.*

- *Hừ.*

Lão gia tử quay đầu tiếp tục vuốt râu:

- *Từ Nghiễm Lợi là cái thứ gì? Năm đó ngay cả Dương Soái cũng bị hoàng thượng thiên đao vạn quả, hắt lại...Hắn có cái gì mà không dám làm? Muốn bắt Từ Nghiễm Lợi chỉ cần hoàng thượng há miệng...Từ Nghiễm Lợi?*

Lão gia tử mở to đôi mắt, hoảng hốt nhìn Khương Lộ Dao:

- *Ngươi nói lão nhị tổ giác Từ Nghiễm Lợi?*

- *Dạ.*

- *Làm sao có thể? Hắn...*

- *Hồ đồ!*

Lão phu nhân túm tay Vĩnh Ninh hầu, lắc đầu hạ giọng nói:

- *Ngươi muốn nói cái gì? Làm trò trước mặt tôn nữ, ngươi đúng đắn một chút biết không?*

- ...

Lão gia tử cúi đầu nhìn tay lão thê túm lấy tay mình, mấy năm nay không gặp, tay nàng cũng có nhiều nếp nhăn.

Trước kia là rất non mềm, bàn tay trắng nõn...

- *Có người lợi dụng lão nhị.*

Sau khi Liễu thị chết, Vĩnh Ninh hầu Khương gia cùng Từ Nghiễm Lợi cắt đứt quan hệ, hai người từng ăn ý, ai cũng không đề cập đến chuyện này, Liễu thị chỉ là kỹ nữ thanh lâu...

Trước khi Dương gia phát sinh án oan, Vĩnh Ninh hầu đã một bước rời khỏi triều đình, cả ngày chỉ thưởng phong nguyệt, không hề quản bất luận chuyện gì.

Cũng bởi vì Liễu thị có thân phận xấu hổ, lão gia tử đối với Khương nhị gia cũng không thể tốt hơn, ấn tượng của hắn đối với Từ Nghiễm Lợi rất xấu làm liên lụy đến Khương nhị gia.

Mới vừa rồi do tình thế cấp bách cho nên lão phu nhân mới với tay bắt lấy hắn, thấy hắn bình tĩnh, chậm rãi buông lỏng tay, xoay đầu nhìn Khương Lộ Dao:

- *Nhị nha đầu, ngươi đừng nóng vội, cho dù phụ thân ngươi ở thiên lao, cũng sẽ không có chuyện gì, một lát nữa ta sẽ sai người đi thiên lao trên dưới chuẩn bị một phen, như thế nào cũng không thể để lão nhị ở thiên lao chịu khổ.*

- *Đa tạ tổ mẫu.*

Khương Lộ Dao dập đầu nói lời cảm tạ, nàng nguyện ý ra bạc cũng không tìm được người chuẩn bị.

Chỉ có Gia Mẫn quận chúa cùng Vĩnh Ninh hầu mới có thể giúp, phụ thân có đám hồ bằng cầu hữu phần lớn là sâu gạo, giá áo túi cơm...

Ở trong gia tộc không tiếng không quyền, đương nhiên gia tộc bọn họ sẽ không dễ dàng đề cập đến đại án mà lao vào vòng lốc xoáy.

- *Được rồi, đừng khóc.*

Lão phu nhân kéo Khương Lộ Dao, vì nàng lau nước mắt:

- *Ngươi kéo hầu gia tới đây làm gì, không lẽ ngươi sợ ta không chuẩn bị giúp phụ thân ngươi, còn nghĩ đến cái gì nữa, hãy nói ra đi, ta giúp ngươi tham mưu.*

- *Tôn nữ cảm thấy phụ thân là vì tôn nữ cùng ca ca mới có thể đi tổ giác Từ Nghiễm Lợi, người đứng phía sau sai sự nhất định là Tiêu Duệ Hoa, chính là Giang Chiết thi hương giải Nguyên, hắn là tài tử nổi danh, ở trong sĩ lâm rất có danh vọng. Ca ca tôn nữ cùng muội muội của hắn là hữu tình...*

- *Lão nhị có thể nghĩ ra chuyện này là rất tốt, là phụ thân tốt. Thư cục khắc bản khảo đề của bao năm qua cùng trang lốt khuyên học sách là Tiêu Giải Nguyên viết?*

- *Dạ.*

- Nhị nha đầu biết kết giao với những người không tòi, vì Khương Mân Cẩn chọn thê tử cũng không tòi.

- Tổ mẫu...tôn nữ không muốn phụ thân bị Tiêu Giải Nguyên lợi dụng, nhưng chuyện đã xảy ra, có trách cứ Tiêu Giải Nguyên cũng vô dụng, không bằng...Lật đổ Từ Nghiễm Lợi!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42-3: Phản kích 3

Ánh mắt của Khương Lộ Dao lộ ra tàn nhẫn, biên giới đại quan thì thế nào? Thương tổn phụ thân của nàng, bị lật thuyền gãy chèo cũng không sai.

- Tiêu Giải Nguyên mưu trước động sau, tôn nữ suy đoán nhất định hần sẽ lợi dụng thanh danh của hần trong giới sĩ lâm mà cổ động cử tử nhiệt huyết cùng hần dâng thư.

- Người định làm như thế nào?

Lão gia tử xen mồm, đối với tôn nữ nhà mình phải lau mắt mà nhìn, huyết thống thật là kỳ diệu, lão nhị chỉ biết vui chơi hồ nháo, vậy mà khuê nữ của hần lại di truyền sự khôn khéo của mình.

- Nói xem.

Lão gia tử âm thầm tiếc nuối, sao Khương Lộ Dao lại không phải là tôn tử? Nếu Vĩnh Ninh hầu phủ có thể giao cho Khương Lộ Dao, căn bản không cần hần phải nhọc lòng.

- Tôn nữ không biết động tĩnh trong triều đình, tôn nữ không nghĩ ra được, tôn nữ chỉ biết, Tiêu Giải Nguyên vội vàng đem chứng cứ phạm tội giao cho phụ thân tôn nữ, chỉ sợ hần chờ năm ngày sau chính là ngày giỗ của Dương Soái, hần muốn bá tánh trong kinh thành cùng gia nhập..... Nhưng tôn nữ nghĩ, nếu bá tánh trong kinh thành đều hoài niệm Dương Soái, như vậy bá tánh biên cảnh từng chịu ơn Dương Soái đâu? Có phải bọn họ càng không có cách nào quên được Dương Soái? Còn có...

Ánh mắt Lão gia tử như xẹt điện, vỗ bàn tán dương:

- Còn tướng lĩnh từng dưới trướng Dương Soái, bọn họ bị đánh tan đang phân bố ở trong quân, nhưng tình đồng chí, ân tướng soái không thể tiêu tán, mặc dù ta chỉ ở dưới trướng Dương Soái xuất chinh có một lần, cũng không thể quên Dương Soái.

- Ta nhớ....Nhớ rõ...

Lão phu nhân suy nghĩ một lúc lâu:

- Lần trước đưa tới công báo bên trong có viết, hoàng thượng muốn điều Liêu Bắc, Ninh Viễn, Kiến Châu, Sóc Phương là Bát đại tổng binh hồi kinh báo cáo công tác, bọn họ đều là người kế thừa đi theo chỉ hướng của Dương Soái.

- A, Lần này hoàng thượng gặp nạn rồi.

Lão gia tử cười rất thoải mái, tâm tắc nói:

- Nay mấy vị tổng binh vào kinh, lại kịp đón lão nhị kéo ra án oan Dương gia, cho dù hoàng thượng vì trấn an bát đại tổng binh cũng không dám không hỏi tội Từ Nghiễm Lợi, Từ Nghiễm Lợi là biên giới đại quan thì thế nào? Càng vất vả công lao càng lớn thì sao? Trong thiên hạ văn thần có khả năng không phải chỉ có một mình hần, hoàng thượng vì thái tử tuyển Từ Nghiễm Lợi, cũng không phải vì hần tài cán hơn người, mà là hần có uy vọng thanh danh không tòi, hơn nữa năm nay đã gần bảy mươi, thể lực duy trì không được mấy năm, chờ đến lúc thái tử có thể nắm giữ triều chính, xử trí đại thần phụ chính tuổi già sức yếu so với chuyện xử trí đại thần thân cường thể kiện thì dễ dàng hơn nhiều.

-Nếu lão nhị tố giác là sự thật, Từ Nghiễm Lợi bán hữu cầu vinh, mưu tính hạ độc thủ với Dương gia, chỉ cần thái tử lộ ra một chút tin tức, Từ Nghiễm Lợi sẽ bị băng hữu xa lánh, chắc chắn, hoàng thượng thật giỏi tính kế a.

Lão phu nhân cong khoeo môi, Khương Lộ Dao chớp chớp mắt, tổ phụ thật lợi hại, phân tích mọi mặt đều chu đáo.

Khó trách năm đó tam đại tướng, chỉ có hần còn sống, Dương Soái công lao tối cao bị chết rất thảm, lão Tần vương thì chết vô thanh vô thức

- Tôn nữ đi gặp Tiêu Giải Nguyên cùng hần nói một chút chuyện, để hần suy nghĩ phải làm như thế nào đem chuyện này nháo lớn hơn nữa.

- Ha?

Lão gia từ cười hỏi:

- Ta cho rằng người sẽ cầu ta hỗ trợ, trong bát đại tổng binh ta nhận thức sáu người, còn lại hai người, lúc ta xuất chinh, bọn họ còn ở dưới trướng ta là giáo úy.

- Tổ phụ rất vất vả mới rời khỏi, không cần vì phụ thân tôn nữ mà liên lụy vào, huống hồ, Tiêu Giải Nguyên tính kế phụ thân tôn nữ, cũng vì tâu từ tương lai, tôn nữ không thể cùng nương hay cùng ca ca nói ra chuyện này, nhưng không khiến hấn lao tâm lao lực, trong lòng tôn nữ không thoải mái.

- Ta thấy lần này Tiêu Giải Nguyên trộm gà không thành còn mất nắm gạo, đánh mất trâu bảo, đem phụ thân người đẩy vào vị trí thế tử, hôn sự của người cùng Tần vương thế tử không còn cái gì chướng ngại.

Lão gia từ rung đùi đắc ý, cảm thán Tiêu Duệ Hoa được mắt.

Lão phu nhân hỏi:

- Tin tức này là Tần vương thế tử nói cho người biết, người cùng hấn?

- Gặp mặt hai lần, cũng nói vài ba câu, tôn nữ cũng từng đánh hấn...

Khương Lộ Dao càng nói thanh âm càng nhỏ, gương mặt càng hồng.

-.....Sau đó liền quen biết.

Nhìn bộ dạng nàng lúc này đang xấu hổ đỏ mặt liền biết không chỉ quen biết, lão phu nhân cũng yên tâm, nếu cả hai hữu tình, tín nhiệm lẫn nhau.

Thì lúc Khương Lộ Dao đối mặt với Tần vương phi cũng không quá lao lực, Khương Lộ Dao thật sự là người thích hợp nhất trong Khương gia để chọn làm thế tử phi.

- Lúc đầu những lời nam nhân nói còn có thể tin tưởng, sau đó...Hừ hừ, người có tin ai cũng đừng tin hấn nói.

- Lại là ta sai?

Vĩnh Ninh Hầu cả giận nói:

- Năm đó, nếu không phải người...Ta như thế nào sẽ...

- Được rồi, ta không muốn nghe người giải thích.

- Ta không phải giải thích!

Hai người dùng ánh mắt căm thù liếc xéo nhau, không khí bỗng nhiên ngưng trọng, Khương Lộ Dao nhẹ giọng nói:

- Là phu thê nhất định phải phân rõ ai đúng ai sai sao? Cho dù có thể chứng minh đối phương sai rồi, thì tình cảm cũng sẽ bị thương tổn...Tôn nữ thấy tổ phụ tổ mẫu không hiểu ý đối phương, hiểu lầm rất sâu.

- Ai hiểu lầm hấn, còn không chịu nhận sai lão tử kia...

- Ha ha, tổ phụ tổ mẫu rất ăn ý nha.

Sau khi Tần vương thế tử cười ngựa rời đi, Tiêu Duệ Hoa giấu mình trong bóng tối ngược mắt nhìn Khương Lộ Dao một lúc lâu.

Nắm chắc lồng sắc chứa quắc quắc xoay người rời đi, dọc theo đường phố yên tĩnh, Tiêu Duệ Hoa chậm rãi thả chậm bước chân, luôn tự nhận biết rõ mình muốn cái gì nhất, vậy mà lúc này Tiêu Duệ Hoa lại mê mang.

Chờ đến lúc hấn bình tĩnh kiên định tín niệm, lại nghe sau lưng có tiếng bước chân uyển chuyển nhẹ nhàng là bước chân của nữ tử, Tiêu Duệ Hoa kinh hi chờ đợi quay đầu lại, hy vọng là Khương Lộ Dao.....

Hấn lại nhìn thấy một vị tiểu thư xa lạ:

- Người là?

- Tiêu Giải Nguyên, nhất định người nhận thức đường tỳ của ta, ta họ Khương, là Vĩnh Ninh hầu tước tiểu thư.

Khương Lộ Kỳ vẫn luôn chú ý động tĩnh của nhị phòng, biết có người tới tìm Khương Lộ Dao, nàng cũng lặng lẽ ra phủ, đương nhiên nhìn thấy Triệu Đặc Trạch cùng Khương Lộ Dao ôm hôn ở cùng một chỗ...

Trong lòng Khương Lộ Kỳ cảm thấy hụt hẫng, có loại cảm giác vui sướng khi thoát khỏi tra nam, lại có một loại cảm giác khác thường là ghen ghét.

Không rõ bọn họ đang nói cái gì, Khương Lộ Kỳ không dám tiến lại quá gần, thị vệ của Tần vương thế tử cũng không phải ăn chay.

Sau đó nàng lại phát hiện ra Tiêu Duệ Hoa ẩn mình trong góc tối, cảm giác lần này có thể tranh thủ cơ hội, cho nên lặng lẽ đuổi theo Tiêu Giải Nguyên.

- *Khương tứ tiểu thư.*

Tiêu Duệ Hoa mỉm cười cùng nàng chào hỏi, tuy mặt mang tươi cười, nhưng ý cười không đạt đáy mắt, đối với nàng rất xa cách,

- *Ngươi có việc gì?*

- *Ta biết Tiêu Giải Nguyên cần thứ gì nhất, chúng ta tìm nơi thanh tĩnh nói chuyện, được không?*

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43-1: Ép hôn 1

Trời đã tối, canh giờ vẫn còn sớm, từ lâu quán trà còn buôn bán.

Tiêu Duệ Hoa nương nhờ ánh trăng nghiêm túc quan sát Khương tứ tiểu thư, vốn có tâm cự tuyệt, Quắc Quắc lại kêu ra tiếng như nhắc nhở hần, đã đánh mất Khương Lộ Dao...

Lúc này trong lòng hần đối lập với vẻ mặt bình tĩnh.

Cảnh tượng Tần vương thế tử cùng Khương Lộ Dao ôm hôn vẫn kích thích hần, hần còn nghĩ Khương Lộ Dao sẽ lý giải thông cảm cho hần.

Ai ngờ Khương nhị gia mới vừa vào thiên lao, nàng đã cùng Tần vương thế tử ôm nhau...

Đối với nữ nhân hần chưa từng để ý, cho tới bây giờ hần vẫn luôn được đám khuê tú ái mộ.

Chỉ có duy nhất một người mà hần để ý lại lựa chọn Tần vương thế tử, không cảm thông hiểu cho hần vì Khương nhị gia an bài...

Cho dù Khương nhị gia vào thiên lao, hần sẽ trợ mắt nhìn Khương nhị gia gặp nguy hiểm?

Phú quý cầu trong hung hiểm, trên đời làm gì có chuyện thập toàn thập mỹ mà không cần trả giá?

Dù Tiêu Duệ Hoa chứng mất Khương Lộ Kỳ chủ động mời hần, nhưng trong lòng hần vẫn có chút đắc ý, không có Khương Lộ Dao, hần vẫn là mục tiêu đầu tiên mà nhóm khuê tú muốn tuyển.

Huống chi hần cũng muốn nghe thử xem Khương Lộ Kỳ sẽ cho hần loại kinh hi gì, lúc này đang thất tình buồn khổ cũng cần một nữ tử an ủi.

Chưa nói đến chuyện Khương Lộ Kỳ có hay không có hảo cảm với hần, chỉ cần nhìn vào mắt Khương Lộ Kỳ ẩn hiện rõ ràng ý tứ ái mộ, khâm phục..... Nàng sẽ hiểu nỗi khổ tâm của hần?

- *Nếu Khương tứ tiểu thư không chê, thỉnh tứ tiểu thư đi trà lâu trò chuyện.*

Khương Lộ Kỳ chưa gả cũng không sợ cùng nam tử xa lạ cùng đi ra ngoài vào ban đêm, Tiêu Duệ Hoa không tin hần sẽ không ăn một.

Giang Nam phú quý xa hoa lãng phí, hần ra sức học hành, học nghiệp, hần đã đến rất nhiều nơi.

Gặp nhiều nhân vật nổi tiếng, tận tình đi thuyền hoa thanh lâu, bất quá, hần thuộc về dạng đi qua vạn bụi hoa, không một phiến lá dính thân, mặc kệ là loại nữ tử gì cũng không thể khiến hần dừng lại.

- *Được*

Khương Lộ Kỳ nở nụ cười tươi đẹp, lúc này làm gì còn chất phác khô khan?

Đôi mắt linh động giao hoạt khuôn mặt thanh tú đỏ bừng, dù nàng chủ động mời, thì Khương Lộ Kỳ cũng không giống loại nữ nhân mong chờ si mê nam nhân tuần mỹ, mà là có thêm một phần tiêu sái tự nhiên.

Cuối cùng cũng thoát khỏi Triệu Đặc Trạch, đến lúc này Khương Lộ Kỳ mới cảm giác tân sinh.

Hai kiếp làm người, so với người khác thì sống lâu hơn một kiếp nhân sinh, khiến nàng có vẻ không giống người thường, khí chất trầm ổn lỗi lạc.

Bị thương cũng dần dần tiêu tán, không cần tiếp tục gả cho Triệu Đạc Trạch, Khương Lộ Kỳ giống như điệp phá kén.

Ánh mắt Tiêu Duệ Hoa thâm thúy dần biến đổi, Khương Lộ Kỳ cũng không phải là một vị tiểu thư đơn giản, Khương gia...Ăn dẫu ít nhiều khuê tú đặc biệt?

Hai người đều có tâm tư, một trước một sau đi vào trà lâu, tuần nam mỹ nữ luôn hấp dẫn người.

Tiêu Duệ Hoa tuần láng văn nhã, Khương Lộ Kỳ mạo nữ mê người, đám khách nhân đang ở trong trà lâu uống trà nói chuyện phiếm đều dời ánh mắt đặt trên người bọn họ, có người âm thầm hỏi thăm, hai vị này là ai?

Dù Tiêu Duệ Hoa mới đến kinh thành, cũng không gây trở ngại địa vị tài tử của hắn, rất nhanh mọi người trong trà lâu đều biết nam nhân tuần tú này là Giang Chiết giải Nguyên, khoa chính quy trạng nguyên đậu giải Nguyên.

Khách trà tấm tắc cảm thán hâm mộ Tiêu Duệ Hoa.

Tìm một gian trà thất thanh tĩnh, Tiêu Duệ Hoa mời nàng ngồi, cũng sai tiểu nhị dâng trà.

- *Quốc quốc trong tay Tiêu Giải Nguyên là Nhị bá phụ đưa?*

- ...

Tiêu Duệ Hoa có chút ngây người, Khương nhị gia khiến hắn chấn động rất lớn, phụ mẫu sớm thế, hắn cũng không biết như thế nào mới là phụ thân tốt, từng gặp nhiều phụ thân gia trưởng, nhưng chưa thấy ai làm phụ thân giống như Khương nhị gia.

Đặt quốc quốc qua một bên, Tiêu Duệ Hoa nói:

- *Khương nhị gia là người tốt.*

Mới vừa rồi Khương Lộ Kỳ ở cách xa, nghe không rõ Triệu Đạc Trạch cùng Khương Lộ Dao nói cái gì, nhưng thiên lao...Nàng có nghe thấy, lại hỏi:

- *Tiêu Giải Nguyên từng gặp nhị bá phụ? Sao người lại tới chậm một bước? Nếu người đến trước Tần vương thế tử, có lẽ người ôm được mỹ nhân chính là người, nhị tỷ tỷ thông tuệ hơn người, nàng sẽ đưa ra lựa chọn tốt nhất.*

Tiêu Duệ Hoa nhũ mày, vì Khương Lộ Dao biện giải:

- *Nàng làm việc không chán chừ, cũng rất thông tuệ suy tính lựa chọn chính xác, ta tìm nàng trước, kết quả cũng như vậy, nàng không có khả năng chọn ta.*

- *Hiện tại người không tôn quý bằng Tần vương thế tử.*

Khương Lộ Kỳ thấy Tiêu Duệ Hoa vẫn còn nhớ thương Khương Lộ Dao, trong lòng vừa hâm mộ lại vừa ghen ghét, nếu không còn giống như kiếp trước, thì Tiêu Duệ Hoa có thể thích Khương Lộ Dao sao?

Năm đó Khương Lộ Dao đã từng tâm động với nam nhân, nhưng tuyệt đối không phải là Tiêu Duệ Hoa.

Nàng cũng từng cùng Khương Lộ Dao làm tỷ muội tri tâm, nhưng Khương Lộ Dao không có thổ lộ tình cảm cùng nàng.

Nhưng nàng có thể cảm giác lúc Khương Lộ Dao còn ở khuê phòng, trong lòng nàng có người khác, khi đó Tiêu Duệ Hoa còn chưa gặp được Khương Lộ Dao.

Hôn ước của bọn họ khiến rất nhiều người ngoài ý muốn, sau khi Tiêu Duệ Hoa đậu cao trung Trạng Nguyên.

Thì Từ đại nhân đã vào kinh, Từ đại nhân vì Tiêu Duệ Hoa đích thân đến Vĩnh Ninh hầu cầu hôn, đối tượng chính là đích nữ của Khương nhị gia hồ nháo nổi tiếng kinh thành...Khương Lộ Dao.

Lúc ấy Từ đại nhân quyền khuynh triều dã, tuyên truyền hắn rất xem trọng Tiêu Duệ Hoa có tâm đem chất nữ đính ước cho Tiêu trạng nguyên.

Ai cũng không thể ngờ người mà hắn tuyển tới tuyển đi lại là Khương Lộ Dao.

Phụ mẫu chi mệnh, môi chúc chi ngôn, Khương Lộ Dao gả cho phu quân đệ nhất mà kinh thành khuê tú muốn chọn, sao nàng có thể phản đối?

Bất quá, lúc Khương Lộ Kỳ lấy thân phận là thế tử phi đi đưa gả, tình cờ nghe Khương Lộ Dao nhẹ giọng:

"Bỏ lỡ, liền bỏ lỡ."

Bỏ lỡ ai? Sau này nàng mới loáng thoáng hiểu ra, bất luận về phương diện gì thì Triệu Đặc Dật cũng không hề thua kém Tiêu Duệ Hoa, tiếc nuối duy nhất là...Hắn bị Triệu Đặc Trạch hủy hại.

Tiêu Duệ Hoa cũng không biện giải cho Khương Lộ Dao, trong lòng hắn không tin Khương Lộ Dao là nữ tử ái mộ phú quý.

Nhưng sâu trong đáy lòng lại nghĩ thà rằng nàng vì phú quý trước mắt mà cô phụ hắn, có như vậy lòng hắn mới thoải mái một chút.

Đổ một ly trà, lúc hắn định đưa cho Khương Lộ Kỳ, thì phát giác thần sắc của nàng hoảng hốt, nhìn hắn thấy ai...Hắn là thể thân?

Tiêu Duệ Hoa không thể nào cao hứng, nâng chung trà lên nhấp một ngụm, chậm rãi nói:

- *Khương tử tiểu thư từng sờ làm gì? Không phải người biết ta cần cái gì nhất sao?*

Mới vừa rồi Khương Lộ Kỳ suy nghĩ về kiếp trước của Tiêu Duệ Hoa, sau này hắn sẽ làm đại quan quyền bính hiển hách.

Từ đại nhân cùng toàn bộ nhân mạch phụ chính đều đắc ý.

Sau đó Từ đại nhân bồi dưỡng Tiêu Duệ Hoa như người thừa kế, nếu không có hắn trợ lực, thì Tiêu Duệ Hoa sẽ không có khả năng ở tuổi ba mươi đã ngồi trên vị trí đại quan.

Người nàng nghĩ nhiều nhất chính là người nổi danh cùng Tiêu Duệ Hoa...Triệu Đặc Dật.

Suốt cuộc đời Triệu Đặc Dật chưa có được địa vị xứng đáng, Khương Lộ Kỳ nghĩ đến đây tâm giống như bị đâm xé đau đớn.

Tiêu Duệ Hoa được Từ đại nhân chiếu cố đủ đường, đi lên con đường quyền lực khuynh dã, nàng còn nhớ rất rõ có rất nhiều người nói, tương lai sau này của hắn có thể không chế triều chính, thao túng hoàng đế...

Khương Lộ Kỳ ổn định tâm, người có thể cho nàng ngày tháng phú quý chỉ có Tiêu Duệ Hoa cũng là lựa chọn tốt nhất.

Triệu Đặc Dật bị bất hạnh nàng không thể thay đổi, nàng không có dũng khí như Khương Lộ Dao lần nữa gả vào Tần vương phủ.

- *Tiêu Giải Nguyên cần người an ủi, không phải sao?*

Khương Lộ Kỳ tươi cười âm áp:

- *Nhị tỷ tỷ làm người tổn thương, là nàng có mắt không trông, Tiêu Giải Nguyên thiên túng chi tài(= tài năng xuất chúng), tương lai hơn xa Tần vương thế tử...chỉ sợ sau này nhị tỷ tỷ sẽ hối hận vì hôm nay thiếu cận(không biết nhìn xa trông rộng).*

- *Tìm an ủi, cũng không tìm Khương tử tiểu thư.*

Tiêu Duệ Hoa cười nghiêng ngả, ánh mắt lộ ra một tia xâm lược, giống như một người hoan tràng khách quen.

Khương Lộ Kỳ có một loại cảm giác bị vũ nhục:

- *Tiêu Giải Nguyên trước khi Từ đại nhân vào kinh, không biết đã đem mọi chuyện an bài thỏa đáng...*

- *Người biết được cái gì?*

Tiêu Duệ Hoa bắt lấy cánh tay Khương Lộ Kỳ, lạnh giọng hỏi:

- *Nói, ai sai người tới?*

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiêu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43-2: Ép hôn (2)

Vì có thể nổi danh, hắn mất đi một phần tình yêu, trong quá trình lật đổ Từ Nghiễm Lợi, hắn tuyệt đối không chấp thuận bất luận cái gì ngoài ý muốn.

Thế lực của Từ Nghiễm Lợi to lớn không lồ, nếu hắn an bài lại để lộ tiếng gió, tất cả đều xong rồi, hắn cũng không cần thi khoa cử, còn đầu hay không phải tùy Từ đại nhân khai ân hay không.

Khương Lộ Kỳ bị hắn tóm kéo mà lao đảo, đối phương phảng phất như muốn ăn thịt người, trong lòng khẩn trương:

- Không có ai sai ta tới, hay là Tiêu Giải Nguyên cùng Từ đại nhân không có nhận thức?

Không thể nào? Khương Lộ Kỳ há hốc mồm, chẳng lẽ bọn họ còn chưa gặp nhau?

Tuy nàng biết được chuyện sau này, nhưng rốt cuộc nàng vẫn không phải là thê tử của Tiêu Duệ Hoa, hoàn toàn không biết Tiêu Duệ Hoa cùng biên giới đại quan Từ tổng đốc khi nào nhận thức nhau...

Khương Lộ Kỳ ngậm bực hận, chuyện nhỏ này, ai mà biết được?

Tiêu Duệ Hoa nhìn chằm chằm Khương Lộ Kỳ, chậm rãi buông lỏng cánh tay, bình đạm nói:

- Là ta hiểu lầm Khương tứ tiểu thư, từ trước đến nay ta vẫn vô duyên nhận thức Từ đại nhân, khi đậu giải Nguyên, cũng chỉ thấy Từ đại nhân một lần mà thôi, tại hạ ở kinh thành chờ khoa cử, dựa vào thực lực giành được vị trí Trạng Nguyên, mong Từ tiểu thư cảm ngôn(=nói năng cảm thận).

- Tiêu Giải Nguyên, có khi thế lực duy trì sau lưng cũng là một loại thực lực, không phải sao?

Khương Lộ Kỳ thấy Tiêu Duệ Hoa thay đổi sắc mặt, trong lòng cười thầm, lời này chính hần nói, sao hần có thể không chọn cộng minh?

- Khương tứ tiểu thư muốn nói về Từ đại nhân?

Tiêu Duệ Hoa cũng vì lời này mà tìm kiếm cộng minh, đối với hần mà nói, chỉ cần có thể đạt được mục đích, thủ đoạn như thế nào cũng không quan trọng, trả giá nhiều hay ít cũng không quan trọng, chỉ cần có thể thắng, cho dù không có phụ huynh duy trì, thì hần vẫn có thể tạo ra thế lực.

- Ta nghĩ...

Trước mắt Khương Lộ Kỳ tối tăm, ánh mắt vẫn đục:

- Tiêu Giải Nguyên, người đừng hoảng...

Tiêu Duệ Hoa cảm giác không ổn, nhìn chằm chằm vào ly trà...Đáng chết, có phải hần bị trúng kế?

Trước đây hần sẽ không để mình trúng loại thủ đoạn hạ đẳng này, hôm nay là vì Khương Lộ Dao cùng Tần vương thế tử ôm hôn, hần đã không cẩn thận như xưa, hơi có chút phóng túng liền mắc mưu?

Hai tay chống trà bàn, Tiêu Duệ Hoa mạnh mẽ ngăn chặn dục vọng bộc phát, mồ hôi từ trên trán chảy xuống:

- Bình tĩnh, Khương tứ tiểu thư, người phải bình tĩnh.

Lúc này Khương Lộ Kỳ cũng biết mình bị trúng mai phục, trong lòng vừa bực lại vừa hận, cả người khô nóng khó chịu.

Thấy Tiêu Duệ Hoa muốn đứng dậy rời đi, Khương Lộ Kỳ cắn cắn môi, từ trên đầu nhỏ xuống trâm cài, hung hăng đâm vào cánh tay của chính mình, máu tươi ướt đầm y phục, như một đóa Huyết Liên nở rộ.....

- Người đi, đi mau, không cần lo cho ta.

Nếu nàng nhào lên, tuyệt đối không sợ chấn động như hiện tại, thân thể Khương Lộ Kỳ lùi về phía sau, cây trâm càng đâm càng sâu.

Lý trí còn sót lại nói cho nàng biết, phải kiên trì, không chỉ gả cho Tiêu Giải Nguyên, còn phải giành được cảm tình của hần...Nữ tử đưa tới cửa, sẽ bị hần tùy tiện vứt bỏ.

Tiêu Duệ Hoa thật sự bị ‘dừng khí’ ‘trình liệt’ của Khương Lộ Kỳ làm chấn động, hần trúng mê dược rất đặc biệt, thấy máu tươi càng miễn cảm.

Nếu không nhìn thấy máu, hần còn có thể kiên trì, nếu đã thấy máu tươi...

Rốt cuộc hần cũng không áp chế được khuynh hướng bạo ngược, giống như mãnh hổ chụp mồi, kéo Khương Lộ Kỳ ôm sát vào lòng, đôi mắt đỏ đậm tràn đầy dã tính, xé rách y phục của Khương Lộ Kỳ.....

- Không, không được.

Tuy Khương Lộ Kỳ tới gần Tiêu Duệ Hoa cảm giác được mới mẻ thoải mái, nhưng nhiều năm là tiểu thư khuê các được giáo dục, khiến nàng vẫn còn duy trì rụt rè lý trí, liều mạng giãy giụa:

- Không được, Tiêu Duệ Hoa, người bình tĩnh một chút..... Bình tĩnh một chút.

Vừa xé vừa kéo, váy áo bị kéo hơn phân nửa, Khương Lộ Kỳ không dám kêu cứu mạng.

Nếu lúc này chẳng may có người nào đó vọt vào, nàng nên làm cái gì bây giờ? Vô mồi(=đỉnh hôn) tăng tị với nhau, chỉ có thể làm thiệp...Sao nàng có thể làm thiệp?

Khương Lộ Kỳ cắn chặt môi, ngăn chặn tiếng kêu cứu, liều mạng xô đẩy Tiêu Duệ Hoa đang đè trên người, nàng vô cùng hối hận vì đã đơn độc xuất môn cùng Tiêu Duệ Hoa...

Trong trà lâu ở một gian trà thất khác, công tử mặc y phục phú quý cười nhẹ nói:

- Thế nào? Đây chính là bí được mà ta lấy từ đại nội, chuyên môn dùng để trợ hứng cho hoàng thượng, vô sắc vô vị, lại không thương tổn thân thể, kim thương không ngứa(bảy□), tiện nghi Tiêu Giải Nguyên.

- Một lát nữa chúng ta vọt vào, đường đường là Giang Chiết giải Nguyên trước khi khoa cử còn thông đồng phá hủy trong sạch của tiểu thư nhân gia, chắc chắn, ta đoán hẳn sẽ bị đoạt công danh, còn muốn làm Trạng Nguyên?

- Hẳn cũng không nhìn xem chính mình là thân phận gì, khoa chính quy trạng nguyên, bản công tử nhất định phải được. Trước kia ta nghĩ sẽ khiến hẳn mất chút mặt mũi, đáng tiếc hẳn quá cẩn thận, rất ít khi xuất môn, càng không lưu luyến thanh lâu, cũng không đồng hành cùng nữ tử, hôm nay thật sự là trời cũng giúp ta, cuối cùng đã có cơ hội. Hắc hắc, nữ tử kia phẩm mạo cũng không kém, nói là khuê nữ cũng có người tin...Chỉ cần sống chết cắn chặt, Tiêu Duệ Hoa gian dân nữ tử đảng hoàng, ta xem hẳn sẽ như thế nào tham gia thi hội.

- Đúng vậy, Tiêu Giải Nguyên điểm phúc không cạn, lần này bởi vì muối muối đắc tội biểu đệ của thái tử, cho dù lúc này hẳn dâng muối muối cho thái tử điện hạ, thái tử điện hạ cũng sẽ không vì hẳn mà cầu tình.

Biểu đệ của thái tử không thể đối phó Tần vương thế tử, chẳng lẽ còn không đối phó được huynh muội Tiêu gia?

Chuyện lần trước khiến hẳn mất mặt, gần đây thái tử cũng không còn cảm thấy hứng thú với Tiêu Chước Hoa.

Hắn cho rằng thái tử đã quên Tiêu Chước Hoa, cho nên mới liên hợp với cử tử hãm hại Tiêu Duệ Hoa.....

Đem chuyện Tiêu Duệ Hoa bị gièm pha nắm giữ trong tay, còn sợ Tiêu Chước Hoa không nghe lệnh?

Đang lúc bọn họ chuẩn bị vọt vào bắt gian, ngoài cửa trà thất xuất hiện mấy tên gia đinh, không nói hai lời, liền đánh bất tỉnh mấy vị công tử phú quý, ném vào trong trà thất.

- Hầu gia, người xem?

Vĩnh Ninh hầu hung hăng đập vào chân tên công tử phú quý hạ được, sau đó đá mạnh vào mệnh căn tử(cái ý ý□):

- Người đi tìm mấy người điểm kỹ thô tục nhất, để các nàng chiêu đãi thật tốt cái đàn vương bát đản này! Ngay cả tôn nữ của lão tử cũng dám hãm hại, khi dễ Khương gia ta không có ai?

Dứt lời, Vĩnh Ninh hầu một mình xông vào trà thất cách vách, vừa vào cửa, liền nhìn thấy Tiêu Duệ Hoa cùng Khương Lộ Kỳ y phục không chỉnh tề ôm nhau.

Hắn cũng mặc kệ Tiêu Duệ Hoa có phải cường bạo hay không cường bạo Khương Lộ Kỳ, liền giơ tay cho Tiêu Duệ Hoa một cái tát.

- Súc sinh!

Tiêu Duệ Hoa bị đánh có chút choáng váng, được hiệu còn chưa có tan đi, lúc này trong mắt hẳn chỉ có phát tiết, phát tiết.

Vĩnh Ninh hầu thấy tình thế không ổn, lập tức đánh Tiêu Duệ Hoa bất tỉnh, lúc này Khương Lộ Kỳ mới chuyển nguy thành an, chặt vật khốc thút thút:

- Tổ phụ...

- Nghiệp chương!

Vĩnh Ninh hầu cũng cho Khương Lộ Kỳ một cái tát:

- Dù người không nghĩ cho bản thân, cũng đến nghĩ cho bọn tỷ muội của người, nếu việc này truyền ra ngoài, người nói xem các nàng làm sao có thể gả phụ?

- Tổ phụ, không phải tôn nữ cố ý, tôn nữ cũng bị người hãm hại?

- Nực cười, ai bảo người một mình đi theo nam nhân chạy tới nơi này?

Vĩnh Ninh hầu kéo áo choàng ném cho Khương Lộ Kỳ, nhin không được hỏi:

- Hẳn có làm gì người chưa?

Không đợi Khương Lộ Kỳ trả lời, hắn tự cao đầu mình, đã như vậy rồi, có hay không còn quan trọng sao?

- Thu thập một chút, về phủ rồi nói.

P/s sorry các nàng nha. ta hơi bận. yên tâm ta k drop đâu. edit dc chương nào ta quăng lên ngay.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43-3: Ép hôn 3

Bí mật khó giữ nếu để quá nhiều người biết, vì vậy không thể để lộ ra ngoài. Vĩnh Ninh hầu chỉ vào Tiêu Duệ Hoa đang hôn mê:

- *Hắn là Giang Chiết giải Nguyên? Còn chưa có thú thê?*

- Dạ...

- *Nếu người nhìn trúng hắn, ta thành toàn cho người, nhưng người phải nhớ kỹ, tương lai là phúc hay họa, đều là do hôm nay chính người hành động ngu ngốc mà tạo thành, không được trách người khác, nếu người không cùng hắn tới trà lâu, mà yên tĩnh ở trong phủ, thì sẽ không nháo ra chuyện như vậy.*

- *Tổ phụ, nhị tỷ tỷ cùng Tàn vương thế tử cũng...*

- *Câm miệng!*

Vĩnh Ninh hầu tức giận lại quăng cho Khương Lộ Kỳ một cái tát.

- *Người còn dám so với nhị nha đầu? Nếu không có nàng cầu tình, hôm nay ta liền bức tử người cái đồ nghiệp chương bại hoại gia phong nết nết của Khương gia ta.*

Khương Lộ Kỳ ô ô khóc lóc kể lể ủy khuất.

Nàng làm sai cái gì? Vì sao ở cùng Tiêu Duệ Hoa lại bị rơi vào cạm bẫy? Vì sao có người muốn hại Tiêu Duệ Hoa?

Không phải Từ đại nhân sẽ bảo hộ Tiêu Duệ Hoa sao?

Cho dù lúc này Tiêu Duệ Hoa không vào phủ thái tử làm trắc phi, thì Tiêu Duệ Hoa cũng sẽ không bị người hãm hại, không nên.....

Khương Lộ Kỳ là người trọng sinh, tất nhiên không biết cái gì gọi là hiệu ứng bướm bướm, chỉ cần nàng làm ra một chút thay đổi, sẽ có khả năng xuất hiện con lốc hiệu ứng.

Kiếp trước Tiêu Duệ Hoa kế thừa Từ Nghiễm Lợi, kiếp này hắn không được Từ Nghiễm Lợi thương thức coi trọng, mà hắn lại có tâm lật đổ Từ Nghiễm Lợi.

Biến hóa này chỉ vì Khương Lộ Kỳ muốn lật đổ Tàn vương thế tử, muốn nhìn Triệu Đặc Trạch gặp xui xẻo...Muốn cứu sống Từ Anh vô tội.

Thay đổi lịch sử chọn lựa bất đồng, ý nghĩa cũng bất đồng, cho dù lịch sử không có cách gì xoay chuyển, nhưng nếu gãi đúng chỗ ngứa sẽ thường xuất hiện biến hóa kinh người.

Ông trời luôn công bằng, cho Khương Lộ Kỳ cơ hội trọng sinh, đã vậy sẽ không trơ mắt nhìn nàng dựa vào ký ức trọng sinh mà xu lợi tị hại(kiểm lợi tránh hại), khi dễ người thường không có trọng sinh.

Vĩnh Ninh hầu mang Khương Lộ Kỳ cùng Tiêu Duệ Hoa rời khỏi trà lâu, muốn hỏi hắn như thế nào lại đến trà lâu?

Chuyện này phải hỏi nha hoàn rất trung tâm luôn hầu cận bên người Khương Lộ Kỳ, thấy chủ tử đơn độc đi theo Tiêu Duệ Hoa, cho nên lặng lẽ đi theo chủ tử.

Sau đó lại thấy Khương Lộ Kỳ cùng Tiêu Duệ Hoa vào trà thất, nha hoàn cảm giác không ổn, nàng không quen biết Tiêu Giải Nguyên.

Nhưng tiểu thư lại đi cùng nam nhân xa lạ, có rất nhiều nguy hiểm nha, nếu chẳng may nam nhân kia ráp tâm gây rối, chẳng phải tiểu thư sẽ bị hủy danh tiết?

Vì nha hoàn cảm thấy lo lắng liền hỏi Vĩnh Ninh phủ báo tin cho tứ phu nhân.

Từ phu nhân vừa nghe đã cảm thấy trời đất u ám, muốn tìm trượng phu thương lượng, lại sợ trượng phu càng thêm thống hận Khương Lộ Kỳ.

Ngay lúc nàng đang bất lực, thì nhị phu nhân vì một sự kiện nên tới tìm nàng, nhị phu nhân rất có hảo cảm với tứ đệ muội, bởi vì tứ đệ muội rất thân thiện với nàng, luôn an ủi nàng, đối xử tốt với nàng..... Đương nhiên này đó đều là suy nghĩ của nhị phu nhân.

Nhị phu nhân vừa nhìn liền biết tứ phu nhân có tâm sự, trải qua một phen ép hỏi, mới biết Khương Lộ Kỳ xuất môn chưa về.

Nhị phu nhân cũng không nói nhiều, vội túm tay tứ phu nhân kéo đi tìm lão phu nhân, dọc theo đường đi còn không ngừng nói:

- Tứ đệ muội yên tâm, khuê nữ của ta đã nói không có nạn đề nào mà lão phu nhân không giải quyết được, có việc gì cứ đi tìm lão phu nhân là thích hợp nhất, khuê nữ của ta sẽ không gạt ta.

Vĩnh Ninh hầu cùng lão phu nhân vừa nghe xong chuyện này, lão gia tử liền bạo phát, dẫn theo thị vệ đi đến trà lâu, hần từng cầm binh làm tướng, thậm trọng lão luyện, liền phát hiện một đám người trốn trong chỗ tối.....

Một sự kiện tai tiếng bị Vĩnh Ninh hầu sạch sẽ nhanh nhẹn đề xướng.

Vĩnh Ninh Hầu còn định đánh Tiêu Duệ Hoa nằm một đống, lại nghĩ tới lão Nhị còn phải trông cậy vào Tiêu Duệ Hoa nâng lên sóng gió cáo trạng đã đảo Từ Nghiễm Lợi.

Hơn nữa muội tử của Tiêu Duệ Hoa còn là vị hôn thê của nhị tôn tử, lão gia tử chỉ đem nước lạnh hắt hẩn tỉnh lại, sau đó lạnh nhạt hỏi:

- Tiểu tử, ta mặc kệ ngươi là Giang Chiết giải Nguyên, hay là trạng nguyên, ngươi cường bạo tôn nữ của ta, ngươi nói xem chuyện này tính thế nào?

Lúc này Tiêu Duệ Hoa đã tiêu tan được liệu, nhưng ký ức không có biến mất, trong lòng hần hồi hận vô hạn.

Không nên bởi vì nhất thời thất thố mà phóng túng chính mình, mất đi tâm tư cẩn thận, lần này cũng may là có Vĩnh Ninh hầu, nếu không sẽ xảy ra chuyện đại chê cười.

Hần xoa nguyệt thái dương, quỳ gối trước mặt Vĩnh Ninh hầu, bình tĩnh nói:

- Kính bực lệnh tôn nữ, là tại hạ sai lầm, tại hạ..... Tại hạ nguyện ý cùng Khương tử tiểu thư cộng kết liên lí(=kết hôn), mong hầu gia ân chuẩn.

Vĩnh Ninh Hầu nhếch khóe môi, Tiêu Duệ Hoa là một nhân vật thông tuệ, nhanh như vậy mà có thể cân nhắc được mất, nên vứt bỏ liền vứt bỏ, nên nhận sai liền nhận sai.

Nếu Tiêu Duệ Hoa không chịu phụ trách, hoặc là cường điệu bị trúng mê dược, tuy Vĩnh Ninh hầu nay không bằng xưa, nhưng thu thập Tiêu Duệ Hoa không nơi nương tựa còn không phải như trở bàn tay?

- Ngươi sẽ đối xử tử tế với tứ nha đầu?

...

Đầu tóc rối tung che đầy khuôn mặt của Tiêu Duệ Hoa, lời Vĩnh Ninh hầu nói, hần không biết nên trả lời như thế nào.

Khương Lộ Kỳ là vô tội, là bị hần liên lụy, nhưng nếu Khương Lộ Kỳ không đuổi theo hần, có lẽ sẽ không có chuyện ngày hôm nay.....

Chỉ cần một ngày, hoặc chỉ cần một canh giờ, hần liền có thể hoàn toàn quên Khương Lộ Dao, một lần nữa bình tĩnh đứng lên.

Nhưng ngay lúc hần thất ý nhất, lại xảy ra loại chuyện như vậy, Khương Lộ Kỳ tự tìm đến cửa, sao hần có thể không hận Khương Lộ Kỳ?

- Nàng là thê tử của tại hạ, cả đời đều là chính thê của tại hạ.

Tiêu Duệ Hoa chỉ có thể cam đoan với Vĩnh Ninh hầu chuyện này, còn muốn nhiều hơn hần cho không được, cũng không muốn cho.

Vĩnh Ninh hầu thờ dài một hơi, tôn nữ của hần làm ra loại chuyện gièm pha như vậy, nếu hần yêu cầu quá nhiều cũng có vẻ quá đáng, trừ Tiêu Duệ Hoa ra, còn ai có thể thú Khương Lộ Kỳ?

- Mới vừa rồi nhị nha đầu nói nhị tử của ta bị nhốt vào thiên lao, đáng lẽ nàng định ngày mai sẽ đi gặp người nói chuyện xem bước tiếp theo nên làm gì, nhưng bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy, về sau người là đường muội phu của nàng, nàng không thể cùng người hay cùng muội muội của người tái kiến(gặp lại), chuyện này để ta nói...

Vĩnh Ninh hầu cùng Tiêu Duệ Hoa mật đàm, Tiêu Duệ Hoa nghe tính toán của Vĩnh Ninh hầu, đôi mắt sáng rực, là Khương Lộ Dao nghĩ ra?

Trong ngực hần vừa buồn lại vừa đau, có lẽ hần thật sự lựa chọn sai lầm.

Ở hầu phủ, lão phu nhân hung hăng giáo huấn Khương Lộ Kỳ, phạt nàng ở trước Phật tổ niệm kinh chuộc tội, hơn nữa còn dặn đám nhi tức phải quản tốt nữ nhi của mình.

Nếu có người làm ra chuyện giống như Khương Lộ Kỳ, trực tiếp đánh chết, tuyệt đối không thể nuông chiều.

P/s sr các nàng ta đi công tác đột xuất không kịp thông báo hay edit. các nàng đợi ta nha.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44-1: Điều kiện (1)

Vĩnh Ninh hầu cùng Tiêu Duệ Hoa đóng cửa mật đàm rất lâu.

Tứ phu nhân nhận được tin đính ước liền niệm một tiếng nam mô, cuối cùng cũng giấu được chuyện gièm pha.

Nếu Tiêu Duệ Hoa không chịu thú Khương Lộ Kỳ, Khương gia cũng không có nhiều biện pháp, dù sao cũng là Khương Lộ Kỳ tự đuổi theo.

Nếu Tiêu Duệ Hoa cắn ngược lại, nói là Khương Lộ Kỳ dùng mê dược, đến lúc đó Vĩnh Ninh hầu phủ mất hết thể diện.

Khương Lộ Kỳ chỉ có thể làm thiếp.

Lúc này Tứ phu nhân nhìn nhị phu nhân thuận mắt hơn một chút, nếu không có nhị phu nhân nhanh chóng quyết định tới gặp lão phu nhân, thì đến giờ cũng không có kết quả.

Sau khi bình tĩnh lại, tứ phu nhân suy nghĩ cửa hôn sự này cũng có chỗ tốt: Tiêu Duệ Hoa là Giang Chiết giải Nguyên, là người đứng đầu kim khoa trạng nguyên.

Tuy Tiêu gia của cái đơn bạc một chút, nhưng dù gì Tiêu gia cũng là thi hương thế gia, Khương Lộ Kỳ gả vào cũng không mất mặt.

Chỉ là nàng không được làm nhạc nẫu của Tần vương thế tử, dù Tiêu Giải Nguyên có tài hơn Tần vương thế tử, cũng không thể so với Tần vương thế tử trời sinh đã có địa vị tôn quý.

Nghĩ đến đây, tứ phu nhân lại hận không thể tát Khương Lộ Kỳ hai bạt tay, cùng Tần Vương thế tử kết nhân duyên thì không chịu, lúc này theo tâm ý Khương Lộ Kỳ, tương lai sau này nhất định Khương Lộ Kỳ sẽ hối hận.

Đang miên man suy nghĩ, thì thấy Tứ gia trở về phủ, sắc mặt lạnh lùng, đáy mắt ẩn hiện vui vẻ, trước khi tứ phu nhân kịp mở miệng liền nói trước:

- Nhị ca vào thiên lao, cũng không biết hắn nghĩ cái gì, lại dám đi tố giác Giang Nam tổng đốc Từ đại nhân, hoàng thượng giận dữ, nhốt hắn vào thiên lao, lúc này Nhị ca lãnh ít dữ nhiều, chỉ cầu hắn có thể hiểu biết nặng nhẹ, chớ liên lụy đến Vĩnh Ninh hầu phủ.

- Cái gì? Nhị gia vào thiên lao?

Tứ phu nhân giật mình kinh hãi, mới vừa rồi nhị phu nhân còn an ủi nàng, chót lát nhị gia đã chọc đại họa ngập trời.

- Nếu vậy chẳng phải nhị tẩu sẽ rất khó xử?

Tứ gia Khương Thừa Trí nói cho có lệ:

- Sau này người giúp đỡ chỉ điểm nhị tẩu nhiều một chút, ta phải đem chuyện này nói cho phụ thân cùng mẫu thân, Từ đại nhân ở trong triều đã căn cơ rất sâu, kết đảng rất nhiều, mục thủ Giang Nam nhiều năm, càng vất vả công lao càng lớn, chỉ sợ kiện tụng vô ích.

Hắn nhận được tin tức của vị bằng hữu bên người hoàng thượng, giống như Khương Lộ Kỳ nói, hoàng thượng thật sự có tâm muốn Từ Nghiễm Lợi phụ tá thái tử.

Gần đây long thể hoàng thượng bất an...

- Kỳ nha đầu đâu? Sao không thấy?

Có đôi khi lời nói việc làm của Khương Lộ Kỳ khiến Tứ gia không có cách gì lý giải, nhưng có nhiều lúc, nàng dự đoán rất chuẩn xác.

Tứ gia có tâm muốn nghe thử xem Khương Lộ Kỳ sẽ có cách gì, làm như thế nào mới có thể cùng tuyển với Từ Nghiễm Lợi, kết giao với đại

thần phụ chính sau này.

Nhưng dù sao Khương nhị gia cũng là huynh trưởng của hần, Tứ gia lo lắng Từ Nghiễm Lợi không tin hần.

Tứ thái thái đem chuyện phát sinh ngày hôm nay nói ra, trọng điểm nhấn mạnh Khương Lộ Kỳ cùng Tiêu Duệ Hoa định ra hôn ước, Tứ gia vừa nghe xong có chút tức giận.

- Nàng không muốn gả cho Tần vương thế tử? Cho nên không tiếc bại hoại danh tiết của chính mình?

- Tứ gia không thể nói như vậy, tứ nha đầu bị Tiêu Giải Nguyên liên lụy, nếu không phải có người thiết kế, thì sao tứ nha đầu có thể làm ra chuyện cầu tha?

- Hừ.

Tứ gia cũng coi trọng Tần vương thế tử, nhưng đối với tiểu tử là Tiêu Giải Nguyên cũng không phải không thể tiếp thu.

Huống chi đại sai đã đúc thành, hần có nói thêm nữa cũng vô dụng, lão gia tử tự thân xuất mã định ra hôn sự, cộc hôn sự này không phải hần có thể phản đối.

Về sau cho dù hần kế thừa tước vị, cũng đừng mong liên hôn cùng đệ nhất danh môn Tần vương phủ.

Sau này con đường làm quan của hần cũng thiếu một phần trợ lực, cho nên tiếc nuối nói:

- Năm đó lẽ ra phải đem ngũ nhi ghi tạc dưới danh nghĩa của người, sau này có gả nàng, thì ta vẫn còn đích nữ để gả cho Tần vương thế tử.

Tứ phu nhân che giấu bất mãn, đem thứ nữ coi như thân sinh, không sợ mình nôn chết?

- Tứ gia mau đi gặp phụ thân đi, thử xem phụ thân nói như thế nào.

- Ừ.

Tin tức mà Khương Tứ gia mang về trong khoảng khắc oanh động toàn bộ Vĩnh Ninh hầu phủ.

Ngay cả Khương Lộ Kỳ đang ở trước Phật tụng kinh chuộc tội nghe tin Khương nhị gia tố giác Từ Nghiễm Lợi mà ngẩn người.

Tràng hạt trong tay Khương Lộ Kỳ rơi xuống đất, sao có thể? Nhị bá phụ như thế nào lại đối lập với Từ Nghiễm Lợi?

Từ Nghiễm Lợi vẫn luôn xem Khương nhị gia như nhi tử thân sinh mà đối đãi, lúc Từ Nghiễm Lợi uy phong nhất, là ai cũng không dám trêu chọc Khương nhị gia...

Sau đó Từ Nghiễm Lợi vinh dương, hiển tể(=con rể) của Khương nhị gia đi lên đình, không còn ai dám chọc Khương nhị gia, rất nhiều người ngóng trông Khương nhị gia có thể nói lời hay về bọn họ trước mặt hiển tể.

Người tới kinh thành mua quan, chọn chức đều chạy đến tìm nhạc phụ...Khương nhị gia.

Khương Lộ Kỳ cảm giác xương cốt lạnh lẽo, ngẩng đầu vừa lúc nhìn thấy Quan Âm Bồ Tát từ bi thương hại nhìn nàng, nàng trọng sinh? Sao mọi chuyện lại xảy ra không giống ký ức kiếp trước?

Khương Lộ Dao túm chặt Khương Mân Cẩn,

- Người định đi đâu?

- Ta muốn cứu phụ thân ta.

- Vô nghĩa, nếu người lao ra là có thể cứu phụ thân, ta sẽ đi cùng người.

- Tiểu muội...

Về mặt Khương Mân Cẩn như đưa đám.

- Ta lo lắng cho phụ thân, ta còn muốn cùng phụ thân cùng đi đánh nhau cùng uống rượu, phụ thân còn chưa có uống được tách trà của nhi tử, còn...

- Có cơ hội, ca ca, còn có cơ hội, phụ thân chỉ bị bắt vào thiên lao, chỉ cần hoàng thượng một ngày không có định tội, thì phụ thân vẫn vô tội.

Khương Lộ Dao nhấn nạt tính tình trấn an huynh trưởng:

- Chờ phụ thân trở về, muội cùng ca cùng phụ thân đi đánh nhau uống rượu, có được không?

Khương Mân Cần gục đầu ngồi xuống ghế, lẩm bẩm tự nói:

- Như thế nào lại như vậy? Từ Nghiễm Lợi cùng phụ thân có quan hệ gì? Vì sao phụ thân lại muốn cùng Từ đại nhân phân cao thấp?

Khương nhị gia làm như vậy là có nguyên nhân, Khương Lộ Dao không đành lòng nói cho Khương Mân Cần biết, chuyện này hãy để mình nàng gánh vác.

- Có lẽ phụ thân nhất thời nhiệt huyết, xem ra ngày thường muội ít nhắc nhở phụ thân, nhưng trời sắp xuống cũng có người chống đỡ, không liên quan đến chúng ta.

- Ca ca, nếu ca có thể đậu tú tài, có lẽ có thể giúp được phụ thân.

- Hử?

Khương Mân Cần suy tư:

- Có thể giúp được phụ thân?

- Muội nhớ lần trước hoàng thượng có gặp tam nguyên tú tài, ca nghĩ thử xem, nếu thấy hoàng thượng, ca liền thay phụ thân cầu tình biện bạch, có lẽ hoàng thượng sẽ vì một mảnh hiếu tâm của ca, mà suy xét lời phụ thân đã nói.

- Ta liền đi đọc sách.

Khương Mân Cần chạy vào thư phòng, tam nguyên, hẳn nhất định phải đậu tam nguyên! Gặp hoàng thượng, biểu hiện hiếu tâm, cứu phụ thân.

Khương Lộ Dao thở phào nhẹ nhõm, nàng rất sợ huynh trưởng nhất thời kích động vọt vào thiên lao, càng sợ huynh trưởng ở trong kinh thành, khắp nơi luôn cúi vì cứu phụ.

Không có chỉ số IQ và EQ như Tiêu Duệ Hoa, thì đừng nghĩ chơi chính trị, phụ huynh không phải là người có thể chơi trò chính trị.

Tiêu Duệ Hoa cũng đủ lợi hại, lần này còn không phải là gặp tiểu nhân? Nếu không có nha hoàn chạy tới báo tin, nếu không có tổ phụ nhanh chóng quyết định, thì không biết lúc này sẽ có kết quả sẽ như thế nào đâu.

Kinh thành là hồ nước sâu, chỉ chút vô ý sẽ trả giá bằng tánh mạng.

Khương Lộ Dao không ghét bỏ phụ huynh không biết cầu tiến, bọn họ ăn nhậu chơi bời, tránh được rất nhiều phiền toái, nghĩ nghĩ này nọ, tự nhiên nàng lại nghĩ đến Tần vương thế tử.....

Người này chỉ số thông minh đủ sao? Nàng đáp ứng gả cho hắn, nghĩa là bọn họ sẽ hợp tác cùng nhau kinh doanh đến lúc tuổi già.

Nếu phía đối tác có chỉ số thông minh quá kém, cho dù nàng là thiên tài cũng gánh không nổi.

Có đôi khi đồng đội trư so với đối thủ lang càng đáng sợ hơn.

Dù sao hiện giờ Khương Lộ Dao nhìn Tần vương thế tử không giống đồng đội trư.

- Nữ nhi...

Nhị phu nhân ôm một cái hộp gỗ đi vào, vành mắt phấp phồng, lưu lyển không rời đem hộp gỗ giao cho Khương Lộ Dao.

- Đây là toàn bộ ngân phiếu mà ta tích góp, người cầm đi đi, mặc kệ như thế nào, cũng phải cam đoan phụ thân người ở trong thiên lao không phải chịu khổ, để hắn ăn ngon uống tốt, hắn chưa từng trải qua đại nạn như vậy.

Trong lòng Khương Lộ Dao nặng trĩu, đỡ mẫu thân, nói:

- Tổ mẫu nói là sẽ chuẩn bị, nương người vẫn nên lưu lại này đó ngân phiếu đi.

- Không có nhị gia, ta cần ngân phiếu làm chi?

Nhị phu nhân đem hộp gỗ đưa cho Khương Lộ Dao, cắn răng nói:

- Ta không tin lão phu nhân, vẫn là chúng ta tự ra bạc chuẩn bị cho thỏa đáng, bạc có thể tích góp lại, nếu phụ thân người bị đánh, bị phế đi, ta sẽ đau chết, có nhiều bạc cũng không mua được phụ thân người.

Nhị phu nhân ô ô khóc lên, đôi mắt Khương Lộ Dao chưa xốt, ôm mẫu thân an ủi nói:

- Được, nữ nhi nhận lấy, chúng ta ra bạc chuẩn bị, người yên tâm, phụ thân ở trong thiên lao sẽ không chịu khổ.

- Người nói xem phụ thân người như thế nào lại làm như vậy? Muốn nháo sự ta cũng theo hần, nhưng hần lại đi đến trước mặt hoàng thượng nháo sự, ta bất lực, cho dù ta có nhiều ngân phiếu, thì có thể lợi hại hơn hoàng thượng sao? Chờ hần trở về, Dao Dao nhất định phải giáo huấn hần, ta cũng... Không tha cho hần, bắt hần quỳ bần tĩnh. Nhưng mà, hần có thể bình an trở về sao?

- Ủ, nhất định phụ thân sẽ bình an, chờ phụ thân trở về, chúng ta cùng nhau thu thập.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44-2: Điều kiện 2

Khương nhị gia nằm trên đồng cỏ khô trong thiên lao, cảnh vật chung quanh không được tốt, vậy mà không có ai bạc đãi Khương nhị gia.

Đầu gối lên hai tay, Khương nhị gia ngắm sao đêm qua song sắt, nhất định Dao Dao rất thương tâm, nhi từ đâu? Nhất định sẽ bị Dao Dao dùng lời nói lừa gạt...

Khương nhị gia khổ sở, đáng thương cho Khương Mân Cẩn, sao không được di truyền đầu óc thông minh giống mình?

Tuy hần tuy hàm hậu một chút, cũng không đến mức bị Dao Dao nói mấy câu là bị lừa.

- Cũng tốt, người ngốc có phúc của người ngốc, người thông minh nghĩ càng hiểu nhiều thì lại càng lo lắng, người một nhà thống khổ nhất chính là Dao Dao.

Khương nhị gia có chút buồn sầu, chờ lúc hần ra tù, hần nên làm như thế nào mới có thể khiến Dao Dao nguôi giận?

Cạch một tiếng, cửa thiên lao mở ra, Khương nhị gia nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu nương nhờ ánh trăng nhìn xem.

Thấy một vị công tử trẻ tuổi bị nha dịch dẫn vào, nhìn có chút quen mắt, Khương nhị gia đang nhàm chán, cuối cùng cũng có người vấn đáp, xoay người đứng dậy, hỏi:

- Người là ai?

- ...

Đứng ngoài cửa nhà lao là Tần vương thế tử khuôn mặt sầu bức, đối mặt với hoàng thượng hần cũng chưa uể oải như vậy:

- Là tiểu tể tương lai của người.

- Nữ nhi của ta không có khả năng gả cho người đã từng vào thiên lao, người đừng bại hoại danh tiết nữ nhi của ta...

- Thế tử điện hạ.

Sai dịch nâng cao giọng nói:

- Tần vương thế tử điện hạ, người định trụ cách vách, hay là...

- Ở cùng một chỗ với Khương nhị gia.

- Dạ.

Sai dịch mở cửa nhà lao, Triệu Đặc Trạch đi vào, đứng ở trước mặt Khương nhị gia:

- Thấy rõ ràng, lại không nhận ra ta, sau này ta sẽ đem Dao Dao đến nơi rất xa, để cho người không nhìn thấy.

- Tần vương thế tử? Sao người sẽ là tiểu tể tương lai của ta? Đừng nghĩ người có địa vị cao, là có thể khi dễ nữ nhi của ta, ta nói cho người biết, ta không có sợ người.

Khương nhị gia đứng dựng lên, duỗi tay đâm cánh tay của Tần vương thế tử, hung tợn cảnh cáo Tần vương thế tử:

- Muốn mang khuê nữ của ta đi, người đừng có nằm mơ, trong lòng khuê nữ của ta chỉ có ta, không có phần của người...

Triệu Đặc Trạch không cam lòng yếu thế cùng Khương nhị gia đánh nhau, sai dịch nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Hai vị này một trước một sau cáo trạng Giang Nam tổng đốc, còn nghĩ là đồng đảng, ai ngờ gặp mặt liền quánh nhau.

Hay là hoàng thượng nhốt bọn họ chung một chỗ, chỉ vì muốn cho bọn họ đánh một trận?

Hai người không có đánh hết sức, nhưng cũng dùng không ít lực, đánh một hồi thì nằm ngã ngửa ra đồng cỏ khô, Triệu Đạc Trạch thờ hồn hèn nói:

- Dao Dao để cho ta tới chiều cổ người, người muốn ăn cái gì? Uống cái gì chỉ cần nói với ta?

- A, trong thiên lao còn có đãi ngộ này?

- Bởi vì ta là Tần vương thế tử, ta có bạc, có người nghe ta sai sử, người thì không được, cho nên muốn hưởng thụ, nhớ rõ thiếu ta ân tình.

- Nếu không phải vì Dao Dao, người sẽ cho ta ăn uống sao?

- Người nói xem?

Triệu Đạc Trạch tính tình tàn nhẫn vậy mà ở trước mặt Khương nhị gia liền trở nên rồi rắm?

- Không có Dao Dao, ta có thể nhận thức người là ai?

- Ta không cần ăn uống.

- Vì cái gì?

- Người muốn lấy lòng nữ nhi của ta, muốn thủ nữ nhi của ta, nếu tương lai sau này chẳng may nữ nhi của ta gả cho người, người lại đối xử với nàng không tốt, ta muốn tới cửa đánh người, chỉ vì hôm nay ta ăn uống này nợ của người, ta phải thiếu người một phần nhân tình, lúc ta đánh người, lại hạ thủ lưu thì làm phải sao bây giờ? Ăn uống chỉ là chuyện nhỏ không quan trọng, ai biết tương lai có thể hay không có biến hóa? Ta ăn ít một chút cũng không đói chết, cần gì phải thiếu nhân tình của người? Huống chi...Người muốn mượn cơ hội này lấy lòng ta, muốn có được tâm của khuê nữ ta, ta đâu có xuân(ngu) mà nhìn không ra? Chỉ vì ăn ngon uống tốt mà bán khuê nữ?

- Người không ngu.

Triệu Đạc Trạch bội phục nói:

- Ai dám nói người xuân? Khương nhị gia, Không phải người đem tâm nhân đều dùng ở trên người ta?

Trước kia Triệu Đạc Trạch cảm thấy có nhạc phụ như Khương nhị gia rất phiền toái, rất bức bối.

Hiện giờ bức bối vẫn như cũ, nhưng cảm giác phiền toái giảm đi rất nhiều, Khương nhị gia vì nữ nhi cam nguyện cáo trạng Từ Nghiễm Lợi.....

Triệu Đạc Trạch có chút cảm động, có lẽ Khương nhị gia mới chân chính là phụ thân tốt.

Tần vương không thể so với Khương nhị gia.

Triệu Đạc Trạch đứng dậy phân phó tên sai dịch:

- Đem này nợ đưa lên.

Hắn cũng không tin Khương nhị gia không ăn không uống, ai mà không biết Khương nhị gia không chịu được khổ?

Không mất nhiều thời gian, tên sai dịch bụng đồ ăn cùng rượu ngon lên, hương rượu phiêu tán, một tên sai dịch khác thì ôm chần gấm tiến vào, trải lên đồng cỏ khô, đốt nến cùng huân hương.

Thiên lao cũ nát lập tức rực rỡ hẳn lên, Triệu Đạc Trạch liếc nhìn Khương nhị gia đang úp mặt vào góc tường, ném vài tấm ngân phiếu về phía tên sai dịch, rồi nói:

- Có việc sẽ kêu các người.

- Dạ, thế tử điện hạ.

Sau khi đám sai dịch rời đi, Triệu Đạc Trạch rót rượu, uống rượu, khen:

- Rượu ngon.

Triệu Đạc Trạch vừa uống rượu vừa suy xét, hắn không định đem mệnh ném vào thiên lao, vậy cánh trong triều của Từ Nghiễm Lợi cũng không phải là hạng người nhân từ nương tay.

Khương nhị gia vẫn luôn bị đói, không thấy rượu và thức ăn, còn có thể nhìn xuống, hiện giờ rượu và thức ăn ở ngay trước mắt lúc ẩn lúc hiện, hần liếm liếm môi, ôm đầu, nhìn xuống, phải nhìn xuống, không thể vì ăn uống mà bán Dao Dao.

Nếu chẳng may Dao Dao bị khi dễ, hần làm nhạc phụ là phải đánh tiểu tử...

Triệu Đạc Trạch càng nhìn Khương nhị gia càng thấy hần đáng yêu, trên đời này sao lại có người giống như Khương nhị gia? Làm như chắc chắn hần sẽ khi dễ Dao Dao vậy.

- Ha, ngươi có hiểu rõ nữ nhi của ngươi không?

Dựa theo cá tính cường hãn của Khương Lộ Dao, sau khi thành thân ai khi dễ ai còn không biết đâu.

Khương nhị gia ngăn chặn khát vọng, thanh âm trầm thấp:

- *Nói không ăn, sẽ không ăn.*

Hần đưa lưng về phía Triệu Đạc Trạch nằm lên đồng cỏ khô, tuyệt đối không thể bị viên đạn bọc đường ăn mòn, úp mặt vào vách tường trong thiên lao.

- *Ngươi nghĩ ngươi rất tốt? Sẽ không phạm sai lầm? Sẽ không thương tổn Dao Dao? Ai có thể cam đoan?*

Triệu Đạc Trạch nắm chặt chén rượu, ai cũng không có cách gì cam đoan tương lai sẽ không phát sinh chuyện gì, cũng giống như hần...

Không biết có thể đã đảo Từ Nghiễm Lợi hay không, mới vừa rồi lúc gặp mặt hoàng thượng, hoàng thượng đối xử lạnh nhạt với hần, khiến Triệu Đạc Trạch kinh hãi, càng xác minh hoàng thượng không giống như người ngoài nghĩ là rất sùng ái hần.

Trên người trước sau vẫn lưu trữ dòng máu Dương gia, theo lời thái hậu từng nói, tướng mạo của hần giống tổ phụ.

Hoàng Thượng đối với tổ phụ là lão Tần vương có loại khúc mắc không nhỏ.

Triệu Đạc Trạch một tay đè lại bả vai, mới vừa rồi phụ thân Tần vương đánh hần một cái tát, rất đau, nhất định phụ vương không ngờ hần lại dám làm như vậy, không biết sau khi phụ vương hỏi Tần vương phủ, sẽ cùng Tần Vương phi nói cái gì, Tần Vương phi...

Sẽ không công khai bỏ đá xuống giếng, nhưng nài so với chuyện trực tiếp bỏ đá xuống giếng còn đáng giận hơn.

Hần cùng Khương nhị gia bị nhốt trong thiên lao, nhất định Tần vương phủ sẽ nghĩ cách văn hồi cục diện, Vĩnh Ninh hầu phủ..... Dao Dao sẽ nghĩ mọi cách cứu Khương nhị gia.

- *Ờ.*

Khương nhị gia nghe thấy tiếng nồn mưa, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tần Vương thế tử đang che ngực, thân thể run rẩy, khăn khăn lấm bầm:

- *Có độc, rượu và thức ăn có độc...*

- *Ngươi thế nào?*

Khương nhị gia lập tức ôm lấy Tần vương thế tử, banh miệng hần, duỗi tay kéo yết hầu của hần.

- *Không có việc gì, không có việc gì, nhớ ra là tốt rồi.*

- *Người đâu, người đâu, cứu mạng, mau đi tìm đại phu.*

Triệu Đạc Trạch không cho hần kéo yết hầu, Khương nhị gia mắng một câu:

- *Hài tử cứng đầu, như thế nào lại không biết nghe lời? Lúc này còn bận tâm cái gì?*

Cổng Triệu Đạc Trạch lên, Khương nhị gia vọt tới cửa nhà lao, dùng sức đóng cửa hàng rào:

- *Người đâu, người đâu.*

- *Hiện tế ngoan, nếu ngươi chết, ta sẽ đem khuê nữ gả cho người khác...*

- *Ha ha, ha ha.*

Triệu Đạc Trạch từ hần trên người nhảy xuống, khom mình hành lễ:

- *Tiểu tử bài kiến nhạc phụ đại nhân...*

"Bốp" Khương nhị gia hung hăng cho Triệu Đạc Trạch một cái tát:

- *Hồn dần!*

Sau đó Khương nhị gia lại lui về góc tường, dựa vào vách tường ngồi xuống.

Hôm nay Triệu Đạc Trạch bị nhạc phụ tương lai cùng phụ vương đánh, nhưng hai cái tát này có ý nghĩa không giống nhau.

Một cái tát của phụ vương xoá sạch hi vọng cuối cùng của hắn, còn một cái tát của Khương nhị gia lại khiến hắn khát cầu.

Hắn là Tần vương đích thân nuôi lớn, Tần Vương chỉ dạy hắn đọc sách biết chữ, hắn thấy Tần vương ôm thân sinh nhi tử của Tần vương kể phi sinh chơi đùa...

Từ nhỏ hắn đã biết hắn là thế tử, mỗi tiếng nói cử động phải phù hợp với thân phận Tần vương thế tử, hắn không thể mềm yếu, không thể thiên chân, không thể làm nũng...

Phải làm Tần vương thế tử trang trọng trầm ổn, có như thế mới không làm phụ vương thất vọng khi đem địa vị thế tử để lại cho hắn.

Rất nhiều người nói hắn không như Triệu Đạc Dật rất giống Tần vương, không có tài hoa bằng Triệu Đạc Dật, Tần Vương phi sở sinh nhi tử nhạy bén thông tuệ, phẩm mạo cực tốt.

Bọn họ so với hắn càng hiền hậu, hắn có thể ổn định vị trí thế tử, trừ chuyện là người Dương gia ra, quan trọng nhất là Tần vương đối xử với hắn cũng không tồi, không đành lòng để hắn mất đi vị trí thế tử.

Hắn nhìn thì giống như có được tất cả, nhưng này đó đều là người khác bố thí, là ngoại tổ Dương gia dùng tánh mạng cùng máu tươi đổi lấy, cho nên hắn táo bạo, hắn dễ giận, hắn kiêu ngạo, chỉ có như vậy hắn mới có thể chứng minh hắn vẫn là Tần vương thế tử.

Hắn dùng hết sức lực muốn giúp Dương gia báo thù, là vì không muốn mang trên lưng gánh nặng ân đức của Dương gia.

Ai cũng không hỏi ý kiến của hắn, bọn họ giúp hắn quyết định con đường phải đi, nếu hắn đi sai, sẽ có rất nhiều người nhảy ra chỉ trích hắn, nói hắn thật có lỗi với người này người kia?

Triệu Đạc Trạch từ trên mâm xé xuống một cái đùi gà, đi đến bên cạnh Khương nhị gia, học theo bộ dáng của Khương nhị gia, ngồi bên người hắn, cầm đùi gà nhét vào trong tay Khương nhị gia.

- *Ta không phải cố ý đùa giỡn ngươi, nhạc phụ, ta sai rồi, tha thứ cho ta được không?*

- *Hừ.*

- *Nhạc phụ.*

Triệu Đạc Trạch đâm đầu vào bả vai của Khương nhị gia:

- *Ngươi tha thứ cho tiểu tử đi.*

- *Hừ.*

Khương nhị gia cầm đùi gà, khinh thường nhìn Triệu Đạc Trạch một cái, ý tứ là đừng nghĩ dùng một cái đùi gà nho nhỏ là có thể thu mua hắn, hắn thật sự kiên quyết sinh khí!

- *Nhạc phụ muốn như thế nào? Thế nào thì người mới có thể tha thứ cho ta?*

- *Ta ra điều kiện gì thì ngươi cũng đáp ứng?*

- ...

Triệu Đạc Trạch ẩn huyết thái dương, còn không phải là tự làm tự chịu?

- *Ngươi nói thử xem, ta sẽ cân nhắc.*

Hắn sẽ không tùy tiện tin tưởng bất luận kẻ nào, hay đáp ứng bất luận điều kiện gì.

- *Một chút cũng không thành tâm, không ăn.*

- *Được, ngươi nói, ta đáp ứng.*

- *Ta nói nha.*

- *Nói đi.*

Khương nhị gia ngậm đuôi gà, chậm rãi nói:

- Nếu tương lai sau này người làm chuyện có lỗi với khuê nữ của ta, ta muốn đánh người, người không thể trốn. Nếu tương lai sau này người cãi nhau với khuê nữ của ta, người phải chủ động xin lỗi, còn nữa người phải cam đoan, sau này không thể nạp trặc phi.

- Nếu người làm được, ta sẽ tha thứ cho người.

- ...

Triệu Đạc Trạch há miệng, đây đúng là phụ thân kỳ ba? Không hề có nguyên tắc một mực đứng về phía Khương Lộ Dao.

- Nếu Dao Dao làm sai thì sao?

- Khuê nữ của ta không có khả năng làm lỗi.

Khương nhị gia tự hào vung đuôi gà trong tay:

- Đáp ứng, hay là không đáp ứng?

- Đáp ứng.

Triệu Đạc Trạch nhấc tay thề nói:

- Người nói gì ta cũng đáp ứng, người đánh ta, ta không né, nếu ta cùng Dao Dao cãi nhau, ta sẽ chủ động xin lỗi, ta...Tương lai sẽ không nạp trặc phi, vừa ý rồi chứ.

- Người còn phải thêm một câu, nếu vi phạm lời thề, nhân thần(thần nhân + quỷ thần) ruồng bỏ!

- Được, nếu ta vi phạm lời thề, nhân thần ruồng bỏ.

Lúc này Khương nhị gia mới vừa lòng gật đầu, chạy vài bước đến bàn rượu và thức ăn, ngồi ăn uống thả cửa.

- Thế tử điện hạ, người cũng ăn nha.

Bị người khí đến no rồi, nơi nào nuốt trôi?

Triệu Đạc Trạch ngã xuống đồng cỏ khô:

- Người ăn đi, ta không đói bụng.

Khóe miệng cong lên, trong lòng chảy qua một loại xa lạ tình thân, có Khương nhị gia làm nhạc phụ, xem ra cũng không xấu. . .

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45-1: Xuất ngục (1)

Hai ngày tiếp theo, Triệu Đạc Trạch ra bạc cùng Khương nhị gia ăn nhậu chơi bời, có khi Khương nhị gia nhàn rỗi đến nhàm chán sẽ chỉ Triệu Đạc Trạch làm như thế nào để dưỡng trùng, đấu quắc quắc, đua rượu đánh nhau.

Những chuyện này Tần vương thế tử chưa bao giờ trải qua, nghe mà choáng váng.

Khương nhị gia khinh thường Tần vương thế tử:

- Người còn dám xưng là hoàn khổ công tử? Nay nọ cũng không hiểu? Thanh danh hoàn khổ ăn công tử làm sao có?

- ...

Triệu Đạc Trạch tự ti, thì ra muốn làm công tử ăn chơi trác táng thì phải giống như Khương nhị gia?

Không biết từ khi nào thì Triệu Đạc Trạch nổi danh là hoàn khổ công tử.

Nếu nghiêm túc mà nói, hấn không ham rượu, không đánh nhau, không nháo sự, không phiêu xướng(=thanh lâu), cũng không bao đường ngoại thất.

Ngay cả ý niệm cường đoạt mỹ nhân cũng bị Khương Nhị gia diệt sạch, sao hấn lại nổi danh là hoàn khổ công tử?

Khương Nhị gia tỏ vẻ thấu hiểu vỗ vỗ vai Triệu Đạc Trạch:

- Về sau ta sẽ mang người đi chơi.

- Không được, ta sợ Dao Dao trách ta.

- Không có việc gì, Dao Dao sẽ không trách người, nàng chưa từng ngăn cản ta chơi bời, chỉ cần đừng quá phận là được, tỷ như kỹ nữ tuyệt đối không thể đụng vào.

Đó là đối với người. Triệu Đạc Trạch tin tưởng Khương Lộ Dao nhất định sẽ xem trọng tiêu chuẩn.

Huống chi nếu hấn đi theo Khương Nhị gia chơi bời, sẽ có ngày thảng tự tại, nhưng hấn không phải là Khương Nhị gia, thông qua chuyện lần này đối đầu với Từ Nghiễm Lợi, Triệu Đạc Trạch càng muốn hưởng tới quyền lợi, cảm giác làm mưa làm gió mới là điều mà tâm trí hấn hướng về.

Lúc hấn đứng trước mặt hoàng thượng tổ giác Từ Nghiễm Lợi mưu hại Dương gia, hoàng thượng thay đổi sắc mặt, triều thần kinh ngạc khó nói ra lời.

Này nọ hết thấy đều khiến Triệu Đạc Trạch khoái cảm, thao túng đại sự quả nhiên so với chuyện phân cao thấp với Tần vương thì thú vị hơn nhiều.

Trong giây lát Triệu Đạc Trạch đã giác ngộ, muốn chân chính nắm giữ vận mệnh của chính mình, chỉ có thể làm người mạnh nhất.

Mười tám năm trước sinh tử không nằm trong tay hấn, mười tám năm sau, hấn muốn ai sống thì sống, muốn khiến ai chết... Thì phải chết.

Đại án này khơi mào dã tâm của Triệu Đạc Trạch, cũng khiến hấn hạ quyết định thu nạp thuộc hạ do ngoại tổ phụ cùng tổ phụ lưu lại.

Trên đời này không có ai có tư cách kế thừa thực lực của lão Tần vương cùng Dương gia hơn hấn, còn về vật này nọ của phụ vương, chỉ cần hấn thực lực đủ cường, ai có thể từ trong tay hấn cướp đi tất cả?

Khương Nhị gia gãi gãi đầu, Triệu Đạc Trạch nghĩ gì hấn đoán không được, nhưng rất nhiều đại thần đều có bộ dạng như Triệu Đạc Trạch lúc này.

Khương Nhị gia không hiểu dã tâm của bọn họ, hấn cũng sẽ không dùng cuộc sống của mình áp đặt yêu cầu người khác.

Chỉ hy vọng Triệu Đạc Trạch có thể nhớ kỹ lời thề, đừng cô phụ khuê nữ của hấn.

- Người thành Long cũng tốt, cơ hàn cũng thế, nhớ rõ, chỉ cần người thủ khuê nữ của ta, thì người chính là tiểu tử của ta, tương lai nếu thật sự không chịu nổi nữa, thì hãy theo ta, ta sẽ đem kinh nghiệm đường tròng giao cho người, nhất định không sợ chết đói.

- ...

Triệu Đạc Trạch vô ngữ, cũng đứng coi chuyện này như là một con đường lui, cho dù trên đời này mọi người vứt bỏ hấn, thì Khương Nhị gia vẫn sẽ thu lưu hấn, chỉ cần hấn không cô phụ Dao Dao.

- Nếu tương lai ta có thể là đại thần, nhạc phụ đại nhân, người muốn cái gì ta cũng cho người, quyết không nuốt lời.

- Thật ra ta cũng không muốn gì nhiều, ăn ngon uống tốt là được.

Khương Nhị gia nghĩa khí nói với Triệu Đạc Trạch, trong lòng cũng tăng thêm vài phần hảo cảm, nam nhân có bản lĩnh có chí khí mới xứng với Dao Dao.

Khương Nhị gia biết Dao Dao khó được, cho nên hấn không có đem đám bằng hữu có nhân gia tốt giới thiệu cho nữ nhi.

Cùng Tần vương thế tử có hôn ước là Vĩnh Ninh hầu thế tử, Khương Nhị gia chưa bao giờ nghĩ mình có thể làm Vĩnh Ninh hầu thế tử.

Trước kia hấn không dám nghĩ, cũng sợ phiền toái, hiện giờ nếu hấn đã vào thiên lao, chỉ cần có thể sống mà đi ra ngoài, vị trí Vĩnh Ninh hầu thế tử không phải hấn thì là ai?

Ở trong thiên lao ăn ngon uống tốt còn được trở thành Vĩnh Ninh hầu thế tử, Khương Nhị gia cảm thấy cho dù hồi phủ phải quỳ bàn tính, lấy lòng khuê nữ cũng đáng giá.

Đại trượng phu không thể một ngày không có quyền, Khương Nhị gia có thể không cần quyền lợi địa vị, nhưng cũng không thể để phủ sa cháy ra ruộng ngoài.

Sau này hấn gặp mặt Triệu vương cũng tự tin hơn, có tước vị cùng không có tước vị rất khác nhau.

Tần Vương phủ.

Tần vương ở trong phòng bức bối đi tới đi lui, Tần vương phi biết tin Tần vương thế tử cáo trạng Từ Nghiễm Lợi bị nhốt vào thiên lao, nàng lấy danh nghĩa là phải chiếu cố Từ Anh, tránh gặp Tần vương, cho nên chỉ có Tần vương vì ái tử mà phát sầu.

- *Chú tử Từ đại nhân có thể hay không...*

- *Ta nói cũng vô dụng, chuyện này ai nói cũng vô dụng, phải xem ý tứ của hoàng thượng.*

Tần Vương phi đang nhuộm màu móng tay (=son móng), nhẹ nhàng thổi thổi móng tay.

- *Lát nữa đưa điểm tâm khuya cho Dật nhi cùng vương gia đi.*

- *Người cũng thật đau tiếc nhị thiếu gia, cơ hội tốt như vậy lại nhường cho nhị thiếu gia.*

- *Ta làm chuyện này, người không hiểu, ta muốn gì, người cũng không hiểu, người chỉ cần biết Dật Nhi giống như thân sinh nhi tử của ta, ở vương phủ người nào dám bạc đãi Dật nhi, ta quyết không tha.*

- *Nô tỳ hiểu Dật thiếu gia đối với người vô cùng hiếu thuận, cũng cảm kích người, nếu không có người, Dật thiếu gia có thể có ngày hôm nay?*

Tần Vương phi nâng bàn tay bạch ngọc, cẩn thận xem xét móng tay, màu đỏ tươi như máu.

- *Người phải chú ý hướng đi trong cung, nghe xem hoàng hậu nương nương nói như thế nào, nếu chẳng may hoàng thượng không chịu được sự phản đối ý kiến của trên dưới triều thần mà tra rõ Từ Nghiễm Lợi..... Ta cũng nên sớm an bài, cũng không thể bạc đãi Anh nhi.*

Hiện giờ người khẩn trương nhất là hoàng hậu cùng thái tử, từ đầu xuân long thể hoàng thượng bất an, căn cứ theo lời mật báo hoàng thượng từng phun huyết.....

Chỉ sợ hoàng thượng đã sớm chọn phụ thần cho thái tử, cho nên Từ Nghiễm Lợi mới có thể đưa Từ Anh vào kinh.

Nếu lần này Từ Nghiễm Lợi suy sụp, sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến thái tử, hoàng thượng vì thái tử chuẩn bị an bài lại bị hủy hoại hơn phân nửa.

Không biết hoàng thượng còn tâm lực lại vì thái tử lựa chọn phụ chính đại thần hay không.

Một khi Từ Nghiễm Lợi suy sụp, Từ Anh chính là một quân cờ chết, Tần vương phi nhú mày, cho dù là quân cờ chết, cũng phải vì mình mà cố gắng mới được.

Dám cáo trạng đã đảo Từ Nghiễm Lợi chính là đại anh hùng, tất nhiên Tần vương thế tử sẽ nổi danh trong thiên hạ, đây là điều mà Tần vương phi không thể tiếp nhận.

- *Phụ thái tử đèn đuốc sáng trưng, nô tỳ nghĩ thái tử thật sự khẩn trương vì vụ án của Từ đại nhân, có khi nào có người đi thiên lao...*

- *Người nghĩ thế tử gia không có chuẩn bị mà dám đi vào thiên lao?*

Tần vương phi ngăn chặn hạ nhân có tâm tư nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của:

- *Hiện tại ta không động tới hắn, đương nhiên là ta có dụng ý, không chỉ không mượn cơ hội này động thủ, ta còn muốn bảo hộ Tần vương thế tử, hiện tại còn chưa phải lúc lật con át chủ bài, Thương nhi còn chưa chuẩn bị thỏa đáng.*

- *Người sai người đi xem Anh nhi, khuyên nàng đừng lo lắng...*

Tần vương phi chuyển động đôi mắt:

- *Thôi, để ta đích thân đi một chuyến, cộc kiện tụng này, thế tử gia thành bại đã là tứ lục, hiện tại ta có chút hồ đồ, sao thế tử gia lại dám trực tiếp đối đầu cùng Từ đại nhân? Điều này không giống hành ngôn của hắn trước giờ, sai người chú ý hướng đi của đám thuộc hạ của thế tử gia.*

- *Tuân mệnh.*

Tần vương phi chỉ đề ý Tần vương thế tử ra hậu chiêu, căn bản là không lưu tâm đến Khương nhị gia.

Trong mắt nàng, chẳng qua Khương nhị gia chỉ là người bị thế tử gia chọn để ném ra dò đường mà thôi.

Trong thư phòng, Triệu Đặc Dật khuyên nhủ Tần vương:

- *Phụ vương có tức giận cũng không thể không màng đến sự sống chết của đại huynh, người tốt nhất hãy sớm an bài, nhi tử sợ Từ đại nhân...*

Mấy năm gần đây Từ Nghiễm Lợi rất ương ngạnh, ở Giang Nam có căn cơ, vây cánh trải rộng trong triều dã.

Một khi Từ Nghiễm Lợi then quá thành giận, Triệu Đặc Trạch sẽ gặp nguy hiểm, Triệu Đặc Dật nhẹ giọng nói:

- Nhi tử cho rằng nên đề phòng đến người mời lừa.

- Trừ Triệu vương điện hạ không còn cơ hội thừa kế, hoàng trưởng tử, tam hoàng tử, tứ hoàng tử, vẫn còn có người duy trì, tuy hoàng trưởng tử thân thể không tốt, nhưng hoàng trưởng tử không chỉ là trưởng tử của bệ hạ, còn là nhi tử của Thục phi người khiến hoàng thượng ái nấy hổ thẹn nhất, hai nhi tử của hán đều là nhân trung chi long, trong đám hoàng tôn, hoàng thượng cũng coi trọng hai người bọn họ nhất.

Tần vương hít sâu một hơi, ánh mắt thâm trầm, hỏi:

- Bọn họ sẽ mượn đao giết người?

- Kỳ thật người muốn đại huynh xảy ra chuyện không phải chỉ có Từ đại nhân, còn có thái tử điện hạ, phụ vương, người đừng xem thường đại huynh, gần đây bát đại tổng binh chuẩn bị vào kinh báo cáo công tác, nhi tử cho rằng nếu lời đại huynh nói là thật, thì không có cơ hội nào thích hợp để đã đao Từ Nghiễm Lợi hơn lúc này. Từ khi tổ phụ cùng Dương Soái qua đời, biên cương vẫn không ổn định, bao gồm Liêu Đông, Liêu Dương, Mông Cổ phần lớn lãnh thổ đã thành miếng mồi cho Man Di, sắp đến mùa thu hoạch, Man di không chịu trồng trọt, chỉ biết đoạt lấy, bát đại tổng binh muốn làm theo ý mình, hoàng thượng lại không tin bọn họ, liên tiếp điều bọn họ thay quân, bọn họ không nhất định có thể ngăn cản được Man Di.

- Cho dù bọn họ có tâm, đánh giặc không phải chỉ cần có tướng quân là được, Dương Soái một tay thao luyện ra quân đoàn thép vào lúc này sẽ bảo trì trăm mặc sao?

Sắc mặt Tần vương biến đổi, trong lòng sợ hãi nói:

- Nói như vậy, Trạch nhi làm đúng rồi?

- Vẫn là muốn xem thử xem có người cùng đại huynh hợp mưu hay không, nói động bát đại tổng binh cũng không phải là một việc dễ dàng, ai cũng biết có thể dựa thế, nhưng dựa thế như thế nào còn phải bố trí kỹ càng tỉ mỉ, ngàn vạn lần không thể làm qua loa, nếu không có uy vọng nhất định, cho dù đăng cao danh vọng, cũng không đạt được thiên hạ, chỉ cần có thể khống chế cục diện, hoàng thượng sẽ không dễ dàng động vào Từ đại nhân, chân tướng vụ thảm án Dương gia chỉ có đại huynh mới có thể để ý.

Triệu Đặc Dật cũng không để ý đến Tần vương đích phi Dương thị, hán chỉ nhận Tần vương phi hiện giờ là mẫu.

Tần vương hỏi:

- Người nói xem hiện tại chúng ta làm sao bây giờ? Hay là để ta đi liên hệ với bát đại tổng binh? Không được, nếu ta đi, không chừng hoàng thượng sẽ cầm vòng Tần vương phũ.

- Không sai.

Triệu Đặc Dật tiếc nuối thờ dài, cường chế nhiệt huyết, chỉ có thể nhìn cơ hội tốt nhất ở trước mắt hán trôi đi.

Cho dù hán đoán được bước tiếp theo nên làm như thế nào, Tần vương nhất mạch căn bản không thể nhúng tay, đừng nhìn thấy thái hậu che chở Tần vương mà lầm, nếu thật sự muốn xung đột với hoàng thượng, cho dù là thái hậu cũng không được.

Hoàng thượng mới là đế vương danh chính ngôn thuận của Đại Minh.

- Nhi tử nghĩ cần phải bảo hộ đại huynh, chuyện này đặt lên hàng đầu.

- Dật nhi, người thực tốt.

Tần vương mang vài phần tiếc nuối, đáng tiếc dù hán xuất sắc hơn nữa cũng không phải đích phi sở sinh.

Triệu Đặc Dật khiêm tốn nói:

- Trong thiên hạ không thiếu người tài ba, nhi tử có thể nghĩ ra, người khác cũng có thể nghĩ, phải xem các hoàng tử ai nhanh tay hơn ai, ai nghĩ dài lâu.

P/s bắt đầu đầu sâu rồi nha các nàng. đừng quên vote ủng hộ ta nha□□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45-2: Xuất ngục 2

Trong phủ đệ của hoàng trưởng tử cũng có mưu đồ bí mật, năm nay hoàng trưởng tử đã gần bốn mươi, dưới gối chỉ có hai nhi tử, tuổi chừng hai mươi.

So với thái tử còn lớn hơn hai tuổi, hần là hoàng trưởng tử, nhi tử là hoàng trưởng tôn, lúc trước hần bị nhiễm phong hàn, thân thể vẫn luôn không khỏe, nếu không phải vì hai nhi tử, hần sẽ không tranh ngôi vị hoàng đế, lật đổ thái tử.

- *Phụ vương, chúng ta nên xuống tay.*

Hai nhi tử kêu gào cổ động, hoàng trưởng tử có vài phần kích động.

- *Người có nắm chắc?*

- *Đây chính là cơ hội tốt để lật đổ thái tử, người là hoàng trưởng tử, lại có hiền danh, chỉ vì thái tử đầu thai vào trong bụng hoàng hậu, mặc kệ hần tình tình như thế nào đều có thể làm thái tử, này không công bằng, huống chi năm đó nếu không phải tổ mẫu vì hoàng gia gia chấn một đao mà bỏ mình, thì ngôi vị hoàng hậu kia chính là tổ mẫu, người mới là đích trưởng tử danh chính ngôn thuận.*

Đương kim hoàng hậu hiện giờ là sắc phong sau, nghe nói năm đó hoàng thượng đã viết chiếu thư sắc phong Thục phi làm hoàng hậu.

Ai cũng không ngờ lúc đến bãi săn lại gặp phải thích khách, Thục phi vì cứu hoàng thượng bị trọng thương không qua khỏi.

Hoàng thượng đem chiếu thư phong hậu thiêu cùng Thục phi, cũng truy phong Thục phi làm hoàng hậu.

Truy phong hoàng hậu vẫn không bằng hoàng hậu còn tồn tại.

Đây cũng là nguyên nhân khiến các nhi tử của hoàng trưởng tử không phục, nếu không có vụ ám sát, hoàng trưởng tử mới là thái tử.

- *Phụ quý cầu trong hung hiểm, phụ vương nếu không quyết đoán, sẽ phải chịu loạn. Người cho rằng người không tranh, thái tử đăng cơ là có thể tha cho người? Tổ mẫu được truy phong hoàng hậu, người thái tử phòng bị nhất chính là người, đến lúc đó người muốn giống nhị hoàng thúc Triệu vương làm thái bình Vương gia cũng không được.*

- *Đúng vậy, phụ vương, tổng binh vẫn còn hoạt động liên lạc với chúng ta, chỉ cần xóa sạch Từ Nghiễm Lợi, đồng nghĩa với chuyện chặt đứt một cánh tay của thái tử, người cũng có thể mượn cơ hội này nắm giữ một phần quân quyền.*

- *Được.*

Hoàng trưởng tử hạ quyết định, cùng các phụ tá thương lượng rất lâu, chế định kế hoạch nghiêm khắc, không chỉ muốn diệt trừ cánh tay của thái tử, còn muốn tận dụng khả năng nắm giữ trung tâm của bát đại tổng binh.

Đêm nay, trong kinh thành không có bao nhiêu người được ngủ yên, phủ hoàng tử cũng không tắt đèn.

Sau khi Tiêu Duệ Hoa từ Vinh Ninh hầu phủ trở về, vẫn luôn liên lạc với người cùng viện, liên lạc với kim khoa cử tử, có Vinh Ninh hầu nhắc nhở, hần cũng muốn liên lạc với bát đại tổng binh.

Nhưng hần không có tư cách đứng ở trước mặt tổng binh, huống chi hần so với Khương Lộ Dao còn sâu xa hơn nhiều, tổng binh không phải là người mà hần có thể cổ động, thái tử, hoàng tử đều liên lụy trong đó, bọn họ cũng không phải là ngốc tử.

Hiện giờ hần chỉ cầu có thể nổi danh thiên hạ, giải được đề tâm, còn lại cho dù hần có được, cũng không có năng lực cùng chỗ dựa bảo hộ.

Trận gió to này bắt đầu từ trong tay hần, là hần đẩy hướng thuyền, nhưng kết quả.....

Hần chỉ có thể đạt được một phần, người tham dự càng nhiều, sóng triều càng lớn, thì hần thu lợi càng ít.

- *Cũng tốt, ăn không hết gió độc, khiến cho trận phong ba này càng kịch liệt.*

- *Ca ca còn chưa ngủ?*

Tiêu Chúc Hoa giờ ngon nên đi vào thư phòng tối đen, cẩn thận xem xét nàng phát giác huynh trưởng khác thường.

- *Ca làm sao vậy? Như thế nào không châm nén?*

Tiêu Duệ Hoa trầm mặc một hồi lâu, đôi mắt hiện lên một tia áy náy:

- *Khương nhị gia vào thiên lao, nhưng người hãy yên tâm, hần không có việc gì, chuyện người cùng Khương Mân Cẩn đã thương định xong.*

- *Hần vì cái gì mà bị bắt vào thiên lao?*

- ...

- *Có phải ca lợi dụng hần?*

Tiêu Chước Hoa là người cực kỳ thông tuệ, nghe lệnh huynh trưởng cứu sống Ngô công tử, gần đây từ trong miệng của Ngô công tử nàng cũng biết được một chút tiếng gió, suy nghĩ một chút liền đoán được đại khái, chưa xốt nói:

- *Ca thật sự làm?*

Tiêu Duệ Hoa chậm rãi cúi đầu, hần cũng bất đắc dĩ, lời này hần không thể mở miệng được.

- *Khương biểu muội sẽ không tha thứ cho ca, muội đã từng nói với ca, trong lòng Khương biểu muội không ai quan trọng hơn thân nhân của nàng, ca tính kế Khương nhị gia, ca làm vậy sao Khương biểu muội có thể yên tâm gả cho ca? Cho dù ca có rất nhiều lý do, cũng không nên hy sinh người thân cận để đổi lấy ích lợi, ca ca, ca sai rồi.*

- *Ta đã cùng Vĩnh Ninh hầu tử tiểu thư định ra hôn ước, về sau đừng nhắc tới nàng, tẩu tử tương lai của muội là Khương Lộ Kỳ.*

- *Cái gì? Sao ca lại thú Khương tử tiểu thư? Ca ca, ca hồ đồ rồi sao?*

- *Khương Lộ Kỳ lớn lên cũng không thua kém nàng, hiền thực, thông tuệ...*

Tiêu Duệ Hoa như đang thuyết phục chính mình.

- *Tuy phụ thân của nàng sẽ không thừa tước, nhưng ở Hàn Lâm Viện, tương lai tiền đồ sẽ rộng mở, đối với ta mà nói cũng là một phần trợ lực.*

- *Chỉ cần ca ca có thể nghĩ thông suốt, muội sẽ không nhiều lời, chỉ là muội tiếc thay ca, đã bỏ lỡ Khương biểu muội.*

Tiêu Chước Hoa nhìn huynh trưởng ẩn hiện chưa xốt cùng bất đắc dĩ, nhất định đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nếu không huynh trưởng sẽ không cùng Khương tử tiểu thư định ước, huynh trưởng hại Khương nhị gia vào thiên lao, Tiêu Chước Hoa cảm thấy hổ thẹn, cũng có tâm bồi thường cho tên ngốc tử kia.

Tiêu Chước Hoa liền quyết định, chờ đến lúc nàng gả vào Khương gia, nhất định sẽ coi Khương nhị gia cùng nhị phu nhân như thân sinh phụ mẫu mà phụng dưỡng.

Nếu nàng đã thích Khương Mân Cần, cũng sẽ thích người sinh dưỡng ra Khương Mân Cần.

Tiêu Duệ Hoa thấp giọng nói:

- *Ta cảm giác không phải ta thiết kế Khương nhị gia, mà là công công tương lai của muội thiếu ta một phần ân tình, trên đời này khó trả nhất không phải là nợ ân tình sao?*

Rốt cuộc hần cùng Khương nhị gia ai mất nhiều?

Lại qua ba ngày, trong kinh thành gió nổi mây phun, Tiêu Duệ Hoa dẫn đầu đám cử tử quỳ gối trước cửa cung, khấn cầu hoàng thượng tra rõ Giang Nam tổng đốc Từ Nghiễm Lợi, trả trong sạch cho người đã chết là Dương Soái.

Bá tánh trong kinh thành cũng tự động đi ra đường lên tiếng ủng hộ các cử tử, có rất nhiều người quỳ gối trước cửa Dương phủ không đi.

Dương gia trước sau vẫn đóng chặt đại môn, nhưng hoàng thượng lại không thể đóng chặt cửa cung, gọi Tiêu Duệ Hoa cùng vài cử tử có tên tuổi vào cung diện thánh.

Lúc này bát đại tổng binh phụng mệnh nhập kinh báo cáo công tác, dâng tấu chương đến ngự tiền, khấn cầu hoàng thượng trừng trị hung thủ.

Cũng nói bá tánh biên cương dân tâm không ổn, chỉ có trả công đạo cho Dương Soái mới khiến bá tánh thần phục, đồng tâm hiệp lực ngăn cản Man Di.

Lúc này tất cả đại quan trong triều đều thất thanh, cho dù là vây cánh của Từ Nghiễm Lợi cũng không dám vì Từ Nghiễm Lợi nói nhiều một câu.

Biên cương bất ổn, bá tánh trong kinh thành chờ lệnh đã không phải hoàng thượng muốn áp xuống là có thể áp xuống.

Hoàng thượng ngồi trên long ý, trong nháy mắt già nua đi rất nhiều, long thể càng ốm yếu, ánh mắt dừng ở trên người thái tử:

- *Người nói như thế nào?*

- *Khụ khụ.*

Thái tử ho khan vài tiếng, nhiều ngày không ngủ không nghỉ để tìm cách, thái tử cũng tiêu hao không ít tâm huyết.

Hần so với hoàng thượng cũng không tốt hơn bao nhiêu, từ trong bụng hoàng hậu mà mang bệnh không thể nói, đến nay đã mười tám năm.

Lúc này sắc mặt thái tử trắng bệch, chậm rãi nói:

- *Nhi thần có thể tra rõ, nhưng phụ hoàng không thể chịu bá tánh, tổng binh cùng các cử tử hiếp bức.*

- *Thái tử, người không nhớ thánh nhân từng nói, Dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh.*

(Yul: Dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh (Mạnh Tử) - Dân là quan trọng nhất, xã tắc đứng sau, quân thần nhẹ hơn.)

Hoàng thượng nhiều lần thất vọng về thái tử, cục diện trước mắt không phải hoàng thượng muốn làm sao thì làm.

Hoàng thượng nắm quyền sinh sát, nhưng...

Hoàng thượng có thể giết sạch cử tử sao? Truy sát cử tử, sĩ lâm thanh lưu sẽ thế nào? Ai còn dám vì hoàng thượng bán mạng? Đợi sau sách sử sẽ nói hẳn là hôn quân.....

Bất đại tổng binh trong tay nắm một nửa binh lực của Đại Minh, mấy năm nay hoàng thượng không ít lần trừ khử ảnh hưởng của Dương Soái trong quân.

Nhưng hiệu quả cũng không được như ý, cho dù hẳn khiến người tử trung với Dương Soái cời giáp hồi hương, thì Dương Soái ở trong quân vẫn là quân thần.

Nếu không có đội quân tinh nhuệ bảo vệ biên cương ngăn cản Mãn Di, ngôi vị hoàng đế này hẳn ngồi cũng không xong.

- *Bịt miệng của dân chúng còn nguy hiểm hơn chặn sông phòng lũ, trăm không thể vì một tên đại thần mà bịt miệng dân chúng.*

Hoàng thượng trầm ngâm một hồi:

- *Truyền chỉ, hạ lệnh Từ Nghiễm Lợi đơn thân đơn kỵ nhập kinh, Đại Lý Tự chờ tam tư hội thẩm Từ Nghiễm Lợi.*

- *Tuân chỉ.*

- *Đồng thời phóng thích Tần vương thế tử cùng Khương Thừa Nghĩa, nếu thật sự Từ Nghiễm Lợi có tội, trăm cảm kích bọn họ bệnh vực lẽ phải.*

- *Hoàng thượng thánh minh.*

Trên triều đình đều là người thông minh, hoàng thượng còn chưa định tội Từ Nghiễm Lợi đã phóng thích người tố giác Từ Nghiễm Lợi là Tần vương thế tử cùng Khương nhị gia.

Đủ để chứng minh hoàng thượng đã tính toán hy sinh Từ Nghiễm Lợi, mặc kệ Từ Nghiễm Lợi có liên quan đến vụ án Dương Soái hay không, tam tư hội thẩm ra kết quả cũng chỉ có thể phán hẳn có tội... bán hữu cầu vinh, hãm hại trung lương.

Nếu không làm như vậy, sẽ không thể bình ổn sóng gió này.

Hoàng Thượng vứt bỏ chuyện vì thái tử lựa chọn phụ chính đại thần, mà lựa chọn củng cố giang sơn xã tắc.

Lúc Khương nhị gia rời khỏi thiên lao, vẻ mặt như đưa đám, Tần vương thế tử hỏi:

- *Người làm sao vậy? Luyến tiếc ta?*

- *Sau khi trở về chỉ sợ tạm thời ta khó có thể xuất môn...*

- *Được phong làm thế tử, người bị bắt ở yên trong quý phủ để xã giao, ta nói sai sao?*

- *Đương nhiên là sai rồi, ta sẽ bị phạt chép sách, khấu trừ bạc tiêu vật. Ai, ai bảo ta dám đắc tội với Dao Dao?*

Khương nhị gia nhận mệnh gục đầu xuống, lê từng bước về hướng Vĩnh Ninh hầu phủ, hẳn rất luyến tiếc thiên lao này, nơi có ăn có uống, còn có thể dạy dỗ Tần vương thế tử, kỳ thật Tiêu Giải Nguyên chọn cho hẳn chỗ này cũng không tồi.

Tần vương thế tử xoay người lên ngựa trở về Tần vương phủ, lần này trở về, lòng dạ hẳn cũng thay đổi, nhìn thấy Triệu Đạc Dật cũng không còn khinh thường cùng oán hận.

- *Nhị đệ.*

Triệu Đạc Dật thấy Tần vương thế tử biến hóa cũng giật mình, giống như đại huynh đã thả lỏng tâm tình, không còn dùng đôi mắt phản hận lãnh ngạo nhìn người, hẳn cười nói:

- *Chúc mừng đại ca vì Dương gia tẩy oan huyết án.*

- Không phải là chuyện vui gì, ta thà rằng mẫu phi cùng ngoại tổ phụ còn sống.

Tần vương phi sắc mặt khê biến, đối với Tần vương thế tử tăng thêm vài phần cảnh giác.

Trong Vinh Ninh hầu phủ.

Khương nhị gia vây quanh Khương Lộ Dao xoay hơn mười vòng.

- Dao Dao, ta sai rồi, ta thật sự sai rồi, người đừng khóc nữa.

- Ta thê, ta không dám nữa, nếu không người khấu trừ một năm bạc tiêu vật của ta đi? Đừng khóc nữa, không phải ta đã không có việc gì rồi sao?

- Phụ thân có biết nữ nhi rất lo lắng cho người?

- Biết, biết.

Khương nhị gia lâm bầm nói:

- Về sau chi sợ cũng không còn cơ hội, Dao Dao, ta nói cho người biết, Tần vương thế tử cũng không tệ lắm, không đúng, phải là Dao Dao có ánh mắt không tồi, ta ở thiên lao khảo nghiệm hắn rất nhiều lần, ta nhìn ra tuy tính tình của hắn có chút hung ác, nhưng không phải là người xấu.

- Tính tình có chút hung ác? Có ý tứ gì?

- Chính là, chính là, hắn dám giết người.

Khương nhị gia nghiêm túc hỏi tương những ngày ở cùng Tần vương thế tử.

- Tính tình của hắn không được tốt, trong lòng rất nhiều tâm sự, ta tới gần hắn có thể cảm giác được một cỗ lạnh lẽo, bất quá, ta nhìn hắn vẫn còn có thể cứu chữa, có thể cứu được.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46-1: Đỉnh ước 1

Khương nhị gia nói những lời này, khiến Khương Lộ Dao dở khóc dở cười, hung hăng liếc phụ thân một cái.

- Phụ thân có thể biết?

- Ta nhìn người rất chuẩn, người xem, ta ở bên ngoài lăn lộn lâu như vậy, cũng chưa từng ăn một, người nào tốt người nào xấu, ta dùng cái mũi vừa ngửi liền biết.

Khương nhị gia tiếc nuối buông tay:

- Cái này ta không có cách gì truyền cho người, là trời sinh.

Khương Lộ Dao đấm phụ thân một quyền, há miệng nói:

- Ai muốn học? Phụ thân là cầu sao? Còn dùng mũi?

- Được rồi, được rồi.

Khương nhị gia xoa đầu nữ nhi:

- Cuối cùng cũng nín khóc, nếu tiếp tục khóc, đầu có giống thiếu nữ chuẩn bị đính ước?

- Phụ thân...Người còn không phải là hầu phủ thế tử.

- Ta ở thiên lao vài ngày, hoàng thượng cũng nói cảm kích ta bênh vực lẽ phải, Đại Minh vô địch lập hiền, ai hiền hơn ta?

Trước kia hắn không muốn làm thế tử, lúc này có hy vọng, càng nghĩ càng cảm thấy làm thế tử rất có tiền đồ, bạc sẽ nhiều, địa vị sẽ cao, lúc đánh nhau

sẽ giúp được nhiều lắm.

- Trước kia ta dưỡng trùng, rất nhiều người ta nói ta không danh không nghiệp, hiện giờ ta dưỡng trùng, đó là phẩm vị, hiểu không?

Khương Lộ Dao đẩy đẩy Khương nhị gia:

- Được rồi, người có phẩm vị, mau đi rửa mặt chải đầu đi, cửa của nữ nhi xem như người đã qua, còn cửa của nương...Hừ hừ, phụ thân muốn dễ dàng thông qua cũng không được nha.

- Hắc hắc, ta có tuyệt chiêu.

Khương nhị gia từ trong vạt áo lấy ra vài tấm ngân phiếu, vung vẩy về phía Khương Lộ Dao:

- Nhìn xem, là phụ thân ngươi kiếm ra, nương ngươi nhìn thấy ngân phiếu nhất định sẽ cao hứng, đừng rồi, còn có một phần ruộng đất mà Tàn vương thế tử bại bởi ta, ở Giang Nam nha, là nơi mà nương ngươi muốn xây thôn trang nhất, ta không phải đi thiên lao, mà là đi kiếm bạc.

Khương Lộ Dao lại có cảm giác như bị lôi điện đánh trúng, ngân phiếu có giá trị rất lớn, lắm lắm hỏi:

- Người lấy ở đâu?

- Là Tàn vương thế tử thua ta, hần căn bản không biết bài bạc, lúc đánh bài, ta còn nhường hần, còn nhường rất nhiều lần, nhưng hần vẫn thua, haiz, Dao Dao a, sau này ngươi cùng hần thành thân, phải quản bạc nha, hần đánh bài chính là cho ngươi ta bạc. Điểm này ngươi phải học nương của ngươi...Đừng rồi, ngươi phải quản hần ác liệt hơn quản ta, nếu không, lòng ta không phục.

- ...

Khương nhị gia vui sướng đi rồi, Khương Lộ Dao ngó người một lúc lâu, phụ thân rất ít khi đánh cuộc, nói là không có kỹ thuật..... Chủ yếu là bởi vì, phụ thân có vận khí thật sự rất bạo.

Người khác mười người đánh bạc chín người thua, mà phụ thân nàng là mười đánh chín thắng, thua kia là lung tung đánh bừa.

Có lẽ vì đánh bạc luôn thắng, cho nên trước giờ Khương nhị gia không cảm thấy đánh bạc thú vị, có lẽ Tàn Vương thế tử vừa mới bắt đầu sẽ nghĩ nhường Khương nhị gia, cuối cùng...

Khương Lộ Dao có thể nghĩ đến khuôn mặt bị đá kích của Triệu Đặc Trạch, thật thảm, cùng đám người thua bạc giống nhau như đúc.

Đánh bài thắng được bạc có lai lịch bất chính, sẽ mang lại nhiều phiền toái, cho nên Khương Lộ Dao chưa từng nghĩ sẽ lợi dụng thiên phú của phụ thân.

Cũng không giảng giải cùng phụ thân, cho nên lúc ấy Khương nhị gia chỉ thấy mình đánh bạc rất cao siêu, là đồ thần trên đời.

Khương Lộ Dao đồng tình với Tàn vương thế tử khi bị nhốt cùng phụ thân, tinh thần của hần đã bị tàn phá nghiêm trọng.

Có người cao hứng, đương nhiên sẽ có người khổ sở, Khương nhị gia hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang trở lại Vĩnh Ninh hầu phủ.

Các phòng còn lại vừa hâm mộ lại vừa ghen hận, mặc kệ là ai cũng biết dù trời có sập xuống, cũng không ngăn được Khương nhị gia bước lên vị trí thế tử.

Khương đại gia, tam gia, tứ gia biểu tình như nuốt phải hoàng liên, lục phủ ngũ tạng đều ngấm trong nước đắng, bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn Khương nhị gia đắc ý, cái gì cũng không làm được.

Sau khi Khương nhị gia hồi phủ, hôm sau hoàng thượng hạ lệnh thái giám đi truyền ý chỉ, tuyên triệu phu thê Vĩnh Ninh hầu cùng Khương nhị gia tiến cung diện thánh.

Khương Lộ Dao từ trên xuống dưới trung diện cho phụ thân, nhắc nhở hần ở trước mặt hoàng đế ngàn vạn lần đừng phạm nhị.

Khương nhị gia gật đầu đáp ứng, nói thầm, trường hợp như vậy sao hần có thể phạm nhị?

Vốn định phó thác tổ mẫu chăm sóc Khương nhị gia, ai ngờ Khương Lộ Dao đợi nửa ngày, chỉ chờ được lão hầu gia.

Thấy sắc mặt của lão hầu gia không tốt, trong lòng Khương Lộ Dao rất buồn bực, tổ mẫu bị bệnh? Hoàng thượng triệu kiến cũng không đi, tổ mẫu muốn quấy kiểu gì?

Lão hầu gia mặc triều phục Vĩnh Ninh hầu, nhìn Khương nhị gia trang điểm đôi mới, nói:

- Đi thôi, không cần chờ mẫu thân ngươi, nàng sẽ không đi.

Sẽ không đi? Khương Lộ Dao càng tò mò, hai vị này nháo ở riêng, liên náo loạn mười mấy năm.

Trong đó nhất định có hiểu lầm, trước kia Khương Lộ Dao cho rằng bởi vì tổ mẫu không thể sinh, tổ phụ mới lãnh đạm với tổ mẫu.

Hiện giờ xem ra, tổ phụ căn bản không thêm để ý có hay không có đích tử, như vậy giữa bọn họ rốt cuộc là vì cái gì đã khiến cho quan hệ lãnh đạm như vậy?

Đã một đồng tuổi, còn giận dỗi, Khương Lộ Dao nhìn có chút đau lòng, tiền phụ thân cùng tổ phụ, nàng suy nghĩ một hồi, chủ động đi tìm tổ mẫu.

Lão phu nhân ở Phật đường niệm kinh, Khương Lộ Dao đứng ở cửa nhìn vào bên trong một lúc lâu, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

- Tổ mẫu.

Nàng có thể nghe ra lão phu nhân tâm không tĩnh, cũng không giống ngày xưa trầm ổn, lão phu nhân lại dám giả bệnh không vào cung...

Khương Lộ Dao không khỏi hướng đến tình tiết cầu huyết, không chừng bọn họ hiểu lầm lẫn nhau chính là do hoàng thượng tạo ra, tổ phụ cũng không mặn nhạt với hoàng thượng.

- Nhị nha đầu, người đi về trước đi, hôm nay ta không rảnh gặp người.

- Dạ.

Khương Lộ Dao không dám nói nữa, rốt cuộc hết thấy chỉ là nàng suy đoán, có lẽ nàng nghĩ sai rồi, có lẽ không có liên quan đến hoàng thượng, cuối cùng nói một câu:

- Trước kia đếm từng năm, hiện giờ người cùng tổ phụ là đếm ngày, không chừng ngày nào đó liền...Oán hận gì đó quá trầm trọng, tôn nữ cùng phụ mẫu ngóng trông người thật sự vui vẻ trôi qua ngày tháng.

-

Lão phu nhân dừng vân về Phật châu, chậm rãi nhắm mắt lại, môi hé mở, không có cách gì nói ra lời trong lòng.

Lúc quay đầu lại, Khương Lộ Dao đã sớm đi rồi, lão phu nhân lắc đầu,

- Xú nha đầu, chọc người liền chạy.

Hôm nay Khương Lộ Dao có thể nhiều lời nói mấy câu đó, đã rất khó được, rốt cuộc nàng vẫn luôn trốn tránh phiền toái.

Trong lòng lão phu nhân cũng vì Khương Lộ Dao quan tâm mà buồn lòng một chút, nhưng lúc này nàng vẫn không có cách gì tha thứ cho lão hồ đồ kia!

Phụ tử bọn họ tiến cung chỉ nửa nén nhang, Khương nhị gia ôm thánh chỉ phong hấn làm Vĩnh Ninh hầu thế tử.

Lão hầu gia nhẫn nại tính tình ứng phó vài câu với đám nhi tử còn lại, phân phó phu thê Khương nhị gia:

- Sau này các người chính là thế tử cùng thế tử phu nhân, chuyên trong phủ giao cho các người. Sai người thu thập Võ Hoa Đường các người dọn vào đi, còn ruộng đất kẻ đất của hầu phủ, mẫu thân người sẽ giao cho người, sản nghiệp của Khương gia cứ giao cho các người xử lý.

Các phòng còn lại trong Khương gia sắc mặt càng khó coi, lão hầu gia một chút cơ hội cũng không lưu cho bọn họ.

Lão hầu gia nói xong lời này, liền xoay người trở về sân viện:

- Chuyện xã giao, tìm mẫu thân người đi, đừng làm phiền ta.

Khương nhị gia suy nghĩ luôn đơn giản, chấp tay nói với các huynh đệ:

- Phụ thân mệt mỏi, về sau có việc gì, các người cứ tìm ta là được.

- ...

Tìm người? Người có thể giải quyết vấn đề gì? Trong lòng đám huynh đệ khinh thường Khương nhị gia, lúc này cũng phải duy trì vẻ mặt.

Bọn họ luôn ngóng trông lão hầu gia có thể sống lâu mấy năm, nếu không, lão hầu gia vừa đi, không chừng Khương lão nhị sẽ đuổi bọn họ ra khỏi hầu phủ.

Lão hầu gia còn sống, Khương lão nhị chỉ là thế tử, bọn họ còn có cơ hội chờ đợi Khương nhị gia phạm sai lầm.

Dựa theo bản lĩnh thích gây họa của Khương nhị gia, bọn họ không tin Khương nhị gia sẽ không phạm sai lầm.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 46-2: Đỉnh ước 2

Khương nhị gia đem thánh chỉ đến từ đường cung phụng, người khác vì tâm tình không tốt, không mở tiệc chúc mừng, Khương nhị gia cũng không thêm đề ý người khác có cao hứng hay không, hần chỉ nghĩ cùng thê nữ, nhi nữ chúc mừng náo nhiệt một phen.

- Lão tử là thế tử, tương lai tước vị sẽ truyền cho ngươi, tiểu tử, phụ thân ngươi rất có bản lĩnh.

- Hắc hắc.

Khương Mân Cẩn cùng Khương nhị gia đều uống say mềm, hai người kẻ vai sát cánh, giống như huynh đệ.

Khương Mân Cẩn mắt lơ dờ mông lung, cười ngây ngô:

- Phụ thân, hôn sự của nhi tử cùng Tiêu biểu muội...

- Ngày mai ta sẽ tìm người đi Tiêu gia cầu thân, không đúng, phải chọn ngày lành, làm chuyện của ngươi, còn phải làm chuyện của Dao Dao.

Khương nhị gia nghĩ tới chuyện nữ nhi sắp gả đi, đáy mắt nổi lên lệ quang, thừa dịp say rượu bắt lấy cánh tay của Khương Lộ Dao:

- Tàn vương thế tử chính là tên hỗn đản, sao hần có thể thú ngươi..... Dao Dao, ta không gả, phụ thân dưỡng ngươi cả đời.

- ...

Nhị phu nhân néo lỗ tai của trượng phu, lạnh lùng nói:

- Nói bậy gì đó? Ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi khiến Dao Dao hỏng hôn sự, xem ta như thế nào thu thập ngươi.

- Còn không phải là ta luyện tiếu khuê nữ sao.

Khương nhị gia lên án nhìn nhị phu nhân:

- Ta cũng không tin, ngươi bỏ được Dao Dao đi gả phu? nàng đi rồi, ai giúp ngươi đào góc tường hầu phủ.

- Hiện giờ ta là thế tử phu nhân, Vĩnh Ninh hầu là của ta, ta còn cần đào góc tường sao? Do ta thường xuyên đào góc tường, ta so với ai khác biết rõ nên làm như thế nào để ngăn chặn người khác đào góc tường của ta, về sau ai dám đào góc tường hầu phủ, thì người đó chính là địch nhân của ta.

- Hắc hắc.

Khương nhị gia ngây ngô cười, Khương Lộ Dao đỡ trán, thật là cực phẩm, có thân nhân như thế sao lại không "cảm động" đến rơi nước mắt?

Hôm sau vốn định tuyển ngày đi Tiêu gia cầu thân, chỉ là đêm qua Khương nhị gia uống quá nhiều, lại thừa dịp say rượu cùng nhị phu nhân ở trên giường đại chiến yêu tinh.

Hần ngủ đến hoàng hôn mới dậy, canh giờ này, hần nghĩ cầu thân đã quá muộn, liền ôm thê tử tiếp tục ngủ.

Hạ nhân trong hầu phủ chờ thấy chủ tử tương lai đến chiều tối, có chủ tử không đứng đắn như vậy sao?

Bọn họ còn đỡ một chút, dù sao cũng là hạ nhân không dám nói chủ tử thị phi, nhưng thân thích của Vĩnh Ninh hầu, bằng hữu đều đang chờ hầu phủ yến khách.

Ai ngờ, đợi cả ngày, cũng không chờ được thiệp mời, người thân cận sai thủ hạ đến hầu phủ hỏi thăm tin tức, suy nghĩ xem có phải mình bị Vĩnh Ninh hầu thê tử ghét bỏ?

Rốt cuộc Khương nhị gia dám ở trước mặt hoàng thượng tổ giác Từ Nghiễm Lợi tư thế oai hùng có vẻ rất có tiền đồ.

Khương Lộ Dao cũng muốn mời khách, nhưng phu thê thế tử đang ngủ, mời khách nhân vào biết nói cái gì?

Nàng chỉ là văn bối có lợi hại hơn nữa cũng không thể thay thế phụ mẫu, nhẫn nại tính tình gửi cho mỗi môn quan thân gia một trương thiệp.

Hiện giờ thế tử đang ở trước giường tần hiếu với lão phu nhân, chờ lão phu nhân khang phục, sẽ tới cửa bái phòng.

Cái lý do này rất dễ thù tã với người.

Đáng tiếc, qua ngày thứ ba, Khương nhị gia đã tung tăng nhảy nhót đem theo lễ vật đi đến phủ của Quốc Tử Giám tế tửu, thỉnh hấn giúp nhi tử của mình tới Tiêu gia cầu thân...

Quốc Tử Giám tế tửu hận không thể bóp chết Vĩnh Ninh hầu thế tử, bọn họ có thù oán, tìm ai không tìm lại đi tìm mình.

(Yul: các nàng có nhớ vụ gì k?)

- Nhưng ta chỉ biết có mình ngươi, không quen biết văn thân. Tiêu gia dòng dõi thi hương, công huân võ tướng đi cầu thân không được tốt lắm. Người giúp đỡ ta đi, người xem lễ vật cho người ta cũng đưa tới rồi, nếu người không hỗ trợ, lễ vật này không phải mua không công sao? Người bán nói không cho trả hàng.

- ...

Quốc Tử Giám tế tửu rất muốn hỏi, người nhận thức mấy vị công huân võ tướng? Người quen thuộc với Khương nhị gia người nào không phải giả áo túi com?

- Người bán không cho trả hàng, vậy người tự dùng đi, người cầm đi đi.

- Người cũng quá đạo đức rồi, không thu lễ vật liền hỗ trợ, thật sự là... Dù sao lễ vật cũng không nhiều lắm, người miễn cưỡng nhận lấy đi, nếu không ta không đành lòng...

Khương nhị gia bắt được cánh tay của Quốc Tử Giám tế tửu:

- Ta đã tìm người tình qua, hôm nay là ngày lành, nhanh chút, sinh lễ ta đã đặt ở cửa phủ, chỉ chờ người.

- ...

Lúc này Quốc Tử Giám tế tửu không nói nên câu "ta không đi", ôm ờ bị Khương nhị gia kéo ra cửa, bắt đắ đi theo Khương nhị gia đến Tiêu gia.

Khương nhị gia xua đầu bằng tay, chọn thế tử cho nhi tử lại là muội muội duy nhất của Tiêu Giải Nguyên.

Quốc Tử Giám tế tửu nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là không nên đắc tội với Khương nhị gia mới thỏa đáng.

Huống chi đến Tiêu gia cầu thân, chuyện này cũng không tổn hại mặt mũi, hiện giờ ai chẳng biết Tiêu Giải Nguyên sẽ là kim khoa Trạng Nguyên, con đường làm quan rộng mở.

Sau khi Quốc Tử Giám tế tửu nhìn thấy Tiêu Giải Nguyên, liền tiếc nuối khuê nữ của mình gả quá sớm.

Cử tử trầm ổn, có tài hoa, có tâm cơ như thế này cũng không nhiều lắm thấy, Trạng Nguyên ba năm một lần, nhưng Tiêu Duệ Hoa như vậy vài thập niên cũng không tìm ra.

Quốc Tử Giám tế tửu nhìn Khương nhị gia có vài phần kính nể, nữ nhi là Tần vương thế tử phi, nhi tử thú nữ nhi Tiêu gia, ai còn dám nói Khương nhị gia gốc?

Trên đời nhiều người thông minh như vậy, lại không có người nào có bản lĩnh như Khương nhị gia.

Tiêu Duệ Hoa cũng không khó xử Khương nhị gia, thống khoái nhận lấy sinh lễ, thương định hôn ước, Khương nhị gia vỗ ngực cam đoan, bọn họ nhất định sẽ xem nhi tử như thân sinh khuê nữ.

Tiêu Chúc Hoa ở bên cạnh nghe lén gò má ửng đỏ, ngượng ngùng cực kỳ, cũng vừa lòng cực kỳ, huynh trưởng từng nói, Khương nhị gia là phụ thân tốt, có công công bà bà như vậy là phúc khí của nhi tử.

Tiêu Duệ Hoa có thể nói với muội muội như vậy, nhưng đối với tình huống của một nhà Khương nhị gia, khỏe miệng hấn hơi hơi co giật...

Gả một nữ nhi, liền thú một nhi tử có khả năng vào phủ, phu thê Khương nhị gia trời sinh đã không có mệnh làm lụng vất vả.

Tiểu muội ở Khương gia phải chịu khổ lâu dài.

Bất quá đối với Tiêu Chúc Hoa mà nói, loại này gánh nặng là ngọt ngào, thế thiếp tranh sủng mới là bi ai lớn nhất của nữ nhân.

Tiêu Chúc Hoa không hề tiếc nuối khi không làm trắc phi của thái tử, tương lai nàng sẽ là Vĩnh Ninh hầu phu nhân, thái tử có thể chờ đến lúc đăng cơ hay không cũng khó nói, nghe nói thái tử lại vì án tử của Từ Nghiễm Lợi mà học máu.

Tuy Tiêu Chúc Hoa không có xem mạch cho thái tử, nhưng nhìn tướng mạo, thái tử tinh huyết không thịnh, muốn có nhi tử nổi dõi thực không dễ dàng.

Thái tử không thể trông cậy, còn không có nhi tử, lâm vào hậu trạch của thái tử là chuyện rất đáng buồn.

Nàng may mắn gặp Khương Mân Cẩn, một phần ngọt ngào hạnh phúc gần trong gang tấc, nàng cũng sẽ dùng chính đôi tay này bảo vệ Khương gia, duy trì phần hạnh phúc này.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46-3: Đỉnh ước 3

Chuyện Tiêu Chúc Hoa cùng Khương Mân Cẩn đính thân, khiến Khương Lộ Kỳ chấn động, Khương Mân Cẩn không có bản lĩnh lại thú được hoàng hậu tương lai? Trời cao...

Khương Lộ Kỳ cũng không biết nên nói cái gì, Tiêu Chúc Hoa không vào phủ thái tử làm trắc phi, Từ Nghiễm Lợi bị rơi đài, Tiêu Duệ Hoa còn có thể giống kiếp trước làm quan đại thần?

Nếu Tiêu Duệ Hoa không thể làm quan đại thần, nàng vì cái gì phải gả cho hắn?

Hơn nữa lại là lấy phương thức khuất nhục như vậy... Cho dù lúc này có nhiều thay đổi, nhưng tính tình của Tiêu Duệ Hoa không có khả năng thay đổi quá nhiều, Khương Lộ Kỳ từng nghe nói, hắn là người rất hẹp hòi, hay mang thù.

Chuyện phát sinh ở trà lâu, sẽ là chuyện gièm pha mà cả đời hắn khó có thể quên.

Vốn dĩ trong lòng còn có vài phần mừng thầm, lúc này Khương Lộ Kỳ đối với hôn sự của mình có một chút không xác định, nàng có thể trôi qua rất tốt sao?

Gần đây Khương tứ gia luôn ra ngoài uống rượu giải sầu vì chuyện không thể trở thành thái tử.

Cho rằng Khương Lộ Kỳ hổ hân mất vị trí thái tử, nếu lúc trước, Khương Tứ gia không nghe lời Khương Lộ Kỳ nói mà chủ động đi tranh thủ, có lẽ hiện giờ hắn đã là thái tử.

Bởi vì Từ Nghiễm Lợi bị định tội, kế hoạch tiếp cận Từ Nghiễm Lợi cũng phá sản, đồng thời hắn còn phải lo lắng vây cánh của Từ Nghiễm Lợi.....

Có thể nói mấy ngày này, hắn cực kỳ tức giận với Khương Lộ Kỳ, hận không thể giết chết nữ nhi này.

Tuy Tiêu Duệ Hoa đã đáp ứng hôn sự, nhưng Khương Tứ gia không muốn vì nữ nhi định hôn.

Hắn đã nói với tứ phu nhân, coi như không sinh ra Khương Lộ Kỳ.

Không phải tứ phu nhân không oán trách nữ nhi, nhưng nàng không có tâm tàn nhẫn như tứ gia.

Nhìn Khương nhị gia vì hôn sự của nhi tử mà bận trước bận sau, nàng càng lo lắng cho nữ nhi, nếu chẳng may Tiêu Duệ Hoa đậu cao trung Trạng Nguyên, hoàng thượng tứ hôn cho hắn thì làm sao bây giờ?

Dù Tiêu Duệ Hoa đã đáp ứng hôn ước nhưng chưa đính ước, Tiêu Duệ Hoa chỉ cần nói với hoàng thượng là chưa đính ước, một khi hoàng thượng tứ hôn, Khương gia còn có thể tìm tới cửa?

Tứ phu nhân thật sự rất sốt ruột, trọng phu trông cậy không được, nàng chỉ có thể tìm thái tử phu nhân, để nàng ra mặt, thỉnh lão hầu gia đi Tiêu gia cầu thân... Dù gì lúc trước cũng là Tiêu Duệ Hoa cam đoan với lão hầu gia.

Gần đây nhị phu nhân làm thái tử phu nhân rất thuận buồm xuôi gió, Khương Lộ Dao giúp nàng chọn lựa hạ nhân có tài, những lúc nhàn rỗi đều dùng để tính toán thử xem hầu phu có bao nhiêu của cải.

Tính đến tính lui, nàng vừa lòng vô cùng, có nhiều bạc như vậy, tâm tình của nàng rất tốt nha.

Nghe nữ nhi nói nhi tử tương lai rất có tài năng, nàng có thể tiếp tục cả ngày lấy chuyện đếm ngân phiếu làm vui.

Nhị phu nhân càng có hảo cảm với Tiêu gia, biết phụ mẫu của Tiêu Duệ Hoa sớm thế, cho nên có tâm muốn hỗ trợ lo liệu hôn sự cho hắn.

Tứ phu nhân vừa mới mở miệng, nàng liền đáp ứng:

- Nhị gia mới vừa đi Tiêu gia cầu thân, quen của quen nẻo, ta sẽ nói nhị gia giúp người, lão hầu gia đang tình nguyện, ta thấy lão hầu gia sẽ không xử lý hôn sự của tôn nữ.

Tứ phu nhân vừa nghe, cũng thấy vì chuyện của Khương Lộ Kỳ mà phiền toái lão hầu gia không chừng sẽ chọc hấn tức giận sinh ra cái gì tốt xấu.

Rốt cuộc Khương Lộ Kỳ cùng Tiêu Giải Nguyên nháo ra chuyện rất mất mặt.

Nàng cũng muốn lão hầu gia có thể sống lâu một chút, để bá phụ lo liệu hôn sự của Khương Lộ Kỳ nhìn có vẻ đáng thương, nhưng hiện giờ lại là biện pháp tốt nhất.

- *Vậy phiền toái nhị gia.*

- *Không phiền toái, vừa lúc cùng nhau làm.*

Các nàng đang nói chuyện, ma ma trông cửa đi vào bẩm báo:

- *Thế tử phu nhân, Tần vương phủ phái người tới.*

- *Chuyện gì?*

- *Cùng người thương lượng chuyện đính ước.*

Tứ phu nhân nhin chưa xót, cười nói:

- *Nếu người của Tần vương phủ đã tới, thì ta không quấy rầy nhị tẩu nữa, nhị tẩu cứ lo chuyện hôn sự của nhị nha đầu trước đi.*

- *Được rồi, người đi thông thả.*

Nhị phu nhân chưa bao giờ biết khách khí, cũng không hiểu lòng tứ phu nhân, cho dù có đau lòng Khương Lộ Kỳ cùng Tiêu Duệ Hoa cũng không thể lướt qua nữ nhi của nàng.

- *Thỉnh người ở Tần vương phủ tiến vào.*

Tứ phu nhân ra cửa, vừa lúc nhìn thấy vị quân sự ma ma trang điểm như phu nhân, trong lòng chưa xót càng đậm, vốn dĩ hết thảy này nọ đều là của mình, nhưng hôm nay bị nhị phòng đoạt đi rồi.

Tần vương phủ phái ma ma tới, tất cung tất kính với nhị phu nhân, há mồm ngậm miệng là nói lão thái phi như thế nào coi trọng việc hôn sự này, Tần vương phi như thế nào đề ý, tóm lại, Tần vương phủ cho Khương Lộ Dao cũng đủ tôn trọng.

Nhị phu nhân tâm hoa nở phóng, cũng không phải vì Tần vương phủ cho nhiều sinh lễ, mà là nàng nhìn ra Tần vương phủ rất coi trọng Khương Lộ Dao, này đó so với nhiều sinh lễ càng quan trọng hơn.

Hôm nay, vị ma ma này tới phủ chỉ là thương lượng chuyện đính hôn hạ sinh, dò hỏi xem Khương gia còn có yêu cầu đặc biệt gì không, hơn nữa còn bày ra danh sách người được Tần vương phủ chọn tới cầu hôn:

- *Người xem vài vị này được không?*

Không phải công chúa chính là quận chúa, không phải Vương gia chính là đại nho, nhị phu nhân ngồi nhìn muốn ngóc:

- *Đều tới hầu phủ?*

- *Đúng vậy, thế tử điện hạ rất coi trọng lệnh thiên kim.*

- *Nhất định chúng ta sẽ chiêu đãi tốt.*

Nhị phu nhân đối với chuyện Tần vương phủ an bài rất vừa lòng, cũng không tìm ra chỗ nào không ổn, có chút này nọ nàng nghĩ không tới.

Tần vương phi đều nghĩ tới, nhị phu nhân cảm thấy cao hứng, lại có chút tự đắc, trước kia Dao Dao của nàng ở trong đám đường tử muội là hiện son bất lộ thủy.

(Yul: hiện son bất lộ thủy nghĩa là không bộc lộ tài năng.)

Chuyện liên quan đến hạnh phúc cả đời của nữ tử, Khương Lộ Dao phải có được những điều tốt nhất.

Trong đám tiểu thư Khương gia ai cũng kém hơn Khương Lộ Dao.

Từ trước đến giờ nhị phu nhân vẫn coi mình là tục nhân, dù không có tâm tư dấn đạp người khác, nhưng nguyện ý để nữ nhi vững vàng áp trên đầu người khác, tiểu tể là đệ nhất danh môn Tần vương thế tử.

Từng nghe nhị gia nói, Tần vương thế tử là tiểu tể không tồi, nhị phu nhân càng đặc ý:

- Dao Dao, người nói xem ta có loại suy nghĩ này có hay không có phúc hậu?

- ...

- Ta hy vọng người có thể về vang xuất giá, tương lai có thể hạnh phúc phú quý.

Nhị phu nhân nhỏ giọng nói với Khương Lộ Dao:

- Kỳ thật ta cũng không muốn quản chuyện của Khương Lộ Kỳ, thứ nhất tứ phu nhân luôn ngạo mạn lại đi cầu ta, ta đắc ý, thứ hai ta thấy Tiêu Duệ Hoa tương lai sau này sẽ lợi hại, lúc này so kếm Tần vương thế tử, hôn sự tam tức hai môn như vậy cũng tương đối, người so với Khương Lộ Kỳ thì mạnh hơn nhiều, để nàng làm nền cho người, ta rất cao hứng nha, bất quá, lời này người đừng nói với người khác, ta cũng không có ý xấu, ta hy vọng Khương Lộ Kỳ có thể sống tốt.

Khương Lộ Dao vừa bất đắc dĩ, lại vừa buồn cười, nhị phu nhân có ý tưởng này cũng là chuyện thường tình, ai mà không hy vọng nữ nhi của mình được điều tốt nhất?

- Người làm nương đều nghĩ như vậy.

Khương nhị gia cũng xem hôn sự của Khương Lộ Dao là quan trọng nhất, lo xong chuyện đính hôn của nhi tử, mới đáp ứng lo liệu giúp chắt nữ Khương Lộ Kỳ.

Nhưng phải chờ tới lúc Khương Lộ Dao cùng Tần vương thế tử đính ước xong, cho dù trong lòng tứ phu nhân huyệt huyệt, cũng chỉ có thể cảm kích Khương nhị gia.

Dù gì như vậy cũng tốt, đành để Khương Lộ Kỳ nửa vùi chờ đợi.

Dù tứ phu nhân có đại thể diện, cũng không thể khiến Vĩnh Ninh hầu đích nữ xếp sau Khương Lộ Kỳ.

Trong lòng không thoải mái, Khương tứ gia lại sủng ái tiểu thiếp, sau khi Khương Lộ Kỳ từ Phật đường coi bỏ lệnh cấm trở về, thường xuyên bị tứ phu nhân nhắc mãi.

Tâm tình Khương Lộ Kỳ cũng không thể tốt, trong lòng nàng cũng không hâm mộ Khương Lộ Dao.

Vì mẫu thân không hiểu nàng cho nên tình cảm mẫu tử giữa các nàng cũng không thân cận.

Thấy hầu phủ nơi nơi trang tô đổi mới hoàn toàn, Khương Lộ Kỳ nhớ tới kiếp trước lúc nàng cùng Tần vương thế tử đính ước.

Cũng náo nhiệt như thế, phú quý xa hoa, Tần vương phi tuyệt đối không để người khác bắt được khuyết điểm, vô luận là lễ đính ước hay là lúc thành thân, đều chu cấp cho Tần vương thế tử thứ tốt nhất.

Đáng tiếc này đó phú quý có ích lợi gì?

Khương Lộ Kỳ tình ngộ, tương lai trôi qua thật tốt đó mới là điều nàng cưỡng cầu, dù có đại phú quý cũng không thể so với thương tổn mà Tần vương thế tử đã gây ra.

Khương Lộ Kỳ nói với tứ phu nhân, cũng nói với chính mình:

- Phú quý vô dụng, ngày tháng trôi qua tốt đẹp mới đáng quý.

Hai kiếp làm người, Khương Lộ Kỳ từng bị phú quý mê hoặc, nhưng nàng không phải loại nữ tử nông cạn.

Khương Lộ Kỳ sợ tứ phu nhân bị sự phú quý của Tần vương phủ mê hoặc, thấp giọng nói:

- Lúc Tần vương phi đính ước, nhất định sẽ đưa cho nhị tỷ tỷ một bộ trang sức, bộ trang sức kia là của hồi môn của Tần vương đích phi, nghe nói xảo diệu thiên công, ngay cả hoàng hậu nương nương cũng không có...

- Người nói Thương Hải Minh Nguyệt?

- Dạ.

Khương Lộ Kỳ mang theo bộ trang sức kia xuất giá, vào cửa liền có được toàn bộ của hồi môn cùng sản nghiệp của Tần Vương đích phi lưu lại.

Tần vương phi cũng đem hậu viện bếp núc giao cho nàng, đáng tiếc nàng gánh vác không nổi.

Tần vương phi lại được mọi người khen ngợi, không tham ô của hồi môn của đích thê, là kẻ phi có phẩm hạnh cao khiết.

Đến cuối cùng Khương Lộ Kỳ mới hiểu, cho người, không nhất định là của người...

Sau đó ngập trời sóng biển, nàng không dám nhớ tới, tóm lại cuối cùng bộ Thương Hải Minh Nguyệt kia danh chính ngôn thuận thuộc về Tần vương phi.

Khương lộ kỳ xoa trán đau xót, đưa mắt nhìn về phía tứ phu nhân vừa gõ trán nàng:

- *Nương?*

- *Đừng gọi ta.*

Tứ phu nhân xoay người về phòng:

- *Chỉ cần người không hối hận là được, dù ta có nói gì người cũng không nghe, về sau nếu người bị ủy khuất không cần trở về khóc lóc kể lể, tổ phụ người nói đúng, hôn sự này là người cầu, tốt hay xấu tự người gánh vác, đừng nghĩ ngoại gia sẽ vì người ra mặt. Người xem địa vị của phụ thân người lúc này, cũng giúp không được người.*

Sau khi Khương Lộ Kỳ trọng sinh, đối với phụ mẫu tình cảm không thâm, sau lại vì tước vị, quan hệ giữa bọn họ càng xa cách.

Mẫu thân nói lời này, cùng ánh mắt oán giận lạnh nhạt của phụ thân đối với Khương Lộ Kỳ mà nói chính là thương tổn rất lớn.

Động lực duy nhất khiến Khương Lộ Kỳ kiên trì tiếp tục chính là sau này bọn họ sẽ hiểu, hiểu Tần vương thế tử là trượng phu rất đáng hận.

Cho dù hiện tại Từ Nghiễm Lợi suy sụp, Tần vương thế tử cũng trốn không thoát vận mệnh đã định, tương lai...

Tương lai sóng gió sẽ chìm chết hắc, thế nhân sẽ ghét bỏ hắc, hắc hoàn toàn trở thành trò cười!

Khương Lộ Kỳ nghĩ cái gì, người khác không biết, Khương nhị gia thấy Tần vương phủ coi trọng nữ nhi của mình, nên rất sung sướng.

Nghe nhị phu nhân nói người được chọn đến cầu thân ở phía bên Tần vương phủ, Khương nhị gia càng tỏ vẻ, hắc cũng muốn tuyển mấy người có trọng lượng làm chứng hôn.

Cũng chỉ có nhị phu nhân mới tin tưởng Khương nhị gia có thể thỉnh được người có phân lượng.

Dù sao Khương nhị gia đã vì nữ tử ngay cả Quốc Từ Giám tế tửu phủ đều dám vào.

Khương Lộ Dao có chút hoài nghi, bất quá thấy phụ thân hưng phấn liên thôi, kết hôn là chuyện cao hứng, không cần cảm thấy mất mặt vì khách nhân mà phụ thân mời đến, cho dù là mời toàn bộ đội hình ăn chơi trác táng, thì có sao?

Chỉ cần phụ thân cao hứng, cảm thấy có mặt mũi là được, còn Tần Vương phi cảm thấy thế nào, đối với Khương Lộ Dao mà nói cũng không quan trọng.

Tần vương phi hào phóng thiện lương, sao có thể vì chút chuyện thú sự mà trách tội nhi tử tức tương lai? Nếu vậy không phải Tần vương phi suy nghĩ quá nông cạn.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47-1: Cơn lốc 1

Trước ngày đưa sính lễ, Tần vương phi đã chuẩn bị chu đáo, sai người kiểm tra lại, xem xem có để sót thứ gì không.

Trừ của hồi môn của Tần vương đích phi Dương thị để lại, Tần vương phi còn đem kỳ trân do thái phi ban thưởng đặt vào trong phần sính lễ.

Soạn tới soạn lui, thành hai mươi bốn nâng sính lễ, phần sính lễ trầm trọng này thái tử phi có thể nhận.

Tần vương thế tử cũng tới xem qua, nhìn không ra bất ổn, bình đạm nói một câu, "mẫu phi vất vả", sau đó liền bỏ đi không thấy bóng dáng.

Tần vương phi cũng sai người hỏi thăm, gần đây thế tử vợ cái gì, hỏi thăm lao lực tâm tư cũng không thăm thính được tin tức.

Ở chỗ thái phi Tần vương nghe nói Tần vương phi như thế nào vất vả chuẩn bị sính lễ cho thế tử, trong lòng càng thêm cảm kích.

Sau khi hắc thấy phần sính lễ này, liền ôm Tần vương phi cảm động nói, "vất vả cho nàng".

Tần vương phi còn chuẩn bị sổ sách đợi Khương Lộ Dao vào cửa liền giao cho nàng, đem sổ sách lấy ra cho Tần vương xem, dịu dàng cười:

- Về sau thiếp có thể chuyên tâm hầu hạ vương gia rồi, giáo đường thế tử đã thành, sau khi thế tử thành thân, chính là đại nhân(người lớn), mấy nhi tử còn lại càng cần thiếp cùng vương gia thương tiếc.

Tần vương liên tục gật đầu, cho dù mấy nhi tử còn lại lúc đính ước kém hơn thế tử, cũng không phải rất kém cỏi, hẳn sẽ dốc hết sức lực cho mấy nhi tử điều tốt nhất.

Nguyên bộ Thương Hải Minh Nguyệt lẳng lẳng nằm trong sính lễ tản ra quang mang bắt mắt, Tần vương cùng Tần vương phi gần bó bên nhau, tình thâm ý trọng...

Trước khi Tần vương phủ hạ sính lễ, Khương nhị gia thỉnh khách nhân đại diện gia nẫu đã sớm tới cửa.

Quả nhiên như Khương Lộ Dao suy nghĩ, phụ thân tụ tập đám ăn chơi trác táng, nguyên đám hoàn khổ ngồi cùng nhau tâm tình kinh nghiệm chơi bời, trong đó Triệu vương điện hạ là bắt mắt nhất.

Khương Lộ Dao tránh ở một bên trộm nhìn tình cảnh bên ngoài thấy trường hợp náo nhiệt, không những không sinh khí, ngược lại cảm thấy rất thú vị.

So với lễ đính ước khô khan thì cường hơn nhiều, hy vọng lúc thành thân không khí cũng náo nhiệt như vậy.

- Thủ phụ đại nhân đến, Lễ Bộ Thượng Thư đến, Quốc Tử Giám tế tửu đến, Hàn Lâm Viện chương viện đến..... Đô Sát viện tả đốc Ngự Sử đến...

Mọi người vừa nghe thông báo, đồng thời cả kinh muốn rớt cằm, nhìn về phía Khương nhị gia, mặc dù hẳn là Vĩnh Ninh hầu thế tử cũng thỉnh không được đại nhân vật như vậy nha, này quả thực một lưới bắt hết văn thân sao?

Khương Lộ Dao nhìn choáng váng, sao phụ thân lại làm được? Quốc Tử Giám tế tửu chú trọng thanh danh.....

Ngại mất mặt mũi, dù bị phụ thân dùng tình cảm để tha thứ, nhưng thủ phụ các lão, Lễ Bộ Thượng Thư, Đô Sát viện chương viện, văn thần cao cấp làm gì chịu cùng ăn chơi trác táng với phụ thân nằng, sao phụ thân có thể thỉnh được bọn họ?

Sau khi mấy người này xuất hiện, mọi người mới biết không phải ảo ảnh, đám ăn chơi trác táng đều đứng dậy, trước mặt các đại lão làng muốn ngoan bao nhiêu có bấy nhiêu.

Cũng không dám thổi phồng lung tung, như thế nào cũng phải tranh thủ để lại cho đại lão làng một ấn tượng tốt, về sau gặp rắc rối còn có khả năng được xử lý khoan dung.

- Phụ thân, người làm thế nào mà thỉnh được bọn họ?

- Hắc hắc.

Khương nhị gia kể tai nhi tử Khương Mân Cần nói nhỏ:

- Người đi nói với Dao Dao, nói nàng đừng sợ, những người này đều tự nguyện tới, không phải ta cưỡng bách thu mua gì đâu.

- Sao tiểu muội có thể không sợ hãi? Nhi tử nhìn còn quáng mắt.

- Ngươi ngốc, sao ngươi không kế thừa một chút thông minh nào từ ta hết vậy, sợ gì? Bọn họ không phải là người? Bất quá chức quan cao một chút mà thôi. Kỳ thật bọn họ hận nhất tôn nhi không biết cố gắng, xem không vừa mắt đám ăn chơi trác táng, tỷ như Hàn Lâm Viện chương viện cùng Quốc Tử Giám tế tửu đại nhân, bọn họ lấy mục tiêu khuyên bảo đám ăn chơi trác táng hướng về phía trước vì chung thân, người nghĩ xem, có thể đem tất cả mọi người tụ tập cùng nhau cũng không dễ dàng? Lúc bọn họ bắt đầu bài giảng kinh thư, đám bằng hữu của ta cũng ngoan ngoãn đến nghe, bọn họ ai dám chuồn êm, ai dám không để ý, về sau ta sẽ thu thập bọn họ.

- ...

Khương Mân Cần suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng cũng hiểu ý đồ của phụ thân, quả nhiên vài vị đại lão thích lên mặt dạy đời đã bắt đầu giáo dục đồng đạo đám giá áo túi corn không được lãng phí thời gian.

Lão phụ(lão cha) thật sự là quá lợi hại!

Khương Mân Cần bội phục sát đất, đem tin tức truyền tới tai Khương Lộ Dao, Khương Lộ Dao chỉ có một cảm giác, đây là nghi thức đính ước, hay là lớp học giáo dục?

Kệ đi, náo nhiệt, thật sự náo nhiệt, Khương Lộ Dao nghĩ đến điều tốt đẹp, mặc kệ như thế nào, đội hình xa hoa có thể khiến Tần vương phi kinh sợ.

Cũng có thể cho Triệu Đạc Trạch chút mặt mũi, đừng hỏi đội hình xa hoa như thế nào lại tới, dù sao Khương nhị gia lẳng vào nhập bọn trong đó, ai dám không phục?

Quả nhiên, sau khi Tần vương phi cùng người chứng hôn đi tới Vĩnh Ninh hầu phủ, nhìn cục diện trước mắt mà mắt như bị mù, Khương gia... Có phần thể diện này?

Những người này sao có thể tới Khương gia? cho dù là Tần vương cũng không làm được điều này.

Tần Vương phi tăng thêm vài phần kiêng kỵ Khương Lộ Dao, nếu thực lực Khương gia hùng hậu đối với Tần vương thế tử sẽ trợ giúp quá lớn.

Thê tộc, mẫu tộc chính là chỗ dựa quan trọng, Tần vương phi hao hết tâm tư vì nhi tử lựa chọn thông gia, không có phủ nào lợi hại bằng Khương nhị gia.

Nhưng về mặt nàng cũng không lộ ra chút ngoài ý muốn, lòng tràn đầy niềm vui sung sướng nói với nhị phu nhân:

- *Thế tử thú được lệnh ái, thật là vinh hạnh của Tần vương phủ.*

- *Ừ, nữ nhi của ta rất tốt, rất lợi hại, ai cũng thích nàng.*

- ...

Khỏe miệng Tần Vương phi khẽ động, có người nào làm nương mà không khiêm tốn như vậy sao? Dựa theo lẽ thường nên khiêm tốn một chút chứ?

Nhị phu nhân sợ Tần vương phi không tin, nhỏ giọng nói:

- *Nữ nhi của ta biết xem sổ sách, biết kinh doanh sinh ý, còn giúp ta quản nhị gia, hiện giờ nhi tử của ta một lòng cử nghiệp, chính là Dao Dao đốc xúc, hơn nữa hạ nhân do nàng lựa chọn cũng rất nghe lời, về sau, chờ Dao Dao vào Tần vương phủ, vương phi điện hạ có thể sống thanh nhàn, muốn làm gì cũng được, không cần bị tục sự mà phiền muộn. Chuyện gì vào trong tay nữ nhi của ta đều là điểm tâm sáng, nói thật, nếu không phải vì hôn ước, ta luyện tiếu đem nữ nhi gả ra ngoài.*

- *Tuy Dao Dao nói nhi tử tương lai cũng là người xuất sắc tài năng, nhưng ta cũng không tin lắm, rốt cuộc người giống như nữ nhi của ta, quá ít.*

Nhị phu nhân nhìn Tần vương phi chăm chú, giống như Tần vương phi chiếm biết bao nhiêu tiện nghi, Tần vương phi cười có chút cứng đờ, này rốt cuộc là thân gia như thế nào.

Tần vương thế tử vẫn luôn chú ý Tần vương phi, vô cùng tán thưởng nhạc mẫu vô tâm cảm liễu.

Khương Lộ Dao từng nói với Tần vương thế tử, phụ mẫu của ta nguoi không hiểu, nguoi có thể cảm thấy bọn họ không bình thường.

Chính xác không bình thường!

Triệu Đạc Trạch tươi cười sáng lạn, thấy Tần vương phi ăn một cũng rất cao hứng, cũng phải, chuyện nội trạch phải giao cho nữ nhân giải quyết.

Hắn là một nam tử hán cả ngày ở vương phủ cùng Tần vương phi phân cao thấp thực không có tiền đồ.

Tần vương phi nhìn Triệu Đạc Trạch bị Khương nhị gia dẫn đến bãi kiến tụng người chứng hôn bên gia mẫu.

Triệu Đạc Trạch phong độ nhẹ nhàng cử chỉ tiêu sái, đã kiêu ngạo lại có khí chất khiêm tốn, vừa lòng khách khứa đồng loạt khen ngợi, ít nhất Triệu Đạc Trạch để lại ấn tượng không tồi trong lòng đám lão làng.

Triệu Đạc Trạch lớn lên cũng không kém, cũng là người thức thời, trường hợp này tự nhiên sẽ hiểu làm như thế nào mới có thể để lại ấn tượng sâu sắc.

Tần vương phi vò nhãn khăn trong tay áo, đám người này đều nói thế tử tốt, ai dám nói bọn họ nhìn lầm thế tử?

- *Kỳ thật đối với tiểu tử là Tần vương thế tử, ta cùng nhị gia cũng rất vừa lòng, vương phi điện hạ đường ra hảo nhi tử.*

Nhị phu nhân càng nhìn Tần vương thế tử càng vừa lòng, đối với tiểu tử có bề ngoài anh tuấn, lại ăn nói làm việc khéo léo, vừa lòng vô cùng.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là nữ nhi hạnh phúc hơn nàng, tuy nhị gia cũng không tồi, nhưng tướng mạo cùng phẩm vị tuyệt đối không bằng Tần vương thế tử, nhìn xem...

Tần Vương thế tử ở trong sinh lễ bỏ vào ngọc trâm tự mình điêu khắc, ai nha, nhị phu nhân đỏ mặt thay nữ nhi.

Đến nỗi Tần vương phi muốn chứng minh mình hiền huệ đem bộ trang sức Thương Hải Minh Nguyệt ra, lại bị nhị phu nhân làm ơ.

Thậm chí ngay cả biểu hiện kinh ngạc vinh hạnh cũng không có, đối với nhị phu nhân mà nói, của nữ nhi chính là của nàng, bộ trang sức Thương Hải Minh nguyệt này khi nào nàng xem mà không được?

Khương Lộ Dao từng dạy nàng, mặc dù trong lòng yêu bạc muốn chết, về mặt phải giả vờ miệt thị vàng bạc.

Quan trọng là Tần vương phi không biết tính tình của nhị phu nhân, nàng bày ra Thương Hải Minh Châu không gây sát thương bằng ngân phiếu, trân bảo trang sức đối với nhị phu nhân mà nói chính là đổi ra bạc để dùng, phải rồi tay mới có bạc, không giống như là ngân phiếu tùy thời đều có thể lấy ra.

Nếu vội vã dùng bạc, trang sức sẽ phải bán rẻ, ít nhiều nha.

Nhị phu nhân cho rằng vàng bạc mới là cơ sở quan niệm.

Gia mẫu tiếp nhận sinh lễ, Khương nhị gia sai người chuẩn bị đồ ăn, Vĩnh Ninh hầu phủ lão phu nhân ra mặt lắc lư một vòng.

Thấy phu thê lão nhị làm cũng không tồi, nàng mừng vì được thanh nhàn, bàng quan nhìn Tần vương phi bị nhị tức phụ kích thích. . .

Luôn luôn được người khác khen ngợi, lúc này Tần vương phi hẳn rất vất vả.

Lão phu nhân xem cũng đã ghiền, thì ra nhị tức phụ(= dâu 2) còn sử dụng được? Không phải người một nhà, không vào cùng một cửa, lão nhị cùng nhị tức phụ đúng là tuyệt phối.

Vốn dĩ lão phu nhân có chút lo lắng Tần vương phi sẽ ép nhị phu nhân đến nỗi không còn tinh khí, không tự tin, ai ngờ sự tình lại trái ngược.

Phu thê Khương nhị gia một lòng bảo vệ Khương Lộ Dao, nếu đối phó với Tần vương phi cũng không đến mức một hiệp cũng không đấu lại.

Khương Lộ Dao..... Lão phu nhân rất vừa lòng với tôn nữ này, nàng tươi cười sung sướng chân thành rất nhiều, còn dặn Tần vương thể tử phải chiếu cố nhị nha đầu thật tốt.

Tần vương phi khẽ nâng mí mắt, nhìn ra Khương Lộ Dao rất được sủng ái, tôn nữ được Gia Mẫu quận chúa sủng ái, nhất định không phải là người dễ đối phó.

Triệu Đạc Trạch trịnh trọng đáp ứng, có thể có được tình thương yêu của các trưởng bối, đủ để chứng minh Khương Lộ Dao rất ưu tú, thiện lương, bệnh vực người của mình, đem hậu viện giao cho Khương Lộ Dao, hẳn rất yên tâm, cũng rất an tâm.

Khương Lộ Dao như thế nào cũng sẽ không bị Tần vương phi lừa gạt.....

- Thân thể hầu gia không khỏe, không thể tới đây, lão nhị, người dẫn thể tử đi bái kiến hầu gia đi, cũng nên để hắn nhìn xem tôn nữ tể(cháu rể).

- Dạ, mẫu thân.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47-2: Cơ lốc 2

Khương nhị gia truyền lời với khách khứa xong, liền dẫn Triệu Đạc Trạch đi bái kiến Vĩnh Ninh hầu.

Trên đường đi Khương nhị gia dạy thể tử:

- Phụ thân ta tính tình không được tốt, nếu hắn đánh người, người phải chạy nhanh lên, đừng đứng chịu đánh, người biết leo cây không? Phụ thân ta không biết leo cây.

(Yul...)

-...

Triệu Đạc Trạch không biết nên bày ra biểu tình gì mới tốt, đối mặt với Khương nhị gia, hắn cảm thấy hết sức gian nan.

Vĩnh Ninh hầu gặp Triệu Đạc Trạch, hai người nhìn nhau một hồi, sau đó đuổi Khương nhị gia ra ngoài.

Hai người ở trong thư phòng đàm luận một lúc lâu, Khương nhị gia buồn đầu sầu não không thể nghe bọn họ đang nói cái gì, nhàm chán cầm nhánh liễu ngồi xỏm trên mặt đất vẽ hình xoắn ốc.

Qua hơn nửa canh giờ, về mặt Triệu Đạc Trạch ngưng trọng bước khỏi thư phòng, vành mắt phấp phỏng, Khương nhị gia tiến lên hỏi:

- Phụ thân ta khi dễ người? Không phải ta đã nói với người là phải trốn sao? Có đánh người không?

Triệu Đạc Trạch lắc đầu:

- Nhạc phụ không cần lo lắng, ta...Một lát nữa sẽ ổn.

- Nếu không, ta bồi người uống hai ly?

- Ngày khác đi.

Lúc này Triệu Đạc Trạch không có hứng thú uống rượu, hơn nữa còn có khách khứa, hẳn không muốn Khương Lộ Dao cảm thấy hẳn không coi trọng nàng. Khương nhị gia nói:

- Có tâm sự nên nói cùng người khác, buồn bực để trong lòng sẽ nghẹn rồi sinh bệnh, ba gã thợ giày còn hơn một Gia Cát Lượng, một người đủ thông minh mưu trí cũng hữu hạn...Nhưng nếu người gặp việc khó cũng đừng tìm ta, tìm Dao Dao đi.

Khương nhị gia cười hề hề nói:

- Hay là ta gọi Dao Dao ra đây?

Trong lòng Triệu Đạc Trạch khê động:

- Không được, sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của nàng, ta...Sớm muộn gì nàng cũng là người của ta, ta có thể xem cả đời.

- Hào tiểu tử, ngày mai ta mời người uống rượu, người nhất định phải tới.

Khương nhị gia đánh vào vai Triệu Đạc Trạch:

- Ta không nhìn lầm người!

- Người thử ta?

- Có sao?

Khương nhị gia thiên chân chớp chớp mắt:

- Nếu người chịu, ta thật sự sẽ gọi Dao Dao ra, là người không biết nắm lấy cơ hội nha.

- Người nói thế nào cũng đúng.

Triệu Đạc Trạch đã từ bỏ ý định tranh luận cùng Khương nhị gia.

- Ngày mai, ta ở tửu lâu chờ người.

- Được.

Một hồi náo nhiệt, sau khi lễ đính ước kết thúc, đông đảo khách khứa rời khỏi Vĩnh Ninh hầu.

Tần vương phi tinh thần bị đá kích, sau khi ngồi vào cỗ kiệu, thân thể nhũn ra, giống như không có xương cốt dựa vào người ma ma.

Mệt, nàng chỉ cảm thấy mệt, nói chuyện với nhị phu nhân quá mệt mỏi, chưa bao giờ có quá cảm giác vô lực như lúc này.

- Hiện giờ ta chỉ hy vọng thế tử phi ngàn vạn lần đừng giống mẫu thân nàng.

- Sẽ không, người giống như thế tử phu nhân không nhiều lắm.

Thật ra hôm nay Khương Lộ Dao rất đặc ý với biểu hiện của phụ mẫu, hướng chi hôn lễ của nàng sau hôn lễ của huynh trưởng cùng tẩu tử.

Nàng có thể đem toàn bộ gia sự phó thác cho tẩu tử, phụ thân Khương nhị gia không cần nhọc lòng, một người chuyên tâm chơi, một người chuyên tâm đếm ngân phiếu là được.

Nàng so với nhị phu nhân thì biết nhìn hàng hơn, phần sinh lễ này khiến nàng có mặt mũi, bộ trang sức Thương Hải Minh Châu không hổ là hi thế trân bảo, mang lên thật xinh đẹp.

Khương Lộ Dao ngắm gương nửa ngày, di sản của Tần vương đích phi đều là của nàng, ai cũng không được đoạt.

Cho dù Tần vương phi không đủ hào phóng, nàng cũng sẽ nghĩ cách lấy lại.

Thứ thuộc về thân mẫu của Triệu Đạc Trạch, nếu để Tần vương phi lấy cho nhi tử, Dương thị có lẽ là sẽ đội mồ sống lại!

Bởi vì hôn sự của nhi nữ sắp đến, nhị phu nhân bận rộn vô cùng, rốt cuộc nữ nhi vẫn phải gả cho Tần vương thế tử.

Nếu sinh lễ của Tần vương phủ rất có thành ý, nhị phu nhân không thể bủn xỉn, hướng chi tương lai sau này Khương Mân Cần có thể kế thừa Vĩnh Ninh

hầu phủ.

Nhị phu nhân vì bồi thường cho Khương Lộ Dao, đem toàn bộ ngân phiếu mấy năm nay tích góp đổi thành vàng, tính đặt vào của hồi môn... Cái gì cũng không lóa mắt bằng vàng bạc.

Khương Lộ Dao không khuyên nhị phu nhân được, khoe của thì khoe của đi, dù gì khoe của so với nghèo kiết hủ lậu thì cường hơn nhiều.

Chỉ là phần của hồi môn này nhất định sẽ chột mù mắt bá tánh kinh thành, tuy của hồi môn không phải là vật quý trọng nhất, nhưng tuyệt đối là khoe của dữ nhất, lóa mắt nhất.

Sắc trời tối đen, tinh nguyệt treo cao, trên đường rất ít người đi lại, quán rượu trà lâu đều đóng cửa nghỉ ngơi.

Là thời điểm kinh thành cấm đi lại, trừ phi xuất thân huân quý, còn người bình thường rất ít ra cửa.

Khương nhị gia loạng choạng bị Triệu Đạc Trạch nâng ra từ lâu, tuy từ lượng của Triệu Đạc Trạch cũng không tồi, nhưng bồi nhạc phụ uống từ trưa đến giờ, đầu hần cũng có chút choáng váng.

Đặc biệt nhạc phụ còn ôm hần khóc, nói là luyến tiếc nữ nhi... Khiến Triệu Đạc Trạch vừa buồn cười, lại vừa chua xót, liên tục cam đoan sẽ để Dao Dao thường về ngoại mẫu...

Cũng cam đoan với Khương nhị gia lúc nào cũng có thể tới Tần vương phủ.

Như thế, mới đỡ được Khương nhị gia nín khóc.

Triệu Đạc Trạch xoa xoa nguyệt thái dương, giống như hôm nay đi uống rượu, là hần phải đáp ứng Khương nhị gia vô số điều kiện.

Tuy điều kiện không ảnh hưởng đến toàn cục, nhưng Triệu Đạc Trạch không nghĩ ra, sao hần lại không thể nhẫn tâm với Khương nhị gia? Vòng tới vòng lui, hần đã thống khoái đáp ứng rồi.

Hoàn toàn không giống ngày thường, hay là Khương nhị gia có vụ thuật?

Không yên tâm để tùy tùng đưa Khương nhị gia trở về, Triệu Đạc Trạch đích thân hộ tống Khương nhị gia hồi Vĩnh Ninh hầu phủ.

Mới vừa đi tới đi lui có vài bước, bỗng nhiên nghe thấy phía trước có tiếng đánh nhau, Khương nhị gia vừa nghe đánh nhau liền hưng phấn, vội nhìn về hướng đánh nhau...

Triệu Đạc Trạch nhíu chặt mày, là hai nhi tử của hoàng trưởng tử, thích khách một thân hắc y, chiêu thức trí mệnh, nhi tử của hoàng trưởng tử trên cánh tay, đầu vai, ngực đều bị trọng thương, đang nằm trên mặt đất.....

Không biết có còn hô hấp hay không.

Mấy ngày gần đây nhi tử của hoàng trưởng tử không ít lần nhảy nhót lung tung, mấy đại tổng binh cũng là bọn họ báo tin, nếu nói đám người Triệu Đạc Trạch mở màn đập đổ Từ Nghiễm Lợi, nhắc lên sóng gió tuyệt đối không thể thiếu một phần lực của hoàng trưởng tử.

Hoàng trưởng tử định dựa vào việc này, tâm tư đập ngã thái tử rõ như ban ngày, đám thích khách này chẳng lẽ là thái tử phái tới?

Khương nhị gia đẩy Triệu Đạc Trạch:

- Hình như hoàng trưởng tử còn trong kiệu, người mau đi cứu hoàng trưởng tử đi, cơ hội tốt như vậy, người còn thất thần làm cái gì?

- Người không đi?

- Ta là hầu phủ thế tử, có ăn có uống, nếu cứu hoàng trưởng tử, hoàng thượng có thể thưởng cho ta cái gì?

- Ta sợ thích khách do các hoàng tử khác phái tới...

- Là người chưa từng làm phụ thân, có người phụ thân nào lại muốn nhìn cốt nhục tương tàn? Hoàng thượng nhiều lắm chính là chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ coi như không có, thừa dịp thâm kịch còn chưa xảy ra, hoàng thượng sẽ giả bộ hồ đồ, nếu chẳng may hoàng trưởng tử có cái gì tốt xấu, hoàng thượng muốn làm bộ xem như không thấy cũng không được, lúc này ai ngăn trở cốt nhục hoàng tộc tương tàn, chính là ân nhân của hoàng thượng, hoàng thượng không hy vọng các hoàng tử vì ngôi vị hoàng đế mà mất hết nhân tính... Làm phụ thân rất khó a.

Khương nhị gia lại đẩy Triệu Đạc Trạch một cái:

- Mau đi, về sau ta sẽ dạy người nên làm phụ thân như thế nào.

P/s: Hiệu ứng bướm bướm khiến cho chính trị biến hóa, nhân vật mấu chốt đã rơi đài, lịch sử ảnh hưởng rất lớn, Khương Lộ Kỳ đoán được mở đầu, không đoán được kết cục.

Lót dép chuẩn bị xem đấu nha các nàng, đại boss VS đại boss ám đấu dương đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48-1: Hôn tiền 1

Nếu là chuyện tầm thường, đầu óc Khương nhị gia sẽ không linh quang như vậy, nhưng trước mắt đề cập đến vấn đề làm phụ thân như thế nào, Khương nhị gia là phụ thân, hơn nữa vẫn luôn nỗ lực làm phụ thân tốt.

Bình thường hắn cũng nhìn ra một chút thủ đoạn của huynh đệ hầu phủ vì muốn thừa tước, hắn không nói, không phải là hắn không cảm giác được thiện ý cùng ác ý.

Lão hầu gia tránh ở sân viện hẻo lánh để tĩnh dưỡng, đối với Khương nhị gia mà nói chính là không muốn nhìn cốt nhục tương tàn, suy bụng ta ra bụng người, nếu hắn ở vị trí của lão hầu gia, cũng vui không nổi.

Bởi vậy hắn không ngại thế tử chỉ sinh cho hắn một mình Khương Mân Cẩn, nếu sinh nhiều, hắn lại không biết dưỡng nhi tử, đến lúc đó gia nghiệp nhiều ít cũng không đủ lấn lộn, vẫn là một đứa là đủ.

Đầy Tàn vương thế tử, Khương nhị gia tìm nơi an toàn vì tiểu tử mà liều mạng.

Hàng năm ở kinh thành chơi bời, Khương nhị gia quen thuộc mọi ngõ ngách trong kinh thành, chọn lựa địa phương vừa an toàn, vừa xem được rõ.

Triệu Đạc Trạch công phu không tồi, rất nhanh đã đánh bại hai tên thích khách, hắn không để ý đến hai nhi tử của hoàng trưởng tử đang nằm trên mặt đất.

Nhào vào cổ kiệu của hoàng trưởng tử, một thích khách đâm dao vào cổ kiệu, biết rõ hành động của thích khách, dù Triệu Đạc Trạch không có nhạc phụ tương lai chi điểm, cũng là người thông minh.

Hơi lệch thân mình, để dao của thích khách xẹt qua vai, đầu vai nhiễm huyết, Triệu Đạc Trạch hét lớn một tiếng:

- Điện hạ, ta tới cứu người.

Chờ đến lúc đem hoàng trưởng tử ra khỏi cổ kiệu, hoàng trưởng tử nhìn thấy Triệu Đạc Trạch cả người đầy máu, trong lòng cảm động vô cùng.

Triệu Đạc Trạch một câu cũng không nói, trực tiếp bế hoàng trưởng tử, múa may kiếm trong tay, hướng ra bên ngoài..

"Cố gắng kiên trì thêm chút nữa, thị vệ trong kinh thành sẽ đến đây, cố kiên trì thêm chút nữa..."

(Yul: mấy cái "...." là suy nghĩ trong lòng nhân vật)

- Nguy rồi!

Khương nhị gia nhin không được hô to một tiếng, từ nơi xa lại tới hơn mười mấy hắc y nhân, Triệu Đạc Trạch đã rơi vào vòng..

Khương nhị gia xoay ba vòng, là hắn đẩy tiểu tử ra, nếu chẳng may tiểu tử có cái gì tốt xấu, hắn biết giải thích thế nào với Dao Dao?

Ai có thể ngờ thích khách còn phân hai đợt?

- Dao Dao nói không sai, trưởng tử đều là quái vật giỏi kéo cừu hận, làm lão nhị mới có hạnh phúc.

Khương nhị gia thấy con rể gặp nguy, vội chạy ngược lại hướng đánh nhau muốn đào tẩu.

Lúc này Triệu Đạc Trạch không cần giả vờ, trên người cũng bị thích khách chém thương vài chỗ, thấy Khương nhị gia bỏ chạy...

"Hắn mặc kệ mình sao?"

Trong mắt Triệu Đạc Trạch chứa đựng tàn khốc cùng tuyệt vọng, phun ra một ngụm máu, ổn định hoàng trưởng tử đang ở trên lưng:

- Mẹ nó, ta liều mạng.

Cuối cùng vẫn chỉ có một mình hắn, không ai giúp hắn..

Đang lúc Triệu Đạc Trạch định liều mạng, trên nóc nhà truyền đến một tiếng la:

- *Tiểu tể tương lai, lắc mình, bên trái.*

Nghe thanh âm là Khương nhị gia, trong lòng Triệu Đạc Trạch âm áp, nghe lời né qua bên trái, cho dù Khương nhị gia lưu lại vì nhặt xác cho hắn, cũng tốt hơn để hắn một mình.

Ào ào, nước trà nóng giống như thiên nữ tán hoa xà xuống, Khương nhị gia đứng trên vách tường đầu đường hẹp dài, cười to:

- *Gia mời các người uống trà, đừng khách khí, uống nhiều chút.*

Nước nóng so với phi tiêu thì uy lực lớn hơn, thích khách xoa mặt, ôm bả vai, dậm chân kêu nóng.....

Trong khoảng thời gian ngắn cũng không rảnh đuổi theo Triệu Đạc Trạch cùng hoàng trưởng tử.

- *Đệ nhị chiêu, phóng Liệt Mã.*

Năm sáu con tuần mã trên đuôi ngựa cột dằng pháo đã châm ngòi, tuần mã trực tiếp xông tới, thích khách bị phỏng thật vất vả mới thờ được một hơi, lại bị kinh mã tách ra trận hình, tên cầm đầu thích khách mắng:

- *Bỉ ổi! hạ lưu.*

Đúng vậy, Khương nhị gia làm này nọ đều là thủ đoạn của đám du côn lưu manh khi đánh nhau.

Khương nhị gia đứng ở trên vách tường, cười to:

- *Ta thích, có bản lĩnh người cũng chơi trò hạ lưu đi.*

Thủ lĩnh giương tay lên, một ám tiễn bắn về phía Khương nhị gia, Triệu Đạc Trạch hô:

- *Cẩn thận, nhạc phụ.*

Khương nhị gia chỉ có bản lĩnh kéo bè kéo lũ đi đánh nhau, năng lực tác chiến một mình không giỏi, võ nghệ lơ lửng tầm thường.

Luống cuống tay chân muốn trốn tránh, nhưng ám tiễn vẫn bắn trúng hắn, Khương nhị gia không đứng được từ đầu tường rơi xuống, Triệu Đạc Trạch vội tiến lên, kéo Khương nhị gia bảo hộ ở phía sau.

Thậm chí hắn còn ném hoàng trưởng tử xuống đất, cồng Khương nhị gia lên, công lao có thể không cần, nhạc phụ không thể chết được!

- *Tiểu tử, ta không nhìn lầm người!*

Khương nhị gia la ó kêu đau, há mồm chửi tục, mắng chửi người bằng từ ngữ các loại phổ phồn, mắng bọn thích khách đến choáng váng.

Bọn họ đều là tinh anh được bí mật bồi dưỡng, thật sự chưa thấy ai chơi trò lưu manh như Khương nhị gia.

Triệu Đạc Trạch thấy Khương nhị gia mắng chửi người tự tin mười phần, trong lòng yên ổn một ít, xem ra ám tiễn không có độc.

Chỉ là Khương nhị gia mắng chửi người ngay bên tai, tuy không phải mắng hắn, nhưng hắn cảm thấy không thể nào dễ chịu.....

Giọng quá to quá vang dội, mắng chửi người quá tàn nhẫn.

Thủ lĩnh đám thích khách giận tím mặt, tự mình xông lên, Khương nhị gia từ trong vạc áo, ném vào mắt tên thủ lĩnh thích khách:

- *Chết này.*

Vèo một tiếng, bột được bao trong giấy trắng tán ra không trung, trước mắt bọn thích khách là một mảnh trắng xoá, ôm mắt kêu rên, Khương nhị gia vỗ vai tiểu tể, cười to:

- *Về sau ai dám nói ta mang vôi là vô dụng, ta sẽ đem vôi nhét vào miệng hắn...*

- *Con bà nó, vôi này chính tay khuê nữ của ta chuẩn bị, lúc nào cũng dặn ta mang bên người, chỉ có ta có, nhi tử của ta không có đâu, Dao Dao nói, ca ca nàng quá xúc động, không dùng được.*

- *Là...Dao Dao chuẩn bị cho người?*

- *Đúng vậy, nếu không sao ta có được? Mới vừa rồi mấy chiêu kia cũng là Dao Dao dạy cho ta, chỉ cho ta biết ở kinh thành nơi nào có nước nóng, tuần mã, pháo. Nếu không tìm được có thể phóng hỏa thiêu đuôi ngựa...Dao Dao thật lợi hại, có phải không?*

-...

Triệu Đạc Trạch cảm giác sau lưng rét run, là thế tử mình sắp thú sao? Toàn bộ đều là tiểu nhân vô lại quý kẻ đa đoan, đã vậy Khương nhị gia còn rất nghe lời.

Khương nhị gia chấp hành mưu kế của Khương Lộ Dao, nếu đổi lại là hậu duệ quý tộc khác, nào ai dám không biết xấu hổ dùng loại thủ đoạn bỉ ổi này?

Thích khách bị Khương nhị gia chơi chiêu, sức chiến đấu yếu bớt, Khương nhị gia thấy binh mã kinh thành sắp tới, từ trên người Triệu Đạc Trạch nhảy xuống, mắng:

- Quả thực đúng như Dao Dao nói, quan sai luôn đến cuối cùng, trông cậy vào quan sai đều là người chết, kéo bè kéo lũ đánh nhau còn phải tự lực cánh sinh...

- ...

Triệu Đạc Trạch không biết nên mở miệng nói gì.

- Người đi xem hoàng trưởng tử đi, chúng ta đổ máu, đổ mồ hôi, phải để hoàng thượng biết, người nhất định phải hộ tống hoàng trưởng tử đến gặp hoàng thượng, tuy người khác sẽ đem việc này nói cho hoàng thượng biết, nhưng hoàng thượng phải tận mắt nhìn thấy, mới có vẻ chân thật.

- Thương thế của người?

- Không chết được, ám tiễn không có độc, dưỡng hai ngày là khỏe.

Triệu Đạc Trạch thấy cục diện đã không chế được, lo lắng nói:

- Ta đưa người trở về...

- Một đại nam nhân lằng nhằng cái gì? Nên tranh thủ liền tranh thủ, có cơ hội phải nắm lấy, người không giống ta chỉ nghĩ ăn no chờ chết, mau đi, mau đi, ta nhìn người phiền lòng, huyết lưu thông không đều.

- Ta lo lắng Dao Dao sẽ hiểu lầm ta không màng đến người...

Triệu Đạc Trạch thật sự sợ Khương Lộ Dao hiểu lầm hắn vì công lao không màng nhạc phụ chết hay sống, dựa theo thủ đoạn mà nhạc phụ vừa thi triển, Triệu Đạc Trạch có vài phần sợ Khương Lộ Dao.

- Là ta để người đi, còn Dao Dao ta sẽ giải thích, người nha, quá coi thường Dao Dao, nàng hiểu rõ hơn bất cứ ai, sẽ không trách người, mau đi...Ta choáng váng rồi.

Khương nhị gia nói xong câu này, đôi mắt trợn lên té xỉu trên mặt đất. Triệu Đạc Trạch lặng một hồi, đem Khương nhị gia giao cho quan sai. Lặp lại dặn dò:

- Đưa nhị gia hồi Vĩnh Ninh hầu phủ, nếu xảy ra một chút sai lầm, ta muốn mạng của toàn tộc người.

- Dạ.

Quan sai vội vàng đáp ứng, Tần Vương thế tử có hung danh cũng không ít đâu. Khương nhị gia nhỏ giọng nói thầm:

- Ngụ ngốc, uy hiếp người, không phải là người tốt.

Sắc mặt Triệu Đạc Trạch đỏ lên, xoay người đi đến bên người hoàng trưởng tử đang gào khóc, hai nhi tử của hoàng trưởng tử mất máu quá nhiều...Không có khả năng cứu sống.

- Điện hạ, ta đưa người vào cung điện thánh, việc này phải đến tìm hoàng thượng.

- Ta muốn gặp phụ hoàng...

Hoàng trưởng tử vừa đau vừa hỏi, hai nhi tử chỉ sợ không còn, hắn chỉ có hai tử, lúc này hắn hối hận vô cùng, vì địa vị thái tử, hy sinh hai nhi tử, đáng giá sao?

Nhất định phải vì nhi tử mà báo thù, không thể để nhi tử chết không minh bạch.

Triệu Đạc Trạch cả người bị thương, chặt vật bất kham đỡ hoàng trưởng tử đi hoàng cung.

Khương nhị gia chờ bọn họ đi rồi, mới mở mắt, buồn rầu nhìn vết thương trên vai, trở về biết ăn nói thế nào với Dao Dao đây?

Có khi còn bị nữ nhi niệm đến chết không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48-2: Hôn tiền 2

Hai nhi tử của hoàng trưởng tử bị ám sát bỏ mình, hoàng trưởng tử bị đá kích, ở trước mặt hoàng đế phun huyết, hôn mê bất tỉnh.

Hoàng Thượng nghiêm lệnh tra rõ chuyện này, các hoàng tử đều cảm thấy bất an, bất quá tốt xấu gì cũng là hoàng tôn, không phải hoàng trưởng tử, hoàng thượng còn có thể giả vờ không biết đã tâm của mấy vị hoàng tử chỉ vì để vị.

Ngay lúc nguy cơ Tần vương thế tử cứu hoàng trưởng tử được hoàng thượng khen ngợi, trong triều có lời đồn đãi, là Tần vương thế tử nói những câu khiến hoàng thượng cảnh tỉnh.

Vì vậy hoàng thượng mới lưu Tần vương thế tử ở lại trong cung dưỡng thương, hoàng đế cho Tần vương thế tử được đãi ngộ giống như hoàng trưởng tử.

Bởi vì tang tử ưu thương quá độ hoàng trưởng tử cùng Triệu Đặc Trạch cùng nhau ở trong cung dưỡng bệnh, hai người kết hạ rất sâu tình nghĩa.

Sự kiện bị ám sát trôi qua nửa tháng, hoàng thượng cảm kết quả tuyên triệu hoàng trưởng tử, liền hỏi một câu:

- Vì cái gì người lại muốn tranh?

Lúc này tâm hoàng trưởng tử như tro tàn, nhi tử đã chết, cho dù tương lai sau này hẳn làm hoàng đế, cũng sinh không ra nhi tử.

Nhìn ý tứ của phụ hoàng, là chuẩn bị từ bỏ hẳn, hoàng trưởng tử chưa xót cười:

- Nhi thần có thể nào không tranh? Nếu mẫu phi không phải vì người mà chết, hiện giờ nàng chính là hoàng hậu, nhi tử mới là thái tử... Người trách nhi thần tranh, người có từng nghĩ, nhi thần có thể nào cam tâm? Thái tử điện hạ niên thiếu ốm yếu, hẳn có tư cách gì để áp nhi thần phải cúi đầu xưng thần?

- ...

- Phụ hoàng người từ bỏ nhi thần, nhi thần không trách người, đời này nhi thần chỉ sợ không có người vinh dưỡng nhi thần lúc về già, đây là báo ứng của nhi thần, nhi thần nhận mệnh, nhưng nhi thần không biết người còn có thể 'hô đồ' bao lâu, nhi thần hy vọng người không giống nhi thần, ngay cả một nhi tử cũng không còn.

- Lão đại.

Hoàng đế còn vì trưởng tử trung niên tang tử mà thương cảm, nhưng nghe hẳn nói như vậy, hoàng đế có chút bất mãn, cảm tấu chường lên:

- Nếu không phải nhi tử của người xâu chuỗi bát đại tổng binh, như thế nào sẽ bị bè phái của Từ Nghiễm Lợi ám sát? Người càng ngày càng hồ đồ, lại cho rằng huynh đệ của người cũng giống như người?

- Ha ha.

Khuôn mặt hoàng trưởng tử không còn huyết sắc, trắng như giấy, hai mắt hãm sâu, đứng trước mặt hoàng đế:

- Nhi thần đã trả giá đại giới, người muốn trừng phạt nhi thần như thế nào cũng được, người ngàn vạn lần đừng để nhi thần nói trúng...Ha ha, phụ hoàng, nhi thần sống cũng không có ý nghĩa gì, nhi thần đem mạng này trả lại cho người.

Hoàng đế sai người túm chặt hoàng trưởng tử, thờ dài một tiếng:

- Người rời cung dưỡng thương, trăm sẽ phong người là Yến vương, nếu hai nhi tử của người có tâm chường binh, trăm sẽ đem Liêu Bắc phong cho bọn chúng, lão đại, người không biết quốc chiến với Mạn Di rất tàn khốc, các người đều không biết...Nghĩ trăm không dám cho các người binh quyền, thà tin nhiệm thần tử cũng không tin nhi tử, trăm không phải không tin nhiệm các người, mà là sợ các người chết trên chiến trường...

Hoàng trưởng tử được phong làm Yến vương, người này có mẫu thân bị truy phong làm hoàng hậu.

Hoàng Thượng niệm tình và đau sót Yến vương tang tử, đặc biệt gia phong Yến vương, là Thân vương...

Yến Thân vương lửa nóng ra lò.

Sau khi Yến Thân vương rời cung, an táng hai nhi tử, đóng chặt đại môn không bao giờ hỏi đến thế sự.

Tuy hoàng thượng đối với Yến Thân vương là ân sủng có thêm, hẳn lại là đương triều duy nhất thân vương.

Nhưng trong triều truyền lưu, Yến Thân vương đã mất đi thánh tâm cùng tín nhiệm của hoàng thượng, Yến Thân vương hữu danh vô thực, chỉ là cái vỏ rỗng mà thôi.

Giống như vì xác minh suy đoán trong triều đình, lúc hoàng thượng triệu kiến thái tử cùng các hoàng tử thượng nghị triều chính, chưa từng triệu Yến Thân vương, thậm chí ngay cả Triệu Vương cũng gọi tới...

Vây cánh của Yến Thân vương lập tức sụp đổ, trước kia những người hướng về hán nguyên trung thành đều quay đầu, đầu quân về phía các hoàng tử khác.

Trước đại môn Yến Thân vương phủ vô cùng lạnh lẽo, vương phủ mộ khí trầm trầm, giống như một tòa phủ chết giếng nước khô.

Triệu Đặc Trạch ở trong cung đường thương nhiều ngày, sau khi thương thế chuyển biến tốt, hẳn đi một chuyến đến Yến Thân vương phủ.

Tục truyền Yến Thân vương cùng hán nói chuyện rất lâu, hơn nữa Yến Thân vương còn đích thân đưa Triệu Đặc Trạch ra cửa...

Ai cũng không rõ, vì sao Tần vương thế tử lại kính trọng Yến Thân vương, hay là vì Tần vương thế tử cùng Yến Thân vương từng cùng nhau trải qua hoạn nạn?

Trận ám sát này, đã chết hai hoàng tôn, phế đi hoàng trưởng tử, các hoàng tử còn lại đều bị chèn ép, thái tử cũng bị hoàng thượng ngầm cảnh cáo một phen.

Vây cánh của Từ Nghiễm Lợi bị hoàng đế nhỏ tận gốc, hạ lệnh cho Tần vương thế tử giam cầm Từ Nghiễm Lợi và thân thích.

Có thể nói một năm này, trên dưới triều đình rung chuyển, ở trong rung chuyển, gạt khỏi hai người, một người là Tần vương thế tử, một vị khác chính là kim khoa chính quy Trạng Nguyên, tài tử mà thiên hạ người đọc sách đều ngưỡng mộ... Tiêu Duệ Hoa.

Tiêu Duệ Hoa từ hàn xá nhảy Long Môn, được hoàng thượng coi trọng, càng dễ hấp dẫn ánh mắt của thế nhân.

Tuy Tần vương thế tử được sủng ái, nhưng tiền đồ tốt nhất của hán cũng chỉ là kế thừa vị trí của Tần vương, trở thành huân quý đứng đầu.

Tiêu Duệ Hoa lại không như vậy hán có tiềm chất trở thành quan đại thần.

Bởi vậy trên dưới triều đình càng xem trọng Tiêu Duệ Hoa.

Biết được tin Tiêu Duệ Hoa đã đính ước, không ít đại thần đấm ngực dậm chân, vô cùng hối hận.

Càng oán hận Vĩnh Ninh hầu phủ, hai nhân tài xuất sắc đều là tiểu tử của Khương gia.

Khương gia phúc phận cũng quá lớn.

Thái tử cũng có vài phần hối hận, nếu không phải bận rộn án tử của Từ Nghiễm Lợi, hẳn không đến mức đánh mất Tiêu Chúc Hoa.....

Đáng tiếc, thái tử có hảo cảm với Tiêu Chúc Hoa, nhưng phần hảo cảm này không đủ để hán làm ra chuyện cường đoạt thân thể.

Thái tử nghĩ mọi cách mượn sức Khương nhị gia cùng Tiêu Duệ Hoa, phía bên Khương nhị gia thái tử đã thử vài lần, phát hiện Khương nhị gia là người rất đàn, nên từ bỏ.

Nhưng đối với Tiêu Duệ Hoa, thái tử nhất định phải có, vì muốn Tiêu Duệ Hoa động dung, hán xử trí biểu đệ, hiện tại thái tử rất cần nhân tài xuất sắc.

Tiêu Duệ Hoa đối với thái tử cùng rất nhiều hoàng tử khác, cũng không dư thừa tỏ vẻ, bày ra bộ dạng nguyên trung thành với hoàng đế.

Kỳ thật ai cũng biết, hán đang treo giá, chỉ là lúc này, Tiêu Duệ Hoa đã không phải là cử tử lần đầu vào kinh.....

Hán ở trong giới sĩ lâm rất có địa vị, mỗi người đọc sách đều xem qua trang đầu khuyên học sách.

Hán vì án tử của Từ Nghiễm Lợi, trở thành người không sợ cường quyền, chỉ cầu chân tướng tiêu biểu văn thần, rất nhiều người trẻ tuổi vây quanh chung quanh hán.

Hơn nữa hoàng thượng rất coi trọng Tiêu Duệ Hoa, hẳn một ngày thăng ba cấp, bởi vậy cho dù các hoàng tử bất mãn với Tiêu Duệ Hoa cũng không dám tỏ thái độ, cũng không dám hạ độc thù với hán.

Gần đây hoàng thượng thường xuyên triệu Tiêu Duệ Hoa hầu giá, người có thể thường xuyên nhìn thấy hoàng đế, ai dám coi khinh?

Hôn kỳ của Tần vương thế tử cùng Khương Lộ Dao vì trận ám sát mà chậm trễ, Triệu Đặc Trạch đường thương, chuyện hôn lễ toàn bộ giao cho Tần vương phi lo liệu.

Tần vương phi trong ngoài bận rộn, vì thế tử chuẩn bị hôn lễ, cố gắng vì thế tử tạo ra một hôn lễ hoàn mỹ nhất, long trọng nhất.

Nghe nói Tần vương phi vì chuẩn bị hôn lễ mà mệt mỏi sinh bệnh, thế nhân nhiều người khen ngợi Tần vương phi hiền huệ.

Nhị phu nhân nghe người ta nói Tần vương phi vì hôn lễ mà mệt mỏi sinh bệnh, mang theo các loại vật phẩm dinh dưỡng đi một chuyến đến Tần vương phủ, vừa gặp Tần vương phi liền nói:

- Như thế nào lại bị bệnh? Hạ nhân trong vương phủ đúng là không dùng được, có phải bọn họ lười biếng không chịu làm việc? Hay là vương phi điện hạ bị hạ nhân lừa gạt qua mặt? Tuy chuẩn bị hôn lễ có chút rườm rà, nhưng phân phó hạ nhân là được, không phải sao? Cũng không cần người dọn hay nâng, haiz, vương phi điện hạ, thân thể người quá yếu.

- ...

Sắc mặt Tần vương phi rất khó coi, ít có ai dám quở trách nàng như vậy, nhưng vẫn ôn hòa cười:

- Không đáng ngại, có chút đau đầu mà thôi, người bên ngoài lưu truyền đều là phóng đại.

- Không sao, cuối cùng ta cũng hiểu miệng người đáng sợ.

Bộ dạng nhị phu nhân như tìm được tri kỷ, ngồi ở trên kháng sàng tán gẫu cùng Tần vương phi:

- Nhị gia nhà ta chỉ bị sây sát chóc miếng da, đã bị người bên ngoài truyền như sắp chết, lời này khiến ta tức điên, này còn không phải trừu nhị gia sao? Còn có người nói nhị gia dùng thủ đoạn lưu manh du côn...Hừ, đám người này nếu ngày đó cũng ở đây, bọn họ sẽ thành xác chết, sử dụng thủ đoạn lưu manh du côn thì sao? Nhị gia sống bình an, so với bất luận cái gì đều cường hơn, khuê nữ ta nói, đừng quan tâm là hắc miêu hay bạch miêu, bất được chuột chính là miêu giỏi, miêu không bắt được chuột, yếu đuối mong manh, có chút việc liền bệnh trước ốm sau, nuôi nó có ích gì?

Đây là đang ẩn dụ Tần vương phi không bắt được chuột?

Tần vương phi thà đối mặt với Gia Mẫn quận chúa tâm cơ thâm trầm, nàng thật sự là không biết nên làm như thế nào ở cùng nhị phu nhân.

- Vương phi điện hạ, người không tán đồng?

- Không phải..... Khương nhị gia rất khó có, hoàng thượng cũng nói hần tốt.

Nhị phu nhân toét miệng cười:

- Người là người tốt, ta rất thích người có cùng sở thích, tâm địa thiện lương, người thân thể không tốt, lại quản không được hạ nhân, ra sẽ dận khuê nữ của ta hỗ trợ, người cố gắng kiên trì, chờ khuê nữ của ta vào cửa, người liền hiểu chỗ tốt của nàng.

- Ta cũng ngóng trông thế tử phi sớm ngày vào vương phủ.

Trong lòng Tần vương phi tức hận vô cùng, ngoài mặt mang theo tươi cười ấm áp, rất kiên nhẫn cùng nhị phu nhân nói chuyện.

- Đúng rồi, còn có một việc, ta phải nói với vương phi điện hạ một tiếng, khuê nữ của ta của hồi môn rất nhiều vàng bạc, nhà kho của vương phủ dọn ra một chút đi.

- ...

Tần vương phi rất muốn hỏi một câu, đưa vàng bạc? Có cần như phú gia mới nổi không? Thân gia tương lai ai cũng là cực phẩm.

Khương gia tuyển nhị gia làm thế tử, hay là cố ý mang tai họa tới Tần vương phủ? Thấy ánh mắt nhị phu nhân chân thành nhìn nàng, Tần vương phi nói:

- Ta sẽ tận lực an bài, nhưng người có phải nên...

- Người có thể an bài là được.

Nhị phu nhân từ trước đến nay chỉ nghe cái mình cần nghe, nếu Tần vương phi đã đáp ứng, cần gì phải nghe nàng nói này nọ dài dòng? Nếu không đáp ứng, liền nói thẳng, không cần vòng vo.

- Vương phi là người tốt, cũng là bà bà tốt, người xem bên ngoài đều nói người vì hôn sự mệt mỏi sinh bệnh, giống như chúng ta yêu cầu này nọ rất nhiều, ta biết thân thể người không tốt, quản không được hạ nhân, nhưng những người không biết nhất định sẽ cho rằng Vĩnh Ninh hậu phủ không đúng, nghĩ khuê nữ của ta không tốt, người xem có phải người nên giúp khuê nữ của ta chứng minh một chút? Còn chưa xuất giá đã công trên lưng sai lầm của bà bà, thật sự không dễ nghe.

- Ta bệnh cũng không quan trọng, qua hai ngày nữa là ổn, bên ngoài ngôn luận không thể tin, ta hiểu lệnh ái là người như thế nào.

- Đúng không thể tin, ta cũng không cầu người làm cái gì, người chỉ cần khỏe mạnh ra cửa chuyển động một vòng, nếu vậy lời đồn đãi không phải sẽ không còn? Ta chỉ có một khuê nữ, đương nhiên ngóng trông nàng thuận lợi xuất giá, thế nhân đồn người bị bệnh, cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, có khác gì trừ người bệnh chết? Người nói xem đúng không?

(Yul: đỡ không nổi ca này□□□)

Nhị phu nhân cầm tay Tần vương phi, mang theo vài phần cầu xin:

- Người đã vất vả nhiều rồi, chuyện hôn lễ đều chuẩn bị xong, lại xảy ra chuyện này, người một mảnh khổ tâm vì thế tử an bài không phải sẽ uống phí? Ta biết người là từ mẫu, xem thế tử như thân sinh nhi tử.

- ...

Tần Vương phi nhăn rất vất vả, cố gắng kéo tinh thần, chậm rãi cười:

- Được, ta sẽ an bài.

- Người đúng là người tốt.

Nhị phu nhân đem thẻ người tốt chia Tần vương phi, rồi để lại đồ bỏ, tung ta tung tăng rồi phủ.

Tần Vương phi đợi nàng rời đi, mắt không ché đập vỡ tách trà, bên môi nở một nụ cười lạnh:

- Ta bệnh sẽ tốt, nhưng buổi hôn lễ này ta sẽ khiến các người khổ mà không nói nên lời.

- Chủ tử...

- Từ Anh thích Dật Nhi, nàng đã vô dụng, không xứng với Dật Nhi.

-Nô tỳ đã hiểu.

- Từ gia có rất nhiều người chết, cũng không thiếu phần nàng, nhưng mà, nàng nên chết trong tân phòng của thế tử, ta muốn Khương thị cả đời này có một vương mắc không thể gỡ.

Gần đây Tần vương phi luôn nghe nói Triệu Đặc Trạch như thế nào được hoàng thượng coi trọng, nàng vẫn luôn chuẩn bị quân cờ cuối cùng này, nhị phu nhân tới tổ khổ, càng khiến Tần vương phi chán ghét Khương Lộ Dao.....

Nếu phu thê không có tín nhiệm, có hiểu làm khó giải, bọn họ sẽ mâu thuẫn không hòa thuận.

Trước hai ngày đại hôn của Tần vương thế tử, chất nữ duy nhất của Từ Nghiễm Lợi, được Từ Nghiễm Lợi sủng ái nhất đã treo cổ trong tân phòng của Tần vương thế tử.

Việc này chấn động kinh thành, tất cả mọi người đều suy nghĩ, rốt cuộc thiếu nữ Từ Anh vì sao lại dùng thủ đoạn thảm thiết như vậy?

Là Tần vương thế tử phi lẽ nàng? Hay là nàng muốn dùng cái chết trả thù Tần vương thế tử huỷ hoại Từ gia?

Hay còn khả năng nào khác?

P/s: gắng đợi ta nha.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiêu Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49-1: Thành thân

Thiếu nữ thanh xuân tươi đẹp đang yên lành lại thảm thiết tìm chết, nếu không phải có oan tình, thì là có nỗi khổ bất đắc dĩ, thấy thế nào Tần Vương thế tử cũng không thoát khỏi liên can.

Từ Anh là chất nữ của Từ Nghiễm Lợi, nhưng trước khi Từ Nghiễm Lợi bị vắn tội Tần vương phi đã từng vào cung thỉnh chỉ.

Thuyết phục hoàng hậu nương nương tha cho Từ Anh một mạng, bởi vậy Từ Anh vẫn luôn ở Tần vương phủ, chờ mẫu thân từ Giang Nam tới đón.

Mẫu thân của nàng từng được triều đình khen ngợi là tiết phụ, đột nhiên Từ Anh treo cổ ở sân phòng của Triệu Đạc Trạch, cũng đủ oanh động khắp kinh thành.

Bè cánh còn sót lại của Từ Nghiễm Lợi thừa cơ uốn lưỡi, cổ động bá tánh, dâng tấu chương thỉnh hoàng thượng, nghiêm trị hung thủ, chuyện này càng nháo càng lớn.

Thiếu nữ thanh xuân tươi đẹp đang yên lành lại thảm thiết tìm chết, nếu không phải có oan tình, thì là có nỗi khổ bất đắc dĩ, thấy thế nào Tần Vương thế tử cũng không thoát khỏi liên can.

Từ Anh là chất nữ của Từ Nghiễm Lợi, nhưng trước khi Từ Nghiễm Lợi bị vắn tội Tần vương phi đã từng vào cung thỉnh chỉ.

Thuyết phục hoàng hậu nương nương tha cho Từ Anh một mạng, bởi vậy Từ Anh vẫn luôn ở Tần vương phủ, chờ mẫu thân từ Giang Nam tới đón.

Mẫu thân của nàng từng được triều đình khen ngợi là tiết phụ, đột nhiên Từ Anh treo cổ ở sân phòng của Triệu Đạc Trạch, cũng đủ oanh động khắp kinh thành.

Bè cánh còn sót lại của Từ Nghiễm Lợi thừa cơ uốn lưỡi, cổ động bá tánh, dâng tấu chương thỉnh hoàng thượng, nghiêm trị hung thủ, chuyện này càng nháo càng lớn.

Truyện được đăng ở https://www.wattpad.com/user/Yul_Yuuki. Mọi trang web khác đều là TRỘM. Mong các bạn vào wattpad ủng hộ editor.

Vĩnh Ninh hầu phủ.

Khương Lộ Kỳ nhếch môi cười, tuy quá trình thay đổi, kết quả lại tương đồng. Từ Anh treo cổ bãi biển Triệu Đạc Trạch, lần này dù không có Từ Nghiễm Lợi, Triệu Đạc Trạch cũng không có chỗ tốt...

Nàng vô cùng đồng tình với Khương Lộ Dao bị hãm sâu gièm pha.

Tiêu Chước Hoa mới vừa vào cửa, nàng là tiểu cô tương lai, vì vậy Khương Lộ Kỳ cảm thấy mình cần đi nhị phòng "vấn an" người sắp làm tân nương tử Khương Lộ Dao.

(Yul: bộ này k có H nha các nàng, ca Cẩn lên xe bông rồi)

Nếu Khương Lộ Dao khóc quá thảm, nàng sẽ trấn an nhị tỷ tỷ, cũng ám chỉ nhị tỷ tỷ, về sau cái loại như Triệu Đạc Trạch sẽ phạm rất nhiều tai họa.

Khương Lộ Kỳ hy vọng Khương Lộ Dao đừng bị Triệu Đạc Trạch tức chết là được.

Triệu Đạc Trạch vẫn luôn tìm đường chết, phá hủy tất cả những thứ thuộc về hắn, những người đi theo hắn, đều không có kết quả tốt.

Khương Lộ Dao tốt nhất nên sớm cùng cách (ly dị) với Triệu Đạc Trạch... Nữ nhân bị hù dọa đừng nghĩ tìm được hạnh phúc, chỉ có thể trở lại ngoại gia dựa vào phụ huynh nuôi dưỡng.

- *Nương, chúng ta đi thăm nhị tỷ tỷ đi, đừng để nàng khóc hồng người.*

Cuối cùng Khương lộ kỳ cũng có cảm giác hãnh diện khi đứng trước mặt tứ phu nhân, lôi kéo tứ phu nhân cùng đi.

Một là để nói chuyện, hai là làm tứ phu nhân nhìn cho rõ, Triệu Đạc Trạch là tên phế vật như thế nào, gả cho Triệu Đạc Trạch, đừng mong được sống tốt.

Tứ phu nhân suy nghĩ một hồi, cảm thấy đi nhị phòng hỏi thăm tin tức cũng thỏa đáng.

Nếu việc này nháo quá lợi hại, không biết có ảnh hưởng đến hôn sự của Khương Lộ Kỳ hay không, nữ nhi của thế tử phải xuất giá, Khương Lộ Kỳ mới có thể gả cho Tiêu Duệ Hoa.

Dù Tiêu Duệ Hoa kém hơn Triệu Đạc Trạch, nhưng tứ phu nhân suy nghĩ địa vị chi thứ tư hiện giờ, Khương Lộ Kỳ có thể gả cho Tiêu đại nhân đã là tề cao.

Tứ phu nhân gật đầu đáp ứng, mang theo một ít đồ bỏ cùng Khương Lộ Kỳ đi đến nhị phòng, vừa vào cửa liền nghe giọng Khương nhị gia oanh vọng:

- *Đồ vô dụng! Sao người lại vô dụng như thế?*

Khương Lộ Kỳ ngớ người, nhị phòng hoàn toàn không giống trong tưởng tượng đang trong tình cảnh bi thảm.

Vào phòng, nàng thấy Triệu Đạc Trạch xấu hổ đứng chịu trận, lúc này thương thế của Triệu Đạc Trạch vẫn chưa khỏi hẳn.

Mà Triệu Đạc Trạch trước khi đến đây còn trang điểm một lần nữa, đem 'thương thế' nhìn nghiêm trọng một ít, tranh thủ giành được đồng tình.

Triệu Đạc Trạch tới cửa nhận lỗi? Khương Lộ Kỳ cắn cắn môi, sao có thể? Sao Triệu Đạc Trạch có thể bận tâm người khác nghĩ cái gì? Cho dù là thê tử của hắn, hắn cũng khinh thường chiều cổ.

Mới vừa rồi Khương nhị gia mắng chửi Triệu Đạc Trạch là đồ vô dụng?

Sao hắn lại không tức giận? Còn mặt dày cười lấy lòng Khương nhị gia, bị Khương nhị gia mắng cho một đống, nhìn hắn lại thoải mái vui vẻ...

Khương lộ kỳ nghĩ thầm, người này có phải là đồ giả mạo?

Còn Khương Lộ Dao... Một giọt nước mắt cũng không có, đang cùng tẩu tử Tiêu thị ngồi trên kháng sàng sát cửa sổ, vừa cắn hạt dưa, vừa xem náo nhiệt, ở dưới chân Khương Lộ Dao tích lũy một đồng vỏ hạt dưa...

Nhị phu nhân đoạt chổi lông gà trong tay Khương nhị gia, kêu lên:

- Người làm phản à, còn dám đánh tiểu tể? Không thấy hắn bị thương còn chưa khỏi sao? Người đánh thêm một cái nữa xem? Xem ta như thế nào thu thập người!

- Phụ thân bớt giận.

Khương Mân Cần đã đậu tú tài, đang mặc nho sam vây quanh phụ mẫu:

- Muội phu vô tội, nhìn thân thể hắn thế này còn có thể làm cái gì?

- Người để hắn nói, vì cái gì mà ta đánh hắn?

Khương nhị gia tức giận dậm chân, chỉ vào Triệu Đạc Trạch cả giận nói:

- Người còn dám cười? A, ta ở bên ngoài lăn lộn lâu như vậy, cũng chưa từng ăn mệt! Ta đã dạy người thế nào? Bị người hất nước bẩn, còn tới tìm Dao Dao làm chi? Người đến Vĩnh Ninh hầu, người bên ngoài đều biết, chẳng phải sẽ nghĩ người đến nhận tội?

- Ốc trư, sao Dao Dao có thể không tin người?

- Nhạc phụ..... Nghe ta giải thích.

Tuy Triệu Đạc Trạch bị mắng, nhưng ánh mắt hàm chứa ý cười ảm áp, một chút ảm áp này xua tan sự ngưng tụ tàn bạo giữa mi.

Khuôn mặt tuấn mỹ thể hiện tự tin kiêu ngạo.

Khương Lộ Kỳ nhìn ngây người..... Ngực nhảy bang bang.

Triệu Đạc Trạch rất giống khí chất của lão Tần vương, kiếp trước, hắn chỉ có dung mạo giống lão Tần vương, trên người hắn tuyệt đối không có khí thế cùng sự tự tin có thể phá tan tất cả khốn cảnh.

Khương Lộ Kỳ cũng từng suy nghĩ, Triệu Đạc Trạch có kết cục như vậy, trừ tính tình tàn bạo, nội tâm tối tăm, hành sự cực đoan tàn nhẫn ra, thì Triệu Đạc Trạch không có sự tự tin, không tin nhiệm năng, liều mạng muốn giữ vị trí Tần vương thế tử, cuối cùng cái gì hắn cũng không có.

Lúc này, Triệu Đạc Trạch có vài phần thần thái của lão Tần vương, Khương Lộ Kỳ có cảm xúc sâu sắc nhất.

Bởi vì chỉ có nàng gặp Triệu Đạc Trạch hai kiếp, cũng từng thấy nhung trang Xuất Chinh Đồ của lão Tần vương được cung phụng ở Tần vương phủ.

Tứ muội muội, người đã đến rồi.

Khương Lộ Dao thấy Khương Lộ Kỳ cũng không cảm thấy có gì ngoài ý muốn, đợi tứ phu nhân cùng Khương Lộ Kỳ ngồi xuống, liền cười nói:

- Xây ra chút việc nhỏ, lại làm tứ muội muội nhớ thương.

Việc này là việc nhỏ?

Khương Lộ Kỳ không biết chuyện gì mới khiến Khương Lộ Dao xem là đại sự:

- Nhị tỷ tỷ không lo lắng sao?

- Không phải hắn làm, ta lo lắng cái gì?

- Dao Dao anh minh.

Triệu Đạc Trạch vội vã khen:

- *Ta biết nàng tin tưởng ta, lúc này không phải ta tới đây để thỉnh nhạc phụ ra chủ ý sao?*

Triệu Đạc Trạch lấy lòng nhìn thoáng qua Khương Lộ Dao, tình ý miên man, ánh mắt ái mộ có thể đim chết người, Khương Lộ Dao liếc hần hốt một cái, gương mặt cũng có chút hồng:

- *Hừ.*

Tiêu Chúc Hoa che miệng cười nói:

- *Ta thấy tình cảm của muội muội cùng thế tử rất tốt, phụ thân, người không cần vì thế tử mà lo lắng.*

- *Ta không rảnh lo lắng cho hần.*

Khương nhị gia ném chổi lông gà, ngồi trên ghế, uống trà từng ngụm, Khương Mân Cần thấy tình huống đã ổn, không tự chủ chạy đến bên người tân nương tử, lôi kéo tay Tiêu Chúc Hoa, hàm hậu cười:

- *Chúc Hoa.*

Tiêu Chúc Hoa đưa cho hần vài khối điểm tâm, Khương Mân Cần ngây ngô cười, lại là một đôi hạnh phúc.

Khương Lộ Kỳ nhìn mà thương cảm vô cùng, kiếp trước Tiêu Chúc Hoa làm hoàng hậu, nàng chưa bao giờ lộ ra tươi cười hạnh phúc như thế.

Đối với nữ nhân mà nói, quyền lợi địa vị đều là ngoại vật, tìm một phu quân toàn tâm toàn ý đối với mình, đó mới là hạnh phúc cả đời...

Tiêu Duệ Hoa sẽ toàn tâm toàn ý với nàng sao?

Từ phu nhân bị nhị phu nhân túm đi nói chuyện, căn bản không màng nữ nhi đang suy tư.

Triệu Đạc Trạch ân cần rót trà cho Khương nhị gia:

- *Nhạc phụ, người mặc kệ tiểu tử sao?*

- *Tiểu tử thúi.*

Khương nhị gia giờ tay chọn nơi thịt nhiều tát cho một cái, nhỏ giọng nói:

- *Ta đã nói với người rồi, gặp chuyện đại sự phiền toái đừng tìm ta.*

- *Nhưng Dao Dao không để ý tới ta.*

Triệu Đạc Trạch buông tay:

- *Người xem?*

Khương nhị gia sờ râu, lớn tiếng nói:

- *Dao Dao, hoa còn chưa có tưới nước, điều cũng chưa được ăn, người đi xem xem, nương người bồi tử đệ muội nói chuyện phiến, Dao Dao càng ngày càng lười, này đúng là không tốt.*

Khương Lộ Dao trừng mắt nhìn phụ thân một cái, quay người ra cửa:

- *Nữ nhi sẽ cho Quắc Quắc ăn no căng chết.*

- *Không cần nha.*

Khương nhị gia kêu to, đẩy Triệu Đạc Trạch:

- *Mau đi, giúp ta cứu Quắc Quắc đáng thương, Dao Dao lẩn lộn đã chết một con, ta sống không nổi nữa.*

Triệu Đạc Trạch thấp giọng thì thầm hai câu, Khương nhị gia giãn mi cười cười:

- *Xem ra còn có chút lương tâm, đồ vô dụng!*

Tiêu Chúc Hoa nhìn Khương Lộ Kỳ đang sừng sờ:

- *Tử muội muội gần đây vội cái gì?*

Nếu đã vào Khương gia, Tiêu Chúc Hoa sẽ dựa theo quy củ của Khương gia mà xưng hô với Khương Lộ Kỳ.

Chỉ khi nào hồi Tiêu gia, mới có thể kêu Khương Lộ Kỳ là tẩu tử, Tiêu Chúc Hoa cũng hy vọng ca ca có được hạnh phúc.

Chủ động bắt chuyện cùng Khương Lộ Kỳ, trong lời nói có ý ám chỉ Khương Lộ Kỳ, Tiêu Duệ Hoa thích cái gì, không thích cái gì, như thế nào ở cùng với Tiêu Duệ Hoa.....

Nàng là một mảnh hảo tâm, ai ngờ Khương Lộ Kỳ không nghe vào, thần sắc hoảng hốt mờ mịt, còn thường thường nhìn ra bên ngoài..

Tuy Tiêu Chúc Hoa biết Triệu Đạc Trạch không tồi, nhưng không có nghĩa là nàng sẽ chấp nhận tẩu tử tương lai chân trong chân ngoài.

Chung tình với người khác, chẳng lẽ ca ca rất kém cỏi sao? Khương Lộ Kỳ muốn làm cái gì? Chẳng lẽ Tiêu Duệ Hoa không thú nàng không được?

Bộ dạng Khương Lộ Kỳ thất hồn lạc phách có thể dấu điểm ai? Tiêu Chúc Hoa vốn là người cẩn thận, càng nghĩ càng sinh khí, càng lãnh đạm với Khương Lộ Kỳ.

Khương Mân Cẩn chỉ biết thê tử mất hứng, gãi gãi đầu:

- *Ta đến thư phòng có chút việc, Chúc Hoa, nàng cùng ta đi thư phòng đi.*

Khương Mân Cẩn trực tiếp túm tay tân nương tử, hần rất hâm mộ Triệu Đạc Trạch có thể thân cận với Khương Lộ Dao, đến lúc tân hôn, hần nhất định sẽ rủ người khác đi quấy rầy.

Vì thế, Khương Lộ Kỳ có thể chuyên tâm suy nghĩ về kiếp trước cùng kiếp này, không có ai quấy rầy nàng suy nghĩ sâu xa...

Hoa viên hầu phủ.

Triệu Đạc Trạch cầm tay Khương Lộ Dao đang vung về phía hần, duỗi cánh tay ôm nàng vào trong lòng, vừa ngọt ngào vừa vô lại xin tha:

- *Đừng đánh, đừng đánh, đánh đau tay, đánh đau tay.*

- *Hừ.*

- *Dao Dao.*

- *Không để ý tới người.*

- *Dao Dao.*

Triệu Đạc Trạch thân mật hôn má nàng, trong lòng phình to hạnh phúc.

- *Làm sao bây giờ? Tân phòng bị làm bẩn, ta vẫn luôn ngóng trông có thể sớm thú nàng, ai ngờ lại xảy ra chuyện này.*

- *Chỗ tốt có thể để người chiếm hết? Ta không tin nháo ra động tĩnh lớn như vậy, lại không có ai ở sau lưng quạt gió thêm củi, tuy Từ Nghiễm Lợi không tốt, nhưng hần cũng là một thế hệ công thần, cũng từng ban ân huệ cho người khác, nếu là lúc bình thường, bọn họ không dám nhậy ra, chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay, bọn họ nhất định sẽ giúp ân nhân xả giận, đập hỏng người, cũng sẽ ghê tởm người, đem thanh danh của người đi quét rác.*

Khương Lộ Dao đẩy Triệu Đạc Trạch ra, để cho hôn má một chút lại đòi hôn môi, được một tác lại muốn tiến một thước:

- *A, ta đang nói chuyện với người, người có thể đứng đắn một chút được không.*

Triệu Đạc Trạch khom lưng bế Khương Lộ Dao, ngồi lên ghế dài:

- *Nàng nói, ta nghe.*

Cây cỏ thụ che thân ảnh của bọn họ, cách đó không xa là một mảnh đóa hoa nở rộ kiều diễm, gió nhẹ thổi hương hoa, mỹ nhân trong ngực, say lòng người.

Triệu Đạc Trạch chỉ muốn ôm Khương Lộ Dao, chuyện phiền lòng không cần để ý, càng nguyện ý nghe nàng dùng giọng nói mê người vì hần an bài chiến lược phản kích...

Thật ra hần đã sớm tính toán, nhưng không nói với bất cứ ai, hần hy vọng Khương Lộ Dao có thể tâm linh tương thông cùng hần...

- *Thân như Thái Phụng song phi dục, tâm hữu linh tê nhất điểm thông.*

(Yul: Bản thân không có đôi cánh như chim phụng để cùng bay, nhưng trong lòng vẫn cảm giác được tâm ý tương thông.)

Triệu Đạc Trạch nghe Khương Lộ Dao lẩm bẩm hai câu thơ, nâng cằm nàng lên, hung hăng hôn lên nàng:

- Dao Dao, Dao Dao của ta.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49-2: Thành thân (2)

Có một người hiểu người, tin tưởng người, duy trì người, mặc kệ như thế nào cũng sẽ giúp người. Triệu Đạc Trạch không cần sợ hãi ai.

- Người xấu.

Bị hấn hôn đến hít thở không thông, Khương Lộ Dao đẩy Triệu Đạc Trạch, môi sưng đỏ, thở hổn hển:

- Đồ xấu xa.

Lúc nên cường Khương Lộ Dao sẽ không thoái nhượng, nhưng phu thê ở chung, thù đoạn kiều mị khả nhân cũng không thiếu.

Nàng cũng có hảo cảm với Triệu Đạc Trạch, có thương tiếc, cũng muốn cùng hấn cả đời, cho nên làm nũng rất tự nhiên.

Triệu Đạc Trạch hận không thể đem bảo bối cột vào người, cắn cắn ngón tay của Khương Lộ Dao, bảo bối của hấn thật đáng yêu.

Vừa ngọt ngào, lại vừa kiều ngạo, còn biết làm nũng, nam nhân nào chịu được?

Triệu Đạc Trạch có chút cảm kích Từ Anh, nếu không có chuyện này, hấn cũng không biết Khương Lộ Dao sẽ đáng yêu như vậy.

Nắm thật chặt bàn tay, Triệu Đạc Trạch lăm bắm bên tai Khương Lộ Dao nói lời âu yếm

Tuy hấn đọc sách không bằng Triệu Đạc Dật, nhưng hấn đã từng là hoàn khổ phong lưu, rất am hiểu cách tán tỉnh nữ nhân, đặc biệt là người hấn yêu, thơ tình gì đó, thuận miệng liền bay ra...

Cổ nhân là vậy, tình yêu sẽ ẩn giấu trong ngôn từ thi ca, nghe rất hàm súc.

Khương Lộ Dao hơi nhắm mắt, hưởng thụ Triệu Đạc Trạch thâm tình sùng nịch, ở bên cạnh người nam nhân này, cũng không tệ lắm.

Ở một góc tường, Khương Lộ Kỳ thấy hai người ôm nhau, trong lòng vừa hâm mộ lại vừa ghen ghét.

Kiếp trước Triệu Đạc Trạch đã từng đối xử tốt với nàng, nhưng không giống lúc này sùng nịch Khương Lộ Dao.....

Sau khi Triệu Đạc Trạch rời khỏi Vĩnh Ninh hầu phủ, trời cũng chập tối, thị vệ đi theo Tần vương thế tử có thể cảm nhận tâm tình của thế tử rất tốt.

Trong lòng bọn họ cảm thấy may mắn, không cần lo lắng bị thế tử mắng ngu xuẩn.

Sau khi chuyện Từ Anh tự sát xảy ra, thế tử vẫn luôn cuồng bạo, bọn họ rất sợ hãi, sợ thế tử làm thịt bọn họ.

Tần vương phủ.

Triệu Đạc Dật thiêu di thư trong chậu than, sắc mặt có vài phần tiếc hận, Tần vương phi ở bên cạnh lau lau khóe mắt:

- Dật nhi, thế tử là huynh trưởng của ngươi, đừng vì Anh nhi mà xa lạ với thế tử, là Anh nhi không có phúc khí, không thể gả cho ngươi...Nàng vẫn luôn muốn ở cùng ngươi.

Sau khi Từ Nghiêm Lợi bị xử trảm, thân phận của Từ Anh bị hạ thấp, nàng biết mình không xứng với Triệu Đạc Dật, dù phải làm thiếp nàng cũng nguyện ý.

- Mẫu phi, ta chưa từng nghĩ sẽ nạp nàng làm thiếp.

Triệu Đạc Dật thở dài một tiếng:

- Nếu nàng nói cùng ta, ta sẽ không đến mức..... Không đến mức trơ mắt nhìn nàng chịu khổ, như thế nào cũng sẽ nói đại ca nạp nàng.

Tần vương phi chậm rãi nói:

- Thế tử vẫn luôn hận người Từ gia, nàng cũng hiểu, cho nên mới không chịu nhận mệnh, Anh nhi luyện tiếu người, lại biết mình không khiết, nàng không muốn hại người.

Từ Anh lưu lại di thư trên đó viết nàng bị mất trinh tiết, tuy không nói người huỷ hoại nàng là ai, nhưng lại thất cổ trong tâm phòng của thế tử, đáp án không cần nói cũng biết...

Triệu Đạt Đạt nói:

- Ta sẽ nói chuyện với đại ca.

- Như thế không ổn, người rất dễ mềm lòng.

Tần vương phi lau nước mắt, đau lòng cầm tay Triệu Đạt Đạt:

- Đừng vì Anh nhi mà chọc giận thế tử, Vĩnh Ninh hầu phu cũng không phải là người dễ chọc, là Anh nhi không có phúc khí, nếu người xảy ra chuyện ngoài ý muốn, người nói xem, ta phải làm sao bây giờ?

- Khương gia...

- Khương nhị gia chính là người không ra gì, người ở bên ngoài phải cẩn thận, thân gia rất đau thế tử phi tương lai, ta nghe nói...

Ánh mắt Tần vương phi hiện lên lo lắng:

- Ai, thôi thôi, ta không muốn nói xấu người khác như vậy là không tốt, nhưng mà có thể tử phi như vậy, sau này chỉ sợ nương tử của người sẽ chịu nhiều ủy khuất.

- Khương nhị gia không học vấn nhưng có chừng mực, không phải là người vụng về lỗ mãng.

Triệu Đạt Đạt bình thản khuyên Tần vương phi:

- Người đừng nghe người bên người nói bậy, đại ca có thể có Khương nhị gia làm nhạc phụ, đối với đại ca mà nói chính là chuyện tốt, tính tình đại ca có vẻ cực đoan táo bạo, hiểu lầm phụ vương cùng người, chỉ có Khương nhị gia tính tình tùy tiện phóng khoáng mới có thể đủ động đại ca, bài trừ tầng tầng lớp lớp cảnh giác quanh người của hắn.

Tần vương phi sớm biết thứ tử này tài trí vô song, tâm địa lại thuần hậu chú trọng thân tình, nhưng nàng không ngờ thứ tử lại có thể vì Triệu Đạt Trạch mà nói những lời này? Không hề có đồ kỵ, lại còn thật sự quan tâm Triệu Đạt Trạch...

Tần vương phi cảm thán nói:

- Thế tử gia có đệ đệ như người mới là phúc khí lớn nhất.

- Vương phi điện hạ, vương phi điện hạ.

- Chuyện gì?

- Hồi bẩm vương phi, thế tử điện hạ quỳ trước cửa cung, thỉnh bệ hạ tra rõ vụ án Từ Anh tiểu thư tự sát, thế tử điện hạ thỉnh cầu hoàng thượng khai quan nghiệm thi...Người của hình bộ đã tới vương phủ, muốn mang quan tài đi...

Tần Vương phi vừa nghe xong sắc mặt lập tức trắng bệch:

- Mang quan tài đi? Khai quan nghiệm thi?

- Mẫu phi...

Triệu Đạt Đạt đỡ Tần vương phi:

- Người làm sao vậy?

- Đạt Nhi, vì sao thế tử không để cho người chết được yên giấc ngàn thu? Lại muốn khai quan nghiệm thi, cái này làm sao Anh nhi có thể an bình?

Tần vương phi thương cảm nước mắt, vừa bi thương, lại vừa tự trách:

- Anh nhi xảy ra chuyện, ta đã không có cách gì giải thích cùng tỷ tỷ, thế tử làm như vậy, sao ta còn mặt mũi gặp tỷ tỷ?

- Là đại ca không muốn Từ tiểu thư ra đi mà không minh bạch...

- Anh nhi để lại cho người di thư, không phải đã viết rõ ràng rồi sao? Đạt nhi, người không tin Anh nhi?

- Không phải, không phải ta không tin Từ tiểu thư.

Triệu Đạc Dật nhủ mảy, nhìn chăm chăm tro tàn trong chậu than, cảm thấy nơi nào đó có chút quái dị không nói nên lời.

Thấy Tần vương phi khóc lóc thương tâm, tâm Triệu Đạc Dật mềm nhũn, bỏ qua ý niệm trong đầu:

- Đại ca đi gặp hoàng thượng, tuy ta cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng ngẫm lại cũng là chuyện đương nhiên, người bên ngoài nghị luận rất nhiều, chỉ cần hoàng thượng có thể chứng minh đại ca không sai, người khác nói gì cũng không được...Đại ca vẫn còn bị thương, vết thương này là vì Yến Thân vương, hoàng thượng luôn thấy đại ca chịu thua thiệt, lúc này càng không đành lòng nhìn hôn sự của hân u ám.

- Người không tin Anh nhi?

- Nàng là tiểu thư Từ gia, đại ca là huynh trưởng của ta, mẫu phi, người cảm thấy ta nên tin tưởng ai?

- ...

Tần vương phi ô ô khóc thút thít:

- Người trông mắt nhìn Anh nhi không được yên giấc ngàn thu?

Triệu Đạc Dật chậm rãi nói:

- Ta không thể khuyên đại ca, nhưng nếu để chuyện nháo lớn hơn nữa cũng phải chuyện không tốt.

Tần vương phi thở dài một hơi, di thư của Từ Anh là nàng giả tạo, dựa theo bút tích trước kia của Từ Anh dùng luyện tự mà sao chép...

Từ Anh vẫn là xử nữ, sao có thể vì bất trạch mà tự sát? Tần vương phi không thể ngờ, Triệu Đạc Trạch dám vào cung yêu cầu hoàng thượng tra rõ án này.

Nàng cũng không ngờ hoàng thượng sẽ xử lý theo lẽ công bằng, không lẽ hoàng thượng thật sự áy náy với Triệu Đạc Trạch?

Như thế, sau này nàng hành sự phải thật cẩn thận.

Triệu Đạc Dật cùng huynh trưởng nói chuyện, sắc mặt Triệu Đạc Trạch không tốt, nhưng vẫn bị thứ xuất đệ đệ thuyết phục.

Gia trạch không yên, người cuối cùng chịu khổ vẫn là Khương Lộ Dao, những lời này hoàn toàn đã động Triệu Đạc Trạch, chỉ cần hoàng thượng chứng minh hân vô tội, cũng không cần tra kỹ vụ Từ Anh...

Nhưng ai biết, bên này đang hành quân lạng lã, còn bên Khương Lộ Dao lại làm không được.

Khương Lộ Dao trực tiếp túm Vĩnh Ninh hầu thế tử vào hoàng cung, Khương nhị gia là thế tử, đương nhiên có tư cách nhìn thấy hoàng thượng.

Khương Lộ Dao một câu cũng chưa nói, liền quỳ trước cửa Kim Loan Điện, thỉnh hoàng thượng hạ chỉ giải trừ hôn ước của nàng cùng Tần vương thế tử.

Trên dưới triều thần khiếp sợ, Khương nhị tiểu thư không hổ là khuê nữ của Khương nhị gia, thật sự to gan lớn mật.

Ấn ý trong lời nói của Khương Lộ Dao, nếu Từ Anh vô tội, đáng thương, vậy thế tử trong sạch lại công tội danh bản thiêu, thì không đáng thương sao?

Nàng là thế tử phi còn chưa vào cửa, lại bị mang tiếng xấu, không lẽ cũng không đáng thương sao?

Bị người tính kế như vậy, người đầu đàn cũng chịu không nổi, nếu hoàng thượng không thể tra rõ mọi việc, nàng thà cắt tóc xuất gia cũng không chịu ủy khuất...

Hoàng thượng bị đòi tiểu phu thê này nháo đến đau đầu, thái hậu ra mặt trấn an Khương Lộ Dao, tiếp tục hạ ý chỉ tra rõ vụ án Từ Anh tự sát.

Sau khi nghiệm thi, chân tướng bại lộ, Từ Anh vẫn là xử nữ...

Lúc này, không cần hoàng thượng phải nói gì, tất cả mọi người đều hiểu, là bọn họ hiểu lầm Tần vương thế tử, Từ Anh vì Từ Nghiễm Lợi cố ý trả thù Triệu Đạc Trạch.

Lúc này mẫu thân của Từ Anh được Tần vương phi đón vào kinh thành, cũng không có mặt mũi gặp người, sớm trốn đến Am Ni Cô, cũng không dám kêu gào vì nữ nhi đòi lại công đạo.

Tần vương phi hận Khương Lộ Dao gần chết, mẫu thân của Từ Anh vào kinh nháo sự, cũng là quân cờ mà nàng bố trí...

Sau khi được chứng minh trong sạch, Triệu Đạc Trạch bị Khương nhị gia mắng cho máu chó phun đầy đầu.

Khương Lộ Dao cũng không để ý tới hán, càng không để hán chiếm tiện nghi...

Tần vương thế tử gấp đến độ ở Vĩnh Ninh hầu phủ xoay vài vòng, vỗ đầu nói:

- Sao ta lại quên trong mắt Dao Dao không dung được một hạt cát? Dù hậu viện phức tạp, nàng cũng có thể xử lý tốt.

Từ trước đến nay Khương Lộ Dao chưa từng sợ Tần vương phi, người muốn chiến, vậy liền chiến!

Nàng cũng không sợ đem trời thọc một lỗ, lá gan lớn, xuống tay mạnh, tâm tính có đôi khi so với Triệu Đạc Trạch còn ác liệt hơn.

Thái hậu mỉm cười thờ dài:

- Trạch nhi thú được nương tử tốt.

Hôn lễ diễn ra đúng dự tính, đã náo nhiệt lại còn trang trọng, Khương Lộ Dao mang theo của hồi môn là núi vàng núi bạc chồng chất nổi đuôi không đứt, vàng chiếu chọc mù mắt bá tánh kinh thành.

Đồng thời chấn kinh toàn bộ văn thần võ tướng tới Tần vương phủ xem lễ...

Hoàng thượng cùng hoàng hậu vì Tần vương thế tử đích thân tới Tần vương phủ chứng hôn.

Hai vị phu thê tôn quý nhất cũng bị của hồi môn của Khương gia làm cho đôi mắt đau đớn, đây là kiểu khí phách phú gia mới nổi gì đây.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50-1: Động phòng

Khách quý đến Tần vương phủ xem lễ, phần lớn có của cải so với Khương nhị gia còn phong phú hơn nhiều.

Nhưng bọn họ không như phu thê Khương nhị gia 'thỏ hào' (nhà giàu mới nổi) như vậy, bọn họ chuẩn bị của hồi môn cho nữ nhi, có giá trị so với phần của hồi môn của Khương Lộ Dao còn phân lượng hơn nhiều.

Phần lớn đều là kỳ trân dị bảo, châu hoàn trang sức, càng trân quý càng có vẻ thượng cấp.

Đây cũng là thể nhân công nhận cách phơi bày khoe của.

Ai cũng không ngờ sẽ có người đem 'thỏ hào' khoe đến cực hạn, có lực rung động đến như vậy.

Của hồi môn của Khương Lộ Dao tiêu chuẩn là một trăm hai mươi nâng, chỉ có hai nâng đầu dùng ngọc như ý đề lên khế ước ruộng đất, hơn một trăm nâng còn lại đều là kim nguyên bảo, ngân nguyên bảo, chất đầy vung như núi nhỏ.

Mấy tên đại hán nâng của hồi môn mệt muốn học máu.

Màu vàng rực rỡ, từng lượng từng cục, Khương gia lấy phương thức thỏ hào chứng minh Khương Lộ Dao là 'quý' nữ.

Hoàng thượng bình ổn kinh ngạc, quay đầu cười nói với hoàng hậu cùng phu thê Tần vương:

- Hôm nay trẫm đi một chuyến đến đây cũng không tệ, được mở mang kiến thức, thật sự mở mang kiến thức.

- Hoàng thượng...

Tần vương vừa sầu vừa bất đắc dĩ, có thân gia là thỏ hào, cho dù là Đại Minh đệ nhất danh môn cũng có chút không chịu nổi.

- Ha ha ha.

Hoàng thượng thân thiết vỗ vai Tần vương:

- Trẫm thấy Vĩnh Ninh hầu thế tử cũng không tồi.

...

Thân gia cực phẩm thô hào như vậy, toàn bộ Đại Minh trừ Khương nhị gia, không còn người khác.

Hoàng đế đi sớm, không thể nhìn Trạch nhi thành thân, haiz...

Hoàng Thượng cảm thán, Tần vương cùng hoàng hậu mở miệng trấn an một lúc lâu, sắc mặt hoàng đế mới hòa hoãn một ít, gọi Triệu Đặc Trạch đến:

- *Thế tử phi là tổ phụ của người định ra, Trạch nhi, người không thể bạc đãi nàng.*

- *Hoàng thượng yên tâm, thần nhất định sẽ rất đau tiếc nàng.*

Về mặt Triệu Đặc Trạch dào dạt hạnh phúc:

- *Thần đã đáp ứng với nhạc phụ đại nhân, sẽ không cô phụ nàng.*

Tần vương phi vui mừng liên tiếp gật đầu, cùng hoàng hậu nhỏ giọng nói:

- *Cuối cùng thế tử cũng trưởng thành, thần phụ đối với phần của hồi môn mà mẫu thân của thế tử lưu lại, đã chọn mấy thứ làm sinh lễ, đáng tiếc Khương gia không có đưa của hồi môn trở lại, tỷ tỷ rất hy vọng thế tử phi đeo Thương Hải Minh Châu.*

Theo thông lệ phu gia đem sinh lễ qua nhạc gia (nhà gái), nhạc gia có thể nhận lấy, sinh lễ này là đưa cho nhạc gia, nhưng nếu phụ mẫu đau tiếc nữ nhi sẽ để sinh lễ này thêm vào của hồi môn đem trở lại phu gia.

Hoàng hậu sớm biết Thương Hải Minh Châu được coi như sinh lễ, cầm tay Tần vương phi:

- *Tiên vương phi sẽ hiểu, người nha, chính là quá thành thật, chờ sau khi Khương thị vào cửa, người đem của hồi môn mà Dương thị lưu lại, giao cho nàng là được. Cổ tình hào phóng đưa Thương Hải Minh Châu... Lúc này lại cảm thấy có lỗi với tiên vương phi? Khương nhị gia tính nét thế nào, người không phải không biết, chỉ cần nhìn cách hần đơn thuần đưa núi vàng núi bạc làm của hồi môn... Thương Hải Minh Châu rơi vào tay Khương gia, chính là Minh Châu phủ bụi trần, nếu lúc trước người đưa vàng bạc là tốt rồi.*

- *Thần phụ đâu biết Khương gia sẽ đưa phần của hồi môn như thế.*

Tần vương phi nhẹ giọng oán giận:

- *Tuy Khương nhị phu nhân cũng nói thần phụ dọn sạch nhà kho, ai có thể ngờ của hồi môn đem đến sẽ là núi vàng núi bạc? Nào còn xứng danh môn phong phạm? Nuông nường, thần phụ có chút sợ hãi thế tử phi.*

- *Người nhu nhược lương thiện không giống tính tình của thế tử phi.*

Hoàng hậu đối với Tần vương phi là ưu ái có thêm, Tần vương phi thường xuyên vào cung hàn huyên cùng hoàng hậu.

Thái tử cũng cần Tần vương phủ duy trì, Khương Lộ Dao tiến cung kêu oan thỉnh chỉ giải trừ hôn ước, khiến hoàng hậu có ấn tượng không tốt, một chút việc nhỏ liền nháo đến hoàng cung, vừa nhìn liền biết không phải là người tốt đẹp gì.

Huống chi Từ Anh đã chết, hoàng thượng cũng nói không liên quan đến Triệu Đặc Trạch.

Vậy mà Khương Lộ Dao cố tình không thuận theo, không buông tha, buộc hoàng thượng hạ chỉ khai quan nghiệm thi, lăn lộn một người đã chết, khiến Từ Anh không được yên bình.

Hoàng Hậu cũng định có ý kiến, chỉ là Từ gia hiện giờ xưa đâu bằng nay, thái hậu lại luôn sủng ái Triệu Đặc Trạch, hoàng hậu không dám tỏ vẻ.

Tần vương phi óng ánh nước mắt, tiếc hận than nhẹ:

- *Anh nhi chỉ là nghĩ luẩn quẩn trong lòng.*

Cọc án này đã có định luận, Tần vương thế tử vô tội, Từ Anh âm hiểm ác độc, ý đồ dùng cái chết hãm hại Tần vương thế tử để báo thù cho Từ Nghiêm Lợi.

Tần vương phi không dám nói những lời này với ai, chỉ có ở trước mặt hoàng hậu nuông nường, nàng mới biểu lộ đau lòng đối với Từ Anh, hoàng hậu đã từng rất xem trọng Từ Anh...

Hoàng hậu yên lặng thờ dài một tiếng, thấy hoàng thượng cùng Tần vương thế tử ở chung cực kỳ hòa hợp, nhủ mảy áp xuống tâm tư muốn vì Từ Anh nói tốt một hai câu.

- *Người phải quản giáo thế tử phi thật tốt, nàng hành sự quá mức lỗ mãng, không chỉ nàng mất mặt, Tần vương phủ cũng sẽ mất mặt theo.*

- *Thần phụ nào dám quản giáo thế tử phi?*

Tần vương phi lắc đầu:

- Thế tử cực kỳ thương tiếc nàng, vì nàng chuyện gì cũng dám làm, đáng lẽ tân phòng thu thập một chút là có thể dùng, nhưng thế tử ghét bỏ điềm xấu, không trụ lại, hôn kỳ cận kề như vậy, làm sao có thời gian tu sửa lần nữa? Thế tử nhìn trủng sân viện mà tiên Tần vương yêu thích nhất...

(Yul: những người có chức tước cao mà chết rồi sẽ thêm từ tiên trước danh tự nha các nàng.)

- Quan Sur Các?

- Ừ.

Hoàng hậu vô cùng kinh ngạc, ở Tần vương phủ, nơi phú quý đường hoàng nhất đương nhiên là sân viện mà phu thê Tần vương phu thê cư trú.

Nhưng nơi độc đáo nhất, mọi người đều muốn trụ lại chính là Quan Sur Các, nghe nói lão Tần vương đã từng thỉnh cao tăng đến Quan Sur Các chúc phúc.

Chỉ cần phu thê nào ở lại Quan Sur Các sẽ được Phật tổ Bồ Tát phù hộ.

Sau khi lão Tần vương qua đời, Quan Sur Các bị niêm phong, trừ định kỳ quét tước, tu sửa ra, thái phi từng hạ lệnh mặc kệ là ai cũng không được trụ lại hay tiến vào Quan Sur Các.

Hoàng hậu hỏi:

- Thái phi đồng ý?

- Ừ.

Tần vương phi cảm khái cười khổ:

- Thái phi rất đau tâm tử, thế tử lại quỳ, lại cầu, thái phi đã đáp ứng rồi.

- Người cũng không dễ dàng...

Hoàng hậu đối với Tần vương phi tăng thêm vài phần thương hại, cảm thấy Tần vương phi làm kẻ mẫu của Triệu Đạc Trạch cũng rất khó xử.

Có tư sinh tử được sung ái, thật sự xem nhẹ cũng không được, cho dù trong lòng vì thân sinh nhi tử mà sốt ruột, cũng không thể biểu hiện ra ngoài.

Hoàng Hậu nghĩ tới đám huynh đệ của thái tử, liền cười khổ nói:

- Người khó xử chỉ có ta mới hiểu được, người hãy yên tâm, chờ nhi tử của người thành thân, bốn cung cũng sẽ không dễ hấn quá khó coi.

- Nương nương, thần phụ không xem người là người ngoài, mới nói nhiều vài câu, thần phụ cũng không phải một hai bắt bọn họ áp chế thế tử, bọn chúng đều là nhi tử của vương gia, thần phụ biết thân biết phận...

- Người không cần phải nói, chỉ cần tiếp nhận bốn cung ban thưởng là được, người quen biết bốn cung nhiều năm như vậy, chẳng lẽ bốn cung còn không hiểu tính tình của người như thế nào sao?

Hoàng hậu nhìn thoáng qua Tần vương thế tử, đừng thấy hiện giờ hoàng thượng đối với Triệu Đạc Trạch là ân sủng có thêm.

Hoàng thượng thật sự quan tâm ai cũng khó có thể nói, nhìn Tần vương thế tử có phẩm mạo giống lão Tần vương, hoàng thượng sẽ không sợ hãi sao?

Nếu không phải Triệu Đạc Trạch vừa cứu hoàng trưởng tử, giúp hoàng thượng tránh được xung đột cùng các hoàng tử.

Thì hoàng thượng tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Triệu Đạc Trạch dám huỷ hoại phụ chính đại thần của thái tử.

Hoàng Hậu cân nhắc hoàng thượng cả đời, nếu nàng không hiểu tính tình của hoàng thượng, sẽ không thể ở trong rất nhiều phi tần mà bước lên hậu vị.

Từ Nghiễm Lợi là người mà hoàng thượng dụng tâm bồi dưỡng, cũng là phụ chính đại thần mà thái tử có thể không chế.

Mười mấy năm bồi dưỡng tạo hình, bị Triệu Đạc Trạch huỷ hoại, trong lòng hoàng thượng không hận?

Nếu muốn tìm một đại thần giống như Từ Nghiễm Lợi, thật sự quá khó khăn, hoàng hậu cũng hận Triệu Đạc Trạch, nếu không phải vì hấn, sao thái tử có thể ngã bệnh?

Bởi vậy, hoàng hậu càng ngóng trông Tần vương phi có thể cho phu thê Triệu Đạc Trạch đẹp mặt.

Tốt nhất là Tần vương phi có thể nâng thân sinh nhi tử đoạt lấy vị trí thế tử của Triệu Đạc Trạch.

Tuy rất khó, nhưng chỉ sợ hoàng thượng cũng đang chờ ngày này.

Có huyết thống của Dương Soái, Triệu Đạc Trạch làm người quá chói mắt, hấn sinh động ở trên triều đình một ngày, sẽ có rất nhiều người ngủ không yên.

Đừng nói làm kẻ mẫu sẽ vì tư sinh tử mà phụng hiến, tuy Tần vương phi biểu hiện rất khá, nhưng nàng là mẫu thân của ba nhi tử.

Hoàng hậu không tin nàng không có tiểu tâm tư, không phải kẻ mẫu nào cũng là thánh nhân.

Hoàng hậu cũng không muốn ở cùng thánh nhân, đối với năng lực chiến đấu của Tần vương phi, hoàng hậu vẫn luôn coi trọng.

Tần Vương phi thiện lương rộng lượng cũng chỉ có thể lừa gạt người không biết chuyện, mỗi người đều hướng tới phẩm tính công chính, thiện lương, tốt đẹp, nhưng ở trong thế tục hồng trần, ai có thể làm người không có tư tâm?

Có lẽ Tần vương phi cũng không định làm như thế nào với Triệu Đạc Trạch, nhưng nàng nhất định sẽ vì thân sinh nhi tử mà suy nghĩ.

Suy bụng ta ra bụng người, hoàng hậu thực sự lý giải tình thương nhi tử của Tần vương phi.

Đều làm mẫu thân, chẳng lẽ trở mặt nhìn nhi tử bị huynh trưởng áp chế cả đời?

- *Nương nương...*

Tần Vương phi còn định giải thích, hoàng hậu nhẹ giọng nói:

- *Bốn cung hiểu người trôi qua cũng không dễ dàng, ta khuyên người một câu, cho dù người có thanh danh tốt, đối với thế tử lại yêu thương hết lòng, tương lai vì vinh danh mà cố sống chung. Nhưng người hiểu thuận với người chỉ có thể là thân sinh nhi tử, người có thể trở mặt nhìn bọn chúng bị áp chế cả đời?*

Tần Vương phi cúi đầu:

- *Nương nương nói đúng, nhưng thần phụ nghĩ dù bọn chúng không có tước vị, thì bọn chúng cũng không dám có tư tâm, dù sao ở văn võ, bọn chúng khổ tâm rèn luyện, từ nhỏ bọn chúng đã biết hiểu bọn chúng không giống thế tử trời sinh đã có được hết thảy.*

- *Nếu đã như thế, bốn cung sẽ nhắc tới bọn chúng trước mặt hoàng thượng cùng thái tử.*

- *Đa tạ hoàng hậu nương nương.*

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50-2: Động phòng 2

Thân sinh nhi tử có thể lọt vào mắt của hoàng thượng cùng thái tử, mục đích của Tần vương phi cũng đạt hơn phân nửa, còn lại phải xem tân thế tử phi có phải là người thông minh hay không.

Hoàng thượng đợi Triệu Đạc Trạch vào động phòng, mới phân phó cung nhân khởi giá hồi cung.

Khách khứa quỳ gối cung tiễn để hậu hồi cung, tiệc rượu lại náo nhiệt lên, vì có hoàng thượng ở đây, không ai dám lớn tiếng ồn ào.

Triệu Đạc Trạch ủy thác Triệu Đạc Dật hỗ trợ kính rượu khách nhân, còn hấn thì đi động phòng, Triệu Đạc Dật ôn nhuận tươi cười, đến từng bàn kính rượu...

(Yul: ta spoil vài điều về a Dật ở kiếp trước. kiếp trước anh rất tốt lương thiện không tính toán thật lòng muốn kéo giữ quan hệ huynh đệ với a Trạch. nhưng kiếp trước anh Trạch quá ác liệt hận ý không thể tiêu tan... Anh chặt đứt gân tay gân chân của anh Dật□ móc mù mắt anh. Nếu nói a Dật k hận cũng k đúng. Nhưng lúc anh Trạch bị mọi người đem pha thế nhân chê cười. anh Dật chưa từng bỏ đá xuống giếng... Nam phụ của chúng ta đúng chuẩn nam phụ của người ta

Lúc mọi người trêu đùa, hấn sẽ nghiêm trang nói với bọn họ:

- *Đối lại nếu ai thù nàng, cũng sẽ sốt ruột muốn động phòng, bù đắp nỗi tư tương, đại huynh chờ hôn lễ này đã rất lâu.*

Cũng đúng, năm nay Vinh Ninh hầu thế tử mới định ra, Tần vương thế tử tính theo tuổi mụ đã là hai mươi, đối là người khác, ai mà không nóng nảy?

Từ lượng của Triệu Đạc Dật cũng không tồi, nhưng không chịu nổi mọi người ồn ào, nếu thay thế từ kính rượu, khách khứa sẽ không dám quá phận, nhưng bọn hán cũng sẽ không buông tha Triệu Đạc Dật.

Người thay tân lang kính rượu vốn bị "đuối lý", cho nên bọn họ dùng sức rót rượu cho Triệu Đạc Dật.

Sau đó, vì Tần vương phi đau lòng Triệu Đạc Dật, còn đề nghị từ của mình đi hỗ trợ, nàng đích thân đưa Triệu Đạc Dật về phòng, phân phó hạ nhân nấu canh giải rượu.

Lúc Tần vương phi đắp chăn cho Triệu Đạc Dật, nghe thấy hán lâm bẩm tự nói:

- *Nương, nhi tử rất khó chịu, rất khó chịu...*

Tuy Triệu Đạc Dật xem Tần vương phi như thân mẫu mà hiếu thuận, nhưng từ trước đến nay hán chưa từng gọi nàng là nương.

Tần Vương phi dừng bước, tiến đến bên người Triệu Đạc Dật, lỗ tai gần sát bờ môi của hán, chỉ nghe:

- *Nàng không quen biết ta...Không quen biết ta...*

Đáy mắt Tần vương phi hiện lên hứng thú, ai không quen biết hán?

Chẳng lẽ là vị tân nương tử trong tân phòng kia?

Khóe miệng Tần vương phi cong lên, này đúng là quá thú vị, nhẹ nhàng sờ sờ trán của Triệu Đạc Dật, hài tử đáng thương, thật sự là hài tử đáng thương.

Sau khi nàng xoay người rời đi, trong chốc lát nha hoàn hầu hạ bên người Tần vương phi mang theo điếm tâm, rượu và thức ăn lên đi gấp tình lang.

Lưu An vẫn luôn hầu hạ bên người Triệu Đạc Dật, hán cùng nha hoàn Bích Nhi là lưỡng tình tương duyệt, chỉ là chưa cầu chủ tử ân điển dẫn hôn mà thôi.

Lưu An rất trung thành và tận tâm với Triệu Đạc Dật, nhưng đối với thê tử tương lai cũng không quá kín miệng.

Huống chi hán lại bị Bích Nhi rót một bụng rượu, Bích Nhi nói bóng nói gió, lúc Lưu An say rượu, đứt quãng nói một ít chuyện của Triệu Đạc Dật...

Chuyện gì cũng có, nhưng Bích Nhi rất thông tuệ từ trong câu chuyện nghe được tin tức mà vương phi muốn nghe nhất.

Tần vương phi rửa sạch tay, cười nói với Bích Nhi:

- *Vất vả cho người, đi tìm Triệu ma ma lĩnh thưởng đi, về sau người hãy ở bên cạnh ta hầu hạ, Bích Nhi, ta thật sự không thể thiếu người.*

- *Nô tỳ nguyện ý vì chủ tử cống hiến sức lực.*

Bích Nhi hưng phấn cảm tạ Tần vương phi, vui sướng rời khỏi phòng, Tần vương phi nheo mắt.

Quả nhiên Triệu Đạc Dật có hảo cảm với thê tử phi, chỉ là Bích Nhi này, không thể để lại, tin tức này không thể tiết lộ ra ngoài...

Tân hôn động phòng, Triệu Đạc Trạch đẩy khăn voan, Khương Lộ Dao cúi đầu nhu thuận, đám ma ma cùng nha hoàn sôi nổi tán thưởng, nhan sắc của thê tử phi thật đẹp.

Triệu Đạc Trạch phát tay để đám hạ nhân vương tay vương chân này lui ra ngoài, hán bưng ly rượu, đặt vào tay Khương Lộ Dao.

Hôm nay Khương Lộ Dao vô cùng ngưng ngĩnh, Triệu Đạc Trạch có buồn bực:

- *Làm sao vậy?*

Không giống tính tình thường ngày của Khương Lộ Dao.

Khương Lộ Dao nhăn mặt thờ dài:

- *Làm nữ nhi thô hào áp lực rất lớn.*

Của hồi môn là núi vàng núi bạc, dù da mặt Khương Lộ Dao có dày cũng sẽ nóng lên, Triệu Đạc Trạch ha ha cười:

- *Nhạc phụ nhạc mẫu khiến hoàng thượng mở rộng tầm mắt.*

Thôi kệ, mắt mặt cũng đã mắt mặt trước mặt hoàng thượng, Khương Lộ Dao ngẩn đầu, mỉm cười nhìn Triệu Đạc Trạch:

- *Nếu thể diện đã vứt, về sau ta làm ra chuyện gì cũng không có gì kỳ quái, đúng không?*

-...

- *Người có từng nghe qua một câu?*

- *Câu gì?*

Triệu Đạc Trạch cảm giác đầu hấn không đủ dùng, như vệt lặp lại:

- *Nàng nói đi.*

- *Người không biết xấu hổ, chính là thiên hạ vô địch!*

Khương Lộ Dao giờ chén rượu lên, nhẹ nhàng quơ quơ, đem rượu ngon rót vào trong miệng, Triệu Đạc Trạch há mồm.

- *Không phải như vậy, rượu giao bôi không phải uống như vậy...Dao Dao...*

Cổ hấn bị Khương Lộ Dao ôm lấy, khuôn mặt nàng tiến đến gần, Triệu Đạc Trạch giống như bị điểm huyết, không thể nhúc nhích, môi chạm vào nhau, một dòng rượu rót vào trong miệng hấn, rượu ngon...

Chưa từng uống qua rượu ngon, có mang theo hơi thở thơm ngọt của nữ nhân.

Khương Lộ Dao cọ trán nàng nào trán hấn, nhẹ giọng nói:

- *Người biết không? Rượu giao bôi phải uống như vậy mới đúng, có thích không?*

Còn hỏi sao? Triệu Đạc Trạch đã vui mừng đến choáng váng.

Hấn vội vàng nâng ly rượu trong tay rót vào trong miệng, đang định tìm cánh môi mềm mại...

Khương Lộ Dao đẩy hấn ra, đứng dậy nói:

- *Đi rửa mặt chải đầu.*

- *Khụ khụ, khụ khụ khụ.*

Triệu Đạc Trạch ngã xuống giường, giọng nói bị sặc rượu, ho khan liên tục:

- *Dao Dao.*

- *Người không muốn động phòng?*

Khương Lộ Dao xoay người vũ mị mê người nhìn hấn:

- *Nếu thế từ chỉ muốn uống rượu, ta liền phụng bồi.*

- *Nàng đi, mau đi, mau về.*

Triệu Đạc Trạch gặp đến độ không thêm truy cứu Khương Lộ Dao trêu chọc hấn, động phòng so với uống rượu càng tốt đẹp...

Tuy Triệu Đạc Trạch từng có kinh nghiệm cũng bị Khương Lộ Dao làm cho khó nhin, tiểu yêu tinh.....

Đây là danh hiệu cả đời ngọt ngào mà Triệu Đạc Trạch đặt cho Khương Lộ Dao.

Vĩnh viễn khiến hấn ngoài ý muốn, vĩnh viễn khiến hấn cảm giác được mới mẻ, mặc kệ Khương Lộ Dao làm cái gì, Triệu Đạc Trạch cũng không thể cự tuyệt.

Đặc biệt là lúc phu thê thân mật, đừng nói lúc này, cho dù tương lai phú quý cùng quyền lực, hấn vĩnh viễn là "ca ca gốc" bị Khương Lộ Dao dất mũi.

Sắc trời dần sáng, Triệu Đạc Trạch chưa đã thêm buông tha ái thể, ở bên tai nàng ước hẹn lần sau tái chiến....

Khương Lộ Dao đá hấn một cái, vùi đầu vào ngực hấn an ổn ngủ.

Hương thụ tiêu khoái Triệu Đạc Trạch ngủ không được, bàn tay dao động trên người Khương Lộ Dao, lúc cá nước thân mật là đời này vui sướng nhất, hấn cũng không biết có thể khoái lạc như vậy, thoải mái như thế.

Là tân nương tử, lại là thể tử phi, cho dù Khương Lộ Dao không muốn rời giường, cũng phải bỏ dậy.

Cũng may nàng từng có kinh nghiệm thức đêm, biết như thế nào điều tiết buồn ngủ.

Dù nàng đang dùng son phấn che dấu quầng thâm mắt, vẫn không quên hung hăng trừng mắt Triệu Đạc Trạch đang tô mi cho nàng, nổi giận nói:

- *Không có lần sau.*

- *Đừng a, Dao Dao.*

Triệu Đạc Trạch ôm thê tử vào lòng, cười xấu xa nói:

- *Không phải Dao Dao cũng rất thích sao? Là ai bảo ta đừng có ngừng?*

Khương Lộ Dao dùng khuỷu tay húc vào bụng hắn, gương mặt ửng đỏ, hừ lạnh nói:

- *Nếu ngay cả cái này mà người cũng không làm được, người nghĩ ta sẽ gả cho người?*

-...

Triệu Đạc Trạch bị đả kích, cắn răng tỏ vẻ, hần nhất định không ngừng cố gắng, thề sống chết bảo vệ tôn nghiêm.

Hắn cúi đầu hôn môi của ái thê, vui vẻ gọi:

- *Dao Dao.*

Lúc này hắn mới rõ, thì ra hắn đã sớm đem Khương Lộ Dao đặt trong lòng, đừng bỏ rơi ta, cũng đừng phản bội ta.....

Triệu Đạc Trạch có thể tha thứ bất luận kẻ nào, nhưng tuyệt đối sẽ không tha thứ cho Khương Lộ Dao nếu nàng phản bội hắn! Mặc kệ lý do là gì.

Lời này hắn không dám nói cùng Khương Lộ Dao, bởi vì nhạc phụ từng nói, Dao Dao không thích nam nhân quá bá đạo.

Nhưng tính tình của hắn là như vậy, không cho phép người khác đụng chạm đến người mà hắn để ý nhất, vị trí thế tử cũng vậy, Khương Lộ Dao cũng thế.

Cánh tay gắt gao giam cầm Khương Lộ Dao, Triệu Đạc Trạch hô hấp trầm trọng, đã rơi vào tay hắn, Khương Lộ Dao đừng hòng đòi ý, cho dù xuống địa ngục, hắn cũng sẽ lôi kéo nàng đi cùng..

Khương Lộ Dao đã từng nói Triệu Đạc Trạch có khuynh hướng tự hủy, nàng nói không sai, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng hắn.

Khương Lộ Dao thuận theo tùy ý hắn hôn, dính sát vào người hắn, người này không có cảm giác an toàn, còn phải từ từ dạy dỗ....

Nếu gặp phải nguy cơ, phải nghĩ biện pháp nhẹ nhàng kiềm chế hắn.

Tương lai có lẽ rất khiêu chiến, nhưng nếu Khương Lộ Dao đã gả cho hắn, đương nhiên sẽ không muốn phú quý hôm nay giống như mây khói thoảng qua.

Nàng là nữ nhi thổ hào, ái mộ phú quý, khoe giàu không phải rất bình thường sao?

Tài sản của nàng người khác đừng mơ cướp được, Khương Lộ Dao còn phải vì nhi nữ tương lai mà tích góp của cải...

Ừ, trong khi đang hôn môi, Khương Lộ Dao vừa suy nghĩ kế hoạch cho tương lai.

- *Dao Dao, nàng không chuyên tâm.*

- *Ta dối.*

Khương Lộ Dao chỉ chỉ môi sưng đỏ, dối nói:

- *Không chuyên tâm mà thành như vậy, nếu quá chuyên tâm, người định ăn luôn ta?*

Nha hoàn đỏ mặt trốn ra ngoài, Yến ma ma cũng tròn mắt há hốc mồm, chưa từng thấy ai tự nhiên hào phóng như thế tử phi, hay là thế tử phi không biết thẹn thùng?

Đối với Khương Lộ Dao mà nói, tình cảm phu thê, dù cuồng dã như thế nào, cũng không được phạm sai lầm, vì không muốn kích thích Yến ma ma, cho nên mở miệng đòi đề tài:

- *Tôi lấy bạch lạp?*

- *Dạ.*

- *Ở trên giường, người đi lấy đi.*

Triệu Đạc Trạch giật mình nhìn thoáng qua Khương Lộ Dao đang an tĩnh trang điểm, dựa vào tính tình kiêu ngạo của nàng, sao có thể không hề phản ứng?

Không phải nữ tử có chút kiêu ngạo, nhất định sẽ không thích dùng lạc hồng định trinh tiết?

- *Dao Dao.*

- *Hử?*

Khương Lộ Dao chớp chớp mắt:

- *Làm sao vậy?*

- *Nàng không ngại là tốt rồi.*

Triệu Đạc Trạch đứng sau lưng nàng, nhìn tiểu phụ nhân(gái có chồng) mỹ miều trong gương.

- *Sau này, ta sẽ không để nàng chịu ủy khuất.*

Đối với chuyện kiểm tra lạc hồng, không phải Khương Lộ Dao không thêm đề ý.

Nàng vẫn phải tôn trọng tư tưởng phong kiến không có cách gì thay đổi, sẽ phải nghĩ đến chiều hướng tốt đẹp.

Nếu không có khăn lụa nghiệm lạc hồng, sau này cãi nhau sẽ bị đuối lý, huống chi nàng bảo tồn mười mấy năm trinh tiết, cũng phải để tổ tông Triệu gia biết.

Cho nên dù đối với nàng lạc hồng ở chỉ là lớp màn phong kiến, ở xã hội phong kiến nam tôn nữ ti, cái này cũng là ô dù bảo đảm quyền lợi địa vị của người làm thê tử.

Hủy bỏ hồng bạch trù(kiểm tra trinh tiết), nếu tương lai sau này trượng phu thay lòng đổi dạ, cắn ngược lại một cái, nói là thê tử bất trinh, chẳng phải người làm thê tử sẽ khó không thê tử?

Hơn nữa ở đây nghiêm khắc phân chia thê cùng thiếp, cho dù thiếp muốn nghiệm lạc hồng cũng không có ai để ý.

Nhưng nếu Triệu Đạc Trạch đã tỏ thái độ, Khương Lộ Dao cũng không tiếc cho hấn chút mị nhãn, nam nhân, lúc nên khen ngợi phải khen ngợi...

Quả nhiên, Triệu Đạc Trạch săn sóc Khương Lộ Dao một đường từ Quan Sư Các nâng đến cửa phòng thái phi.

Hết lòng thương tiếc yêu thương Khương Lộ Dao, hạ nhân nào nhìn thấy cũng nhận ra được, toàn bộ vương phủ người người đều kết luận, thê tử phi chính là đầu quả tim của thê tử.

Thê tử được trượng phu coi trọng yêu thương cùng thê tử nhận hết vắng vẻ, tuy đều là nguyên phối, nhưng ở vương phủ đãi ngộ có thể giống nhau sao?

Nữ nhân lại hiếu thắng, nếu là cao thủ trong trạch đấu, muốn thể diện cũng phải dựa vào trượng phu, đây là điều bi ai nhất của nữ nhân phong kiến..

Khương Lộ Dao áp xuống ý thức muốn phản bác phong kiến, theo Triệu Đạc Trạch quỳ gối trước mặt thái phi, dập đầu nói:

- *Thỉnh an tổ mẫu.*

Khóe mắt Khương Lộ Dao liếc nhìn Tàn vương phi đã đến từ lâu, đang an tọa trên ghế, Khương Lộ Dao tươi cười thêm vài phần then thùng ngượng ngùng.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiêu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51-1: Nhân tâm 1

Nàng cùng Triệu Đạc Trạch thức dậy hơi muộn, nếu ở phủ khác tuân theo quy củ, sẽ có bà bà điều ngoa ra oai phủ đầu tân tước phụ.

Nhưng Tàn vương phi không phải là bà bà điều ngoa.

Khương Lộ Dao thẹn thùng tươi cười, thêm một phần "khẩn cầu", ám chỉ từ ái Tần vương phi hỗ trợ cầu tình.

Thái phi có chút bất mãn tôn tức lần đầu tiên thỉnh an đã đến trễ...

Tần vương phi định giả vờ không thấy ánh mắt xin giúp của Khương Lộ Dao nhưng giả bộ nhìn không thấy cũng không được, thật sự quá rõ ràng.

- *Người liên tiếp nhìn bà bà của người làm chi?*

Thái phi nhẹ nhàng mở miệng, cũng vì đau lòng tôn tử Triệu Đạc Trạch, cho nên thái phi mới muốn ra oai phủ đầu tôn tức.

Chuyện Khương Lộ Dao tiến cung, vẫn khiến thái phi canh cánh trong lòng, Tần vương phủ có thể có ngày hôm nay, trừ chiến công của lão Tần vương ra, quan trọng nhất là trung với bề hạ.

Mặc kệ hoàng thượng ra ý chỉ gì, Tần vương phủ đều tiếp.

Lần này Triệu Đạc Trạch cùng Khương Lộ Dao trước sau vào cung, khiến thái phi cảm giác được một cỗ nguy hiểm.

Tần vương phủ quá mức kiêu ngạo không thể lâu dài.

Hơn nữa phu thê Khương nhị gia đưa của hồi môn thổ hào, thái phi có tâm mượn cơ hội này gỡ tình Khương Lộ Dao.

Khiến nàng hiểu Tần vương phủ không giống Vĩnh Ninh hầu phủ, không được "thổ hào""hồ nháo".

Tần vương phủ là Đại Minh đệ nhất danh môn, Vương phi tương lai phải thông dong, bình tĩnh, cơ trí, khiêm tốn, ôn trọng khí độ.

Khương Lộ Dao so với Tần vương phi luôn điệu thấp, nội liêm, nghe lời, thiện lương, thì thái phi càng coi trọng Tần vương phi.

Ít nhất từ lúc Tần vương phi nhập môn đã mấy năm nay, chưa từng làm ra chuyện khiến thái phi bất mãn.

Triệu Đạc Trạch muốn mở miệng, bị Khương Lộ Dao kéo cổ tay áo, nếu Triệu Đạc Trạch mở miệng, chỉ khiến thái phi càng bất mãn với Khương Lộ Dao.

Không chừng thái phi còn sẽ tức giận, có tức phụ, đã quên trường bối.

Rốt cuộc Triệu Đạc Trạch trên danh nghĩa cũng là thái phi cùng Tần vương cùng nhau nuôi nấng lớn lên.

Khương Lộ Dao tươi cười càng thêm ngượng ngùng, đôi mắt thiên chân vô tà, vô cùng tín nhiệm.

- *Ngày đó mẫu phi từng nói, nếu tôn tức có chỗ nào không ổn, nàng sẽ hỗ trợ tôn tức, tôn tức thật sự không ngờ canh giờ thỉnh an ở vương phủ lại sớm như vậy...Mẫu phi cũng chưa nói với tôn tức.*

Tần vương phi mạnh mẽ ngăn đầu, có cần chói lọi hãm hại người như vậy không? Khương Lộ Dao nhìn không giống là người hồ đồ, như thế nào lại nghe không hiểu trường hợp?

Có bà bà nào sẽ nói với nhi tức như vậy, có bà bà nào lại "không tức giận"?

- *Mẫu thân, niệm tình bọn họ đang tân hôn, mượn một chút cũng thôi đi.*

Trong lòng Tần vương phi dù không cam lòng, cũng phải đứng dậy trấn an thái phi, Khương Lộ Dao đã nói như vậy, nếu nàng không hỗ trợ, sẽ bị nói là đối trả.

- *Người là đại nhân(người lớn) đại lượng, lần này tha thứ cho nàng đi, nếu có lần sau...*

Đối mặt với thái phi, Tần vương phi luôn khiêm tốn, lúc đối mặt với Khương Lộ Dao, vẻ mặt từ ái mang theo vài phần nghiêm khắc:

- *Không cần mẫu thân nói, ta cũng sẽ giáo huấn người.*

Thái phi vẫn luôn cho Tần vương phi mặt mũi, các nàng đã ở chung mười mấy năm, không phải Khương Lộ Dao có thể so sánh.

Nói thật lòng, thì thái phi cũng thích Tần vương phi đã xem thứ tử như thân sinh nhi tử mà nuôi nấng.

Nàng so với Dương thị còn sinh dưỡng nhiều, cũng không giống Dương thị luôn bộc lộ mũi nhọn.

Khương Lộ Dao cười ngọt ngào:

- *Vẫn là mẫu phi hiểu cho nhi tức cùng thế tử...*

Nàng ngây thơ thiên chân mười phần, nói ra "ngôn ngữ thiên chân" khiến Tần vương phi ghen đến mức nội thương.

- Người nói đêm qua...Nhi tức cùng thế tử gần bó keo sơn, như thế nào cũng chưa rời khỏi, nhi tức sớm nghe nói vương gia đối với người gần như độc sủng, cho nên người cũng sẽ hiểu trong lúc tình nùng ý mật... Khó bỏ khó rời.

Thái phi ho khan hai tiếng, đã thủ tiết nhiều năm như vậy, nàng đã sớm không có nam nhân làm dễ chịu!

Nhi tức vì tôn tức cầu tình là vì các nàng có trượng phu yêu thương? Chuyện Tần vương độc sủng Tần vương phi đã lan truyền ra ngoài?

Làm mẫu thân, thái phi không vui khi nhi tử chỉ vây quanh chuyện động quanh một nữ tử, cho dù người này là vương phi cũng không được!

Lúc thái phi thủ tiết còn chưa ba mươi, ở trong lòng chỉ có mình nhi tử Tần vương, nàng tuyệt đối không chấp thuận nhi tử bị Tần vương phi mượn sức, Tần vương phi hiểu thuận thì thế nào! Nhi tử là của nàng..

Tần Vương phi cảm thấy ánh mắt thái phi rất lạnh lùng, lại nhìn Khương Lộ Dao tràn đầy hạnh phúc.

Nàng cảm thấy rất khó chịu, không được tự nhiên, nàng tự nhận mình là đánh thái cực, cao thủ phá cực, hôm nay vừa thấy Khương Lộ Dao cũng không phải hạng người hời hợt.

Khương Lộ Dao giống nàng, giỏi về khoản nhìn thấu nhân tâm, nhân tâm có sơ hở, hoặc là mượn sức, hoặc là lợi dụng, đều cực kỳ dễ dàng.

- Nhưng ta không so được với người cùng thế tử, thế tử đối với người mới là như châu như bảo, ta cùng vương gia chỉ có thể xem như lão phu lão thê, sớm đã qua thời kỳ mặn nồng, haiz, năm đó mẫu phi cùng lão vương gia mới là cầm sắt cùng mình, chúng ta không bằng mẫu phi.

- Lời này...Nhi tức không dám gạt bừa.

Lúc này Khương Lộ Dao rút đi thiên chân, đặt tay lên tay Triệu Đạc Trạch, hàm hậu thành thật nói:

- Thà hẳn đối với ta kém một chút, cũng ngóng trông hẳn có thể tốt đẹp, tổ mẫu, chắc cũng nghĩ như vậy, có phải không? Tổ mẫu?

Thái phi gật gù đầu, liếc xéo Tần vương phi, người có ý tứ gì? Là nói ta chỉ có mấy năm cầm sắt cùng mình, sau đó vẫn luôn thủ tiết?

Tần Vương phi khó xử, như thế nào đều sai!

Triệu Đạc Trạch cảm động khi Khương Lộ Dao không muốn xa rời hẳn, lại vui vẻ xem Tần vương phi ăn mật.

Tuy chỉ là lời nói, chưa thật sự tạo thương tổn cho Tần vương phi, nhưng chỉ cần tổ mẫu không bị Tần vương phi nói mấy câu đã bị lừa gạt, hẳn liền cao hứng.

Quả nhiên, hậu trách là thiên hạ của nữ nhân, cho dù hẳn thận trọng, cũng không bằng Khương Lộ Dao, thánh nhân có nói, nam chủ ngoại, nữ chủ nội là chân lý.

- Thôi, về sau người chú ý nhiều một chút.

Cuối cùng thái phi cũng hòa hoãn sắc mặt, coi như cho Tần vương phi một cái bậc thang

- Kêu các tôn tử còn lại tới bái kiến tẩu tử đi, bọn họ cũng đợi nửa ngày rồi.

- Trạch nhi, sau này người cũng không thể quá tùy hứng, hôm qua đã đem Dật nhi mệt đến quá sức, nào có tân lang nào lại không ra mặt kính rượu?

Thái phi từ ái răn dạy Triệu Đạc Trạch:

- Một lát nữa Dật nhi tiến vào, người phải cùng Dật nhi nói lời cảm tạ, đừng giống như trước kia, luôn làm khó dễ Dật nhi.

- Tổ mẫu nói gì cũng đúng.

Khương Lộ Dao chủ động ra mặt thay Triệu Đạc Trạch mở miệng:

- Từ khi thế tử cùng phụ thân của tôn tức từ thiên lao ra ngoài, thế tử liền xem nhị đệ như đệ đệ thân cận nhất mà đối đãi, hôm qua đương nhiên thế tử làm việc không được ổn, nhưng nhiều công việc phó thác nhị đệ, đủ để chứng minh thế tử cực kỳ coi trọng nhị đệ.

Khương Lộ Dao thoáng nhắc đến công lao của Khương nhị gia... Hắc hắc, này còn không phải ở thiên lao nhạc phụ đã giáo dục Triệu Đạc Trạch sao?

Tần vương phi nhìn Khương Lộ Dao hầu hạ thái phi rất thoải mái dễ chịu, nghĩ thầm, nói một câu là phải vỗ mông ngựa, nói như vậy...

Nàng cũng thấy mệt thay Khương Lộ Dao, nhưng về mặt Khương Lộ Dao chỉ thấy hưng phấn, giống như đây mới là thái độ thường ngày của nàng.

Hầu hạ xu nịnh thái phi, lấy lòng thúc ngra, hoàn toàn không cảm thấy thật mất mặt, cũng không cảm thấy ủy khuất.

Tần vương phi có bảo dưỡng, cũng không bằng Khương Lộ Dao lúc này còn trẻ tuổi xinh đẹp, biết nói ngọt, trên người tràn đầy thanh xuân, thái phi cảm nhận tuổi trẻ tươi mát trên người tôn tước.

Rốt cuộc Khương gia dạy dỗ nữ nhi kiểu gì, như thế nào lại là tân nương tử không biết ngượng ngùng, câu nệ?

Nhìn Khương Lộ Dao giống như có nhiều năm giao tình cùng thái phi, giống như không phải lần đầu tiên đến Tần vương phủ, nàng so với nữ chủ nhân danh chính ngôn thuận còn tự nhiên hơn.

- *Mẫu phi, tổ mẫu thích ăn bánh hoa quế.*

Khương Lộ Dao từ trong tay nha hoàn giành lấy mâm điểm tâm, đưa cho Tần vương phi, nhỏ giọng nói:

- *Người đưa cho tổ mẫu đi.*

Thanh âm "rất nhỏ", nên mọi người có thể nghe thấy.

Tần vương phi cầm mâm điểm tâm nhìn Khương Lộ Dao bày ra vẻ mặt vì muốn tốt cho nàng.

Nàng lại cần dùng "hào tâm"" khiêm nhượng " của nhi tước?

Trong lòng Triệu Đạc Trạch rất thống khoái, hẳn rất muốn ôm Dao Dao vào trong lòng, trước kia hẳn cảm thấy không ổn, nhưng lại không nói được chỗ nào không ổn.

Hôm nay, hẳn mới hiểu vài phần, trước kia Tần vương phi không ít lần mượn hẳn lấy danh nghĩa tốt, chính là châm ngòi ly gián.

Tuy Triệu Đạc Trạch cùng thái phi càng lúc càng xa cũng có nguyên nhân khác, nhưng Tần vương phi này "không thể không có công".

Ba nhi tử của Tần vương phi đi đầu, Triệu Đạc Dật vì là thứ tử dựa theo quy củ đi cuối cùng.

Sau khi vào cửa, Triệu Đạc Dật vẫn ôn nhuận tươi cười bình thản, không ai có thể nhìn ra hẳn cùng thế tử phi có nhận thức.

Tuy hẳn dựa theo lệ thường sẽ nhìn Khương Lộ Dao một cái, nhưng người khác chỉ biết cái liếc mắt này là kính trọng tâu tử.

Tần vương phi chuyển động tròn mắt, Khương Lộ Dao có thể như thế nào? Chỉ cần Triệu Đạc Dật còn trong tay nàng, tương lai sẽ tới lượt Khương Lộ Dao chịu tội.

Lúc này thế tử đối với nàng tốt bao nhiêu, thì tương lai sẽ hận nàng bấy nhiêu.

Tần Vương phi quá rõ Triệu Đạc Trạch rất cực đoan, tàn nhẫn, ương ngạnh là như thế nào dưỡng thành.

Trừ chuyện Triệu Đạc Trạch tuổi còn nhỏ trải qua chuyện, trong quá trình trưởng thành, cái gì cũng không thiếu.

Nhưng thật sự cái gì cũng thiếu, không có bằng hữu, không có thân nhân, chỉ có áp lực, Triệu Đạc Dật xuất sắc là áp lực...

Cho dù Triệu Đạc Dật niệm tình huynh đệ vẫn luôn giấu dốt, không tranh phong cùng thế tử.

Nhưng nếu Triệu Đạc Trạch là người hồ đồ, ngược lại sẽ không sao, vấn đề là, cái gì Triệu Đạc Trạch cũng biết rõ, dù hẳn có nỗ lực hơn nữa cũng không đuổi kịp Triệu Đạc Dật thiên túng chỉ tài.

Tần vương phi nhìn thấy rõ ràng, nhưng nàng chưa từng nói nhiều một câu, nhìn Triệu Đạc Trạch đi vào lối rẽ.

Không phải nàng mặc kệ, mà làm kẻ mẫu không dễ dàng, nàng lại không quản thế tử ăn mặc, làm gì phải vì tư sinh tử mà nhọc lòng? Còn có thể khiến vương gia nghỉ ngơi.

Nàng có ba nhi tử còn lo liệu không hết việc.

- *Gặp qua tâu tử.*

Khương Lộ Dao uốn gối đáp lễ, thoải mái hào phóng nhìn các vị tiểu thúc(chú em) một lần.

Càng xem càng cảm thấy, Triệu Đạc Dật rất giống Tần vương, còn ba người còn lại dung mạo giống Tần vương phi, nhưng vẫn có thể nhìn ra vài nét giống Tần vương.

Nếu Triệu Đạc Dật là Tần vương phi sở sinh, như vậy Triệu Đạc Trạch mới phải cẩn thận, đáng tiếc hẳn là thứ tử.

Nàng có chút nghĩ không ra, vì sao lúc trước Triệu Đạc Trạch lại có ác ý với Triệu Đạc Dật? Hay là hẳn không hiểu đã có đích tử, dù Triệu Đạc Dật tài

hoa hơn nữa cũng không thể kể thừa tước vị?

Đại Minh triều có quy củ, vô địch mới lập hiền.

Nam nữ chung quy có khác, đặc biệt là giữa thúc tẩu, sau khi qua lễ gặp mặt, Khương Lộ Dao thấy thái phi có chuyện muốn nói cùng mấy người tôn tử.

Nàng tự động trốn vào đông thứ gian, nha hoàn thượng trà cho nàng, Khương Lộ Dao thưởng thức bài trí trong phòng, phẩm trà chậm rãi chờ.

Đối với tình huống bên ngoài, tuy nàng để ý, nhưng cũng không quá lo lắng, nếu lúc này Triệu Đạc Trạch còn không tiến bộ, nàng sẽ nghĩ cách cùng Triệu Đạc Trạch hòa ly.

Cho dù nam nhân này đối với nàng rất tốt, nhưng không cạy nổi cạnh cửa, chỉ có thể dựa vào thế tử, trọng phụ như vậy nàng cũng không muốn.

Khương Lộ Dao không sợ hoàn cảnh hiểm ác, cũng không sợ một nghèo hai trắng tay, hai người ở bên nhau cùng phấn đấu mới tốt.

Nếu trong ngoài toàn dựa vào nàng, nàng ở một mình cho rồi, nàng cũng không phải là nữ nhân háo sắc yêu cầu nam nhân an ủi.

Nhân rồi đến nhàm chán, Khương Lộ Dao nhẹ giọng hỏi nha hoàn hầu hạ bên người, tuy chỉ hỏi một ít vấn đề râu ria.

Nhưng Khương Lộ Dao vẫn tìm được tin tức hữu dụng, giống như, các quân sự ma ma tên là gì, trong vương phủ hạ nhân nào tương đối có thể diện.

Chuyện hậu trạch tương đối vụn vặt, tin tức cũng tương đối vụn vặt, cần lấy giả đổi thật, tìm ra tin tức trợ giúp.

P/s các nàng nhớ vote ủng hộ bộ này của ta nha.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiêu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51-2: Nhân tâm 2

- *Thế tử gia thỉnh thế tử phi cùng đi tế bái tiên vương phi.*

- Ủ.

Khương Lộ Dao đứng dậy, tùy tay đưa mấy lượng bạc vụn cho nha hoàn đến báo tin, thật ra cũng không phải chấp nổi ban ân cái gì.

Chỉ là nàng đã được công nhận là nữ nhi thô hào, thường bạc cũng không thể quá bủn xỉn, nha hoàn rất thích tài lộc ngoài ý muốn mà có được, lúc đưa Khương Lộ Dao ra cửa, tươi cười chân thành hơn rất nhiều.

Về sau sẽ có nhiều cơ hội được thế tử phi ban thưởng, thế tử phi có được kim son bạc hải (núi vàng biển bạc) ai cũng nhìn thấy...

Tất cả mọi người đều là tục nhân, ai mà không thích có nhiều vàng nhiều bạc, đặc biệt là bọn nô tài trong vương phủ.

Đừng nghĩ hạ nhân trong vương phủ hơn dân chúng bình thường, cũng không phải ai cũng biết chữ.

Tần vương phi cùng thái phi trị gia rất nghiêm, hạ nhân chính là hạ nhân, sao có thể nhàn nhả?

Nếu nói là có kiến thức hơn bình dân bá tánh, bắt quá là biết nhìn mặt đoán ý cùng hầu hạ người có "kiến thức" mà thôi.

- *Đi gặp phụ vương trước.*

- Ủ.

Khương Lộ Dao trộm nhìn sắc mặt Triệu Đạc Trạch, Triệu Đạc Trạch cười nhẹ nói:

- *Dao Dao rất lợi hại, sao ta lại không bằng nàng?*

- *Người vốn dĩ kém hơn ta.*

- *Chỗ nào kém?*

Triệu Đạc Trạch sùng sốt một chút, hàm chứa sùng nịch mỉm cười hỏi:

- *Chỗ nào?*

- *Ta có thể sinh hài tử, người có thể sao? Ta có ngực, người có sao?*

- *Ấc.*

Triệu Đạc Trạch liên tục chấp tay nhận thua, Dao Dao thật sự là kiêu thế, khiến người khác không thể không đau.

Chỉ sợ nàng nhận ra hẳn có chuyện không vui, có phải nàng đang dỗ hấn, mỗi người đều có sở trường, không cần lấy sở đoản, so với sở trường của người khác?

Mới vừa rồi Tần Vương phi nói đến Triệu Đạc Dật, Triệu Đạc Trạch nghe xong trong lòng rất hụt hẫng.

Nhị đệ so với hấn còn ưu tú hơn nhiều, ở binh doanh làm việc cực kỳ gọn gàng, Triệu Đạc Trạch cẩn thận suy nghĩ, nếu đổi lại là hấn đi, tuyệt đối không xử lý tốt bằng Triệu Đạc Dật....

Khương Lộ Dao lặng lẽ nắm tay Triệu Đạc Trạch:

- *Về sau người sẽ biết, ta so với rất nhiều người còn cường hơn, người có một thứ mà người khác vĩnh viễn không thể có.*

- *Là cái gì?*

- *Chính là ta.*

- *Nghịch ngợm.*

Triệu Đạc Trạch nắm chặt tay Khương Lộ Dao, tay khác không tự chủ được nhéo nhéo mũi nàng, ánh mắt thâm trầm:

- *Nếu tương lai sau này nàng phát hiện ta không bằng rất nhiều người, phải làm sao bây giờ?*

- *Làm sao bây giờ?*

Khương Lộ Dao chớp chớp mắt, thực nghiêm trang nói:

- *Ta sẽ đốc xức người tiến tới, đem đám người kia so kém người, như thế cũng thể hiện ta là hiền thê, nếu người cái gì cũng xuất sắc, vậy thì ta làm cái gì? Người không cảm thấy, chỉ vì nói dối tông đường mà thủ một nữ nhân như ta, có phải quá lãng phí tài trí của ta không? Nếu người muốn một thê tử sinh cho người thật nhiều nhi nữ, vậy thì ai mà không được? Nhưng nếu muốn thủ hiền thê, nhất định phải thủ ta.*

Khương Lộ Dao liếc Triệu Đạc Trạch một cái, lúc nên kiêu ngạo, phải kiêu ngạo, ở trước mặt trượng phu mà quá điệu thấp, quá vô năng, sao có thể được trượng phu để ở trong lòng?

Khương Lộ Dao yêu cầu Triệu Đạc Trạch, nếu có chuyện gì Triệu Đạc Trạch phải thương lượng cùng nàng trước.

-...

Triệu Đạc Trạch mỉm cười lắc đầu, thật không biết, Dao Dao tự tin như vậy là giống ai?

- *Da mặt có phải quá dày...Nhưng mà, ta thích!*

- *Hừ, coi như người thức thời.*

Dọc theo đường đi, hai người chuyện trò vui vẻ, xem như một loại ve vãn đánh yêu, tâm tình Triệu Đạc Trạch đang bức bối cũng bình tĩnh hơn rất nhiều.

Su khi gặp Tần vương, Khương Lộ Dao càng thêm chắc chắn, Tần vương cũng coi trọng Triệu Đạc Trạch.

Chỉ là Tần vương không phải là một phụ thân tốt, quá mức nghiêm khắc, không hiểu biến báo...

Có lẽ là hồ thẹn với đích phi, hoặc là tính tình Tần Vương cẩn thận chặt chẽ, hấn đối với Triệu Đạc Trạch để lộ ra vài phần đề phòng.

Chớ trách Triệu Đạc Trạch luôn nói, từ nhỏ hấn chỉ có một mình, đích phi chết, để lại vết thương khó hàn gắn giữa phụ tử bọn họ.

Triệu Đạc Trạch vì Tần vương đích phi Dương thị chết, sao có thể không oán hận Tần vương?

Triệu Đạc Trạch không biết lấy lòng phụ mẫu, đó là vết thương trí mạng, làm gì có người phụ thân nào lại thích nhi tử luôn lộ ra ánh mắt khinh miệt, oán hận?

Nhi tử linh động đáng yêu mới chọc người thương tiếc, Tần vương cũng không phải chỉ có một mình Triệu Đạc Trạch, Tần vương phi sinh mấy vị nhi tử đều rất đáng yêu biết nhìn sắc mặt...

Tần vương chủ động đi theo Triệu Đạc Trạch cùng Khương Lộ Dao đi từ đường tế bái Dương thị.

Rảo bước tiến đến từ đường của Triệu gia, Khương Lộ Dao nghiêm trang quỳ gối cùng Triệu Đạc Trạch.

Dập đầu với bài vị đặt bên trên, bởi vì lão Tần vương là huynh đệ của hoàng thượng, vì vậy từ đường của Tần vương phủ chỉ cung phụng bài vị của lão Tần vương, còn bài vị tổ tông đều cung phụng ở Thái Miếu.

Ở phía sau bài vị của lão Tần vương, là linh vị Triệu môn Dương thị.

Tần Vương dâng hương cho thê tử, thấp giọng nói:

- Trạch nhi thú đích nữ của Vĩnh Ninh hầu thế tử làm Thê, Quốc Anh, nàng hãy yên tâm, nhi tức lớn lên rất tốt, rất hiểu chuyện làm việc đúng mực, nàng sẽ chiếu cố hầu hạ Trạch nhi... Dù sao Trạch nhi cũng là nhi tử mà nàng thương yêu nhất, nhìn thấy hắn hạnh phúc, nàng sẽ rất cao hứng.

Có lẽ muốn ở trước mặt nhi tử biểu hiện hân đối với thê tử là tình thâm nghĩa trọng cũng rất tương niệm Dương thị.

Tần Vương lải nhải nói rất nhiều chuyện cũ năm xưa, trong lời nói hắn cũng nhắc Dương Quốc Anh nhi tức mà là lão Tần vương coi trọng nhất.

Lão Tần vương từng lấy Tần vương phủ ra hứa hẹn... Đáng tiếc, lão Tần vương chết bất đắc kỳ tử, Dương gia cũng đổ, nhi tức được ký thác kỳ vọng cao lại ôm nhi tử tự sát.....

- Nương, ta thú Dao Dao, người yên tâm đi.

Triệu Đạc Trạch nói rất khẽ, nếu không phải Khương Lộ Dao ở bên cạnh hắn, thì đã không nghe được lời hắn nói.

Nàng biết Triệu Đạc Trạch rất khó chịu, tưởng niệm Dương thị, Khương Lộ Dao nâng lên cánh tay nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng hắn.

- Mẫu phi nhất định không thích nhìn người như vậy, lấy lại tinh thần, mới không hổ thẹn là nhi tử mà nàng thương yêu nhất, thà hy sinh tánh mạng cũng muốn bảo hộ nhi tử.

Nghe nói năm đó Dương thị khó sinh, Triệu Đạc Trạch là nàng liều mạng sinh ra.

Sau khi tế bái xong, từ biệt Tần vương, Triệu Đạc Trạch cùng Khương Lộ Dao trở về Quan Sư Các.

Hắn vừa vào cửa liền ôm Khương Lộ Dao vào lòng, đuôi hạ nhân lui xuống, hai người ngã xuống giường, hắn đem mặt chôn vào hõm vai của ái thê:

- Mẫu phi là rất thương ta, rất thương ta.

- Ta biết.

Khương Lộ Dao nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng Triệu Đạc Trạch, haiz vừa làm thê tử, còn phải trải nghiệm cảm giác làm mẫu thân....

Nàng giống như dưỡng đại hài tử..... Nam nhân có phải đều quyến luyến tình mẫu tử?

Triệu Đạc Trạch không giống trọng sinh, hay là xuyên không, vừa mới sinh ra lại có ký ức mãnh liệt về mẫu thân như vậy sao?

Hay Triệu Đạc Trạch là thiên tài? Sinh ra đã có ký ức?

Không đúng, nếu là thiên tài, sao có thể bị Tần vương phi chơi đùa đến cực đoan?

Cho dù Dương thị ôm hắn tự sát, dù là lúc còn nhỏ, nhưng hắn sẽ không sợ hãi sao? Thân mẫu ôm hắn đi tìm chết...

Dương gia lại thảm thiết như vậy... Gần như tuyệt tử, rốt cuộc ấn tượng của hắn về mẫu thân là như thế nào?

- Dao Dao, ta muốn nàng.

Triệu Đạc Trạch nhẹ nhàng lôi kéo vạt áo của Khương Lộ Dao, vội vàng muốn có Khương Lộ Dao...

Định tâm sự cùng hắn, thấy vậy Khương Lộ Dao cũng không thể nhẫn tâm cự tuyệt Triệu Đạc Trạch, dù gì cũng là tân hôn, phóng dăng thì cứ phóng đi.

Khương Lộ Dao thà một chết, cũng không muốn nhường trượng phu cho người khác.

Sau khi thân mật xong, hai người lười biếng nằm trên giường, eo Khương Lộ Dao bủn rủn, cưỡng bách Triệu Đạc Trạch mát xa cho nàng.

Đương nhiên Triệu Đạc Trạch rất thích làm việc này, xoa vuốt ve niết, nhẹ giọng nói:

- Lần sau, thử vài động tác khác được không?

- Không được, ta không muốn eo bị người bẻ gãy.

- Gãy không được, gãy không được.

Triệu Đạc Trạch đắc ý cười, lòng bàn tay vuốt ve da thịt tinh tế.

- Thân thể Dao Dao rất tốt, lại dẻo lại mềm, động tác gì cũng làm được...Bảo bối, lần sau nghe ta...

Khương Lộ Dao nghiêng rằng, được một tác lại muốn tiến lên một thước, bản lĩnh giả vờ yếu ớt, đáng thương có phải đều dùng trước mặt nàng?

Sao nàng lại nhất thời mềm lòng, tùy ý hấn hồ nháo? Nếu còn yêu cầu động tác khó.... Khương Lộ Dao hận không thể cắn chết Triệu Đạc Trạch!

Thế tử phi, di nương thông phòng tới thỉnh an người.

...

Triệu Đạc Trạch cảm giác thân thể Khương Lộ Dao cứng đờ, trong lòng dâng lên áy náy:

- Cái gì di nương? chỉ là hai nha hoàn thông phòng, để các nàng chờ.

- Dạ.

- Dao Dao, Dao Dao, nàng nghe ta nói.

- Là hai người sao?

-...Không phải, có năm sáu người, nhưng mà, ta đối với bọn họ đều là...Ái đau.

Triệu Đạc Trạch cảm giác ngực đau xót, Khương Lộ Dao nhéo da ngực của hắn, thật đau a, này so với nhéo thịt còn đau hơn.

Nhưng hắn không dám trốn, cũng không dám né, chỉ cần nàng có thể nguôi giận, đau này chịu được.

Dao Dao vì thông phòng ăn dấm, có phải điều này chứng tỏ Dao Dao thích hắn?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52-1: Phân phát

Trong tân phòng.

Triệu Đạc Trạch mặt mày rối rắm, Dao Dao càng ngày càng quá phận, véo thật sự đau.

Nhưng lúc hắn cúi đầu nhìn thấy hốc mắt Khương Lộ Dao ửng hồng, trong lòng hắn còn đau xót hơn bị véo.

- Dao Dao, các nàng chỉ là nha đầu thông phòng.

Triệu Đạc Trạch muốn hôn môi Khương Lộ Dao, đáng tiếc, nàng né tránh, hắn chỉ hôn trúng má nàng, vội vàng ôm chặt lấy nàng.

- Nếu ta biết ta sẽ thú nàng, một thông phòng ta cũng không muốn.

- Thật sự?

- Thật.

Triệu Đạc Trạch gật đầu:

- Ta thể với ánh trăng, Dao Dao, ta chỉ muốn ở cùng một chỗ với nàng.

Khương Lộ Dao buông lỏng đầu ngón tay, nhẹ nhàng xoa chỗ vừa nãy nàng véo đến tím da tím thịt, đầu lưỡi thương tiếc liếm một cái, Triệu Đạc Trạch khàn khàn nói:

- Dao Dao.

Tiểu yêu tinh!

- *Rất đau đúng không?*

- *Không đau.*

Triệu Đạc Trạch vội phủ nhận:

- *Nếu nàng không hài lòng, cứ véo tiếp đi.*

Hắn thực sự khinh bỉ chính mình, từ khi nào thì hắn lại thuận theo như thế? Chỉ là đối mặt với Khương Lộ Dao, hắn hận không thể đâm mình hai đao.

- *Dao Dao, ta biết...*

- *Ta rất đau.*

Khương Lộ Dao rừ mi, ngón tay chọc chọc trước ngực Triệu Đạc Trạch:

- *Rất đau, ngươi biết không?*

- *Phải làm như thế nào mới có thể khiến nàng không còn đau nữa?*

Triệu Đạc Trạch kéo ngón tay của Khương Lộ Dao đưa vào trong miệng. Khương Lộ Dao khẽ nhếch môi:

- *Ngươi sẽ nghe ta?*

- *Chỉ cần nàng cao hứng, như thế nào cũng được.*

Ta đang chờ ngươi nói những lời này đây!

Hiện giờ đang tân hôn, Khương Lộ Dao tự tin nàng có lực hấp dẫn trí mạng với Triệu Đạc Trạch.

Lúc này đừng nói là xử trí mấy cái thông phòng, cho dù đuổi mấy di nương ra phủ, Triệu Đạc Trạch cũng sẽ không chau mày mà gật đầu.

Chống chọi đương nhiên không thích hợp, cho nên bắt đầu từ bây giờ, Khương Lộ Dao đi từng bước khiến Triệu Đạc Trạch đáp ứng yêu cầu của nàng.

- *Thật sự?*

- *Ừ.*

Triệu Đạc Trạch gật đầu nói:

- *Chỉ cần nàng cao hứng, Dao Dao, đừng tức giận nữa.*

- *Nếu ta bán các nàng đi thì sao? Ngươi có mất hứng hay không?*

- ...

Triệu Đạc Trạch bị ý niệm của Khương Lộ Dao dọa rồi, hắn có thể bảo đảm không cần nha hoàn thông phòng hầu hạ.

Nhưng vẫn vì thể diện của vương phủ, hôn ước của hắn cũng là lão Tần vương định ra, vì vậy trước khi đích nữ của Vĩnh Ninh hầu thế tử gả vào cửa, người từng hầu hạ Triệu Đạc Trạch đừng nói trác phi, dù là di nương cũng chưa từng nâng.

Tuy năm sáu người là không ít, nhưng cũng chỉ là nha hoàn thông phòng, cho dù lúc trước Triệu Đạc Trạch từng đáp ứng sẽ nâng ai đó làm di nương.

Chỉ cần Khương Lộ Dao không nhận, không uống trà do các nàng kính, thì các nàng không có tư cách thăng làm di nương.

- *Ngươi luyến tiếc các nàng! Ta biết mà, ngươi chỉ dỗ ta...*

- *Không phải, không phải.*

Triệu Đạc Trạch bị Khương Lộ Dao khóc nháo làm cho tay chân luống cuống, trong lòng hắn là kiểu thê mới vừa rồi cùng Tần vương phi giao thủ?

Như thế nào cũng không giống? Triệu Đạc Trạch dỗ Khương Lộ Dao một lúc lâu.

- Dao Dao, nếu các nàng không được lưu lại, người khác sẽ nói thị phi, nàng chỉ cần bài trí các nàng là được.

- Không được, ta nhìn thấy các nàng liền phiền lòng, nhìn thấy các nàng liền mất hứng.

Khương Lộ Dao nhìn Triệu Đạc Trạch, thấp giọng nói:

- Ta không cần bài trí các nàng.

- Nhưng người ngoài sẽ nghị luận?

- Nếu ta dám làm, sẽ không sợ người khác nói.

Khương Lộ Dao hơi nhếch môi:

- Chỉ cần chúng ta càng ngày càng tốt, người khác chỉ biết nói chúng ta cảm sắt cùng mình, tình so kim kiên, a Trạch...

- Hừ?

- Nếu người ở địa vị vạn người khó địch, ai dám nói ta là đồ phụ? Thanh danh của chúng ta, không cần di nương thông phòng điểm tô, chỉ cần thực lực đủ cường, người khác phải cảm miệng, huống chi chuyện trong phòng người, còn cần người ngoài bình luận?

Triệu Đạc Trạch suy nghĩ một hồi, hôn môi Khương Lộ Dao.

- Được, nghe nàng.

- Người không miễn cưỡng?

Khương Lộ Dao chớp chớp mắt, Triệu Đạc Trạch ôm eo nàng, bắt đầu dĩ nhận mệnh nói:

- Nàng nói nhiều như vậy, nếu ta cảm thấy miễn cưỡng hoặc hối hận, nào có tư cách thú nàng?

Mặc kệ thế nào, Khương Lộ Dao ghen tuông, khiến Triệu Đạc Trạch tự đắc, cộc hôn sự này, không phải hẳn một bên tình nguyện hoặc đơn giản là hôn ước mà ký kết, Khương Lộ Dao cũng để ý hẳn.

Hắn chơi đã nhiều năm, cũng nên ngừng, nếu hắn có địa vị cao, quyền bính lưng lẩy, không ai dám nói Khương Lộ Dao là đồ phụ, này, coi như là một lý do.

- Ta chỉ lo lắng bên phía vương phi...

- Giao cho ta giải quyết, nàng có ý kiến hay không, cũng không quan trọng.

Khương Lộ Dao dựa vào người Triệu Đạc Trạch:

- Chỉ cần chúng ta tín nhiệm lẫn nhau, nâng đỡ nhau, không ai có thể tính kế chúng ta, không phải sao? a Trạch...

- Hừ?

- Ta có từng nói với người chưa? Ta đối với người là nhất kiến chung tình?

- Thật sự?

Triệu Đạc Trạch hưng phấn cực kỳ, quán lấy Khương Lộ Dao hỏi:

- Dao Dao lặp lại lần nữa cho ta nghe.

- Không nói.

Khương Lộ Dao ở trong lòng hắn khanh khách cười, trốn tránh Triệu Đạc Trạch quấy rầy, để hắn hôn lại không cho ăn.

Đại bổng cùng sách lược cả rớt, Khương Lộ Dao chơi đến bốc hỏa, một mặt yêu cầu, yêu cầu mà không cho chỗ tốt, sao Triệu Đạc Trạch cam tâm tình nguyện sa lưới?

Huống chi nàng cũng không nói dối, chuyện thân mật nhất cũng đã làm, lời âu yếm không khó nói ra.

Chỉ cần biết giữ lửa, tuy Khương Lộ Dao không am hiểu làm thơ cổ, nhưng thơ tình hiện đại còn nhớ rõ mấy câu, ừ, lần sau tìm được cơ hội đọc cho Triệu Đạc Trạch nghe...

Người chờ bên ngoài nghe trong phòng truyền ra tiếng cười, sắc mặt bọn họ có chút khó coi, nhưng các nàng có thân phận ti tiện, có bất mãn, cũng

không dám biểu hiện ra ngoài, nếu thế tử phi không thừa nhận, các nàng ở trong vương phủ rất khó có địa vị.

Tiêu ma ma đi theo Khương Lộ Dao xuất giá, là người mà lão phu nhân Gia Mẫn quận chúa đề cử, Khương Lộ Dao không có nữ mẫu, nha hoàn bên người cũng hiểu chuyện.

Nhưng ma ma thì không có ai cơ linh, trước khi nàng xuất giá, lão phu nhân đem Tiêu ma ma cùng Nguyễn ma ma hầu hạ bên người lão phu nhân đã lâu, đều ban cho nàng.

Hai vị này ma ma này có phẩm hạnh thế nào Gia Mẫn quận chúa biết rõ, lại được dạy dỗ, tương đối thích hợp ở vương phủ khuyên nhủ hầu hạ Khương Lộ Dao.

Khương Lộ Dao đang thiếu người, đối với nhân lực của tổ mẫu vẫn rất tín nhiệm, bởi vậy nàng liền mang theo hai vị này gả vào Tần vương phủ.

Tuy nàng là nữ nhi thô hào, nhưng cũng có ma ma cao cấp hầu hạ!

Chỉ là Tiêu ma ma cùng Nguyễn ma ma đã được Gia Mẫn quận chúa nhắc nhở, nói cho các nàng biết, nhị tiểu thư...

Tần Vương thế tử phi không giống các vị tiểu thư khuê các khác, cho dù trong lòng các nàng đã sớm chuẩn bị, cũng không ngờ ngày hôm sau...

Chủ tử không chỉ không uống trà do nha hoàn thông phòng kính, còn để đám thị thiếp đứng chờ, cuối cùng Khương Lộ Dao còn ra lệnh, toàn bộ thị thiếp thông phòng đem đi phân phát.

Quan trọng nhất là, khi truyền lời này, Khương Lộ Dao cũng không lộ mặt, chỉ kêu Tiêu ma ma đi vào, nói hai câu, các nàng một người một trăm lượng bạc, một phần của hồi môn, tìm người phát gả.

Khương Lộ Dao ra tay rất hào phóng, rốt cuộc một trăm lượng bạc có thể mua hai mươi tiểu nha hoàn, nhưng cũng không thể tính như vậy, thông phòng thị thiếp tốt xấu gì cũng từng hầu hạ thế tử gia, liền như vậy phát gả đi?

Nhất định sẽ có người tới tìm Khương Lộ Dao.

Tiêu ma ma còn định khuyên, nhưng Khương Lộ Dao tỏ vẻ kiên quyết, cứ quyết định như vậy đi.

Nếu không muốn gả phu, để cho phụ mẫu của các nàng lãnh về.

- *Này nọ đều là nha hoàn thông phòng, đuổi liền đuổi, ta cũng muốn tốt cho các nàng, đỡ phải ở hậu viện vương phủ hao mòn thanh xuân, ta được chút thanh tĩnh cũng tốt, đỡ cho sau này vì các nàng nháo ra chuyện gì không tốt, ai biết các nàng có tâm tư gì? Là người của ai?*

Lúc nói những lời này, Khương Lộ Dao cố ý nghiêm trang nhìn thẳng Triệu Đạc Trạch đang ngồi trên kháng sàng đọc sách.

Triệu Đạc Trạch lấy sách chống đỡ che lại khuôn mặt, nghĩ lại cũng đúng, nếu các nàng là người của Tần vương phi thì sao?

Tương lai sau này Dao Dao có nhị tử nối dòng, Tần vương phi mượn tay các nàng xuống tay với Dao Dao, thì phải làm sao bây giờ?

Triệu Đạc Trạch lật một trang giấy, thuận miệng nói:

- *Tiêu ma ma, cứ dựa theo lời Dao Dao nói mà làm, nhưng trước khi thả, sai người kiểm tra xem xét, đừng để lại hậu hoạn.*

- *Ha?*

Khương Lộ Dao nhướn mày, hoá ra trước khi kết hôn người cũng không thành thật? Cái gì hậu hoạn? Còn không phải sợ các nàng châu thai ám kết(mang thai)?

- *Khụ khụ.*

Triệu Đạc Trạch không dám nhìn Khương Lộ Dao, thanh thanh giọng nói:

- *Ở Tần Vương phủ, đều dùng được.*

- *Người đi xuống làm việc, ta cùng thế tử gia còn có chuyện muốn nói.*

- *Dạ, chủ tử.*

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52-2: Phân phát 2

Tiêu ma ma cảm giác sau lưng lạnh buốt, thế tử đã rơi vào tay chủ tử, là ma ma có kinh nghiệm đương nhiên biết nên làm như thế nào, mới có thể ngăn chặn hậu hoạn.

Nếu lúc này tra các nàng đều không có thai, tương lai sau này cho dù các nàng dẫn nhi nữ tìm tới cửa, chủ tử Tần vương phủ cũng không tin tưởng.

- Dao Dao, ta không có, ta thề, ta thật sự không có...
- Ta thấy ngươi tinh lực vô dụng, phải cấm dục dưỡng thân, nửa tháng sau lại nói.
- Dao Dao...
- Một lát nữa ta sai người đun chén được cho ngươi bồi bổ.

Triệu Đạc Trạch cúi đầu, ánh mắt tội nghiệp nhìn Khương Lộ Dao:

- Đang tân hôn mà, hoàng thượng cũng chỉ cho nghỉ nửa tháng.
- Ngươi chỉ nhớ thương việc này?
- Không làm việc này, còn có thể làm cái gì?
- Có phải chúng ta nên đến Dương gia bái phỏng? Còn có một số chuyện, chúng ta mượn cơ hội giải quyết từng chuyện đi.

Triệu Đạc Trạch nhú mày, muốn nói lại thôi, Khương Lộ Dao hỏi:

- Thế nào?
- Từ khi ngoại tổ phụ qua đời, ta cũng không thể gặp ngoại tổ mẫu, các vị thẩm thẩm cả ngày ở Phật đường, giống như giếng cạn cây khô, chỉ thủ tiểu biểu đệ, kỳ thật các nàng cũng không vui khi thấy ta...Rốt cuộc ta vẫn là cốt nhục của phụ vương, có lẽ ngoại tổ mẫu oán hận phụ vương, ta...Cũng rất lâu rồi không đến Dương gia.
- Từ Nghiễm Lợi bị xử trảm, ngươi cũng không qua?
- Ừ, ngoại tổ mẫu chỉ truyền tin, nói người rất cao hứng.

Khương Lộ Dao ôm phía sau Triệu Đạc Trạch, gương mặt cọ cọ lưng hắn, thấp giọng nói:

- A Trạch, ngươi còn có ta.
- Ngoại tổ mẫu cùng các vị thẩm thẩm không thường gặp mặt ta, nhưng là các nàng rất đau ta, rất quan tâm ta...
- Ta biết, ta biết.

Khương Lộ Dao cười nói:

- Năm đó Dương gia quá oan, quá thảm, ngoại tổ mẫu không muốn gặp người, cũng rất bình thường, các vị thẩm thẩm thủ tiết nhiều năm, nhất định tâm như tro tàn, ta biết làm quả phụ không dễ dàng, nhưng mà, người là ngoại tôn duy nhất của Dương gia, nói như thế nào, chúng ta cũng nên đi bái kiến, dù không thể gặp ngoại tổ mẫu, ở trước cửa phòng của người cúi đầu vài cái cũng được.
- Ta là sợ nàng cảm thấy ngoại tổ mẫu vắng vẻ nàng...
- Ta có thể vì chút chuyện nhỏ này mà so đo cùng trưởng bối? Bọn họ là trưởng bối của ngươi, ta biết nặng nhẹ.

Khương Lộ Dao chớp chớp mắt, ngã vào lòng Triệu Đạc Trạch, kiêu ngạo nói:

- Nói cho ngươi biết, ta am hiểu nhất là dỗ lão nhân gia, ngươi xem tổ mẫu của ta cũng rất lợi hại, còn không phải bị ta dỗ đến nổi đau nhất là ta sao? Có thứ tốt đều cho ta, trước khi ta xuất giá, người còn rơi lệ, đến dò ta thường trở về.
- Ta biết nàng có khả năng.

Triệu Đạc Trạch sùng nịch nheo nheo chớp mũi của nàng, hy vọng nàng có thể khiến ngoại tổ mẫu quên đi thống khổ năm đó.

Hắn cũng không gặp ngoại tổ mẫu nhiều, chỉ nhớ rõ ngoại tổ mẫu là một lão thái thái khô gầy, ánh mắt tĩnh mịch.

Cũng bởi vì Dương gia hiu quạnh, tràn ngập bi ai, thống khổ, Triệu Đạc Trạch càng thêm hận những người đã hại ngoại tổ phụ.

Đối với Tần vương, Triệu Đạc Trạch không có cách nào ngừng oán trách.

Khương Lộ Dao thấy ánh mắt Triệu Đạc Trạch táo bạo cùng phần nộ, ôm chặt thân thể hắn:

- *Kẻ thù đã chết, mẫu thân cùng Dương gia sẽ vì người mà cảm thấy kiêu ngạo.*

- *Dao Dao...*

Khương Lộ Dao thuận theo tùy ý hắn ôm, Khương Lộ Dao gắt gao ôm hắn, tận lực dùng mềm mại mềm hoá táo bạo..... Dương gia rốt cuộc là như thế nào?

Triệu Đạc Trạch làm như vậy còn chưa đủ sao?

Kẹp giữa Dương gia cùng Tần vương, thống khổ nhất chính là Triệu Đạc Trạch, vì trên người hắn có huyết mạch của Dương gia, bị hoàng thượng nghi kỵ cùng biến thái "sùng ái".

Mà Tần vương, mặc kệ nói như thế nào, đối với Triệu Đạc Trạch mà nói đều có một phần khúc mắc khó gỡ.

Nếu không thể giải khai khúc mắc giữa Dương gia cùng Tần vương phủ, Triệu Đạc Trạch càng thêm khó xử, thân nhân lạnh nhạt ngăn cách chính là thương tổn, so với thù địch thọc dao càng sâu hơn.

Triệu Đạc Trạch nhìn thì có vẻ cái gì cũng không để bụng, nhưng thật ra hắn rất khát vọng quan ái, chớ trách phụ thân nói hắn như đã thú bị nhốt, chỉ có thể xé bỏ chính mình mới giảm bớt táo bạo.....

- *Ngày mai chúng ta đi Dương gia, sau đó đi gặp phụ thân ta, được không?*

- Ừ.

- *Phụ thân ta dường như một con Lục Đầu nguyên soái, người giúp ta trộm, thế nào?*

- *Không được, Quắc Quắc không phải là mệnh của nhạc phụ sao?*

- *Sai, ta cùng ca ca, tẩu tử cùng người, mới là mệnh của phụ thân ta, Quắc Quắc chỉ là thú chơi tùy hứng mà thôi, ta nói cho người nghe, đã rất nhiều lần ta cố ý hành Quắc Quắc đến bệnh, phụ thân ta tức giận đến dậm chân, nhưng từ trước đến nay không bao giờ vì Quắc Quắc mà đánh ta.*

-...

Triệu Đạc Trạch một tay ôm Khương Lộ Dao, một tay che mắt, nhạc phụ, làm người khác cảm giác thật ảm áp.

Sao hắn có thể quên nhạc phụ từng công hắn? Từ nhỏ đến lớn, Khương nhị gia là người duy nhất công hắn.

- *Nàng muốn Quắc Quắc làm gì? Cũng không dường, đừng làm khó dễ nhạc phụ.*

- *Hừ, người thật sự hướng về phụ thân của ta.*

Khương Lộ Dao bấu môi, chọc chọc ngón tay vào ngực Triệu Đạc Trạch:

- *Không thường gõ phụ thân ta, sao biết hắn ở bên ngoài gặp phải chuyện gì?*

- *Cho dù nhạc phụ chọc phải chuyện gì, ta cũng sẽ hỗ trợ, nàng đừng khi dễ nhạc phụ.*

-...

Thật ra Triệu Đạc Trạch chính là hiếu tử, chỉ là chân tâm che dấu rất sâu, chỉ cần có người duỗi tay giúp hắn, hắn sẽ hồi báo thiết tình.

Nam nhân ngốc, Khương Lộ Dao cũng không biết nên làm gì với hắn bây giờ.

Dương gia một môn quả phụ nhìn thấu oán năm đó, biết địch nhân lớn nhất là ai, cho nên nắm chặt môn phụ mặc kệ tục sự.

Chỉ có Triệu Đạc Trạch nhìn không thấu, nhìn không thấu, liều mạng tìm người trả thù...

Trả thù tất cả ai đã thương tổn Dương gia, hoàng đế cao cao tại thượng có thể chịu đựng hắn lâu như vậy, chỉ sợ chỉ vì hắn không có chạm đến đến điểm mấu chốt của hoàng thượng.

Có lẽ Từ Nghiễm Lợi là điểm mấu chốt cuối cùng của hoàng đế, lẽ ra, hoàng thượng không nhất định phải từ bỏ Từ Nghiễm Lợi.

Cũng không phải vì Triệu Đạc Trạch bức ép, mà là hấn chọn thời cơ quá tốt, còn có Tiêu Duệ Hoa cùng các hoàng tử quạt gió thêm cùi.

Nếu không chỉ dựa vào Triệu Đạc Trạch một mình nhảy nhót lung tung, có lẽ hấn đã sớm bị hoàng thượng tìm lý do trị chết.

Khương Lộ Dao càng nghĩ càng minh bạch, đau lòng hấn càng ngày càng nhiều, nếu Tần vương không đau hấn, nhạc phụ cũng là phụ thân.

Khương Lộ Dao thầm hạ quyết định nhất định phải mang Triệu Đạc Trạch thường xuyên đi tìm Khương nhị gia chơi đùa.

- *Người này sao lại xem phụ thân ta tốt, chờ đến lúc hấn chọc phải phiền toái, người sẽ không nghĩ như vậy, người có biết hay không ta vì phụ thân hao tổn ít nhiều tâm tư? Người nghĩ trước kia phụ thân ta sẽ nghe lời như vậy? Vì muốn phụ thân tiến bộ, bảo đảm an toàn, ta quá thực là...*

- *Vội, bản đồ kinh thành, các loại tác chiến kéo bè kéo lũ đánh nhau.*

Triệu Đạc Trạch tươi cười càng dày đặc:

- *Về sau, hãy giao cho ta, ta bảo đảm nhạc phụ bình an.*

- *Đây chính là người nói.*

- *Bảo đảm bảo hộ nhạc phụ đại nhân một giọt nước cũng không lọt.*

Triệu Đạc Trạch hôn má Khương Lộ Dao:

- *Hấn là phụ thân tốt, Dao Dao, nàng rất có phúc khí.*

- *Ừ, ta biết.*

- *Thú được nàng, ta cũng có được nhạc phụ tốt, nàng chính là phúc tinh của ta.*

Triệu Đạc Trạch ôm chặt Dao Dao tuyệt đối không buông tay, nếu Khương Lộ Dao cho hấn khát cầu, cũng đừng mơ tưởng rời đi, còn có Khương nhị gia, hấn còn chờ Khương nhị gia giáo hấn làm phụ thân tốt là như thế nào.

Nếu Dao Dao có hài tử, hấn nhất định rất đau, rất đau bọn chúng, cho bọn chúng thứ tốt nhất, nhìn bọn chúng lớn lên...

Tần vương phủ chủ trạch.

Tần vương phi cách màn che nhìn thân sinh nhi tử vây quanh thỉnh giáo Triệu Đạc Dật.

Khỏe miệng hơi nhếch lên, ở cùng Triệu Đạc Dật tài hoa hơn người càng lâu, đối với nhi tử của nàng cũng có chỗ lợi, tỷ như nhị tử của nàng ở binh doanh làm sai việc, mới vừa rồi Triệu Đạc Dật đã đáp ứng với Tần vương phi, sẽ chiếu cố đốc thúc đệ đệ hướng tới.

Binh doanh có Triệu Đạc Dật chiếu cố, con đường làm quan cùng binh pháp sẽ có tiến bộ.

Vì Triệu Đạc Dật có được hảo cảm của rất nhiều vị tướng quân, hơn nữa còn được ân sủng cao nhân phá lệ thu làm đồ đệ truyền thụ trận pháp.

Vị ân sủng cao nhân kia vốn định dạy dỗ Triệu Đạc Trạch, đáng tiếc Triệu Đạc Trạch không có hứng thú, tùy hứng hồ nháo.....

Mà Triệu Đạc Dật lại có thiên phú dị bẩm, vì vậy Triệu Đạc Dật có thêm một sư phó khó lường.

Chủ tử, nô tỳ đã đem chuyện Khương gia không đem Thương Hải Minh Châu làm của hồi môn truyền ra ngoài.

- *Ừ.*

- *Chủ tử, người xem thế tử phi?*

- *Không dễ đối phó, chỉ là còn có thế tử, nàng cũng không tạo ra sóng gió quá lớn.*

Tần Vương phi chậm rãi nói:

- *Hôm nay ta xem thường nàng, chỉ biết thế tử phi là người tranh cường háo thắng, không ngờ da mặt nàng còn rất dày, lại rất đối trá, ở trước mặt thái phi...*

- *Có chủ tử ở đây, nàng còn không thành thành thật?*

- *Nhìn thử xem, nàng có thể chơi chiêu thức gì, chỉ dựa vào hôm nay ở trước mặt thái phi giả ngu nịnh nọt, bán da mặt, ta cũng có biện pháp ứng phó.*

- *Thương Hải Minh Châu chính là bảo bối của tiên vương phi, cũng là chỉ bảo của Dương gia, phu thê Vĩnh Ninh hầu thế tử để lại như vậy, cho dù người ngoài không nói, Dương gia lão thái quân cũng bắt mắt với thế tử phi.*

Tần vương phi khỏe miệng, Khương nhị gia càng không có kiến thức, càng hại thăm Khương Lộ Dao, có chút bảo bối không phải Khương gia có thể có được.

- *Chủ tử.*

Nha hoàn từ bên ngoài đi vào phòng, thấp giọng nói nhỏ bên tai Tần vương phi:

- *Thế tử phi dùng một trăm lượng đem tất cả nha hoàn thông phòng của thế tử gia phát gả đi...*

- *Cái gì?*

Tần Vương phi hỏi lại:

- *Đều phát gả?*

- *Đều phát gả, có mấy người không vui, ma ma hồi môn của thế tử phi để cho người nhà lãnh các nàng về, tự chủ xứng người. Lý ma ma quản sự tiền viện đang ở ngoài cửa, khóc la muốn gặp chủ tử, khuê nữ của nàng là nha đầu được thế tử gia sủng nhất, trước kia hạ nhân trong vương phủ đều nghe Lý ma ma nói, thế tử đã hứa hẹn với khuê nữ của nàng sẽ nâng làm di nương, nếu nàng có thể sinh hạ nhi tử, liền thành phong trắc phi...*

- *Nam nhân nói những lời ở trên giường, cũng có thể tin?*

Tần vương phi bĩu môi nói:

- *Nếu thế tử gia đã nói như vậy, sao nàng không tìm thế tử gia? Tìm ta làm chi?*

- *Không biết thế tử phi dùng thủ đoạn gì dỗ thế tử gia, thế tử gia ngay cả mặt cũng chưa lộ, Lý ma ma không thể thấy được thế tử.*

- *Người đi nói với nàng, chuyện trong phòng thế tử, ta quản không được.*

Tần vương phi vẫn luôn không đụng tay vào chuyện của thế tử, đương nhiên sẽ không vì nha đầu thông phòng mà phá lệ, chậm rãi nói:

- *Người lặng lẽ chỉ cho nàng, người duy nhất có thể khiến khuê nữ của nàng lưu lại bên người thế tử là người của thái phi.*

- *Chủ tử cao minh, năm đó Lý cô nương được thái phi thưởng cho thế tử gia, hiện giờ thế tử phi đem người này bán đi, cũng phải xem thái phi có đồng ý hay không...*

- *Nàng làm rất dứt khoát lưu loát, đáng tiếc mọi việc làm quá mức, sẽ không tốt, năm đó ta vào cửa cũng phải chậm rãi mới có thể bài trí các vị di nương? Tân nương từ vào cửa liền dám làm như vậy, thật sự chưa từng nghe qua, tuy đám nha đầu này không phải quật cường trình liệt, nếu không... Vương phủ không thể nháo ra mạng người. Tuy nha hoàn là tiện, nhưng không phải a miêu a cẩu.*

- *Thế tử phi không có tâm từ bi bằng người.*

Tần vương phi rũ mắt, sờ sờ chuỗi ngọc trên cổ tay, người hầu hạ bên người đương nhiên sẽ tự hiểu nên làm sao mới có thể khiến nàng vừa lòng.

Có chút lời nói không cần phải nói quá rõ ràng.

- *Vương phi điện hạ...*

- *Làm sao vậy?*

Tần vương phi nhướng mày, sau khi Khương Lộ Dao vào cửa, không có một ngày yên ổn.

- *Thân gia lão gia, Vĩnh Ninh hầu thế tử tới cửa, dẫn theo một đám người, nô tài thấy, hình như sắp phát sinh chuyện xấu.*

- *Hắn uống quá nhiều? Đến Tần vương phủ nháo sự?*

- *Nghe nói là vì của hồi môn cùng sinh lễ, hắn muốn cùng Tần vương điện hạ, cùng vương phi điện hạ giảng đạo lý...*

Tần vương phi sững sốt một lúc lâu, giảng đạo lý? Khương nhị gia càng ngày càng có bản lĩnh, nàng muốn nhìn xem hắn có thể nói ra đạo lý gì.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53-1: Vô giá 1

Tần Vương phủ đúng là Đại Minh đệ nhất danh môn, vương phủ cực kỳ đồ sộ, hạ nhân hầu hạ chỉnh tề.

Nếu lúc trước Khương nhị gia muốn vào Tần vương phủ, cũng phải đứng chờ một bên.

Hiện giờ, hẳn là nhạc phụ của Tần vương thế tử, hạ nhân Tần vương phủ không dám ngăn trở hẳn.

Khương nhị gia đúng lý hợp tình xông vào Tần vương phủ, còn dẫn theo một đám ăn chơi trác táng.

Trên người bọn họ phiêu đảng mùi rượu, Tần vương phi nói Khương nhị gia uống quá chén, cũng không có oan uổng hẳn.

Nếu là bình thường, đám người này không có uống rượu, cũng không dám theo Khương nhị gia tới Tần vương phủ hồ nháo.

Nhưng lúc này bấy đàn hàng năm trà trộn trong giới ăn chơi trác táng uống quá nhiều, lại có người cổ động, đừng nói là Tần vương phủ, cho dù là hoàng cung cũng dám sấm.

Cho nên nói, đám ăn chơi trác táng khi say rượu thì rất can đảm.

Trong đám này, không chỉ có mấy người giống Khương nhị gia là hầu môn thế tử, ngay cả Triệu vương điện hạ cũng ở trong đó.

Vị này rõ ràng đã uống quá say, thân thể loạng choạng:

- *Khương lão nhị, người chậm một chút.*

Đoàn người này đều có phân lượng, hạ nhân vương phủ thật sự không dám thương tổn bọn họ.

Tần vương dẫn đầu ra mặt, thấy thân gia hồng hồng như trâu, mặt mày không vui, nhưng vẫn lễ phép tiếp đãi Khương nhị gia:

- *Vĩnh Ninh hầu thế tử...*

- *Ta tới hỏi người.*

Khương nhị gia xông lên vài bước, bắt lấy cổ áo Tần vương, trợn mắt hỏi:

- *Khương gia chúng ta phải xin lỗi người?*

- *Người nói gì vậy?*

- *Tiếng người!*

Khương nhị gia lôi kéo cổ áo:

- *Tiếng người, người nghe không hiểu sao?*

Lúc này Tần vương phi cũng chạy tới hiện trường, trong mắt nàng đây chính là một cơ hội.

Khương Lộ Dao có phụ thân điên mê rượu, nàng ở vương phủ cũng đừng mơ được tốt đẹp.

Nàng luôn xem Tần vương là chỗ dựa, thấy Tần vương bị Khương nhị gia nắm cổ áo, thất thanh nói:

- *Vương gia..... Thân gia, người mau buông vương gia ra, có chuyện gì từ từ nói, Người muốn làm cái gì?*

- *Còn không mau kêu thế tử phi đến đây?*

Tần vương phi một bên vội vàng cứu Tần vương, một bên sai người đi kêu phu thê Khương Lộ Dao.

- *Thân gia, đừng thương tổn vương gia của chúng ta.*

Tần vương cũng có võ nghệ bàng thân, lúc bị Khương nhị gia nắm cổ áo, không muốn bị đám hạng người vô năng ăn chơi trác táng đánh giá.

Hắn muốn chứng minh hẳn so với Khương nhị gia còn cường hơn, lúc định nhẹ nhàng phản chế Khương nhị gia, hẳn mới phát hiện, hẳn hoàn toàn không làm gì được Khương nhị gia, Tần vương trừng mắt, Khương nhị gia thật lớn khí lực.

- Rốt cuộc người muốn như thế nào?

- Ta muốn như thế nào?

Khương nhị gia ngửa đầu cười to:

- Là Tần vương phủ các người khi dễ người, khinh thường khuê nữ của ta, khinh thường Khương gia chúng ta...

- Thân gia, này là nghe từ đâu?

Tần vương phi ở bên cạnh xen mồm vào, còn chưa biểu hiện xong, Khương nhị gia cả giận nói:

- Người câm miệng, nam nhân nói chuyện, người xen mồm làm gì? Hồi nội trạch đợi đi!

Nếu Khương Lộ Dao ở đây, nhất định sẽ nổi bão, Khương nhị gia thừa dịp không có nữ nhi, mới dám ‘ kỳ thị ’ Tần vương phi một phen.

Huống chi hẳn lại cho rằng trừ nữ nhi vạn năng nhà mình, có thể nội có thể ngoại, thì không có người nào có tư cách cùng Dao Dao so sánh, Tần vương phi là cái lông gì? Lại có tư cách gì xen mồm?

Từ khi Tần vương phi gả cho Tần vương chưa chịu qua vũ nhục thế này, Khương nhị gia nói ‘ lời thô tục ’ thiếu chút nữa khiến nàng lệ ròng, đôi mắt thủy nhuận nhận hết ủy khuất:

- Vương gia...

- Khương nhị gia, nếu người không buông tay, đừng trách bốn vương không khách khí.

- Hừ.

Sao Khương nhị gia có thể buông tay? Tiếp tục gân cổ lên nói:

- Dao Dao ở đâu, ta lãnh nàng về phủ, Khương gia chúng ta trèo không tới loại người cao quý, đại khí, phú quý Tần vương phủ các người, đáng thương cho nữ nhi của ta, không biết như thế nào, lại bị các người khi dễ, lúc này mới nhập môn mấy ngày chứ?

- Khương nhị gia, ai khi dễ thế từ phi?

- Chính là các người cái loại người trong ánh mắt chỉ có bạc...

Khương nhị gia khùng bố tinh thần, chỉ vào Tần vương đang không hiểu gì.

- Khương gia chúng ta đưa của hồi môn còn thiếu sao? Hay là như thế nào? Đến nỗi khiến các người trào phúng Khương gia không có bạc?

Vào lúc này, Khương Lộ Dao cùng Triệu Đặc Trạch đã chạy tới, Khương Lộ Dao thấy rõ ràng trạng huống, lão phụ chiếm thượng phong.

Nàng không chút hoang mang túm chặt tay Triệu Đặc Trạch đang muốn đi hỗ trợ, dùng ánh mắt ý bảo, nhìn kỹ hẳn nói.

Cho dù bất mãn phu thê Tần vương, Khương Lộ Dao cũng không dám giáp mặt trái ý chống đối Tần vương cùng Tần vương phi, dù sao nàng cũng là văn bối, là nhi tửc.

Nhưng Khương nhị gia không phải vậy, là ngang hàng với Tần vương, lại là thân gia, luôn lấy danh ăn chơi trác táng.

Cho dù mắng sai, dựa theo tính Tần Vương ‘ tấm lòng rộng lớn, trí tuệ rộng rãi ’ mà nói cũng sẽ không so đo, dù gì Tần vương cũng nho nhã quân tử chi phong, rất để ý phong độ.

Nhưng Khương nhị gia lại không giống vậy, lão phụ chỉ để ý hưởng thụ, chỉ cần hẳn sướng khoái, hoàn toàn không bận tâm người khác nói như thế nào.

Khương nhị gia cũng nhìn thấy Khương Lộ Dao, lúc đây Tần vương ra, cả giận nói:

- Ta nói cho người biết, Thương Hải Minh Châu có giá, khuê nữ của ta là vô giá, Dao Dao nhà ta là bảo bối vô giá, các người có thể sinh được khuê nữ của ta, chính là rất có phúc khí, nếu kiện trang sức Thương Hải Minh Châu là sinh lễ, Khương gia chúng ta thu giữ có gì không đúng?

- Ta đã đem nữ nhi bảo bối gả cho các người, chỉ là một kiện trang sức mà thôi, có cái gì quan trọng? Cho dù có nhiều Thương Hải Minh Châu, người cho ta cũng không đổi được Dao Dao, không tin thử xem?

- ...

Tần vương có chút choáng váng, như thế nào lại xả đến Thương Hải Minh Châu? Cái gì mà trân bảo có giá, khuê nữ vô giá? Đây là thế nào?

Tuy Tần vương cũng biết Thương Hải Minh Châu được làm sinh lễ không có đưa hồi môn trở về.

Nhưng dù sao Thương Hải Minh Châu cũng là sinh lễ mà Tần vương Triệu gia đưa sang, Khương gia nhận lấy cũng không có gì.

- *Khương nhị gia, có phải người đã hiểu lầm? Bỗng vương có khi nào để ý đến Thương Hải Minh Châu?*

Nếu thật sự để ý, Tần vương phi lấy Thương Hải Minh Châu làm sinh lễ làm chi?

Lúc Tần vương phi chuẩn bị sinh lễ, Tần vương rất vừa lòng.

Sắc mặt Tần vương phi cứng đờ, quả nhiên là vì Thương Hải Minh Châu mà tới...

Tin tức truyền đi cũng quá nhanh, tuy Tần vương phi đã chuẩn bị, nhưng ngàn vạn lần không ngờ, Khương nhị gia sẽ hô lên châu báu có giá, nữ nhi vô giá...

Tần vương phi không cảm thấy Khương Lộ Dao so với Thương Hải Minh Châu còn có giá trị hơn.

Triệu Đạc Trạch âm thầm bài phục nhạc phụ, nghiêm túc học theo Khương nhị gia nên làm phụ thân như thế nào...

Tuy Khương Lộ Dao cũng cao hứng, nhưng bất đắc dĩ càng nhiều, nàng hiểu Khương nhị gia quá rõ, tin tức trong phổ phùng còn có thể dấu diếm đám ăn chơi trác táng?

Phù nào chuyện bất quá vừa mới ngoi đầu, bọn họ đều biết trước hết, nhìn tình cảnh hôm nay, nhất định lão phụ ở từ lâu cùng đám hồ bằng cầu hữu uổng rượu.

Nghe được tin Khương gia không có đem Thương Hải Minh Châu đưa hồi môn trở về, có quân sự quạt mo cỏ động, lão phụ tính tình nhị hóa bạo phát.

Nhưng Khương Lộ Dao cũng không định tiến lên ngăn cản Khương nhị gia, lão phụ không chỉ nhị, ham chơi thôi, có đôi khi còn rất là ‘thỏ hào’.

Thỏ hào thế giới, phạm nhân lý giải không được.

Quả nhiên, Khương nhị gia từ trong lòng ngực móc ra nguyên bộ Thương Hải Minh Châu, hung hăng ném xuống đất, đồ mặt tía tai kêu lên:

- *Hiểu lầm? Nói thật dễ nghe, nếu không phải các người bụng dạ hẹp hòi, để ý Thương Hải Minh Châu, thì sao lại đem tin tức thả ra?*

- *Có lẽ là người khác...*

- *Ta phi.*

Khương nhị gia phun nước miếng:

- *Trừ các người, có người nào ăn no rồi mỡ quan tâm Khương gia chúng ta tặng của hồi môn là cái gì? Người đi nghe một chút xem, trên phổ phùng ai mà không nói Khương gia chúng ta xa hoa, cấp của hồi môn cho khuê nữ là núi vàng núi bạc?*

- *Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta cũng nghe nói, Khương nhị gia hào sảng xa hoa, thực sự uy vũ.*

- *Không sai.*

Triệu vương gật đầu:

- *Đường huynh Tần vương à, nếu người thật sự để ý Thương Hải Minh Châu, thì không nên dùng của hồi môn trước kia của đường tẩu làm sinh lễ, nếu đã làm sinh lễ, Khương gia người ta muốn làm như thế nào, cũng là chuyện của người ta, sao người có thể vì Khương gia không có đưa của hồi môn trở về, liền ở phổ phùng tán bộ lời đồn? Nhìn xem đã khiến nhị gia của chúng ta sinh khí...*

Triệu vương há mồm nói, một cổ mùi vị hải sản bay phát phối.

Khương nhị gia dẫn một đám ăn chơi trác táng đến làm chuyện khác thì không được, nhưng nếu luận về bản thù, tuyệt đối một chấp hai.

Mọi người đồng lòng hợp lực, nói Tần vương đến nỗi muốn tìm lỗ đất mà chui vào, rốt cuộc là ai khi dễ ai? Ai tức ai?

- *Thân gia, thật sự không phải vương phủ truyền...*

- *Ta không tin, trừ các người ra không còn ai khác.*

Tần vương phi không tự chủ lui về sau một bước, Khương nhị gia biểu hiện không giống người bình thường! Là nàng theo không kịp? Hay là Khương nhị gia là thể gian kỳ ba?

Phù nào bị người nghị luận như vậy, mà không vội vàng đem Thương Hải Minh Châu trả về? Vậy mà Khương nhị gia dám hợp tình hợp lý tới gây phiền

toái? Hấn có gì dựa vào?

- *Tới đây, tiểu tể ngoan.*

- *Nhạc phụ.*

Triệu Đạc Trạch tiến lên, nhìn Thương Hải Minh Châu dưới đất, chấn Khương Lộ Dao ở phía sau.

Tùy tiện nhạc phụ lẫn lộn, nhưng quyết không thể để nhạc phụ mang Khương Lộ Dao đi...

Khương nhị gia mắt say lơ dờ mê mang:

- *Lấy cục đá đập Thương Hải Minh Châu!*

- ...

Khương nhị gia nói ra lời này trấn trụ mọi người ở đây, đập?

Trang sức Thương Hải Minh Châu rất khó có, giá thị trường hơn một ngàn vạn lượng.

- *Nhạc phụ...*

- *Người không muốn đập? Đập, ta bắt người đập.*

Triệu Đạc Trạch quay đầu lại, chỉ thấy Khương Lộ Dao cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân, thật sự là đối với phụ thân thổ hào đã xấu hổ không thể mở miệng.

Khương Lộ Dao đã từng thấy thổ hào hiện đại đập bảo mã (BMW), lúc Khương nhị gia cao hứng, ai cũng không thể ngăn hấn nổi điên.

- *Đây là di vật của mẫu phi ta, hay là lưu lại đi.*

- *Đây là sinh lễ mà vương phủ các người cấp cho Khương gia, vì là sinh lễ, ta mới đem khuê nữ gả cho người, trang sức này đã là của ta, ta kêu người đập, người phải đập, nếu không người chính là bất hiếu!*

- ...

Triệu Đạc Trạch suy nghĩ một chút cũng đúng, ngồi xỏm xuống, cầm cục gạch.

- *Thật sự phải đập?*

- *Do dự cái gì? Đập.*

“Loảng xoảng.” Một gạch đi xuống, Thương Hải Minh Châu hóa thành bột phấn, Triệu Đạc Trạch đột nhiên có loại cảm giác tránh thoát trời buộc.

Trang sức Thương Hải Minh Châu ở trong tay hấn hóa thành bột phấn, thật là quá sung sướng...

Trước kia hấn cũng quá hồ nháo, nhưng nhìn Khương nhị gia... Triệu Đạc Trạch có chút hổ thẹn vì không bằng, nhân gia chơi bồi thế này mới là đẳng cấp.

Tần vương phi há to miệng, nhìn trang sức trân quý hóa thành bột phấn theo gió phiêu tán, lòng nàng chảy máu a.

Kìa chính là Thương Hải Minh Châu! Trên đời chỉ có một kiện Thương Hải Minh Châu!

Khương nhị gia lại bỏ tay vào vạc áo sờ sờ mò mò, lại móc ra một kiện trang sức.....

Mọi người kinh ngạc muốn rớt hàm, lại là một kiện Thương Hải Minh Châu, không đúng, màu sắc so với Thương Hải Minh Châu còn muốn sáng hơn, đây là có chuyện gì?

Triệu Đạc Trạch nghĩ nghĩ, hiểu rõ cười nói:

- *Là Vinh Ninh hầu đưa cho nhạc phụ đại nhân.*

- *Coi như tiểu tử nhà người cũng có kiến thức.*

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiêu Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53-2: Vô giá 2

Khương nhị gia đứng loạng choạng, liếc xéo phu thê Tần vương:

- Chẳng lẽ tiên Tần vương phi chưa từng nói với các người? Thương Hải Minh Châu là phụ thân ta tìm người chế tạo, bộ tốt nhất đương nhiên sẽ để lại cho chính mình, còn một bộ khác phụ thân ta đưa cho Dương Soái...

Khương nhị gia tiếp tục nói:

- Ta làm Vĩnh Ninh hầu thế tử, phụ thân ta đem vài kiện bảo bối cho ta, chính là sợ người khác khinh thường ta, ta còn nghĩ phụ thân suy nghĩ nhiều, ai ngờ..... Thực sự có người kiến thức hạn hẹp, khi dễ Khương gia chúng ta.

Tần vương cùng Tần vương phi cứng họng nói không ra lời.

- Nếu các người để ý Thương Hải Minh Châu như thế, so với nhi nữ còn dễ bụng...

Khương nhị gia cầm Thương Hải Minh Châu ném lên người Tần vương:

- Đây là sinh lễ, ta sinh nhi tử của người, người mang theo Thương Hải Minh Châu sống qua ngày đi, ta thấy người già rồi nên hồ đồ, nhi tử hiếu thuận người, hay là Thương Hải Minh Châu hiếu thuận người? Ta chưa thấy phụ thân nào lại vì trán bảo mà bán nhi tử.

Khương nhị gia tóm Triệu Đạc Trạch, không khách khí bò lên lưng hắn:

- Đi, tiểu tể ngoan, từ nay trở đi, người chính là nhi tử của ta, ta mua người từ trong tay phụ thân người.

Đây khúc nhạc dạo đầu muốn để Triệu Đạc Trạch chuế tể(ở rể)?

Tần vương biết chỉ cần Triệu Đạc Trạch rời khỏi Tần vương phủ, cả Tần vương phủ sẽ bị thế nhân cười nhạo, vội nói:

- A Trạch, nhạc phụ người uống quá nhiều, đừng nghe hắn.

Đáng tiếc, Tần vương xem nhẹ Khương nhị gia rồi, nhìn hắn ở trên lưng Triệu Đạc Trạch tay vung lên:

- Người ngại Thương Hải Minh Châu không đủ phân lượng? Cũng đúng. Người đâu, đem vàng bạc nâng lên.

Một hàng "sinh lễ" từ Vĩnh Ninh hầu phủ đưa tới nặng hơn mười ngàn, hạ nhân nâng vào Tần vương phủ, kim son bạc hải lại một lần nữa uy chấn toàn trường.

Có phải Khương gia đào được mỏ vàng? Như thế nào lại có nhiều bạc như vậy?

Này đó vàng bạc bọn họ để ở phủ? Tần vương phi không thể lý giải nổi, sao lại không đổi thành ruộng đất để tăng giá trị?

Nàng đâu biết nhị phu nhân lấy việc đếm ngân phiếu làm niềm vui.

Đếm giấy tờ ruộng đất, đâu có đã bằng đếm ngân phiếu? Có ngân phiếu muốn đổi vàng bạc liền có thể đổi.

- Này đó cũng đủ đi.

Khương nhị gia nói xong lời này liền siết chặt cổ Triệu Đạc Trạch, Triệu Đạc Trạch muốn bỏ hắn xuống, Khương nhị gia nhỏ giọng uy hiếp:

- Người dám?

- Hắn là phụ thân ta...

- Hừ.

Khương nhị gia không buông tay, giống như con lười ôm chặt sau lưng tiểu tể, Triệu Đạc Trạch không dám kiên quyết ném hắn xuống, nhìn Tần vương nói:

- Phụ vương, ta đưa nhạc phụ trở về, việc này...Người đừng để ý, người ngoài biết nhạc phụ hồ nháo, sẽ không tin người đem nhi tử đi bán.

Khương Lộ Dao tiến lên, nhìn Tần vương phi cười nói:

- Xin lỗi, mẫu phi, nhi tức về ngoại gia nhất định sẽ giáo huấn phụ thân, chờ hắn tỉnh rượu, nhi tức sẽ để phụ thân tới cửa nhận sai, người đại

nhân đại lượng, hãy tha thứ cho phụ thân nhĩ tức lần này đi, hấn cũng chỉ bị lời đồn đãi ở phố phường chọc tức.

- Cũng không hiểu người nào nhiều chuyện, lan truyền như vậy, thật thất đức.

Khương Lộ Dao nhắc mãi, ý bảo Triệu Đặc Trạch che chở Khương nhĩ gia rồi vương phủ, Triệu vương cùng đám ăn chơi trác táng thấy không còn náo nhiệt để xem, lập tức giải tán.

Tần vương nhìn Thương Hải Minh Châu trong tay, nhìn đại diện chất đầy rương vàng núi bạc, như trào phúng hấn tham tài bán nhĩ tử..... Hấn cả giận nói:

- Tra, tra cho ta, rốt cuộc là người nào tìm đường chết dám buông lời đồn đãi ra bên ngoài.

- Vương gia, người bớt giận.

- Vương phi...

Tần vương hận không thể đem Thương Hải Minh Châu đập nát, hấn không dám, không phải hấn bởi không nỡ.

Mà dù có nhiều bạc cũng không mua được Thương Hải Minh Châu:

- Người đi đổi vàng bạc, đem vàng bạc tồn kho trong vương phủ đều lấy ra hết.

- Người muốn...

- Bỏn vương muốn dùng càng nhiều bạc để chuộc lại nhĩ tử, Khương nhĩ gia, bỏn vương đấu với người.

Tần vương nhanh chóng quyết định, chỉ có như vậy mới có thể挽 hồi thể diện của Tần vương phủ.

Tần vương không tin hấn không đấu nổi "thỏ hào" Khương nhĩ gia.

Tần vương phi biết Tần vương đang nổi nóng, không dám nói lời thật lòng, kỳ thật nếu luận về thỏ hào, vương gia so không lại.

Vương phủ thu vào không ít, nhưng vương phủ gia đại nghiệp đại, xã giao cũng nhiều, Tần vương cũng có nhiều nhĩ tử, thái phi cũng là người thích hưởng thụ, hao phí rất nhiều.

Cũng không phải vương phủ thu không đủ chi, mà phần lớn tài sản đều là tài sản cố định, vốn lưu động rất ít.

Không phải ai cũng giống nhĩ phu nhân động tay là có thể vớt ra vạn lượng ngân phiếu.

Tần vương phi muốn kiếm đủ vàng bạc để có thể chuộc lại Tần vương thế tử, trừ chuyện phải đem vốn lưu động bên ngoài thu hồi, còn phải bán của cải lấy ngân phiếu, nhất định ruộng đất.....

Đang lúc nàng tính toán nên làm như thế nào để kiếm đủ vàng bạc phân chia cho thích hợp, Tần vương hỏi:

- Có gì khó xử? Vương phủ không có bạc?

- Không phải.

Tần vương phi vội vàng lắc đầu:

- Sao vương phủ lại không có bạc? Chỉ là thiếp thân không biết dùng nhiều ít mới thích hợp, hơn nữa thiếp thân cũng suy nghĩ, nếu đưa cho Khương nhĩ gia nhiều vàng bạc như vậy...Thiếp thân không phải luyện tiếu, vương gia, người nói xem, Khương nhĩ gia thật sự khờ hay là giả ngu?

Khương nhĩ gia đưa vàng bạc đến đây, Tần vương phủ không chỉ không thể thu, còn phải tặng càng nhiều của hồi môn trở về.

Khương nhĩ gia đập Thương Hải Minh Châu, tuy trong tay vương gia cũng có Thương Hải Minh Châu, nhưng Tần vương dám thu sao? Không muốn thế tử?

- Bỏn vương không biết hấn thật sự khờ hay là giả ngu, bỏn vương chỉ biết, hôm nay bỏn vương là đồ ngốc, thiên hạ đại ngốc.

Tần vương đưa chân đá ngã lăn rương vàng bạc trước mặt, đem Thương Hải Minh Châu ném xuống đất, tức giận phát tay áo bỏ đi.

- Người chuẩn bị đi, nhất định phải khiến Khương nhĩ gia vừa lòng, bỏn vương không thiếu bạc!

Đây là thỏ hào khoe giàu nhà.

Ánh mắt Tần vương phi mê mang, hé môi nở nụ cười chua xót, Khương gia chọn Khương nhĩ gia làm Vĩnh Ninh hầu thế tử, là tới tra tấn nàng, tra tấn Tần vương phủ, Khương gia cùng Tần Vương có bao nhiêu cừu hận.

Rời khỏi Tần vương phủ, đã đi rất xa, Khương nhị gia từ trên lưng Triệu Đạc Trạch nhảy xuống, cười ha ha:

- Dao Dao, người xem hôm nay phụ thân có uy phong không? Mụ nội nó, dám khi dễ ta? Cũng không nhìn xem ta là ai.

-...

Triệu Đạc Trạch chậm rãi cúi đầu, Khương Lộ Dao chụp một cái tát lên lưng Khương nhị gia:

- Hôm nay phụ thân lăn lộn đến người là Tần vương điện hạ, là công công của ta, là thân phụ của tiểu tử người, người còn thống khoái, người nói xem tiểu tử người phải làm sao?

Khương nhị gia đang tươi cười đắc ý chợt cương cứng trên mặt, vỗ vỗ đầu.

- Nhưng ta cũng không thể để người khác tùy ý hất nước bẩn lên người Dao Dao, ta cũng không có nói sai, nhất định tin tức từ trong Tần vương phủ thả ra, trừ Tần vương phủ ra, ai rộng mở như vậy.

- Phụ thân...

Tuy trong lòng Khương Lộ Dao tán đồng cách làm của Khương nhị gia, cũng cảm thấy hả giận, nhưng lúc làm phải do dự, không thể làm tới cùng.

Triệu Đạc Trạch đang đứng bên cạnh, một khi làm hấn cảm thấy Khương nhị gia có tâm làm khó Tần vương, nhất định trong lòng Triệu Đạc Trạch sẽ khó chịu, nói như thế nào thì Tần vương cũng là phụ thân của Triệu Đạc Trạch.

- Người có thể đổi cách giải quyết khác, sao có thể dùng vàng bạc đem tiểu tử ra khỏi Tần vương phủ?

- Dao Dao cũng không phải không biết, phụ thân chỉ có chút bản lĩnh này, người nghĩ ta giống người, nghĩ được mưu ma chước quỷ?

Khương nhị gia cùng nữ nhi ngẫm hiểu, tới gần Triệu Đạc Trạch:

- Nếu không, ta lại đi Tần vương phủ? Nói với Tần vương điện hạ, ta sai rồi...

- Nhạc phụ!

Triệu Đạc Trạch ngẩng đầu, dờ khóc dờ cười nói:

- Ta đã công người ra, như thế nào lại công người trở lại? Huống chi hôm nay người... Cũng không làm sai, là có người tính kế Dao Dao cùng Khương gia, chỉ tiếc tự xưng là người thông minh lại bị lỗ nặng.

- Nhưng mà Dao Dao giống như đang sinh khí, người giúp ta nói đi.

-... Được.

Triệu Đạc Trạch âm thầm lắc đầu, cùng nhạc phụ khi dễ thân phụ, còn phải giúp nhạc phụ xin Dao Dao tha cho, đây là kiểu "bị kịch" gì?

Tuy hôm nay "bị kịch" một chút, trong lòng hấn có một cỗ cảm xúc chưa bao giờ có, nhạc phụ cũng không phải chỉ biết chọc phiền toái...

- Chỉ cần nhạc phụ nói câu kia trên bảo có giá, Dao Dao vô giá, nàng không nên sinh khí với nhạc phụ.

- A Trạch.

Khương Lộ Dao nhìn Triệu Đạc Trạch, lặng lẽ cầm tay hấn, nhỏ giọng nói:

- Trong lòng ta người cũng vô giá.

Triệu Đạc Trạch cay cay khước mắt, gần đây hấn như thế nào lại hay bị Dao Dao làm cảm động?

- Được rồi, được rồi, các người đều vô giá.

Khương nhị gia một tay túm nữ nhi, một tay túm tiểu tử, vui vui về dẫn về hầu phủ.

Khương Lộ Dao vào Vinh Ninh hầu phủ, cùng Triệu Đạc Trạch đi thăm lão phu nhân Gia Mẫn quận chúa.

Kể cho lão phu nhân nghe chuyện Khương nhị gia đã làm, lão phu nhân có chút ngây người, thật sự bị Khương nhị gia làm chấn động.

- Chớ trách hấn vội trở về là lăn lộn dọn bạc, lại lấy Thương Hải Minh Châu, hoá ra...Đã sớm có chuẩn bị.

- Tổ mẫu.

- Nhị nha đầu.

Gia Mẫn quận chúa bắt đầu dĩ cời nói:

- Lão nhị thật sự rất thương người.

Sau khi Triệu Đạc Trạch hành lễ xong, chủ động đi tìm lão hầu gia, tuy lúc đó lão hầu gia đã nói rất rõ ràng, chuyện có thể nói cho hắn biết, đều đã nói, không cho Triệu Đạc Trạch đến làm phiền hắn.

Nhưng Triệu Đạc Trạch có chút cảm khái, muốn tìm Vĩnh Ninh hầu...Hắn cũng rất thông minh, lôi kéo Khương nhị gia cùng đi.

Có Khương nhị gia ở đây, cho dù lão hầu gia đóng chặt cửa kín mít, Khương nhị gia cũng có biện pháp trèo tường vào.

Triệu Đạc Trạch phát giác, lão hầu gia không có biện pháp đối phó Khương nhị gia, này...

Hắn thuận lợi vào thư phòng của Vĩnh Ninh hầu, Khương nhị gia ngồi bên người Vĩnh Ninh hầu:

- Phụ thân a, tôn tể(cháu rể) của người có chuyện không hiểu, người liền nói cho hắn hiểu đi, nếu chẳng may hắn bị ai đó khi dễ, tôn nữ của người sẽ khóc a, nàng vừa khóc, tâm tình của ta sẽ không tốt...Dù sao binh thư chiến pháp của người cũng không có người thừa kế.

- Ta huyền tiết tiểu tử nhà ta ra chiến trường, hắn cũng không có tài cầm binh, nhưng tiểu tể của ta không tồi, lại thông minh, lại uy vũ, còn có công phu, chỉ thiếu là chưa có danh sư có kinh nghiệm, phụ thân a.

Khương nhị gia kéo dài cổ:

- Ta đang tìm cho người một người thừa kế không tồi.

- Hắn họ Khương sao?

- Thê tử của hắn họ Khương, phụ thân không biết sao?

Vĩnh Ninh hầu nắm một quyền lên vai Khương nhị gia, Khương nhị gia hô to gọi nhỏ:

- Phụ thân a, dù sao tôn tử hậu bối của người cũng không có tranh đua, không truyền cho tôn tể của người, vậy người đem binh pháp ôm vào trong quan tài luôn đi.

Vĩnh Ninh hầu lạnh mặt:

- Năm đó ẩn sĩ đại năng muốn thu người làm đồ đệ, vì sao người không theo hắn học? Đem cơ hội này cho đệ đệ của người?

- Năm đó tôn tể còn trẻ, không hiểu cơ hội trân quý, hơn nữa ý tứ của phụ vương, nếu thế tử quá cường, hoàng thượng sẽ không yên tâm, a Dật là thứ tử...Hoàng thượng sẽ không để ý thứ tử như thế nào, huống chi người nọ giống như rất thích a Dật.

Vĩnh Ninh hầu nhàu mày:

- Rất thích thứ xuất đệ đệ của người?

- Dạ.

- Người có biết hắn là ai không?

- Không biết.

- Thôi được, bản tính của người cũng có khả năng, ta có thể giáo(dạy) người cũng không nhiều lắm, người nghe một chút cũng được.

- Đa tạ tổ phụ.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Hồi báo 1

Vĩnh Ninh hầu tỉnh đường, từ lâu đã không có người tới thăm, thư phòng rất ít khi dùng, Vĩnh Ninh hầu hướng dẫn, giảng thuật kinh nghiệm cầm binh cho Triệu Đạc Trạch, giảng thuật binh pháp nên dùng như thế nào khi ở chiến trường.

Tuy Vĩnh Ninh hầu đã nhiều năm chưa từng lãnh binh xuất chinh, nhưng có thể cùng Dương Soái, lão Tần vương xưng tam đại danh tướng, cho dù hấn không hề xuất chinh, kinh nghiệm lâm địch vẫn không thua kém.

Xi xup, xi xup, xi xup.

Khương nhị gia ở một bên gáy như sấm.

Uống một đống rượu, sau đó còn đại náo Tần vương phủ, Khương nhị gia không mệt mới lạ.

Nếu là ngày thường, hấn còn có thể lấy tinh thần, nhưng lão phụ há mồm ngậm miệng đều là trận pháp, lời nói buồn tẻ vô vị.

Khương nhị gia nhìn lão phụ thiết tình dạy dỗ tiểu tử của hấn, liền yên tâm tùy ý ngủ thẳng cẳng.

Vĩnh Ninh hầu nâng tay, hận không thể gõ chết cái tên nhĩ tử không tiền đồ này, hấn đang nói là kinh nghiệm tổng kết cả đời, lại bị người mà hấn xem như thừa kế coi như đọc kinh ru ngủ?

Tay bị Triệu Đạc Trạch chụp lại, Vĩnh Ninh hầu tàn khốc nhìn tôn tử:

- Ngươi có ý gì?

- Nhạc phụ mệt mỏi.

Triệu Đạc Trạch theo bản năng đưa tay đỡ lấy, trong lòng có chút hối hận, nhưng nhìn Khương nhị gia ngủ chảy nước miếng, lại cảm thấy nhạc phụ thực sự đáng yêu...

Cởi bỏ áo choàng trên vai, nhẹ nhàng khoác lên người Khương nhị gia, thuận tiện dùng khăn giúp nhị gia lau nước miếng.

Đã dùng Thương Hải Minh Châu sinh "tiểu tử", Triệu Đạc Trạch phải hiểu thuận với hấn, nếu không thực xin lỗi bộ trang sức trân bảo Thương Hải Minh Châu kia.

Ánh mắt Vĩnh Ninh hầu bình tĩnh, chưa đề cập tới chuyện Triệu Đạc Trạch có phải thực lòng hay không, nhưng hấn có thể hiểu thuận nhạc phụ như thế, Vĩnh Ninh hầu có chút xem trọng Triệu Đạc Trạch.

Nếu không phải Triệu Đạc Trạch thú Khương Lộ Dao, nếu không phải lão thê để Triệu Đạc Trạch tới tìm hấn, lại còn lão nhĩ ở một bên chêm vào chọc cười.

Dựa theo tính tình của hấn cho dù đem kinh nghiệm cả đời chinh chiến mang vào trong quan tài, cũng không truyền cho Triệu Đạc Trạch.

Hấn có bốn nhĩ tử, Vĩnh Ninh hầu chưa từng dùng quá nhiều tâm tư, hướng chỉ là tôn tử.

Hấn nhìn Triệu Đạc Trạch gật gật đầu, đứng dậy rời khỏi thư phòng, hấn cũng không đành lòng đánh thức lão nhĩ, hướng chỉ là Triệu Đạc Trạch...

Vì Triệu Đạc Trạch thú được Khương Lộ Dao, Vĩnh Ninh hầu không phải là người hồ đồ, nếu đổi lại là người khác làm thế tử, tuyệt đối hôm nay không được như Triệu Đạc Trạch!

Lão nhĩ da mặt dày, tâm nhân thành thật, đối với thân nhân rất thiết tình, tuy làm chuyện gắt gỏng không ngừng, nhưng đối với chuyện đại sự tuyệt đối không hồ đồ.

Lại có nữ nhĩ thông minh giúp bày mưu tính kế, Vĩnh Ninh hầu cảm thấy chọn lão nhĩ kế thừa tước vị, không chừng hầu phù thực sự có một ngày quang tông diệu tổ.

- Ở trên chiến trường, ta đã thấy quá nhiều người chết, cũng giết quá nhiều người, sau này sẽ thế nào, đã không thêm nghĩ đến, Khương gia suy sụp cũng vậy, vinh quang cũng thế, đối với một người chết mà nói, cũng không quan trọng.

Vĩnh Ninh hầu đi đằng trước, Triệu Đạc Trạch giống như môn sinh tất cung tất kính đi theo sau.

Vĩnh Ninh Hầu ngồi trên ghế đá ngoài sân ngay gốc cây đại thụ, Triệu Đạc Trạch khoanh tay đứng bên cạnh hấn, Vĩnh Ninh hầu nhìn hấn một lúc lâu.

- Không thể ngờ, ta lại có thể dạy dỗ tôn tử của lão vương gia...

- Ngươi cũng biết năm đó, tổ phụ ngươi cùng ta thấy mặt liền rùm beng? Lão vương gia cùng ta dùng chiến thuật bất đồng, hấn hành binh như liệt hỏa, đao nhọn đâm thẳng vào trung tâm kẻ địch, không sợ đối đầu cùng quân chủ lực của địch, hấn lấy được chiến thắng là huy hoàng nhất, nhưng... Thủ hạ của hấn luôn bỏ mạng nhiều nhất. Hấn kêu ta rửa đen... Nhưng chính là ta năm đó lão ô quy này năm ở chiến dịch tây tuyến cứu hấn.

- Sau đó tổ phụ ngươi chết bất đắc kỳ tử, nguyên nhân gây ra chính là vì trận chiến tây tuyến bị thương trí mạng.

- Dương Soái cũng khuyên hần rất nhiều thứ, đáng tiếc, hần không chịu nghe, cũng không muốn nghe. Tổ phụ ngươi kỳ thật rất thiên chân, cũng quá mức kiêu ngạo, cuối cùng, hần...

Đề cập đến bí mật hoàng gia, không phải hần có thể nói rõ ràng, nguyên nhân cái chết của lão Tần vương, cho dù là hần cũng có chút hoài nghi.

- Ta quý trọng sinh mạng của cái tướng sĩ, nếu phải xuất chinh ta đều lấy tiền đề giảm bớt hy sinh.

Ánh mắt Vĩnh Ninh hầu thâm thúy, rõ ràng là một vị tướng quân thị huyết, lại cổ tình chứa một cỗ oán khí trách trời thương dân, thanh âm khàn khàn trầm trọng:

- Dương Soái là trời sinh thống soái, hần có thể nghĩ cách hợp tính các vị tướng quân có tính tình khác nhau, đem năm bè bảy mảng, từng người vì cục diện chiến tranh thống nhất ở cùng nhau, đem người thích hợp nhất đặt ở vị trí mấu chốt nhất, điểm này, ta không làm được, tổ phụ ngươi cũng không làm được, trừ Dương Soái lòng dạ rộng lớn ra, không người nào có thể làm được.

- Vì sao?

- Quân công loá mắt, ai trên chiến trường mà không nghĩ giết địch lập công? Ai không có tư tâm?

Vĩnh Ninh Hầu khẽ nhắm mắt:

- Dương Soái có trí tuệ không phải người thường có thể so sánh nổi, lần trước ta đã nói cùng ngươi, trước khi ta hồi kinh, đã từng cùng Dương Soái mật đàm, đọc nhiều binh pháp như chúng ta sao lại không hiểu phi điều tần, lương cung tần? Ta hiểu được, Dương Soái hiểu được, tổ phụ ngươi cũng hiểu được... Đáng tiếc tổ phụ ngươi quá tin tưởng chính mình, không chỉ có chiến công trác tuyệt, còn cùng Dương Soái liên hôn, lúc ấy ta đã nói... Dương gia sẽ hủy ở trận liên hôn này.

Vành mắt Triệu Đạc Trạch phiếm đỏ, phủ định hôn sự của mẫu phi cùng phụ vương, chính là phủ định hần.

- Tổ phụ...

- Dương Soái cười nói với ta, đem nữ nhi gả cho Tần vương thế tử cũng không sao, không có trận liên hôn này, hần cũng trốn không thoát vận mệnh thiên đạo vạn mảnh, không bằng thành toàn cho tổ phụ ngươi có tâm bảo tồn gia tộc, Dương Soái nói, Tần vương so với hần càng nguy hiểm.

- Ngươi hiểu không?

Vĩnh Ninh hầu nhìn thẳng Triệu Đạc Trạch:

- Tuy ngươi là ngoại tôn của Dương Soái, nhưng ngươi không có trí tuệ cùng khí phách của Dương Soái, cũng không có sự tri kỷ, hy sinh thân nhân phụng hiến Quân, cho nên cả đời này cũng không làm được như Dương Soái, vị cao nhân đại hiền kia có lẽ nhìn thấu ngươi giống bản chất của lão vương gia, mới... Mới thu Triệu Đạc Dật làm đồ đệ, ngươi không thích hợp kế thừa.

Triệu Đạc Trạch tự giấu cười nói:

- Thì ra là thế, ta không thích hợp.

Vĩnh Ninh hầu giật giật môi:

- Dương Soái từng nói tiếc nuôi lớn nhất chính là mẫu phi ngươi không phải là nam nhi, nếu nàng là nam nhi, có lẽ sẽ cứu được Dương gia.

- Nói như vậy, ngoại tổ phụ cùng mẫu phi ta đã sớm đoán được án oan Dương gia, bọn họ vì cái gì lại không tranh? Không phản kháng?

- Nếu ta là Dương Soái, ta sẽ phản, nhưng hần sẽ không, bởi vì toàn bộ quân đội biên cương đều dựa theo trận pháp của hần mà huấn luyện ra, ngươi cũng biết quân đội biên cương vừa động, thiên hạ không người địch? Hần ra lệnh một tiếng, quân đội biên cương sẽ đánh, một khi binh sĩ Trung Nguyên nội loạn, ngươi có từng nghĩ Man Di có thể mượn cơ hội này xâm lấn? Một khi đại địa Trung Nguyên chiến hỏa bay tán loạn, bá tánh sẽ trôi giạt khắp nơi. Hần thà rằng hy sinh bộ tộc, cũng không đành lòng nhìn núi sông rách nát, A Trạch, chờ ngươi tới biên cương liền hiểu, Man Di hung tàn, không phải ngươi có thể nghĩ đến, cho nên ta không thể làm như Dương Soái, nhưng lại kính nể hần.

- Mà hoàng thượng... Hoàn toàn không hiểu, cái gì gọi là sinh tử chi giao! Hứa lấy vinh hoa phú quý, chỉ có thể đổi được "trung thành" của tướng sĩ, nhưng trong lòng mỗi người binh sĩ đều khắc cốt trung thành với Dương Soái! Đánh giặc dựa vào tướng lĩnh, nhưng càng dựa vào binh lính chém giết, không có binh lính, dù ngươi có thiên túng chi tư, cũng đánh không thắng.

Vĩnh Ninh hầu cầm chiến thư trong tay lão quân gia đưa tới, giao cho Triệu Đạc Trạch:

- Tổ phụ ngươi lãnh binh, ta từng nói với ngươi, tuy chiến công loá mắt, nhưng dụng binh quá hiểm, tướng sĩ bỏ mình quá nhiều, vi phạm lẽ trời, hơn nữa tính tình tổ phụ ngươi cũng cuồng bạo thích giết chóc, hồ sát tù binh, chúng ta đều làm, chỉ có hần làm cả thiên hạ đều biết, này không tốt. Hần giống như một gốc cây có đóa hoa sắc sỡ loá mắt nhất, xinh đẹp là xinh đẹp, nhưng đông tổ đập xuống, cánh hoa phiêu linh khô héo, ngược lại không bằng cây nhỏ vô thanh vô tức, cho dù cành lá điều tàn, căn (gốc rễ) còn vững vàng vùi sâu trong bùn đất, Dương gia... A Trạch, hậu nhân Dương Soái nhất định sẽ quật khởi.

Không phải vì bá tánh kính ngưỡng Dương Soái, mà là nhân phẩm của Dương Soái, cùng với căn cơ của Dương gia, đây là nguyên nhân dù hoàng đế trừ khử như thế nào cũng không ảnh hưởng được, trừ phi Đại Minh...Diệt quốc.

Triệu Đạc Trạch nắm chặt nắm tay, Dương gia quật khởi. Dựa vào tiêu biểu đệ sao? Đương nhiên không được.

- Ý tứ của người là ta?

- Nếu đệ đệ ngươi không phải là đồ đệ của hân, ta sẽ cảm thấy là ngươi, nhưng hân lại cố tình thu đệ đệ của ngươi làm đồ đệ, này tất nhiên sẽ phân mỏng căn cơ Dương gia.

Vĩnh Ninh hầu lắc đầu, nhìn thấy trong mắt Triệu Đạc Trạch đầy tàn khốc:

- Ngươi nha, rất giống tổ phụ của ngươi.

- A Trạch!

Tay Vĩnh Ninh hầu đề lên vai Triệu Đạc Trạch, trầm giọng nói:

- Nếu ngươi thành giáo binh pháp của ta, ta nói cho ngươi biết, ta lãnh binh chủ yếu chính là giảm số người chết, theo ý ta mà nói thắng bại trong chiến tranh, không phải là giết bao nhiêu người, mà là thù hạ của ta vĩnh viễn so với địch nhân còn thừa nhiều người hơn, ta có thể không so đo chiến công có loá mắt hay không, không so đo đánh hạ được nhiều ít lãnh thổ, đạt được nhiều ít, tâm nguyện lớn nhất của ta chính là huynh đệ cùng nhau xuất chinh đều có thể bình an trở về!

- Nhưng ngươi phải nhớ kỹ phải quý trọng tánh mạng của thù hạ, không phải có nghĩa là khiếp trạm trốn tránh, không phải có nghĩa là đầu hàng. Đánh giặc mục đích cuối cùng chính là chiến thắng, nhưng dưới bất cứ tình huống nào có thể chiến thắng mà giảm được số thương vong, chính là do ngươi thân là chủ soái cần phải suy xét.

- Đây cũng là nguyên nhân mà người còn sống, bọn họ đều qua đời...

- Có lẽ vậy, ta là rùa đen.

Vĩnh Ninh hầu tự giễu cười cười, nhưng đáy mắt lại không phục:

- Rùa đen...Tổ phụ ngươi đánh giá rất đúng.

- Rùa đen vương bát đần...Mụ nội nó, ta chính là rùa đen vương bát đần ngu nhất trên đời này.

Vĩnh Ninh hầu đột nhiên bạo nộ đá ghế đá, xoay người nói:

- Mang theo lão nhị, cút!

Lão quân gia lo lắng nhìn lão hầu gia bạo nộ bỏ đi, khom người nói vớ Triệu Đạc Trạch:

- Thế tử gia người mau mang nhị gia rời đi đi, có đôi khi tâm tình hầu gia không tốt, người mau đi nhanh đi.

- Rốt cuộc là vì cái gì?

Lão quân gia lắc đầu, thờ dài nói:

- Trong lòng hầu gia cũng khổ, đáng tiếc lão phu nhân không rõ...Hầu gia lại không chịu nói cùng lão phu nhân, vài thập niên qua đi đều như vậy.

Triệu Đạc Trạch nghe âm thanh đập vỡ đồ vật, vội ôm thư từ, đi thư phòng công nhạc phụ rời đi.

Xem ra mấy ngày nữa không thể tới nhìn Vĩnh Ninh hầu, kỳ thật tính tình của Vĩnh Ninh hầu cùng tổ phụ hân rất giống nhau, tính tình không thể nào tốt...

Khó trách bọn họ không làm được như ngoại tổ phụ Dương Soái.

Triệu Đạc Trạch nghe Vĩnh Ninh hầu cảm thán lộ ra tin tức, xem ra mẫu phi đã sớm biết được Dương gia sẽ có tai hoạ...

Mẫu phi là người mưu trí vô song, chẳng lẽ nàng không chuẩn bị?

Còn Triệu Đạc Dật...Trong lòng Triệu Đạc Trạch có thêm vài phần bất mãn, giống như Triệu Đạc Dật xâm chiếm lãnh thổ của hân, nếu không phải lúc trước hân hồ nháo, có lẽ vị đại hiền ân sĩ kia sẽ thu nhận hân làm đồ đệ.

Nhưng Triệu Đạc Trạch không nhận ra Triệu Đạc Dật có tính tình ôn hòa giống ngoại tổ phụ.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54-2: Hồi báo 2

Trong phòng lão phu nhân.

Khương Lộ Dao bắt đầu thỉnh giáo tổ mẫu Gia Mẫn quận chúa, dù gì nàng cũng đã gả vào Tần vương phủ, từ nữ nhi thổ hào đến nhi tửc hậu duệ quý tộc đệ nhất danh môn, nàng cần thích ứng học tập rất nhiều thứ.

Nếu Tần vương phủ thật sự hòa thuận, nàng sẽ từ từ học, nhưng hiện giờ Tần vương phủ nội loạn không ít.

Khương Lộ Dao trừ chuyện phải nắm chắc Triệu Đặc Trạch ngẫu nhiên động kinh, thủ đoạn táo bạo tàn nhẫn ra, nàng cũng phải quan tâm đến Tần vương phủ sau này.

- Vì sao ta phải nói với người? Nói cho người biết Tần vương phi là người như thế nào?

- Tổ mẫu, không phải người đem tôn nữ gả đến Tần vương phủ sao? Người không thể mặc kệ.

Da mặt Khương Lộ Dao còn dày hơn Khương nhị gia, có thể nói Khương nhị gia mặt dày như hiện nay là do Khương Lộ Dao dạy dỗ.

Lão phu nhân càng thích chơi tính tình, Khương Lộ Dao càng muốn hỏi rõ, những nhẽo với lão phu nhân:

- Người cũng không muốn tôn nữ bị Tần vương phi ăn tươi nuốt sống mà, nếu chẳng may tôn nữ bị Tần vương phi làm cho mặt xám mày tro, mặt mũi người cũng không sáng nổi, không phải sao? Nói như thế nào thì tôn nữ cũng là thân nhân của người mà.

- Quý nha đầu.

Gia Mẫn quận chúa chỉ vào trán Khương Lộ Dao:

- Ta thấy người không đem Tần vương phi ức khí đến ngã ngửa, sẽ không cam tâm, người có phu thê lão nhị giúp đỡ, ta không thể giáo người, phu thê lão nhị so với ta còn giúp nhiều hơn.

- Dù sao cũng không thể giống như hôm nay, tôn nữ muốn hai tay đều phải ngạnh, lúc kết hợp khiến Tần vương phi đoán không ra tôn nữ sẽ dùng ngón tay nào! Hừ hừ, binh pháp vân, binh giả quý.

(Yul: câu này trong binh pháp tôn tử: Đạo của binh pháp là đạo của trá nguyệt.)

.

- Người nha, miệng mềm nhanh nhẹn.

Lão phu nhân nói không được, bắt đắc dĩ lắc đầu:

- Tần vương phi muốn mặt mũi, muốn hiển danh, trừ phi không còn cách nào, nếu không nàng sẽ không tự động thủ, người đừng chú ý Tần vương phi quá nhiều, hãy xem trọng Tần vương thế tử, ta lần đầu thấy hấn, liền phát giác hấn không phải là thứ gì tốt.

- Ủ ừ, không sai, chưa gì thông phòng đã có năm sáu người, không phải thứ tốt.

-...

Lão phu nhân im lặng một lúc lâu, trên dưới đánh giá Khương Lộ Dao:

- Người còn chưa viên phòng với hấn?

- Chúng ta phải nhìn về phía trước, không thể chỉ nghĩ trước kia thế nào, trước kia hấn chưa gặp tôn nữ, chỉ cần không mắc bệnh hoa liễu, tôn nữ cũng không muốn suy nghĩ, nhưng hấn đã có tôn nữ, lại muốn có thêm tam thêm tứ, tôn nữ sẽ khiến cho hấn....

Khương Lộ Dao niết chặt nắm đấm, lão phu nhân cảm thấy đáng thương thay Tần vương thế tử, lại quân không được, lưng quần đúng là trí mạng.

- Tôn nữ nhìn người cùng tổ phụ giận dữ, tổ mẫu à, lớn tuổi như vậy rồi, còn có cái gì không qua được?

- Người không hiểu.

- Đứng, tôn nữ không hiểu, người nói một chút tôn nữ có thể hiểu, tôn nữ thấy trong lòng tổ phụ có người, hai người lại nháo ở riêng nhiều năm như vậy, hai người không mệt sao? Là đúng, hay là sai, dù sao cũng không phải vài câu nói là xong, rõ ràng người rất thông minh quá quyết, như thế nào lại lòng vòng trong chuyện này? Nếu người có thể vì tổ phụ an bài thị thiếp, khiến hân gieo giống sinh nhi tử, vậy người còn có gì ghen ghét?

- Không phải việc này.

- Đó là chuyện gì?

- Hân bụng dạ hẹp hòi, oan uổng ta...

- A, oan uổng người à.

Lão phu nhân xoay qua mặt đi, thăm hân chính mình như thế nào lại lộ khẩu phong?

- Nhị nha đầu, chuyện của ta cùng hân, người không cần xen vào.

- Nếu tôn nữ cùng nam nhân khác ở bên nhau, tôn nữ nghĩ Tần vương thế tử cũng sẽ bạo nộ, không chừng trở về sẽ đánh tôn nữ nằm một đồng, nam nhân đều có tính độc quyền chiếm hữu, nếu hân để ý người, sẽ thực sự để ý, nếu hân không thèm để ý, dù người có vạn lực hấp dẫn cũng như không, tổ mẫu, người có từng nghĩ, trong chuyện này có phải có hiểu lầm? Có thể khiến tổ phụ ghen ghét, khiến tổ phụ bất đắc dĩ, tảo bạo, chỉ có thể một mình phát tiết, sợ là nam nhân kia có địa vị rất cao...

Khương Lộ Dao đương nhiên sẽ nghĩ đến chuyện cầu huyết nhất.

- Năm đó tổ phụ xuất chinh, người ở kinh thành độc thủ khuê phòng, người bình thường hoàn toàn không thể tới gần người.

- Hiểu lầm?

Khóe mắt lão phu nhân có chút ướt át.

- Người không rõ, căn bản không phải hiểu lầm, hân chính là bụng dạ hẹp hòi, oan uổng người, cho rằng ta cố ý không sinh nhi tử cho hân, chỉ nghĩ sinh cho người khác...Hân quả thực hồ đồ, nếu ta muốn tiến cung, ta còn tuyển hân? Đừng nghĩ rằng hân đánh mấy trận toàn thắng là ghê gớm, năm đó có rất nhiều người tuấn kiệt xuất sắc hơn hân, ta cũng không phải phi hân không gả. Nếu không phải...Nếu không phải lúc trước hân nhất đồ vật của ta, thì ta sẽ gả cho hân?

Quả nhiên đủ cầu huyết, bát quái.

.

Lão phu nhân có gian phu hư hư thực thực là hoàng đế bệ hạ?

Khương Lộ Dao thật sự rất muốn chửi má nó, hoàng đế có phải quá vô sỉ? Dương Soái chết oan, lão Tần vương chết bất đắc kỳ tử.

Tuy Vĩnh Ninh hầu còn tồn tại, nhưng trên đỉnh đầu lại đội nón xanh, không đúng, không phải mang thật, nhưng Vĩnh Ninh hầu sẽ cho rằng hân là rùa đen vương bát đần.

Cũng bởi vì hân không bao giờ muốn lãnh binh xuất chinh, Vĩnh Ninh hầu sẽ nghĩ, ta ở kinh thành, xem người như thế nào cùng thê tử của hân yêu đương vụng trộm!

Quả nhiên Khương Lộ Dao có sức tương tượng quá phong phú, nhưng nhìn Khương nhị gia ngày thường phạm lỗi nói việc làm, không chừng Khương nhị gia di truyền ảnh hưởng của Vĩnh Ninh hầu.

Vĩnh Ninh hầu vốn không có tâm tranh cường háo thắng, lại nhìn quá nhiều người chết, lúc có tâm lui về...Thực sự có khả năng vì vậy mà lưu tại kinh thành "nhìn" Gia Mẫn quận chúa.

Đây là Hoàng Thượng cố ý? Hay là vô tình?

Đỉnh đầu đội nón xanh, Vĩnh Ninh hầu cũng có thể nhịn xuống, sau đó lời nói việc làm lại rất hoang đường, không đụng vào Gia Mẫn quận chúa, nghĩ đến...

Hoàng Thượng sẽ yên tâm một chút, rốt cuộc trong tam đại danh tướng, chỉ có Vĩnh Ninh hầu có thực lực yếu nhất, căn cơ không sâu, tuyệt đối không có năng lực uy hiếp đế vị.

- Tổ mẫu, tôn nữ thấy tổ phụ...

- Đừng nhắc hân với ta, nếu còn nói, người cũng lẫn đi.

Khương Lộ Dao lập tức sửa miệng:

- Không nhắc thì không nhắc, người làm quá đúng, khiến cho hần cả đời ức chết.

...

Gia Mẫn quận chúa nhấp nhấp môi, Khương Lộ Dao biết một vừa hai phải, còn phải nghĩ cách, thần sắc đứng đắn nói:

- Tổ mẫu, trừ Tần vương phi ra, tôn nữ còn có một chuyện muốn thỉnh giáo với người.

- Chuyện gì?

- Dương gia thái quân, chính là ngoại tổ mẫu của a Trạch.

- Nàng?

Gia Mẫn quận chúa hít sâu một hơi:

- Nàng làm sao? Không phải nàng vẫn không lộ mặt sao? Nàng cũng khó để người?

- Không phải, tôn nữ cảm thấy tâm nàng như nước lặng, năm đó có phải nàng không yêu thương mẫu thân của a Trạch? A Trạch là ngoại tôn duy nhất, không cần coi như châu báu, cũng không đến mức tránh mà không gặp, chẳng lẽ nàng không nghĩ tới nữ nhi sao? Tần vương kế phi ở Tần vương phủ gây sóng gió, người khác chỉ biết xem chuyện ở Tần vương phủ náo nhiệt, nhưng lão thái quân sao lại chẳng quan tâm? Vạn nhất a Trạch càng chạy càng nguy, như vậy ngoại tôn duy nhất không phải sẽ...

Khương Lộ Dao chậm rãi nói:

- Hay là tình tình của lão thái quân chính là như thế? Vì hận năm đó Tần vương bức tử vương phi, ngay cả a Trạch vì là cốt nhục của Tần vương mà hận lấy? Tôn nữ còn cho rằng nàng vô lực giữ gìn a Trạch, nhưng hôm nay tôn nữ mới hiểu được, A Trạch rất ít nhìn thấy nàng. A Trạch thực sự để ý án oan năm đó của Dương gia, để ý thân mẫu bị bức tử, nhưng năm đó hần vừa tròn tháng, người nói xem hần có thể nhớ kỹ cái gì? Những việc này nếu không phải ngoại tổ mẫu của hần nói, vậy ai nói?

- Nếu không phải lúc nào cũng nhắc mãi, a Trạch sẽ nhớ rõ như vậy sao?

- Người có ý tứ gì?

Gia Mẫn quận chúa có chút thận trọng, suy tư nói:

- Ta cùng nàng quan hệ không gần không xa, lúc tuổi trẻ đã từng so tài, nếu nàng lo a Trạch này cũng có khả năng, người không hiểu chuyện về nữ nhi của nàng, nghe nói bất cứ chuyện gì trong Dương gia cũng do Dương Soái quyết định, đương nhiên cũng có truyền thuyết, truyền là trong lòng Dương Soái có người khác, Tần vương đích phi là người khác sở sinh. Cái này chỉ là lời đồn đãi, rất ít người nhắc tới.

- Người nói Dương Soái có thể cùng người khác sinh hài tử?

- Đây cũng khó nói, nam nhân mà, không có một người đáng giá tín nhiệm, không có một thứ tốt.

Gia Mẫn quận chúa oán niệm quá nặng, chỉ là lời đồn đãi này cũng có thể chứng minh Dương Môn thái quân không quá quan tâm đến Triệu Đặc Trạch cũng có chút hợp lý.

Khương Lộ Dao thấp giọng nói:

- Người nói cùng tôn nữ một số chuyện về Dương Soái cùng thái quân đi. Tôn nữ muốn nghe, nàng là ngoại tổ mẫu mà a Trạch coi trọng nhất, người cũng biết Tần vương không đáng tin, mặc dù a Trạch là thế tử, nhưng phía dưới còn có các đệ đệ có khả năng, Tần vương tránh sẽ có ý tưởng khác, còn a Trạch, hần có trí tuệ không đủ rộng lớn, tính độc chiếm quá cường, nếu muốn bắt đồ vật này đó, có đôi khi hần sẽ nắm chặt càng chặt, càng dễ dàng xói mòn.

- Hiện giờ chúng ta chỉ có duy nhất hậu thuẫn, trừ Vĩnh Ninh hầu ra, cũng chỉ còn Dương gia, tuy Dương gia nhìn như giếng cạn, không có năng lực gì, nhưng hoàng thượng còn chưa chắc chắn có thể nắm giữ quân thủ biên, người nghĩ xem, bát đại tổng binh đồng thời dâng sớ con thảo phạt Từ Nghiễm Lợi, dựa vào hoàng tử, Tiêu trạng nguyên cổ động là có thể làm được? Dương gia căn cơ còn đó, đây mới là nơi a Trạch chân chính dựa vào, trên người hần công huyết hải thâm thù của Dương gia, nhớ rõ thân mẫu chết, Dương gia còn sót lại thế lực, chúng ta muốn!

- Các người muốn?

Gia Mẫn quận chúa bật cười, lại nhìn Khương Lộ Dao rất nghiêm túc, tươi cười dần dần dấu đi:

- Thật có khí phách a, Dao Dao, người so với ta còn cường hơn!

Thực lực của Dương gia ai cũng muốn, nhưng không có ai dám duỗi tay, cho dù là hoàng thượng cũng không có biện pháp đối với Dương gia.

- Không phải khí phách, mà này đó a Trạch nên có, chuyện năm đó giống như ác mộng dây dưa với hắn gần hai mươi năm, hắn mới là người có đủ tư cách kế thừa Dương gia. Chẳng sợ vì thân nhân trả giá, cũng muốn có hồi báo, không phải sao? Huống chi chúng ta tranh không phải là đồ vật của người khác, vốn dĩ là của A Trạch.

- Dương gia còn có huyết mạch.

- Chờ tiểu biểu đệ trưởng thành, nếu có chí nguyện kế thừa Dương gia, đương nhiên a Trạch sẽ đem đồ vật giao cho hắn, tôn nữ nghe nói hắn bị Dương môn quả phụ coi như trâu bảo mà nuôi lớn, không phải tôn nữ chứng mắt người thủ tiết, tôn nữ vẫn luôn cảm thấy khó sở thay họ, nhưng trong lòng sẽ không thể bình thường, tiểu biểu đệ thân thể lại không tốt, ở trong lòng Dương môn quả phụ, chỉ sợ là nối dõi tông đường, càng hơn bình quyền.

Khương Lộ Dao hít sâu một hơi, nói cùng Gia Mẫn quận chúa, nàng không cần phải dấu diếm, nói ra ý tưởng trong lòng.

Vĩnh Ninh hầu phủ là chỗ dựa duy nhất của Khương Lộ Dao, Gia Mẫn quận chúa cũng là người giúp đỡ Khương Lộ Dao, cần phải khiến tổ mẫu hiểu rõ, ý nghĩ của nàng, mới có thể hướng chung một chỗ.

- Tổ mẫu, tôn nữ không hận Tần vương phi, thật sự, nàng là kẻ phi của a Trạch, vì thân sinh nhi tử mà suy nghĩ không có gì sai trái, tôn nữ chỉ có thể đề phòng nàng...Chỉ cần nàng không vượt quá giới hạn, tôn nữ sẽ không làm cái gì, tư sinh tử muốn cùng kẻ mẫu tìm tình thương mẫu tử, tôn nữ cảm thấy giống như lão hổ nói không ăn thịt, rất nực cười. Không phải thân sinh, như thế nào cũng không thành, mỗi người đều ích kỷ, nhưng nếu nàng duỗi tay quá dài, muốn cướp đồ vật của a Trạch, tôn nữ sẽ không dung nàng.

P/s nhớ ta k?□

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Phản kích

Khương Lộ Dao có thể hiểu tâm tư của Tần vương phi vì nhi nữ tính kẻ tư sinh tử, hiện giờ các nàng đứng ở mặt đối lập.

Một khi Tần vương phi xuống tay mưu tính Triệu Đạc Trạch, Khương Lộ Dao sẽ không vì thông cảm cho nàng mà khách khí.

Lão phu nhân Gia Mẫn quận chúa trầm tư hồi lâu, thấp giọng cùng tôn nữ giảng thuật cách hành sự của Dương môn thái quân.

Nói về chuyện lúc nàng còn trẻ tuổi đã từng trải qua, cuối cùng nói với Khương Lộ Dao:

- Vụ án Dương gia quá mức thâm thiết, người trải qua thâm thiết, sẽ có khả năng thay đổi tính tình, nhi tử của nàng đều chết, ta đời này chưa từng làm mẫu thân, không thể lĩnh hội tâm tình nhìn nhi tử chết oan, ta chỉ có thể nghĩ, nếu ta có nhi tử, như thế nào cũng sẽ không để hắn gặp nguy hiểm!

Có lẽ sâu trong lòng lão phu nhân vẫn luôn muốn có cốt nhục của chính mình, nàng sẽ yêu thương nhi tử hơn bất cứ ai, cũng không để kẻ nào khi dễ nhi tử của nàng.

Khương Lộ Dao nghe xong, cũng có chút nhận thức thô thiển về Dương môn thái quân, cũng đúng, sau khi trải qua án oan, nếu thái quân còn giống như lúc tuổi trẻ mới lạ.

Dương gia thực thâm thiết, chỉ vì Dương Soái quyền thế uy hiếp tới hoàng đế.....

Nếu muốn bảo trì huyết mạch Dương gia, điệu thấp, lạnh nhạt, vô vi như vậy mới là thỏa đáng nhất.

Là vì vậy, cho nên thái quân mới xem nhẹ, vắng vẻ Triệu Đạc Trạch? Khương Lộ Dao cảm giác bắt được cái gì, lại giống như cái gì cũng chưa bắt được.

Nàng cũng không phải vạn năng, mưu trí cùng kiến thức chỉ so với người bình thường cao hơn một chút.

Thấy sắc mặt lão phu nhân có vài phần đau thương, liền trấn an nàng vài câu, cũng nghĩ nên làm như thế nào mới thúc đẩy tổ phụ cùng tổ mẫu coi bỏ hiểu lầm.

Lúc này, Triệu Đạc Trạch đang ở bên ngoài chờ nàng, sau khi Khương Lộ Dao cáo biệt lão phu nhân xong, liền tới sân viện phu thê thể tử hầu phủ.

Nhị phu nhân vừa thấy tiểu tử đến liền cười không ngậm được miệng, toàn bộ trên dưới nhị phòng, chỉ vì nhị phu nhân vui vẻ, vì Triệu Đạc Trạch thú nhị tiểu thư, cho nên mới nhìn Triệu Đạc Trạch thuận mắt một chút.

Nếu hỏi nhị phu nhân vì sao nhìn Triệu Đạc Trạch thuận mắt, nhị phu nhân sẽ nói với người, là người không hiểu, cũng giống như nàng thích ngân phiếu,

nhìn Triệu Đạc Trạch chỗ nào cũng tốt.

"Đau tiểu tể, chính là đau nữ nhi."

Nhị phu nhân giờ cao khẩu hiệu, lôi kéo Triệu Đạc Trạch nói liên tục, đối mặt với sự nhiệt tình của nhạc mẫu, Triệu Đạc Trạch có vẻ không biết làm sao.

Khương Mân Cần đứng ở một bên nghiêng mắt liếc xéo, Triệu Đạc Trạch có chút dở khóc dở cười, giống như hấn đoạt mẫu thân của Khương Mân Cần.

Từ ăn mặc chi phí, đến ngày thường chơi cái gì, thích cái gì, nhị phu nhân cũng hỏi, Triệu Đạc Trạch nhìn không được thăm nghĩ, thì ra mẫu thân sẽ như thế này?

Nhị phu nhân cũng không biết cái gì gọi là khách khí, ở trong mắt nàng khách khí chính là không xem tiểu tể là thân nhân, nàng càng thích ai, thì càng sai sử người đó...

Triệu Đạc Trạch bị nhị phu nhân xoay quanh, một hồi thì bởi nàng xem sổ sách tính sổ, một hồi lại bởi nàng đếm ngân phiếu, một hồi còn phải nghe nhị phu nhân lải nhải, lải nhải nàng có bao nhiêu tuổi niệm Dao Dao đã gả đến Tần vương phủ, lải nhải khi nào mang thai, lải nhải Khương nhị gia có bao nhiêu hồ nháo, bất mãn Khương nhị gia đem bạc ném ra ngoài...

Triệu Đạc Trạch đối với nhị phu nhân còn kiên nhẫn hơn đối với Khương nhị gia, mặc kệ nhị phu nhân nói cái gì, hấn đều có thể tiếp được.

Nhìn hai người cùng nhau đếm ngân phiếu, đôi mắt Khương Lộ Dao có chút ẩm ướt, hai ngày nay nàng cũng từ bên ngoài nghe được Triệu Đạc Trạch trước kia đã làm chuyện hỗn trướng gì, không chỉ có một đám thông phòng, trước kia lúc hấn phát giận, sẽ đánh chết người mới chịu ngừng.

Nếu đem chuyện trước kia Triệu Đạc Trạch từng làm phơi bày ra, thanh danh của hấn có lẽ càng không xong.

Tần vương phi mặc kệ Triệu Đạc Trạch, nhưng vẫn giúp Triệu Đạc Trạch che giấu một chút ác danh.

Nhưng nàng làm như vậy cũng không phải có hảo ý, có lẽ sợ Triệu Đạc Trạch quá hỗn trướng, nàng làm kế phi cũng không thể mặc kệ.

- Nhạc mẫu, ngày khác ta sẽ đem ngân phiếu của ta cho người, người giúp ta tích góp.

- Đây không thể được, ngân phiếu của người nên đưa Dao Dao.

- Không có việc gì, ta đem phần lớn ngân phiếu đưa cho Dao Dao, còn dư lại người giúp ta, người cũng hiểu ta rất thích tiêu tiền, sau này nếu chẳng may Dao Dao không cho ta dùng bạc, ta đến chỗ này lấy.

- Thôi, không phải ngân phiếu của ta, tăng hay giảm cũng có phải của ta đâu. Người nói cho ta biết, vì sao Dao Dao không cho người dùng bạc? Dao Dao của ta xử sự công bằng, tâm địa rất mềm, nếu nàng không cho bạc, chứng tỏ người phạm sai lầm.

- ...

Triệu Đạc Trạch bóp trán, vuốt mông ngựa không dễ, hoá ra nhạc mẫu đại nhân cũng có lòng tự trọng, không phải bạc của mình, sẽ không cần a.

- Tiểu muội.

Tiêu Chúc Hoa dựa theo thói quen của Khương gia, xưng hô Khương Lộ Dao là tiểu muội, dựa theo lời Khương nhị gia nói, như vậy mới thân cận.

Tiêu Chúc Hoa nhìn Khương Lộ Dao, lại nhìn nhạc mẫu cùng Triệu Đạc Trạch, yên lặng thờ dài một hơi.

Huỳnh trưởng tuyệt đối sẽ không thể làm giống Triệu Đạc Trạch phụng dưỡng nhạc phụ nhạc mẫu như thế.

Vào lúc này, Tiêu Chúc Hoa có vài phần thoải mái.

- Ta chưa từng nghĩ Tần vương thế tử sẽ như thế này, mới vừa rồi hấn công phụ thân trở về, phụ thân chảy nước miếng dính đầy trên y phục của hấn, vậy mà hấn không hề chê phụ thân bẩn, còn tự mình đặt phụ thân lên giường, gỡ hài, đắp chăn cho phụ thân, chỉ sợ thân nhi tử cũng chưa chắc có thể làm được.

- ...

Khương Lộ Dao cong môi cười, dù sao trượng phu ra sức hiếu thuận, thân là nữ nhi xuất giá đương nhiên sẽ có chút tự đắc.

- Tàu từ chớ có khen hấn, hấn cũng chỉ có điểm này tốt thôi, tàu từ không biết, ta vào Tần vương phủ mới hiểu được, cái gì gọi là Hỗn Thế Ma Vương, trên đời này không có chuyện gì mà hấn không dám làm.

- Ta thấy mi nhan thế tử đã phai nhạt tối tăm, hấn tuổi nhỏ tang mẫu, dù kế phi như thế nào cũng không bằng thân mẫu, tuy hấn là đích tử của Tần vương, nhưng Tần vương nào hiểu cách dưỡng nhi tử? Tần vương nhất định sẽ là một vị nghiêm phụ.

- Ta cũng nói không được.

Khương Lộ Dao thở dài nói:

- Ta cũng không dỗi gât tẩu tử, Tần vương phủ thật sự là đại phiền toái, nhìn nơi nào cũng rất bình thường, nhưng cố tình lại lộ ra vài phần quỷ dị. Nếu không phải thấy hần cũng không tệ lắm, thì ta như thế nào cũng sẽ không gả vào Tần vương phủ, tuy thân phận thế tử phi phú quý, nhưng ta ở nhạc gia cũng không lo ăn uống, càng được tự tại.

Tiêu Chúc Hoa cầm tay Khương Lộ Dao, nhẹ nhàng vỗ vỗ:

- Là người cùng thế tử có duyên phận, tiểu muội, người là người thông tuệ, ta không cần nói thêm cái gì, chuyện vương phủ, ta biết cũng không nhiều, nhưng ta nhắc nhở người, phải cẩn trọng.

Tiêu Chúc Hoa thuận tiện bắt mạch cho Khương Lộ Dao, khẽ nhíu mày:

- Trước khi người thành thân, ta đã kê cho người phương thuốc, nhất định phải tiếp tục dùng, còn nữa... Lúc hành phòng...

Nàng tới gần Khương Lộ Dao thấp giọng nói vài câu, Khương Lộ Dao còn chưa thấy gì, mà Tiêu Chúc Hoa đã xấu hổ đến đỏ bừng.

- Ta nhớ rõ, đa tạ tẩu tử.

Trước khi Khương Lộ Dao gả đi, Tiêu Chúc Hoa từng nói với nàng, thân thể của nàng là hư hàn, muốn có nhi nữ nói dối không thể một lần là xong, cần phải phối hợp một ít thuốc bổ cùng tư thế dễ dàng thụ thai.

Khương Lộ Dao tự biết tính thời kỳ rụng trứng, hơn nữa còn có Tiêu Chúc Hoa hỗ trợ, nàng tin tưởng chuyện sinh nhi nữ.

Lúc dùng văn thiện, Khương nhị gia bị nhi tử cùng tiểu tể vây quanh, uống rượu thật sự vui sướng, thẳng đến sắc trời đã khuya, Triệu Đặc Trạch mới mang theo Khương Lộ Dao lưu luyến rời khỏi Vĩnh Ninh hầu phủ.

Lúc Tiêu Chúc Hoa đưa tiễn Khương Lộ Dao, nhắc nhở nói:

- Ba ngày sau là hôn kỳ của tứ phòng tứ đường muội, người tới đưa gả sao?

- Ta sẽ trở về.

Khương Lộ Dao gật gù đầu, Triệu Đặc Trạch đem áo choàng khoác lên vai Khương Lộ Dao, rồi chấp tay nói với Tiêu Chúc Hoa:

- Là chuyện của nhạc phụ, nhạc mẫu, thỉnh tẩu tử không cần khách khí, cứ việc nói với ta.

Tiêu Chúc Hoa cười, uốn gối nói:

- Được.

Nhìn Triệu Đặc Trạch cẩn thận săn sóc đỡ Khương Lộ Dao ra cửa, trong lòng Tiêu Chúc Hoa âm áp.

Mặc dù Khương biểu muội gả cho Tần vương thế tử bị phiền toái quán thân, nhưng vẫn thật hạnh phúc, Tần vương thế tử chỉ kém hơn Khương Mân Cẩn một chút.

- Chúc Hoa, về thôi.

Khương Mân Cẩn tùy tiện chạy tới, vây quanh Tiêu Chúc Hoa, cười hắc hắc, cúi người đem nàng bế lên, bước nhanh tới tân phòng, muội phu khoác cho muội muội một kiện áo choàng, hần luyến ái thể đi tiễn.

Đọc theo đường đi tuy Tiêu Chúc Hoa có chút giằng giũa, nhưng cũng đỏ bừng khuôn mặt rúc vào lòng trượng phu, dựa theo lời Khương nhị gia nói, không cần để ý tới người khác nói như thế nào, nếu nói người không tốt, đều là hãm mộ ghen ghét người!

Không khí ở nhị phòng đặc biệt khoan dung, Tiêu Chúc Hoa so với lúc vừa gả vào, càng ngày càng hạnh phúc, thư thái, chỉ cần thường thường hỗ trợ bà bà làm sổ sách, nhìn trượng phu đọc sách, nàng chính là đại công thân.

Khương nhị gia rất thích gây họa, nhưng hần đã là thế tử, lại là nhạc phụ của Tần vương thế tử.

Hiện giờ ít người nào dám khi dễ hần, trên cơ bản chính là hần điều võ dương oai khi dễ người khác.

Khương nhị gia cùng Triệu Vương tự xưng là kinh thành nhị lão, hai người liên thủ rất có khí thế thiên hạ vô địch thủ.

Bên kia người có tình đang rất hạnh phúc, thì bên này Khương Lộ Kỳ nhìn ánh trăng mà về mặt mang đau khổ

Triệu Đạc Trạch có khi nào đối đãi với nàng như vậy? Cho dù là lúc tân hôn, hấn cũng không cùng nàng trở về thăm phụ mẫu.

Chỉ cần phụ thân nàng có việc cầu Triệu Đạc Trạch, hấn sẽ bày vẻ mặt không kiên nhẫn, mỗi một lần đều nói phụ thân nàng chỉ biết chọc phiền toái.

Nhưng kết quả đâu? Nếu không phải Triệu Đạc Trạch làm hết chuyện thương thiên hại lý, thì trước vị Vĩnh Ninh hầu sao có thể bị hoàng thượng đoạt tước?

Rốt cuộc Khương Lộ Dao có chỗ nào tốt? Kiếp trước mê hoặc Tiêu Duệ Hoa đến thần hồn điên đảo.

Kiếp này đem đa tình háo sắc Triệu Đạc Trạch coi quản kín mít, phân phát thông phòng thị thiếp, Triệu Đạc Trạch lại không rên một tiếng, sao có thể?

Lúc trước nàng vào cửa, không chỉ có chuyện Từ Anh, mới qua hai ngày Triệu Đạc Trạch liền đem một cái tiện tì nàng làm di nương.

Lúc ấy vẫn còn tân hôn, nàng đã bị mất mặt như vậy, người khác chê cười nàng thật lâu.

Giống nhau đều là tiểu thư Khương gia, Khương Lộ Dao như thế nào lại không có giống nàng như kiếp trước?

Vốn dĩ nàng có tâm nhắc nhở Khương Lộ Dao hai câu, giảng một hai chuyện sai trái mà tương lai sau này Triệu Đạc Trạch sẽ làm, thuận tiện nhìn xem có thể giúp Triệu Đạc Trạch hay không...

Nhưng đã nhiều ngày nay chuyện Tần vương thế tử đối với thế tử phi sủng ái vô cùng đã rót đầy lỗ tai Khương Lộ Kỳ.

Khương nhị gia đại náo Tần vương phủ, Tần vương lại cam chịu, không tìm tới cửa, này hết thảy đều khiến Khương Lộ Kỳ khó có thể bình tĩnh.

- Từ tiểu thư...

Trong lòng nha hoàn hầu cận đi theo bên người Khương Lộ Kỳ có chút phát lạnh, thần sắc tứ tiểu thư dữ tợn mặt mờ quá dọa người, giống như rắn rết.

- Người không sao chứ?

- Cho dù nàng rất thông minh, cũng không thay đổi được kết cục của hấn.

Khương Lộ Kỳ ngửa đầu cười khê, thay đổi không được, Triệu Đạc Trạch từ khi sinh ra đã công trên lưng tội diệt tộc, hấn sinh ra đã có tội.....

Lúc này Khương Lộ Kỳ đang chờ, có thể sớm một ngày nhìn thấy Khương Lộ Dao quần cánh phải khổ cầu nàng.

Kiếp trước nàng có bao nhiêu thống khổ, kiếp này Khương Lộ Dao sẽ có bấy nhiêu!

Không, Khương Lộ Dao sẽ so với nàng càng thống khổ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiêu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55-2: Phản kích 2

- Ngày mai, ta mang nàng đi gặp ngoại tổ mẫu.

- Ừ.

Triệu Đạc Trạch cùng Khương Lộ Dao về tới Tần vương phủ, hai người cùng đi thỉnh an Tần vương.

Vì Tần vương bị Khương nhị gia náo loạn, trong lòng không thoải mái, tuy thấy nhi tử trở về Tần vương phủ, có tỏ vẻ vui mừng, nhưng tâm tình lại không chú ý nhiều đến Triệu Đạc Trạch.

Nếu Tần vương không đem mặt mũi trở về, ở trước mặt nhi tử tức nhi tử hấn không đủ tự tin, dù vậy Tần vương vẫn lên mặt công đạo một phen, về chuyện sinh lễ Thương Hải Minh Châu, thật sự không phải Tần vương truyền ra ngoài.

Khương Lộ Dao tắt cung tắt kính:

- Người đừng chấp nhặt.

Có phải hay không có cái gì quan trọng? Chỉ cần chuyện hôm nay Khương nhị gia đại náo Tần vương phủ lan truyền ra ngoài, Tần vương đưa lại Thương

Hải Minh Châu cùng vàng bạc Khương nhị gia lưu lại, đủ để chứng minh Tần vương phủ đuối lý.

Không phải Tần vương không biết, nhưng hấn dám không đưa sao?

Không sợ Khương nhị gia lại đến và mặt?

Tần Vương nhớ rõ Khương nhị gia từng nói, Vĩnh Ninh hầu cho Khương nhị gia không ít đồ gia truyền, hôm nay đập Thương Hải Minh Châu, ngày mai lại đập cái gì hạt châu, trái tim hấn chịu không nổi, Tần Vương rất đau đầu.

Người muốn cùng Khương nhị gia giảng đạo lý, nhưng Khương nhị gia lại muốn cùng người khoe giàu, vậy cùng hấn khoe giàu đi.

Tần Vương phủ chính là đệ nhất danh môn, cho dù Khương gia không phải đệ nhũ, nhưng cũng xem như thỏ hào, thỏ hào cùng danh môn chênh lệch đẳng cấp.

Tần vương cùng thỏ hào khoe giàu, cho dù thắng, cũng là thua.

Nhưng nếu không khoe giàu, Tần vương thế tử Triệu Đạc Trạch sẽ bị nhạc phụ "sinh" đi rồi.

Tần vương luyện tiết Triệu Đạc Trạch, Tần vương phủ càng không thể mất đi huyết mạch Dương gia.

- Phụ thân người có kiến thức không bình thường, bốn vương không thể trêu vào.

- Người quá khen, không cần để ý tới phụ thân nhĩ tức là được.

-...

Tần Vương xua tay nói:

- Thôi, các người cũng mệt mỏi cả ngày rồi, trở về nghỉ ngơi đi.

Nữ nhi của thỏ hào cũng không dễ đối phó, Tần vương hy vọng hiền thê của hấn có thể dạy sửa đặc tính của Khương Lộ Dao.

Đúng vào lúc này, Tần vương phi cười khanh khách đi vào, theo sau nàng là Triệu Đạc Dật cùng Tần vương tam tử Triệu Đạc Lan.

- Vương gia, có tin tức tốt, ẩn sĩ truyền tin ngày mai để Dật nhĩ mang theo Lan nhĩ cùng đi Phụng Tê Sơn.

Sắc mặt Triệu Đạc Trạch hơi ngưng trọng, ánh mắt nhìn về phía Triệu Đạc Dật mang thêm một phần ẩn hận.

Tuy so với lúc trước đã khinh nhẹ hơn nhiều, nhưng hấn vẫn cảm thấy không thoải mái...

Triệu Đạc Dật có cảm giác, đối với huynh trưởng cũng rất bất đắc dĩ, nhẹ giọng nói:

- Đại huynh nếu có thời gian, hay là cùng đi? Có được không?

- Không cần, ta không đi.

Trong lời nói của Triệu Đạc Trạch tràn ngập ý cự tuyệt, Khương Lộ Dao kéo kéo cổ tay áo của hấn, sắc mặt Triệu Đạc Trạch hơi hòa hoãn.

Cũng đúng, hấn có nhạc phụ cùng Vĩnh Ninh hầu, ghen ghét Triệu Đạc Dật làm chi?

Ẩn sĩ tuy khó được, nhưng người giảng giải binh pháp chiến thuật cho hấn lại là cây to quả lớn còn sót lại chính là đương thời danh tướng.

Hôm nay sau khi cùng Vĩnh Ninh hầu trò chuyện, Triệu Đạc Trạch nhận thức đối với binh pháp so với trước kia không hề có quy luật thì cường hơn rất nhiều.

Vĩnh Ninh hầu từng trải qua chiến tranh, lại cùng lão Tần vương cùng Dương Soái xuất chinh, có kinh nghiệm tổng kết của hấn đối với lão Tần vương, Dương Soái cùng phương pháp dùng binh, cho dù là ẩn sĩ danh dương thiên hạ cũng không thể so sánh.

Khương Lộ Dao thấy không khí có chút cương cứng, về mặt Tần vương lộ ra vài phần bất đắc dĩ, cũng có vài phần lo lắng trí tuệ của thế tử, Khương Lộ Dao nghĩ thầm, lúc này mới lo lắng, người đã làm gì?

Nếu không phải Tần vương tùy ý Tần vương phi nâng cao thứ xuất Triệu Đạc Dật, đến nỗi làm cho lòng dạ trưởng tử càng ngày càng hẹp hòi?

Nhìn Tần vương phi, Khương Lộ Dao có thể đoán được, trước kia chuyện như vậy thường xuyên phát sinh.

- Thật xin lỗi.

Khương Lộ Dao nhìn Triệu Đạc Dật cười xa cách:

- Ngày mai, Dương Môn thái quân mời ta cùng thế tử cùng nhau qua phủ, thế tử rất hiếu thuận với thái quân, cũng lo lắng cho việc học hành của tiểu biểu đệ, trăm thiện chữ hiếu làm đầu, lần này chỉ sợ thế tử không có cách nào đồng hành cùng bọn người nhị đệ.

Đôi mắt Tần vương phi sáng ngời hiện lên một chút tinh quang:

- Thế tử phi nói đúng, thái quân tương đối quan trọng, thế tử vẫn nên đi Dương gia mới thỏa đáng.
- Nếu thế, lần sau lại mời đại huynh đồng hành.

Triệu Đạc Dật chấp tay, trong lời nói có vài phần hâm mộ:

- Có thể tự do xuất nhập Dương gia, là tâm nguyện của mỗi vị làm tướng, đại huynh có thể tiến vào nơi Dương Soái sinh hoạt đọc sách, tiểu đệ hâm mộ không thôi.
- Lần sau có cơ hội, nếu được thái quân đồng ý, thế tử cũng có thể mang nhị đệ cùng đi. Nhị đệ cũng biết, tính tình thái quân có chút quái gở, trừ ruột thịt huyết mạch ra, người khác không gặp, cũng không phải trong lòng thế tử không có các vị đệ đệ, chỉ là thật sự không thể làm trái ý thái quân.
- Ta hiểu.

Triệu Đạc Dật buông hạ mí mắt, thủ lễ không dám nhìn Khương Lộ Dao, kỳ thật hẳn sợ chính mình sẽ vô ý bộc lộ chân thật ý đồ, không thể để tẩu tử tăng thêm phiền não, Đại huynh tính tình thật sự không tốt...

Huống chi lúc trước nàng cũng chưa từng đáp ứng hẳn cái gì, chỉ là nàng đánh đàn, còn hẳn múa kiếm, hình ảnh khi đó, chỉ có thể dừng lại trong trí nhớ của hắn.

- Phụ vương, mẫu phi, nhi tử trở về trước.

Triệu Đạc Trạch kiêu căng ngạo mạn rời đi, tay chặt chẽ nắm lấy tay Khương Lộ Dao, ra cửa thấp giọng nói:

- Dao Dao, cảm ơn.

Khương Lộ Dao vỗ vỗ cánh tay hắn:

- Nếu còn nói cảm tạ, lần sau ta sẽ không lên tiếng.
- Lần sau không cần nàng, ta cũng biết nên nói như thế nào cùng bọn hắn, trước kia ta như thế nào lại không nghĩ dùng ngoại tổ mẫu áp chế bọn họ? Nhưng mà, ngày mai không phải ngoại tổ mẫu mời chúng ta qua, nếu chẳng may chúng ta không vào được cửa, làm sao bây giờ?
- Không cho vào, sẽ không biết trèo tường đi vào? Phụ thân ta không giáo ngươi?
- Còn có thể trèo tường à?
- Ngươi là một đại nam nhân ngay cả trèo tường cũng không biết?
- Đây không phải sẽ có vấn đề.

Hai người tay nắm tay, vừa cùng nhau trở về, lại vừa cãi nhau, khéo mỗi Triệu Đạc Trạch chậm rãi nhếch lên, đáy mắt mới vừa rồi còn chứa ghen ghét đã chậm rãi bình tĩnh trở lại, thấp giọng nói:

- Tường Dương gia không khó leo, nhưng nếu ngoại tổ mẫu không muốn thấy ta...
- A Trạch, chúng ta không thể cương với lão nhân gia, phá băng chẳng lẽ còn muốn lão nhân gia chủ động sao? Ngươi xem phụ thân ta, nghĩ được bao lớn, chủ động được bao nhiêu, kỳ thật trước kia trong mắt tổ phụ, tổ mẫu hoàn toàn không có hắn, nhưng từ khi hắn làm thế tử, thường xuyên đi bồi tổ phụ. Nhân tâm đều là tình thân, càng lạnh, càng phải mới lạ. Thái quân luôn là ngoại tổ mẫu của ngươi, cho dù trong lòng thái quân có khúc mắc, ngươi cứ đi ăn vạ đi, nàng còn có thể đánh ngươi đuổi ngươi đi?

Khương Lộ Dao khiêu khích có chút bướng bỉnh nhéo nhéo má Triệu Đạc Trạch:

- Da mặt ngươi dày như vậy, không phải sợ.
- Nàng nói ai da mặt dày?
- Ngươi.

Khương Lộ Dao né Triệu Đạc Trạch, chạy về phía trước vài bước, quay đầu nghịch ngợm thề lười:

- Ngươi là thiên hạ đệ nhất da mặt dày!

- Dao Dao, nằng trở lại đây cho ta, mau nói nằng sai rồi!

Triệu Đạc Trạch lạnh mặt, chỉ chỉ phía trước mặt:

- Trở lại, nhận sai!

Khương Lộ Dao chớp chớp mắt, khoe miệng nhếch lên, mềm mại nói:

- Thật sự nhìn được?

- ...

Triệu Đạc Trạch thiếu chút nữa đã mềm lòng, thiếu chút nữa đã đuổi theo, Dao Dao sao lại có thể đáng yêu như vậy?

Bộ dáng khiến hắn yêu thích cực kỳ, không được, phải lấy lại phong độ:

- Lấy phu làm chủ, nằng không biết?

Khương Lộ Dao chậm rãi cọ cọ bên người Triệu Đạc Trạch, hơi cúi đầu, nhẹ nhàng cầm ống tay áo của Triệu Đạc Trạch, lay động hai cái:

- A Trạch...

Không chờ Triệu Đạc Trạch đắc ý, bàn chân hắn liền bị Khương Lộ Dao hung hăng dậm một cái.

- A...

- Hi hi, A Trạch, ngươi đuổi theo ta, ta sẽ nói ta sai rồi.

Khương Lộ Dao xoay người bỏ chạy, Triệu Đạc Trạch xoa xoa mũi chân, nha đầu nhẩn tâm, dậm thật tàn nhẫn, nhất định sung rồi.

Hắn lao đi giống như liệt báo, vài bước liền túm chặt cánh tay Khương Lộ Dao.

- A Trạch...

Một tiếng gọi mềm mại như thế, Triệu Đạc Trạch liền cúi người bế Khương Lộ Dao lên, nhẹ nhàng vỗ mông nàng một cái.

- Biết sai rồi? Trở về ta sẽ tính sổ với nằng, nói phu quân da mặt dày, nằng rất đắc ý sao?

- Ta cảm thấy, phu quân da mặt càng dày càng tốt.

Khương Lộ Dao quần lấy cổ Triệu Đạc Trạch, ở bên tai hắn bướng bỉnh thổi khí, ngón tay quần lấy luồn tóc sau đầu Triệu Đạc Trạch.

- Người không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch, A Trạch, luôn sĩ diện, mặt mỏng, sẽ mất đi rất nhiều cơ hội, phụ thân ta như thế nào thừa tước? Còn không phải là da mặt dày? Giải khai tâm phòng của tổ phụ cùng tổ mẫu?

- Là vì nhạc phụ từng vào thiên lao...

- Sai, mặc dù không có chuyện Từ Nghiễm Lợi, phụ thân ta cũng là thế tử, A Trạch, hài tử biết khóc sẽ có đồ ăn, ngươi hiểu chưa? Ngươi không kêu khổ, làm bộ cái gì cũng có thể giải quyết, trường bối sao có thể để tâm đến ngươi? Đương nhiên khóc cũng phải khóc đúng thời điểm, chuyện đại sự tuyệt đối không thể hồ đồ.

- Ngươi không phải sẽ "khóc" với ta sao?

- Ngươi quá coi thường ta, ta đối với A Trạch mà phải dùng biện pháp khóc sao?

Khương Lộ Dao từ trong lòng hắn đi đến bên giường rồi nằm xuống, giờ lên gương mặt xinh đẹp, ngón tay chậm rãi cời bỏ nút thắt nơi cổ áo, liếm liếm môi:

- Nóng quá, mệt môi quá đi, A Trạch, ngươi đâu?

Mỉm như tơ, lúc này Khương Lộ Dao giống như hoa, tùy ý nở rộ triển lộ phong tình vạn chủng, khác lúc vừa rồi thiên chân bướng bỉnh, Triệu Đạc Trạch lầm bầm nói:

- Là nóng quá.

Hai người xoay người đang chuẩn bị lẫn lộn cùng nhau, ngoài cửa giọng Nguyễn ma ma truyền đến:

- Hồi bẩm thể tử phi, chuyện mà người sai nô tỳ chú ý, nô tỳ đã đi hỏi thăm, Lý ma ma thật sự đi tìm thái phi điện hạ, nhưng thái phi không gặp Lý ma ma...Nô tỳ đã phải nhìn chăm chăm người của Lý gia.

Ở trong lòng Triệu Đạc Trạch, Khương Lộ Dao vồn tóc, hỏi:

- Như thế nào? Lý cô nương có tính vì thể tử mà thủ tiết?

- Nô tỳ sẽ sai người nhìn.

- Lần trước là Từ Anh, lần này nếu Lý cô nương cũng..

Khương Lộ Dao trở tay chọc trán Triệu Đạc Trạch:

- Nơi này là Tần vương phủ? Cũng không khác gì hẻm mộ, phải có bao nhiêu oán niệm, làm cho này đó thiếu nữ không có ngày lành, một hai phải suy nghĩ thất cổ.

Triệu Đạc Trạch chụp ngón tay của Khương Lộ Dao, thấp giọng hỏi nói:

- Nàng nghĩ nàng ta sẽ tìm chết?

- Không biết được, nhưng ta không thể không chuẩn bị, không phải sao?

P/s Ta đây, ta đây...

Các nàng đâu? Ở đâu r?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Đoạt quyền

Có Từ Anh ở phía trước làm gương, nếu Khương Lộ Dao còn không biết cẩn thận, thì nàng khác gì đầu heo.

Tuy vì vụ Từ Anh, hạ nhân vương phủ bị đánh chết không ít, tàn đảng của Từ Nghiễm Lợi cũng bị thu thập.

Nhưng Khương Lộ Dao vẫn luôn hoài nghi trong Tần vương phủ có người quấy phá.

Nàng không thể không đề phòng Tần vương phủ, cho nên luôn phòng bị chuyện ngoài ý muốn có thể phát sinh.

Triệu Đạc Trạch ôm chặt eo Khương Lộ Dao:

- Người chết cũng đã chết...

- Ngươi có phải ghét bỏ thanh danh của ngươi còn chưa đủ vang dội?

- Không phải vừa rồi nàng nói ta không biết xấu hổ sao? Muốn da mặt dày.

- Hừ

Khương Lộ Dao chọc trán Triệu Đạc Trạch:

- Không biết xấu hổ là dùng với các quý nhân, với một nô tỳ mà phải giảng giải lãnh diễm cao quý, ngươi rốt cuộc muốn nàng thế nào, muốn nàng luyện ngươi, vì ngươi thủ tiết, hừ?

Lúc Khương Lộ Dao nói những lời này có mang theo mùi vị ghen tuông, dù Triệu Đạc Trạch muốn giải thích rõ ràng, cũng sẽ vì thế tử ghen tuông mà tự đắc.

Khương Lộ Dao vẫn luôn phân tích ngọn nguồn nguyên nhân, khiến tính tình Triệu Đạc Trạch trở lên bạo ngược.

Tự ti cùng kiêu ngạo cũng là một phần nguyên nhân trong đó. Trừ chuyện khát cầu thân tình mà không có được, nếu để Triệu Đạc Trạch so với thứ đệ chi sinh sau một tháng là Triệu Đạc Dật thì mọi phương diện đều chênh lệch.

Nhưng hán lại là Tần vương thế tử, chiếm cứ vị trí thế tử chỉ vì hán là đích trưởng tử! Bởi vì Dương gia bị án oan.

Triệu Đạc Trạch không đủ tự tin, dùng nhìn hấn ngạo khí ngất trời, mới vừa rồi Khương Lộ Dao đã thấy hấn quá để ý Triệu Đạc Dật lấy được ‘ thành tựu ’.

Tuy nam nhân dùng nha hoàn để bồi dưỡng tự tin, có điểm buồn cười, nhưng Khương Lộ Dao cũng không thể buông tha cơ hội này.

Nàng cũng muốn dùng sự ghen tuông để nói cho Triệu Đạc Trạch biết, nàng thích hấn, để ý hấn, thấy hấn nhìn nữ nhân khác, nàng sẽ thương tâm, sẽ ghen, mặc kệ người nọ có thân phận gì, dù chỉ là nha hoàn, Khương Lộ Dao cũng sẽ ghen.

Triệu Đạc Trạch khoe miệng đầy đắc ý, vội vàng ôm bảo bối trong lòng:

- Dao Dao, ta thật sự, chỉ có một mình nàng.

- Hừ.

Khương Lộ Dao khẽ vuốt khuôn mặt của Triệu Đạc Trạch:

- Nhưng ta nhớ kỹ.

Nàng đứng dậy, Triệu Đạc Trạch vội túm chặt cánh tay:

- Đừng đi, Dao Dao...

- Một lát nữa ta sẽ bồi người, người cũng nên suy nghĩ một chút, nhìn xem người trên chộc loại nữ nhân gì? Một cái hai cái đều là tai mắt của vương phi, người cũng có thể chơi vui vẻ?

- ...

Triệu Đạc Trạch hổ thẹn che lại đôi mắt, nhỏ giọng giải thích:

- Nàng ta là tổ mẫu ban cho, sau đó ta liền... Dao Dao, ta không muốn nàng ta nghe lệnh vương phi.

- Nói như vậy là người vẫn còn nhớ rõ nàng?

- Không nhớ rõ, không nhớ rõ, ta chỉ có một chút ấn tượng là tổ mẫu ban cho, à, mà có phải tổ mẫu ban cho không ta?

Triệu Đạc Trạch tiếp tục giả ngu, lúc này nếu nói nhớ rõ, Dao Dao không sinh khí mới lạ.

Khương Lộ Dao liếc hấn một cái, rồi xoay người đi ra khỏi phòng, nàng cùng Nguyễn ma ma thương lượng nên làm như thế nào giám thị Lý cô nương.

Nguyễn ma ma đưa ra rất nhiều ý kiến hữu dụng, lúc này Khương Lộ Dao mới chân chính phát giác ngoại tổ mẫu cho nàng hai vị ma ma không thể thiếu.

Hai vị ma ma cả đời pha trộn nơi hậu trạch, xử lý chuyện nghe lời giải quyết sự tình, quả nhiên so với nha hoàn mà Khương Lộ Dao dẫn theo thì có chừng mực hơn nhiều.

- Nếu nàng muốn thất cổ, nhất quyết đừng cứu nàng, vì một nam nhân, vì vinh hoa phú quý, ngay cả mệnh cũng từ bỏ!

Không phải không muốn chộc phiền toái, Khương Lộ Dao có cứu cũng không cứu nàng, cứ phải một hai đòi gả cho người ta làm tiểu thiếp?

Nàng cho của hồi môn cùng ngân phiếu, cũng đủ để nàng ta gả cho người thành thật, nữ tử muốn bò lên giường, nâng làm di nương không đáng để thương hại.

Một hai chó má không chịu rời khỏi Triệu Đạc Trạch, còn không phải là vì Triệu Đạc Trạch có thể cho nàng vinh hoa phú quý?

Loại nữ tử này chỉ cần cho nàng ta một chút ánh mặt trời, nàng liền dám mơ tưởng đánh rớt chính thê, tự mình thượng vị!

Nếu nàng không vui, Triệu Đạc Trạch còn có thể cường ngạnh túm nàng ta lên giường?

- Nô tỳ lo lắng vạn nhất?

- Lần trước là chuyện của Từ Anh, đã cho người nào đó mười phần cảnh cáo, lúc ấy người đứng phía sau màn này tuyệt đối không ngờ ta sẽ dám đem sự tình nhào lớn đến như vậy, cho nên bọn họ để lại sơ hở trí mạng, cũng có thể người đứng phía sau màn này cũng không dám quá mức, làm bản thân thê Từ Anh, cho nên... Tóm lại lúc này bọn họ nhất định sẽ cẩn thận, tuyệt đối không lại lưu sơ hở.

Nếu đụng chạm vào thi thể của Từ Anh, chỉ sợ người đứng phía sau tâm sẽ tồn bản khoản, rốt cuộc cổ nhân vẫn rất tin tưởng quỷ thần, tin tưởng nhân quả tuần hoàn...

Quỷ thần? Khương Lộ Dao nheo đôi mắt, như thế này lại là ý kiến hay.

Vương phủ nay chết một người, mai chết một người, cũng không phải là oan hồn quấy phá sao.

Đây là vương phủ, hay là nghĩa trang?

Cũng nên làm bộ cái gì cũng không biết. Chỉ cần nói là quỷ thần động tay chân. . . Kế hoạch cần chuẩn bị chu đáo một chút.

Qua mấy ngày nữa là ngày giỗ của Tần vương chính phi, này cũng có thể lợi dụng một chút.

Nếu Dương phi nhìn thấy nhi tử trôi qua không tốt, cũng nên tìm Tần vương cùng thái phi "nói chuyện", rốt cuộc Triệu Đạc Trạch vẫn là thân sinh nhi tử của Dương phi.

Cho dù chưa từng làm mẫu thân nhưng Gia Mẫn quận chúa vẫn biết nhi tử là bảo bối trong lòng mẫu thân.

- Nô tỳ hiểu rõ, sẽ sai người đi theo.

- Không cần để ý bạc, nên cho, nên thu mua, cứ việc nói cùng ta, ta có bạc!

- ...

Nguyễn ma ma bị Khương Lộ Dao dùng tác phong thô hào mà trấn trụ, cúi đầu nói

- Nô tỳ biết người có bạc.

Là kim son bạc hải a, cho dù là lão phu nhân lần đầu tiên nhìn thấy phu nhân của Vĩnh Ninh hầu thế tử vì nhị tiểu thư chuẩn bị của hồi môn còn có chút say sòng.

Các nàng ở sau lưng vẫn cứ nhắc mãi, thật không ngờ, bằng đầu óc của nhị phu nhân, đào góc tường hầu phủ, lại có thể tích góp nhiều vàng bạc như vậy, thật sự khiến người khác ngoài ý muốn.

Sau chuyện này, lão phu nhân bắt đầu chú ý tới đám người đào góc tường hầu phủ, trước kia chỉ nghĩ chảy ra một chút tiền đồng.

Sau khi nhìn thấy bạc riêng của nhị phu nhân, lão phu nhân liền hiểu đạo lý tích tiểu thành đại.

Bất quá, lão phu nhân lo lắng có chút dư thừa, nhị phu nhân thành phu nhân thế tử, tiếp quản sản nghiệp Khương gia.

Hoàn toàn ngăn chặn các loại chuyện đào góc tường, toàn bộ hầu phủ vận chuyển rất mượt, trong đó đương nhiên có công của tân nương mới vào cửa, nhưng nhị phu nhân đề điểm các loại cũng không thể không kể công.

Còn khiến lão phu nhân Gia Mẫn quận chúa suy nghĩ có nên đem của hồi môn sản nghiệp của mình giao cho nhị phu nhân kinh doanh?

Nhị phu nhân giỏi thủ gia thủ nghiệp, có lẽ nàng không hiểu kinh thương chi đạo (tiền thủ là cái đạo của buôn bán).

Nhưng nàng biết mình có thể làm cái gì, rất ít nhúng tay vào chuyện mà bản thân không hiểu, đem chuyện kinh doanh giao hết cho nhị tước Tiêu Chước Hoa, chuyên tâm đếm bạc tham ô, làm tiểu nhân đào góc tường hầu phủ.

Hiệu quả thấy rõ!

Có thể đem nhị phu nhân dạy dỗ thành như vậy, vị thế tử phi trẻ tuổi này tuyệt đối không phải là người bình thường.

Hèn chi chủ tử lại coi trọng nàng như thế, còn vài lần cảm thán, lúc chủ tử còn tuổi trẻ cũng không bằng Khương Lộ Dao.

Nếu Gia Mẫn quận chúa có tâm trí như Khương Lộ Dao, có lẽ sẽ không bị bế tắc với Vĩnh Ninh hầu.

.....

Nửa đêm, lúc này Khương Lộ Dao đang ôm Triệu Đạc Trạch, nhẹ nhàng vuốt ve đầu hắn, nhỏ giọng nói lời âu yếm. . .

Triệu Đạc Trạch ghé mặt vào khuôn ngực đầy đặn của thê tử, nghe thê tử lầm bầm.

Từ trước đến nay hắn chưa từng thoải mái như vậy, thì ra không chỉ có hành phòng (XX) mới có thể khiến cả người hắn xông đến thế giới cực lạc, cho dù không được phòng, chỉ cần có Dao Dao, hắn sẽ bị ám áp yên lặng vậy quanh.

Nếu Triệu Đạc Trạch quyến luyến tình mẫu tử, Khương Lộ Dao cộng cả hai kiếp cũng hơn bốn mươi tuổi, coi Triệu Đạc Trạch như đại hài tử, cũng không mất mặt.

Tuy hiện giờ nàng là thân loli, nhưng càng có thêm mười phần ngự tỳ, thành thực không ít đâu.

- Thế tử phi, bên kia có tin tức, Lý cô nương đã được cứu.

- Tốt.

Khương Lộ Dao đứng dậy phủ thêm y phục, quay đầu nói với Triệu Đạc Trạch đang định đứng dậy cùng nàng:

- Ngươi cứ ngủ đi, một lát nữa ta trở về bồi ngươi.

- Dao Dao...

- Chuyện ở hậu trạch cứ giao cho ta!

Khương Lộ Dao đơn giản lưu loát chải tóc, nâng khuôn mặt của Triệu Đạc Trạch lên, nhẹ nhàng hôn trán hắn.

- Chỉ cần ngươi tin tưởng ta, duy trì ta, dù ngươi không ra mặt, ta cũng sẽ vô địch, A Trạch, ta có thể lăn lộn ở hậu trạch, cũng là vì ngươi, ngươi ở phía trước lập nghiệp, công danh yên ổn, ai cũng không thể khi dễ hay tính kế chúng ta.

Triệu Đạc Trạch hít hít mũi:

- Dao Dao, ta nhớ rõ.

Khương Lộ Dao cười dịu dàng:

- Ngủ đi, một lát nữa ta sẽ trở về.

Sau khi nàng rời đi, Triệu Đạc Trạch sững sờ nhìn màn che, lập nghiệp yên ổn? Hắn phải thật nỗ lực, Dao Dao có cường, cũng muốn dựa vào hắn.

.....

- Đi, đi tìm thái phi, việc này chỉ có thái phi điện hạ mới có thể giải quyết.

Khương Lộ Dao sai đám người Nguyễn ma ma thổi tắt đèn lồng, dẫn theo Lý cô nương còn đang kinh hồn bạc vía.

- Châm đuốc.

Cây đuốc so với đèn lồng thì có khí thế hơn nhiều, chuyện này Khương Lộ Dao không chỉ muốn riêng Tần vương phủ biết.

Bởi vì là lửa, là gát, khiến cho người bên ngoài khen Tần vương phi giống như đóa hoa, lúc này quyền lớn quân gia đều nằm trong tay Tần vương phi.

Chuyện lần này, như thế nào cũng phải khiến người ngoài hiểu, vương phủ thường xuyên chết nha hoàn, trước kia không tung ra tiếng gió, chỉ vì Tần vương phi giỏi dấu diếm.

Đừng xem Tần vương phi là thánh nhân!

Khương Lộ Dao đã sai người, sáng mai sẽ truyền tin cho Khương nhị gia, để đám ăn chơi trác táng truyền ra tin tức bát quái hiệu quả vô cùng.

Bởi vì nhân rồi, mới có thể so sánh với tam cô lục bà, chuyện bát quái của Đại Minh đệ nhất danh môn, bọn họ rất có hứng thú.

Thái phi vốn đã ngủ yên giấc, nghe xong hồi báo, vội mặc y phục đứng dậy đi ra đại sảnh.

Khương Lộ Dao vừa thấy thái phi vành mắt liền phấm hồng, nước nở nói:

- Tổ mẫu...tôn tức oan ức, vốn là vì hắn vì các nàng mà suy nghĩ, không đành lòng để các nàng khổ thủ niên hoa(uốn phí tuổi xuân). Trì hoãn thanh xuân, ai ngờ, có người nương việc này hãm hại tôn tức, cũng may ngoại tổ mẫu cho tôn tức các vị ma ma hồi môn có kinh nghiệm, nếu không người ngoài sẽ nói tôn tức không ra gì rồi, Tần vương phủ nay chết một người, mai chết một người, thành địa phương nào?

- Lý nha đầu, rốt cuộc là người nào treo ngươi lên?

- Nô tỳ không biết, lúc đang ngủ, tự nhiên cảm thấy yết hầu tắt nghẽn... Thờ không nổi...

Lý cô nương giọng vang khàn khàn, thiếu chút nữa mất mạng khiến nàng cả người choáng váng, đáng lẽ nàng định ngày mai sẽ làm bộ thất cổ, bức thế tử phi, không ngờ đêm nay lại có người muốn giết chết nàng.

Thái phi hỏi:

- Nói như vậy, là ngươi không muốn chết?

- Nô tỳ...

Lý cô nương cúi đầu, roi lệ đầy mặt:

- Nô tỳ cũng có tâm... Nhưng...

- Được rồi.

Thái phi đánh gãy lời giải thích, nhìn về phía Khương Lộ Dao:

- Tôn tước, xảy ra chuyện này đương nhiên là Tần vương phủ quản giáo không nghiêm, khiến kẻ xấu chui vào chỗ hồng, nhưng nếu không phải vì người mới vừa vào cửa liền đui nha hoàn thông phòng, cũng không đến mức có người mượn cơ hội này gây sóng gió. Lúc người tổng cô thông phòng, ta không nói gì, vì đây là chuyện trong phòng người cùng Trạch nhi, nhưng hôm nay, ta không thể không nói người, người là thể từ phi so đo với mấy người thông phòng quá mất thân phận, các nàng bắt quả chỉ là ngoạn vật(đồ chơi), người không cần để trong lòng...

- Nếu là ngoạn vật, tôn tước muốn xử trí liền xử trí.

Khương Lộ Dao nhún đầu gối:

- Nếu thái phi điện hạ đã cùng tôn tước giảng đạo lý, tôn tước cũng đem đạo lý của mình nói cho người nghe một chút...

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56-2: Đoạt quyền 2

Tần vương phi nghe được tin tức cũng chạy tới sân thái phi, vừa vào cửa liền nghe Khương Lộ Dao muốn giảng đạo lý cùng thái phi.

Tần vương phi cũng không nóng nảy thỉnh tội, an phận đứng ở một bên lắng nghe.

Khương Lộ Dao khoe mắt liếc Tần vương phi một cái, ưỡn ngực, cao giọng nói:

- Lúc tôn tước ở khuê phòng, luôn nghe nói Tần vương phủ thiếu gia như thế nào tài hoa vô song, làm người ôn nhuận như ngọc, Tần vương phi sở sinh mấy vị nhi tử như thế nào đọc sách dụng công, phẩm học kiêm ưu, nhưng còn thế tử đâu? Nói câu không sợ thái phi điện hạ tức giận, thế tử thanh danh phần lớn chỉ là Tần vương thế tử, trừ bỏ thân phận thế tử, hẳn chỉ có hai bàn tay trắng. Tài học không hiện, tính tình nóng nảy, rất dễ tức giận, đọc sách luyện võ chưa nghe ai nói hẳn có bao nhiêu xuất sắc.

Mặt mũi thái phi cùng Tần vương phi cũng không thể nào đẹp, Tần vương phi còn đỡ hơn một chút, rốt cuộc trước giờ chuyện của Triệu Đặc Trạch, nàng luôn không nhún tay.

Còn thái phi được coi là nuôi lớn Triệu Đặc Trạch, Khương Lộ Dao nói lời này phần lớn là nói với thái phi.

Quả nhiên, sắc mặt thái phi rất khó coi, lạnh mặt nói:

- Người không hiểu tình trạng của Tần vương phủ, Tần vương phủ là đệ nhất danh môn, cũng chính là thứ vạn người chú ý, bệ hạ ghé mắt, Trạch nhi lại có thái hậu nương nương sủng ái, cho nên phải thu liễm điệu thấp.

- Thái phi nói lời này sai rồi, tôn tước từng nghe qua ẩn nhẫn diệu thấp, bình đạm vô vị, nhưng tôn tước chưa từng nghe chỉ có thế tử là phải yêu cầu "vô năng", các nhi tử khác của Tần vương điện hạ có thể nổi danh không cần kiêng nể gì, được mọi người khen ngợi. Đại Minh triều, vô địch lập hiền, thế tử là đích trưởng tử, nhiên vương phi điện hạ sở sinh vài vị thiếu gia cũng là đích tử.

- Huống chi thần không nghi ngờ Quân, Quân không nghi ngờ thần, nếu người trong tâm tồn hoài nghi đối với hoàng thượng, tất nhiên hoàng thượng cũng sẽ tự hỏi vương phủ có chỗ nào bất đồng, người xem thường thái hậu nương nương, cũng chính là xem thường trí tuệ cùng khí phách của hoàng thượng, Tần vương nhất mạch có ngày hôm nay, còn không phải là do bệ hạ ân sủng ban cho?

- Tôn tước chỉ từng nghe thế gia vĩnh tồn, nhân tài gia tộc xuất hiện tầng tầng lớp lớp, trăm triệu chưa từng nghe qua, người kế thừa vương phủ lại bình thường vô năng, trong tộc lại có hậu duệ tài cao bất đầu, danh môn này còn có thể lâu dài? Người chưa từng nghe qua tục ngữ "bình hĩnh hực một tên, sẽ hừng hực một ồ" sao?

- Thế tử không phải là người tương lai sau này sẽ kế thừa Tần vương phủ sao?

- ...

Về mặt thái phi trên càng thêm khó chịu, lại bị Khương Lộ Dao trắng trợn vả mặt một lần nữa.

- Trạch nhi, tính tình...

- Người ngàn vạn lần đừng nói tính tình thế tử đôn hậu, nếu không phải tôn tức ngăn cản, không chừng thế tử vì chuyện này mà nháo ra cái gì đâu.

Khương Lộ Dao ngăn chặn không cho thái phi nói:

- Cho dù người nói huynh đệ bọn họ có bao nhiêu thân mật, tôn tức cũng không cho là vậy đâu, nhị đệ thật lòng tôn trọng thế tử, nhưng mới vừa rồi lúc tôn tức đi thỉnh an vương phi, chỉ thấy các bọn đệ đệ đồng hành cùng nhau, thế tử giống như không cùng bọn đệ đệ tương giao, hay là tôn tức nhìn lầm rồi?

Lời này kéo Tần vương phi liên lụy vào, Tần vương phi cũng không thể không nói.

- Bọn họ vẫn luôn ở bên người ta mà lớn lên, cho nên nhìn có vẻ tương đối thân mật, thế tử cùng bọn họ không giống nhau, thế tử từ trời sinh liền có vị trí thế tử, bọn họ muốn vì nước tận trung, vì Tần vương phủ rạng rỡ càng thêm vinh dự, thì chỉ có thể dựa vào chính mình, cho nên bọn họ đối với chuyện học tương đối dụng tâm.

- Cho dù là thế tử cũng không thể không công danh không nghề nghiệp, cả ngày lưu luyến nữ sắc, thế tử đang lúc huyết khí phương cương, lại luôn có mấy cái quyền rũ lắc lư bên người, nào có tâm tư dụng công đọc sách? Một khi bị các nàng làm hỏng rồi, tương lai vương phủ phải làm sao bây giờ?

Khương Lộ Dao lo lắng sốt ruột:

- Cho nên thà rằng tôn tức liều mạng đến thanh danh cũng không cần, liều mạng về toan ghen tuông khiến các vị trưởng bối ghét bỏ, cũng muốn rũ bỏ sạch sẽ lũ tiện thiếp thông đồng quyền rũ thế tử.

Bịch một tiếng, Khương Lộ Dao quỳ gối trước mặt thái phi, lời lẽ chính đáng nói:

- Hiền thê hiền lương rộng lượng ai cũng có thể làm, tôn tức cũng muốn học theo mẫu phi, để mặc mấy vị thị thiếp không được sủng, nhưng thế tử không phải phụ vương, công danh còn chưa thành, dù tôn tức muốn học theo mẫu phi cũng không được, vì vậy tôn tức khẩn cầu tổ mẫu, để tôn tức giúp thế tử thành tài đi, qua mấy năm nữa, tôn tức nhất định sẽ trả cho người một Tần vương thế tử xuất sắc, ưu tú.

- ...

Nói đến cỡ này, nếu thái phi lại tiếp tục nói Khương Lộ Dao về vụ phân phát thị thiếp, chính là trì hoãn việc học của tôn tử, trì hoãn tiền đồ của tôn tử.

Nói thêm hơn nữa, chính là có tâm thay đổi thế tử, cho nên mới phóng túng nhị tử duy nhất mà Dương phi lưu lại.

Càng thêm hơn nữa là có ý hoài nghi hoàng đế...

Thái phi còn dám nói cái gì? Còn có thể nói cái gì?

- Không hổ là Vĩnh Ninh hầu phủ dạy dỗ ra, quả thực ý tưởng không giống người khác, rốt cuộc Gia Mẫn quận chúa vẫn là người không tầm thường.

Dù thái phi không vui cũng chỉ có thể nâng cao Khương Lộ Dao, hòa ái cảm thán:

- Thái hậu không nói sai, Trạch nhi có nương tử giỏi, người so với ta nghĩ còn chu toàn hơn, Trạch nhi có người bên cạnh, ta rất yên tâm.

- Tổ mẫu quá khen.

- Về sau chuyện nạp thiếp, ta sẽ không nhiều lời nữa, nhưng ta đem trọng trách thành tài của Trạch nhi giao cho người.

Khương Lộ Dao nghe ra thái phi có ý uy hiếp, có nghĩa là nếu về sau Triệu Đạc Trạch không thành tài, đều là lỗi do nàng, khẽ cười tự tin nói:

- Tổ mẫu yên tâm, tôn tức nhất định đốc thúc thế tử tiến tới.

Nàng buông lời bảo đảm, dọa Tần vương phi muốn nhảy dựng, Triệu Đạc Trạch còn giá trị? Có thể cứu trợ?

Lúc này Tần vương phi chỉ là xem những lời Khương Lộ Dao nói như là lấy cớ để thoái thác chuyện phân phát thông phòng thị thiếp.

Lúc này lại nhìn Khương Lộ Dao tự tin vô cùng, trong lòng Tần vương phi có chút bất an.

Khương Lộ Dao cười lạnh, thái phi cũng thế, Tần vương phi cũng vậy, các nàng cũng chưa hiểu rõ Triệu Đạc Trạch.

Nhìn không thấy hắn còn nhân tính, nhìn không thấy hắn hiếu thuận với Khương nhị gia, nhìn không thấy hắn cô độc, đương nhiên các nàng cũng sẽ không đáng thương hay đau lòng vì hắn.

Triệu Đạc Trạch thiên phú cũng không kém, chỉ cần ở đằng sau giữ được hắn, giống như con ngựa hoang du tính tình cực đoan.

Hắn thành tài chỉ là chuyện sớm muộn, còn phải tiêu trừ đầy lòng ghen ghét của hắn, từ từ thay đổi, để Triệu Đặc Trạch nhìn thấy ánh mặt trời sau mỗi ngày.

Nam nhân nên có tàn nhẫn, có dã tâm, có tính độc chiếm, nhưng muốn đem này đó dùng ở sự nghiệp, chứ không phải dùng ở chuyện vặt xảy ra mỗi ngày nơi hậu trạch.

Tào Tháo là gian hùng, nhưng ai có thể phủ định công tích của Tào Tháo?

Nam nhân có thể có thành tựu làm chuyện đại sự, người nào mà tâm tư không tàn nhẫn? Người nào không có dã tâm?

Khương Lộ Dao cảm thấy Triệu Đặc Trạch hoàn toàn có thể làm một người khác Tần vương, kỳ thật chỉ cần Tần vương phủ thực lực đủ cường, có đủ lực uy hiếp lực lượng Đại Minh triều, thì hoàng thượng cũng không dám dễ dàng bài bố Tần vương phủ.

Thái phi vui mừng cười cười, Khương Lộ Dao tiếp tục nói:

- Tổ mẫu, người xem chuyện ngày hôm nay phải làm sao bây giờ? Không phải tôn tức cần thận, mà là chuyện hôm nay chỉ sợ lại để thế tử gánh tội thay, thân mẫu thế tử sớm thế, lại bị bôi đen như vậy, thật làm người khác đau lòng.

- Việc này...

Thái phi nhìn thoáng qua Tần vương phi, lạnh giọng chất vấn:

- Rốt cuộc người quản gia như thế nào? Lại có thể nháo ra chuyện bức tử người khác? Lần trước là chuyện của Từ Anh, còn chưa đủ mất mặt? Những người này rốt cuộc xem vương phủ là nơi nào? Tùy tiện tiện là có thể giết chết người, vu oan hãm hại Trạch nhi. Trạch nhi nhận bao nhiêu ủy khuất còn chưa đủ?

- Mẫu phi, nhi tức biết sai.

Tần vương phi vội khom người thỉnh tội:

- Nhi tức nhất định sẽ chỉnh đốn chuyện trong phủ...

- Không cần, nếu tôn tức đã vào cửa, về sau quản gia trong phủ liền giao cho nàng quản, người chỉ cần chăm sóc bọn người Dật nhi là được.

-...

Sắc mặt Tần vương phi trắng bệch, nàng cũng có tâm giao ra quyền lợi chủ trì quản gia, chỉ là chủ động giao ra, cùng phạm sai phải giao ra, hiệu quả sao có thể giống nhau?

- Như thế nào? Người luyện tiếc?

- Không phải, làm sao nhi tức lại luyện tiếc, chỉ là nhi tức định an bài vương phủ cho thỏa đáng rồi mới giao cho thế tử phi, lúc này là cục diện rối rắm, nhi tức sợ ô uế tay của thế tử phi, hay là chờ nhi tức xử lý xong chuyện này, lại...

- Đa tạ ý tốt của mẫu phi.

Khương Lộ Dao cầu chính là cái này, như thế nào sẽ để Tần vương phi nhảy ra? Liền khiêm tốn cười nói:

- Chuyện này đề cập đến danh dự của thế tử, nhi tức cũng muốn nhìn xem rốt cuộc dư đảng của Từ gia còn có bao nhiêu người, định tre già măng mọc tính kẻ thế tử, muốn nhìn xem dư đảng Từ gia có phải đều là thần thánh, có ở trong vương phủ thiết hạ nhân tuyến(tai mắt)...Nhi tức ở bên này vừa mới phân phát thị thiếp, bên kia liền đem người treo lên.

- Rốt cuộc mẫu phi cùng Từ gia vẫn có quan hệ thân gia, có một số việc chỉ sợ xử lý không tốt. Lúc trước phụ thân nhi tức tổ giác Từ Nghiễm Lợi, đã sớm là người dẫn đầu tích cực, vừa lúc mượn cơ hội này, nhi tức cũng muốn chạm vào dư đảng cao thâm khó đoán.

- Huống chi cho dù nhi tức làm không được tốt, người cùng thái phi đều rất khoan dung thông cảm cho vãn bối, đương nhiên sẽ không trách cứ nhi tức nhiều, vương phủ giao cho nhi tức, sau này chuyện phiền toái còn có thể ít? Không bằng nhân cơ hội này để nhi tức luyện tập, còn có hai người chỉ dạy, nhi tức cũng có thể nắm chắc một ít.

Ánh mắt thái phi thâm trầm, gật đầu nói:

- Được, ta chống lưng cho người, người cứ yên tâm mà làm.

- Đa tạ tổ mẫu, đa tạ mẫu phi.

Khương Lộ Dao đứng dậy cảm tạ Tần vương phi cùng thái phi, dịu dàng cười với Tần vương phi:

- Ngày mai sau khi nhi tức từ Dương gia trở về, sẽ đi đến chỗ của mẫu phi lấy sổ sách?

- Được.

Tuy Tần vương phi tươi cười có chút miễn cưỡng, nhưng vẫn như cũ mang theo vẻ từ ái:

- Vương phủ giao cho người, ta cũng yên tâm.

Tần vương phi chỉ có thể đem quyền to đưa đến tay Khương Lộ Dao, dù cho nàng không cam lòng, thì có biện pháp nào?

Khương Lộ Dao hoàn toàn phá hủy bước an bài kế tiếp của nàng, Tần vương phi hiểu rõ nhi tức này không dễ chọc.

Đồng dạng cũng hiểu rõ, thái phi đang cảnh cáo nàng, cũng tồn tâm tư để nhi tức cùng tôn tức tranh phong. . .

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57-1: Trung phó 1

Khương Lộ Dao không sợ bị so sánh với Tần vương phi, nếu nàng đã gả cho Tần vương thế tử, nàng sẽ không đem đồ vật này nọ nhường ra.

Sau khi nói xong ý định, Khương Lộ Dao trở về làm bạn cùng Triệu Đạc Trạch.

Còn thái phi cùng Tần vương phi nói gì đó, thì Khương Lộ Dao lười đoán, nếu Tần Vương phi không có hảo ý, Khương Lộ Dao cũng sẽ phát hiện.

Sáng hôm sau, sau khi phu thê Triệu Đạc Trạch thỉnh an thái phi cùng phu thê Tần vương xong, liền mang lễ vật đi đến Dương gia.

Còn Triệu Đạc Dật dẫn theo ba vị đệ đệ cùng đi Phượng Tê Sơn bái kiến cao nhân ẩn sĩ, hai đám người cùng nhau ra cửa.

Ở cửa chạm mặt nhau.

Lúc Triệu Đạc Dật ngẩng đầu, vừa vận nhìn thấy Khương Lộ Dao vượt nếp uốn y phục trên vai Triệu Đạc Trạch, cũng không biết Triệu Đạc Trạch nói gì đó, khiến Khương Lộ Dao đỏ mặt, có vẻ rất ngượng ngùng, oán trách liếc Triệu Đạc Trạch.

Sau đó đi lên xe ngựa, Triệu Đạc Trạch vui vẻ theo sau. . . Tình cảm giữa bọn họ làm người khác hâm mộ.

- Đại ca, đại tẩu cảm tình thật tốt.

- Ừ.

Triệu Đạc Dật cười cười, rồi cùng bọn đệ đệ cười ngựa rời khỏi thành. Cũng tốt, để mình hẳn nhớ rõ một phần mộng lung tình duyên của bọn họ đi.

.....

Sau khi Dương gia rửa sạch oan khuất, hoàng thượng ban thưởng cho Dương gia một tòa phủ xa hoa khác.

Phần lớn đám người Dương môn quả phụ đều ở giữa phủ, các nàng không ai tái giá, cũng không ngoài ra.

Dương gia ở trong cảm nhận của Khương Lộ Dao như là một tòa Tử Nhân Mộ, ai cũng lộ ra dáng vẻ già nua, cô tịch, cũng có vài phần bi thương.

Xe ngựa ngừng trước cổng Dương gia, Triệu Đạc Trạch đích thân xuống xe gõ cửa.

Khương Lộ Dao vén màn xe nhìn ra, chỉ thấy cửa lớn Dương gia mở ra, bên trong là một vị lão nhân khô gầy.

Bởi vì cách xa, không nghe rõ bọn họ nói cái gì, nhưng Khương Lộ Dao có thể cảm giác được Triệu Đạc Trạch rất tôn trọng lão nhân kia.

Ước chừng qua một khắc, lão nhân kia đóng cửa lại, Triệu Đạc Trạch đứng ngoài cửa Dương gia một lúc lâu, rồi mang thần sắc cô đơn lên xe ngựa, cúi lòng xin lỗi đầy mắt mắt.

- Ngoại tổ mẫu nói đã biết, hôm nay là ngày các vị bá thẩm bái phạt, ý tứ của ngoại tổ mẫu là kêu chúng ta trở về.

- Nhưng ngoại tổ mẫu nói là đem đồ vật này đó lưu lại, ngoại tổ mẫu rất cao hứng chuyện nàng làm thế tử phi của ta.

Những lời này là Triệu Đạc Trạch nói thêm, Khương Lộ Dao cười nhạt:

- A Trạch, người mới vừa rồi nói chuyện với ngươi là ai?

- Hấn?

Triệu Đạc Trạch nói:

- Trung bá... Là người của ngoại tổ phụ, vì lúc đi theo ngoại tổ phụ xuất chinh đánh giặc bị chặt đứt cánh tay, cho nên không thể cưỡi ngựa xuất chinh nữa, mà hấn lại không có người thân, không có nhi nữ, vì vậy mà lưu lại Dương gia, trung bá là người nhìn mẫu phi lớn lên, nghe nói hấn rất đau mẫu phi.

Mỗi trung liệt nhân gia đều sẽ có hạ nhân trung liệt.

- Dao Dao, xin lỗi, ta không bỏ được tường Dương gia...

- Cho nên ngươi còn phải luyện tập.

Khương Lộ Dao tới gần Triệu Đạc Trạch, duỗi hai tay ôm hấn, nhẹ giọng nói:

- Nên nói xin lỗi phải là ta, là ta khiến ngươi khó xử.

Nàng như thế nào cũng không thể dự đoán Dương gia sẽ không cho mặt mũi như thế.

Triệu Đạc Trạch ngay cả cửa cũng không thể vào, lại phải một trung bá bối phận cực cao ra đuổi.

Triệu Đạc Trạch muốn bò tường, xông vào, cũng không được.

Người Dương gia oán hận Triệu Đạc Trạch vì là huyết mạch của Tần vương?

Hấn không phải vô tội sao?

Nếu chường mắt Tần vương, vì sao lại đem nữ nhi Dương gia gả cho Tần vương làm chính phi?

- Dao Dao...

- Để ta đi nói, hôm nay như thế nào cũng phải đi vào Dương gia.

- Nhưng mà... Ngoại tổ mẫu có thể sinh khi? Thân thể của người không tốt, ta lo lắng...

- Là vì thân thể không tốt, cho nên chúng ta càng phải đi vào, ngoại tổ mẫu thân thể không tốt, mới có thể biểu hiện hiếu tâm của chúng ta, nếu chẳng may thái quân có một ngày..... A Trạch, không ở trước mặt các trưởng bối tần hiếu, sau này chúng ta nhất định sẽ hối hận.

Khương Lộ Dao vỗ vỗ tay Triệu Đạc Trạch, trong mắt hiện lên ý không chịu thua, sóng to gió lớn đều xông tới, không tin không vào được Dương gia!

Triệu Đạc Trạch nhìn Khương Lộ Dao xuống xe ngựa, một lần nữa gõ đại môn Dương gia, hấn muốn ngăn trở, nhưng lại chờ mong Khương Lộ Dao có thể đi vào...

Đã lâu rồi hấn không thấy ngoại tổ mẫu, nếu ngoại tổ mẫu cũng không thân cận với hấn, trên đời này hấn còn có thân nhân sao?

Hình ảnh Khương nhị gia tươi cười đập vào tâm trí Triệu Đạc Trạch, có Khương nhị gia, cho dù hấn không thấy ngoại tổ mẫu cũng sẽ không cảm thấy cô độc.

Lần trước đã ước hẹn, ngày mai bởi Khương nhị gia đi uống rượu, Khương nhị gia nói, muốn đem Triệu Vương giới thiệu cho hấn.

Triệu Đạc Trạch hơi cong khóe môi, Triệu vương? Đó không phải là đường bá sao? Còn cần nhạc phụ giới thiệu?

Nếu có thể lấy thân phận là hồ bằng cầu hữu của nhạc phụ, thì Triệu vương khác xa với người trong trí nhớ của Triệu Đạc Trạch, này là diệu pháp Triệu vương.

Các vị hoàng tử tranh giành đến đỏ mặt cổ thro, hăm hại lẫn nhau thủ đoạn ừn ừn không dứt.

Hoàng trưởng tử cũng bởi nhi tử đi vào, cuối cùng chỉ thay đổi một tước vị là Yến Thân vương.

Còn các vị hoàng tử khác cùng thái tử cũng có tồn thất, chỉ có Triệu vương tiêu dao tự tại, có lẽ Triệu vương mới là người thông minh, biết không có hy vọng, sẽ không mơ tưởng.

Triệu Đạc Trạch thấy Khương Lộ Dao lấy tay xen vào khe cửa sắp đóng, hấn liền nhảy xuống xe ngựa.

- Trung bá, khoan đóng cửa.

Đi vài bước đến bên người Khương Lộ Dao, Triệu Đạc Trạch nghe Khương Lộ Dao nói:

- Ta kính trọng người kêu người một tiếng trung bá, nhưng người đừng quên, ta là ngoại tôn tức phụ của Dương gia, là Tần vương thế tử phi, nếu người cho rằng vì quốc huy sinh cánh tay là chiến sĩ, ta sẽ kính trọng người có lòng trung quân hộ quốc, kính nể dũng khí chinh chiến, nhưng nếu người tự cho mình là người Dương gia, người mới vừa nói những lời kia, đủ để chứng minh trong mắt người hoàn toàn không có thế tử phi là ta đây.

- Dao Dao...

Triệu Đạc Trạch muốn mở miệng, nhưng bị ánh mắt của Khương Lộ Dao ngăn cản, người tin hay không tin ta?

Triệu Đạc Trạch chậm rãi cúi đầu, ở Dương gia hẳn cũng không dám làm càn, mỗi lần đến Dương gia, hẳn đều cẩn thận, rất cẩn thận, không dám làm chậm trễ chủ tử Dương gia.

Trong Dương gia không khí ngưng trọng, vẻ mặt các vị chủ tử đều đau thương, u oán, mỗi khi đến đều khiến Triệu Đạc Trạch tâm hoảng ý loạn, giống như người hại Dương gia là hắn.

Bởi vậy hắn không dám nói những lời như vậy với trung bá.

- Người là thế tử phi, là Tần vương phủ thế tử phi, cũng không phải là chủ tử Dương gia.

- Hẳn có phải là chủ tử của người không?

Khương Lộ Dao bắt lấy cổ tay Triệu Đạc Trạch, dùng sức kéo hắn tới trước mặt trung bá, cười lạnh nói:

- Người dám nói hẳn không phải là chủ tử của người?

- ...

Khuôn mặt già nua ngưng trọng, yên lặng gật đầu:

- Ngoại tôn thiếu gia đương nhiên là chủ tử của ta.

- Ta biết người là Dương gia trung phó, đã ở Dương gia sinh sống nhiều năm, cùng Dương gia tương quan sinh tử, người đối với Dương gia là trung tâm, điểm này ta bội phục, nhưng ta lại không tán thành người lấy tư cách này cự tuyệt chúng ta vào cửa.

- Là thái quân có việc...

- Chuyện gì quan trọng hơn người còn sống? Chuyện gì quan trọng hơn gặp ngoại tôn? Cho dù thái quân chưa nghĩ đến, người thân là trung phó không phải nên lên tiếng nhắc nhở sao? Chẳng lẽ người nhìn Dương gia cứ như vậy khô héo đi xuống? Án oán Dương gia đã trôi qua gần hai mươi năm, người chết đã chết rồi, có nhiều thương nhớ cũng không thể khiến bọn họ hoàn lương, người sống không thể vì người chết mà chôn cùng!

Ngữ khí của Khương Lộ Dao càng ngày càng trầm trọng:

- Ta nghe thế tử nói, biểu đệ từ nhỏ đã không rời Dương gia, không có ai chơi cùng, không có bằng hữu, chưa thấy bên ngoài xuất sắc, Dương gia đem huyết mạch duy nhất của Dương Soái, đem huyết mạch mà mẫu phi thế tử dùng sinh mệnh để bảo vệ, lại nhốt trong phủ, người khiến hắn như thế nào kế thừa di chí (di ngôn+ chỉ hướng) của Dương Soái?

- Thế tử là người duy nhất có thể bảo hộ, nâng đỡ biểu đệ, người lại đem thế tử cự tuyệt ngoài cửa, không khuyên nhủ thái quân, còn dám xưng là trung phó? Ta thấy người là muốn huyết mạch Dương gia hoàn toàn đoạn tuyệt!

- Huống chi, mới vừa rồi người cũng không đi vào hỏi thăm thái quân, là chúng ta muốn bãi kiến, trực tiếp đuổi chúng ta trở về, người dựa vào cái gì mà thay thế thái quân cự tuyệt ngoại tôn tức phụ tới cửa đập đầu hành lễ? Người hỏi qua ý kiến thái quân chưa? Người rút cuộc xem bản thân người là Dương gia trung phó? Hay là tự chủ trương coi mình là chủ tử Dương gia?

- ...

Trung bá bị Khương Lộ Dao chỉ trích, á khẩu không trả lời được, trước kia chỉ cần hắn tới mở cửa, cho dù quan to triều đình cũng sẽ lễ nhượng hắn ba phần, cũng không ai dám chỉ trích hắn như thế.

- Hôm nay không thấy, ngày mai không thấy, người có phải đang quyết định thay thái quân, khi nào mới có thời gian thấy thế tử? Người dám khi dễ thế tử là thân tôn tử của thái quân?

- Lão nô sẽ đi vào hỏi ý thái quân...

- Không cần, ta không tin người.

Khương Lộ Dao đẩy cửa phủ, khí thế hùng hực thiếu chút nữa đẩy ngã trung bá, thấy trung bá lùi lại vài bước, nói:

- Nếu thế tử không kính trọng người, đạo môn này có thể ngăn trở được thế tử? Lúc người trẻ tuổi có lẽ rất lợi hại, nhưng có câu nói hảo hán không đề cập chuyện uy danh năm xưa! Đừng thấy thế tử kính trọng người, nên người dám làm lơ thế tử, cho dù người không phải là hạ nhân Dương gia, thân phận thế tử cũng đề lên đầu người.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57-2: Trung phó 2

- Dao Dao.

Khương Lộ Dao nghe tiếng Triệu Đạc Trạch, liền túm cánh tay hắn kéo lại, thấp giọng nói:

- Cái gì cũng đừng nói, đi theo ta là được.

- Trung bá cũng không dễ dàng...

- Lúc này mà người còn mềm lòng? Người quên thân phận Tàn vương thế tử?

Khương Lộ Dao xoay người đối mặt với Triệu Đạc Trạch, nghiêm túc nói:

- Người là ngoại tôn Dương gia, nói là một nửa chủ tử Dương gia cũng không có khoa trương, A Trạch, lúc nên biểu hiện thân phận tuyệt đối không thể khiêm nhượng, người từ nhỏ chính là thế tử, trong thân thể chảy huyết mạch ưu tú nhất của Dương gia cùng Triệu gia, Dương gia cực khổ, bị kịch, không phải do người tạo ra, người có thể trả thù vì Dương gia, nhưng không thể đeo trên lưng sự bi thương cổ chấp của Dương gia.

- Người cũng là người bị hại, thái quân mất đi nhi tử, trượng phu, nữ nhi, các vị cữu mẫu (vợ của cậu bên mẹ) mất đi trượng phu, còn người đâu? Mất đi mẫu thân, mất người che chở người lớn lên, người nhìn người đồn tức phụ nhìn người thành tài! Người mất đi này đó không hề kém thái quân, ngược lại người mất đi còn nhiều hơn bọn họ một chút, bởi vì lúc đó người vẫn còn nhỏ, mà thái quân, các vị cữu mẫu đã là người trưởng thành, các nàng biết khi nào nên quên, càng biết cách bảo hộ chính mình.

Khỏe mắt Khương Lộ Dao nhìn thấy nữ nhân xuyên đồ tang, đứng ở hành lang gấp khúc, ước chừng hơn bốn mươi tuổi, đầu tóc hoa râu, khuôn mặt khô héo, chân mày nồng đậm đau thương, này hẳn là một trong các vị cữu mẫu của Triệu Đạc Trạch.

- A Trạch...

- Nhị cữu mẫu.

Triệu Đạc Trạch chắn trước người Khương Lộ Dao, chấp tay nói với vị phụ nhân kia:

- Gần đây thân thể người không khỏe?

- Nàng là tức phụ của người?

- Ừ, hai ngày trước là đại hôn của ta, nghênh thú ái nữ của Vĩnh Ninh hầu thế tử. Hôm nay ta mang theo nàng tới bãi kiến thái quân cùng các vị cữu mẫu, nàng mới vừa nói...

- Khá tốt.

Tuy nhị cữu mẫu đậm cười, nhưng lại tràn đầy chua xót, ánh mắt chất phác chỉ là ngẫu nhiên hiện lên một phân sáng rọi.

- Đã rất lâu rồi, ta chưa thấy nữ tử lưu loát, thông tuệ, tươi mát như vậy.

- Rất giống..... A Trạch, nàng rất giống mẫu thân người, năm đó tiểu muội cũng như thế, lời nói sắc bén, bức người khác nói không ra lời... Đáng tiếc, mẫu thân người chưa thấy được nàng, nếu nàng còn sống, không chừng sẽ rất thích vị tức phụ này.

Khuôn mặt Triệu Đạc Trạch lộ ra một chút đắc ý, cho dù người khác khích lệ Khương Lộ Dao, hắn cũng cảm thấy cao hứng.

Đặc biệt là mới vừa rồi Khương Lộ Dao liên tiếp nói lời sắc bén, khói sương trong lòng Triệu Đạc Trạch tan đi rất nhiều.

- Nhị cữu mẫu an.

Khương Lộ Dao từ sau lưng Triệu Đạc Trạch lách mình đi ra, tất cung tất kính hành lễ với nhị cữu mẫu.

Khuôn mặt trắng nõn tràn đầy kính nể, kính cẩn nghe theo, không giống mới vừa rồi miệng lưỡi sắc bén, đem sự kính cẩn nghe theo bài ra thật sự đủ, cho dù là nhị cữu mẫu cũng không nói được gì xấu.

- Nếu A Trạch đã tới, hãy theo ta đi gặp thái quân.

- Làm phiền nhị cữu mẫu.

Triệu Đạc Trạch cùng Khương Lộ Dao đi theo sau nhị cữu mẫu, xuyên qua một cửa viện, Khương Lộ Dao ngẩng đầu thấy một vị thanh niên dáng người tinh tế, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt đen nhánh như nước

Hắn chính là biểu đệ của Triệu Đạc Trạch nhỏ hơn hắn một tuổi.

Hắn chính là người năm đó được Dương phi bảo vệ, bình an vượt qua ngày tháng gian khổ năm xưa.

Đáng tiếc, bởi vì lúc mẫu thân hắn đang mang thai thì bị kinh hách, lúc Dương Gia Bảo được sinh ra liền bệnh tật ốm yếu.

Cũng không biết Dương gia có phải bị điều gì, Dương Gia Bảo đã định thân hai lần, mỗi lần vừa mới đính hôn, vị hôn thê liền không hiểu thế nào lại đi...

Bởi vậy cho tới bây giờ hắn còn chưa có đón thê.

- Biểu đệ.

Triệu Đạc Trạch tiến lên, ánh mắt Dương Gia Bảo ẩn hiện xa lạ, xa cách, thân thể gầy yếu phảng phất như gió thổi qua cũng có thể té ngã, lẩm bẩm nói:

- Tàn vương thế tử, biểu ca...

- Nàng là biểu tẩu của người.

- Á

Tuy ánh mắt Dương Gia Bảo vẫn thanh lãnh, nhưng có vẻ cực kỳ thuần tịnh, thiên chân, nhìn Khương Lộ Dao hiện ra một chút tò mò:

- Biểu tẩu an.

- Biểu đệ an.

Khương Lộ Dao khúc khức đầu gối, nhị cữu mẫu đưa tay giúp Dương Gia Bảo cột lại dây áo choàng, mở miệng dặn dò:

- Gia Bảo thân thể không tốt, thái dương quá độc, người nên ở trong phòng.

- Dạ, dạ.

Dương Gia Bảo nghe lời:

- Một lát sẽ trở về.

Đôi mắt tò mò nhìn chằm chằm vào khuôn mặt như hoa như ngọc.

- Biểu tẩu không giống các vị bá thất, biểu tẩu rất đẹp.

Trong Dương gia sắc thái không phải là hắc thì chính là bạch, quả phụ Dương gia đến hai mươi năm sau, vẫn như cũ sẽ mặc tang phục.

Thủ tiết đã lâu như vậy, cho dù là nữ tử hoạt bác cũng sẽ bị Dương gia áp chế thành tính cách vận vẹo, sao hiểu được cái gì là cười? Cái gì là hạnh phúc?

Khương Lộ Dao có chút lo lắng vì Dương gia, nam đinh duy nhất của Dương gia lại thiên chân như vậy.

Nếu tiếp tục như vậy, Dương Gia Bảo chỉ có thể bị coi như ngựa giống mà sử dụng, chỉ cần vì Dương gia kéo dài hậu đại hương khói, coi như hắn đã hoàn thành nhiệm vụ.

Chỉ sợ thái quân cũng nghĩ như vậy, nếu không dựa vào lời tổ mẫu kể về thái quân, sẽ không đến mức đem tôn từ duy nhất đường thành như vậy.

Hay là thái quân thật sự định từ bỏ căn cơ của Dương Soái?

Dương Gia Bảo thành cái dạng này, căn bản không có cách gì kế thừa di chí của Dương Soái, mà Triệu Đạc Trạch...

Không phải Khương Lộ Dao xem thường hắn, hắn có thiên phú, nhưng ở trong vương phủ phú quý xa hoa lãng phí mà lớn lên, khó tránh bệnh khinh người.

Trước kia Triệu Đạc Trạch rất táo bạo, dễ giận, chỉ lo làm không lo hậu hoạn, suy tính không tới, hắn cũng không phải người kế thừa Dương gia.

Cho dù hiện tại, Khương Lộ Dao vẫn cảm thấy Triệu Đạc Trạch khó có thể thành danh tướng, nhưng nàng có thể ảnh hưởng đến Triệu Đạc Trạch.

- Về sau biểu đệ cũng sẽ thủ một tiểu mỹ nhân chỉ kém hơn biểu tẩu người một chút.

Đương nhiên Triệu Đạc Trạch cảm thấy kiểu ngạo, Dao Dao của hắn đầy chỗ tốt, người ngoài sánh được sao?

- Đúng không? Sao biểu ca biết ta sẽ không thủ được người tốt hơn biểu tẩu?

Dương Gia Bảo hiển nhiên không có kinh nghiệm như các người cùng lứa tuổi, là vì tìm được đề tài chung, nên hắn có vẻ thân cận với Triệu Đạc Trạch hơn một ít, không hề xa lạ, xa cách.

- Bởi vì biểu tẩu của ngươi là người tốt nhất, ha ha.

Triệu Đạc Trạch cười sang sảng, Dương Gia Bảo nhấp nháy đôi mắt nhìn Triệu Đạc Trạch đang hưng phấn, lắc đầu nói:

- Ta không tin.

- Được rồi Gia Bảo, người nên đi ngủ.

Một giọng cực kỳ già nua ám ảnh truyền tới, Khương Lộ Dao nghe thấy thanh âm, cảm thấy bị thanh âm này quán cổ, hô hấp có vài phần dồn dập.

Chỉ là một cổ thanh âm, lại có thể làm không khí chung quanh ngưng trọng trầm tĩnh như cái chết, trừ Dương môn thái quân ra, thì không có người khác.

Đương, đương, đương.

Quải trượng đánh xuống mặt đất chấn động màng nhĩ mọi người ở đây, nhị mị mới vừa có chút sinh cơ liền khôi phục yên tĩnh giống như cái chết.

Dương Gia Bảo sụp mi rũ mắt, ánh mắt cũng ngưng trọng lên, Triệu Đạc Trạch trong lòng cũng sợ hãi thái quân, nhưng hắn vẫn như cũ đứng ở bên người Khương Lộ Dao, ngán đầu nhìn về phía ngoại tổ mẫu...

Đây là một vị lão nhân như thế nào?

Đầu tóc hoa râm, nếp gấp trên mặt giống như cây dương già, một đôi mắt thâm thúy lộ ra ma trơi lạnh lẽo, môi nhấp, phiếm bạch, khuôn mặt gầy ốm xương gò má rất cao, mũi ưng...

Một thân trắng thuần, làn váy rủ xuống đất che lấp hai chân, bước đi chỉ có thể nghe được tiếng quải trượng va vào mặt đất, không nhìn thấy bước chân, giống như dựa vào quải trượng mà phiêu đăng.

Tuy lúc này thái dương ngoan độc(nắng gắt), nhưng từ lúc lão nhân xuất hiện, Khương Lộ Dao cảm giác được từ lòng bàn chân dâng lên một trận lạnh lẽo, đáng sợ nhất là mới vừa rồi nói chuyện, đầu lưỡi đỏ tươi...

Khương Lộ Dao nhớ tới truyện cổ tích Lão Yêu Bà.

Cho dù lúc Dương môn thái quân còn tuổi trẻ không phải đẹp như thiên tiên, cũng là một vị mỹ nhân đoan trang tú mỹ, như thế nào lại biến thành như vậy?

Thái quân lãnh đạm liếc nhìn Triệu Đạc Trạch một cái, ánh mắt lạnh băng có chút giảm bớt, nhưng đối với Khương Lộ Dao đang đứng bên cạnh Triệu Đạc Trạch liền không có sắc mặt tốt, xoay người đối mặt với tôn nhi duy nhất, khước miệng nhẹ nhẹ độ cong.

- Gia Bảo, đi ngủ.

- Dạ, tổ mẫu.

Dương Gia Bảo ngoan ngoãn lên tiếng, chấp tay với Triệu Đạc Trạch, rồi xoay người rời đi.

Lúc này đi ngủ, sợ hắn mệt.....

Khương Lộ Dao cũng vô tâm mở miệng, Dương Gia Bảo chỉ là biểu đệ, không phải Triệu Đạc Trạch.....

Nếu Dương gia thái quân nguyện ý dưỡng tôn tử như vậy, cho dù nàng lao lực môi lưỡi, chưa chắc Dương gia sẽ cảm kích.

- Không phải ta đã nói, các người không cần tiến vào sao?

- Ngoại tổ mẫu...

Trong ánh mắt Triệu Đạc Trạch mang theo khẩn cầu.

- Mấy ngày trước là đại hôn của ta, đáng lý ra nên dẫn thế tử phi tới bái kiến người, người cũng nên nhìn thấy nàng, nàng là tước phụ ngoại tôn nữ.

- Hừ, Khương gia...

Ngữ khí của thái quân đầy vẻ khó chịu, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Khương Lộ Dao, giống như muốn dùng ánh mắt khiến Khương Lộ Dao không còn chỗ che giấu.

Khương Lộ Dao một không lắc mình, hai không trốn tránh, khuôn mặt vẫn mang theo tươi cười, nói thật, vừa mới nhìn thấy thái quân, nàng xem bị dọa nhẩy dựng.

Nhưng theo thói quen, xem thái quân là một lão thái bà!

Từng xem quý, Khương Lộ Dao cũng không thiết tình sợ hãi thái quân, hơn nữa Khương Lộ Dao có cái gì kính ngưỡng, nữ tử gả cho nam nhân Dương gia đều là một đám nữ nhân đáng thương đáng buồn.

Người sống vì người chết mà chôn cùng.

- Tổ mẫu của ta là hoàng thượng thân phong Gia Mãn quận chúa, người thường nói đến thái quân.

- ...

Thái quân dò đi ánh mắt, không hề phóng thích lạnh lẽo:

- Nói ta cái gì? Nói ta như thế nào còn sống?

- Sao có thể chứ, tổ mẫu ngóng trông người sống lâu trăm tuổi, hai vị đã hơn mười mấy năm chưa từng thấy nhau, người cũng nên ra cửa, các lão bằng hữu, thân hữu chỉ giao đều nhớ thương người...

- Ta không cần các nàng đồng tình! Vì lão nhân thủ tiết cả đời, ta vui, ta cao hứng.

- Nếu người đã nghĩ thông thấu như vậy, như thế nào sẽ để ý người khác thương hại?

Giọng Khương Lộ Dao rất có lực xuyên thấu:

- Chỉ có những người nội tâm yếu ớt, mới có thể cảm thấy người khác thương hại mình, thái quân, điểm này thế tử làm được đã không hổ là ngoại tôn của Dương Soái, hần vẫn luôn cho rằng trong mắt người khác khi nhìn hần đều là hâm mộ, bởi vì hần có ngoại tổ phụ là đại anh hùng, hần vẫn luôn vì có ngoại tổ phụ mà tự hào.

Triệu Đạc Trạch đứng lúc dựng thẳng lưng:

- Ngoại tổ mẫu, người nên ra cửa nhìn xem, triều dã biến hóa thật nhiều, huống hồ bằng hữu của ngoại tổ phụ cũng muốn gặp người, muốn trông thấy biểu đệ.

Khương Lộ Dao liếc nhìn Triệu Đạc Trạch một cái, đối với câu cuối cùng nhắc tới tiểu biểu đệ, nàng rất thương thức.

Triệu Đạc Trạch thật sự xem Dương Gia Bảo như người thừa kế Dương gia, có lẽ hần sẽ mượn dùng thế lực Dương gia để khôi thế, nhưng hần tuyệt không sẽ cướp nhân mạch cùng di tịch của Dương Soái, thứ thuộc về Dương Gia Bảo.

Là vì ở sâu trong nội tâm của Triệu Đạc Trạch còn chút thiện lương, chưa đánh mất nhân tính.

Cho nên Khương Lộ Dao mới nguyện ý cùng hần cùng nhau xông qua một cửa lại một cửa ải khó khăn.

- Nói ra thật dễ nghe, chỉ sợ ta chân trước mới bước ra cửa, thì hoàng đế đã ngủ không ngon, Triệu Đạc Trạch...Triệu gia các người đều là lòng lang dạ thú...Không một thứ tốt!

Thái quân phẫn nộ, ánh mắt như có thể phun ra ngọn lửa:

- Vì sao người lại tới? Nàng là tước phụ của người, là tước phụ Triệu gia, không vào được cửa Dương gia ta, nàng là tốt hay là xấu, không có bất cứ quan hệ gì đến Dương gia...

Khuôn mặt Triệu Đạc Trạch tràn đầy thất vọng, Khương Lộ Dao cầm tay hần, dùng nhiệt độ cơ thể mình sưởi ấm cho hần.

Thái quân oán hận hoàng tộc Triệu thị, thái quân chỉ xem Triệu Đạc Trạch là nhi tử của Tần vương, căn bản không nghĩ trong thân thể Triệu Đạc Trạch chảy một nửa huyết thống là của Dương gia.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58-1: Chuyện xưa 1

Khương Lộ Dao rất bức thái quân, chỉ nghĩ Triệu Đạc Trạch là nhi tử của Tần vương, như thế nào lại không nghĩ Triệu Đạc Trạch vẫn là ngoại tôn của mình?

Dựa theo tính tình của nàng vốn dĩ sẽ đại náo một hồi, chỉ là nghĩ đến Triệu Đạc Trạch, cho nên mới ngừng nói tiếp.

- Người sẽ không khiến chúng ta ngay cả cơ hội gạt đầu cũng không cho, nói như thế nào thì người cũng là trưởng bối của thế tử.

Bị Khương Lộ Dao nhìn chăm chăm, thái quân có vài phần dao động, xoay người nói:

- Các người đi theo ta.

- Có phải nên kêu các vị cữu mẫu cùng đến?

Khương Lộ Dao được một tác lại muốn tiến một thước, đưa ra yêu cầu, thái quân khẽ ngừng lại.

- Ta là lo lắng nếu có một ngày các vị cữu mẫu đến Tần vương phủ, ta ngay cả mặt cũng chưa từng thấy, ai biết được có phải là kẻ lừa gạt hay không?

- Bọn họ sẽ không đến Tần vương phủ.

- Người cũng thật lợi hại, chuyện sau này đều tính chuẩn xác, Dương gia có thể cả đời không cầu người?

Thái quân quay đầu lại, cảm tức nhìn Khương Lộ Dao, đáy mắt bình tĩnh hiện lên vài phần sâu không lường được, tựa như gì đó đang giấu sâu trong đáy mắt.

Không đợi Khương Lộ Dao cẩn thận phân biệt, thái quân đã quay đầu đi, hừ lạnh một tiếng:

- Ta không cảm thấy thân phận Tần vương thế tử của hắn có thể giúp gì cho Dương gia, cho dù xảy ra chuyện, chỉ có thể là đại sự, huống chi Dương gia chỉ còn lại quả phụ, cũng không có gì giúp đỡ hắn.

Triệu Đạc Trạch túm chặt tay Khương Lộ Dao, thấp giọng nói:

- Dao Dao, thôi đi.

- Nếu đã biết Dương gia trợ giúp thế tử từ hữu hạn, còn cự tuyệt hiếu tâm của thế tử? Thái quân, người đối với ngoại tôn thật quá đáng.

- ...

Thái quân bước nhanh rời đi, hiển nhiên bị Khương Lộ Dao chọc tức rồi.

Thần sắc Triệu Đạc Trạch rất phức tạp, hơi mang vài phần oán trách-):

- Nàng tội gì phải một hai khắc khẩu cùng ngoại tổ mẫu? Người thủ tiết cũng không dễ dàng, từ trên xuống dưới lo liệu cả phủ, Dao Dao, nàng không có trải qua án oan quá năm đó, nàng không hiểu được, Dương gia rốt cuộc đã phải trả giá đại giới như thế nào?

- Người đã trải qua?

- Cũng không có...

- Ta còn tưởng người đã trải qua.

Khương Lộ Dao chủ động néo mặt Triệu Đạc Trạch.

- Ngoại tổ mẫu thủ tiết không dễ dàng, người bên ngoài thua thiệt ngoại tổ mẫu, bệ hạ xác thật làm việc không đạo nghĩa, nhưng chúng ta

thiếu người cái gì? Chẳng lẽ bởi vì ngoại tổ mẫu vì ngoại tổ phụ mà thủ tiết liền có thể cho rằng tất cả mọi người đều thiếu nợ ngoại tổ mẫu? Tất cả mọi người đến Dương gia phải khom lưng cúi đầu với ngoại tổ mẫu? Một khi không chịu nghe lời, thân cận ngoại tổ mẫu chính là mưu cầu chỗ tốt?

Khương Lộ Dao tươi cười thêm một phần trào phúng, niên đại này vì trượng phu thủ tiết là tự đề xướng, cũng không phải mệnh lệnh cấm hay cần thiết thủ tiết.

Các quả phụ đều có thể tái giá, nếu Dương Môn thái quân tự nguyện vì người chết chôn cùng, toàn thiên hạ khó có, là rất đáng giá kính nể?

Nếu thật lòng vì muốn tốt cho Dương Soái, chỉ sợ đã sớm nghĩ nên làm như thế nào vì Dương Soái cùng đám nhĩ tử mà báo thù. Thủ tiết? Có ích lợi gì?

Hoàng thượng hy vọng nhất chính là nhìn Dương gia yên tĩnh như chết, không còn cái gì uy hiếp.

Khương Lộ Dao túm chặt tay Triệu Đạc Trạch hành lễ với bóng lưng của thái quân, cất giọng nói:

- Nếu ngoại tổ mẫu không vui khi nhìn thấy chúng ta, chúng ta cũng không dám quấy rầy người nữa, mấy ngày sau sẽ đến vấn an người, nếu người có việc phân phó, có thể cho Dương gia trung bá tới Tần vương phủ, người khác tới chỉ sợ chúng ta không tin được đâu.

- Ngoại tôn tức xin cáo lui.

- Dao Dao...

Triệu Đạc Trạch có chút không tha, liền như vậy trở về? Vào cửa không được một khắc, trở về Tần vương phủ biết ăn nói như thế nào?

Chẳng phải sẽ khiến Tần vương phi như ý? Huống chi Triệu Đạc Trạch cũng muốn đến thư phòng của ngoại tổ phụ...

Nghe nói ngoại tổ phụ đem binh thư tổng kết cả đời lưu tại trong thư phòng.

Tuy hẳn được Vĩnh Ninh hầu dạy dỗ, nhưng nếu có thể nhìn phương pháp lãnh binh của ngoại tổ phụ, có lẽ sẽ có trợ giúp trong tương lai.

Không biết vì sao, hẳn luôn hy vọng chính mình có thể giống ngoại tổ phụ một chút, chứ không phải giống lão Tần vương.

- Hay là chúng ta lên đi tìm Đại cữu mẫu, Dao Dao biết không, Đại cữu mẫu tốt với ta nhất.

- Không đi.

Khương Lộ Dao coi trọng cũng không phải là "binh pháp" của Dương Soái, càng không hi vọng Triệu Đạc Trạch học theo Dương Soái cái gì mà tình cảm cao thượng.

Nói thật, nếu thật đúng phải trượng phu như Dương Soái, Khương Lộ Dao liền có thể cùng hắn hòa li.

Kỳ thật Khương Lộ Dao cũng không ngại Triệu Đạc Trạch không giống Dương Soái.

Nam nhân như Dương Soái không nên thành thân, lưu lại hậu đại.

Tôn trọng, kính nể Dương Soái, nhưng nếu muốn cùng Dương gia nhắc lên quan hệ? Thực xin lỗi, miễn thứ cho kẻ bất tài, nàng như thế nào cũng sẽ không đem nhĩ nữ đẩy vào.

Nếu Dương Soái chỉ có một mình, thì hẳn có khả năng vì lý tưởng cao thượng mà hy sinh, không cần kéo theo thê nhi già trẻ.

- Biết đâu đại cữu mẫu sẽ nói cái gì?

- A Trạch, ta muốn gặp phụ thân ta.

...

Triệu Đạc Trạch suy nghĩ, rồi gật đầu nói:

- Được, ta cùng nàng về nhạc gia.

Hai người để lại lễ vật, rồi rời khỏi Dương gia.

Rời khỏi đại môn Dương gia, đi đã rất xa, Khương Lộ Dao mới cảm giác khói mù bay đi không ít, dựa vào lồng ngực Triệu Đạc Trạch, thấp giọng nói:

- A Trạch trách ta sao?

- Nàng vì ta mới làm vậy, ta làm sao trách nàng?

Triệu Đạc Trạch hôn mặt thê tử, dùng bàn tay to bao bọc lấy bàn tay nhỏ của nàng.

- Nếu không có nàng, có lẽ hôm nay ngay cả đại môn Dương gia ta cũng không thể nào vào được.

Khương Lộ Dao dụi mắt vào lòng hắn, khoe miệng hơi cong lên, thật tốt, Triệu Đạc Trạch chịu nghe lời nàng, biết rõ ai đối tốt với hắn.

- Người cảm thấy thái quân sẽ đem đồ vật này nợ của Dương Soái tùy ý xếp đặt sao? Dương gia "trân quý" này đó kỳ thật...

- Há?

Triệu Đạc Trạch nghe không rõ ràng lời Khương Lộ Dao nói:

- Nàng nói cái gì?

- Kỳ thật chỉ cần người là ngoại tôn Dương gia là được rồi, nếu thái quân không thêm để ý đồ vật mà ngoại tổ phụ lưu lại, người cứ việc lấy dùng là được.

- Đây không được.

- Có cái gì không được? Dù sao đám người thái quân trừ thủ tiết ra, ta thấy cũng không còn sợ cầu cái gì, Dương Soái lưu lại "trân quý" đối với các nàng mà nói chỉ là gánh nặng trầm trọng, A Trạch, ai cũng không biết tương lai sẽ như thế nào, người đừng nghĩ quá nhiều, bắt lấy hiện tại mới là quan trọng nhất, chờ đến lúc thực lực đủ, sẽ bồi thường biểu đệ là được. Biểu đệ bị các nàng dạy dỗ như vậy.... Chỉ sợ cả đời chỉ có thể ở lại Dương gia.

- Để ta suy nghĩ.

Triệu Đạc Trạch cũng không đáp ứng Khương Lộ Dao, thành thật nói:

- Ta..... Ta còn để ý ngoại tổ mẫu là người một nhà.

- Vì cái gì? Bởi vì mẫu phi sao?

- Sau khi hồi vương phủ, ta dẫn nàng đi gặp nhũ mẫu.

Khương Lộ Dao mở to hai mắt, gì nữa đây, Triệu Đạc Trạch còn có nhũ mẫu? Như thế nào không phải là nhũ mẫu tới bái kiến nàng? Nàng ngoài ý muốn hỏi:

- Là mẫu phi để lại cho người?

- Đúng vậy.

Ánh mắt Triệu Đạc Trạch nhu hòa vài phần:

- Lúc ta còn chưa làm thê tử, vẫn là nhũ mẫu chiếu cố ta, bởi vì án oan Dương gia, nhũ mẫu lại không có sữa, ta...Kỳ thật không phải dùng sữa nuôi lớn.

- A.

Khương Lộ Dao thực đau lòng hắn, lúc này là thật thật đau lòng, cũng phải, năm đó Dương gia còn chưa định luận là án oan, chỉ sợ thái phi cùng Tần vương cũng không quan tâm Triệu Đạc Trạch sống chết.

Ở trong vương phủ chỉ dựa vào nhũ mẫu, có thể đoán ngày tháng trôi qua của hắn có bao nhiêu khó khăn.

- Nhũ mẫu chịu rất nhiều khổ, có đôi khi dùng cháo, có đôi khi...Dùng sữa súc sinh...

- A Trạch, sữa bò ta cũng từng uống, ta cùng người giống nhau là súc sinh nuôi lớn. Cho nên, chúng ta đúng là một đôi.

Ở huân quý nhân gia, uống sữa bò sẽ bị cho là trời sinh mệnh tiện, như ở vương phủ, mỗi một hài tử bên người không phải sẽ chuẩn bị năm sáu nhũ mẫu? Có đến mấy đứa trẻ làm ra vẻ hài tử, uống sữa là có thể uống đến vài tuổi, cho dù có thể ăn cơm, nhũ mẫu cũng không thiếu.

Càng có mấy loại người giàu có hoang đường, đã hơn hai mươi tuổi, mỗi ngày còn dùng sữa người.

Khương Lộ Dao ngấm lại liền cảm thấy buồn nôn.

Ánh mắt Triệu Đạc Trạch suy ngẫm:

- Nàng nói thật?

- Ủ, sữa bò cũng rất dễ uống.

- Dao Dao...

Triệu Đạc Trạch làm sao có thể không cảm động? Đây là một khúc mắc trong lòng hắn, cho nên hắn đặc biệt sợ bị người khác mắng là súc sinh!

Ký ức này đó hắn không muốn nhớ lại, không biết như thế nào lại nói với Khương Lộ Dao, được ái thê đáp lại, Triệu Đạc Trạch nhìn không ra ánh mắt Khương Lộ Dao có cái gì miễn cưỡng.

- Có nàng, thật tốt.

- Chuyện năm đó cũng là nhũ mẫu nói cho người biết?

- Ủ, nhũ mẫu nói rất nhiều.

Khương Lộ Dao cuối cùng cũng tìm được ngọn nguồn ký ức khắc sâu trong lòng Triệu Đạc Trạch, có lẽ ở trong lòng Triệu Đạc Trạch, nhũ mẫu mới là người có thể tin tưởng nhất.

Bởi vì ngay lúc nguy cơ cùng gian nan nhất, chỉ có nhũ mẫu vẫn luôn bên cạnh hắn, chẳng trách hắn muốn mang mình đi gặp nhũ mẫu, mà không phải nhũ mẫu đi bá kiến thế tử phi.

Chỉ sợ ở trong lòng Triệu Đạc Trạch nhũ mẫu không có gì thay thế được, Khương Lộ Dao cười nói:

- Nhũ mẫu thích ăn cái gì? Có cần ta làm vài món điểm tâm? Ta nói cho người biết, ta làm điểm tâm, lão nhân gia thích ăn nhất.

Rốt cuộc Khương Lộ Dao vẫn là người xuyên qua, vẫn luôn mang theo một chút kỹ năng trù nghệ(nấu nướng), tuy ở cổ đại lò nướng không thể nào dùng tốt, nhưng nàng làm ra điểm tâm, vịt nướng này nọ, thiết tình cũng không tồi.

Nếu nhũ mẫu ở trong lòng Triệu Đạc Trạch có vị trí quan trọng như vậy, Khương Lộ Dao sẽ cẩn thận, không muốn dễ dàng đụng chạm.

Tuy nàng bắt đầu nhũ mẫu ghi tạc trong lòng một đứa nhỏ, khắc cốt铭心 tâm cừ hận, nhưng nàng sẽ tranh thủ lý giải loại hành vi này, trung phó, cũng có một ít người bắt đầu dần dần "chuyện tốt".

- Được, nhũ mẫu thích đồ ngọt, trước kia ta thường xuyên sai người đi mua chút ít điểm tâm.

- Phụ thân ta cũng thích đồ ngọt, ta có thể hiểu.

Khương Lộ Dao đáp ứng không hề miễn cưỡng, giống như không biết lấy thân phận thế tử phi tôn quý vì nhũ mẫu làm đồ vật này nọ có bao nhiêu mất mặt, bất quá, Triệu Đạc Trạch lại càng thích Khương Lộ Dao.

- Năm đó thật sự rất khó, rất khó, Dao Dao, ta không thể nào quên.

- A Trạch có thể nói cho ta biết chuyện năm đó là như thế nào không?

Phát hiện ánh mắt Triệu Đạc Trạch mang theo nghi hoặc cảnh giác, sắc mặt Khương Lộ Dao cũng không thay đổi, khuôn mặt tươi cười càng thêm ôn hòa:

- Ta muốn nghe xem nhũ mẫu đã bảo hộ người như thế nào, A Trạch, ta là vì người mới coi nhũ mẫu là người tốt, vì nàng dưỡng trượng phu của ta.

Ngón tay của Khương Lộ Dao nhẹ nhàng vuốt ve mặt mày Triệu Đạc Trạch, thâm tình nói:

- Không có nàng, sẽ không có người, cũng không có chúng ta lúc này.

- Huống chi nếu ta bị người ta nói không hiểu biết án oan Dương môn, ta cũng không có mặt mũi, A Trạch, ta sợ hảo tâm lại thành chuyện xấu, thành trở ngại chứ không giúp được gì.

- Chuyện năm đó là ngàn cân treo sợi tóc.....

P/s: các nàng ủng hộ ta nha. Ta rảnh rồi r đây. ☺ ☺ ☺ ☺

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58-2: Chuyện xưa 2

Triệu Đạc Trạch ôm Khương Lộ Dao vào lòng nghĩ khi trầm trọng nói đến chuyện ngày xưa.

Rất nhiều chuyện ít người biết, người ngoài phần lớn chỉ thấy Dương gia chịu kết quả thảm thiết, chỉ nghe nói Tần Vương đích phi ôm nhi tử tự sát, căn bản không biết chuyện sau oan án, nhiều người hy sinh như vậy cũng nhiều người trả giá hết thấy.

Khương Lộ Dao nghiêm túc lắng nghe, vòng tay ôm eo Triệu Đạc Trạch nhẹ nhàng vuốt ve phần lưng căng chặt từng khối cơ bắp.

Nghe hắn nói, dù một vài câu vô ý thức vô nghĩa cũng ghi tạc trong lòng, lúc này tuy Khương Lộ Dao chỉ cảm thấy đau lòng Triệu Đạc Trạch, nhưng những lời này, nàng nhất định phải trở về cẩn thận suy nghĩ một lần.

Nếu muốn làm Triệu Đạc Trạch nói lên này đó, chỉ sợ là rất khó, chờ đến lúc Triệu Đạc Trạch nắm quyền bính ngày càng trọng, Khương Lộ Dao càng khó đụng chạm chuyện xưa yếu đuối khiến đảm bị hắn che dấu dưới đáy lòng.

Nam nhân đều hy vọng ở trước mặt thê tử, mình là anh hùng cái thế.

- Sau này ai dám nói Triệu Đạc Dật ở thôn trang chịu khổ, ta liền liều mạng với họ, người mới là người chịu nhiều vất vả nhất.

-... Còn tốt mà, không thể nói gian nan như thế nào, trước kia nhũ mẫu luôn lo lắng ta không sống được.

- Vì sao?

- Bởi vì mẫu phi sinh non, lúc sinh ta ra thân thể nhỏ gầy.

Khương Lộ Dao vừa nghe lời này, liền sờ sờ người Triệu Đạc Trạch, thân thể cao lớn khỏe mạnh, sữa bò chứng minh vẫn rất hữu dụng.

- Tuy mẫu phi đem nhị đệ đến thôn trang vắng vẻ, đến lúc Tần vương phi vào cửa mới tiếp nhận hắn về. Nhưng ở thôn trang chỉ có mình hắn là chủ tử, cho dù là thứ tử, cũng là nhi tử của phụ vương, người có chút thông minh đều biết tương lai nhất định hắn sẽ hồi vương phủ. Người không thấy so với thứ tử của vương phủ khác hắn còn quý hơn sao? Ta không tin ở thôn trang không chuẩn bị nhũ mẫu cho hắn, không có ai phụng dưỡng hắn.

Năm đó Triệu Đạc Trạch có thể nuôi sống hay không còn khó nói, lại có bóng ma án oan Dương gia, sao Tần vương có thể xem nhẹ Triệu Đạc Dật?

Cho dù, Tần vương không để ý đến thứ tử, nhưng nếu Tần Vương đi thăm thứ tử còn cần thiên hạ tuyên dương?

Thái độ của Tần vương đối Triệu Đạc Dật rõ ràng có vẻ thân cận, trong đó đương nhiên một phần là vì Triệu Đạc Trạch quật cường, một phần là vì Tần vương không biết như thế nào sống cùng nhi tử có huyết mạch Dương gia.

Cũng vì tính tình Triệu Đạc Dật ôn hòa, hiếu thuận với phu thê Tần vương, nhưng không thể phủ nhận, thân cận không phải ngày một ngày hai mà dưỡng thành.

Ở Đại Minh triều, có quy định vô đích lập hiền, địa vị thứ tử cao hơn một ít, nếu thứ tử quá hiền, đích tử cũng không phải không thể dưỡng thành phế vật....

Tần vương phi đem Triệu Đạc Dật trở về, chỉ sợ không chỉ là vì muốn thanh danh hiền lương thực đức, có lẽ là phát giác Tần vương quan tâm thứ tử.

Ở thôn trang, không có đích mẫu áp bách, Triệu Đạc Dật lại là chủ tử duy nhất, hoàn cảnh trưởng thành rộng thung thình.

Khương Lộ Dao không tin hắn sẽ giống Triệu Đạc Trạch bị thừa nhận kỳ thị cùng khốn cảnh.

Triệu Đạc Trạch thờ dài một tiếng,

- Tuy hắn so với ta tốt hơn nhưng ta là hài tử Dương gia, cho dù trước kia hắn tốt hơn ta, về sau nhất định không thể hơn ta, cho dù hắn có tài học xuất chúng, vị trí thê tử cũng là của ta.

- Ừ.

Khương Lộ Dao gật đầu:

- Đi, tới tâu lâu kia, nơi phụ thân ta thích nhất.

- Để ta đi mua.

Triệu Đạc Trạch không chút suy nghĩ, trực tiếp nhảy xuống xe ngựa, chui vào trong đám người, xếp hàng chờ mua rượu.

Khóe miệng Khương Lộ Dao khẽ cong, tiểu tử hiếu thuận, đây là bản năng phản ứng tốt nhất của hắn.

Nếu Tần vương cùng Dương gia thái quân chường mắt Triệu Đạc Trạch, như vậy người hiếu thuận này, khiến người khác đau tiếc, lại cố chấp, tùy hứng mang chút táo bạo của tiểu hài tử đưa hết cho Khương nhị gia là được.

Phụ thân thích nhất là mang theo nhi tử chạy loạn, thuận tiện giúp nhi tử đánh nhau.

.....

- A, sao các người lại đến đây?

Khương nhị gia cảm lồng sắt chứa Quắc Quắc giấu ở sau lưng, ăn không nói có nhìn Khương Lộ Dao.

- Ta rất vất vả mới dưỡng thành, không cho người trách móc nặng nề nó.

Trong lời nói mang theo vài phần cầu xin:

- Người xem nó trưởng thành cũng không dễ dàng, ta còn chờ nó đại sát tứ phương, Dao Dao người giờ cao đánh khẽ buông tha cho nó đi.

Quắc Quắc giống như cảm giác được tâm tình của chủ nhân, tiếng kêu to lộ ra một cổ đáng thương.

Triệu Đạc Trạch lấy ra bình rượu.

- Nhạc phụ, ta tới tìm người uống rượu.

- Dao Dao, làm cho ta cùng nhạc phụ một ít đồ ăn đi.

- Được, các người chờ ta.

Khương Lộ Dao nhẹ nhàng liếc xéo Triệu Đạc Trạch một cái, rất nể tình xoay người ra cửa thu xếp đồ nhắm rượu, cho Triệu Đạc Trạch mặt mũi.

Chờ đến lúc chỉ còn có hai người bọn họ, Triệu Đạc Trạch cũng sẽ săn sóc Khương Lộ Dao..... Phụ thê chính là như vậy.

Huống chi Khương Lộ Dao cảm thấy lúc này nên tránh đi, để Khương nhị gia cùng Triệu Đạc Trạch uống rượu cùng chung tâm tình nhân sinh lý tưởng.

Triệu Đạc Trạch chính là nghĩ quá nhiều, gánh nặng quá nặng.

- Ha, tiểu tử.

Khương nhị gia hung hăng đánh bả vai tiểu tử, phần hận bất bình nói:

- Ta nuôi Dao Dao lớn như vậy cũng chưa thấy nàng nghe lời như thế.

- Nhạc phụ, này không phải là nàng cho chúng ta mặt mũi sao? Đổi lại là người khác cùng ta uống rượu, nàng có thể chuẩn bị đồ ăn? Có mà đá người ra ngoài, người không phải không biết Dao Dao ghét nhất mùi rượu trên người.

- Cũng đúng.

Khương nhị gia nghĩ rất thông, chỉ cần có đồ nhắm, có rượu ngon, có tiểu tử bồi là được, Dao Dao là vì hấn, hay là vì tiểu tử, so đo như vậy rất mệt mỏi.

Kỳ thật cũng không cần Khương Lộ Dao chuẩn bị đồ nhắm, chỉ cần phân phó trù phòng một tiếng, là có hạ nhân bưng rượu và thức ăn lên.

Khương nhị gia vừa uống vừa khen rượu ngon, chắc lưỡi nói:

- Người nói xem dưỡng nhi tử làm chi? Từ khi nhi tử vào cửa, Khương Mân Cẩn không thêm bồi ta uống rượu, vẫn là người tốt.

- Đại cữu tử (anh vợ) đang tân hôn khó tránh khỏi...

- Người cũng là tân hôn, như thế nào lại chạy đến chỗ ta?

Khương nhị gia liếc xéo Triệu Đạc Trạch một cái.

- Người bớt giỡn tâm tư với ta đi, tuy ta oán giận Khương Mân Cẩn, nhưng vẫn hiểu rõ, bọn chúng là phụ thê son quan hệ thân cận, ta cao hứng còn không kịp, như thế nào? Ở trong mắt người ta chính là người phụ thân chẳng phân biệt được thị phi? Còn ăn dấm nhi tử?

- ...

Triệu Đạc Trạch vội vàng rót rượu, gấp thức ăn, dạo này đầu óc Khương nhị gia càng ngày càng dùng tốt, công lực bói móc tăng trưởng, lúc này càng giải thích càng sai, khuôn mặt Triệu Đạc Trạch mang theo vài phần cô đơn.

- Mới vừa rồi ta dẫn theo Dao Dao đi đến Dương gia....

"Thúi"

Khương nhị gia yên lặng nói thầm một câu, còn nhớ rõ tiểu tể ngồi trước mặt có một nửa huyết mạch Dương gia, một môn quả phụ, thật không biết có cái gì đáng xem

Đám người bài bạc uống rượu sợ nhất chính là quả phụ, quả phụ đứng trước cửa đây thị phi, Khương nhị gia nhìn thấy quả phụ đều đi vòng.

- Sau đó thì sao?

- Ngoại tổ mẫu không vui khi thấy ta cùng Dao Dao, tuy đã vào cửa, nhưng...Người đối với Dao Dao rất lãnh đạm, trong lòng ta không dễ chịu, một người là ngoại tổ mẫu của ta, một người là thê tử của ta.

Triệu Đạc Trạch đem tâm sự giải bày cho Khương nhị gia nghe, có những lời nói hần không thể nói với Dao Dao, nhưng có thể nói cùng nhạc phụ.

- Người đang hỏi ta, người nên thiên về phía ai?

-.... Nay còn cần hỏi sao?

Triệu Đạc Trạch biết rõ Khương nhị gia thương yêu Dao Dao cỡ nào, Khương nhị gia liếm liếm môi, cụng ly với Triệu Đạc Trạch.

- Ta có thể cho người một lý do để nghiêng về phía Dao Dao, trước kia Dương gia đã cho người cái gì? Về sau Dao Dao sẽ cho người cái gì? Vấn đề đơn giản như vậy, người còn sầu não, không lẽ ta thông minh hơn tiểu tể thê tử sao?

- Thân nhân không thể dùng cái này cái kia...mà so sánh.

- Vậy người nói cho ta biết, cái gì mới gọi là thân nhân? Là vì quan hệ huyết thống liền gọi là thân nhân? Biểu hiện thế nào? Không biểu hiện ra ai hiểu trong lòng bọn họ nghĩ cái gì?

- Ta đi Dương gia một là vì thăm ngoại tổ mẫu, ngoài ra còn muốn...

Triệu Đạc Trạch buông hạ ánh mắt.

- Muốn mượn nhân mạch của ngoại tổ phụ.

- Nay có cái gì mà ngược ngùng khó nói?

Khương nhị gia vỗ vỗ vai Triệu Đạc Trạch.

- Không phải Dương Soái là ngoại tổ phụ của người sao? Đồ vật của hần chính là của người, không để lại cho tôn tử chẳng lẽ để lại cho người ngoài?

- Người không cảm thấy ta đang lợi dụng Dương gia sao?

- Lợi dụng? Sao người lại nghĩ như vậy?

Khương nhị gia chớp mắt giải thích:

- Ta không biết Dương gia trừ một đám quả phụ ra, còn có thứ gì tốt, chỉ là lúc ấy án tử Từ Nghiễm Lợi nháo ra rất lớn, xem ra Dương Soái vẫn còn uy tín, người nói nhân mạch...Ta chưa từng làm tướng quân, cũng không hiểu chuyện huyện binh, nhưng mà lần trước, trước khi cùng người đi gặp lão gia tử, ta có thứ nghe lén, nói là binh lính trung thành với Dương Soái, còn lại ta nghe không hiểu gì, ta nhớ lão gia tử luôn thu được lễ vật...Khả năng đây là nhân mạch mà người nói? Trung thành?

- Tổ phụ cũng thu được lễ vật?

- Dù phụ thân ta không bằng Dương Soái, thì vẫn là tam đại danh tướng, không phải sao?

Trong mắt Triệu Đạc Trạch hiện lên một tia quang mang, nếu bên phía Dương gia không tiện nói, thì có thể mượn dùng Vĩnh Ninh hầu?

Phụ tử Khương nhị gia không thích hợp lãnh binh..... Chỉ là nghĩ như vậy, có phải là quá ê tiện?

Hần lần đầu cảm giác bản thân mình quá ê tiện, nhạc phụ đối với hần tốt như vậy, mà hần lại muốn tính kế nhạc phụ?

- Dương gia không cho người, ta cho người!

Khương nhị gia hào khí vỗ ngực:

- Người là tiểu tể của ta, không cho người dừng, thì cho ai dừng? Huống chi một khi lão gia tử qua đời, nhân tình nhân mạch...Haiz, A Trạch, kỳ thật mấy thứ này không có quan trọng như người vẫn nghĩ, muốn có phương diện làm gì thì làm, muốn khiến bằng hữu ngày xưa hỗ trợ, bản thân phải người phải là nhân vật kinh tài xuất chúng, nếu không cứ trông cậy vào nhân mạch, trung thành, phúc đức tổ tiên, người cảm thấy có thể dựa vào bao lâu?

- Nhạc phụ...

- Là ta tự mình hiểu lấy, cho nên cũng không suy nghĩ vài thứ này kia, ta làm không được, cũng không chịu nổi khổ.

Khương nhị gia đứng lý hợp tình nói:

- Được hay mất, ngày tháng thân tiên, ai muốn làm gì làm ta chỉ làm Vĩnh Ninh hầu thế tử? Nên hưởng thụ phần phú quý này, ta không nợ ai, Vĩnh Ninh hầu là phụ thân ta!

Khương nhị gia biết rõ đầu thai cần có kỹ thuật, biết rõ dựa tinh túy phụ thân (= dựa hơi cha).

Triệu Đạc Trạch nghe có chút ngốc.

- Người nói là Vĩnh Ninh hầu lưu lại nhân mạch sẽ cho ta dừng?

- Ta không có gì cần dừng, người xem trọng thì lấy đi, ta nói với lão gia tử một tiếng là được, nhưng người.... Người xác định có thể làm cho bọn họ tâm phục khẩu phục?

- Được.

Triệu Đạc Trạch trịnh trọng gật đầu.

- Sau khi thú Dao Dao, ta phát giác không thể dây dưa vì một ít việc nhỏ, Nhị đệ đã vào binh doanh rèn luyện nhiều năm, ở trước mặt hoàng thượng được trọng dụng, còn có bọn đệ đệ do vương phi sở sinh, bọn họ cũng nỗ lực biểu hiện chính mình, ta lại lâm vào thù hận của Dương gia...Sẽ bị bọn họ bỏ lại càng lúc càng xa. Huống chi Từ Nghiễm Lợi đã chết, ta không làm ngoại tổ phụ thất vọng.

Hắn biết còn có hoàng thượng...

Nhưng hiện tại hắn còn nằm trong tay hoàng thượng, có năng lực gì chống lại hoàng thượng?

- Người nghĩ được như vậy là được rồi, nhân sinh đắc ý cần tận hoan(vui vẻ), hà tất để rồi rấm uồn phi đi? Uống rượu.

Khương nhị gia cũng buông tâm sự cùng Triệu Đạc Trạch uống lên uống xuống, hai người một bên uống, một bên cười, khi thì cao giọng kêu la vài câu.

Khương nhị gia càng thêm thích tiểu tể luôn có thể cùng hắn cùng nói cùng đi, trong lòng Triệu Đạc Trạch vui đi rất nhiều, không bao lâu liền uống có chút say...

Khương nhị gia đề đề cái trán:

- Tiểu tể?

- Ngoại tổ mẫu..... Mẫu phi, Trạch nhi sợ...

Ánh mắt Khương nhị gia ngưng trọng rất nhiều, lúc này Khương Lộ Dao đi vào cửa, trong mắt mang theo thương tiếc, nhớ tới chuyện trước kia, nói với Khương nhị gia:

- Phụ thân, A Trạch bị Dương gia thương tổn, người không biết lúc hắn còn nhỏ như thế nào đâu.

- Người nói với ta xem.

Khương nhị gia khó có lúc nghiêm túc, nâng tiểu tể đến bên trên kháng sàng nghỉ tạm, ngồi ở bên người Triệu Đạc Trạch, hỏi:

- Người nói xem.

Khương Lộ Dao đem chuyện hôm nay từ đầu tới cuối nói lại một lần, đồng dạng nói một ít chuyện hồi nhỏ của Triệu Đạc Trạch...

- Phụ thân, người đau hắn nhiều một chút đi, hắn cần một phụ thân.

- Ừ.

Khương nhị gia sờ sờ khuôn mặt tiểu tể, năm đó hắn trôi qua cũng không tốt hơn Triệu Đạc Trạch bao nhiêu, bởi vậy hắn có thể lý giải Triệu Đạc Trạch.

.....

Hôm sau, Khương nhị gia mang theo lễ vật, đi đến trước đại môn Dương gia, gõ cửa ầm ầm, lớn tiếng la hét:

- Thông gia tới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59-1: Quyết đấu 1

Sáng hôm nay, sau khi Khương nhị gia thức dậy, liền trình trọng rửa mặt chải đầu, lấy ra bộ triều phục thể tử chỉ có thượng triều mới có thể xuyên, chăm sóc chòm râu, vuốt tóc, hấn trình trọng trang phần như vậy, khiến nhị phu nhân kinh ngạc vô cùng.

Trước giờ Khương nhị gia không kiên nhẫn xuyên triều phục thể tử, cũng không thượng triều.

Sau khi Khương nhị gia bị phong làm thể tử, số lần xuyên triều phục còn đếm không hết năm ngón tay.

Nàng lại không hỏi Khương nhị gia vì sao lại như vậy, chỉ nhỏ giọng nói thầm với nhị tước Tiêu Chúc Hoa, là Khương nhị gia phát bệnh.

Hôm qua Tiêu Chúc Hoa đã nghe Khương Lộ Dao nói, Tần vương thể tử ở Dương gia bị chịu lạnh nhạt.

Khương Lộ Dao sợ mình nghĩ không đủ chu toàn, lúc về ngoại gia, liền lôi kéo Tiêu Chúc Hoa nói rất nhiều.

Lúc đó Tiêu Chúc Hoa nghe rất nghiêm túc, vì Khương Lộ Dao bày mưu tính kế, cung cấp rất nhiều kiến nghị tương đối tốt.

Nàng rất khó hiểu với cách làm của Dương gia thái quân, sau khi thương lượng một lúc lâu với Khương Lộ Dao, chỉ có thể cho là Dương gia thái quân bởi vì thủ tiết mà kích thích, tính tình đại biến.

Tiêu Chúc Hoa vẫn luôn dẫn dò Khương Lộ Dao phải lưu tâm hướng đi của Dương gia, nàng nói cũng là suy nghĩ của Khương Lộ Dao.

Hai nữ nhân thông minh cùng nhau nghĩ, so với một mình Khương Lộ Dao suy nghĩ thì càng toàn diện hơn.

Tiêu Chúc Hoa tiễn Khương nhị gia ra cửa cùng rất nhiều đồ vật này nọ, liền nói chuyện với nhị phu nhân một hồi lâu.

Lúc này nhị phu nhân mới hiểu rõ, hoá ra Khương nhị gia đi hội kiến đám Dương môn quả phụ.

Nhị phu nhân biết mình không giúp được gì, nên dặn Tiêu Chúc Hoa đêm nay chuẩn bị thêm đồ ăn, những món Khương nhị gia thích dùng, khao Khương nhị gia một chút.

Lúc nhị phu nhân nói những lời này, Tiêu Chúc Hoa cũng không thấy có vấn đề gì, nhưng nàng càng nghĩ càng thấy không thích hợp, nhìn sắc mặt nhị phu nhân thẳng thắn thành khẩn, Tiêu Chúc Hoa âm thầm lắc đầu, người thông minh luôn bị ai, luôn suy xét quá nhiều, ngược lại không tiêu sái bằng nhị phu nhân, không rời rắm những việc như thế này.

Nhị phu nhân cực kỳ tín nhiệm Khương nhị gia.

.....

Khương nhị gia liều mạng vỗ đại môn Dương gia:

- Ta là nhạc phụ của Tần vương thể tử, là thân gia của Dương gia, mở cửa, mở cửa!

Người tới mở cửa vẫn là người lần trước Khương Lộ Dao gặp là Trung Bá.

Hắn đi theo Dương Soái, lại ở Dương gia làm quản gia, đương nhiên nhìn ra Khương nhị gia đang mặc triều phục đại biểu cho cái gì.

Người thừa kế Vĩnh Ninh hầu, chỉ cần nhĩ tôn Khương gia không phạm sai, Khương gia vĩnh viễn là hậu duệ quý tộc nhất ở Đại Minh triều.

Năm đó lúc xuất chinh, hắn cũng từng gặp Vĩnh Ninh hầu, tuy hắn đem trung thành hiến cho Dương Soái, ở trong mắt hắn ai cũng kém hơn Dương Soái, nhưng hắn vẫn bội phục Vĩnh Ninh hầu.

Có rất nhiều tướng sĩ đều muốn đi theo Vĩnh Ninh hầu, bởi vì Vĩnh Ninh hầu là người duy nhất để ý đến sinh mệnh của các binh sĩ dưới trướng.

Tuy công huân chiến tích của Vĩnh Ninh hầu không lóa mắt bằng lão Tần vương, bố cục cũng không tinh thâm bằng Dương Soái, nhưng người cùng hấn xuất chinh, có thể sống mà trở về luôn là nhiều nhất.

Cho dù chiến công không nhiều, nhưng vẫn có thể thỏa mãn các tướng sĩ, quân công càng trọng, lại bị mất mạng vì để gia tộc hưởng thụ vinh hoa phú quý, trong phủ chỉ còn cô nhi quả phụ, ai có thể an tâm?

Bởi vậy Trung Bá rất khách khí với Khương nhị gia, tuy hấn vẫn bày ra mặt ngựa nhìn thế nào cũng không thấy khách khí.

- *Vĩnh Ninh hầu thế tử, lão phu nhân của chúng ta không gặp khách, mời người trở về.*

- *Ta không phải khách nhân, mới vừa rồi người không nghe ta nói sao? Ta là thân gia, nữ nhi của ta cách đây hai ngày đã gả cho Tần vương thế tử.*

Khương nhị gia dùng một tay chống cửa, một tay khác móc ra lễ vật, mặt dày cười:

- *Nhân gia chúng ta, nhi nữ hôn phối đều tra tam đại, Tần vương thế tử là ngoại tôn Dương gia, điều này Tần vương không thể gạt ta, đúng không, nếu hấn là ngoại tôn Dương gia, ta cũng nên tới cho thân thích, cho nên, ta với Dương gia là quan hệ thân gia, không phải người ngoài.*

Trung Bá chưa từng thấy người nào có da mặt dày như vậy, thanh âm lạnh băng vài phần.

- *Thế tử gia thỉnh trở về, thái quân sẽ không gặp người.*

- *Vì cái gì? Có thể cho ta một lý do?*

- *Nói không gặp, liền không gặp, còn cần lý do?*

Trung Bá vẫn tự luôn cho mình là người Dương gia, đối mặt với Tần vương thế tử cũng không có sắc mặt tốt, người khác tới Dương gia, người nào mà không tất cung tất kính với hấn? Như thế nào đến phiên Khương gia...

Bọn người họ Khương này có hiểu cái gì gọi là khách khí?

Ánh mắt Khương nhị gia ngưng trọng, lại một lần nữa xác nhận:

- *Thái quân thật sự không muốn gặp thân thích?*

- *Không gặp!*

Trung bá lạnh mặt, nói:

- *Nếu người không phải là Vĩnh Ninh hầu thế tử, những lời này ta cũng không nói với người, người không biết nơi này là Dương gia?*

- *Biết a, ta còn biết ở trong cửa này là một môn quả phụ!*

- *Người dám vũ nhục Dương gia?*

- *Ta nói sai chỗ nào? Bên trong có nữ nhân không thủ tiết sao? Nếu không phải vì tiểu tể của ta, người nghĩ ta vui khi đến một môn quả phụ sao?*

Khương nhị gia bày ra bộ dáng không tiếc hi sinh:

- *Người có biết hay không, thấy quả phụ xui ba năm? Dương gia bị làm sao vậy?*

- *Lớn mặt...*

Trung Bá cực kỳ tức giận nắm cổ áo Khương nhị gia, mắng Khương nhị gia:

- *Người lập lại lần nữa?*

Khương nhị gia tát rút tay Trung Bá khỏi cổ áo.

- *Ta nói cho người biết, ta là Vĩnh Ninh hầu thế tử, người dám động vào một cái lông tơ của ta thử xem? Thế nhân kính trọng là Dương Soái, chứ không phải đám nữ nhân hiện giờ ở trong phủ vì Dương gia mà thủ tiết.*

Vừa dứt lời, Khương nhị gia chỉnh lại cổ áo, đem lễ vật ném cho thuộc hạ, nhìn quanh vách tường Dương gia, bắt đầu đi lắc đầu:

- *Ta cũng không muốn treo tường, cả môn quả phụ, thật sự không tốt, chính là ai biểu Dương Môn thái quân quá lãnh đạm, quá cao ngạo, không chịu gặp thân thích?*

- Người nói xem tiểu tể của ta mọi thứ đều không tồi, cố tình lại có ngoại gia là đám Dương môn này, cả bảy đàn không bớt lo?

- Nhị gia...

Tuy hạ nhân biết tính nết Khương nhị gia thích gây rắc rối, nhưng lần này Khương nhị gia trèo tường nhân gia(người ta) là Dương gia.

Toàn bộ Đại Minh triều, người dám trèo tường quả phụ cũng không nhiều lắm, dám trèo tường Dương gia càng không có người nào.

Trung Bá bị Khương nhị gia hù cho nhảy dựng, cho rằng hắn chỉ nói mà thôi, lại thấy Khương nhị gia đã bắt đầu bò tường, vội nói:

- Dừng lại, dừng lại.

Một khi để Khương nhị gia trèo tường vào, cho dù sau đó hoàng thượng sẽ vấn tội Khương nhị gia, nhưng thể diện Dương gia cũng mất sạch.

- Dù sao hôm nay ta nhất định phải gặp thái quân, nếu không cho ta trèo tường vào, thì cho ta vào từ cửa chính, người chọn đi!

- ...

Trung bá chưa từng gặp người nào không biết xấu hổ đến như vậy, mà người này lại là người thừa kế hầu tước thế tử, cần rằng nói:

- Người khi để Dương gia như vậy, không sợ Tần vương thế tử sẽ tìm người tính sổ? Không sợ thế nhân phi nhò? Không sợ hoàng thượng...

- Ha, lúc này người lại nhớ rõ Tần vương thế tử là ngoại tôn Dương gia? Ta hảo ý tới cửa qua lại gặp thân thích, Dương gia lại cự tuyệt ta ngoài cửa, có người thân thích như các người sao? Không nói cái khác, lúc trước ta tổ giặc Từ Nghiêm Lợi thiết kế hãm hại Dương Soái, ngay cả hoàng thượng cũng khen thưởng ta, chưa nói đến quan hệ thân thích, ít nhất ta cũng vì án oan năm đó của Dương Soái mà tìm được người phía sau hạ màn độc thủ, Dương gia không mở rộng cửa nghênh đón ta thì thôi, ít nhất cũng không đến mức ngay cả chủ nhân Dương gia cũng không thấy được.

Khương nhị gia liếc xéo liếc nhìn tường Dương gia:

- Ta nói cho người biết, mấy bức tường này ta leo lên không một chút khó khăn, Dương gia bắt quạ cũng chỉ là nhận được sự che chở của Dương Soái, cũng bởi vì Tần vương thế tử là ngoại tôn Dương gia, người khác bận tâm hai điểm này nên mới không dám tới Dương gia, người thật sự cho rằng một quả phụ cả ngày đóng cửa là có thể trấn trụ triều thần? Kinh sợ đám lưu manh du côn?

- Khinh thường tiểu tể của ta, ghét bỏ trên người tiểu tể của ta chảy huyết mạch hoàng tộc, đám người Dương gia các người rốt cuộc đang làm cái gì? Lúc trước vì sao không vì Dương Soái mà tự biện? Thật sự coi mình là cứu tinh của Đại Minh triều, cảm thấy ai cũng thua thiệt các người...

- Khương nhị gia.

Dương gia thái quân chống quái tượng xuất hiện ở cửa.

- Dương gia chúng ta cũng không tự cho mình có gì ghê gớm, nhưng người nháo đại môn Dương gia rốt cuộc vì cái gì?

Khương nhị gia khom người nói:

- Không phải đã nói, qua lại gặp thân thích, tất cả mọi người đều là thân thích, phụ thân ta cùng Dương Soái là đồng chí, quan hệ quá mức xa cách sẽ không tốt. Thế tử tiểu tể của ta là hậu bối, có chút lời nói khó nói lên lời, trong lòng hắn để ý nhất là ngoại gia, ta làm nhạc phụ, đương nhiên sẽ cùng Dương gia bảo trì quan hệ thân cận tốt đẹp, cũng không thể ngay cả mặt cũng không thể thấy, nói nhiều câu thất lễ l.

- Huống chi ta không bằng Dương gia không thể nắm chắc này đó, ta không có bản lĩnh, không có năng lực, không có tư lịch, không có địa vị, không có chức quan, nhĩ tử lại không giỏi tranh đua, tương lai dưỡng lão còn trông cậy vào tiểu tể, ta có thể nào không thấy tiểu tể tâm tâm niệm niệm muốn tấn hiệu Dương gia?

- Ta không thấy người có điểm nào muốn giao hảo với Dương gia.

- Người thật sự là quá..... Đôi mắt không tốt, người xem ta thà bò tường, thà liều mạng thanh danh cũng không cần, chỉ muốn tiến vào Dương gia, ta còn chưa đủ thành tâm sao? Người nghĩ bò tường Dương gia, sẽ không bị người bên ngoài đánh? Ta đây chính là mạo hiểm nguy hiểm rất lớn, ta làm như vậy còn không phải là vì bá kiến thái quân người sao?

- Nhưng ta chưa nói muốn gặp người, Vĩnh Ninh hầu thế tử.

- Người vội gì sao?

- ...

Thái quân sừng sốt một hồi:

- Người muốn nói cái gì?

- Nếu người không vội, vì sao không gặp thân thích?

- Cho dù ta có nhân rồi đến thế nào cũng không gặp người, người không biết nam nữ có khác? Mới vừa rồi người cũng nói, ở trong đại môn này là một đám người quá phụ, một môn quá phụ, người là nam nhân tới cửa làm chi? Người tới vì thân thích, hay là tới vũ nhục Dương gia?

- Thái quân.

Khương nhị gia nổi giận, dựng thẳng ngực:

- Người vũ nhục ta, cũng tự vũ nhục các người. Nam nhân tới cửa là có thể ảnh hưởng các người vì Dương gia mà thủ tiết? Ta có nhi có nữ, có thể có tử, tuy rằng ở kinh thành thanh danh chẳng ra gì, nhưng ai chẳng biết Khương nhị gia ta luôn giữ mình trong sạch? Ta tới Dương gia là mang theo thành ý, đặc biệt tới bái phỏng, ta không phải tới xem quả phụ... Thái quân, có phải người luôn xem tất cả người tới cửa đều vì muốn được ưu việt gì của Dương gia?

- Người không chỉ cự tuyệt Tần vương thế tử, người còn cự tuyệt mọi người, nếu Dương Soái ở trên trời có linh thiêng, nhìn người cự tuyệt đồng chí ngày xưa của hần, trong lòng sẽ nghĩ như thế nào?

- Người biết cái gì?

- Ta biết một chút, hoàng thượng không nghĩ thái quân keo kiệt đến như vậy, Dương gia trung liệt truyền thừa, không phải ở đám quả phụ thủ tiết, phụ thân ta có một câu, trên chiến trường không có nữ nhân!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59-2: Quyết đấu 2

Khương nhị gia khiến Dương môn thái quân á khẩu không trả lời được, trước sau hai ngày, có hai người tới cửa chỉ trích nàng, không đau Triệu Đặc Trạch.

Chỉ trích nàng mua danh chuộc tiếng, chỉ trích nàng đem tất cả những người sở hữu quan tâm cự tuyệt ngoài cửa.

Thậm chí chỉ trích nàng không màng Dương gia truyền thừa, nương uy danh Dương Soái cô phương tự thưởng.

Bọn họ biết cái gì?

Bọn họ có thể biết nàng khổ sở?

Nhi nữ, trọng phụ đều chết ở trăng oan án, hiện giờ nàng tồn tại chỉ vì có tôn tử mà thôi.

- Hôm nay ta tới Dương gia, trừ bài kiến thân thích, còn muốn vì Dương Soái thắp một nén nhang, người chết đã đi xa, nguyện người sống thái bình.

Khương nhị gia mang theo hương liệu.

- Thái quân, người có biết có bao nhiêu người muốn tế điện Dương Soái? Người cũng không thể ngăn cản Dương Soái lưu danh muôn đời, nếu tinh thần Dương Soái không thể truyền thừa tiếp, hần thà bị oan cũng không biện giải, chứ tử (con cái) Dương gia thảm thiết chịu chết, giá trị ở nơi nào?

- Người đời sẽ không quên Dương Soái, nhưng tôn tử người đâu? Lại còn tôn tử táng đâu? Trong trí nhớ của bọn họ sẽ còn có Dương gia?

- Còn nhớ rõ Dương gia trung quốc? Nhớ rõ nơi Dương Soái chôn cốt?

Thái quân thay đổi sắc mặt, gậy vút xuống mặt đất, ánh mắt thâm trầm nhìn chăm chăm Khương nhị gia.

- Lời này là ai chỉ người nói?

- Người cũng quá coi thường Khương nhị gia ta rồi, ta cần truyền lời người khác nói? Đạo lý đơn giản như vậy còn cần người khác chỉ dạy?

- ...

Trong lòng Dương môn thái quân lộp bộp một tiếng, đơn giản sao? Có bao nhiêu người nhìn không thấu, nhìn không thấu?

Vì sao lại từ trong miệng hắn nói ra?

Hắn không phải luôn luôn ăn chơi trác táng, không làm việc đảng hoàng sao?

Triệu Đặc Trạch như thế nào sẽ... Như thế nào sẽ có một vị nhạc phụ như vậy?

Dương Môn Thái Quân chậm rãi khép lại đôi mắt, ông trời còn đứng bên phía Dương gia?

Rối loạn, nằng tâm loạn, giống như mọi thứ đều thoát ly quỹ đạo.

- *Người theo ta vào đi.*

Dương môn thái quân khom lưng nhặt gậy chống, xoay người đi vào Dương gia, Khương nhị gia vội vàng theo sau.

...

Ở từ đường Dương gia, hắn thấp cho Dương Soái ba nén hương, sau khi cung kính dập đầu, trong miệng nhắc mãi:

- *Dương Soái trên trời linh thiêng, ta là nhạc phụ của ngoại tôn người, là nhi tử thừa tước của đồng chí Vĩnh Ninh hầu, hôm nay có chỗ nào mạo phạm, mong Dương Soái thứ lỗi.*

Thái quân ở một bên lẳng lặng nhìn, ánh mắt mịt mờ không rõ, nhìn chăm chăm bài vị tổ tông Dương gia, trầm mặc không nói.

Bởi vì Dương gia đột nhiên mở từ đường, đám Dương gia quả phụ sôi nổi chạy tới từ đường.

Thấy có một nam tử trung niên, phần lớn đều dừng bước chân, đứng ở ngoài từ đường, phu nhân Dương Đại Lang tuổi lớn hơn Khương nhị gia, hơn nữa các nàng nhiều năm thủ tiết, không thấy người ngoài, thần sắc khô héo, tần hiện sắc lão, ít bận tâm hơn.

Phu nhân Dương Đại Lang bước vào từ đường, đứng bên người thái quân, khẽ hỏi:

- *Mẫu thân? Hắn là nhạc phụ của A Trạch?*

- *Ừ.*

Dương Môn thái quân gật đầu, lẩm bẩm nói:

- *Nhìn giống hồ đồ, thật ra lại là người hiểu chuyện, Vĩnh Ninh hầu có người kế tục, đương thời tam đại danh tướng, chỉ có Vĩnh Ninh hầu phúc duyên tốt nhất, hưởng hết vinh hoa phú quý, cũng có tử (con) cùng dưỡng lão.*

- *Hắn hôm nay tới đây là vì thắp hương, tế bái công công?*

- *Không phải, hắn nói rất đường hoàng, kỳ thật là vì Triệu Đặc Trạch mà đến, hôm qua ta cự tuyệt hắn ngoài cửa, chắc làm nhạc phụ hắn đau lòng.*

- *Mẫu thân...*

Phu nhân Dương Đại Lang là vị cửu mẫu đối xử với Triệu Đặc Trạch tốt nhất, nàng cắn cắn môi, thấp giọng nói:

- *A Trạch cũng không dễ dàng.*

- *Có ai dễ dàng?*

Ánh mắt thái quân âm trầm:

- *Trường tước, người phải nhớ kỹ, lúc ấy người đã đáp ứng ta cái gì.*

- *Nhi tước..... nhớ rõ.*

- *Nhớ rõ là được rồi.*

Sau khi Khương nhị gia đứng dậy, liền khom người chào đám Dương gia quả phụ.

- *Thỉnh nén bi thương.*

Mọi người khẽ nhú mày, nam nhân Dương gia đã chết gần hai mươi năm, lúc này còn nói thỉnh nén bi thương?

Nhưng đám quả phụ cũng không thể nói Khương nhị gia nói sai rồi, nên bi thương, nén bi thương.....

Các nàng là một đám người sống như người chết, nếu có thể buông bỏ, có lẽ ngày tháng các nàng trôi qua sẽ nhẹ nhàng hơn một ít.

Mấy năm nay, Khương nhị gia là ngoại nam duy nhất vào cửa Dương gia.

Cho dù Triệu Đặc Trạch tới cũng không nhiều lắm.

Dung mạo Khương nhị gia không thể nói tuấn mỹ, chỉ có thể dễ nhìn, trên người mặc triều phục thể tử khiến hắn có vài phần quý khí, ở trong mắt đám quả phụ Dương gia thì hắn đã là mỹ nam tử.

Dù Khương nhị gia mặt dày như tường thành cũng có chút xấu hổ, cũng may không có làm gì thất lễ, lui ra phía sau vài bước, rời xa ánh mắt tò mò của đám Dương môn quả phụ.

- *Người là ai?*

- *Còn người là ai? Tiểu đầu đình.*

Khương nhị gia quay đầu lại, ở sau lưng hắn là một vị thiếu niên gầy ốm, sắc mặt mang theo bệnh tật, đây là bảo bối Dương gia...Dương Gia Bảo?

Hắn từng nghe Khương Lộ Dao nói, nhưng sau khi thấy Dương Gia Bảo, Khương nhị gia cũng không có khiếp sợ, thuận tiện thấy tiếc vì Dương Soái hi sinh không đáng giá.

Huyết mạch duy nhất lại bị đám quả phụ dưỡng thành ma ồm, thái quân thật sự không phải là người thông minh, nếu thái quân còn không quan tâm Triệu Đặc Trạch, tương lai Dương Gia Bảo phải làm sao bây giờ?

Thái quân cùng Dương môn quả phụ không có khả năng thủ Dương Gia Bảo cả đời, thân thể hắn như vậy, sinh ra hài tử cũng không thể khỏe mạnh.

- *Ta không phải tiểu đầu đình, ta là Dương Gia Bảo.*

- *Ta là nhạc phụ của biểu ca ngươi, ngươi có thể kêu ta là Khương nhị gia, cũng có thể kêu ta là Khương thúc thúc, kêu ta là Khương lão nhị cũng được.*

Đương nhiên Dương Gia Bảo rất tò mò về Khương nhị gia, hạ nhân trong Dương gia, cho dù là nam phó cũng đã nhiều tuổi, giống như Trung Bá đều là lão bộc nghiêm túc.

Tuy Khương nhị gia không phải mỹ nam tử, nhưng khí sắc sang sảng, tươi cười sáng lạn, làm nhân tâm ấm áp.

- *Là nhạc phụ của biểu ca ta? Người là phụ thân biểu tẩu?*

- *Đúng vậy, ta là phụ thân của Dao Dao.*

- *Biểu ca nói, biểu tẩu là tốt nhất, biểu tẩu thật xinh đẹp, là người dưỡng?*

- *Thật ra bên ngoài còn có rất nhiều nữ tử xinh đẹp hơn Dao Dao, chỉ là ở trong mắt ta và biểu ca ngươi, Dao Dao là tốt nhất, phụ mẫu nào cũng sẽ đau nhĩ nữ của mình.*

Tròng mắt Khương nhị gia chuyển động:

- *Tiểu đầu đình, có muốn ra bên ngoài trông thấy việc đời?*

- *Muốn a...*

Dương Gia Bảo theo bản năng thốt lên, lại nghe tiếng tổ mẫu ho khan, nhẹ giọng nói:

- *Không muốn...*

- *Nói dối là thói quen không tốt, muốn gì nói đó, tiểu tử giống người đã lớn như vậy, người nào mà không tiên y nô mã, chạy đầy đường? Người nào mà không ở lâu uống rượu, đấu Quốc Quốc?*

Khương nhị gia cẩn thận xoa nhẹ đầu Dương Gia Bảo, thật sợ mình nhất thời dùng lực quá mạnh, sẽ bẻ rớt đầu hắn...Phi, Khương nhị gia âm thầm phi nhổ chính mình.

- *Đương nhiên, đấu Quốc Quốc ăn chơi trác táng là không đúng, người đừng học theo ta, ta việc học bị trì hoãn, có đuổi cũng đuổi không kịp, bắt quá, thiếu niên có tâm chán hưng gia nghiệp đều sẽ đi thư viện đọc sách, còn sẽ cùng bằng hữu cùng trường cùng nhau du ngoạn đạp thanh, hoặc là đi Quốc Tử Giám nghe đám đại nho giảng bài, tóm lại, tuổi người lúc này là thời điểm tốt đẹp nhất trong cuộc đời.*

- Không chơi, không điên, không nháo, không uống rượu, thật có lỗi với thanh xuân.

Dương Gia Bảo bị thân hình cao lớn của Khương nhị gia che chặn bóng dáng của các vị bá mẫu thăm thẳm, hần bước sang bên cạnh một bước, tránh ánh mắt cảnh cáo của tổ mẫu.

- Bên ngoài thực sự tốt đẹp như người nói?

- Ăn ngon, chơi vui, uống đã, sáng khoái, cái gì cũng có, người có muốn đi ra ngoài?

- Khương nhị gia.

Thái quân tiến lên muốn khước từ Khương nhị gia kéo Dương gia bảo lại bên người:

- Tôn tử của ta thân thể không tốt, không cần người dạy...

Ở trong mắt thái quân, Khương nhị gia tới Dương gia là vì dụ hoặc tôn tử của mình hư hỏng, thái quân không nên để Khương nhị gia vào cửa, đám nhi tức đều nhìn Khương nhị gia với ánh mắt tò mò...

Điểm này thái quân nhìn, rốt cuộc đám nhi tức đã gần hai mươi năm không gặp người ngoài, nhi tức nhỏ nhất cũng đã ba mươi lăm, mười lăm thủ tiết...đương nhiên không thể so với thái quân tâm trầm như nước.

Nhưng thái quân tuyệt đối không thể để Khương nhị gia bắt cóc dạy hư Dương Gia Bảo người thừa kế duy nhất.

- Người có muốn đi?

- Muốn.

Dương gia bảo vô ý thức nói:

- Chỉ là tổ mẫu sẽ không đồng ý....

- Người là nam nhân, nghe lời nữ còn đáng là nam nhân?

Khương nhị gia cố ý xem nhẹ chính bản thân hần ở trước mặt nữ nhi còn cúi đầu nghe theo.

- Ta nói cho người biết, bên ngoài rất thú vị, người muốn cái gì phải lớn tiếng nói ra, lớn lên trong tay phụ nhân, không xứng làm người Dương gia, Dương Soái chính là một vị vĩ nam tử, có thể cười ngạo, có thể đánh giặc, có thể thượng nữ nhân...

- Khương nhị gia!

Thái quân duỗi tay tóm lấy vai Dương Gia Bảo lại nắm phải vai Khương nhị gia.

- Người buông tôn tử ta ra.

Khương nhị gia kéo Dương Gia Bảo ra sau lưng, không dám động thủ với Dương môn thái quân, đánh thắng lão thái thái, cũng rất mất mặt.

Huống chi còn có một đống Dương môn quả phụ đang nhìn hần, như thế nào cũng không thể động thủ...

Làm sao bây giờ? Khương nhị gia đột nhiên cao giọng kêu to:

- Người đâu, mau tới xem, quả phụ túm nam nhân.

- Phốc.

Dương môn thái quân thiếu chút nữa đã phun ra một ngụm huyết, quả phụ Dương gia cũng có lòng hỗ trợ, nhưng nghe Khương nhị gia nói xong, ai dám tiến lên? Một đám ngưng ngừng đứng yên tại chỗ.

Cho dù là hạ nhân Dương gia cũng bị Khương nhị gia dọa cho một trận.

Khương nhị gia sấn loạn tóm lấy Dương Gia Bảo liền bỏ chạy ra ngoài, hô lớn nói:

- Thái quân, thứ tội, thứ tội, ta dẫn tôn tử của người đi tìm ngoại tôn của người, có ta cùng tiểu tử ta trông coi, nhất định sẽ khiến tiểu đệu đình, ăn ngon, uống giỏi, chơi vui...

Chờ đến lúc thái quân có phản ứng, thì Khương nhị gia đã cõng Dương Gia Bảo chạy mất tiêu không còn bóng dáng:

- Đáng chết! Khương Thừa Nghĩa, người đáng chết!

Tuy phụ nhân Dương Đại Lang rất sốt ruột, nhưng trong mắt lại lộ ra một tia vui mừng, Dương Gia Bảo cũng nên trông thấy việc đời.

Dương gia cần người kế thừa có thân thể khỏe mạnh, tinh lực dư thừa, Dương Gia Bảo ngay cả bằng hữu cũng không có, không thể so với Triệu Đạc Trạch.

Triệu Đạc Trạch tâm hướng về Dương gia, không có khả năng bạc đãi Dương Gia Bảo.

...

Trước cửa Tần vương phủ.

Triệu Đạc Trạch tròn to mắt nhìn biểu đệ bị Khương nhị gia công trên lưng, lăm bầm hỏi:

- *Ta nằm mơ sao? Sao biểu đệ có thể bị người lôi ra ngoài?*

Khương nhị gia đá chân Triệu Đạc Trạch:

- *Đau không?*

- *Đau.*

- *Vậy người không có nằm mơ, đi, cùng ta đi chơi.*

- ...

Triệu Đạc Trạch ngoan ngoãn đuổi theo nhạc phụ, nghe Khương nhị gia nói với Dương Gia Bảo:

- *Tiểu đệu đỉnh, ta mang người đi đấu Quốc Quốc, cái này là thứ ta thành thực nhất.*

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60-1: Nhũ mẫu 1

Triệu Đạc Trạch cũng muốn phản đối, Dương gia ngân đậm ruộng tốt chỉ có một độc đinh.

Nếu bị nhạc phụ đại nhân bắt cóc làm việc không đàng hoàng, Triệu Đạc Trạch biết làm như thế nào mới không khiến ngoại tổ phụ thất vọng?

- *Được nha, được nha.*

Đương nhiên Dương Gia Bảo rất vui khi thân cận với Khương nhị gia, tươi cười hồn nhiên sáng lạn:

- *Biểu ca, đi nhanh lên, người không biết đâu, mới vừa rồi nhạc phụ của người rất lợi hại.*

- *Không cho nói.*

Khương nhị gia ngăn Dương Gia Bảo kể lại chuyện ở Dương gia, Triệu Đạc Trạch rất tò mò nhạc phụ làm như thế nào mà đem biểu đệ rời khỏi Dương gia, nơi đề phòng rất nghiêm ngặt.

Ở trong trà lâu, Dương Gia Bảo nhả ra câu cuối cùng:

- *Khương thúc thúc liền nói một câu, quả phụ đoạt nam nhân...*

"Phốc" Triệu Đạc Trạch phun nước trà, hần thừa dịp Khương nhị gia đi cách vách cùng đồng nghiệp thảo luận kinh nghiệm dưỡng trùng, dùng rất nhiều khối điểm tâm để đổi lấy tin tức, Triệu Đạc Trạch vừa phun nước trà vừa không dừng ho khan.

"Khụ khụ, khụ khụ."

Trên đời này như thế nào lại có nhạc phụ kỳ ba như vậy?

Dám nói như vậy ở trước mặt ngoại tổ mẫu, nên nói hần gan lớn? Hay là nói hần căn bản không để ý Dương gia?

Khương nhị gia xuyên triều phục thể tử, cánh tay không có hình tượng vác lên vai người khác, lớn giọng thảo luận vấn đề dưỡng trùng, người chung

quanh cũng không xem hấn là thế tử hầu môn, một đám người đàm luận cực kỳ nhiệt liệt.

- *Lúc này Khương thúc thúc thoải mái hơn khi ở Dương gia, không giống mới vừa rồi...*

- *Mới vừa rồi như thế nào?*

- *Rõ ràng Khương thúc thúc không thích, lại một hai phải nói chuyện cùng tổ mẫu.*

Tuy Dương Gia Bảo có rất nhiều thứ không hiểu, nhưng cũng vì tâm tư thuần tịnh, cho nên hấn có thể cảm nhận được sự biến hóa của người khác.

Mà Khương nhị gia lại là người không giấu được tâm sự, hấn ở Dương gia cùng ở trước mặt các bằng hữu hoàn toàn tương phản.

Triệu Đạc Trạch nhấp nhấp môi, chuyện phát sinh vào đêm qua, hấn cũng nhớ rõ, hấn ở nhạc gia uống nhiều quá, hấn được Khương Lộ Dao nâng về Tần vương phủ...

Khương nhị gia từng nói, hấn không thích thấy quả phụ, nếu không phải vì chính mình, Khương nhị gia như thế nào mới sáng sớm đã bỏ dậy đi đến Dương gia?

- *A, biểu ca hấn giống như nhận thức người.*

Triệu Đạc Trạch nhìn theo cánh tay Dương Gia Bảo, thấy rõ người đó, nhấn chặt mày, tuy không tình nguyện, nhưng vẫn mở miệng:

- *Nhị đệ như thế nào lại đến nơi này?*

Về mặt Triệu Đạc Dật tươi cười ôn nhuận, giống như nắng ấm vô hại, ấm nhân tâm, Dương Gia Bảo nháy đôi mắt:

- *Hấn cũng là biểu ca sao?*

- *Người là?*

- *Ta là Dương Gia Bảo.*

Triệu Đạc Dật sững sờ một hồi, cảm điểm tâm trong tay đưa tới trước mặt Dương Gia Bảo, cười nói:

- *Nhìn xem, người thích chút?*

- *Hấn không thể dùng quá nhiều, dạ dày không tốt.*

Triệu Đạc Trạch đoạt điểm tâm trong tay Dương Gia Bảo, thuận tiện đem biểu đệ kéo đến bên người, theo bản năng hấn cảm giác được nguy hiểm...

Hấn không nên hoài nghi nghi kỵ Triệu Đạc Dật, nhưng đối mặt cùng thứ đệ hoàn mỹ tuấn tú, Triệu Đạc Trạch rất khó bảo trì bình tĩnh.

- *Người như thế nào lại đến?*

Có phải hấn theo dõi mình? Có phải Triệu Đạc Dật cũng để ý nhân mạch của Dương gia?

- *Ta ra cửa vì mẫu phi tìm chút sơn phấn, thuận tiện mua một ít điểm tâm cho bọn đệ đệ.*

Đôi mắt Triệu Đạc Dật thanh triệt, ánh hiện một mảnh chân thành.

- *Mới vừa rồi đi ngang qua cửa hàng, ngẫu nhiên nhìn thấy đại huynh, lại nghe bên trong ồn ào nhốn nháo, liền tiến vào nhìn xem, không ngờ đại huynh lại mang theo Dương gia biểu đệ đến đây uống trà.*

Dương Gia Bảo mở miệng trước Triệu Đạc Trạch:

- *Ta biết người! Ta từng nghe đại bá mẫu nói, người là huynh đệ với đại biểu ca, tổ mẫu nói người là người rất có năng lực, còn nhỏ tuổi đã vào binh doanh, tương lai thành tựu không thể đoán được.*

- *Ngoại tổ mẫu nói như vậy?*

Khuôn mặt Triệu Đạc Trạch càng thêm lạnh lùng, trong lòng cảm thấy không vui, Dương gia bảo thề lười:

- *Ta nghe lên, lúc đại bá mẫu cùng tổ mẫu ở trong phòng nói chuyện, ta đứng ở bên ngoài...Thật ra ta cũng không phải cố ý nghe lên, chỉ là thuận tiện liền nghe được.*

- *Dương môn thái quân từng nói về ta?*

Triệu Đạc Dật vẫn luôn xem Dương Soái như thần tượng, cũng từng nghe cao nhân ẩn sĩ truyền thụ binh pháp nói qua, năm đó Dương Soái rất khi

phách, trung hồn, vì vậy Triệu Đạc Dật phá lệ để ý Dương Soái, để ý Dương gia.

Nếu không phải quá phận để ý, Triệu Đạc Dật sẽ không hỏi cấp bách như thế, cũng sẽ không giống thường ngày không bận tâm cảm thụ của Triệu Đạc Trạch.

- ...

Dương gia bảo cảm giác không khí giữa hai vị biểu ca có chút ngưng trọng, hẳn thiên tính miễn cảm nên không biết nên nói như thế nào.

- *Cái này...Cái này...*

- *Có cái gì khó nói.*

Khương nhị gia khàn khàn giọng đi đến, đường hoàng ngồi xuống, Triệu Đạc Dật biết Khương nhị gia, liền đứng dậy chào hỏi, khoe mắt dư quang quét đến Triệu Đạc Trạch đang chủ động đổ một ly trà, phóng tới tay Khương nhị gia.

- *Nhạc phụ, người cùng đàm người kia tranh luận cái gì?*

- *Người không có hứng thú, nói với người, người cũng không hiểu.*

Khương nhị gia cũng không khách khí, tiếp nhận chung trà, uống hơn phân nửa chén, liếm liếm môi, ánh mắt đảo qua Triệu Đạc Dật.

- *Tần vương nhị thiếu gia?*

- *Vân bối gấp qua Vĩnh Ninh hầu thế tử.*

- *Miền lễ, miến lễ.*

Khương nhị gia sờ sờ đầu, giống như không biết có nên nâng Triệu Đạc Dật hay không, vẻ mặt mang theo vài phần mới lạ, quay đầu nhìn Triệu Đạc Trạch đang yên lặng uống trà, không khách khí chỉ trích:

- *Người cũng không nói cho ta biết? Ta biết chiêu đãi đệ đệ của người như thế nào? Người cũng không phải không biết, ta sợ nhìn thấy thư sinh nhất, vừa thấy đệ đệ của người...Cả người ta liền không thoải mái.*

- *Nhạc phụ...*

Khương nhị gia trực tiếp kéo cổ áo Triệu Đạc Trạch, kéo tới trước mặt Triệu Đạc Dật.

- *Các người là huynh đệ thân thuộc, đều là người tài ba có thể văn có thể võ, ta...Ta nghe không hiểu các người đang nói cái gì, A Trạch, chiêu đãi đệ đệ của người cho tốt, muốn ăn cái gì thì kêu, hôm nay ta mời khách.*

- *Người xem người kia, tới liền tới bài kiến, còn mang đồ vật làm chi?*

Khương nhị gia cũng không khách khí, trực tiếp đem điểm tâm Triệu Đạc Dật mới vừa rồi mời Dương Gia Bảo, tiêu diệt hơn phân nửa, nghe nói giống như Khương nhị gia mời khách tới...

- *Không tồi, không tồi, A Trạch, đệ đệ người hiểu chuyện hơn người, điểm tâm này, rất có đặc sắc, nhị thiếu gia là người cẩn thận, hắc hắc.*

Kêu hẳn là A Trạch, kêu đệ đệ là nhị thiếu gia, ai thân ai xa, vừa xem hiểu ngay.

Về mặt Triệu Đạc Trạch tự nhiên hơn rất nhiều, Triệu Đạc Dật nhàn nhạt cười.

- *Người thích là tốt rồi.*

- *Đúng rồi, tiểu đầu đình, mới vừa rồi người khó xử cái gì?*

Khương nhị gia lại sờ loạn đầu tóc Dương Gia Bảo.

- *Nói thử xem, tổ mẫu người nói nhị thiếu gia như thế nào?*

- *Dạ.*

Dương Gia Bảo vỗ rớt bàn tay Khương nhị gia.

- *Chính là nói hẳn rất lợi hại gì đó...*

- *Không phải đại biểu ca của người lợi hại hơn sao? Đại biểu ca của người là huynh trưởng, lại là thế tử, biết không? Tần vương thế tử ở trong kinh thành là một nhân vật rất vang dội.*

- Phải không? Đại biểu ca?

- ...

Triệu Đạc Trạch không có cách gì đối mặt với đôi mắt thiên chân vô tà của biểu đệ, hấn ở kinh thành cũng là một nhân vật, nhưng nhân vật này không phải làm chuyện gì tốt.

Người khác không nói, hấn cũng biết rõ, so sánh với Triệu Đạc Dật, hấn thật sự có vài phần không biết cố gắng.

- Ha, người xem đại biểu ca của người lại thẹn thùng, về sau, người có chuyện gì không hiểu, thì tới tìm đại biểu ca của người.

Khương nhị gia tiếp tục ăn điểm tâm trên bàn:

- Đúng rồi, nếu tổ mẫu của người nói cái gì đó mà người không hiểu, cũng có thể hỏi đại biểu ca của người.

- Dạ.

Dương Gia Bảo ngoan ngoãn trả lời, nhìn thấy Khương nhị gia ăn ngon uống tốt, trong lòng hâm mộ vô cùng.

Mới vừa rồi hấn chỉ ăn hai khối điểm tâm liền cảm thấy dạ dày có chút trướng đau, nhưng Khương nhị gia đâu?

Ăn tốt như vậy, một chút khó chịu cũng không có...

Lúc này hấn mới hiểu rõ lời Khương nhị gia nói, là hấn không biết hưởng thụ.

- Sau này, nếu ta có thể ra cửa, ta tới tìm người chơi được không?

- Đừng tìm ta!

Khương nhị gia không muốn mỗi lần đều dùng chiêu vô lại, tuy nhìn Dương Gia Bảo có chút đáng thương, nhưng trên đời này người đáng thương có rất nhiều, trừ bỏ thằng nhãi nhà hấn, thì hấn không năng lực trợ giúp người khác.

Thằng thần mà nói, nếu không phải vì tiểu tể, hấn mới lười để ý Dương gia.

Thấy Dương Gia Bảo có chút thất vọng, Khương nhị gia giải thích:

- Người cũng thấy rồi đó, ta trừ ăn uống ra, bản lĩnh gì cũng không có, người cùng ta chơi rồi sẽ bị tổ tông người nhắc mãi, rốt cuộc người vẫn là tôn tử duy nhất của Dương Soái, nếu dưỡng người giống ta...Ta cũng cao hứng, nhưng ta sợ.

- Sợ cái gì?

Không chỉ Dương Gia Bảo tò mò, huynh đệ Triệu Đạc Trạch cũng rất tò mò.

- Sợ tổ phụ người hiền lành, ta sợ gặp ác mộng, càng sợ bị phụ thân ta lấy bảo kiếm đuổi giết...Tiểu đệ đừng nhìn người xem ta làm thế tử cũng không dễ dàng, như thế nào cũng không thể để phụ thân ta ghét ta. Lão phụ cũng không giống lão nhân khác, ta nhìn thân thể phụ thân ta, thu thập ta cũng chỉ là nâng chân giờ tay mà thôi.

- Người không có công phu sao?

- Không có.

- Người không chiến pháp?

- Đó là thứ gì?

- Người không đọc sách?

- Có, ta khảo mười lần tú tài, một lần cũng chưa qua...Lần cuối cùng ta nhớ lúc đó ta ngủ ở trường thi mất rồi...

Triệu Đạc Trạch xoa trán, bàn tay che đôi mắt, xấu hổ không dám gặp người, tuy Khương Lộ Dao đã sớm nói với hấn về công tích vĩ đại của nhạc phụ.

Nhưng Triệu Đạc Trạch vẫn luôn nghĩ là Khương Lộ Dao khiêm tốn, bởi vì nhìn thế nào thì Khương nhị gia cũng không giống người như Khương Lộ Dao nói.

- Người như thế nào được làm Vĩnh Ninh hầu thế tử?

Dương Gia Bảo tò mò cực kỳ, Vĩnh Ninh hầu không sợ đem tước vị ném rớt? Như thế nào lại thành phong Khương thúc thúc làm thế tử?

- *Mơ màng hồ đồ ta liền làm thế tử, ai biết là chuyện như thế nào?*

Khương nhị gia không có nói chuyện Từ Nghiễm Lợi, hấn vào thiên lao, không phải vì được Dương gia cảm kích, mà là vì muốn nhị nữ của mình có được một phần nhân duyên hoàn mỹ.

Ánh mắt Triệu Đạc Dật sáng quắc, chậm rãi phẩm trà, trong thanh âm khó nén một tia hâm mộ.

- *Tổ phụ vì đại huynh đính nhân duyên thật tốt.*

Nhạc phụ giống như Khương nhị gia, không phải ai cũng có phúc khí có được.

Gần xế chiều, Bọn họ rời khỏi trà lâu, Khương nhị gia uống có chút choáng váng.

- *Tiểu tử, người đưa tiểu đệu đình trở về, à nhớ nói với đám Dương gia quả phụ, về sau ta cũng không dám tới nữa, hôm nay thất lễ.*

- *Nhị thiếu gia, người cũng cùng đi đi, có người là người ngoài, tiểu tử của ta sẽ không bị thái quân trách phạt, lão quả phụ kia..... Đầu óc không rõ ràng lắm, tâm địa cũng không rõ ràng... Ach...Không được, ta đi về trước.*

Triệu Đạc Trạch dặn dò hạ nhân của Khương nhị gia cẩn thận đưa hấn trở về.

Vốn dĩ hấn không vui cùng Triệu Đạc Dật cùng đi Dương gia, chỉ là nghe Khương nhị gia phân phó, Triệu Đạc Trạch không muốn phản bác nhạc phụ, liền gật đầu đáp ứng.

Triệu Đạc Dật vừa nghe có thể đi Dương gia, đương nhiên sẽ cao hứng bồi huynh trưởng cùng đi.

Trở lại trong xe ngựa, Khương nhị gia đề đề trán:

- *Lấy canh giải rượu...*

- *Dạ, nhị gia.*

"Ừng ục ừng ục" rót một chén canh giải rượu, Khương nhị gia dựa vào xe ngựa, mùi rượu còn chưa hoàn toàn đánh tan.

- *Không ổn, ta cảm thấy không ổn.*

- *Nhị gia, nơi nào không ổn?*

- *Cũng không biết nơi nào không ổn, trong lòng luôn khó chịu.*

Khương nhị gia đầm đầm trán:

- *Ai tốt ai xấu trong lòng ta có phán đoán...*

Khương nhị gia trời sinh có trực giác, hấn ở bên ngoài lẩn lộn lâu nay, trực giác càng nhạy bén, hấn có thể phân biệt người nào có thể chọc, người nào không thể trêu vào?

Từ sáng hôm nay hấn đã cảm giác trong lòng không thoải mái, cố tình còn không nghĩ ra vấn đề gì.

- *Hay là đá của quả phụ, ta bị báo ứng? Không thể nào, Dương Soái, ta vô tội.*

Khương nhị gia lười nghĩ, ngã vào xe ngựa hô hô ngủ, trong đầu chỉ tàn nghĩ về sau phải đi tế bái Dương Soái nhiều một chút...

Nếu hấn nghĩ không ra, dù có nguy hiểm gì, cứ để cho Dao Dao giải quyết, dù sao nhị nữ tiểu tử, nhị tức rất thông minh, hấn có nghĩ nát đầu, cũng nghĩ không ra.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60-2: Nhũ mẫu 2

Triệu Đạc Trạch đã chuẩn bị tâm lý bị ngoại tổ mẫu giáo huấn, đem Dương Gia Bảo trở về Dương gia.

Ai ngờ, thái quân cũng không trách cứ hấn quá nhiều, cùng hấn cùng Triệu Đạc Dật nói một lúc lâu, cũng nói Triệu Đạc Trạch thường tới thăm Dương Gia Bảo.

Thái quân cũng hỏi huynh đệ Triệu Đạc Trạch chuyện đọc sách, tuy Dương Gia Bảo có thể lực không tốt, chơi một ngày đã có chút mơ màng muốn ngủ, nhưng nghe tổ mẫu nhắc tới chiến sách binh pháp, Dương Gia Bảo biết cũng nhiều, hơn nữa còn có thể thảo luận cùng Triệu Đạc Dật.

Tuy đạo này Triệu Đạc Trạch cũng tinh nghiên binh pháp, nhưng tính cách quyết định của hấn lại giống lão Tần vương, lại vì dung hợp kinh nghiệm chiến pháp của Vĩnh Ninh hầu, ý tưởng của hấn cùng binh pháp truyền thừa của Dương Soái có chút ngăn cách.

Triệu Đạc Dật nhìn thấy sắc mặt huynh trưởng khó coi, nhưng hấn cũng không muốn từ bỏ cơ hội cùng Dương Gia Bảo hoặc là thái quân tham thảo binh pháp...

Thái quân chậm rãi nói:

- *Quả nhiên, hấn đem hết thấy đều giao cho ngươi, ngươi là truyền nhân của hấn.*

- *Ngoại tổ mẫu nói sư phó của nhị đệ?*

- *Ừ.*

Thái quân nắm chặt gậy chống, giống như rất thất vọng:

- *Hấn cùng tổ phụ của Gia Bảo là sư huynh đệ, năm đó cũng là ta thỉnh hấn rời núi...Đáng tiếc, ngươi lại không biết cố gắng, không hiểu một mảnh khô tâm của ta.*

Triệu Đạc Trạch vội đứng dậy, hồ thẹn cúi đầu:

- *Ngoại tổ mẫu...Ta...*

- *Thôi, tình tình của ngươi học lão Tần vương, bản tính khó sửa, ngươi chỉ cần nhớ rõ, biết buông biết thả, đừng giống tổ phụ ngươi giết hại tàn nhẫn.*

- *Tôn nhi hiểu rõ.*

Triệu Đạc Trạch cúi thấp đầu, tay nắm chặt thành nắm, qua một hồi lâu, mới bình phục tâm tình, hấn ngồi một mình, nghe biểu đệ cùng Triệu Đạc Dật đàm luận sư môn...

Tần vương phủ.

Sáng sớm hôm nay Khương Lộ Dao đã cùng Triệu Đạc Trạch đi bái kiến nữ mẫu.

Lúc nhìn thấy nữ mẫu, Khương Lộ Dao mới hiểu, Triệu Đạc Trạch nói cũng không khoa trương.

Hai mắt nữ mẫu đã mù, nghe nói là vì chiếu cố Triệu Đạc Trạch mà mù hai mắt.

Khuôn mặt nữ mẫu đầy nếp nhăn, tóc cũng đã hoa râm, nhìn tuổi tác không sai biệt Dương môn thái quân lắm, thái quân là vì thủ tiết hao tổn tâm huyết, còn nữ mẫu lại vì chuyện năm đó trải qua nhiều khổ.

Triệu Đạc Trạch không đem theo nhiều hạ nhân, hấn rất tôn trọng nữ mẫu, từ lúc hấn làm Tần vương thế tử, nữ mẫu được hấn vinh dự, bên người luôn có vài người hầu hạ.

Khương Lộ Dao cũng kính nể nữ mẫu đã nuôi lớn Triệu Đạc Trạch, dâng lên điểm tâm do chính tay nàng làm.

Nữ mẫu vốn thích đồ ngọt lại nhàn nhạt, đối với Khương Lộ Dao cũng không nóng không lạnh.

Vài lần Khương Lộ Dao muốn cùng nữ mẫu thân cận, đều là mặt nóng áp mũi lạnh.

Tại sao phạm là người thân cận Triệu Đạc Trạch đều không thích nàng?

Tần vương phi cùng thái phi đã như thế, Dương gia cũng như thế, nữ mẫu vẫn như thế.

Khương Lộ Dao hồ đồ, nàng luôn nghĩ nhân duyên của mình không tồi.

Bất quá, nữ mẫu biểu hiện cũng không rõ ràng, Triệu Đạc Trạch cũng biết rõ thói quen của nữ mẫu, đối với ai cũng dùng phương thức không nóng không lạnh.

Vì vậy hấn cũng không cảm thấy thê tử cùng nữ mẫu ở chung có cái gì vấn đề, sau đó lại nghe nói Khương nhị gia ở cửa phủ chờ hấn, Triệu Đạc Trạch để Khương Lộ Dao chiếu cố nữ mẫu, còn hấn rời đi trước.

Khương Lộ Dao cùng vú nuôi ngồi đối diện nhau, một người yên lặng về động Phật châu, một người yên lặng uống trà, hai người không ai nói chuyện.

Nhũ mẫu nghe tiếng Khương Lộ Dao buông chén trà, nhàn nhạt mở miệng:

- Người không xứng với thế tử.

- Vì sao nói như vậy?

- Ta biết người!

Hai đôi mắt vô thần vô lượng:

- Phụ thân người là Vĩnh Ninh hầu thế tử, nhưng thật ra trong bốn huynh đệ lại là người vô dụng nhất, hơn nữa trước kia ta cũng chưa từng nghe tên tuổi của người, thế tử thú người, căn bản không phải là chuyện tốt, người không chỉ không thể giúp thế tử, còn vương chân thế tử báo thù.

- Báo thù? Người muốn A Trạch cùng ai liều mạng?

Khương Lộ Dao dập tắt tâm tư kính nể nhũ mẫu, lúc Triệu Đạc Trạch còn nhỏ chịu quá nhiều cực khổ, tất nhiên sẽ lưu lại một ít bóng ma tâm lý, dễ dàng đi vào lạc lối.

Nhưng người luôn ở bên cạnh hắn, người duy nhất mà hắn tin nhiệm nhất lại không ngừng giáo huấn cừu hận cho hắn, Triệu Đạc Trạch cho tới bây giờ còn không bị biến thái, không hoàn toàn bị cừu hận không chế, Khương Lộ Dao đã thấy rất khó có rồi.

Điều này chứng minh sâu trong lòng Triệu Đạc Trạch vẫn còn thiện lương, biết hướng về phía trước.

- Người không biết chủ tử chết oan như thế nào... Người không hiểu...

- Ta chỉ hiểu Dương phi sẽ không nguyên ý nhìn phụ tử thế tử phản bội lẫn nhau, nhìn thế tử mưu toan khiêu chiến người mà hắn không thể khiêu chiến, thân là mẫu thân, không phải luôn muốn bảo đảm hài tử bình an sống sót? Không phải ta không rõ Dương phi, mà là người không hiểu.

Hiện tại Triệu Đạc Trạch có tư cách gì cùng Đại Minh hoàng đế lục đục với nhau?

Hắn lúc này còn không thể so với Tần vương.

- Chẳng lẽ thù của vương phi sẽ không báo? Chẳng lẽ thế tử trơ mắt nhìn Tần vương kế phi chiếm cứ mọi thứ của chủ tử? Chẳng lẽ huyết hải thâm thù của Dương gia cứ bỏ qua như vậy?

- Lời này người nên nói cùng Dương môn thái quân.

Khương Lộ Dao lạnh nhạt mang theo vài phần trào phúng:

- Thế tử họ Triệu, lấy phụ huyết làm chủ, người muốn hắn trả thù phụ thân hắn thế nào? Dương gia một môn quả phụ, thái quân vẫn là hoàng thượng thân phong, các nàng đều nhận xuống, im bất không nhắc tới chuyện báo thù, mầm rễ duy nhất của Dương gia là Dương Gia Bảo cũng không nói báo thù rửa hận, người có thể nào lại yêu cầu thế tử chỉ nhớ kỹ cừu hận? Nếu năm đó Dương phi không ôm tử tử sát...Dương nhiên sẽ không có hiện giờ bị Tần vương phi chiếm cứ tất cả

- Lúc nàng quyết định tự sát, nên hiểu rõ, Tần vương điện hạ không có khả năng không tục huyền(lấy vợ kế).

Khương Lộ Dao đem điểm tâm bỏ lại trong rổ đựng, nàng làm điểm tâm chỉ để người thân cận dùng, cũng không phải nàng khinh thường thân phận nô bộc của nhũ mẫu, mà là churong mắt nhũ mẫu đốc thuc Triệu Đạc Trạch báo thù, người như nhũ mẫu, hạ nhân trung như thế, thật khiến người khác cảm khái. Lại cảm thấy đáng giận.

Nếu nói bọn họ không trung thành, cũng không đúng, còn nói bọn họ trung thành với chủ tử, thì sao bọn họ lại làm ra chuyện không thể hiểu là hãm hại chủ tử.

Khương Lộ Dao chán nản cách nói cùng việc làm của nhũ mẫu.

- Người nghỉ ngơi đi, chuyện vì Dương gia báo thù, như thế nào cũng không tới lượt người xen mồm, người muốn ăn cái gì hãy nói với nha hoàn, người từng chiếu cố phụng dưỡng thế tử, ta sẽ không bạc đãi người. Còn ta có xứng với thế tử hay không...sau này người sẽ biết, còn có, nếu ta lại nghe người nói phụ thân ta cái này không tốt, cái kia không tốt, ta cũng không phải là thế tử.

Cho dù Khương Lộ Dao biết phụ thân nàng có đôi khi phạm tội, nàng có thể nói, nhưng không dung thứ người khác phê bình Khương nhị gia.

Khương Lộ Dao mang rổ điểm tâm rời đi, trông mắt nhũ mẫu chuyển động vài vòng, hai hàng thanh lệ theo khóe mắt lăn xuống.

- Thế tử đâu? Thế tử ở đâu? Sao lại để cho nàng khi dễ ta? Gọi thế tử tới đây.

- Gọi thế tử tới cho ta.

- Ma ma, thế tử đã đi ra ngoài, người chờ một lát.

.....

Tin tức Khương Lộ Dao từ trong viện của nhũ mẫu giật dỗi trở về, rất nhanh đã truyền tới tai Tần vương phi.

Tần vương phi đang tâm bất cam tình bất nguyện giao ra quyền to, lúc này trong lòng nàng mới cảm thấy thoải mái một ít.

Nhũ mẫu có ý nghĩ thế nào đối với Triệu Đặc Trạch, nàng là người hiểu rõ nhất, có thể nói nhũ mẫu là người Triệu Đặc Trạch tin nhiệm nhất.

- Thế tử phi còn trẻ, tính tình rất bạo.

Ma ma hầu hạ thân cận bên người Tần vương phi thấp giọng nói:

- Có phải nàng xem nhũ mẫu như nô tài tầm thường? Tự nâng bản thân mình lên quá cao, thế tử có thể dung nàng?

- Nàng cùng thế tử là tân hôn, đang lúc đường mật ngọt ngào, lại vài lần vì thế tử làm chuyện nổi bật, khó tránh lòng dạ cao ngạo.

- Cũng không biết lúc thế tử hỏi phủ có thể vì chuyện này mà cãi nhau cùng thế tử phi hay không.

- Mặc kệ bọn họ.

Trong lòng Tần vương phi suy nghĩ bọn họ hiểu lầm nhau là tốt nhất.

- Người cũng không cần ở bên tai ta nói mấy chuyện này, ta ngóng trông thế tử cùng thế tử phi hòa thuận, một khi bọn họ nháo loạn, vương phủ cũng không được thái bình, huống chi thế tử phi vừa mới tiếp nhận hậu trách, lúc này không nên làm nàng phân tâm mới tốt. Vương phủ gia đại nghiệp đại, sinh ý cũng nhiều, ta thật sợ thế tử phi tranh cường háo thắng khiến người khác chê cười.

- Nô tỳ sẽ lưu ý thế tử phi.

- Hàng hóa vận chuyển từ phía nam khi nào đến kinh thành?

- Không phải người nói để bọn họ từ từ mới đến sao?

- Không cần đợi, mau đưa vào kinh thành đi.

Tần vương phi tươi cười nở rộ, rất có ý vị, nàng muốn nhìn Khương Lộ Dao xử trí cục than nóng bỏng tay này, vừa mới đương gia(tiếp nhận việc nhà), việc đầu tiên đã thất bại, còn ai có thể để mắt đến thế tử phi?

Đám hàng hóa này cũng không phải nàng làm chủ thu mua, Khương Lộ Dao muốn trách cũng phải đi tìm thái phi, Tần vương phi không dính dáng.

Đây cũng là nàng mượn tay thái phi thiết hạ cho Khương Lộ Dao một nan đề.

Nếu Khương Lộ Dao không thể xử lý, chứng tỏ nàng không phải là người thông minh.

Đương nhiên Tần vương phi có thể cho nàng cơ hội ngoan ngoãn giao ra quyền lợi xử lý hậu trách, một khi thế tử hiểu lầm nàng...

Tần vương phi nhếch môi, một lần thất bại không đại biểu nàng sẽ bại tiếp trong tay Khương Lộ Dao.

P/s Các nàng đầu r. Vote ủng hộ ta đi□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61-1: Đau lòng 1

Đêm khuya tĩnh lặng, trăng thanh gió mát.

Ở trong tân phòng, Khương Lộ Dao đắp chăn ngủ say, trong màn hơi thở hoan ái chưa tan đi, đáng lẽ Triệu Đặc Trạch phải ngủ bên cạnh nàng nhưng lại

không thấy đâu.

Không biết qua bao lâu, Khương Lộ Dao thấy đau cổ họng, theo bản năng đá đá người bên cạnh, lẩm bẩm nói:

- *Cho ta miếng nước...*

Chân đá vào không trúng, người không ở đây?

Khương Lộ Dao chậm rãi mở mắt, thanh tỉnh một hồi, duỗi tay sờ soạn vị trí bên cạnh, là lạnh, xem ra Triệu Đạc Trạch đã rời đi rất lâu.

Hắn đi đâu? Khương Lộ Dao nhớ lại biểu hiện của Triệu Đạc Trạch khi hắn trở về, tuy hôm nay nàng cùng nhũ mẫu chưa nói hết lời, nhưng nhìn biểu hiện của Triệu Đạc Trạch không giống người chỉ biết nghe phiến diện một bên.

Nàng dạy dỗ Triệu Đạc Trạch thời gian dài như vậy, nếu vì nhũ mẫu nói mấy câu, Triệu Đạc Trạch liền bất mãn với nàng, hoặc là tìm người khác...

Đáy mắt Khương Lộ Dao nổi lên lạnh lẽo, cuộc hôn nhân này cũng không cần tồn tại.

Tương lai bọn họ cùng nhau đối mặt rất nhiều chuyện, chỉ vì chút chuyện thế này mà nghi kị, Khương Lộ Dao thà cùng hắn hòa li.

Khương Lộ Dao vén màn, nhìn chung quanh phòng ngủ, không có ai?

Rốt cuộc hắn đi nơi nào?

Phủ thêm áo khoác, Khương Lộ Dao mang giày, cất bước hướng ra bên ngoài, nha hoàn canh giữ khom mình hành lễ.

- *Thế tử phi.*

- *Thế tử đâu?*

- *Nô tỳ nhìn thấy thế tử đi thư phòng.*

- *Bên người hắn có ai hầu hạ không?*

- *Không có, thế tử không cho nô tỳ đi theo.*

An bài nha hoàn trực đêm phần lớn là Tần vương phủ phân công, tuy đã được Nguyễn ma ma dạy dỗ, thì các nàng còn chưa đủ để Khương Lộ Dao tin nhiệm.

Tuy nam nhân nửa dưới là động vật, Triệu Đạc Trạch cũng từng hoang dâm, nếu hắn muốn người thị tẩm, nha hoàn phản kháng vô dụng.

Nhưng Khương Lộ Dao vẫn không muốn để nha hoàn quyến rũ lưu tại trong phòng nàng.

Nghe nói Triệu Đạc Trạch một mình ở thư phòng, nàng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, một lát sau, lại nhíu mày, rốt cuộc có chuyện gì bối rối hắn?

Hay là Khương nhị gia kêu hắn ra cửa, gặp phải cái gì phiền toái?

Nhớ rõ lúc Triệu Đạc Trạch trở về, trên mặt không thấy dị sắc.

Khương Lộ Dao ngăn cản nha hoàn đi theo, một mình nàng xách theo lồng đèn tứ giác, xuyên qua đường nhỏ, đi tới thư phòng ở Quan Sư Các, nơi này hướng tây là một loan thác nước, đứng ở trong phòng, ngửa đầu là có thể thấy được thác nước đổ xuống, ý cảnh thâm hậu.

Thổi tắt đèn lồng, trong lòng Khương Lộ Dao càng thêm nghi hoặc, đã hơn nửa đêm, Triệu Đạc Trạch không ngủ, lại chạy đến thư phòng rốt cuộc làm cái gì?

Cẩn thận lắng nghe, từ trong phòng loáng thoáng truyền ra từng đợt âm thanh nước nổ, Khương Lộ Dao định đẩy cửa, động tác cứng đờ, nếu không phải lỗ tai nàng nhanh nhạy, căn bản phân biệt không ra có người đang nước nổ?

Nghe thanh âm, như là Triệu Đạc Trạch?

Vì sao hắn khóc?

Khương Lộ Dao cẩn thận phân rõ tiếng nước nổ, thanh âm kia từng đợt đau đớn tâm nàng, người bên trong giống như đã thú bị thương, không thể kể ra chỉ có thể gục ở trong góc...

Hắn không có khóc, nhưng hắn phát ra thanh âm so với khóc ra còn làm Khương Lộ Dao khó chịu hơn.

Lúc này, nàng nên rời đi, cho Triệu Đạc Trạch mặt mũi, nhưng nàng lại lo lắng Triệu Đạc Trạch cô đơn một mình.

Tình tình Triệu Đạc Trạch không đủ trầm ổn, hành sự cực đoan tàn nhẫn, nếu là nam nhân cực hạng thực xuất sắc, Khương Lộ Dao sẽ lặng lẽ rời đi.

Nhưng người trong phòng không phải, lúc này nếu không có ai khai thông hấn, thì khó tránh hấn sẽ không suy nghĩ sai lầm, rốt cuộc là ai đã khiến Triệu Đạc Trạch thành như thế?

Như thế nào lại có cảm giác hấn như bị người vứt bỏ.

Khương nhị gia sẽ không vứt bỏ hấn, ai khiến hấn có cảm giác cổ kỹ?

Khương Lộ Dao lặng lẽ rời đi, một lát sau nàng cầm theo rô đưng, đẩy cửa thư phòng, âm thanh trong phòng đột nhiên im bất.

Trong phòng tối đen, nhưng đêm nay có ánh trăng chiếu sáng, Khương Lộ Dao liếc mắt một cái liền nhìn thấy Triệu Đạc Trạch đang đứng trong một góc.

Hấn đưa lưng về phía nàng, là không muốn nàng nhìn thấy mặt hấn tàn lưu nước mắt.

- Đêm dài thanh lãnh, giấc ngủ vô tâm.

Khương Lộ Dao đem rô đặt lên trên bàn, lấy ra rượu ngon cùng điểm tâm rót một chén rượu, xinh đẹp cười nhạt.

- Vị tài tử đang đứng sát cửa sổ kia, có thể cùng tiểu nữ chè chén một ly?

Thân thể Triệu Đạc Trạch căng thẳng, lúc thấy Khương Lộ Dao vào cửa, hấn có vui mừng, có sung sướng, lại có vài phần hổ thẹn, tức giận...

Cũng không phải hấn sinh khí với Khương Lộ Dao, mà là hấn sinh khí với chính mình.

Hấn là nam nhân, Tàn vương thế tử, như thế nào lại một mình...Khóc?

- A Trạch.

Âm cuối cao trầm, tràn ngập mi hoặc khiến nam nhân say mê, trong lòng Triệu Đạc Trạch nóng lên.

Nếu không phải nàng lo lắng cho hấn, nàng sẽ không ra ngoài tìm hấn, chỉ là tình cảnh hôm nay của mình lại bị nàng thấy được.

Thành thân có mấy ngày, Triệu Đạc Trạch biết bản thân không thể ngăn cản được mị lực của Khương Lộ Dao, nàng giống bảo tàng chôn sâu, vĩnh viễn không biết rốt cuộc nàng có bao nhiêu thứ tốt.

Bên hông hấn được vòng bồi đôi tay, phía sau lưng cơ bắp căng chặt có thể cảm giác được Khương Lộ Dao nhẹ nhàng cọ mặt vào lưng hấn, chậm rãi đem bàn tay to lớn bao lấy đôi tay nàng.

- Dao Dao.

Khương Lộ Dao hơi cong khốe môi, lên án làm nũng:

- Người không tới bồi ta, chỉ có thể để ta tới bồi người.

- Dao Dao...

- Hừ?

- Người có rời ta không?

- Sẽ không.

- Vì cái gì?

Triệu Đạc Trạch gắt gao cầm chặt tay Khương Lộ Dao, hỏi lại một lần nữa:

- Vì cái gì?

- Ta không muốn chết.

Khương Lộ Dao nhẹ nhàng cọ mặt vào lưng Triệu Đạc Trạch.

- Không có người, ta sẽ chết.

Những lời này muốn bao nhiêu giả có bấy nhiêu giả, nhưng nếu không nói như vậy, Triệu Đạc Trạch sẽ quay đầu lại sao?

Nhìn xem, hấn ôm nàng vào lòng, nâng cằm hung hăng hôn môi nàng...

Khurong Lộ Dao không thường dụ hoặc Triệu Đạc Trạch như vậy, nàng thừa nhận cùng phụng hiến, toàn tâm toàn ý thừa nhận Triệu Đạc Trạch cho hẳn sự ngọt ngào của nàng.

Có đôi khi lời nói dối cũng có thể khiến người cảm động, có thể đánh nát phòng vệ của Triệu Đạc Trạch.

Chỉ cần nàng thấm vào trong lòng Triệu Đạc Trạch, nàng không tin có nữ nhân nào có thể đoạt nam nhân của nàng.

Đôi tay Triệu Đạc Trạch trượt xuống, vuốt ve mỏng vênh của người trong lòng, hơi thở thực trầm, cũng thực cấp bách.

Khurong Lộ Dao nhẹ nhàng đẩy đẩy vai, cuối cùng cũng có thể thở một hơi, mặt xinh ửng đỏ, đôi mắt thu thủy ản tình, môi bị hôn đến sưng đỏ.

- *Đừng...A Trạch, trời gần sáng...*

- Ừ.

Triệu Đạc Trạch không muốn miễn cưỡng nàng, dựa đầu vào vai nàng, ngửi hương khí trên người nàng.

- *Nếu nàng cũng rời khỏi ta, coi trọng người khác, ta sẽ giết nàng...Dao Dao, ta không phải đang nói đùa, ta thật sự sẽ giết nàng.*

Hắn nói lời này thanh âm lại ôn nhu như vậy, cánh tay buộc chặt cơ hồ muốn giam cầm Khurong Lộ Dao.

- *Chúng ta vừa mới thành thân, người muốn ta rời khỏi người sao? Như thế nào lại nói những lời như vậy?*

Khurong Lộ Dao nhẹ nhàng vuốt ve lưng hắn.

- *A Trạch, người tốt như vậy, sao ta có thể coi trọng người khác?*

- *Nếu ta...Ta không có gì?*

- ...

Khurong Lộ Dao có chút sững sốt, rồi lại cười dịu dàng:

- *Từ không có gì đến quyền khuynh thiên hạ sao? Ta rất thích, rất muốn dốc lòng.*

- *Dao Dao ngoan.*

Triệu Đạc Trạch chạm trán mình vào trán của Khurong Lộ Dao.

- *Dao Dao ngoan của ta.*

- *Có hay không thì đã sao, thật ra chỉ có chính mình giao tranh được thành quả, hưởng thụ điều này mới là mỹ diệu nhất. Tuy kể thừa tước vị sẽ thành công nhanh hơn một chút, hành sự sẽ thuận lợi hơn một chút, nhưng người khác sẽ nói vì người sinh tốt? Rất nhiều người đổ kị người, chỉ nhìn thấy phụ thân người là ai, để lại cho người cơ nghiệp thế nào, hoàn toàn bỏ qua nỗ lực phấn đấu của người.*

- *Phụ vương ta? Sẽ lưu lại cơ nghiệp cho ta sao?*

- *Sao lại không?*

Khurong Lộ Dao có cảm giác, nhất định Triệu Đạc Trạch đã xảy ra chuyện gì, qua mấy ngày nữa nàng phải hỏi ngoại gia, hỏi Khurong nhị gia, hôm nay rốt cuộc đã mang Triệu Đạc Trạch đi tới nơi nào?

Nếu lúc này lập tức về ngoại gia, Triệu Đạc Trạch sẽ phát hiện.

Vừa lúc, qua mấy ngày nữa là ngày Khurong Lộ Kỳ thành thân, nàng về ngoại gia đưa gả hợp tình hợp lý.

Đang lúc Khurong Lộ Dao suy tính, Triệu Đạc Trạch đã ôm nàng ngồi trên ghế, đôi mắt thâm trầm đen nhánh.

- *Dao Dao, hôm nay ta đi gặp thái quân.*

Khurong Lộ Dao dựa vào lòng hắn, đáy lòng dâng lên một phần cảm động, thì ra, hắn đã tin tưởng nàng.

Nàng muốn cải tạo trượng phu thành nam nhân tốt phải đầu tư lâu dài...

Rốt cuộc ở cổ đại tam thê tứ thiếp là bình thường, nhưng muốn Khurong Lộ Dao tiếp thu, dung nhập chế độ này, nàng thật sự không thể chịu đựng được.

Nàng phải chậm rãi ảnh hưởng, cải tạo Triệu Đạc Trạch từ bỏ thê thiếp thành đàn, nhân sinh ngắn ngủn chỉ vài thập niên, đòi người biết ngắn hay dài.

Cho dù những người ở Đại Minh triều là huân quý nhân gia, người có thể trường thọ cũng không nhiều lắm.

Nếu một ngày nàng đi, chẳng phải sẽ không hưởng thụ được?

Cho nên, nàng muốn xâm lấn tâm của Triệu Đạc Trạch, khiến hắn chỉ có thể ôm một mình nàng.

- Thái quân có nói đến ta?

- Ta cùng nhị đệ đưa biểu đệ trở về.

Triệu Đạc Trạch nghĩ đến phương pháp mà Khương nhị gia đưa biểu đệ ra cửa, trong mắt hiện lên một phân ý cười, nhưng cũng rất nhanh biến mất.

- Hôm nay ta mới biết được, sư phó của nhị đệ là ngoại tổ mẫu thỉnh rời núi, hơn nữa hắn cùng ngoại tổ phụ là sư huynh đệ.

Trong lòng Khương Lộ Dao lộp bộp một tiếng, này không đúng?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61-2: Đau lòng 2

Triệu Đạc Trạch chậm rãi nhắm mắt, một tay ôm Khương Lộ Dao, một tay giơ lên chén rượu hung hăng uống một ngụm.

- Vì sao ngoại tổ mẫu không nói cho ta biết? Nếu ngoại tổ mẫu đề điểm ta một câu, ngày ấy ta sẽ không ở trước mặt cao nhân ẩn sĩ nói sai, Dao Dao, ta rất hối hận, lúc ấy ta như thế nào lại làm sai như vậy? Như thế nào ở trước mặt cao nhân lại ngủ mất?

- Người ngủ?

- Ừ.

Triệu Đạc Trạch thống khổ ừ một tiếng.

- Ta cũng không biết như thế nào lại ngủ mất, ngày ấy chỉ cảm thấy hắn nói chuyện đặc biệt phiến nhân...Ta lần đầu thì thất thố, sau lại lại... Lại ngủ rồi, cho nên hắn không chịu nhận ta, không chịu đem ngoại tổ phụ truyền thừa dạy cho ta.

- Dương gia hết thấy không phải là ta cùng biểu đệ sao? Vì sao hắn muốn thu nhị đệ làm đồ đệ? Trên đời người có tư chất tốt rất nhiều, ta cũng không tin chỉ có nhị đệ có tư chất tốt nhất.

- Nàng biết không, nhị đệ cùng biểu đệ tham thảo binh pháp chiến sách, ta không mở được miệng..... Còn không có cách gì khiến ngoại tổ mẫu thoải mái cười to.

Triệu Đạc Trạch thống khổ nhắm mắt, trầm thấp nói:

- Đã rất lâu rồi ngoại tổ mẫu không cười...

- A Trạch.

- Hà?

- Một cộng một là mấy?

- ...

Triệu Đạc Trạch sững sờ một hồi, Khương Lộ Dao làm nũng nói:

- Người không biết?

- Hai.

- Dương thời tam đại danh tướng, người có đến hai vị truyền thừa, thư phòng của tổ phụ không phải luôn mở cửa cho người sao? Còn tổ phụ của ta không phải cũng đem binh pháp giao cho người? Nếu tổ phụ của ta lừa gạt người, không chịu dạy dỗ người, ta sẽ nói phụ thân ta tìm hắn tính sổ, tổ phụ nha, sợ nhất trùng của phụ thân ta.

- Chỉ là...

- Không có chỉ là, A Trạch, bỏ lỡ liền bỏ lỡ, có hối hận cũng không thay đổi được gì.

Khương Lộ Dao nhẹ giọng nói:

- Thiên hạ tình hoa cho dù là hoàng đế cũng không chiếm hết được, huống chi binh pháp truyền thừa gì đó, ta cảm thấy quá hư không, luôn có người nhắc mãi, binh vô thường thế, thủy vô thường hình? Nhập gia tùy tục, mới là máu chốt quyết thắng? Nếu người trong thiên hạ đều đọc binh pháp Tôn Tử liền có thể trở thành danh tướng, thiên hạ này không phải sẽ lộn xộn?

Triệu Đạc Trạch chưa xốt cười:

- Dao Dao, ta muốn ngoại tổ mẫu cao hứng...

Khương Lộ Dao thật sự đau lòng, vì hấn là nhi tử của Dương phi, lúc nhỏ chịu khổ, không thể quên huyết hải thâm thù của Dương gia, không thể giống Triệu Đạc Dật.

Ở trước mặt Tần vương thể hiện tình nghĩa phụ tử, hấn sẽ cảm thấy hưởng thụ tình thương của phụ thân là có lỗi với Dương gia...

- Được, ngoại tổ mẫu sẽ vì ngươi mà cao ngạo.

- Được sao?

- Được, nhất định được.

Khương Lộ Dao ngẩng đầu nhìn Triệu Đạc Trạch.

- Ngươi không tin chính mình, hay không muốn tin tưởng ta? Ta lựa chọn nam nhân, là đương thời hào kiệt...

- Dao Dao, ngươi quá cuồng.

- Nào có, không phải ta luôn đốc thúc ngươi tiến tới sao.

Bóng đêm mờ lung, ở trong thư phòng tiếng đối thoại vang lên thật lâu, cuối cùng hóa thành mấy phần lẩm bẩm, trầm thấp đến nghe không thấy.

Khương Lộ Dao nhìn ngắm Triệu Đạc Trạch đang ngủ say, A Trạch, ta nên làm như thế nào mới có thể giúp ngươi? Giúp ngươi buông tha trả thù vì Dương gia, giúp ngươi ngăn chặn Triệu Đạc Dật?

Nếu nói lúc này người Khương Lộ Dao hận nhất là ai? Là Dương môn thái quân, cho dù Dương phi không phải thân sinh nữ nhi của thái quân, nhưng trên danh nghĩa cũng là nữ nhi, nàng lại hận Dương phi như vậy?

Một hai giây mặt đánh vào thể diện của Triệu Đạc Trạch, đánh sập tự tin của Triệu Đạc Trạch?

Cho dù Triệu Đạc Dật thiên phú trời cho, nếu sư phó của hấn cùng Dương gia có quan hệ sâu xa như vậy, sao lại nhận Triệu Đạc Dật?

Bọn họ còn muốn A Trạch khó chịu như thế nào nữa?

Từ trong lời Triệu Đạc Trạch nói, Khương Lộ Dao có loại cảm giác, nếu Triệu Đạc Dật tranh đua, tương lai thành tựu có khả năng giống như Dương Soái...

N ngón tay nhẹ nhàng phát qua khuôn mặt của Triệu Đạc Trạch, dùng đầu ngón tay vẽ lại đường nét trên khuôn mặt của Triệu Đạc Trạch, càng ngày hấn càng làm nàng đau lòng.

Trước kia có lẽ Khương Lộ Dao đối với cuộc hôn nhân này sẽ có một phần không cam lòng, hôm nay sau này nàng sẽ hoàn toàn đứng ở bên người A Trạch.

Cho dù cùng mọi người trong thiên hạ là thù địch, cho dù tất cả mọi người nói Triệu Đạc Trạch tài học bình thường, nàng cũng sẽ bồi hấn, bồi nam nhân làm nàng đau lòng.

Nếu Triệu Đạc Trạch muốn cướp đi phong cảnh của Triệu Đạc Dật, nàng sẽ hỗ trợ, sẽ ở sau lưng duy trì hấn...

A Trạch, ngươi biết không? Kỳ thật ta cũng không phải là nữ nhân đạo đức tốt đẹp gì.

Khương Lộ Dao hôn lên môi của Triệu Đạc Trạch, chỉ cần ngươi muốn, ta sẽ giúp ngươi, chẳng sợ chém giết hậu duệ Tần vương phủ, chẳng sợ hủy hoại Dương môn thái quân cả đời kiên trì.

Nàng từ trước đến nay cũng không phải là nữ nhân thiện lương, chỉ cần người phía bên mình được tốt đẹp, nàng không thêm dè ý xấu danh.

.....

Hôm sau, Triệu Đạc Trạch bị nhũ mẫu gọi đi, Khương Lộ Dao nói với Nguyễn ma ma đang lo lắng:

- Không có việc gì, thế tử hiểu ai mới là người cùng hấn trôi qua cả đời.

Sau khi Triệu Đạc Trạch nghe nhũ mẫu khóc lóc kể lể, bất đắc dĩ nói:

- Nếu người cùng nàng nói chuyện không hợp, về sau ta sẽ không để các người gặp lại.

- Thế tử...Nàng sẽ hủy hoại người.

Triệu Đạc Trạch cầm tay nhũ mẫu, sắc mặt ngưng trọng:

- Ta biết ai tốt với ta, ai đối với ta không tốt, cả nhà nhạc phụ cho ta rất nhiều thứ, nếu không có nhạc phụ, thì không có ta hôm nay, nhũ mẫu, một nhà nhạc phụ không có người hồ đồ, đặc biệt là Dao Dao, nàng thật sự thông minh.

- Chính là nàng sẽ làm người quên mất vương phi, quên vương phi như thế nào mất đi, nàng sẽ trơ mắt thấy kẻ phi chiếm cứ tất cả của chủ tử... Thế tử, lúc ấy chủ tử liệu mạng mới sinh hạ người...Người có thể nào quên mất chủ tử?

- Ta không quên.

Triệu Đạc Trạch nói:

- Ta cũng không thể quên, nhũ mẫu, nàng là thế tử của ta, sẽ cùng ta đứng chung một chỗ, ta tôn trọng hoài niệm mẫu phi, nàng cũng sẽ như thế, nàng đối với mẫu phi không đơn giản là hoài niệm, vì ta làm rất nhiều chuyện, nhũ mẫu không hiểu rõ nàng, cho nên mới hiểu lầm nàng.

- Không phải hiểu lầm...

- Nhũ mẫu vì ta cả đời làm lưng vắt vả, cũng nên hưởng thanh phúc, người sẽ nhìn thấy, rốt cuộc Tàn vương phủ sẽ do ai kế thừa!

- Thế tử.

- Nhũ mẫu, tin tưởng ta được không?

- ...

Nhũ mẫu yên lặng gật đầu, trước khi Triệu Đạc Trạch rời đi, thấp giọng nói:

- Thế tử đừng quên ngày tháng chịu khổ, trừ bỏ ta cùng Dương gia ra, ai cũng không thể dựa vào, bọn họ đều muốn lợi dụng thân phận của người, cho dù là thái hậu luôn thương tiếc người, cũng chỉ xem người là thế thân của lão vương gia, năm đó Dương gia bị án oan, trên dưới triều đình không một người vì Dương gia mà cầu tình, bức mẫu thân người chỉ có thể...Chỉ có thể tự sát, thế tử, này đó người đều đã quên sao? Chủ tử chết...Chết quá thảm.

- Không quên.

Triệu Đạc Trạch bước nhanh rời khỏi, ánh mắt âm trầm, trên người khó xua tan âm lãnh, đêm khuya trong mộng, hấn vô số lần nhìn thấy nhũ mẫu khóc thút thít nước mắt, lặp lại tình cảnh mẫu phi tuyệt vọng tự sát, hấn nên hận, cũng nên oán, chỉ là...

- A Trạch, mau tới đây, mau tới đây.

Khương Lộ Dao nâng làn váy chạy về phía hấn, khuôn mặt hồng nhuận, thờ hồn hể.

- Đi, phụ thân của ta tặng lễ vật cho ta, nói là hấn thắng được.

Ái ân nhiệt tình dào dạt, lại thực sự quyến luyến hấn khiến cho tâm tình bình phục như cũ.

Khương Lộ Dao tựa như một tia nắng mặt trời xuất hiện lúc hấn đang hăm sâu trong địa ngục.

Triệu Đạc Trạch bước nhanh theo nàng, hỏi:

- Nhạc phụ thắng được?

- Ủ, nói là lấy của Triệu vương, hắc hắc, thắng được đồ vật mà Triệu Vương rất vất vả mới có được.

- Quan hệ giữa nhạc phụ cùng Triệu vương thúc thúc thật tốt, như thế nào còn thắng được đồ vật...

- Không phải ta đã nói với người rồi sao, bọn họ có giao tình là đánh nhau mà có?

Khương Lộ Dao kéo Triệu Đạc Trạch vào cửa, nhìn chăm chú trong rổ, nằm bên trong là hai chú chó lông xù màu trắng.

- Nhìn xem? Nghe nói ở Đại Minh triều, chỉ có một đôi như vậy.

Tiểu cầu có đôi mắt hắc hắc, móng vuốt nho nhỏ, thân hình nho nhỏ giống như có thể đặt trong lòng bàn tay.

Trong mắt Triệu Đạc Trạch hiện lên hứng thú, chỉ sợ nhạc phụ cũng không biết, hẳn cũng là người thích động vật...

- Đây đôi chó lông xù này thật sự rất khó có, nàng nhìn xem trên người bọn nó không có gì ngoài màu trắng.

- Ở trước mặt phụ thân ta đừng nói như vậy, nếu không hẳn thấy hoàn mỹ sẽ không nở bô.

Khương Lộ Dao ôm một con, ý bảo Triệu Đạc Trạch bế lên con còn lại, chớp mũi cọ cọ trán tiểu cầu.

- A Trạch nói xem, chúng ta đặt tên gì cho chúng nó?

- ...

Triệu Đạc Trạch xoa đầu tiểu cầu, đáy lòng dần dần ấm lại, Khương Lộ Dao nhìn khoe miệng hẳn tươi cười, nước cờ này đi đúng rồi, nhìn nhiều một chút tiểu động vật, có thể khiến người khác giảm bớt tối tăm.

- Tên? Hay là gọi Tuyết Đoàn, Mao Đoàn?

- Tuyết Đoàn, Mao Đoàn? Có phải quá tục khí? Tên như vậy, sao xứng với thân phận một đôi Đại Minh triều đệ nhất danh khuyển? Huống chi ta cùng A Trạch cũng không phải tục nhân, người nghĩ tên khác đi.

- Hay là gọi Lộng Tuyết, Lãng Tuyết?

- Đây là tên người, đặt vậy được sao?

Triệu Đạc Trạch nói mười mấy tên, Khương Lộ Dao đều không hài lòng, nên đành từ bỏ nói:

- Hay là nàng đặt tên đi.

- Ủ, gọi là Mao Mao, Đoàn Đoàn

- ...

Triệu Đạc Trạch đặt tiểu cầu vào lòng Khương Lộ Dao, bắt đầu dĩ nói:

- Nàng đặt tên không tầm thường?

- Thực tục sao?

Khương Lộ Dao liếc hẳn một cái, rồi đem hai tiểu cầu đặt lại gần nhau:

- Là người không biết thưởng thức.

- Bọn chúng là cầu xù, không phải mèo Ba Tư.

Khương Lộ Dao nói:

- Chúng ta có thể huấn luyện chúng nó, chạy vòng vòng, không thú vị sao?

Mao mao cùng Đoàn Đoàn như thế nào có chủ nhân như vậy?

Tần vương phi thấy Triệu Đạc Trạch cùng Khương Lộ Dao trước sau như một gắn bó keo sơn, nghe nói nữ mẫu khóc thương Dương phi cả đêm. Liên cảm thán:

- Là nữ nhân thông minh.

Đắc đo thủ đoạn, chỉ sợ không kém gì nàng đâu.

Vĩnh Ninh hầu phủ.

Huyền đèn kết hoa, khách quý danh môn, tuy không bằng Vĩnh Ninh hầu thế tử thú nhĩ tức cùng gả nữ nhĩ, nhưng bởi vì hôm nay tân lang Tiêu Duệ Hoa

là người tâm phúc của hoàng thượng, Vĩnh Ninh hầu đối với việc hôn nhân này cũng không dám quá đại ý.

Bên ngoài cũng có chút nghe đồn, Tiêu Duệ Hoa cùng Khương Lộ Kỳ ở tù lâu đính ước, nam nhân đi tù lâu là phong lưu tiêu sái, nữ tử lại đi tù lâu không thể nào dễ nghe, có rất nhiều quý nữ danh môn không gả được cho Tiêu Duệ Hoa đều không muốn thấy Khương Lộ Kỳ.

Bất quá, nữ nhi của trưởng công chúa vẫn luôn dưỡng ở trong cung, là Vĩnh Phúc quận chúa lại đích thân tới Vĩnh Ninh hầu phủ đưa gả Khương Lộ Kỳ, làm người khác cảm thấy lạ.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Kiêu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.